(Tiểu thuyết)

PARADOXICAL

Team Sel edit

Lục Lạc Nhỏ

Trịnh Diễm Lâm Đang

[HOÀN EDIT] LỤC LẠC NHỎ - Paradoxical by selnemoinguoi

Language: Tiếng Việt
Status: In-Progress
Published: 2024-04-11
Updated: 2025-03-01
Packaged: 2025-03-02 10:23:51
Chapters: 95
Words: 195,019
Publisher: www.wattpad.com
Summary: Tên gốc: 小铃铛 Hán Việt: Tiểu linh đang Tác giả: Paradoxical Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Song khiết , Vườn trường, 1v1, Thị giác nữ chủ, Đơn hướng yêu thầm Số chương: 84c chính văn + 12c ngoại truyện Editor: Team Sel Nguồn raw: Tấn Giang Nguồn convert: LeoSing Bookcover: Xuân Xuân Truyện edit phi lợi nhuận. Được đăng tại Wattpad của Team Sel. Vì chưa được sự cho phép của tác giả, vui lòng không reup hay chuyển ver!
Language: Tiếng Việt
Read Count: 4,082

Giới thiệu

(Tiểu thuyết)
PARADOXICAL
Team Sel edit
LỤC LẠC NHO
Trịnh Diễm
Lâm Đang

LỤC LẠC NHỎ

Tên gốc: 小铃铛

Hán Việt: Tiểu linh đang

Tác giả: Paradoxical

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Song khiết , Vườn trường, 1v1, Thị giác nữ chủ, Đơn hướng yêu thầm

Số chương: 84 chính văn + 12 ngoại truyện

Editor: Team Sel

Nguồn raw: Tấn Giang

Nguồn convert: LeoSing

Bookcover: Xuân Xuân

Ngày đào hố: 14.10.2023

Ngày lấp hố: 02.03.2025

GIỚI THIỆU

(Edit bởi Chu)

Chuyển trường được nửa năm, Lâm Đang bị một tên học sinh dở trong lớp theo dõi.

Học sinh dở này tên là Trình Diễm, anh đóng giả thành anh họ cô, tìm đến cô để vay tiền.

Cô bị nhược thị chứ không bị ngốc, vẫn có thể phân biệt rõ ràng.

Vì sợ bị bắt nạt nên cô không dám vạch trần, chỉ có thể đưa tiền cho anh.

Cô chưa từng nghĩ đến việc sẽ đòi lại tiền, chỉ muốn được yên ổn mà thôi.

Lại không ngờ rằng học sinh dở Trình Diễm sẽ trả lại cho cô số tiền đó.

Vào ngày số tiền được trả lại, Lâm Đang không nhịn được nói vài lời với Trình Diễm:

"Bạn học Trình Diễm, mình nhận ra cậu, trên người cậu có hương chanh thoang thoảng. Cậu đang gặp chuyện gì khó khăn sao, mình có thể giúp cậu mà, đừng đi lừa gạt người khác nữa."

Trình Diễm cảm thấy Lâm Đang không phải nhược thị, mà là nhược trí thì đúng hơn.

Hương chanh gì chứ, đó là mùi của một túi bột giặt dởm anh mua với giá mười tệ.

Khó khăn ở đâu ra, anh chỉ là muốn đi chơi net nhưng không có tiền thôi mà.

Cô còn bảo anh cố gắng học tập để có thể thay đổi vận mệnh sau này, đâu phải là anh không thể thi đậu đại học, nhưng con mẹ nó dù cả đời này anh có đọc sách đến chết, cũng không xứng với đại tiểu thư được nuông chiều từ bé như cô.

Anh chịu không nổi sự theo đuổi của cô, nên dùng những lời nói gay gắt để từ chối:

"Đúng vậy, là bởi vì thị lực của cậu sau này muốn tìm việc làm cũng rất khó."

Thấy cô khóc, anh lại cảm thấy hối hận.

Anh chưa bao giờ coi cô là gánh nặng, chỉ hận bản thân không có đủ năng lực để gánh vác.

Vở kịch nhỏ:

Trình Diễm lại cãi nhau với Lâm Đang, ném cô ở trên đường cái rồi quay đầu bỏ đi, bước chân của anh rất nhanh, không có ý định quay trở lại.

Trên đường có rất nhiều người qua lại, Lâm Đang bị âm thanh ồn ào làm hoảng sợ đến mức bật khóc: "Trình Diễm, cậu ở đâu? Mình không cảm nhận được cậu."

Thật ra anh bỏ đi không xa, chỉ cách cô khoảng chừng mười bước chân.

Ngày hôm sau, anh bỏ ra 15 tệ - số tiền cực lớn để mua một cái lục lạc màu hồng nhạt, treo trên chiếc balo cũ nát.

Lục lạc lắc lư leng keng leng keng, đừng nói mười bước, cho dù cách xa hơn một trăm bước, mọi người cũng biết là anh đang đi tới.

1vs1, he, sc

Nam chính yêu thầm

Nữ chính dính người hay khóc nhè × Nam chính u ám tính khí thất thường

Tag: Yêu sâu sắc, duyên trời tác hợp, vườn trường đến trưởng thành

Tóm tắt: Công chúa nhỏ nhược thị và gậy dò đường của cô ấy

(*Nhược thị là giảm chức năng thị lực của một mắt do không sử dụng trong quá trình phát triển thị lực. Mất thị lực nghiêm trọng có thể xảy ra ở mắt bị ảnh hưởng nếu không bị phát hiện và điều trị ở giai đoạn đầu của thời thơ ấu.)

Truyện edit phi lợi nhuận. Được đăng tại Wattpad của Team Sel. Vì chưa được sự cho phép của tác giả, vui lòng không reup hay chuyển ver!

Chương 1 : Tên là Trình Diễm

Editor: Chu

Vừa hết Tết Nguyên Tiêu là đến ngày khai giảng.

Hơn bảy giờ sáng, trước cổng trường có khá nhiều người, cả một đoàn đều đi vào trong trường học.

Lâm Đang đứng đợi cách xa một chút, muốn chờ đến khi ít người hơn sẽ vào cổng sau, hôm nay mới chỉ là ngày khai giảng đầu tiên, tiết tự học vào sáng sớm sẽ không có ai quản lý.

Dù đã vào tháng một nhưng Cảnh Lăng vẫn còn rất lạnh, chỉ mới chuyển đến đây được nửa năm nên Lâm Đang vẫn chưa làm quen được, cô thu cây gậy dò đường lại, đeo vào cổ tay, hai tay thì đút vào trong túi áo lông vũ.

Không có cây gậy dò đường chướng mắt kia, nhìn cô chẳng khác gì người bình thường.

Cô đội một chiếc mũ lông xù trắng như tuyết, cổ quàng chiếc khăn màu vàng nhạt, chỉ để lộ ra đôi mắt phía sau cặp kính, không ai biết rằng đôi mắt xinh đẹp như mắt mèo con đằng sau cặp kính ấy chỉ có thể nhìn thấy được những bóng dáng mờ ảo chồng lên nhau.

Cô đứng tại chỗ chờ, dỏng tai nghe những âm thanh xung quanh. Có đủ các tiếng động như tiếng bước chân, tiếng còi xe hơi inh ỏi, giữa những tiếng ồn kia, có một tiếng bước chân đang đến gần phía cô, rồi dừng lại ở bên cạnh.

Hương chanh thoang thoảng truyền đến, vừa dễ ngửi lại vừa xa lạ.

Tuy nhiên, cô không sợ.

Cô đã chuyển tới trường Nhất Trung Cảnh Lăng được nửa năm, đây cũng là nửa năm vui vẻ nhất từ khi cô được chuẩn đoán mắc bệnh nhược thị, thầy cô và bạn học cùng lớp đều đối đãi rất tốt với cô, không một ai bắt nạt hay chế nhạo.

Trước đó cô trở lại thành phố Vân để ăn tết, đến khi quay về còn mang theo một ít đặc sản để tặng cho bạn học, hiện tại chúng đều đang nằm trong cặp cô.

Cô không nói gì mà chỉ đứng im lặng, thầm nghĩ có lẽ người kiacũng chỉ tìm đại một chỗ để đứng chờ.

"Lâm Đang."

Cô giật mình, đó là giọng nói của một chàng trai, hơi khàn khàn và còn có chút giọng mũi, tựa hồ đang bị cảm.

"Cậu biết tôi sao?" Thật ra cô không bất ngờ lắm, cô không quen với nhiều bạn học cùng lớp, mặc dù vẫn có một vài bạn học biết cô nhưng cô thì lại không biết họ, thế nên chuyện này hết sức bình thường.

"Em không nhận ra anh à? Anh là Hứa Phục Triều, anh họ của em này."

Chân mày dưới chiếc mũ của Lâm Đang cau lại, bàn tay đút trong túi nắm chặt hơn.

Cô có một người anh họ cũng học ở Nhất Trung, lúc trước ba mẹ cô chuyển đến đây là bởi vì có một một người bạn cực kỳ thân thiết của họ sống ở nơi này, nghĩ rằng có thể dễ dàng giúp đỡ lẫn nhau.

Nhưng mùi hương trên người Hứa Phục Triều không phải là mùi này, kể cả có bị cảm, giọng nói của anh ấy cũng khác xa so với giọng nói của nam sinh trước mặt.

Người này là bạn học trong lớp sao? Hay là một tên du côn bên ngoài trường học?

Trong lòng cô rất căng thẳng nhưng lại không vạch trần đối phương, thuận theo lời anh nói: "Anh bị cảm ạ? Hình như giọng nói của anh hôm nay có hơi lạ?"

"Ừm, bị cảm nhẹ."

Nghe thấy giọng nói của người này không chút chột dạ, cô càng sợ hãi hơn: "Anh tìm em có chuyện gì không? Mau đi học thôi, chúng ta phải nhanh chóng có mặt ở trong trường."

Cô vừa nói vừa vươn tay, luýnh quýnh duỗi gậy dò đường ra, dựa vào cây gậy để dò bước đi.

Người bên cạnh không cản cô lại, nhưng lại đi kè kè theo cô: "Lâm Đang, có thể cho anh mượn ít tiền không?"

Cô nhẹ nhàng thở ra, cũng may là muốn mượn tiền, chỉ cần đưa tiền thì sẽ xong.

"Anh muốn mượn bao nhiêu? Em không biết có mang theo đủ không nữa." Cô vừa nói vừa đi về phía cổng trường.

Bác bảo vệ sẽ kiểm tra thẻ học sinh trước khi vào cổng, nếu người bên cạnh thật sự là một tên du côn ở bên ngoài trường thì sẽ bị bảo vệ chặn lại.

"Cho anh mượn đỡ 500 tệ."

Vừa dứt lời, gậy dò đường trùng hợp chạm vào thanh trượt của cổng trường, bác bảo vệ không đợi cô lấy thẻ học sinh ra đã trực tiếp thả đi.

Và người bên cạnh cũng bị cản lại như mong muốn của cô.

Cô vội vàng nắm chặt quai cặp, tiếp tục bước đi, nhưng chưa được hai bước đã nghe thấy tiếng bước chân kia đuổi theo tới nơi.

"Em có mang theo tiền trong người không?"

Người này là học sinh trong trường?!

Lâm Đang sợ tới mức đứng im, giọng nói có chút run rẩy: "Anh cần 500 tệ đúng không?"

Cô lấy 500 tệ trong túi ra đưa cho anh.

"Cảm ơn, anh đi trước, hôm khác trả lại cho em." Nam sinh nhanh chóng lấy tiền rồi vội vàng rời đi.

Cô thở phào nhẹ nhõm, trong lòng bàn tay tiết ra mồ hôi mỏng, cầm gậy dò đường đi nhanh về phía lớp học.

Mới vừa lần mò đến cửa lớp, cô đã nghe thấy giọng nói của giáo viên ngữ văn: "Lớp trưởng, đến dìu bạn cùng bàn của em một lát."

"Vâng ạ!"

Giọng nữ lanh lảnh giúp Lâm Đang yên lòng hơn, lớp trưởng là người bạn tốt đầu tiên cô quen ở trường mới, cô nàng tên là Thịnh Hạ, tính tình vui vẻ hào phóng, rất có trách nhiệm.

Nghe thấy âm thanh của Thịnh Hạ, cô không còn sợ nữa.

"Cậu đi theo mình."

Tay cô bị lớp trưởng nắm lấy, cô cười cười, thu gậy dò đường lại rồi đi vào, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn nhé."

Ngữ khí của Thịnh Hạ rất nhẹ nhàng: "Không cần cảm ơn không cần cảm ơn, sao bữa nay cậu đến trễ vậy?"

Cô đi theo Thịnh Hạ đến chỗ ngồi, vì chăm sóc đôi mắt của cô, chủ nhiệm lớp đã sắp cô ngồi ở bàn đầu tiên, ngay phía dưới bục giảng.

"Nhiều người quá nên mình không chen vào được." Cô ghé vào trên bàn, trốn dưới bục giảng thì thầm trả lời Thịnh Hạ.

Cô không định nói chuyện vừa rồi cho giáo viên và bạn cùng lớp nghe, sợ rằng mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp hơn, rồi chọc giận đến nam sinh nọ, đến lúc đó lại chuốc thêm nhiều phiền toái, cô rất thích ngôi trường Nhất Trung này, không muốn chuyển đến nơi khác.

Hứa Phục Triều sẽ trở lại Cảnh Lăng vào ngày mai, hai người sẽ tiếp tục đi cùng nhau đến trường, nam sinh kia hẳn sẽ không dám lớn mật đến làm phiền cô nữa.

"Thì ra là vậy, cậu không có việc gì là tốt rồi." Thịnh Hạ đáp lời cô.

Cô gật gật đầu, mỉm cười với cô nàng.

Giáo viên ngữ văn đứng trên bục giảng gõ vài cái lên bàn, cất tiếng nói: "Còn bạn học nào chưa nộp học phí không? Nếu không thì bắt đầu vào tiết học."

Thấy không ai trả lời và cũng không ai giơ tay, giáo viên ngữ văn xoay người, lấy giáo án ra bắt đầu viết bảng giảng bài.

Lâm Đang ngồi ngay ngắn, cởi bao tay ra, rồi tháo mũ xuống, để lộ mái tóc ngắn ngang tai, vô cùng chăm chú nghe giảng.

Cô bị nhược thị 0.2 độ, cho dù là khoảng cách gần như vậy vẫn phải cố hết sức mới thấy được nội dung viết trên bảng, trong đôi mắt sạch sẽ cũng nổi lên một đám sương mù.

Nhưng cô vẫn ngồi thẳng lưng, nghiêm túc cầm bút chép bài và trao đổi với giáo viên.

Kết thúc tiết học đầu tiên, đầu óc cô đã choáng voáng đến mức hoa cả mắt, bắt đầu cảm thấy hơi buồn nôn.

Thịnh Hạ thấy thân thể cô không thoải mái, vội vàng kéo cô ra hành lang hóng gió một lát: "Nếu cậu đau đầu thì đừng cố nhìn bảng nữa, chờ sau khi tan học mình sẽ cho cậu mượn tập chép bài."

"Được. Mình đã nghỉ cả kỳ nghỉ đông vừa rồi, cứ khăng khăng cho rằng sẽ không sao, nhưng tình hình hiện tại lại không giống với suy nghĩ của mình." Cô cong môi cười, vì là mùa đông nên trời bên ngoài rất lạnh, khi ra khỏi lớp học cô phải mang thêm khăn choàng cô, chóp mũi đông lạnh đến mức ửng hồng.

Thịnh Hạ vỗ nhẹ vai cô: "Cậu cứ từ từ đi."

Cô gật gật đầu: "Đúng rồi, sau khi ăn tết ở thành phố Vân về mình có mang theo một ít đồ ăn để tặng các bạn cùng lớp, cậu có thể giúp mình chia cho các bạn ấy không?"

Thịnh Hạ nói: "Cậu còn mang theo đồ ăn nữa ư? Mình cảm ơn cậu trước nha, nhưng mà mình nghĩ cậu nên tự tặng cho họ để nhân cơ hội này để làm quen với nhau luôn, hơn nửa học kỳ 1 cậu mới chuyển tới đây nên vẫn chưa quen được nhiều bạn học trong lớp đúng không?"

Năm trước cô vốn học ở trường cấp 3 tư thục ở thành phố Vân, nhưng vừa nhập học hai tuần đã bị một vài bạn học bắt nạt, mẹ cô không có cách nào khác, đành phải chuyển cô đến Nhất Trung Cảnh Lăng. Đối với nơi này, cô vẫn chưa quen thuộc hoàn toàn.

"Cũng được, vậy khi nào mình đi..."

Nói được nửa câu, bỗng có hương chanh nhàn nhạt thổi qua từ phía sau, y hệt mùi hương cô đã ngửi trước cổng trường sáng nay.

Lâm Đang lập tức ngừng thở.

"Cậu sao vậy?" Thịnh Hạ thấy cô đứng đơ ra một chỗ nên lo lắng hỏi thăm, "Lại cảm thấy khó chịu à?"

Cô lắc đầu: "Vừa rồi mình bị hoa mắt một chút, không sao đâu."

Thịnh Hạ thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt, nếu cậu không thoải mái chỗ nào thì nhớ nói mình biết sớm nha."

"Ừm." Cô lặng lẽ cuộn chặt tay, ngập ngừng nói, "Lớp trưởng, vừa mới nãy có người nào đi qua sau lưng chúng ta không?"

Thịnh Hạ quay đầu lại nhìn xem: "Mọi người thường hay đi vệ sinh trong thời gian nghỉ giữa tiết, nên hiện tại có rất nhiều bạn học qua lại, bộ có chuyện gì sao?"

"Không, không có." Lâm Đang liên tục phủ nhận, "Mình chỉ hỏi thử thôi, à lúc nào mình nên tặng đồ ăn vặt cho mấy bạn trong lớp?"

Thịnh Hạ không hề nghi ngờ, nghĩ nghĩ rồi nói: "Tiết thứ tư là môn thể dục, chắc chắn sẽ được hoạt động tự do, đợi tới đó mình sẽ dẫn cậu đi tặng quà vặt cho mọi người."

Tiếng chuông vào tiết vang lên, Lâm Đang nói được, rồi cùng Thịnh Hạ vào lại lớp học.

Tiết này là giờ toán học, cô căn bản không hiểu gì, bình thường cô luôn ngẩn người, thế mà hôm nay lại suy nghĩ đến hương chanh bay thoáng qua vừa rồi, thoạt nhìn cũng chẳng khác đang ngơ ngác là mấy nên không thể nhìn ra điều gì khác thường.

Cô nhớ lại, lầu một chỉ có khối lớp mười, nên phần lớn học sinh đi tới đi lui ở hành lang lầu một đều là học sinh năm nhất.

Nếu là học sinh lớp mười, vậy thì càng rắc rối hơn rồi, bọn họ đều học cùng một lầu, nếu giờ ra chơi ngày nào đó anh lại chạy tới hỏi mượn tiền, cô biết phải làm sao bây giờ?

Trong lòng sợ hãi và bất an không thôi, cô ngây ngốc cả hai tiết, đến khi nghe thấy Thịnh Hạ đứng trên bục giảng nói chuyện mới hồi phục tinh thần.

"Thầy thể dục thông báo sẽ đến trễ vài phút, mọi người cứ ở trong lớp chờ một lát nhé, đúng lúc Lâm Đang có mang theo đồ ăn vặt, nói muốn chia cho

cả lớp chúng ta."

Lớp học reo hò một trận, người thì hỏi là món gì vậy, người thì lại nói chuyện rôm rả.

Thịnh Hạ vỗ vào bục giảng, ý bảo yên lặng, vừa nắm lấy cánh tay đang vươn ra của Lâm Đang, kéo cô bước lên bục giảng, vừa nói với bạn học trong lớp: "Chờ đến khi phát sẽ biết."

Lâm Đang ôm cặp sách đứng ở trên bục giảng, sắc mặt có chút ửng đỏ, khẩn trương nói: "Là một chút đồ ăn vặt, cùng với những vỏ sò mình nhặt trên bờ cát."

Vẻ ngoài của cô ngoan ngoãn, giọng nói nhẹ nhàng, đôi mắt lại còn bị tật, bạn học trong lớp không ai giễu cợt cô, không biết ai đó đã nói một câu "Vậy chúng ta cùng nhau cảm ơn bạn học Lâm Đang đi", cả lớp đều đồng thanh hét lên cảm ơn, khiến mặt cô càng đỏ rực.

"Không, không cần cảm ơn đâu, bây giờ mình sẽ đưa cho các cậu nhé."

Cô đỡ bàn học ở hàng đầu tiên, chậm rãi đi xuống bục giảng, chạy bước nhỏ đến bàn đầu tiên của dãy một, lấy gói đồ ăn vặt trong cặp ra, rồi để bọn họ tự mình lấy.

"Có thể lấy nhiều hơn vài cái không?" Có người nói đùa.

"Có, có thể..." Cô lắp bắp trả lời.

Lớp học đột nhiên yên tĩnh cực kỳ, cô có thể cảm giác được có rất nhiều ánh mắt đều nhìn chăm chăm về phía mình, cả người không được tự nhiên.

Có một bạn học xung phong trước, tự giới thiệu bản thân với cô, cô cũng đáp lại từ tốn.

"Bạn học này, cậu có muốn lấy không?" Cô đưa đồ ăn vặt qua, có người duỗi tay lấy đi, "Hình như bạn cùng bàn của cậu không có ở đây, cậu thấy thêm một ít đặt trên bàn cậu ấy nhé, cảm ơn."

"Được." Mặt chàng trai ửng đỏ nhè nhẹ, "Người ngồi cạnh tôi tên là Trình Diễm, chắc là cậu ấy đi toilet rồi."

2382 words

Chương 2 : Tên của hai người

Editor: Chu

Lâm Đang gật đầu, lẩm bẩm một câu: "Trình Diễm?"

Bước chân của chàng trai trên hành lang khựng lại, dừng ngay sau cây cột, không ai nhìn thấy anh.

"Là Trình nào, Nhãn nào?" Cô cảm thấy cái tên này khá kỳ lạ, có người tên là Nhãn ư?

*(*Chữ Diễm '琰' trong tên nam chính và chữ Nhãn/Mắt '眼' đều đọc là 'yăn' giống nhau.)*

Nam sinh ngồi ở chỗ ngồi trả lời thay: "Chữ Trình '程' có bộ Hoà '禾' và Khẩu '口', chữ Diễm '琰' thì có chữ Vương '王' bên cạnh chữ Viêm (nóng) '炎', cái nóng của mùa hè oi bức ấy."

Lâm Đang hiểu ra, cô cong môi cười, lộ ra một chiếc răng nanh đáng yêu. Hoá ra không phải là Diễm trong đôi mắt, trùng hợp thật, tên cô cũng có điểm giống như vậy, bên cạnh chữ Đang '珰' cũng có một chữ Vương '王'.

Cô nói cảm ơn, rồi lần mò đến bàn tiếp theo để tặng đồ ăn vặt.

Chàng trai đứng sau cửa vô cảm bước vào, ngồi xuống chiếc ghế trống, nhìn thoáng qua đồ ăn vặt trên bàn, thuận miệng hỏi: "Đây là cái gì?"

"Bạn học chuyển đến hồi năm ngoái tặng đồ ăn vặt, mọi người đều có hết." Nam sinh ngồi cùng bàn giải thích.

Hai thanh chocolate in chữ nước ngoài, vài gói mực baby, còn có một vỏ ốc biển và vỏ sò xinh đẹp, tựa hồ có thể cảm nhận được gió biển thổi vào mặt.

Trình Diễm chưa từng đi đến bờ biển, cũng không có hứng với những bãi biển rộng lớn, ốc biển và vỏ sò lại không thể ăn. Đối với anh, chúng không có công dụng gì.

Anh cầm lấy gói mực, xé miệng nó ra, nhét toàn bộ vào trong miệng, có một chút nước sốt, mùi vị cũng khá ngon. Tiếp theo mở đến thanh chocolate rồi cho vào miệng, ngay sau đó lại nhíu mày.

Có chút đắng và xốp.
Anh chưa ăn chocolate lần nào, bây giờ mới biết hoá ra nó khó ăn như vậy.

Nhưng anh lại không lãng phí, nhai hai cái rồi nuốt xuống, thanh còn dư lại và vỏ sò gì đó đều bị anh nhét vào ngăn bàn.

Giữa lớp học, Lâm Đang vừa phát xong cho bạn học cuối cùng, trở lại chỗ ngồi, lúc cô đang chuẩn bị ngồi xuống, bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói của giáo viên thể dục: "Đang phát đồ ăn à?"

Lâm Đang sửng sốt, cô đứng dậy, nhìn về phía phát ra âm thanh: "Là đồ ăn vặt, thầy muốn ăn không ạ?"

Thầy thể dục nói cảm ơn, rồi cầm thanh chocolate cô đưa đến bỏ vào trong

miệng, giải thích: "Được rồi, trong nhà thầy có chuyện nên tới muộn vài phút, bây giờ ra ngoài học thể dục nào."

Bạn học cùng lớp lập tức giải tán, chỉ còn lại vài người đang chầm chậm đi ra, Thịnh Hạ đứng trên bục giảng, vừa nói chuyện cùng người khác vừa chờ Lâm Đang quàng khăn cổ.
Có một bạn học đi tới, dừng bước trước mặt Lâm Đang: "Chào cậu, mình là Tống Noãn, chocolate cậu tặng cho bọn mình ngon quá, không biết cậu mua ở đâu vậy?"

Lâm Đang khá ấn tượng với cái tên này, đây là bạn học đầu tiên chào hỏi với cô lúc vừa rồi.

Cô sửa lại khăn quàng cổ rồi nói: "Mình cũng không biết mua ở đâu nữa, hình như là do anh mình đem về từ nước ngoài, nếu cậu muốn ăn thêm thì cứ nói, trong nhà mình vẫn còn, ngày mai mình mang đến cho cậu."

"Vậy thì ngại quá." Tống Noãn có chút thẹn thùng, "Phải đi học rồi, chúng ta vừa đi vừa nói ha."

Lâm Đang gật gật đầu, rút gậy dò đường ra, đi về phía cửa lớp, Thịnh Hạ và Tống Noãn mỗi người đi cạnh một bên, cùng cô sóng vai đi đến sân trường.

"Ở nhà mình vẫn còn rất nhiều, một mình mình lại ăn không hết, đúng lúc có thể chia cho cậu một ít." Cô nói.

"Thế mình cảm ơn cậu trước nhé." Tống Noãn nắm cánh tay cô, "Mình biết làm một vài món nước uống, có thể đem theo mời cậu, cậu thích uống loại nước gì?"

Đây là lần đầu tiên có bạn học muốn mang đồ ăn cho cô, trong lòng cảm thấy ấm áp: "Gì cũng được hết, cảm ơn cậu nha."

Tống Noãn xấu hổ gãi đầu: "Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn."

Trong lúc nói chuyện đã đi đến sân học thể dục, trên sân có một vài học sinh đang chạy bộ, thầy thể dục đứng sát đường băng để giám sát, nhìn thấy

bọn họ đi tới liền đứng tại đường băng nói: "Chạy chậm hai vòng rồi hoạt động tự do, có thể tuỳ ý lấy thiết bị trong phòng chứa đồ thể dục, nhưng không được phép quay về lớp học."

Lâm Đang cùng Tống Noãn thong thả đi trên đường băng, Lâm Đang không chạy được, Tống Noãn lại không muốn chạy, Thịnh Hạ đành phải tự mình khởi động làm nóng người, để lại hai người đang chậm rãi đi bộ trên đường băng.

"Tống Noãn, chạy đi!" Thầy thể dục gân cổ lên kêu.

Tống Noãn quay đầu, cũng gân cổ đáp: "Thầy ơi, Lâm Đang không thể chạy bộ, em muốn đi cùng bạn ấy!"

Thầy thể dục cạn lời, Tống Noãn ngoảnh đầu lại, vẻ mặt lộ ra tia đắc ý nho nhỏ, kéo Lâm Đang tiếp tục đi về phía trước: "Cũng may còn có cậu, mình thật sự không thích chạy bộ, lười lắm luôn, mình có thể đi bộ nhưng tuyệt đối không muốn chạy."

Lâm Đang lộ ra nụ cười tươi: "Vậy cậu cùng mình đi bộ hai vòng đi."

"Được." Tống Noãn lập tức đồng ý, "Cậu muốn chơi trò gì không? Lát nữa mình sẽ chơi cùng cậu, nhưng nói trước là mình đánh cầu lông với bóng bàn dở lắm."

"Mình cũng không chơi được những trò đó, mắt mình không thấy rõ."

Khoé miệng Lâm Đang vẫn giữ ý cười, thản nhiên nói ra những lời này, nhưng Tống Noãn lại như bị kim châm: "Vậy cậu có thể nhìn rõ mình không?"

Cô lắc lắc đầu: "Không rõ."

"Bệnh này của cậu có thể trị hết không?" Tống Noãn cau mày.

"Mình cũng không biết, bác sĩ có cắt cho mình một chiếc kính, nhưng dùng cũng như không dùng." Cô mím môi.

Hồi nhỏ, tầm mắt của cô có hơi mờ mờ khi nhìn đồ vật, cứ tưởng là do bản thân thiếu vận động hoặc do không ngủ đủ giấc, ba mẹ cô lại bận rộn, không có thời gian dẫn cô đi khám, đợi tới lúc kiểm tra thì mới phát hiện cô bị nhược thị, nhưng cũng đã bỏ lỡ thời gian tốt nhất để chữa trị.

Tống Noãn dừng chân, im lặng một lúc rồi trịnh trọng nói: "Lâm Đang, sau này chúng ta làm bạn thân của nhau đi, cậu muốn đi khỏi lớp hoặc có chuyện gì đó thì cứ kêu mình, mình rảnh lắm."

Trong lòng Lâm Đang có chút cảm động, ở trường học cũ trước kia cô luôn bị mọi người ức hiếp, bạn cùng lớp ở sau lưng cô đều gọi cô là người mù nhỏ, còn có người cố ý đùa cợt cô, cô chưa từng nghĩ mình có thể gặp được người tốt như này.

"Cảm ơn cậu." Giọng nói của cô hạ xuống thấp, không muốn để lộ ra tiếng nghẹn ngào.

"Không cần cảm ơn đâu, dù sao mình cũng không có bạn thân trong lớp." Tống Noãn tiếp tục kéo cô đi về phía trước, "Cũng đâu phải chỉ có mỗi mình chơi cùng với cậu, cậu cũng chơi với mình mà."

Lâm Đang cong khóe miệng, thu gậy dò đường lại, để Tống Noãn dắt đi.

Sau khi đi xong hai vòng, Tông Noãn dẫn cô đi đến phòng thiết bị, nhét các loại thiết bị vào trong tay cô rồi giải thích. Cô vô cùng nghiêm túc đứng đó lắng nghe, ánh mắt phát ra tia sáng, tuy rằng không thể tưởng tượng ra dáng vẻ của chúng, nhưng vẫn có thể chạm vào toàn bộ, Lâm Đang cực kỳ vui vẻ.

Tiếng chuông tan học vang lên, tập hợp xong, Tống Noãn lại hộ tống Lâm Đang ra cổng trường.

Vừa tới cổng, Lâm Đang đã nghe thấy giọng nói của bà ngoại: "Đang Đang, bà ngoại ở chỗ này."

Lâm Đang nhẹ nhàng đẩy đẩy Tống Noãn: "Mình nghe thấy giọng của bà ngoại rồi, đi trước nha."

Tống Noãn nhìn theo tầm mắt của cô, trông thấy một bà lão hiền từ đứng ở phòng bảo vệ thì yên tâm: "Được, cậu mau đi đi."

Lâm Đang mở gậy dò đường, bước nhanh qua, vào lúc được bà ngoại nắm tay, tim cô hơi thả lỏng.

"Đi thôi, về nhà ăn cơm trưa."

Bà ngoại dắt cô đến trước một chiếc Audi màu đen, chậm rãi lái xe về nhà.

"Tặng đồ ăn vặt hết rồi chứ?" Bà ngoại cầm lấy cặp cô đặt qua một bên.

"Dạ." Cô khẽ mỉm cười.

Bà ngoại cảm thấy an tâm một chút, lại cùng cô nói chuyện phiếm vài câu, chỉ trong chốc lát đã về đến nhà.

Sau khi vào nhà, Lâm Đang cởi mũ và khăn quàng cổ xuống. Cô không nhìn thấy giá móc đồ, phải treo hai ba lần mới được, tiếp đến là thay giày, cô cùng phải sờ sờ tìm vị trí đặt tủ giày mới có thể cất giày ngay ngắn.

Bà ngoại không hề thúc giục cô, cũng không bước đến hỗ trợ, nhìn cô làm xong thì bảo cô đi rửa tay ăn cơm.
Dì Trần đúng lúc từ trong bếp đi ra, nhìn thấy cô liền chào hỏi: "Đang Đang về rồi, hôm nay có làm món cá viên cháu thích, nhanh tới ăn đi."

"Cảm ơn dì Trần ạ." Cô vịn lưng ghế chậm rãi ngồi xuống.

Dì Trần là bảo mẫu trong nhà Lâm Đang, từ cấp hai đã bắt đầu cùng bà ngoại chăm sóc cô, lần này đến Cảnh Lăng, dì Trần cũng không hề do dự đi cùng.

Đối với Lâm Đang mà nói, dì Trần không giống bảo mẫu mà lại giống dì ruột của cô hơn.

Đồ ăn đã được dọn lên bàn, bà ngoại và dì Trần thay phiên nhau gắp đồ ăn cho cô, mỗi người một câu hỏi thăm về những chuyện xảy ra ở trường.

Sau khi cơm nước xong xuôi, cô mò mẫm cầm chén bỏ vào bồn rửa, rồi mới đồng ý đi đến sofa ngồi xuống, lắng nghe âm thanh phát ra từ TV.

Vì hôm nay đi đến phòng thiết bị thể dục, nên cô đã làm dơ chiếc áo lông vũ màu trắng của mình, bà ngoại cầm lên kiểm tra túi áo, chuẩn bị nhét vào máy giặt thì phát hiện thiếu mất 500 tệ.

"Đang Đang, sao túi áo lại ít đi nhiều tiền vậy?" Bà ngoại có chút lo lắng, không phải sợ Lâm Đang tiêu tiền bừa bãi, mà là sợ có người bắt nạt cô, chặn cô đòi tiền, trước kia đã từng xảy ra chuyện thế này rồi.

Lâm Đang hơi chột dạ, cô không có chứng cứ, cũng không muốn làm lớn chuyện này, càng không muốn lại chuyển trường lần nữa, trường học hiện tại khá tốt, ngoại trừ cái người mượn tiền cô.

"Hôm nay con mời bạn học cùng lớp uống nước ạ." Cô nói bừa một câu.

"Ừ." Bà ngoại cảm thấy nhẹ nhõm, "Bà để thêm ít tiền vào trong túi cho con, vẫn giống như cũ, túi bên phải một trăm, túi bên trái mười tệ."

Ánh mắt Lâm Đang loé lên: "Bà ngoại ơi, con có chút không được thoải mái, chiều nay có thể nghỉ học một buổi không ạ?" Cô sợ sẽ gặp lại người kia,

Bà ngoại lập tức bỏ quần áo xuống, đi tới: "Chỗ nào không thoải mái? Cần đi bệnh viện không?"

Lâm Đang nhanh chóng giải thích: "Không cần đi bệnh viện, không cần đi bệnh viện, buổi sáng con dùng mắt nhiều quá nên giờ có hơi choáng váng."

"Sau này không được dùng sức nhiều như vậy, đôi mắt mới là quan trọng nhất, con đi nghỉ ngơi, để bà điện thoại cho chủ nhiệm lớp con xin nghỉ là được, không cần lo lắng."

Lâm Đang đáp lại một tiếng, đỡ bàn trà và sofa chậm rãi đứng dậy, đi về phía phòng ngủ, nghe thấy bà ngoại nói chuyện điện thoại xong, cô xoay

người lại, hỏi: "Ngoại ơi, khi nào anh họ trở về vậy ạ?"

"Buổi sáng bà vừa điện hỏi thăm, thằng bé nói tối nay sẽ về đến, chú Hứa còn nhờ bà dặn con ngày mai nhớ đợi Tiểu Hứa đi học cùng."

Lâm Đang mừng thầm trong lòng, có Hứa Phục Triều đi học cùng, cô sẽ không phải sợ lại bị người kia tìm đến quấy rầy.

Cô vui vẻ đi vào phòng ngủ ngủ trưa một giấc, buổi chiều lại ở trong nhà luyện dương cầm đến khi trời tối. Sau khi ăn cơm chiều xong, cô ngồi trên sofa nghe nhạc, điện thoại bỗng rung lên, có người gửi tin nhắn cho cô.

2213 words

Chương 3 : Cậu ta tên là Trình Diễm

Editor: Chu

Lâm Đang nhìn không rõ những chữ trên điện thoại, tiến gần lại màn hình mới nhìn thấy người gửi tin nhắn là Thịnh Hạ, hỏi cô tại sao không đến trường.

Cô nhấn vào nút voice: "Cơ thể mình không được thoải mái nên ở nhà nghỉ ngơi, ngày mai sẽ đi học lại."

Trả lời xong, cô vừa muốn thả di động xuống thì lại nhận thêm thông báo mới, là Tống Noãn gửi lời mới kết bạn với cô từ thông tin trong nhóm chat lớp, còn nhắn cho cô thêm vài tin nhắn.

Cô lập tức đồng ý, ấn mở xem tin nhắn, cũng là hỏi cô tại sao không đi học, cô tiếp tục gửi voice trả lời, bên kia hồi âm lại rất nhanh, cũng là tin nhắn giọng nói:

"Trưa nay mình có nấu một ít đậu đỏ, muốn hỏi cậu có thích ăn đậu đỏ không, định này mai sẽ sữa đậu đỏ cho cậu, cậu nhớ ăn sáng ít lại một chút nha."

Lâm Đang vui vẻ vô cùng, lập tức đứng dậy lục lọi tìm đồ ăn, khiến bà ngoại ngồi nghe nhạc bên cạnh giật mình: "Đang Đang, con tìm gì vậy?"

Cô đứng thẳng lên, ngẩng đầu cười tươi: "Bạn con nói ngày mai sẽ mang nước uống cho con, con cũng muốn mang đồ ăn cho cậu ấy."

Bà ngoại buông cuốn phim trong tay, cùng tìm với cô: "Đồ ăn vặt đều để trong ngăn tủ này, con cứ lấy đi."

"Vâng." Cô đi qua theo bà ngoại, "Bà ngoại, chocolate anh trai mua cho con trước đó đâu rồi ạ?"

"Cũng để ở chỗ này." Bà ngoại lấy túi ra đưa cho cô.

Cô cầm lấy vài thanh chocolate ra, nhét vào trong ngăn cặp, để ngày mai đưa cho Tống Noãn.

Sáng hôm sau, ăn sáng xong, đang chuẩn bị ra khỏi nhà thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, bà ngoại bước nhanh đến mở cửa: "Chắc hẳn là Tiểu Hứa." Quả nhiên, vừa mở cửa ra đã thấy Hứa Phục Triều khoác cặp đứng chờ bên ngoài.

"Bà biết là con mà, Đang Đang sửa soạn xong rồi, để bà đưa hai đứa xuống lầu." Bà ngoại cầm lấy cặp của Lâm Đang, đưa hai người xuống lầu, rồi nhìn cả hai bước lên xe.

Trong xe rất yên tĩnh, Lâm Đang và Hứa Phục Triều đều không nói gì.

Nói thật thì Lâm Đang không thân với Hứa Phục Triều lắm, dù biết nhau đã lâu nhưng hai người bọn họ không qua lại quá nhiều, chỉ khi đi học và ra về mới có thể ở chung một lúc.

Xe tới cổng trường, Hứa Phục Triều xuống xe trước, Lâm Đang đi theo ở

phía sau.

Cô bước từng bước nhỏ, Hứa Phục Triều cố tình thả chậm bước chân, cùng cô đi song song về trước.

Lúc đến khu dạy học, Hứa Phục Triều hỏi: "Phía trước chính là lớp A10, cần anh đưa em qua đó không?"
Lâm Đang lắc đầu: "Không cần, em tự đi được rồi, cảm ơn anh họ, hẹn gặp lại."

Dứt lời, cô chống gậy đi về phía trước, chuẩn xác tìm được lớp A10 rồi đi vào.

Tiết tự học sáng sớm vẫn chưa bắt đầu, trong lớp vẫn chưa có ai, cô không nhìn thấy rõ nên không biết Tống Noãn đã tới chưa, chỉ có thể mò mẫm đi đến chỗ ngồi của mình ngồi xuống.

Cô không biết làm gì bây giờ, đành lấy tai nghe bluetooth ra, bắt đầu nghe nhạc.

Âm lượng bài hát trong tai nghe rất nhỏ, vì cô sợ sẽ không nghe thấy khi có người gọi mình.

Bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến giọng nói xa lạ của vài nam sinh: "Trình Diễm, ra đây một lát."

Cô nhớ rõ người tên Trình Diễm này, lúc phát quà vào ngày hôm qua, anh không có trong lớp.

Thị giác không tốt nên thính giác phá lệ nhạy bén, cô nghe thấy tiếng ghế dựa cọ xát với mặt đất, nhóm người sau đó đi đến dựa vào bức tường ở cửa sau.

"Số tiền ba cậu hỏi mượn ba tôi khi nào mới trả?"

"Việc này thì cậu nên đi hỏi ông ấy, tôi không biết gì hết, cũng chưa từng xài một đồng nào của ông ấy."

"Tôi mặc kệ cậu có xài hay không, cậu là con của ông ta, ông ta là ba của cậu, con trai trả nợ thay ba là chuyện đương nhiên! Tôi nói trước cho cậu biết, nếu cậu mà không trả tiền thì đừng trách tôi không khách khí."

"Nếu không cậu đem cái mạng này của mình trả thay đi."

Lâm Đang đột nhiên đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, chiếc ghế xê dịch phát ra tiếng kẽo kẹt rất lớn, âm thanh nói chuyện khe khẽ ở cửa sau cũng dừng lại. Không biết có phải đã bị tiếng động do cô gây ra ảnh hưởng hay không, mấy người kia hình như đã đi rồi, còn Trình Diễm thì không biết có quay lại lớp học hay chưa.

Cô xoay người sang chỗ khác, nhìn chéo về phía sau lớp học, có một bóng dáng cao gầy đứng ở đó, cô không nhìn thấy rõ nhưng vẫn cảm giác được người kia cũng đang nhìn mình.

Muốn nói gì đó lại cảm thấy có chút thất thố, sau khi nhìn thấy thân ảnh kia ngồi xuống, cô cũng xoay người về, dùng hai tay chỉnh ghế rồi từ từ ngồi xuống.

Tâm trạng nặng nề không kéo dài quá lâu, Tống Noãn rất nhanh đã tới, lớn giọng chào hỏi với cô: "Lâm Đang, hôm nay cậu tới sớm quá nha."

"Mình đến trường cùng anh họ, anh ấy thức dậy khá sớm nên mình cũng đến sớm theo." Ánh mắt của cô nhìn đến nơi phát ra giọng nói của Tống Noãn, vẫn luôn dừng lại trên chiếc ghế bên cạnh.

"Lớp trưởng vẫn chưa tới, mình ngồi chỗ cậu ấy một lát chắc không sao đâu." Tống Noãn tháo cặp xuống, kéo khoá kéo ra, lấy ra một cái chai thuỷ tinh từ bên trong ra rồi đặt lên bàn Lâm Đang, "Sữa đậu đỏ nè, vẫn còn ấm đấy, cậu mau uống đi."

Lâm Đang giơ tay sờ sờ, cảm giác ấm áp, nở một nụ cười tươi với Tống Noãn.

Tống Noãn ngẩn ra một chút, nhéo nhéo mặt cô: "Lúc cậu cười rộ lên trông đáng yêu quá."

Cô có hơi ngại ngùng, cầm balo đặt dưới gầm bàn lên, lấy ra một cái túi nhỏ: "Đây là đồ ăn mình mang đến cho cậu, bên trong còn có chocolate hôm qua cậu muốn ăn."

Tống Noãn thoải mái hào phóng nhận lấy túi nhỏ, lấy đồ ăn bên trong ra, xé vỏ rồi cho vào miệng, mơ hồ nói: "Đúng lúc mình chưa ăn sáng, cậu nhanh uống thử sữa đậu đỏ xem có ngon không."

"Được." Lâm Đang sờ soạng, mở nắp chai ra, nâng chai uống một ngụm, "Ngon lắm."

Xung quanh miệng cô dính một vệt sữa màu đỏ, Tống Noãn cười haha hai tiếng, lấy khăn giấy lau cho cô: "Lần sau mình sẽ mang thêm ống hút cho cậu."

"Để mình tự đem theo được rồi." Cô cầm lấy khăn giấy, cẩn thận lau lại một lần rồi hỏi, "Còn dính không?"

"Hết rồi." Tống Noãn lắc đầu, cầm lấy túi lớn túi nhỏ, đứng dậy rời đi, "Gần tới giờ tự học rồi, mình về chỗ nha, tan học lại đến tìm cậu chơi, tạm biệt."

Lâm Đang xoay người, huơ huơ tay với cô nàng: "Bái bai."

Cô không hề biết rằng, vào khoảnh khắc cô quay đầu lại ấy, Trình Diễm ngồi ở hàng phía sau đã nhanh chóng rũ mắt xuống.

Mấy ngày đi học sau đó, Lâm Đang không còn ngửi thấy mùi chanh kia nữa, cô yên tâm hơn một chút, ít nhất nam sinh kia không học gần lớp bọn họ

Cuối tuần, cô cùng bà ngoại và dì Trần đi vườn dâu tây hái dâu, mới đầu không được thuần thục lắm, sau đó cô ngồi xổm bên những cây dâu tây, sờ qua sờ lại, bất cẩn làm rụng quá nhiều, dâu tây đựng đầy trong hai hộp lớn,

không có chỗ để.

Lâm Đang có chút tự trách.

"Được rồi, không sao đâu, để bà nói dì Trần đưa cho nhà Tiểu Hứa một ít, số còn lại con có thể đem đến trường chia cho bạn học cùng lớp, không phải con có vài người bạn thân à?" Bà ngoại ngồi bên cạnh an ủi cô.

Cô gật đầu, ngày hôm sau mang theo hai hộp dâu tươi lớn đến trường, chia cho bạn bè xung quanh đã hai lần nhưng vẫn còn rất nhiều, cô xấu hổ không dám mời người khác, Tống Noãn kéo cô ra cửa, mỗi người cầm một hộp dâu tây.

"Có gì phải ngại, cậu mời mọi người ăn mà, nếu có người tặng đồ ăn cho mình thì mình là người ngại ngùng mới đúng, cậu nhìn mình nè."

Tống Noãn đứng trước Lâm Đang, chặn lại một bạn học đang chuẩn bị bước vào lớp: "Cậu muốn ăn dâu tây không? Đã rửa sạch rồi nha ~ thích thì cứ lấy thêm vài trái."

Đa số bạn học qua lại đều không từ chối, có người hoạt bát, vui vẻ nói cảm ơn, cũng có người điềm tĩnh, nhỏ giọng cảm ơn, hộp dâu tây trong tay Tống Noãn rất nhanh đã phát hết.

Cô nàng kéo Lâm Đang tiến lên phía trước, bản thân đứng sau lưng cô: "Cậu lên đứng chỗ của mình đi."

Lâm Đang có chút lúng túng, ngón tay giữ hộp dâu nắm chặt hơn, ngập ngừng nói: "Nhưng, nhưng mình không thấy rõ."

"Không sao, mình đứng phía sau cậu nè, mình sẽ nhắc cậu nếu có người đi tới." Tống Noãn gác cằm lên vai cô, "Có người đi đến kìa."

Không phải cô không nghe thấy, chỉ là hơi bị khẩn trương. Cô cầm hộp, nói lắp bắp: "Bạn học, có muốn ăn dâu tây không?"

Một vài nữ sinh dễ thương lần lượt đi tới, mỗi người đều nhận lấy dâu tây,

rồi nói cảm ơn cô.

"Cậu xem, cũng đâu khó lắm." Tống Noãn nhỏ giọng nói.

Khuôn mặt Lâm Đang có chút ửng hồng, thấp giọng ừ một tiếng, tiếp tục phát cho mọi người.

Sau 20 phút nghỉ giải lao, hộp dâu tây đã vơi đến mức thấy đáy. Khi Tống Noãn chuẩn bị dẫn Lâm Đang về lại chỗ ngoài, ngoài cửa lại truyền tới tiếng bước chân. Lâm Đang lập tức quay đầu đưa dâu tây qua, Tống Noãn không kịp ngăn lại.

Cô nàng thấy rõ vết thương trên mặt người vừa đi tới, ở khoé mắt có một vệt xanh tím kỳ lạ, đến cả đuôi tóc rũ xuống cũng không che được.

Nhưng Lâm Đang lại không thể nhìn thấy, cô còn ngốc nghếch hỏi: "Bạn học, cậu có muốn ăn dâu tây không? Còn mấy trái cuối cùng, bọn mình ăn không hết, nếu cậu thích cứ lấy ăn hết đi."

Người nọ không nói chuyện, ngước mắt nhìn thoáng qua Lâm Đang, ánh mắt lạnh như băng, không chút cảm xúc, giơ tay cầm hết số dâu tây cuối cùng còn lại, Tống Noãn tức giận đến mức suýt nữa đã nhảy lên đánh người.

Lâm Đang cũng ngây ngốc vào khoảnh khắc này, cô ngửi thấy hương chanh thoang thoảng trên người đối phương.

Là cái tên đóng giả thành Hứa Phục Triều để hỏi mượn tiền cô!

"Cảm ơn."

Giọng nói của chàng trai có chút trầm thấp, anh đi vòng qua cô, bước vào cửa, chỉ để lại mùi chanh nhàn nhạt.

Đợi đến khi tiếng bước chân biến mất, cô cầm hộp dâu tây trống trơn, đi về chỗ ngồi, sau đó nắm tay Tống Noãn, nhẹ giọng hỏi bên tai cô nàng: "Tống Noãn, cậu có biết bạn học vừa rồi tên gì không?"

Tống Noãn ngẩn ra, tưởng cô đã nhìn thấy hành vi xấu xa của người nọ nên vội vàng giải thích: "Lâm Đang, cậu yên tâm, đa số bạn học lớp mình đều rất nhiệt tình, có mỗi tên kia là chơi bời không lo học, tối ngày chỉ biết hút thuốc đánh nhau, người như cậu ta thô lỗ lắm, lần sau cậu đừng chia đồ ăn cho cậu ta."

"Sao vậy?" Lâm Đang không hiểu lắm.

"Hả? Không phải do cậu thấy cậu ta bất lịch sự à?" Tống Noãn đơ người vài giây, rất nhanh đã định thần lại, hình như Lâm Đang chỉ đơn thuần muốn hỏi tên anh thôi, "Dù sao thì chúng ta vẫn nên cách xa cậu ta một chút cho tốt, dáng vẻ cậu ta nhìn qua rất khó dây vào, đôi mắt còn bầm một cục, chắc chắn là vì đánh nhau cùng người khác."

Lâm Đang có chút sợ hãi, cao hơn cô một cái đầu, thành tích không tốt, còn hút thuốc đánh nhau. Trong thế giới của cô, những người thế này chắc chắn bị phán là người rất rất xấu. Nhưng người này không chỉ xấu xa mà còn theo dõi và hỏi mượn tiền cô.

Giọng nói của cô run run: "Vậy tên cậu ta là gì....."

Tống Noãn vỗ vỗ vai cô: "Cậu đừng sợ, cậu ta không dám làm bậy ở trường học đâu, hình như cậu ta tên Trình Diễm, sau này tụi mình cứ tránh xa cậu ta là được rồi."

Linh hồn bé nhỏ của Lâm Đang bị cuốn đi, hai tiết học tiếp theo cô hầu như không nghe hiểu được gì, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại câu nói kia của Tống Noãn "Cậu ta tên Trình Diễm."

Cô nhớ như in cái tên Trình Diễm này, hơn nữa cô còn nhớ rõ buổi sáng hôm đó, khi có vài nam sinh trong lớp tìm anh gây chuyện, bản thân đã nghĩ đến việc lao ra giúp đỡ.
Hoá ra người bắt nạt cô vẫn luôn học cùng một lớp với cô, còn bày ra dáng vẻ chưa từng xảy ra chuyện gì, thản nhiên nhận đồ ăn vặt và dâu tây của cô.

Cô thật sự rất sợ, với lại có hơi buồn lòng. Bây giờ đang là lúc giao mùa

đông xuân, nhiệt độ không khí thay đổi lớn, hở chút là ngã bệnh, chẳng cần phải giả bệnh mà cứ thế nghỉ học luôn.

Đêm đó cô sốt đến 39 độ, đến tận hôm sau mới từ từ hạ bớt, héo hon nằm ì trên giường.

Vừa treo bình truyền nước xong, bà ngoại tiễn bác sĩ ra về, rồi trở lại phòng ở cạnh cô: "Đang Đang có muốn ăn gì không, mấy ngày nay con ăn không bao nhiêu cả, thèm món gì thì cứ nói dì Trần làm."

Dì Trần bước vào phòng, cũng phụ hoạ theo: "Đúng vậy, Đang Đang muốn ăn gì thì cứ nói, nếu không biết dì Trần cũng sẽ học cho được."
Lâm Đang ngồi dựa vào đầu giường, sắc mặt có chút trắng bệch, lắc nhẹ đầu: "Bà ngoại, con không muốn đi học nữa."

Sự vui vẻ của Lâm Đang khi ở trường những ngày qua đều được bà ngoại thu hết vào trong mắt, nên bà không nghĩ nhiều, nhẹ giọng an ủi cô: "Mấy hôm nay con bị bệnh, chắc chắn không thể đi học, đợi cơ thể khoẻ hơn đi."

"Không phải ạ..." Lâm Đang vừa lắc đầu vừa khóc, "Sau này con cũng không muốn đi học."

"Tại sao?" Sắc mặt bà ngoại thay đổi, nhận ra có điểm không thích hợp, "Có phải trong trường có người bắt nạt con không? Con nói bà ngoại biết, bà sẽ giải quyết giúp con."

Lâm Đang không ngừng lắc đầu, chỉ im lặng rớt nước mắt, thật sự có người bắt nạt cô nhưng cô lại không có bằng chứng, không có cách nào xác định được, cho dù ba mẹ có đến cũng chẳng thể làm gì, cùng lắm là lại chuyển trường cho cô, nhưng cô cũng không muốn chuyển trường, ở nơi này cô có rất nhiều bạn tốt.

"Đang Đang, có chuyện gì thì cứ nói ra được không con? Con cứ im lặng như vậy, khiến bà ngoại lo lắng lắm."

"Không có gì đâu ạ, con chỉ có chút khó chịu vì cảm mạo thôi." Cô vẫn rất muốn đến trường.

Bà ngoại không gặng hỏi nữa, chỉ bảo cô nghỉ ngơi cho tốt, sau đó ra ngoài gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp, dò hỏi tình hình của cô trong trường, nhưng cũng không phát hiện ra chỗ khác thường.

Cô không hề hay biết gì, dựa vào giường ngẩn ngơ một hồi lâu, cầm lấy điện thoại đã vài ngày không đu.ng tới, lúc bấm vào wechat vừa thấy liền nhận được rất nhiều tin nhắn, phần lớn đều do Thịnh Hạ và Tống Noãn gửi đến, đôi mắt cô lại ươn ướt, bấm nghe từng tin một.

Cùng lúc đó, nhóm Tống Noãn cũng đang thảo luận về chuyện của cô.

Tống Noãn gật đầu vài cái: "Mình cũng muốn đi, nhưng tin nhắn mình gửi cho cậu ấy đều không thấy trả lời, lại không thể liên lạc với bà ngoại cậu ấy, cậu có cách nào không?"

"Chúng ta đi hỏi chủ nhiệm lớp thử, chắc chắn cô giáo biết."

Dứt lời, hai người chuẩn bị đứng dậy.

"Từ từ!" Lý Hoè An ngồi ở phía trước mấy bàn quay đầu xuống, gọi hai người lại.

Hai người nhìn qua với vẻ mặt khó hiểu.

Lý Hòe An đứng dậy đi tới: "Tôi cũng muốn đến thăm cậu ấy, có thể cho tôi đi cùng không?"

Tống Noãn cau mày, ôm cánh tay hỏi: "Cậu có thân với Lâm Đang à? Đi cùng làm gì?"

"Đương nhiên rồi, tôi từng là bạn cùng bàn với cậu ấy, ngoài ra còn dạy cậu ấy đọc tiếng Anh." Lý Hoè An bày ra bộ dạng kiêu ngạo.

Tống Noãn nhướng mày, cô nàng biết Lý Hòe An là đại biểu môn tiếng Anh, hơn nữa trên lý thuyết đúng thật là bạn ngồi cùng bàn cũ của Lâm Đang. Lớp A10 bọn họ hai tuần sẽ đổi chỗ ngồi một lần, mỗi lần sẽ lùi lại

hoặc tiến lên một bàn, mọi người đều có thể ngồi ở đầu dãy hoặc cũng có thể ngồi ở bàn cuối, ngoại trừ Lâm Đang.

Cô nàng ngẫm nghĩ, miễn cưỡng nói: "Được, vậy cậu đi cùng bọn tôi đi, nhanh lên, sắp vào giờ học rồi."

Ba người cùng nhau đi ngang qua cửa lớp, sau một lúc lâu, Trình Diễm đang ngồi tựa bên cửa sổ mới buông cây bút bất động trong tay từ nãy giờ xuống, anh thờ ơ ngẩng đầu lên, nhìn về phía bước tường bên ngoài cửa sổ.

3113 words

Chương 4 : Đi tìm cậu ta nói lý lẽ

Editor: Chu

Thứ bảy, ba người tập hợp ở siêu thị như đã hẹn, chuẩn bị mua một ít đồ ăn vật mang đi.

"Mua chút trái cây đi, người bị cảm mạo cần bổ sung nhiều vitamin c." Tống Noãn chọn một ít trái cây, xách đi tính tiền, "Mua nhiêu đây là được rồi, hai cậu không cần mua thêm đâu."

Lý Hòe An không chịu: "Tôi muốn mua riêng một phần!"

Tống Noãn quay đầu trừng mắt nhìn cậu ta rồi liếc mắt một cái, ra hiệu cậu ta nhìn Thịnh Hạ, sau đó lắc lắc đầu.

Cậu ta xấu hổ, sờ sờ mũi: "Được, vậy mua ngần này đi, nhiêu đây cũng nhiều lắm rồi."

Bọn họ không còn ý kiến gì nữa, đi thẳng đến khu chung cư nhà Lâm Đang.

Khu chung cư này rất lớn, môi trường cũng cực tốt, Lâm Đang ở toà nhà gần cửa hông, ba người dựa theo địa chỉ Lâm Đang gửi, đi lên được đến lầu 3 rồi gõ cửa.

Cửa mở rất nhanh, người mở cửa là bà ngoại Lâm Đang, bọn họ đồng thanh chào: "Bà ngoại!"

Bà ngoại cười tủm tỉm gọi ba người vào nhà, bảo bọn họ đặt đồ trong tay lên bàn, sau đó mời bọn họ đến sofa ngồi, đưa cho ba người nước uống rồi cười nói: "Đang Đang còn đang ngủ, để bà đi kêu con bé."

"Đang Đang ạ?" Bọn họ đồng thanh hỏi.

"Nhũ danh của con bé." Bà ngoại cười cười, đi vào căn phòng ngủ gần phòng khách.

Lúc này bọn họ mới dám dời mắt nhìn xung quanh, mới liếc mắt liền nhanh thấy cây dương cầm đặt trong một góc phòng khách, dù không biết là của thương hiệu nào nhưng vừa nhìn đã biết rất đắt đỏ.

Advertisement

Chỉ trong chốc lát, bà ngoại đã bước ra khỏi phòng ngủ, ba người lập tức thu lại ánh mắt.

"Đang Đang dậy rồi, bọn con vào phòng con bé chơi đi, có bà bên cạnh thì sẽ khiến bọn con không được tự nhiên."
Ba người vâng một tiếng, rồi lần lượt đi vào phòng ngủ, nhìn thấy Lâm Đang ngồi ở mép giường.

"Không biết mấy cậu sẽ tới sớm nên mình ngủ chưa dậy." Cô mỉm cười muốn đứng lên chào đón, nhưng mặt mũi đều trắng bệch, thoạt nhìn rất đáng thương.

"Cậu mau ngồi xuống đi, bọn mình cũng tìm chỗ để ngồi." Thịnh Hạ đè cô

lại, ngồi lên chiếc sofa nhỏ đối diện cô, "Mình thấy trong nhà cậu có cây dương cầm, cậu biết đánh đàn hả?"

Lâm Đang ngoan ngoãn gật đầu: "Biết một chút."

"Vậy tốt quá rồi, chúng ta có thể cùng nhau biểu diễn một tiết mục trong Ngày hội Khoa học – Kỹ thuật năm nay!" Thịnh Hạ vui vẻ nói.

"Ngày hội Khoa học – Kỹ thuật hả? Sao mình lại không biết nhỉ?" Tống Noãn hỏi cô nàng.

Thịnh Hạ nói: "Cô chủ nhiệm mới thông báo cho mình hai ngày trước thôi, mình đang định nói với cậu."
Lý Hòe An đột nhiên lên tiếng: "Tôi cũng muốn biểu diễn cùng mấy cậu."

"Cậu biết đàn dương cầm à?" Tống Noãn liếc cậu ta một cái rồi nhìn về phía Lâm Đang, "Nếu không phải cậu nói cậu cũng thân thiết với cậu ta thì mình không muốn tới cùng cậu ta đâu."

Lâm Đang khẽ cười, cô từng ngồi cùng bàn với Lý Hòe An, Lý Hòe An còn dạy cô đọc tiếng Anh, những tấm thiệp có chữ cái tiếng Anh phần lớn đều là Lý Hoè An đưa cho cô, nhưng cậu ta là con trai, cô hơi ngại khi qua lại với cậu ta nhiều.

"Lý Hòe An khá tốt, cậu ấy đã tải rất nhiều bài nghe tiếng Anh cho mình để mình luyện tập."

Tống Noãn có chút ngoài ý muốn, cô nàng nhăn mũi nhìn Lý Hòe An một cái: "Được rồi, vậy để cậu ta biểu diễn cùng bọn mình, cậu sẽ đàn dương cầm, mình khiêu vũ, hai người các cậu thì sao?"

"Thật ra tôi không có tài nghệ gì hết." Lý Hòe An ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Lâm Đang kịp thời mở miệng: "Không phải giọng đọc của cậu rất tốt sao?"

Thịnh Hạ lập tức tiếp lời: "Nếu không để mình cùng Lý Hòe An đọc thơ diễn cảm, hai cậu một người đánh đàn, một người khiêu vũ."

"Hình như có hơi kỳ lạ nhỉ?" Tống Noãn hỏi.

"Có kỳ hay không thì phải thử mới biết." Thịnh Hạ xoè tay.

"Được, cứ quyết định vậy đi, đợi Lâm Đang khỏi bệnh, chúng ta sẽ bàn bạc lại ở trường."

Ánh sáng trong mắt Lâm Đang đột nhiên trở nên ảm đạm, cô không dám đi học, nếu người kia không học cùng lớp với bọn họ thì tốt quá rồi. Cô chẳng biết phải nói chuyện này với ai, hầu như không ai có thể giải quyết được cả.

Cô không muốn thảo luận về đề tài này nữa, cùng bọn họ nói tới chuyện khác, cả nhóm nói cười hết sức vui vẻ.

Giữa chừng bà ngoại có đi vào đưa cho bọn họ đồ ăn vặt và trái cây, chẳng mấy chốc đã đến giữa trưa, Lâm Đang giữ bọn họ ở lại ăn cơm trưa, sau đó cùng nhau chơi đùa thêm một lúc, đến khi nhìn thấy sắc trời đã không còn sớm, ba người mới cùng nhau đi về.

Xung quanh trở nên yên tĩnh, Lâm Đang bắt đầu nhớ lại chuyện của Trình Diễm, cô lấy điện thoại ra cầm trong tay, qua một lúc lâu, bấm ở nhóm chat của lớp, thông qua tìm kiếm, lấy được thông tin liên lạc của Trình Diễm.

Ảnh đại diện màu đen, nick name là một dấu chấm câu, ấn vào xem thì không có chút thông tin hay hình ảnh gì cả.

Cô muốn giải quyết chuyện này trong hoa bình, nhưng nhớ tới lời Tống Noãn nói, người này vừa hút thuốc vừa đánh nhau, đoán chừng sẽ không chịu nghe lời cô, mà ngược lại sẽ cho rằng cô yếu đuối rồi bắt nạt cô nhiều hơn.

Nhưng cô rất muốn đến trường, bệnh của cô thật sự đã gần khỏi rồi.

Cô do dự hai ngày, cuối cùng không nhịn được nữa, buổi tối nhắn tin cho

Tống Noãn.

Đúng lúc tan học buổi chiều, sau khi nhận được tin nhắn, Tống Noãn lập tức trốn tới một chỗ vắng người, trả lời lại cô: "Có chuyện gì? Cậu nói đi, mình sẽ không nói với người khác."
Lâm Đang không ngờ Tống Noãn sẽ hồi âm trong vài giây, thật ra cô vẫn chưa suy nghĩ kỹ, nhưng không thể không đáp lại: "Hôm khai giảng có một nam sinh đóng giả thành anh họ mình, hỏi mượn mình 500 tệ, mình thật sự rất sợ, bây giờ mới biết được người đó là bạn học cùng lớp."

"Cậu vì chuyện này mà bị bệnh đúng không? Cậu nói người đó là ai đi, mình nói với cô chủ nhiệm giúp cậu!" Giọng điệu của Tống Noãn có chút tức giận.

Lâm Đang vội vàng trả lời: "Mình không có chứng cứ gì cả, có nói cho cô chủ nhiệm cũng vô dụng thôi."

"Trong trường có camera theo dõi, có lẽ sẽ quay lại được cảnh đó mà? Cậu ta hỏi mượn tiền của cậu ở chỗ nào? Cậu còn nhớ rõ không? Để mình đi xem thử."

Lâm Đang đang chuẩn bị trả lời thì trên màn hình điện thoại lại nhảy ra một cuộc gọi, cô ấn vào, nghe thấy thông báo phát thanh ở trường học, còn có giọng nói của Tống Noãn: "Thế này sẽ tiện hơn, mình đi đến cổng trường rồi, nơi này có một cái camera."
"Nhưng lúc cậu ta mượn tiền mình thì lại không ở cổng trường." Lâm Đang mím môi, "Mà là cửa phụ bên cạnh khu dạy học."

"Cậu từ từ, mình đang đi về phía đó."

Nửa phút sau, giọng nói phát ra từ đầu dây điện thoại bên kia có chút ủ rũ: "Nơi này có camera nhưng lại có một điểm mù, nếu đi vượt qua cây cột phía trước thì gần như không thể nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì."

Trái tim Lâm Đang nguội lạnh một chút, cô nhớ rõ hình như đã đi qua cây cột kia.

Đầu dây bên kia im lặng, Tống Noãn đã đoán ra được lí do, lập tức khuyên nhủ: "Như vậy đi, cậu cứ nói cho mình biết người đó là ai, mình đi tìm cậu ta nói lý lẽ."

1419 words

Chương 5 : Trả cậu 20 tệ trước

Editor: Chu

Lâm Đang cự tuyệt: "Cậu ta không phải là học sinh ngoan, mình sợ cậu cũng sẽ bị ức hiếp."

"Vì lí do này mà cậu không đến trường à?"

"Ừm." Giọng nói Lâm Đang mang theo chút giọng mũi, nghe thấy có hơi đau lòng

"Không sao đâu, ngoại trừ lần hỏi mượn tiền vào hôm khai giảng, sau này cậu ta có tìm cậu lần nào nữa không?"

Lâm Đang nói: "Không, có thể là do mình luôn ở cạnh mấy cậu nên cậu ta không có cơ hội đến làm phiền mình."

Tống Noãn vỗ trán một cái, "Đúng rồi ha, tụi mình cứ luôn ở cạnh nhau thì

chắc chắn cậu ta sẽ không dám đến tìm cậu gây chuyện tiếp, cậu cứ yên tâm đi học đi, hai chúng ta sẽ chơi cùng nhau, còn có hai người Thịnh Hạ và Lý Hoè An nữa, đến lúc đó lấy bốn chọi một, khẳng định sẽ đánh thắng được cậu ta."

Trong lòng Lâm Đang đầy cảm động: "Được, vậy ngày mai mình sẽ đi học lại."

"Được được, cậu đừng sợ gì hết, tụi mình sẽ bảo vệ cho cậu, nếu cậu ta lại dám đến tìm cậu, tụi mình cũng có thể dựa vào đó để làm bằng chứng!"

Lâm Đang liên tục nói được, rồi lại trò chuyện cùng Tống Noãn thêm vài câu, đợi sau khi cúp máy, cô thương lượng ổn thoả với bà ngoại, ngày mai sẽ đi học lại.

Hôm sau, cô thức dậy sớm để sửa soạn, rồi đến trường cùng Hứa Phục Triều.

Sau khi vào lớp, cô theo bản năng nhìn thoáng về phía chỗ ngồi của Trình Diễm, hình như có bóng người ở đó, cô hoảng sợ tới mức lập tức thu hồi ánh mắt, vội vàng đi đến vị trí của mình ngồi xuống.

Trong lớp không chỉ có cô và Trình Diễm mà còn có những bạn học khác, hơn nữa trong lớp còn có camera, trong lòng cô cũng vì vậy mà yên tâm hơn một chút khi ngồi chờ nhóm Tống Noãn đến.
Chỗ ngồi trong lớp đã thay đổi một lần, lớp trưởng dời xuống ngồi chéo sau lưng cô, vừa đến đã kéo cô nói chuyện, chẳng mấy chốc Tống Noãn cũng đến, rồi đi tới nhập bọn cùng bọn họ tám chuyện.

Mãi cho đến tiết tự học buổi tối cuối cùng, cả nhóm thương lượng cùng nhau đi đến phòng tập để bàn bạc một chút về tiết mục biểu diễn sắp tới.

Bình thường Lâm Đang sẽ không học tiết tự học buổi tối nên cảm thấy có hơi mới lạ, nhưng những bóng tối xung quanh lại khiến cô cảm thấy lo lắng, Thịnh Hạ và Tống Noãn mỗi người một bên trái phải nắm lấy tay cô đi phía trước, còn Lý Hoè An hộ tống sau lưng.

"Nhìn thế này cứ giống giống như đang hộ tống Hoàng Hậu nương nương nhỉ?" Tống Noãn đột nhiện nẩy ra một suy nghĩ.

Thịnh Hạ bồi thêm: "Giống thật, hai đứa mình là thị nữ bên cạnh Hoàng Hậu, còn sau lưng chính là đại thái giám."
Hai người cùng bật cười lên, Lâm Đang không hiểu ý của bọn họ là gì những cũng cười theo, sau khi cười xong lại cùng nhau im thin thít: "Suỵt suỵt, vẫn còn những người bạn đang ở lại tự học, chúng ta nhỏ giọng một chút đi."

Lý Hòe An tức giận nói: "Mấy cậu cũng biết bản thân vừa cười quá trớn đấy à?"

Hai người nhìn nhau cười, không nói gì thêm, tiếp tục đi về phía cửa cầu thang trước mặt.

"Mình phải dùng gậy dò đường..." Lâm Đang rút tay ra, mở tìm cây gậy dò đường trên cổ tay. Nhưng thật ra có một điều cô vẫn chưa nói, chính là dù có dùng gậy dò đường thì cô vẫn không thể đi cầu thang.

Thế giới của cô là một mặt phẳng nên không thể thấy được những đồ vật lập thể.

Không khí có chút yên ắng, Tống Noãn chủ động đỡ vai cô, thấp giọng nói: "Mình sẽ nhắc nhở cậu, nghe thấy mình nói thì cậu cứ nhấc chân lên."

Dù có hơi ngại ngùng nhưng Lâm Đang vẫn làm theo, cô nhấc chân lên, chân sau làm chân trụ, cơ thể có chút loạng choạng.

"Đặt xuống."

Cô nghe theo, bước chân xuống.

"Nâng chân còn lại lên, đúng rồi, rồi đặt xuống."

Hai người còn lại đều giữ im lặng, Thịnh Hạ đứng bên trái đỡ cô, Lý Hoè An thì vẫn đứng ở sau lưng để bảo vệ, lỡ như cô có ngã thì cậu ta vẫn có thể

kịp thời đỡ lấy.

Hai tầng cầu thang nhưng cả nhóm lại đi mất gần bảy tám phút, tuy nhiên Lâm Đang càng lúc càng trở trên thành thạo hơn, đến lúc sau đã có thể giữ vững thăng bằng, không còn dáng vẻ sắp sửa té ngã.

Sau khi vào phòng tập, cả nhóm liền trò chuyện sôi nổi, bắt đầu thảo luận về tiết mục.

Tống Noãn đề nghị: "Cứ để Lâm Đang chọn bài nhạc sẽ đánh trước đi, bọn mình sẽ quyết định những cái khác."

Đôi mắt Lâm Đang không tốt, bọn họ đều sợ luyện tập một khúc nhạc mới sẽ gây khó khăn cho cô, nên quyết định chọn một bài nhạc có sẵn.

Nhưng Lâm Đang lại nói: "Mình có thể luyện tập bài nhạc mới, cậu chỉ cần mở nó vài lần là mình sẽ có thể đánh được."

Ba người đều mở to mắt nhìn cô: "Đỉnh như vậy à?"

"Mấy cậu bật đại một đoạn piano để mình đàn thử xem." Cô có hơi thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ trắng nõn giờ đã trở nên ửng hồng, cô ngồi trước cây piano điện, sau khi tìm được vị trí của các phím đàn thì đặt tay lên chúng.

Lý Hòe An nóng lòng móc điện thoại trong túi ra, tìm kiếm một đoạn piano rồi ấn phát.

Lâm Đang dựng tai lên nghe, sau đó nhắm mắt lại, ngón tay bắt đầu lướt trên những phím đàn, tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương, có chút khang khác so với đoạn nhạc vừa phát trên điện thoại, tuy rằng chỉ có 30 giây ngắn ngủi nhưng cũng đủ khiến cho ba người đang lắng nghe phải khiếp sợ.
Nhưng cô lại hoàn toàn không nhận ra, còn ngượng ngùng nói: "Hình như đàn sai đoạn giữa rồi, mình thật sự không nhớ rõ lắm."

Ánh mắt ba người đều ngơ ngác, chậm rãi vỗ tay.

Tống Noãn nói trước: "Như vậy đã tuyệt lắm rồi, vãi thật, cậu đúng là một

thiên tài âm nhạc rồi, quả nhiên khi ông trời đóng cánh cửa này của người ta thì cũng sẽ mở ra một cánh cửa khác, sau này chắc chắn cậu sẽ trở thành một nhà soạn nhạc vĩ đại."

"Đúng vậy đúng vậy, thật sự rất rất lợi hại luôn!" Hai người còn lại cũng đồng tình.

Lâm Đang được khen ngợi đến đỏ mặt, chớp mắt hai cái: "Vậy mấy cậu cứ từ từ chọn nhạc đi nha, mình có thể luyện tập được, với lại bà ngoại mình cũng biết đàn piano, trước kia bà từng là giáo viên âm nhạc, các cậu cứ in bản nhạc chọn được ra đi, mình sẽ nhờ bà ngoại dạy đàn cũng được."
"Được, thế tụi mình chọn thơ trước đi, rồi lại chọn nhạc!"

Cả nhóm ngồi quây quần với nhau, bắt đầu thảo luận nên chọn bài thơ nào.

Lâm Đang không hiểu biết quá nhiều về thơ hiện đại, chỉ ngồi một bên nghe bọn họ thảo luận sôi nổi, dù vậy cô vẫn cảm thấy khá thú vị, cô thật sự thích bầu không khí náo nhiệt thế này.

Nhưng bàn đi tính lại, đến cuối cùng cả nhóm vẫn không chọn được bài nào, không ghét bỏ thì cũng là quá mức đại trà, hoặc là không phù hợp với chủ đề của ngày hội sắp tới, thế nên lại quay về bàn bạc về bài nhạc piano, cuối cùng cả nhóm quyết định sẽ chọn một bản nhạc mang hơi thở của thiên nhiên, như đang chậm rãi bước đi trên cánh đồng cỏ, Tống Noãn lập tức xoay vài vòng ngay tại chỗ, nhanh chóng tìm được cảm giác.

Đến khi thương lượng xong xuôi cũng sắp tới giờ tan học, cả nhóm nửa giúp nửa đỡ Lâm Đang xuống lầu.

Rất dễ dàng bị hụt chân khi đi xuống lầu, lúc đi xuống cô phải bỏ ra nhiều sức hơn khi đi lên khá nhiều, gần như là được Thịnh Hạ và Tống Noãn nửa ôm cô đi xuống.

Vừa đặt chân xuống mặt đất, tiếng chuông tan học cũng vang lên, Lý Hoè An và Thịnh Hạ phải đi về ký túc xá, còn mỗi Tống Noãn dẫn cô về phía trước.

Sân trường có hơi tối, gậy dò đường chạm vào mặt đất phát ra tiếng lộc cộc.

Vừa đi được nửa đường, Tống Noãn đột nhiên nhớ tới vẫn chưa lấy thẻ học sinh, nên ngay lập tức quay đầu đi lấy thẻ: "Đang Đang, cậu đứng ở đây chờ mình một tí, mình sẽ trở lại liền."

Cô nghe thấy có âm thanh qua lại của rất nhiều người, cũng cảm giác bóng đèn trên tường rất sáng, trong lòng cô cảm thấy yên tâm, ngoan ngoãn đứng tại chỗ chờ.

Một loạt tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, cô tưởng Tống Noãn tìm thấy thẻ học sinh nên quay lại, đang muốn quay đầu nói chuyện cùng cô nàng, bỗng nhiên lại ngửi thấy mùi chanh quen thuộc.

Cả người cô gần như cứng ngắc, nước mắt đều sắp trào ra.

"Lâm Đang."

Giọng nói của chàng trai bị đè thấp, khác xa so với âm thanh cô nghe thấy trước kia, có hơi thô ráp, nếu không chú ý lắng nghe thì thật sự rất giống với giọng nói của Hứa Phục Triều.

"Chuyện, chuyện gì..." Đôi chân giấu dưới áo khoác của cô run cầm cập.

"Trả tiền này."

Cô cảm giác chàng trai chỉ đứng cách mình một bước dường như sẽ sáp lại gần vào giây tiếp theo. Cô sợ tới mức muốn móc tiền trong túi ra lập tức, để của đi thay người, nhưng không ngờ chàng trai ấy lại nói:

"Duỗi tay ra."

Cô run rẩy vươn bàn tay trắng nõn ra, cảm giác có hai tờ tiền được đặt trong tay. Lâm Đang ngơ ngác nhìn về phía chàng trai, ngớ ngẩn nói: "Cái gì vậy?"

Trình Diễm thấy rõ ánh nước trong mắt cô, khoé miệng bị thương lộ ra nụ

cười nhạt, muốn hỏi vừa nãy cô đang cười cái gì. Nhưng cuối cùng chỉ giải thích một câu: "Trả cậu 20 tệ trước."
Dứt lời liền xoay người rời đi, chỉ còn mỗi Lâm Đang vẫn chưa lấy lại tinh thần, cứ đứng giơ mấy tờ tiền trong tay.

Chỉ, chỉ tới trả tiền thôi sao?

"Đang Đang, mình tới rồi nè! Cậu đang cầm gì trong tay vậy?" Tống Noãn chạy đến phía cô.

"Cậu nhìn thử giúp mình, đây là hai tờ tiền 10 tệ đúng không?" Cô hỏi.

Tống Noãn híp mắt nhìn nhìn, khó hiểu đáp: "Đúng rồi."

Cô nhíu mày, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, chẳng lẽ là thật sự tới trả tiền ư?

"Anh họ của cậu cũng tới nữa nè, anh ấy vừa mới đến trước cửa lớp học tìm cậu nên mình tình cờ chạm mặt với anh ấy." Tống Noãn tránh sang một chút, để Hứa Phục Triều đi tới đứng bên cạnh.

Lâm Đang gật đầu, nghe thấy giọng nói của Hứa Phục Triều: "Về nhà thôi."

Thật sự rất giống với giọng nói vừa rồi, gần như có thể bị nhầm lẫn.
Cô vừa cùng hai người đi về phía cổng trường, vừa tự hỏi: Chẳng lẽ người kia không sợ cô sẽ đi hỏi Hứa Phục Triều ư? Là do cậu ta không sợ bị lộ à? Hay là.... Hay là căn bản cậu ta đã biết sẽ không thể lừa được cô, nhưng ỷ vào việc cô không nhìn thấy nên cố tình bắt nạt cô!

Ghê tởm thật sự! Ngay cả 20 tệ trong túi cũng trở nên rất thối, huống chi đây vốn là số tiền mà anh phải trả, thậm chí vẫn còn nợ lại cô tận 480 tệ!

Nhưng cô lại phát hiện ra, dường như mình không còn sợ hãi, thay vào đó lại tức giận nhiều hơn.

Cô ngày càng gan dạ thêm, mỗi ngày tới lớp đều sẽ cố tình nhìn qua chỗ ngồi của anh một cái, sau khi ra khỏi lớp cũng sẽ cố ý liếc nhìn xem. Cô

biết anh vẫn luôn ngồi ở đấy, chỉ muốn nhắc nhở anh, những việc mà anh làm cô đều biết hết.

Nhưng hình như người nọ lại không nhận ra, cũng không còn đến trả tiền, chẳng biết có phải chỉ định trả cô 20 tệ hay không.

Lúc này cô lại có hơi lo lắng, cô không thể quang minh chính đại đối mặt với anh, lỡ như anh biết cô đã biết anh là ai, thẹn quá hoá giận thì phải làm sao bây giờ?

Vì vậy mà cô không dám nhìn anh nữa, cứ tiếp tục giống như trước đây, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, thế nhưng Trình Diễm vẫn luôn mong đợi cái nhìn từ cô.

2220 words

Chương 6 : Có thể giúp cậu ấy xuống lầu không?

Editor: Chu

Thứ sáu có tiết tin học, giáo viên được mời dạy vài tiết học này cuối cùng cũng có thời gian lên lớp, học sinh trong lớp đều ồ ạt chạy đến phòng máy tính.

Lâm Đang cũng rất muốn đi, nhưng phòng máy tính nằm ở lầu 5, cô không thể đi lên được, mà dù có lên thì cũng không thể đi xuống.

Tống Noãn bên cạnh khuyên cô: "Cậu cứ đi cùng mình nè, mình có thể dìu cậu đi lên, rồi lại dìu cậu xuống, tiết tin học thú vị lắm á."

Cô có chút động tâm, thật ra cô không nhìn rõ màn hình máy tính, nhưng vẫn đồng ý: "Vậy được, làm phiền cậu nhé."

Tống Noãn vui vẻ hẳn lên, dắt tay cô cùng nhau đi về khu dạy học có phòng máy tính.

Đã có kinh nghiệm đi lên lầu trước đó, nên lần này Lâm Đang có thể đi khá nhanh, muộn năm phút, vẫn còn rất nhiều người chưa mở máy tính.

Hai người vừa bước vào phòng máy tính liền nhìn thấy Thịnh Hạ. Nhưng bên cạnh Thịnh Hạ đều đã có người ngồi, cả hai đành phải tìm một vị trí còn trống ngồi xuống.

Lại qua thêm vài phút, giáo viên tin học mới bắt đầu giảng bài, dạy bọn họ làm slide trình chiếu.

Lâm Đang không thấy rõ màn hình, Tống Noãn vừa giải thích cho cô vừa thao tác, cô nghe không hiểu gì nhưng vẫn rất phối hợp đáp lại.

"Mình định làm một bản trình chiếu tự giới thiệu rồi chèn thêm vài bức ảnh vào ha?"

Lâm Đang ngoan ngoãn gật đầu: "Nhưng hình như trong điện thoại của mình không có tấm ảnh nào cả."

"Thế tụi mình tự chụp vài tấm đi." Tống Noãn lấy điện thoại ra, mở camera, vươn tay, bắt đầu tạo dáng.

Lâm Đang vẫn còn đơ ra tại chỗ, ngơ ngác nhìn màn hình.

"Đưa tay thành hình cái kéo, cười lên một chút." Tống Noãn nói.

Lâm Đang làm theo như lời cô nàng, nở nụ cười tiêu chuẩn lộ ra tám cái răng, dù nhìn không được tự nhiên nhưng chẳng biết tại sao khi xuất hiện trên gương mặt cô thì lại cực đáng yêu.
"Đang Đang, cậu làm kiểu nào đáng yêu đi."

"Làm thế nào cơ?" Lâm Đang khó hiểu.

"Kiểu như này nè." Tống Noãn nắm tay cô thành quyền, rồi đặt lên mặt cô, "Sau đó phồng má lên."

Lâm Đang cố gắng phồng má giống như một cái bánh bao nhỏ, gương mặt của cô trong màn hình điện thoại được gắn thêm filter tai mèo khiến Tống Noãn muốn ngã gục:

"Đang Đang, cậu đáng yêu quá à!"

Lâm Đang có chút xấu hổ, yên lặng thả tay xuống: "Cậu cũng rất đáng yêu."

"Đừng buông đừng buông, chụp thêm vài tấm đã."

Tống Noãn không tiếp tục selfie, đổi thành người chụp là cô nàng, 'tách tách' chụp cho Lâm Đang mấy tấm, vừa chụp vừa khen, đến mức Lâm Đang đỏ cả mặt.

"Trình Diễm! Trình Diễm!"

"Hả?"

Phía đối diện truyền đến tiếng nói làm Lâm Đang ngây ngẩn cả người.
Trình Diễm ngồi đối diện bọn cô?

Giọng nói bên kia vẫn tiếp tục: "Đang làm gì vậy? Nửa ngày trời vẫn không nói gì, chơi game hả?"

"Không có."

Kết thúc cuộc trò chuyện nhưng Lâm Đang vẫn chưa lấy lại tinh thần, Tống Noãn gọi mấy tiếng, cô mới nghe thấy.

"Sao thế?" Tống Noãn cho rằng cô không khoẻ ở chỗ nào, bước đến nhìn trái phải một lượt.

Cô lắc đầu: "Không có gì đâu." Chỉ tò mò một chuyện, có phải Trình Diễm đang ngồi đối diện các cô không, nhưng lại sợ người ta nghe thấy nên đành nín nhịn.

Mà Tống Noãn thấy sắc mặt của cô vẫn bình thường, nên lại bảo cô tiếp tục cùng tự sướиg.

Cô xấu hổ cực kỳ, nghĩ đến mấy động tác ngốc nghếch làm ra vừa rồi có thể đều bị Trình Diễm nhìn thấy, trong lòng liền rầu rĩ một trận.

Cậu ấy có thấy mình quá ngốc, quá dễ bị lừa không nhỉ?

Chắc chắn là cậu ấy cảm thấy mình quá ngốc, quá dễ bị lừa nên mới tới vòi tiền mình!

Cảm thấy bực tức, cô hung dữ trừng mắt về phía đối diện, mặc kệ người kia có nhìn thấy hay không, dù sao cơn tức trong lòng của cô cũng vơi đi không ít.

Cô căn bản không biết, bản thân lớn lên đáng yêu quá mức nên có trừng người khác thì cũng trông như đang làm nũng, khiến Trình Diễm sửng sốt một lúc lâu, không kịp định thần lại.

Tống Noãn chụp ảnh xong thì chia sẻ qua máy tính, bắt đầu chèn thêm hình ảnh vào slide: "Xong rồi, tiết sau lại nhập nội dung vào là hoàn thành."

"Được." Lâm Đang đã quên mất chuyện về Trình Diễm, ngồi bên cạnh xem Tống Noãn chơi game.

Tống Noãn vừa chơi vừa giải thích cho cô, còn cùng cô tám chuyện, hỏi ngày sinh nhật của cô.

Hai người nói sinh nhật của mình cho đối phương, rồi cùng nhau ghi ngày sinh nhật của người kia vào biệt danh trong danh bạ.

Lâm Đang phải để màn hình tới gần sát mới có thể nhìn thấy được, nhưng số người trong danh sách trò chuyện của cô rất ít, nên cũng dễ dàng tìm được để sửa lại.

Sau khi tan học, Tống Noãn dọn dẹp sách giáo khoa, định đi tìm Thịnh Hạ

nhưng lại không thấy bóng dáng đâu, quay đầu tìm Lý Hoè An cũng chẳng thấy.

Cô nàng cau mày, nắm tay Lâm Đang đi ra ngoài: "Không sao đâu, tụi mình đi xuống từ từ là được thôi mà." Lời này không biết là đang an ủi Lâm Đang hay là tự an ủi chính bản thân cô nàng.

Thật ra Lâm Đang cũng không sợ đến thế, một tay cầm gậy dò đường, một tay vịn cầu thang đi xuống lầu. Mỗi một bước đi của cô đều rất khó khăn, vừa xuống được một bậc là phải đứng lại chốc lát.

Bạn học cùng lớp đều đã rời đi gần hết, chỉ còn giọng nói của hai người vang vọng trong hành lang.

Bỗng nhiên một loạt tiếng bước chân truyền đến từ trên lầu, Tống Noãn quay đầu lại nhìn, đúng lúc đối diện với ánh mắt hờ hững. Cô nàng theo bản năng né tránh ánh mắt mấy, lại tránh đường sang một bên, để người kia đi xuống lầu, nhưng dường như người ta lại không ý định đi vượt lên trước.

Lâm Đang mới vừa xuống xong một bậc thang, cũng nghe thấy tiếng bước chân dừng lại ở sau lưng, thấp giọng hỏi: "Có phải tụi mình cản đường người khác rồi không?"
"Không, mình nhường rồi nhưng cậu ta không đi qua." Tống Noãn nói nhỏ bên tai cô.

Giọng nói rất nhỏ nhưng vẫn bị Trình Diễm nghe thấy. Anh không để ý đến, đứng ở bậc thang, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ót Lâm Đang.

"Là ai vậy?" Lâm Đang hỏi.

"Bạn cùng lớp tụi mình, Trình Diễm."

Lâm Đang suýt đã ngã xuống bậc thang, cô vội vàng bám chặt lấy lan can, tránh sang một bên, lắp bắp nói: "Bạn học, cậu đi trước đi."

Trình Diễm không nói gì, chậm rãi đi ngang qua cô, hướng đi xuống tầng dưới, để lại một mùi chanh tươi mát.

Tiếng bước chân của cô nhẹ hẳn đi, thở phào một hơi dài, kéo kéo tay áo Tống Noãn, thục giục: "Tụi mình đi về lớp nhanh nhanh đi."

Trong lớp có rất nhiều bạn học, hơn nữa còn có camera, cho dù Trình Diễm có quậy đến đâu cũng không dám làm bậy.

Tống Noãn biết cô có hơi sợ Trình Diễm, nhưng lại lo cô bị ngã nên đỡ lấy cánh tay dìu cô đi xuống từ từ.

Nhưng bước chân của Lâm Đang bỗng trở nên lộn xộn, một chân dẫm vào không khí, cả người mất trọng tâm, Tống Noãn nhanh tay lẹ mắt muốn túm lấy cô nhưng lại hụt mất, chỉ bắt được nút áo rơi ra nơi cổ tay cô.

Mắt thấy cô sắp ngã xuống thang lầu, Tống Noãn lại bị hoảng sợ đến mức đứng đơ ra tại chỗ, không cách nào nhúc nhích được.

Tiếng hét của Lâm Đang vang vọng cả tầng lầu, cô ngã khỏi cầu thang, lúc đầu sắp chạm đến mặt đất thì được người khác tóm lấy. Nhưng người kia vì đỡ cô mà đập người xuống đất, phát ra một tiếng 'bịch'.

Cô nghe thấy tiếng rên của anh, cũng ngửi thấy hương chanh thanh mát thoang thoảng trên người anh.

Là Trình Diễm sao?

Cô quên mất cánh tay đau rát vì ma sát với mặt đất, đôi mắt mở to ngây ngốc, được một vòng tay gầy gò ôm chặt để bảo vệ.

"Đang Đang! Đang Đang!"

Giọng nói Tống Noãn truyền đến từ sau lưng, cô nghe thấy tiếng bước chân hoảng loạn của cô nàng, mãi đến khi tới chỗ cô, sau đó cô bị kéo khỏi vòng tay kia.

"Đang Đang, cậu có bị va vào đâu không?"

Lâm Đang ngơ ngác nhìn bóng người trước mắt, vô thức lắc đầu.

"Còn nói không bị thương, tay cậu trầy da rồi nè." Tống Noãn bật khóc, nắm lấy bàn tay cô, nhẹ nhàng thổi, đau lòng nói, "Có đau không?"

Hơi thở ấm nóng truyền đến, cô cảm thấy đau rát, nhẹ nhàng 'xuýt' một tiếng, nhìn lòng bàn tay của mình: "Hơi hơi đau."

"Tụi mình đi tới phòng y tế!" Tống Noãn đỡ Lâm Đang, chuẩn bị đi thì mới chú ý tới Trình Diễm đứng bên cạnh. Cô nàng không có ấn tượng tốt về người này, nhưng dù sao vừa rồi cũng là anh đã cứu Lâm Đang, hơn nữa hình như anh còn bị đập vào đâu đó, "Cậu, cậu có muốn đến phòng y tế không?"

Trình Diễm không nhìn cô nàng mà lại liếc mắt nhìn Lâm Đang một cái, nhàn nhạt đáp: "Không cần."

Dứt lời, anh liền đi xuống lầu, bước chân cực kỳ chậm, không biết có phải bị thương vì cú ngã vừa nãy hay không.

Tống Noãn không quan tâm đến anh, chỉ muốn dìu Lâm Đang đến phòng y tế càng nhanh, nhưng nhìn đến hàng loạt bậc thang xếp chồng lên nhau liền cảm thấy ảo não, còn tận bốn tầng nữa, không thể để Lâm Đang lại tự thân đi xuống được.

Cô nàng không hỏi Lâm Đang, ghé vào trên lan can, nhìn xuống: "Này, Trình Diễm, cậu có thể giúp Lâm Đang xuống lầu không?"

Lâm Đang kinh ngạc, vội vàng muốn ngăn cản nhưng lại nghe thấy giọng nói truyền đến từ lầu dưới: "Được."

Cô sững sờ tại chỗ, nghe thấy tiếng bước chân tới gần, so với vừa rồi còn ngơ ngác hơn.
Hương chanh lại bay tới bên cạnh cô, dù không nhìn thấy thì cô vẫn có thể cảm giác được thân ảnh kia, còn chưa kịp phản ứng lại đã bị người ta chặn ngang ôm lên.

!!!

Tim cô thật sự muốn nhảy ra ngoài, cô nghĩ tới việc từ chối, cũng định giãy giụa nhưng cuối cùng vẫn an phận không nhúc nhích, co chặt thân mình, lông mi rũ xuống run run, sắc mặt có chút trắng bệch.

Mỗi một bước xuống bậc thang đều xóc nảy, khiến cô không cách nào khống chế chính mình, bản thân càng dựa gần anh hơn, muốn tránh cũng không tránh được.

Mãi đến khi xuống tới lầu một, được đặt trên mặt đất, cô vẫn chưa hoàn toàn định thần.

Cô nghe thấy anh nói: "Tôi đi trước."

"Từ từ!" Cô theo bản năng mở miệng, đợi đến khi ánh mắt kia nhìn qua, cô mới có khẩn trương, "Lúc nãy người cậu vừa bị đập xuống đất, có muốn đến phòng y tế xem qua thử không?"
Trình Diễm vốn muốn từ chối, anh không có tiền để đi đến phòng y tế gì đó, nhưng nhìn đến gương mặt đỏ bừng kia, ma xui quỷ ám mà anh lại đồng ý: "Được."

Ba người cùng nhau đi đến phòng y tế, Lâm Đang và Tống Noãn khoác tay đi ở phía trước, Trình Diễm nối bước theo sau.

Lúc này chuông vào lớp đã vang lên một lúc lâu, ngoại trừ trên sân thể dục, sân trường không còn bóng người nào, cả đường đi cực kỳ yên tĩnh, chỉ có ánh nắng xuyên qua kẽ lá, bởi vì gió thổi mà bay lên loạn xạ.

Giáo viên phòng y tế đang nghe nhạc, thấy có người tới, lập tức tắt nhạc, đứng dậy hỏi thăm: "Lâm Đang, tay em bị sao vậy?"

"Ngã trên mặt đất nên trầy da ạ." Tống Noãn giúp cô trả lời.

"Mau tới đây, để cô rửa sạch cho em."

Tống Noãn đỡ Lâm Đang ngồi xuống, đặt tay cô lên bàn dùng để khám

chữa bệnh, giáo viên y tế lấy băng gạc ra rồi rửa sạch vết thương trên tay cô, vừa rửa vừa hỏi: "Té ở đâu mà bị thương vậy?"

"Trên cầu thang ạ." Cô quay đầu nhìn thoáng qua, bóng người đứng ở cửa, rồi ngoái đầu lại nói, "Cô Tống, bạn học kia là người đỡ được em, hình như đầu của cậu ấy đã bị va đập, cô có thể xem qua giúp cậu ấy không ạ?"

Giáo viên y tế nhìn thoáng qua Trình Diễm, cười cười: "Băng bó cho em xong sẽ xem cho em ấy liền, phải cẩn thận một chút, mấy ngay tới không đu.ng vào nước, nhờ bà ngoại đổi băng gạc mới cho em mỗi ngày một lần, nhớ kỹ chưa?"

Lâm Đang gật gật đầu, thu lại bàn tay đã được băng xong, sờ soạng đứng dậy, tránh sang một bên, lắp bắp nói: "Cậu, cậu lại đây để cô giáo khám thử đi."

Trình Diễm buông cánh tay đang ôm trước ngực, kéo ghế ra, làm phát ra tiếng rít chói tai, lười biếng ngồi xuống.

Giáo viên y tế nhíu mày nhẹ, đứng dậy nhìn ót anh, thấy một cục u nhô lên, chọc nhẹ vào vài cái: "Có đau không?"

"Có chút." Trình Diễm đau đến mức nước mắt cũng muốn chảy ra, cuộc tròn tay nắm chặt lại.

"Có cảm thấy hoa mắt chóng mặt không? Lúc nhìn đồ vật có thấy bị chồng lên nhau không?"

"Không có."

Giáo viên y tế im lặng rồi nói: "Xác định không có thật hả? Nếu bỏ lỡ thời gian tốt nhất để khám chữa bệnh sẽ rất nguy hiểm."

Trình Diễm nói đúng sự thật: "Không có."

Cô giáo nhẹ nhàng thở ra: "Được, vậy các em có thể về lớp rồi, mấy ngày tới nếu có chỗ nào không thoải mái, nhất định phải đi khám để chữa trị kịp

thời, lỡ như bị chấn động não thì rắc rối lắm."

Lâm Đang kinh ngạc cực kỳ: "Não... Chấn động não? Cô Tống, có phải cậu ấy bị thương rất nghiêm trọng không ạ?"

Giáo viên y tế vừa nhìn sang Lâm Đang, lại lộ ra nụ cười dịu dàng: "Phần ót bị va đập một chút, nhưng không có hoa mắt chóng mặt thì vẫn ổn, tuy nhiên không thể loại trừ nguy cơ bị chấn động não, cho nên mấy ngày tới phải đặc biệt chú ý, nếu đến cuối tuần vẫn không có vấn đề gì thì mới chắc chắn hoàn toàn không sao."

"Em biết rồi ạ." Lâm Đang cuộn tay lại, "Cô Tống, vậy tụi em trở về lớp học trước nhé."

"Ừ, chậm một chút, đừng để lại bị ngã."

Trình Diễm ra cửa trước, Lâm Đang đi theo sau, Tống Noãn luôn hỏi thăm tay cô còn đau không, cô chỉ lắc đầu, suy nghĩ đã bay đến phương xa.

Lúc gần đến khu dạy học, cô không nhịn được nữa, bèn đuổi theo.

"Trình Diễm." Cô gọi.

2629 words

Chương 7 : Có camera giám sát

Editor: Dưaa

Trình Diễm dừng bước, quay đầu lại nhìn cô, không nói chuyện.

"Ừm... ngày mai là cuối tuần, không phải đi học, nếu cậu có gì không thoải mái thì nói với tôi. Chúng ta thêm QQ cho tiện liên lạc đi." Cô chạy bước nhỏ đến gần, dừng lại cách bóng của anh ba đến bốn bước chân, lấy điện thoại của mình rồi đưa mã QQ ra.

Trình Diễm rõ ràng dừng một chút, móc di động từ túi quần ra, ngập ngừng một lúc lâu mới nhàn nhạt nói: "Xin lỗi nhé, điện thoại tôi bị hỏng mất rồi."

Anh thừa nhận mình rất vui lúc cô nói rằng muốn thêm QQ, nhưng khi lấy điện thoại ra anh lại thấy xấu hổ, điện thoại của anh đã hỏng, bấm nửa ngày cũng không bật lên được.

"Không sao, mình thêm cậu từ nhóm lớp cũng được." Lâm Đang dễ dàng

tìm thấy nhóm lớp, từ trong danh sách thành viên tìm tên anh rồi thêm bạn bè với avatar màu đen tuyền: "Tan học nhớ đồng ý kết bạn với mình nhé, nếu cậu thấy không khỏe ở đâu thì nói ngay với mình, mình sẽ đưa cậu đến bệnh viện."

Trình Diễm cất điện thoại, quay về phía lớp học rời đi. Chân anh vốn dài, lại cố tình bước nhanh nên không bao lâu đã bỏ hai người lại phía sau.

Tống Noãn nhìn bóng lưng anh, có chút khó chịu, nhưng lại không có lý do gì để phát tiết, đành bước lên khoác tay Lâm Đang: "Xin lỗi nhé Đang Đang, lẽ ra mình không nên đưa cậu đến phòng máy tính, không thì cậu đã không bị ngã rồi."

"Không trách cậu." Là vì cô sợ Trình Diễm dẫn đến bước chân không đều nên mới bị té ngã: "Là tự mình đứng không vững nên mới bị ngã, với cả mình cũng không bị sao mà! Cũng không biết Trình Diễm có bị sao không nữa..."

"Đừng lo lắng, hẳn là không có việc gì lớn đâu, vừa nãy mình thấy có vẻ cậu ta không sao thật mà."

Advertisement

Lâm Đang gật đầu, trong lòng vẫn có chút bất an, mới bước đến đầu dãy, chuẩn bị mở cửa phòng học đã nghe thấy tiếng mắng chửi từ trong lớp vọng ra:
"Cả ngày không ngoan ngoãn học hành, đã thế lại còn hút thuốc đánh nhau! Bây giờ còn dám vào lớp muộn thế này! Em tự ra ngoài cửa rồi ngẫm nghĩ lại đi! Ba mẹ cho em tiền đi học để đến trường làm "hỗn thế ma vương" đấy à?"

Lâm Đang bị dọa đến run lên, lắc tay Tống Noãn, nhỏ giọng nói: "Hình như là giọng của giáo viên toán..."

"Ừ..." Tống Noãn do dự nói, "Là giáo viên toán đang mắng Trình Diễm thì phải."

"Hả?" Lâm Đang rướn cổ nhìn về phía lớp học, nhìn thấy trước cửa hình như có một bóng người bèn kéo Tống Noãn đi nhanh hơn: "Cậu ấy vì giúp chúng ta mới đến muộn mà, mau đến giải thích với thầy đi."

Tống Noãn muốn kéo cô lại nhưng sợ lại làm cô ngã, chỉ có thể nhỏ giọng khuyên: "Nhưng bây giờ thầy đang nổi nóng, hay mình đợi đến lúc tan học rồi nói đi."
Cô lắc đầu: "Đến lúc đó rồi còn nói làm gì, phạt cũng đều phạt rồi."

Trình Diễm nghe thấy giọng cô, liếc cô một cái rồi không nói gì quay đi.

Cô không nhìn thấy được, đi đến thẳng cửa phòng học rồi hô to: "Báo cáo."

Thầy toán vừa mới tức giận xong, còn chưa kịp tiếp tục giảng bài, liếc hai người một cái: "Hai em thế nào mà cũng đến muộn? Đi đâu vậy?"

Lâm Đang cúi đầu, nhanh chóng giải thích: "Thưa thầy, em bị ngã cầu thang, là hai bạn đưa em xuống phòng y tế nên mới tới muộn ạ. Em xin lỗi vì ảnh hưởng đến giờ học của cả lớp ạ!"

Tay cô bọc một tầng băng gạc rất rõ ràng, thầy giáo yên lặng vào giây, như là đã bớt giận, xua tay: "Vào đi."

Lâm Đang không nhúc nhích, ngoái đầu nhìn thoáng qua Trình Diễm ở ngoài cửa.

"Trình Diễm cũng vào đi." Thầy lại nói.

"Cảm ơn thầy ạ." Lâm Đang nhỏ giọng nói, cúi người nhanh chóng về chỗ mình.

Trong phòng học vô cùng yên lặng, cô nghe thấy tiếng bước chân lúc thấp lúc cao mới thoáng yên tâm lại, lấy sách giáo khoa ra ngồi nghe giảng nghiêm túc.

Lúc cả lớp đang thảo luận bài học, Thịnh Hạ ngồi phía sau vỗ nhẹ vai cô: "Lâm Đang, cậu không sao chứ? Ngã có đau lắm không?"

Cô nhỏ giọng nói: "Không nghiêm trọng lắm, may là Trình Diễm đỡ được nên mình chỉ bị trầy chút da thôi."

"Vậy là tốt rồi. Xin lỗi nhé, vừa nãy thầy gọi mình có chút việc nên không đi cùng cậu được." Thịnh Hạ có chút tự trách.

"Không liên quan đến cậu đâu, mình không sao mà." Lâm Đang cười cười, lại cùng Thịnh Hạ nói vài câu rồi xoay người sang chỗ khác.

Giữa trưa tan học, Lâm Đang như bình thường đi cùng Tống Noãn ra cổng trường, Hứa Phục Triều đi theo đằng sau. Tới cổng trường, Lâm Đang chào tạm biệt cô nàng rồi lên xe cùng Hứa Phục triều.

"Tay em làm sao vậy?" Hứa Phục Triều đã sớm nhìn thấy băng gạc trên tay cô nhưng đến bây giờ mới có thời gian hỏi.

"Không có việc gì, chỉ là ngã chút thôi, đã băng bó rồi ạ." Cô nhìn thoáng qua tay mình, mím môi.

Advertisement

Suốt quãng đường hai người không nói thêm gì nữa. Về đến nhà, bà ngoại biết cô bị thương nên bảo cô thay thuốc trước khi ăn: "Bà chuẩn bị một phần quà cảm ơn, con mang đến cho bạn nam kia, nói với người ta một tiếng cảm ơn."

Lâm Đang gật đầu: "Dì Tống nói cậu ấy có khả năng bị chấn động não nên con đã cho cậu ấy phương thức liên lạc rồi, phòng khi cậu ấy không khỏe ở đâu có thể gọi cho con."
"Làm đúng lắm." Bà ngoại vui mừng gật gật đầu, băng bó tốt băng gạc rồi dắt cô đi ăn cơm: "Cả Tiểu Noãn nữa, lần sau mời bạn đến nhà ăn cơm nhé con."

"Vâng ạ."

Cơm nước xong, cô trở lại phòng, nhìn đến điện thoại thì thấy Trình Diễm

vẫn chưa đồng ý kết bạn. Cô tắt điện thoại đi, định sau khi ngủ trưa dậy rồi lại xem, nhưng là ngủ dậy rồi vẫn không thấy anh có động tĩnh gì.

Lâm Đang không còn cách nào khác, việc đầu tiên khi đến lớp là đi tìm anh.

Cô biết đại khái Trình Diễm ngồi ở chỗ nào, nhưng không biết vị trí cụ thể nên đành đứng giữa phòng học, đi vài bước rồi hỏi: "Trình Diễm, cậu ở đâu?"

Trình Diễm đã nhìn chằm chằm cô rất lâu rồi, phòng học không có ai khác, chỉ có hai người họ. Anh trầm mặc thật lâu, nhìn cô về đến chỗ mình mới chậm rãi lên tiếng: "Ở đây."
Lâm Đang đeo cặp sách, dùng gậy dò đường chậm rãi đi tới, chuẩn xác dừng trước bàn anh, cởi cặp sách xuống rồi lấy ra túi quà kia: "Đây là bà ngoại mình làm cho cậu. Cảm ơn cậu hôm nay giúp mình."

Trình Diễm không nói chuyện, cũng không nhìn túi quà kia, ánh mắt tập trung hết lên mặt cô.

Lâm Đang không nhìn rõ, anh muốn nhìn bao nhiêu thì nhìn bấy nhiêu.

"Cậu trả lời đi chứ." Âm thanh cô vừa nhỏ vừa mềm, rõ ràng là trách cứ lại như là làm nũng.

Ánh mắt Trình Diễm nhiễm chút ý cười, cầm lấy túi quà cô đưa qua rồi nói: "Cảm ơn."

Tuy anh đang cười nhưng giọng nói vẫn nhàn nhạt lành lạnh như vậy, hoàn toàn không nghe ra ý tứ vui vẻ, Lâm Đang mím môi, thử hỏi: "Cậu có thể thêm QQ với mình ngay bây giờ không? Nếu để đến buổi chiều thì mình lại phải đợi đến cuối tuần mất."

"Được." Trình Diễm lấy điện thoại từ trong ngăn bàn ra.

Lúc này, cái điện thoại rách này còn rất nể tình, không bị lag chút nào. Anh ấn vào QQ, thêm Lâm Đang thành bạn tốt rồi đổi tên ghi chú của cô thành emoji cái chuông.

"Tôi thêm rồi đó." Giọng anh nhiễm chút ý cười.

"Vậy cậu có chỗ nào không khỏe nhớ nói với mình, mình về chỗ ngồi trước đây." Lâm Đang bước nhanh về hướng chỗ ngồi của mình, trong lòng cứ thấy người này kì quái làm sao đấy.

Có lẽ là bởi vì anh giúp mình một lần, Lâm Đang cảm thấy anh cũng không đến nỗi nào. Nhưng ý nghĩ này vừa mới xuất hiện liền bị cô xua đi, anh chỉ là giúp mình một lần không có nghĩa là mọi việc xấu trước kia của anh đều xí xóa.

Buổi tối trước khi đi ngủ, trò chuyện với Tống Noãn xong đang định tắt điện thoại thì đột nhiên nhớ tới Trình Diễm. Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn là mở khung thoại với anh lên, gửi một câu: "Cậu có thấy không khỏe ở đâu không?"

Buổi tối trước khi đi ngủ, trò chuyện với Tống Noãn xong đang định tắt điện thoại thì đột nhiên nhớ tới Trình Diễm. Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn là mở khung thoại với anh lên, gửi một câu: "Cậu có thấy không khỏe ở đâu không?"

Mười phút qua đi, không có ai trả lời, cô bèn tắt điện thoại đi ngủ. Sáng sớm hôm sau khi tỉnh lại, nhìn đến chấm đỏ bên cạnh avatar màu đen, cô nhấn vào, bên trong chỉ có hai chữ: Không có.

Cô giống như hoàn thành nhiệm vụ, lại gửi thêm một câu nữa: "Vậy cậu không khỏe nhớ nói với mình nha." Gửi xong, cô tắt điện thoại, xuống giường đi làm vệ sinh cá nhân rồi ra ngoài.

Đối thoại y hệt được lặp lại vào ngày chủ nhật. Sáng sớm thứ hai, cô đến trường trực tiếp giáp mặt hỏi anh: "Cậu có chỗ nào không khỏe không?"

"Không có." Trình Diễm đang làm bài tập, từ khoảnh khắc cô bước vào, bút trên tay liền ngừng chuyển động.

Cô gật đầu: "Vậy nghỉ giữa giờ cậu đi cùng mình xuống phòng y tế, để cô Tống nhìn xem có vấn đề gì không."

"Nhưng giờ nghỉ không xuống sân thể dục sẽ bị ghi tên đấy."

Lâm Đang có chút sửng sốt, học sinh hư như anh cũng sợ bị ghi tên sao?

"Không sao, mình sẽ nói với lớp trưởng, không ghi tên cậu đâu."

Cô nói xong liền cộp cộp rời đi, để lại ánh mắt Trình Diễm vẫn luôn dõi theo bóng lưng cô dừng ở bàn học gần bàn giáo viên nhất, đến khi bên cạnh có người kéo ghê phát ra tiếng động anh mới hoàn hồn lại.

Bạn cùng bàn tò mò, nhìn theo ánh mắt anh: "Cậu nhìn gì đấy?"

Anh lập tức thu hồi ánh mắt: "Không có gì, làm bài tập chưa cho tôi mượn chép với."

"Làm thì làm rồi nhưng chưa chắc đúng hết đâu, này."

Anh nhận lấy vở bài tập, chép thẳng đáp án vào vở mình, chép xong thì nộp cho đại biểu môn.
Tiết thứ hai kết thúc, anh ngoan ngoãn ngồi ở chỗ mình đợi Lâm Đang loạng choạng đi đến, bàn tay giấu dưới ngăn bàn nắm càng ngày càng chặt.

Cô đi tới trước mặt anh: "Đi thôi, chúng ta đi phòng y tế đi."

Anh đứng dậy, ghế phát ra tiếng động rất nhỏ, thấp giọng trả lời: "Ừm."

"Đang Đang, không cần mình đi cùng thật sao?" Tống Noãn đuổi theo hỏi.

"Không cần." Lâm Đang thì thầm bên tai cô nàng: "Ngoài kia có camera giám sát, cậu ấy không dám làm gì đâu."

Hai người thì thầm xong, đồng thời nhìn anh một cái.

Trình Diễm cảm thấy có chút buồn cười, anh trông đáng sợ như vậy sao?

Nhưng anh nghĩ đến mình mỗi ngày làm gì, bỗng nhiên cảm thấy, mình thoạt nhìn là rất đáng sợ, không ai sẽ thích người cả ngày đánh nhau, thành tích lại không tốt như anh.

2051 words

Chương 8 : Anh có bạn gái chưa?

Editor: Dưaa

Trình Diễm sắc mặt không đổi nhưng trong lòng đang dần trầm xuống, an tĩnh đứng một bên, chờ đến khi Lâm Đang bảo có thể đi rồi, anh liền giữ khoảng cách nhất định mà đi theo phía sau.

Anh có thể nhìn thấy gáy của cô, không biết vì gì mà anh cảm thấy gáy cô cũng đáng yêu.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo khoác len trắng viền ren thêu đơn giản, bên trong mặc quần đồng phục học sinh, che đi một nửa đôi giày trắng, nhìn rất sạch sẽ và ngăn nắp.

Mà chính mình...

Anh nhìn vào cổ tay áo đồng phục học sinh của mình, vẫn là chiếc anh mặc hồi cấp hai, hơi ngắn , để lộ một phần cổ tay bầm tím vì lạnh. Lúc mới mua

quần có hơi rộng, bây giờ thì vừa vặn, không để lộ mắt cá chân, chỉ bị mòn đầu gối và hơi trắng, bên dưới là đôi giày vải có vài lỗ hở.

"Mau vào đi thôi." Lâm Đang đứng ở cửa gọi anh.

Anh chậm rãi đi vào, kéo ghế ra ngồi xuống.

Cô y tế tiến lên kiểm tra, hỏi vài câu như thường lệ.

"Dì Tống, đầu cậu ấy có vấn đề gì không ạ?" Lâm Đang nín thở, có chút khẩn trương.

"Vết thương sau gáy đã đỡ, cũng không còn hoa mắt chóng mặt, hẳn là không có vấn đề gì lớn. Tay đâu đưa cô xem nào."

Lâm Đang đi qua, giơ bàn tay ra, miệng vết thương đã kết thành vảy.

"Ngứa không?" Cô y tế hỏi.

"Không ạ."

Cô y tế gật đầu, dặn cô sau này chú ý nhiều hơn rồi nhìn theo cô ra cửa.

Lần này, Trình Diễm đi trước, cô theo sau. Loa phát thanh trường còn đang phát nhạc, khu dạy học vắng tanh, dưới tiếng nhạc nhịp nhàng mạnh mẽ, cô có thể nghe thấy tiếng bước chân, hóa ra cách bọn họ không quá xa.

Mấy hôm nay, thiện ý của cô với người trước mặt này tăng lên không ít, thật ra cô muốn hỏi một chút tại sao anh lại gạt mình, nhưng đi được mấy bước, cô lại kiềm lại.
Nghĩ lại thì bọn họ cũng không thân đến mức đấy.

Anh đã cứu cô một lần, coi như đem 480 tệ kia xí xóa, về sau nước sông không phạm nước giếng thì tốt rồi.

Đi tới phòng học, bên ngoài loa vẫn chưa ngừng, trong phòng chỉ có hai người, Lâm Đang sợ bỗng nhiên anh lại làm gì đó liền lấy tai nghe ra bắt

đầu nghe nhạc.

Trong tai nghe là tiếng đàn piano du dương và nhẹ nhàng, cô hoàn toàn đắm chìm trong âm nhạc, mãi đến khi bên ngoài có tiếng động, cô mới cất tai nghe xuống, giả vờ đọc sách.

Mọi người lần lượt bước vào lớp, lớp học yên tĩnh trở nên ồn ào.

"Cậu cười gì vậy?"

"Không có gì." Trình Diễm nhìn thoáng qua bạn cùng bàn, áp xuống ý cười ở khóe miệng, chỉ là anh vừa mới phát hiện hóa ra thỏ con cũng không ngoan đến vậy.

Lâm Đang còn không biết mình trong mắt Trình Diễm đã biến thành động vật, cô đang nói chuyện Tống Noãn. Tống Noãn nói rằng cô nàng đã bàn với Thịnh Hạ và Lý Hoè An, định ở lại trường sau giờ học vào buổi chiều để họ có thể cùng nhau đi diễn tập.
Tan học buổi trưa, cô xin phép bà ngoại để sau khi tan học buổi chiều ở lại trong trường tập luyện với bạn bè.

Một lúc lâu sau, chuông reo, cô bị ba người vây quanh, cùng nhau đi đến nhà ăn, định xin thẻ cơm trước, nếu không cô sẽ không được ăn ở trường.

"Chuyện hôm đó rốt cuộc là như thế nào vậy? Tôi không ở trong lớp nên mới nghe loáng thoáng thôi." Lý Hòe An ở một bên ríu rít hỏi.

Tống Noãn có chút ghét bỏ mà nhìn cậu ta một cái: "Chính là Đang Đang suýt chút nữa ngã từ trên lầu xuống thì Trình Diễm đỡ được."

"Hóa ra là như thế." Cậu ta gật đầu, ưỡn thẳng eo rồi vỗ ngực: "Về sau chúng ta đi cùng nhau đến phòng máy đi, tôi sẽ giúp cậu lên xuống cầu thang."

"Thôi không cần đâu... Về sau tôi không đi phòng máy tính học nữa là được mà..." Lâm Đang tuy không biết nhiều lắm nhưng cô vẫn rõ nam nữ khác biệt. Cô ngại phiền Lý Hòe An, cũng có chút khó từ chối loại nhiệt tình này,

chỉ có thể lặng lẽ giật nhẹ tay áo Tống Noãn cầu trợ giúp.

Tống Noãn hắng giọng, nghiêm túc nói: "Được rồi được rồi, trước tiên phải suy nghĩ về chương trình của chúng ta đi, nghe nói tuần sau lên sóng rồi đấy."

Thịnh Hà phụ họa: "Mình cũng nghe nói vậy, mà hình như tuần sau còn có kì thi tháng nữa thì phải."

"Kì thi tháng á?!" Tống Noãn cùng Lý Hòe An đồng thanh, giọng lớn đến mức thu hút rất nhiều ánh mắt xung quanh.

Tống Noãn nhìn quanh, hạ giọng rồi cay đắng nói: "Thi tháng thật à?"

Thịnh Hạ nhún vai: "Biết sao giờ? Học kỳ trước các cậu không trải qua, học kỳ này lại chỉ còn có một tuần thôi nên mình mới đề nghị chúng ta tập luyện sau giờ học, để dành tiết tự học buổi tối để "mài gươm" chuẩn bị lâm trận thi tháng."

Tống Noãn ôm đầu, vẻ mặt đau khổ: "Trời ạ mình không muốn thi tháng đâu, nội dung tiết toán trước mình còn không hiểu gì thì làm sao bây giờ? Thịnh Hạ, cậu học toán giỏi mà, cậu kèm cho mình với!"

"Tôi nữa." Lý Hòe An cũng tới.

"Được rồi, tiết cuối của buổi tự học các cậu đổi chỗ với bạn cùng bàn của mình và Lâm Đang." Thịnh Hạ đồng ý.

Lâm Đang yếu ớt nói: "Các cậu giảng mình nghe không vào, cũng không hiểu. Hơn nữa mình cũng không đi thi được."

Tống Noãn hâm mộ muốn chết rồi: "Sao mình lại nghe thấy trong lời nói của cậu có chút hả hê thế hả?"

Lâm Đang cười khẽ, nói không có.

"Cậu không thi giữa tháng, cũng không thi đại học, vậy sau này tốt nghiệp

cậu định làm gì?" Lý Hòe An có chút tò mò.

"Chắc sẽ đi nước ngoài, tôi không biết mẹ mình sẽ sắp xếp kiểu gì, cũng chưa nghĩ tới tương lai sau này sẽ ra sao."

Với tình trạng thị lực của cô gần như không thể làm được công việc gì, thậm chí ra ngoài một mình còn khó khăn, bà ngoại muốn cô làm giáo viên dạy nhạc nhưng cô lại không thể ra khỏi nhà.

Ra nước ngoài là một điều quá xa vời đối với ba người còn lại, họ không thể tưởng tượng được cuộc sống như vậy. Sau khi hỏi vài câu, họ đổi chủ đề và đưa Lâm Đang đi xin thẻ cơm.

Sau giờ "vàng" nửa tiếng, căng tin trống vắng hẳn, bốn người xin thẻ xong trực tiếp đến cửa sổ múc cơm, vừa múc vừa nói vừa cười thì bỗng nhiên ngừng lại, Lâm Đang có chút kỳ quái, nghiêng đầu hỏi: "Làm sao vậy?"

Tống Noãn tiến đến bên tai cô, thấp giọng nói: "Là Trình Diễm, cậu ấy cũng múc cơm ở đây, vừa mới đi qua xong, chúng mình có nên chào hỏi không nhỉ?"

Lâm Đang lên tiếng, không quá để ý: "Cậu ấy đi rồi sao? Vậy thì không cần để ý đến cậu ấy đâu."

Tống Noãn cùng Thịnh Hạ liếc nhau, hai người ăn ý không nói chuyện, lần lượt giúp Lâm Đang gọi món lấy cơm.

Không khí chợt trầm xuống, Lâm Đang cảm giác không đúng, đến khi ngồi xuống ăn cơm mới cất giọng hỏi: "Sao các cậu không nói chuyện?"

Tống Noãn lặng lẽ nhìn thoáng qua thiếu niên ở đằng xa, hạ giọng, có chút rối rắm nói: "Cậu có biết cậu ấy ăn gì không?"

Lâm Đang không biết người ở đâu, cũng không dám nhìn lung tung sợ bị phát hiện, quay đầu nhìn Tống Noãn rồi lắc đầu.

"Cậu ấy mua hai cái bánh bao, mang theo một lọ tương nữa, nhìn giống như

nhà làm..."

"Thì làm sao?" Lâm Đang ngây thơ nhìn Tống Noãn.

Cô không nhìn thấy, đối với thế giới cũng không quá quen thuộc, càng không biết cái này có nghĩa là gì.

Tống Noãn mím môi, nói: "Ừm... học sinh bình thường trong trường sẽ không ăn như vậy, trừ khi là nhà cực kì nghèo..."
Lâm Đang ngây ngẩn cả người, dường như cô chưa từng trải qua chuyện này, ngày nào cô cũng có ăn đúng giờ, đến trường có người đưa đón, tiền trong túi lúc nào cũng đầy, hết lại được bổ sung. Muốn đi học thì đi cùng Hứa Phục Triều, không muốn thì xin nghỉ phép là được.

Đầu óc cô mơ hồ nên không thể tưởng tượng được bánh bao trắng trông như thế nào nhưng cô biết bây giờ không phải là lúc để hỏi nên đành im lặng, chậm rãi ăn cơm của mình.

Đùi gà được làm rất mềm, ngon miệng nhưng lại chẳng có hứng ăn gì cả.

Ăn cơm xong, cô được đưa đến phòng đàn.

Giai điệu du dương vang lên, cuốn đi những suy nghĩ nặng nề của cô, mọi muộn phiền đều bị vứt bỏ, chỉ còn lại âm thanh vui vẻ.

Buổi tối, sau khi về đến nhà, cô ngồi trên sô pha, uống sữa bò bà ngoại pha, ăn trái cây dì Trần cắt, bỗng nhiên nhớ tới lời của Tống Noãn: Học sinh bình thường trong trường sẽ không ăn như vậy, trừ khi là nhà cực kì nghèo.
Cô chần chờ một lát, mở miệng hỏi: "Bà ngoại, nhà của chúng ta có phải rất giàu không?"

Bà ngoại sửng sốt trong chốc lát, cười nói: "Sao đột nhiên con lại hỏi như vậy?"

Lâm Đang lắc đầu, rũ mắt không nói chuyện.

Sáng hôm sau lúc ăn cơm cô cố ý để ý đến bữa sáng, có hoành thánh tôm,

canh thịt cua, trứng vịt Bắc Thảo và cháo thịt nạc, ngoài ra còn có trái cây tráng miệng là cherry và nho xanh.

Cơm nước xong, cô đến trường cùng Hứa Phục Triều như thường lệ.

Đến lớp, cô cố tình không đi vào bằng cửa trước mà đi đường vòng, đi vào bằng cửa sau rồi đi lên trước, đi ngang qua chỗ thoang thoảng mùi chanh.

Trình Diễm còn đến sớm hơn cô.

Cô cố ý đi chậm, muốn nhìn rõ nam sinh ngồi trên ghế, nhưng thế nào cũng không thấy rõ được, chỉ có bóng dáng mơ hồ, hình như là sau gáy anh.

Lối đi giữa hai dãy bàn rất nhỏ, không biết là ai không dọn ghế cẩn thận, cô không chú ý liền bị vấp vào đùi khiến cô phải rên rỉ vì đau đớn.

Ghế dựa phía phát ra tiếng vang rất lớn, theo sau đó là giọng nói trong trẻo của chàng trai:

"Cậu không sao chứ?"

Lâm Đang sợ tới mức thở gấp, liên tục lắc đầu: "Không sao đâu không sao đâu."

Cô chống gậy đi vòng qua ghế rồi về chỗ của mình, rụt vai lại mong làm giảm đi cảm giác tồn tại của mình.

"Lâm Đang, tới sớm thế?"

Âm thanh đột ngột suýt nữa làm tim cô ngừng đập. Cô ngẩn ra một lúc, sau lại vờ như không có chuyện gì, cười đáp: "Mình đi cùng anh họ tới trường, chủ nhiệm lớp anh mình có chút nghiêm khắc nên phải tới sớm một chút."

Ai cũng biết Lâm Đang có một ông anh họ ở lớp 11A1, đẹp trai, học giỏi lại biết chơi bóng rổ, là bạn trai trong mơ của biết bao cô gái.

Nữ sinh vừa chào hỏi Lâm Đang lặng lẽ chuyển tầm mắt, khẽ hỏi: "Lâm

Đang, anh họ cậu có bạn gái không?"

"Bạn gái á?" Lâm Đang ngơ ngác mà nhìn cô nàng, con ngươi trong suốt hiện lên tia bối rối.

"Chính là kiểu mà chơi rất thân ấy." Bạn học kia giải thích.

Lâm Đang nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Hình như không có."

Bạn học khẽ mỉm cười: "Vậy giúp mình mang chút đồ cho anh ấy nhé!"

Lâm Đang chưa từng trải qua chuyện như thế này bao giờ, đến khi bạn học nhét phong thư vào tay cô mới ý thức được mọi chuyện, vội vàng cất lá thư vào cặp..

Buổi trưa sau khi tan học, sau khi cùng Hứa Phục Triều lên xe cô bèn hỏi thẳng luôn: "Anh có bạn gái chưa?"

2103 words

Chương 9 : Mình khá thích cậu ấy

Editor: Dưaa

Hứa Phục Triều đang nghỉ ngơi trong xe, nghe được lời này sửng sốt hồi lâu. Thấy tài xế vẫn đang tập trung lái xe anh ta mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi lại: "Em hỏi cái này làm cái gì?"

"Hôm nay có một bạn nữ lớp em hỏi, còn nhờ em đưa đồ cho anh nữa." Lâm Đang lấy từ ngăn nhỏ của cặp sách ra một lá thư đưa cho anh ta.

Anh ta nhíu mày, không nhận: "Em nói với em ấy là bây giờ anh chỉ muốn học tập, không nghĩ đến chuyện yêu đương."

Lâm Đang dừng một chút, đáp lại hai tiếng 'ừ' rồi cất lá thư đi, có chút tò mò hỏi: "Yêu là cái gì ạ?"

Hứa Phục Triều ngơ ngẩn, anh ta cùng Lâm Đang không quá thân, chỉ biết thị lực của cô không tốt lắm, gần như bị mù, rất nhiều chuyện cô cũng

không biết nhưng anh ta không ngờ rằng cô đến chuyện này cũng không hiểu.

Thật ra Hứa Phục Triều không quá thích Lâm Đang, vì cha anh ta nể tình bạn già nên muốn anh ta với Lâm Đang sau này ở bên nhau, còn có rất nhiều bạn học trêu ghẹo anh ta đang ở rể. Anh ta tự cảm thấy mình "văn võ song toàn", không cần phải dựa vào ai khác để tỏa sáng.

"Không có gì, đây không phải chuyện mà em nên biết đâu." Anh ta nói xong lại bổ sung một câu: "Sau này nếu gặp loại chuyện này thì cứ từ chối hộ anh luôn nhé."

"Em biết rồi."

Lâm Đang không nói thêm gì nữa, nhét bức thư lại vào cặp, sau khi giải thích rõ ràng với các bạn cùng lớp vào buổi chiều thì sự việc đã kết thúc. Cô cũng không để cái gì mà "yêu đương" rồi "bạn gái" vào đầu nữa.

Tan học, cô như thường lệ cùng Tống Noãn và những người khác đến phòng piano, buổi tối ở lại học tiết tự học buổi tối.

Hôm nay có cả giáo viên Tiếng Anh trông lớp, tiết tự học buổi tối bắt đầu chưa bao lâu thì cô và Lý Hòe An bị giáo viên Tiếng Anh gọi ra ngoài.

Giáo viên vừa đi, mọi người trong lớp bắt đầu xì xào, người thì nói chuyện riêng, người thì ăn vặt, đọc sách.
Trình Diễm không tham gia vào mọi chuyện xung quanh, anh đang cầm một quyển từ Tiếng Anh, không biết đang làm gì.

Nam sinh ngồi trước hỏi bạn cùng bàn của anh: "Cậu nói xem, giáo viên Tiếng Anh gọi bọn họ ra ngoài làm gì nhỉ?"

Bạn ngồi cùng bàn không chút để ý nói: "Chắc là kiểm tra từ đơn, hoặc là có hoạt động hay cuộc thi gì đấy thôi."

"Ê mình bảo này, Lý Hòe An dạo này hay dính vào với Lâm Đang nhỉ, trông giống cặp tình nhân ghê á!"

"Cậu ăn đồ của người khác còn nói xấu người ta hả?" Bạn cùng bàn liếc mắt nhìn cậu.

"Này không phải là nói xấu mà?" Nam sinh ngượng ngùng gãi đầu: "Nhưng mà cậu ấy trong sáng thật đấy, cũng không biết chuyện yêu đương gì cả, nếu không phải mắt cậu ấy có vấn đề thì mình cũng muốn theo đuổi."

Bạn ngồi cùng bàn ném cho cậu ta ánh mắt khinh thường: "Cậu có biết nhà cậu ấy rất giàu không? Kể cả đôi mắt người ta có vấn đề đi chăng nữa thì cậu cũng không bao giờ đuổi kịp đâu."
Nam sinh nhún vai: "Có thể giàu đến mức nào chứ?"

Bạn ngồi cùng bàn nói: "Nhìn đôi giày cậu ấy đi kia kìa, không có logo đúng không, nhưng nhìn kiểu dáng cũng biết là thương hiệu nước ngoài, thấp nhất cũng phải 5000 tệ một đôi, mà cậu ấy còn mỗi ngày đi một đôi nữa chứ."

Nam sinh kinh ngạc: "Đắt thế cơ á? Mình thấy cậu ấy hay ngồi xe Audi nên tưởng chỉ là kiểu nhà giàu mới nổi thôi."

"Cái kia chắc cũng chỉ là khiêm tốn thôi..."

Hai người kia nói gì, Trình Diễm một chữ cũng nghe không rõ, anh là biết nhà Lâm Đang rất giàu có. Anh chú ý cô đã lâu, biết cô có nhiều tiền nên mới đi vay tiền, nhưng lại không ngờ nhà cô nhiều tiền đến vậy.

Anh cúi đầu nhìn đống từ đơn, chỉ thấy một đám từ đấy tách ra thành từng chữ cái, vây anh lại ở bên trong.

Chẳng bao lâu, giáo viên tiếng Anh bước vào, lớp học lại trở nên yên tĩnh, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tống Noãn cũng rất tò mò Lâm Đang ra ngoài làm gì, vừa tan học lập tức tiến đến bên cạnh cô hỏi.

"Giáo viên nói là sắp có cuộc thi đọc diễn cảm Tiếng Anh, bảo mình với Lý

Hòe An lập đội cùng đi thi."

"Tốt quá, vậy sau này các cậu đi thi ở đâu thì mình sẽ đến đấy cổ vũ cho!" Tống Noãn ngồi xổm bên ghế cô, hào hứng vô cùng.

Cô có chút do dự: "Mình chỉ là trí nhớ với thính lực tương đối tốt, bảo mình tham gia cuộc thi đọc diễn cảm thì mình thực sự không được, mình thậm chí còn không hiểu ý nghĩa của mấy từ đơn đấy mà."

Tống Noãn vẫy tay, trấn an nói: "Ầy, đây là thi đọc diễn cảm chứ có thi phiên dịch đâu, cậu chỉ cần phát âm chuẩn với đọc bài lưu loát là được rồi. Hơn nữa không phải còn có mình ở đâu sao, nếu cậu thực sự muốn hiểu thì khi cậu thi xong mình sẽ giúp cậu dịch ra."

Lâm Đang cong môi, nhỏ giọng nói: "Cảm ơn cậu nha, Tống Noãn."

"Cảm ơn gì mà cảm ơn." Tống Noãn ngượng ngùng cười: "Vậy thì cuối tuần tuần sau chúng ta hẹn nhau, mình sẽ phiên dịch cho cậu. Tuần này thì quên đi, mình còn phải chuẩn bị cho kì thi sắp tới nữa."

Lâm Đang không nhìn thấy vẻ mặt chua xót của Tống Noãn nhưng cô nghe ra được, nhịn không được cũng cười khẽ: "Vậy cậu cố lên."

"Oke! Thôi mình về học thuộc tiếp đây."

Những chuyện như kỳ thi hàng tháng chẳng liên quan gì đến Lâm Đang, cô nhìn vào điện thoại còn khó chứ đừng nói đến việc nhìn chằm chằm vào bài kiểm tra chi chít chữ hàng giờ. Mấy ngày thi cô trực tiếp xin nghỉ học, không đến trường. Cuối tuần gặp lại Tống Noãn đã nghe thấy tiếng khóc của cô nàng.

"Chết rồi chết rồi, toán mình bỏ nhiều bài lắm, chắc chắn không đạt tiêu chuẩn rồi."

Lâm Đang đối với toán học cũng là kiểu dốt đặc cán mai, cô đi theo Tống Noãn vào tiệm trà sữa, kiên nhẫn nghe cô nàng thao thao bất tuyệt về độ biến thái của đề toán.

Hai người uống được phân nửa cốc trà sữa, lấy vở ra đang chuẩn bị phiên dịch thì bỗng nhiên điện thoại của Lâm Đang reo lên, cô lấy điện thoại ra khỏi cặp nhìn tên người gọi rồi lại liếc nhìn Tống Noãn.

"Ai thế?" Tống Noãn vươn cổ, không thấy rõ.

"Lý Hòe An." Lâm Đang nhỏ giọng nói, click trả lời cuộc gọi, nói chuyện vài câu, báo địa chỉ rồi cúp máy.

Tống Noãn thấy điện thoại đã tắt mới hỏi: "Cậu ấy cũng muốn đến à?"

Lâm Đang gật đầu: "Cậu ấy nói vừa vặn tập luyện luôn, tuần trước vì vướng thi tháng nên cũng không tập luyện được gì nhiều."

Tống Noãn nhíu mày, hút một ngụm trà sữa, mặt lộ vẻ do dự, thấp giọng nói: "Đang Đang, Lý Hòe An thích cậu à?"

Lâm Quân cũng không để ý nhiều, cất điện thoại vào túi, cầm bút lên, quy củ đặt tay lên bàn, chuẩn bị nghe Tống Noãn nói tiếng Anh. Cô bình tĩnh nói: "Có lẽ là thế, mình cũng khá thích cậu ấy."

"Hả?" Tống Noãn suýt chút nữa phun ra ngụm trà sữa vừa mới hút vào: "Cậu cũng thích cậu ấy?"

Lâm Đang lấy ra hai tờ giấy đưa cho cô, bình tĩnh nói: "Đúng vậy, cậu ấy rất tốt mà. Lần này cũng là cậu ấy giới thiệu mình với giáo viên tiếng Anh để đọc diễn cảm đấy."

Cô bắt lấy tay Lâm Đang, giọng run run: "Cậu... cậu... cậu... cậu thật sự thích cậu ấy?"

Lâm Đang nắm tay cô, an ủi: "Nhưng cậu đừng lo, mình vẫn luôn thích cậu nhất, cậu là bạn thân nhất của mình mà."

Tống Noãn hít một hơi thật sâu, một tay đặt lên trái tim cô, tay kia cầm cốc trà sữa lên, uống một ngụm lớn, nhỏ giọng nói: "Cậu suýt nữa dọa chết

mình rồi. Cái mình nói với cậu nói không giống nhau."
"Khác ở đâu?" Lâm Đang chớp mắt.

"Dù sao sao thì cũng không giống, đợi sau này có người mình thích rồi cậu sẽ hiểu thôi." Tống Noãn cầm bút lên, định lảng tránh chủ đề này. Cô nàng ở cùng Lâm Đang lâu như vậy, cũng biết Lâm Đang không hiểu nhiều chuyện, từ tận đáy lòng cô nàng cảm thấy một cô gái như Lâm Đang chưa nên yêu bây giờ.

Cô nàng nói: "Nói chung là cậu đừng có nói với Lý Hòe An là cậu thích cậu ấy, miễn cho người ta hiểu lầm đấy."

Đối mặt với Tống Noãn, Lâm Đang không có đủ dũng khí để hỏi tường tận. Cô cho rằng Tống Noãn là bạn tốt của mình, cô nàng nói như vậy chắc chắn có lý nên cô chỉ cần nhớ lại thôi..

"Được, mình nhớ rồi, chúng mình bắt đầu làm bài đi." Cô cầm lấy bút, chờ được dạy học.

Tống Noãn hài lòng đưa cho cô một chiếc tai nghe, sau khi đọc xong một câu trong đoạn ghi âm, cô nàng dừng lại, giải thích một câu cho Lâm Đang.
Nội dung đọc diễn cảm của Lâm Đang và Lý Hòe An là "Life is like a summer flower"* của Rabindranath Tagore, câu cũng không dài, từ đơn cũng không phải rất khó, nhưng phiên dịch ra lại rất mệt. Chỗ nào cũng là ý tứ, Tống Noãn giải thích không tới, chỉ có thể máy móc theo sách vở, giảng một hồi, cả hai đều mơ mơ màng màng.

"Thôi, chúng mình đợi Lý Hòe An đến xem thế nào." Tống Noãn ngả người ngồi phịch xuống chiếc ghế mềm, giống như một vũng bùn.

"Không sao đâu, mình cũng hiểu kha khá rồi mà." Lâm Đang an ủi cô nàng.

Cô nàng cũng vô cùng thoải mái, giây trước vừa vò đầu bứt tai, giây sau đã cầm điện thoại lên bàn bạc chuyện ăn uống với Lâm Đang: "Mình muốn ăn khoai tây chiên với gà rán, cậu thì sao?"

Lâm Đang lắc đầu: "Mình ăn gì cũng được, sáng nay mình ăn rồi nên bây

giờ không thấy đói."

"Vậy thì mình sẽ gọi phần nhỏ thôi."

Tống Noãn cầm điện thoại lên đặt món, vừa mới ngẩng đầu lên thì thấy Lý Hòe An từ cửa tiến vào, đang ở nhìn xung quanh. Cô nàng vội vàng vẫy tay: "Bọn mình ở chỗ này."

Nghe được giọng nói này, Lâm Đang cũng biết là Lý Hòe An tới, liền thu dọn đồ đạc nhường chỗ.

"Các cậu học đến đâu rồi?" Lý Hoài An trực tiếp đi tới, ngồi đối diện hai người, đặt cặp sách xuống, lấy ra giấy bút.

"Mình cũng muốn giảng nhưng thực sự không được, vẫn là cậu nói đi." Tống Noãn nhún vai, đứng dậy nhường chỗ cho cậu ta: "Có muốn uống gì không để mình gọi giúp cho."

Lý Hòe An cũng không khách khí, cầm quyển vở ngồi vào chỗ của Tống Noãn, thản nhiên gọi món.

Tống Noãn đem sách dịch đến bên cạnh, đứng dậy đi gọi món.

"Chúng ta bắt đầu từ câu đầu tiên nhé?" Lý Hòe An click mở máy tính bảng, phóng đại từ đơn, giảng từng từ một cho Lâm Đang nge.

Không biết vì sao hôm nay cậu ta lại không mang theo tai nghe Bluetooth, chỉ mang tai nghe có dây, mỗi người đeo một cái, nếu cách xa quá thì tai nghe sẽ rớt xuống.

Lâm Đang không nghĩ nhiều như vậy, dịch gần vào một chút nghe cậu ta giảng bài: "Cậu có thấy chữ cuối của từ này và chữ cái đầu của từ này nối với nhau không, nên là mình sẽ đọc nối chỗ này, nghe như thế này này."

Lâm Đang bừng tỉnh, ngơ ngác gật đầu.

Lúc này Tống Noãn tình cờ đi tới, nhìn thấy Lâm Đang và Lý Hoè An ngồi

rất gần, vốn muốn nhắc nhở cô nhưng lại thấy cô học tập nghiêm túc như vậy nên đành nhịn xuống. Cô nàng đưa đồ uống cho Lý Hòe An rồi ngồi xuống đối diện hai người.

Lý Hòe An nói cảm ơn, tiếp tục giảng bài: "Cậu nghe lại một lần nữa đi."

Giọng Tiếng Anh chuẩn trong tai nghe và nhạc chuông điện thoại di động của Tống Noãn vang lên cùng lúc, Lâm Đang nghe thấy Tống Noãn trả lời điện thoại, nhưng cô nàng chỉ nói được nửa lời đã bị kẹt.

Cô ngẩng đầu nhìn thấy Tống Noãn đứng ngây người ở đó, nhìn ra ngoài cửa sổ.

2224 words

Chương 10 : Nhân cơ hội bắt lấy anh

Editor: Dưaa

Lâm Đang có chút tò mò, cũng quay đầu nhìn về phía cửa sổ nhưng chỉ là một mảng mơ hồ. Cô hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Không có người trả lời, Tống Noãn và Lý Hòe An đều không nói chuyện, chẳng được bao lâu, một giọng nói quen thuộc truyền đến: "Xin chào, đồ ăn của mọi người đây."

Lâm Quân kinh ngạc ngẩng đầu, không biết có phải là ảo giác hay không, cảm giác được thiếu niên cũng liếc nhìn mình, sau đó anh đặt túi đồ ăn lên bàn rồi bước đi.

Vẫn không ai nói hay cử động gì. Một lúc sau, Lâm Đang thấp giọng hỏi: "Có phải Trình Diễm vừa đưa đồ ăn cho chúng ta không?"

Tống Noãn chậm rãi ngồi xuống, mở túi đồ ăn ra, lấy đồ ăn nhẹ bên trong

đưa cho cô, nhỏ giọng trả lời: "Ừm."

Lâm Đang cầm lấy cánh gà nhưng không ăn, cau mày, chợt nhớ ra chiều hôm đó bọn họ cũng gặp Trình Diễm ở căng tin sau giờ học, cô biết điều kiện gia đình của Trình Diễm không được tốt lắm nhưng chỉ nghĩ thoáng qua thôi rồi sau lại quên mất.

.

"Gia đình Trình Diễm đang gặp khó khăn à?" Cô chậm rãi hỏi.

Tống Noãn cắn một miếng khoai tây chiên, nói: "Có vẻ là vậy. Nhưng mà bọn mình vẫn chưa thành niên mà, làm sao đi làm hợp pháp được. Hơn nữa người giao hàng trên app cũng không phải họ Trình."

Lâm Đang không nhìn rõ, nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn điện thoại Tống Noãn: "Hay là cậu ấy làm giúp bố hoặc mẹ?"

"Nhà Trình Diễm là gia đình đơn thân." Lý Hòe An đột nhiên lên tiếng.

Lâm Đang và Tống Noãn cùng nhau nhìn qua, Tống Noãn hỏi: "Làm sao cậu biết được?"

"Tôi từng nghe các thầy cô nói chuyện trong văn phòng."

Lý Hòe An nói xong nhanh chóng giải thích: "Tôi không cố ý nghe lén đâu, lúc ấy đang giúp giáo viên Tiếng Anh sửa bài nên vô tình nghe được thôi. Hình như mẹ cậu ấy qua đời lúc cậu ấy còn rất nhỏ, bây giờ trong nhà chỉ còn mỗi cậu ấy với bố mình thôi."

Lại một khoảng im lặng, ba người không biết phải nói gì nên làm như không có chuyện gì xảy ra và tiếp tục học bài. Đến giữa trưa thì ai về nhà nấy.

Sau bữa trưa, Lâm Đang ngồi trên giường, cô lại nhớ đến giọng nói trong trẻo đó, cô có rất nhiều thắc mắc, nóng lòng muốn tìm người để hỏi trực tiếp, tìm tới tìm lui mới phát hiện người duy nhất cô có thể tâm sự cùng là

Tống Noãn.

Cô đứng dậy, ngồi vào bàn, nhìn nụ cây mọc ngoài cửa sổ, gửi tin nhắn cho Tống Noãn, rất nhanh cô nhận được một cuộc gọi thoại, giọng nói của Tống Noãn từ đầu bên kia điện thoại truyền đến.

"Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?"

Lâm Đang cụp mắt xuống, ngón tay vô thức lật từng trang sách, nhỏ giọng nói: "Thì là hôm trước nghe cậu nói về gia đình Trình Diễm, mình mới phát hiện mình chẳng biết gì về thế giới này cả."

Nếu người khác nói như vậy, Tống Noãn nhất định sẽ nghĩ rằng người này có vấn đề, nhưng Tống Noãn có thể hiểu được ý của Lâm Đang. Cô biết Lâm Đang bị nhược thị từ khi còn rất nhỏ, ngay cả mặt người cũng không nhìn rõ chứ đừng nói đến việc hiểu được những thứ khác.

"Nhà cậu thực sự rất có điều kiện, cây dương cầm đó vẫn là niềm ao ước của nhiều người đấy."

Cuộc điện thoại này kéo dài trọn một giờ, chờ đến khi Lâm Đang cúp điện thoại, vẫn còn có chút mất hồn, cô dường như biết nhiều hơn về thế giới, lại như chẳng biết gì cả.

Tống Noãn bảo rằng Trình Diễm có thể kiếm được hơn 100 tệ mỗi ngày bằng cách giao đồ ăn. Còn cô có thể dễ dàng có được 100 tệ trong túi, nhưng vì bà ngoại sợ cô sẽ bị bọn cướp nhòm ngó nên không để cô mang nhiều tiền như vậy.

Cô nghĩ có lẽ Trình Diễm thực sự hỏi cô mượn tiền vì anh gặp khó khăn trong cuộc sống.

Cô đột nhiên có rất nhiều câu hỏi về thế giới, ngay cả dì Trần cũng nhận thấy điều bất ổn.

Hôm nay khi ăn sáng, trước khi cô hỏi, dì Trần đã hỏi cô: "Con lại hỏi giá bữa sáng hôm nay nữa à?"

Cô cầm đũa gật đầu: "Dì Trần, bữa sáng chúng ta tiêu bao nhiêu tiền?"

Dì Trần mỉm cười bưng cho cô một bát cháo hải sản: "Cua hơn hai trăm một cân, tôm hơn sáu mươi một cân."

Lâm Đang lẩm bẩm trong lòng, hơn 200 một cân, một ngày công của Trình Diễm cũng không bằng nữa, Tống Noãn nói rằng trên đời này có rất nhiều người phải chật vật kiếm sống như Trình Diễm vậy.

Trong giờ thể dục, hai người đứng trên khán đài cạnh sân chơi, chống tay vào hàng rào, nhìn hết bạn này đến bạn khác chạy qua đường đua.

Mùa xuân, gió ấm áp dịu dàng, hoa mộc lan trắng nở trên cao, in bóng đung đưa trên sân chạy.

"Nếu có người làm chuyện xấu nhưng là vì bất đắc dĩ thì cậu có tha thứ cho họ không?" Lâm Đang chậm rãi nói, nheo mắt nhìn về phương xa.

"Xấu chính là xấu, kể cả vì bất đắc dĩ thì vẫn là chuyện không tốt." Tống Noãn uể oải trả lời.

"Thật sao?" Lâm Đang có chút bối rối, cô không biết nên nói thế nào với Tống Noãn, cô sợ một khi nói ra, Tống Noãn sẽ biết người hỏi cô mượn tiền chính là Trình Diễm.

Nếu Trình Diễm thực sự gặp khó khăn, liệu người khác biết chuyện như thế này có khiến anh xấu hổ không?

"Cậu thấy Trình Diễm là người như thế nào?"

Tống Noãn đứng thẳng người, quay đầu nhìn cô: "Sao đột nhiên lại nhắc đến cậu ấy?"

Cô cũng đứng thẳng lên, dựa vào lưng ghế ngồi xuống, bình tĩnh nói: "Mình nghĩ về cậu ấy suốt mấy ngày cuối tuần này."

Tống Noãn ngồi bên cạnh cô, có chút buồn cười: "Vậy ra hôm đó cậu đột nhiên gọi điện cho mình là vì cậu ấy? Thực ra cậu không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy, hoàn cảnh cậu ấy không tốt cũng không phải lỗi của cậu."

Cô mím môi, cảm thấy có chút bối rối, nếu không phải Trình Diễm hỏi cô mượn tiền, cô sẽ thông cảm cho anh một thời gian và quên mất chuyện đó. Nhưng chuyện vay tiền khiến cô có chút băn khoăn, không biết có nên tha thứ cho anh hay không.

"Nếu có một người đã làm điều gì đó xấu nhưng biết sửa chữa, tìm cậu xin lỗi và hối cải thì liệu cậu có tha thứ không?"
Tống Noãn xoa đầu cô, nhìn xa xăm, suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Vì ảnh hưởng của việc xấu này không lớn, hơn nữa người đó cũng biết mình sai, thì nếu người đó xin lỗi hẳn là mình sẽ tha thứ thôi."

Xin lỗi? Đúng rồi, Trình Diễm không đến xin lỗi cô, cũng không thừa nhận sai lầm, đó mới là trọng điểm.

"Mình hiểu rồi." Lâm Đang đã suy nghĩ thông suốt, nếu Trình Diễm đến xin lỗi thì cô sẽ tha thứ cho anh, còn không thì thôi.

"Nghĩ ra được thì tốt rồi." Tống Noãn vỗ vai cô, nhăn mặt nói: "Hic, có lẽ ngày mai sẽ có kết quả thi tháng, mình chắc cũng chỉ 'cool ngầu' được bây giờ thôi, về nhà sẽ phải gánh chịu cơn thịnh nộ của mẹ mất!"

Lâm Đang an ủi Tống Noãn cả một tiết, bảo cô nàng đừng lo lắng vì có ít nhất một buổi chiều để thư giãn. Nhưng không ngờ, vừa đến lớp vào buổi chiều đã nghe ngóng được là kết quả đã có, chẳng qua là chưa phát phiếu điểm thôi.

Suốt cả một buổi chiều, Lâm Đang bị Tống Noãn kéo đến cửa văn phòng, nhìn mấy lần nhưng cũng không nhận được phiếu điểm. Mãi đến khi tan học, bên ngoài mới có người hét lên có kết quả, cơm cũng chưa ăn Tống Noãn đã kéo Lâm Đang đi xem kết quả.

Xung quanh cửa văn phòng có rất nhiều người tụ tập, Lâm Đang bị kéo chen vào, cô chỉ có thể nghe thấy tiếng Tống Noãn hét lên: "Tránh đường,

nhường đường."

Chẳng bao lâu, cô theo Tống Noãn vào trong cùng và nhìn thấy tờ giấy A4 có in bảng xếp hạng.

Chữ trên tờ giấy A4 quá nhỏ khiến cô không thể nhìn rõ, cô chỉ có thể theo sát Tống Noãn, nghe cô nàng 'tụng kinh': "Đừng dò kết quả của mình từ trên xuống, chỉ tổ mất thời gian thôi."

Lâm Quân có chút muốn cười, dùng sức mím môi.

"Tống Noãn...Tống Noãn... ở đâu ta? Đây rồi đây rồi! Ngữ Văn 119, Toán học 98..."

Lâm Đang nghe cô lẩm bẩm hồi lâu, lại bị cô nàng kéo về phía phòng học.

Trong lớp, Thịnh Hạ và Lý Hoè An cũng vừa biết kết quả xong, Thịnh Hạ hỏi: "Tống Noãn, cậu thi thế nào?"

Tống Noãn thở dài: "Không công không tội, mình xếp thứ 1000 có lẽ bố mình sẽ không đánh chết mình đâu nhỉ?"

Mấy người không nhịn được cười, nhưng cô nàng cũng không tức giận: "Mấy cậu thi thế nào? Vừa nãy mình chỉ dò từ dưới lên, cũng không để ý."

"Tôi xếp hạng 98, Thịnh Hạ xếp hạng 27." Lý Hòe An trả lời.

"Trời ơi, khoảng cách lớn quá vậy, thứ hạng này mình nằm mơ cũng không bao giờ có. Vậy năm sau phân lớp hai cậu vững rồi. Nhất định có thể vào lớp trọng điểm." Tống Noãn kéo ghế ra rồi ngồi xuống.

"Cậu thì sợ gì? Cậu không phải muốn học nghệ thuật sao? Điểm các môn văn hóa cũng không cần quá cao đâu." Thịnh Hạ vừa nói vừa bước ra ngoài: "Bây giờ thi xong rồi, bọn mình có thể thư giãn một lát."

Tống Noãn suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng đúng, đứng dậy kéo Lâm Đang đi theo: "Chỉ đành vậy thôi, với đầu óc của mình thế đã là tốt lắm rồi,

còn mơ tưởng gì lớp trọng điểm cơ chứ?"

Thịnh Hạ quay đầu nhìn cô: "Chỉ là cậu không nghiêm túc thôi, cũng có phải là vì cậu không thông minh đâu."

"Thôi cậu không phải giúp mình lấy lại danh dự đâu..."

Mọi người lại phá lên cười.

Sau bữa tối, mấy người cùng nhau đến phòng piano, thảo luận một hồi, quyết định chỉ có Tống Noãn, Lâm Đang, Thịnh Hạ và Lý Hoè An biểu diễn vở này.

Lâm Đang đang luyện nhạc, Tống Noãn ép chân, Thịnh Hạ và Lý Hoè An ngồi trong góc thảo luận về trang phục và bố trí sân khấu.

Cây đàn piano ở bên cửa sổ, ánh hoàng hôn chiếu vào, phản chiếu một bên khuôn mặt Lâm Đang một luồng ánh sáng vàng. Ở đây không có ai nhìn, cô cũng không chú ý tới thế giới bên ngoài, cô đang lang thang dạo chơi trong thế giới âm nhạc, cho đến khi có một bóng đen rơi xuống bên cửa sổ, cô quay đầu nhìn lại nhưng không thấy rõ.

Nhưng cô cảm thấy cái bóng đó cũng đang nhìn mình.

"Bạn học làm gì vậy?"

Những ngón tay mảnh khảnh lướt trên phím đen trắng dừng lại, tiếng nhạc cũng tạm dừng, bên ngoài có tiếng nhạc phát ra từ chiếc radio, giai điệu vừa vui vừa hay, cũng không biết tựa đề bài hát là gì.

Lâm Đang chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, muốn hỏi xem bạn học kia có chuyện gì không.

"Cửa không khóa đâu, nếu cậu muốn chơi đàn thì vào đi." Cô vừa giải thích vừa đẩy cửa kính ra.

Khoảnh khắc cửa sổ được mở ra, làn gió chiều mang theo mùi chanh thoang

thoảng thổi vào phòng.

Cánh tay định mở cửa sổ của Lâm Đang đột nhiên siết chặt, chăm chú nhìn người trước mặt.

Lại muốn đến vay tiền cô nữa sao? Có nên gọi mọi người không nhỉ, bọn Tống Noãn ở ngay phòng bên cạnh?

Cô hít một hơi thật sâu và lên dây cót, nếu người này lại xin tiền cô, cô sẽ nhân lúc anh đưa tay ra cầm lấy cánh tay và làm cho anh hiện nguyên hình. Cô lặng lẽ thở ra và hỏi: "Bạn học, mình có thể giúp gì cho bạn không?"

2127 words

Chương 11 : Hai người không phù hợp

Edit: Dưaa

Người ngoài cửa sổ im lặng vài giây, trầm giọng nói: "Cậu đàn rất hay." Gặp lúc hoàng hôn chiếu xuống tựa như tiên giáng trần.

Lâm Đang sửng sốt hai giây, chậm chạp nói: "Cảm ơn."

Ngoài cửa sổ không còn tiếng động nào nữa, bóng người dần dần đi xa.

Cô vô thức tiến về phía trước hai bước, nằm lên bậu cửa sổ, vươn cổ nhìn theo bóng lưng anh biến mất sau góc cầu thang.

"Đang Đang! Cậu đang nói chuyện với ai đó?"

Giọng nói của Tống Noãn khiến cô tỉnh lại, quay đầu đi về phía đàn piano, ngón tay tìm kiếm vị trí phím đàn, tuy không trả lời gì nhưng trong đầu cô đang nghĩ đến chuyện của Trình Diễm.

Đến khi chuông chuẩn bị reo, mấy người Lâm Đang mới ra ngoài, cô cố ý kéo Tống Noãn đi về sau, lén hỏi: "Noãn Noãn, Trình Diễm thi thế nào rồi?"

Tống Noãn dừng bước, cau mày nhìn cô: "Sao tự nhiên lại nhắc tới cậu ta?"

Cô mím môi, nhỏ giọng nói: "Vừa nãy mình thấy cậu ấy đi ngang qua phòng đàn."

"Cậu ta tới phòng đàn làm gì?" Tống Noãn cảm thấy có chút kỳ quái.

Lâm Đang cũng không hiểu, vốn tưởng rằng đến tìm cô gây sự, nào ngờ cậu ấy chỉ khen một câu rồi rời đi. Cô cũng chưa tự yêu bản thân đến mức nghĩ rằng có người đến chỉ gặp riêng cô.

"Chắc chỉ là đi ngang qua thôi." Lâm Đang nói: "Không phải cậu bảo là thành tích cậu ta không tốt sao? Mình chợt nhớ ra chuyện này nên hỏi thôi."

"Được rồi, mình đi xem cùng cậu, nhân tiện xem lại thành tích của mình luôn." Tống Noãn đánh tiếng với mấy người ở trên, bảo họ đi về phòng học trước.

Lý Hòe An quay đầu lại hỏi: "Cậu vừa xem rồi đúng không? Sao lại muốn xem nữa thế?"

Tống Noãn mở miệng nói: "Quên mất rồi, tôi phải đi xem lại lần nữa cho yên tâm."

Lý Hòe An Thịnh Hạ không nói gì nữa đi về phòng học, Tống Noãn lôi kéo Lâm Đang đi về phía văn phòng.

Sắp vào học, không có ai đến xem thành tích, học sinh khác cũng hướng về phía lớp học, Tống Noãn và Lâm Đang lần lượt xem phiếu điểm.

Nhìn từ dưới lên, rất nhanh đã tìm thấy tên Trình Diễm.

"Tìm được rồi." Tống Noãn dùng đầu ngón tay chọc vào tên đó, gióng thẳng sang bên cạnh: "Xếp hạng 1780."

"Toàn khối mình có tổng cộng bao nhiêu người?"

Tống Noãn cúi đầu nhìn: "2281 người."

Lâm Đang gật gật đầu, lẩm bẩm: "Vẫn còn kém nhỉ..."

"Đi thôi, về lớp học đi." Tống Noãn lôi kéo cô: "Mình nói cậu nghe, Trình Diễm này không tốt cũng chẳng xấu. Chắc là trước đây chúng ta hiểu lầm cậu ấy, nhưng cậu cũng không cần để tâm quá đến cậu ấy như thế đâu."

"Mình không quan tâm đến cậu ấy, mình chỉ là... không biết chuyện gì đang xảy ra nữa, mình cứ vô thức nghĩ đến cậu ấy, có lẽ là vì dạo này đụng phải cậu ấy nhiều quá." Lâm Đang càng nói càng chột dạ, giọng cũng ngày càng nhỏ đi.

Tống Noãn cau mày, quay đầu nhìn cô một cái: "Cậu thích cậu ta rồi hả?"

Cô bình tĩnh lắc đầu: "Không có, mình không thích cậu ấy."

Tống Noãn nhẹ nhàng thở ra: "Vậy là tốt rồi, tuy rằng có khả năng cậu ta không có hư như thế, nhưng mà dù sao hai người cũng không thích hợp, tốt nhất cậu đừng nghĩ đến cậu ta nữa..."

Đang nói, Tống Noãn bỗng nhiên dừng bước chân, Lâm Đang không kịp phanh lại, đâm thẳng vào lưng cô nàng.

"Sao bỗng nhiên dừng lại vậy?" Lâm Đang xoa trán, giọng điệu có chút oán trách.

Tống Noãn không nói chuyện, có chút xấu hổ mà nhìn nam sinh ở góc hành lang, không biết anh đã đứng đó bao lâu rồi, có phải đã nghe hết lời bọn họ nói rồi không, cũng không biết có nên đánh tiếng chào hỏi trước không.

Cô kéo Lâm Đang đến bên cạnh, nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi: "Trình Diễm ở phía trước, cậu có muốn chào hỏi không?"

Lâm Đang sửng sốt một chút, mặt đỏ bừng. Cô chưa bao giờ nói xấu sau lưng người khác, mà vừa vặn lại bị bắt quả tang thế này bao giờ.

"Chào đi..." Cô nắm tay Tống Noãn, giả vờ bình tĩnh bước tới, hướng tới bóng dáng cao gầy rồi khẽ gật đầu.

Cô không nhìn thấy biểu cảm trên mặt anh, cũng không biết anh có nghe thấy hay không, cô chỉ kéo Tống Noãn vội vàng đi vòng qua anh, đi thẳng vào lớp, nhỏ giọng nói với cô nàng rằng tốt nhất lần sau không bàn tán về người khác nữa.

Xấu hổ cả một buổi tối, Lâm Đang mới quên đi chuyện này, phần lớn các tiết học hôm sau đề là về đề thi, Lâm Đang không làm bài thi, nghe không hiểu gì nên chỉ ngồi trên ghế ngơ ngác.

Có giáo viên rất tốt, chỉ chữa đề thi rồi kết thúc tiết học, nhưng cũng có giáo viên chửi bới cả nửa giờ học.
Lâm Đang nằm trên bàn, núp sau bục giảng, không dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ nghe thấy giáo viên môn chính trị ở trên bục giảng không ngừng mắng. Nửa giờ sau mới mắng xong và bắt đầu phát bài kiểm tra.

Quả nhiên, chỉ một lúc sau cô liền nghe thấy một giọng nữ khe khẽ nức nở, vừa khóc vừa lên nhận bài kiểm tra.

Vốn muốn an ủi cô ấy vài câu, nhưng nhìn đến giáo viên ngồi bất động như núi trên bục giảng, cô liền ngậm chặt miệng lại.

"Khóc là được rồi, nếu là tôi thi được ít điểm như vậy, tôi cũng khóc." Giọng nói của thầy lại vang lên từ trên bục giảng, không biết có phải áy náy hay không mà bổ sung thêm một câu: "Khóc nghĩa là vẫn còn cứu được, vẫn còn biết xấu hổ đấy."

Lâm Đang không biết những lời này có thể an ủi được những bạn thi không đạt không, nhưng cô nghe đến tê cả da đầu.

Trên bục giảng đọc tới tên Tống Noãn, chính trị của cô nàng khá tốt, lần này thi được hơn 80, gần 90 điểm. Lâm Đang mỉm cười với cô nàng, tuy không nhìn thấy biểu cảm của Tống Noãn nhưng cô biết chắc cô nàng cũng đang cười với mình.

Nhưng ngay sau đó, cô liền cười không nổi.

"Trình Diễm."

Giáo viên gọi đến tên, không báo điểm, trực tiếp ném bài thi từ bục giảng xuống.

Lâm Đang nghe thấy có tiếng bước chân từ phía sau truyền đến, ngừng ở bên cạnh cô, sau đó anh ngồi xổm xuống.

"Bài thi của tôi rơi cạnh chân cậu."

"Hả?" Lâm Đang nhấc mạnh chân lên, cong chân ở dưới ghê.

Cô vừa mới nghe đến tên Trình Diễm đã mất tập trung, hoàn toàn không cảm nhận được bài thi rơi bên cạnh mình. Cô nhìn anh cúi xuống nhặt bài thi, sau đó ngẩng đầu lên nhìn mình và nói cảm ơn.

"Không có gì." Cô đặt tay lên mép ghế, không biết vì sao mà tim đập hơi nhanh.

Bóng người kia không nói thêm gì nữa, đứng dậy, quay người rồi rời đi.

Bài thi phát xong, một buổi học cũng sắp kết thúc, giáo viên vừa giảng xong câu chọn đáp án thì chuông reo, Lâm Đang còn chưa kịp định thần lại thì Tống Noãn đã tới.

"Làm mình sợ muốn chết, còn may chính trị mình thi khá tốt, nếu không lại phải nghe mắng, mình thấy có mấy bạn nữ lớp mình bị giáo viên mắng đến khóc rồi."

Lâm Đang gật đầu, tuy rằng cô không thi, nhưng cũng đồng cảm với mọi người: "Mình vừa nghe thấy xong, giáo viên chính trị cũng hơi khắc nghiệt thật."

Tống Noãn thở dài một tiếng: "Ai bảo thầy ấy là chủ nhiệm toàn khóa chứ. Thầy cũng không phải nhắm vào lớp mình đâu, mình nghe nói lớp thầy chủ nhiệm bị mắng như cơm bữa. Mong là năm sau không gặp giáo viên này nữa."

Lâm Đang tán thành, cô biết giáo viên chính trị cũng chỉ muốn rèn luyện cho học sinh, nhưng vẫn là cảm thấy thầy ấy làm như vậy hơi tổn thương người khác.
Hai người đang trò chuyện, ngoài cửa lớp bỗng truyền đến giọng của chủ nhiệm lớp: "Mấy bạn có tên sau đây theo tôi xuống văn phòng có việc: Thịnh Hạ, Lý Hoè An, Lâm Đang..."

1502 words
16.06.2024

Chương 12 : Tại sao họ không chọn Trình Diễm?

Trans: Tranh

"Có cả mình sao?" Lâm Đang tò mò nhìn Tống Noãn: "Gọi tụi mình để làm gì nhỉ?"

"Không biết nữa, nhưng không có tên mình." Tống Noãn ngồi xổm bên cạnh Lâm Đang, duỗi cổ ra nhìn: "Mình thấy hình như gọi bừa thôi, mỗi hàng gọi một người, chẳng biết làm vậy để làm gì?"

Cô nàng vừa nói xong thì cô chủ nhiệm cũng gọi điểm danh xong, giải thích đôi lời: "Tiết sau là tiết của cô, có thể sẽ mất vài phút nên đại biểu ngữ văn bảo lớp giữ trật tự, các em xem trước bài hôm nay cần học, nghiêm cấm làm ồn ảnh hưởng đến lớp khác."

Đại biểu môn văn dạ vâng.

"Những bạn được gọi tên đến văn phòng với cô một lát."

Lâm Đang nhìn Tống Noãn: "Thế mình đi trước nhé."

"Ờ, cậu đi cẩn thận đó." Tống Noãn dặn dò.

"Yên tâm đi, có mình đây rồi, không cần lo lắng." Thịnh Hạ vừa hay đi ngang qua, dắt tay Lâm Đang đi ra ngoài.

Vừa vào học chưa lâu, có lớp đã bắt đầu giảng bài, có lớp còn ồn ào, Lâm Đang và Thịnh Hạ đi dọc hành lang, không kìm được mà hỏi: "Lớp trưởng, cậu biết là việc gì không?"

Thịnh Hạ lắc đầu: "Mình cũng không biết, đợi đến nơi rồi biết."

Lâm Đang không hỏi thêm gì nữa, cùng Thịnh Hạ và Lý Hòe An chen nhau vào văn phòng.

Trong văn phòng không có ai khác, chỉ có cô chủ nhiệm và mấy học sinh lớp mười. Cô chủ nhiệm đi thẳng đến chỗ ngồi của mình, lấy ra hai tờ giấy tài liệu đưa cho Thịnh Hạ, giải thích:

"Là thế này, bây giờ phải chọn học sinh nghèo vượt khó, lớp chúng ta chỉ có năm suất, bốn suất còn lại đã được quyết định, chỉ còn suất cuối cùng này, cô thật sự không biết nên cho ai, nên gọi các em đến để tham khảo."

Mấy người nhìn nhau, nghe cô chủ nhiệm tiếp tục nói: "Các em đều là những học sinh ngoan, suy nghĩ chín chắn, nên có thể đưa ra một lựa chọn công bằng. Lớp trưởng, em đọc hai tờ giấy xin này cho mọi người nghe, nhớ là phải giữ bí mật, không được nói ra ngoài."

Mọi người gật đầu đồng ý, chờ Thịnh Hạ đọc tài liệu.

Thịnh Hạ đã xem qua một lượt, đọc lên rất trôi chảy. Tài liệu đầu tiên là của một nam sinh, Lâm Đang không quen lắm, nhưng nghe tài liệu nói là gia đình cậu ta là gia đình đơn thân, chỉ có mẹ làm việc, nhưng mẹ lại có bệnh.

Đơn xin viết rất cảm động, Lâm Đang nghe mà muốn khóc, không thể tưởng tượng được gia đình người bạn tiếp theo còn khó khăn đến mức nào, khiến cô giáo phải phân vân giữa hai người.

Đang suy nghĩ, Thịnh Hạ đã bắt đầu đọc tờ tài liệu tiếp theo.

"Các thầy cô kính mến, em là Trình Diễm lớp 10A..."

Lâm Đang ngẩn người, mắt không động đậy, cô ngơ ngác nghe hết bản báo cáo này.

Báo cáo này không giống báo cáo trước đó, không dễ dàng khiến người ta đồng cảm, chỉ đơn thuần nêu rõ tình hình gia đình, thậm chí đọc xong rất nhanh: mẹ đã qua đời, bố lương thấp, sống ở khu ổ chuột...

Thật lòng mà nói, nếu chỉ dựa trên hai bản đơn xin này, Lâm Đang sẽ không do dự mà chọn người đầu tiên, nhưng...

"Các em cũng đã hiểu rõ tình hình của hai bạn này rồi, các em đã cùng học với nhau nửa năm, hy vọng các em có thể đưa ra một lựa chọn công bằng và khách quan, để học sinh khó khăn hơn có thể nhận được sự giúp đỡ của nhà nước."

Mấy học sinh được gọi tới đều cảm thấy nặng nề trong lòng, nghiêm túc gật đầu.

Cô chủ nhiệm rất hài lòng: "Bây giờ không được thảo luận, các em lần lượt đến nói cho cô biết kết quả các em chọn. Nếu chọn Đặng Gia thì giơ 1 ngón tay, chọn Trình Diễm thì giơ 2 ngón tay, không cần nói gì, chỉ cần ra hiệu cho cô thấy là được, xếp hàng đi."

Lâm Đang kéo Thịnh Hạ lùi lại, Lý Hòe An cũng đi theo.

Cô lén nhìn lại cô chủ nhiệm, rồi lén lút giơ ngón tay hình số 2 cho hai người kia.

Lý Hòe An biết tại sao, không do dự, đi xếp hàng chọn Trình Diễm; Thịnh Hạ trong lòng hơi do dự, nhưng hiểu tính cách của Lâm Đang, cũng biết Lâm Đang không có quan hệ gì với Trình Diễm, nên cũng chọn Trình Diễm.

Lâm Đang là người cuối cùng bước tới, khi cô đến trước mặt cô chủ nhiệm, các bạn khác đã ra ngoài chờ.

"Em chọn ai?" Cô chủ nhiệm hỏi.

Lâm Đang không do dự giơ hai ngón tay.

Nghe thấy tiếng bút viết trên giấy, cô vội hỏi: "Thưa cô, em có thể hỏi ai được nhiều phiếu hơn không?"

Cô chủ nhiệm đặt bút xuống, nói thẳng: "Đặng Gia 7 phiếu, Trình Diễm 3 phiếu."

Lâm Đang cau mày: "Thưa cô..."

"Lâm Đang, cô vừa mới thấy em bàn bạc với bạn khác, bảo họ chọn Trình Diễm."

Giọng cô chủ nhiệm bình thản, dường như không giận, nhưng Lâm Đang thấy lo lắng, mồ hôi tay đổ ra, lắp bắp giải thích: "Thưa cô, gia đình Trình Diễm thật sự rất khó khăn."

"Em thân với em ấy lắm à? Sao em biết?"

"Không quen lắm ạ..." Lâm Đang đỏ mặt, lắc đầu, vội vàng bổ sung, "Thưa cô, em không quen Trình Diễm, nhưng em biết cậu ấy cuối tuần đi giao hàng, em không biết gia đình Đặng Gia thế nào, nhưng chắc chắn cậu ấy không phải đi giao hàng vào cuối tuần."

Cô chủ nhiệm im lặng một lát, đứng dậy định đi: "Cô biết rồi."

"Thưa cô!" Lâm Đang vội vàng chặn cô lại.

"Em yên tâm, đây vẫn chưa phải kết quả cuối cùng, những gì em nói cô sẽ đi xác minh, nếu gia đình Trình Diễm thật sự khó khăn hơn Đặng Gia, cô sẽ dành suất này cho Trình Diễm."

Lâm Đang thở phào, cúi đầu nói: "Cảm ơn cô."

Cô chủ nhiệm mỉm cười, tiến tới xoa đầu cô: "Được rồi, về học đi."

Cửa văn phòng mở ra, Thịnh Hạ và Lý Hoè An vẫn đang đợi bên ngoài, hỏi nhỏ cô sao rồi, cô chỉ im lặng, không nói gì.

Tiết cuối cùng buổi chiều là tiết thể dục, khi cùng Tống Noãn đi dạo trên sân, cô vẫn có chút không tập trung.

"Cậu đã nói giúp cậu ấy rồi, thế là được rồi, còn việc chọn ai thì chúng ta không quyết định được, nhỡ đâu nhà Đặng Gia thật sự khó khăn hơn thì sao?" Tống Noãn vừa đi ngược vừa nhìn cô, khẽ an ủi.

"Mình biết." Cô mím môi: "Cậu thấy nhà Trình Diễm và Đặng Gia thì nhà ai khó khăn hơn? Chỉ dựa vào ấn tượng đầu tiên thôi ý."

Tống Noãn suy nghĩ một hồi: "Mình thấy nếu nhìn qua cách ăn mặc thì chắc chắn là nhà Trình Diễm khó khăn hơn."

Lâm Đang tò mò: "Có thể nhìn qua cách ăn mặc à?"

"Đúng vậy, tuy Đặng Gia cũng rất giản dị nhưng giày dép, cặp sách của cậu ấy đều có nhãn hiệu đàng hoàng, tuy không đắt tiền nhưng so với Trình Diễm thì tốt hơn nhiều. Giày với cặp của Trình Diễm toàn những nhãn hiệu không tên không tuổi, đồng phục của cậu ấy cũng ngắn đi nhiều rồi mà không mua đồ mới."

Đồng phục ngắn đi nhiều?

Lâm Đang không tưởng tượng được cảnh đó, cô hỏi: "Vậy người khác cũng nhìn ra được à?"

Tống Noãn không do dự: "Chắc chắn là thấy, các bạn nam thường bàn luận về giày và trò chơi, làm sao mà không nhận ra."

"Vậy tại sao họ không chọn Trình Diễm?"

"Có lẽ vì thành tích học tập kém..." Tống Noãn đi chậm lại, không đi ngược nữa, quay lại đi song song với Lâm Đang: "Đều là học sinh khó khăn, một người học tốt, một người hút thuốc đánh nhau, nếu cậu không quen ai trong số họ thì cậu sẽ chọn ai?"

Lâm Đang im lặng, nếu là cô, cô chắc chắn cũng sẽ chọn Đặng Gia, còn hơn để tiền vào tay Trình Diễm, thể nào anh lại dùng để mua thuốc lá. Cô có hơi hối hận: "Có phải mình không nên bảo họ chọn Trình Diễm?"

1490 words
03.08.2024

Chương 13 : Tình yêu đôi lứa là gì?

Editor: Sel

Tống Noãn thở dài: "Mình cũng không rõ lắm, nhưng cậu nói cũng không sai đâu, đúng là Trình Diễm đang làm công việc giao hàng ở bên ngoài, hoàn cảnh của cậu ấy cũng khó khăn hơn Đặng Gia. Còn về việc cuối cùng chọn ai, thầy cô chắc sẽ lựa chọn công bằng thôi, cậu đừng nghĩ nhiều quá."

Cũng đúng, Lâm Đang không suy nghĩ thêm, dù sao cô cũng chẳng nhận được lợi ích gì từ Trình Diễm, ngược lại còn từng bị anh "trấn lột".

Tuy nhiên, ngày hôm sau, cô lại phát hiện ra hai tờ tiền kẹp trong sách của mình.

Cô không dám tin vào mắt mình, len lén liếc nhìn thầy giáo đang viết trên bảng, rồi nhỏ giọng hỏi bạn cùng bàn: "Đây có phải là hai mươi tệ không?"

Bạn cùng bàn ngơ ngác: "Ừ, đúng rồi, sao vậy?"

"Không có gì, không có gì."

Cô nhanh chóng cất tiền vào, ngay khi tiết học kết thúc, cô đến tìm Thịnh Hạ để hỏi về việc hỗ trợ học sinh có hoàn cảnh khó khăn, Thịnh Hạ chỉ nói kết quả vẫn chưa có, khiến cô càng thêm nghi hoặc.

Chẳng lẽ Trình Diễm biết cô đã giúp anh, sau đó lương tâm trỗi dậy nên mới nhét tiền vào cho cô?

Nếu không phải vậy thì có thể đây là số tiền mà Trình Diễm trả lại cho cô.

Cô cầm tờ hai mươi tệ ấy, bỗng nhiên nhớ đến chuyện Trình Diễm làm giao hàng, trong lòng trở nên rối bời, một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô: Có phải cuối tuần Trình Diễm đi làm thêm để trả nợ không?

Lần trước nhận được hai mươi tệ, cô còn tưởng Trình Diễm cố ý trêu mình, nhưng cô chưa từng nghĩ rằng anh trả 20 tệ vì đó là số tiền duy nhất anh có.

Tối hôm đó, cô cuộn mình trong chăn, nhìn vào bốn tờ tiền nhăn nheo, trong đầu toàn là hình ảnh và giọng nói của Trình Diễm.

Liệu anh có đang gặp khó khăn gì mà không thể nói ra?

Lâm Đang cúi đầu, nhét tờ tiền vào trong cuốn sách, rồi lấy điện thoại ra, mở wechat, tìm đến avatar màu đen trong danh sách trò chuyện, mở khung chat, ngừng lại vài giây rồi lại đóng lại.

Thôi bỏ đi, nếu thực sự có điều khó nói, hỏi thẳng như vậy có lẽ sẽ làm anh khó xử hơn.

Điều duy nhất cô có thể làm là không chấp nhặt với anh nữa, tha thứ cho anh, coi như chuyện này chưa từng xảy ra. Cô sẽ không nói với ai, cũng không nhìn anh bằng ánh mắt thiên vị.

Nghĩ vậy, cô cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, không còn bận tâm đến chuyện của Trình Diễm nữa, dồn hết tâm trí vào việc chuẩn bị cho tiết mục biểu diễn và cuộc thi ngâm thơ trong lễ hội khoa học nghệ thuật.

Cuộc thi ngâm thơ diễn ra sớm hơn lễ hội khoa học nghệ thuật, nên cô chỉ có thể chuẩn bị cho cuộc thi này trước, thậm chí bỏ qua cả thời gian học môn Tin học.

Thứ Sáu, trong tiết học Tin, cô ngồi cùng Tống Noãn và Lý Hòe An.

Thầy giáo dạy Tin chỉ giảng vài phút rồi để học sinh tự thực hành, Lâm Đang cầm cuốn sổ nhỏ ngồi giữa Lý Hoài An và Tống Noãn, lắng nghe cậu ta giảng bài.

"Love is a pool of struggling blue-green algae." (Tình yêu là một vũng tảo lam xanh giẳng co.)

Lý Hòe An ngồi cạnh cô lặp lại câu này, cô có chút khó hiểu: "Tại sao lại nói tình yêu là một vũng tảo lam đang giẳng co?" Cô cảm thấy tình cảm của mình đối với ba mẹ không có phức tạp rối rắm như vậy.

"Đây không phải là tình yêu thông thường, mà là tình yêu đôi lứa." Tống Noãn thò đầu qua giải thích.

"Tình yêu đôi lứa?" Lâm Đang ngơ ngác, "Tình yêu đôi lứa là gì?"

Khi Lý Hòe An vừa dịch câu đầu tiên, cô đã muốn hỏi, nhưng sợ Lý Hòe An nghĩ mình phiền phức, giờ thấy Tống Noãn lên tiếng, cô không kiềm được mà thắc mắc.

"Ừm... tình yêu đôi lứa là như ba mẹ cậu đó, là khi hai người xa lạ đến với nhau, xây dựng gia đình."

Lâm Đang gật đầu suy nghĩ: "Nhưng mình thấy tình cảm của họ rất tốt mà, đâu có giống với tảo lam giẳng co."

Câu hỏi này cũng làm khó Tống Noãn, cô nàng chỉ biết lặp lại câu nói kinh điển của người lớn: "Mình cũng không nói rõ được, cứ chờ đến lúc cậu trải nghiệm rồi sẽ hiểu thôi."

Lâm Đang không hỏi thêm nữa, quay đầu lại, tiếp tục học: "Cậu giảng tiếp đi."

Cô không nhận ra tai Lý Hòe An hơi đỏ lên, nhưng Trình Diễm ngồi chéo đối diện thì nhìn thấy. Ngay khi nghe câu tiếng Anh đó, anh đã bật máy tính, nhập câu tiếng Trung và tìm ra bài thơ gốc.

Tai anh nghe Lý Hòe An đọc "As desolate micro-burst of wind" (Như làn gió tàn lụi), mắt vẫn dán vào màn hình máy tính với bản dịch, trong đầu anh nghĩ về người ngồi chéo đối diện.

"Tình yêu đôi lứa, là một vũng tảo lam giằng co, như cơn gió heo hút, len lỏi qua huyết mạch cạn kiệt của tôi, giữ vững niềm tin theo năm tháng."

Lâm Đang không hiểu, nhưng có lẽ anh đã hiểu một chút.

Khi tiếng chuông hết giờ vang lên, Lâm Đang vừa học xong hai đoạn cuối, cùng Lý Hòe An và Tống Noãn xuống lầu.

Lý Hòe An đứng trên bậc thang, muốn cõng cô: "Không sao đâu, tôi khỏe lắm, có thể cõng cậu xuống được."

Cô liên tục lắc đầu từ chối: "Không cần đâu, tôi có thể tự xuống mà, lần trước chỉ là tai nạn thôi, như vậy làm phiền cậu quá."

Vừa nói, cô vừa vịn tay vào lan can mà bước xuống, Tống Noãn liền đi theo bên cạnh đỡ cô.

Lần này, không có Trình Diễm làm cô giật mình, quả nhiên cô không bị ngã lần nữa, dù hơi chậm một chút nhưng cũng kịp vào lớp trước giờ học, còn cảm ơn Lý Hòe An rất nhiều.

Tống Noãn vốn muốn nói với cô điều gì đó, nhưng vừa tan học thì lại đến giờ tan trường, không kịp nói gì, đến tiết đầu tiên buổi chiều cô lại cùng Lý Hòe An đến văn phòng, vẫn không có cơ hội, khi tìm được cơ hội thì trong lớp đã lan truyền khắp nơi.

Sáng thứ Hai, Tống Noãn vội vàng chạy vào lớp, ngồi phịch xuống bên cạnh Lâm Đang, tức giận nói: "Cậu có biết bây giờ họ đang nói gì không?"

Lâm Đang ngơ ngác: "Có chuyện gì vậy?"

Tống Noãn vừa định nói gì đó thì thầy giáo dạy đọc buổi sáng đã xuất hiện ở cửa lớp, cô nàng nhíu mày, đứng dậy rời đi, chỉ để lại một câu: "Chờ đến giờ Thể dục mình sẽ nói cho cậu nghe."

1190 words
10.08.2024

Chương 14 : Vị trí phía bên dưới bục giảng

Editor: Sel

Trên đường chạy trong sân thể dục, Lâm Đang và Tống Noãn đang chậm rãi đi dạo, cô vẫn còn bận tâm về chuyện sáng nay, chủ động hỏi lại: "Sáng nay cậu định nói gì với mình thế?"

Tống Noãn kéo cô sang một bên: "Cậu biết gì không, trong lớp đồn cậu với Lý Hoè An đang hẹn hò với nhau đó."

Cô nghiêng đầu, mở to đôi mắt trong veo: "Hẹn hò là sao?"

Tống Noãn đứng lại, tự gõ vào đầu mình một cái: "Bà trẻ của mình ơi, hẹn hò chính là hai người ở bên nhau rồi làm những chuyện thân mật đấy."

"Không phải mình với cậu còn thân thiết hơn mình với Lý Hoè An sao? Sao bọn họ không đồn hai tụi mình hẹn hò?"

Tống Noãn nhìn đôi mắt trong veo đến ngốc nghếch kia, gần như phát điên đến nơi: "Tại đa số các mối tình trên thế giới này đều xảy ra giữa người khác giới, chắc cậu cũng hiểu khác giới là gì rồi đúng không?"

Lâm Đang gật đầu đầy tự tin: "Mình biết chứ, mình là con gái, còn con trai thì nói giọng trầm hơn. Nam nữ khác nhau, mình không thể quá gần gũi với các bạn nam, cũng không được để họ tự ý động vào người."

"Đúng đúng đúng!" Tống Noãn vui đến nỗi như muốn nhảy cẫng lên, cô nàng thầm cảm thấy may mắn vì Lâm Đang còn biết mấy chuyện này. Nếu không cô nàng chẳng biết phải giải thích sao cho đúng: "Yêu đương chính là mặc định đối phương có thể làm những việc này, ví dụ như cầm tay rồi hôn môi."

"Tại sao? Mẹ mình nói bất kể là tình huống nào thì cũng không được chạm vào."

Tống Noãn vừa hít vào một hơi lại thở ra, cô nàng có thể hiểu lý do tại sao ba mẹ Lâm Đang lại dạy cô như vậy. Dù sao Lâm Đang cũng không nhìn rõ mọi thứ, chỉ có như vậy mới bảo vệ được cho cô, nhưng điều này lại khiến việc giải thích của Tống Noãn khó khăn hơn nhiều.

Cô nàng không thể giải thích rõ ràng, đành phải nói đơn giản qua loa: "Tóm lại sau này chúng ta không nên gần gũi với Lý Hoè An quá, cấp ba mà đã hẹn hò là yêu sớm, là làm trái nội quy trường học, bị phát hiện là sẽ bị phạt hoặc nặng hơn là đuổi học đó."

Nói đến vi phạm nội quy là Lâm Đang hiểu ngay. Tuy cô không yêu sớm với Lý Hoè An nhưng nếu người khác cứ đồn như vậy, nói không chừng giáo viên biết rồi sẽ phạt hai người.

"Ừm, mình biết rồi. Sau này mình sẽ cố gắng giữ khoảng cách với cậu ấy." Lâm Đang trịnh trọng hứa hẹn.

"Vậy là được rồi, dù sao mình cũng không hại cậu, bữa sau học Tin học đừng ngồi với cậu ấy nữa, cũng đừng để cậu ấy đỡ."

"Ừm, mình nghe cậu."

Đối với Lâm Đang mà nói, Tống Noãn là người bạn tốt nhất, có Tống Noãn là đủ rồi. Còn Lý Hoè An cũng là bạn nhưng không phải quan trọng nhất, nếu bắt cô chọn một trong hai người, nhất định cô sẽ chọn Tống Noãn.

Chẳng qua cô không mấy bận tâm về những lời đồn, cô không tưởng tượng được chuyện này nghiêm trọng thế nào, mãi đến buổi tối tan học, Hứa Phục Triều nhắc đến chuyện này.

"Anh nghe mấy người lớp anh nói em đang yêu ai cùng lớp à?"

"Không phải, họ nói lung tung á." Lâm Đang thản nhiên đáp.

Hứa Phục Triều nhìn cô một cái, xác nhận cô không nói dối: "Không biết họ nói bậy hay thế nào nhưng anh khuyên em tốt nhất đừng để bà ngoại biết chuyện này, coi chừng bị mắng đấy."

Cô ngẩn người, nghĩ đến lời Tống Noãn nói yêu sớm là trái nội quy trường học, nếu cô yêu sớm thật, chắc chắn bà ngoại sẽ mắng cô.

"Em biết rồi, em với cậu ấy không hẹn hò gì thật mà. Sau này em sẽ cố gắng cách xa cậu ấy."

Hứa Phục Triều nhíu mày, trong mắt hiện lên tia phiền chán, không nói gì thêm.

Lâm Đang đã nhận ra tính nghiêm trọng của chuyện này. Đến khi cả hai cùng nhau luyện tập ngâm thơ, cô chủ động nhắc tới chuyện này, coi như nói chuyện thẳng thắn một lần.

Nhưng chuyện quan trọng thế này cô phải thương lượng qua với Tống Noãn.

Giờ ra chơi, cô ôm tay Tống Noãn làm nũng: "Noãn Noãn, cậu đi cùng mình nha~"

Tống Noãn từ chối: "Không được, đây là chuyện của hai cậu mà, cậu cứ nói thẳng với cậu ấy là được, Lý Hoè An cũng không phải người vô lý. Mình có mặt ở đấy thì không hay lắm, tránh làm cậu ấy xấu hổ."

Cô mím môi có chút bất đắc dĩ: "Thôi được rồi. Tối nay là tiết tự học tiếng Anh, mình với cậu ấy chắc phải đến văn phòng luyện tập, đến lúc đó mình sẽ nói."

"Nói gì cơ?" Thịnh Hạ đột nhiên đi tới.

Tống Noãn đang định nói không có gì, ai ngờ Lâm Đang đã nhanh nhảu đáp: "Không phải dạo này mọi người đồn chuyện mình với Lý Hoè Hoè An yêu nhau sao? Mình tính nói rõ với cậu ấy, tránh để mọi người hiểu lầm."

Tống Noãn và Thịnh Hạ không ngờ Lâm Đang lại thẳng thắn như vậy. Cả hai nhìn nhau, trong lòng cùng thắp cho Lý Hoè An một ngọn nến.

Ai không nhận ra Lý Hoè An thích Lâm Đang chứ? Chỉ trách nước chảy có tình mà hoa rơi vô ý.

"Cũng tốt, nói rõ ràng cũng tốt, miễn cho người ta nói nhảm nữa." Thịnh Hạ tiếp một câu rồi chuyển chủ đề: "Mình có hai tin, một tốt một xấu, các cậu muốn nghe cái nào trước?"

"Nghe tin xấu trước đi." Tống Noãn quyết định, Lâm Đang không ý kiến.

Thịnh Hạ nói: "Tin xấu là tuần sau sẽ có đợt chọn chương trình, nếu được chọn, tiết mục của chúng ta sẽ được vào vòng Khoa học Nghệ thuật."

"Tuần sau sao?" Tống Noãn và Lâm Đang cùng thốt lên, "Tuần sau thì nhanh quá, bọn mình còn chưa chuẩn bị gì cả."

Thịnh Hạ nhún vai: "Mình cũng mới biết thôi, nhưng lần này chọn chương trình không yêu cầu trang phục hay hóa trang, chỉ cần biểu diễn nội dung cơ bản là được rồi, tối thứ Tư sau khi ăn xong sẽ đi, buổi tự học tối sẽ được xin phép nghỉ."

"Được rồi, thế tin tốt là gì?" Tống Noãn hỏi.

"Tin tốt là lớp khác không dùng hết suất học bổng cho học sinh nghèo nên lớp mình được phân thêm một suất, Đặng Gia và Trình Diễm đều có thể đăng ký."

"Thật sao? Tuyệt quá!" Lâm Đang phấn khích nói.

Tống Noãn có hơi cạn lời, đối với Trình Diễm thì đó là tin tốt, nhưng với họ thì cũng chỉ bình thường thôi, cô nàng thực sự không hiểu vì sao Lâm Đang lại quan tâm đến chuyện của Trình Diễm đến vậy.

"Thật đấy, lát nữa đến giờ Văn, chủ nhiệm lớp sẽ công bố danh sách."

Lâm Đang vui vẻ chờ đợi.

Như vậy thì sẽ đôi bên cùng có lợi, Đặng Gia mà họ đã bầu chọn có thể nhận được trợ cấp học bổng, còn Trình Diễm mà cô đề xuất cũng có phần, như vậy cô không tính là đã làm gì sai.

Cô háo hức chờ đợi đến giờ Ngữ văn, cho đến khi chủ nhiệm lớp đứng trên bục giảng đọc tên Trình Diễm và Đặng Gia, cô mới cảm thấy nhẹ nhõm.

"Không ai có ý kiến gì về danh sách học sinh khó khăn lần này chứ?" Chủ nhiệm lớp đứng trên bục giảng hỏi, chờ một lúc không thấy ai nói gì, liền quay lưng bắt đầu ghi chép bài giảng.

Lâm Đang cực kỳ vui vẻ, cô cảm thấy chủ nhiệm lớp thật tốt, đến mức ngay cả khi đọc bài cũng nâng cao giọng điệu, nhưng Trình Diễm ngồi ở hàng sau lại chẳng nghe vào chút nào.

Từ cấp hai đến giờ, anh chưa bao giờ được chọn làm học sinh khó khăn được nhận trợ cấp, lần này cũng không kỳ vọng nhiều, chỉ đơn giản là có cơ hội thì nộp đơn thôi.

Anh đã quan sát các bạn trong lớp, ngoài hai cậu bạn từng ngồi chung bàn với anh, thì gần như anh chẳng có bạn bè, anh không nghĩ rằng trong những chuyện cần chọn lựa như thế này sẽ có người chọn mình.

Dù không hiểu tại sao lại được chọn nhưng có tiền vẫn tốt, ít nhất anh có thể trả lại một phần số tiền đã mượn của Lâm Đang.

Anh nghĩ khi tiền đến tay, việc đầu tiên anh sẽ làm là trả lại cho cô.

Nghĩ đến đây, anh kiềm chế được liếc nhìn về phía bục giảng.

Đã tan học rồi, cô lại đang nói chuyện với Tống Noãn, không biết họ nói gì mà cô cười rất vui vẻ, mắt cô híp lại thành một như trăng non. Chỉ tiếc là từ vị trí này, anh chỉ có thể nhìn thấy một phần khuôn mặt của cô.

Không biết từ khi nào, anh đã quen với việc nhìn chằm chằm vào chỗ ngồi phía trước, anh cũng không biết tại sao nhưng luôn không thể cưỡng lại việc muốn nhìn thấy cô.

Trong buổi tự học tối không thấy cô đâu, anh nhíu mày, chợt nhớ ra tối nay lại là buổi tự học của cô giáo dạy tiếng Anh, có lẽ cô đã đi luyện tiếng Anh với Lý Hoè An.

Anh lại nghe thấy người bên cạnh tám chuyện:

"Lý Hoè An với Lâm Đang yêu nhau thật à?"

"Không biết nữa, tôi nghe mọi người nói vậy thôi. Cậu không thấy lúc học môn tin hả, hai người đó ngồi gần lắm, có người còn thấy hai người đó nắm tay nhau nữa."

"Trâu bò vãi, thằng nhóc Lý Hoè An cũng giỏi thật, tán được cả cô bạn xinh đẹp giàu có vậy luôn. Tao mà biết dễ vậy thì cũng thử một lần rồi."

....

Trình Diễm bỗng nhớ đến buổi học máy tính đó, hình ảnh hai người ngồi gần nhau hiện lên trong tâm trí. Thậm chí cô còn không biết tình yêu là gì, Lý Hoè An là người đầu tiên dạy cho cô về điều đó.

Trong lòng anh dâng lên một nỗi chua xót, không nghe tiếp những câu chuyện tám nhảm nữa, lặng lẽ mở sách tiếng Anh ra rồi học thuộc tất cả các từ vựng của mấy bài trước đó.

1860 words
17.08.2024

Chương 15 : Chúng ta là bạn tốt

Editor: Ahnthw

Lúc này Lâm Đang vừa mới cùng Lý Hòe An đọc diễn cảm một lần, trong đầu nhớ đến chuyện này nên chủ động nói: "À, tôi có chuyện này muốn nói với cậu."

Lý Hòe An dừng bút lại, đẩy mắt kính, nghiêng đầu nhìn cô: "Chuyện gì thế?"

Cô mím môi nói: "Tống Noãn nói với tôi là dạo gần đây có nhiều bạn trong lớp bàn tán về tụi mình, tôi cảm thấy về sau chúng ta vẫn nên giữ khoảng cách thì tốt hơn, đừng để người khác hiểu lầm không hay."

Trong lòng Lý Hòe An lạnh đi, nụ cười trên mặt cũng trở nên mất tự nhiên, cậu ta cố ép bản thân không phản bác lại cô: "Chẳng lẽ chúng ta không phải bạn tốt sao? Chỉ vì mấy lời bàn tán vớ vẩn của người khác mà không chơi với nhau nữa à?"

"Chúng ta là bạn tốt, nhưng mà..." Lâm Đang cũng cảm thấy cậu ta nói đúng, nhưng cô nhớ rõ những lời Tống Noãn đã nói, vì thế đáp: "Về sau chúng ta vẫn là bạn tốt nhưng tốt nhất không nên quá gần gũi, nếu mấy lời đồn này đến tai giáo viên thì cả hai tụi mình đều bị phạt mất, vì coi cậu là bạn tốt nên tôi mới nhắc cậu thôi."

"Chỉ là bạn thôi sao?" Lý Hòe An lẩm bẩm.

"Hả?" Lâm Đang nghe không rõ lắm.

Lý Hòe An cười khổ một tiếng rồi lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Không có gì, học tiếng Anh tiếp đi, tôi đồng ý với cậu, sau này ở trong trường học chúng ta sẽ giữ khoảng cách, nhưng chúng ta vẫn là bạn có được không?"

Lâm Đang yên tâm, nhoẻn miệng cười, đồng ý ngay lập tức: "Được chứ, vốn dĩ chúng ta chính là bạn tốt mà."

Nhìn nụ cười nhẹ nhàng của cô, Lý Hòe An không biết nên vui hay buồn, không thích cậu ta mà còn bằng lòng làm bạn tốt với cậu ta, chắc hẳn đây là may mắn nhỉ?

"Vậy tụi mình đọc tiếng Anh tiếp đi, tôi thấy giọng điệu của tôi lúc đọc đoạn văn vừa rồi không tốt lắm..."

"Cốc cốc." Bỗng nhiên vang lên tiếp đập cửa cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, Lâm Đang quay đầu nhìn nhưng chỉ thấy một bóng người mơ hồ chứ không nhìn rõ được đó là ai.

Lý Hòe An cũng nhìn qua rồi hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Nộp bài tập về nhà, giáo viên tiếng Anh không có trong lớp nên tôi tới đây xem thử."

Là giọng nói mát lạnh ấy.

Lý Hòe An không nghĩ nhiều, giải thích: "À, giáo viên không ở đây, chắc là đang bận gì đấy, lát nữa sẽ đến lớp ngay ấy mà, cậu cứ về lớp trước đi."

"Ừ." Thiếu niên nói vậy nhưng chân lại không cử động, qua hồi lâu anh mới yên lặng đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Tiếng đóng cửa vang lên, Lâm Đang với Lý Hòe An mới tiếp tục đọc tiếng Anh.

Bọn họ đọc lại đoạn văn đó: "I hear love, i believe in love, love is a pool..."

Trình Diễm đứng bên ngoài cửa sổ, dựa lưng vào tường nhìn vài ngọn đèn đường mờ ảo trong sân trường tối tăm, anh khẽ hé môi, im lặng đọc theo bọn họ cho đến khi đọc xong đoạn văn đó, lúc ấy anh mới ngẩng đầu nhìn màn đêm đen đặc, rảo bước đi về phía lớp học.

Buổi chiều thứ sáu, có vòng sơ loại cho cuộc thi đọc diễn cảm, Lâm Đang và Lý Hòe An bỏ hẳn tiết tin học, tranh thủ chút thời gian cuối cùng để tập luyện.

Trình Diễm nhìn chỗ ngồi trống rỗng ở đối diện, trong lòng biết rõ bọn họ lại đi luyện đọc tiếng Anh. Anh lấy tai nghe ra rồi cắm vào máy tính, tìm mục nghe tiếng Anh trên trang web rồi nghe đi nghe lại.

Mãi đến khi tan học, anh mới nhìn thấy hai người họ.

Thứ sáu không có tiết tự học buổi tối, vừa tan học là mọi người đều ào ạt ra về, chỉ có mình anh ngồi tại chỗ, trên bàn để một bài thi, trong tay cầm bút, không biết phải đợi đến khi nào.

Có người đi qua còn thuận miệng hỏi anh không về nhà à, sau đó cô bạn tóc ngắn ngồi bàn trên còn vô thức quay lại nhìn anh.

Anh chỉ sửng sốt một chút rồi thấp giọng nói: "Tôi về sau."

Bạn học đi qua không nói gì nữa, cô bạn bàn trước cũng quay lên, anh nhìn cô ta khoác cặp lên vai rồi ra khỏi lớp cùng Lý Hoè An, hình như hai người đó đang thầm thì chuyện gì đấy, anh không nghe thấy nhưng vẫn thấy khoé miệng cô ta cong lên.

Mọi người đã về hết, trong lớp chỉ còn lại mình anh, anh ngồi ở chỗ hồi lâu, ngòi bút ấn vào tờ giấy, chờ đến khi phục hồi lại tinh thần thì trên bài thi đã

để lại một chấm mực to bằng hạt đậu nành.

Thời tiết tháng tư có hơi kỳ lạ, lúc dậy sớm thì trời nắng, lúc này bầu trời đột nhiên u ám, mây đen bao phủ cả thành phố nhưng đèn đuốc ở giảng đường vẫn sáng trưng.

Tống Noãn nhìn thoáng qua sân thể dục xa xa ngoài cửa sổ, cau mày nói: "Hình như trời sắp mưa rồi, có lẽ tụi mình không về sớm được đâu."

Lý Hòe An ở bên cạnh cũng duỗi cổ ra ngoài nhìn: "Mùa này là thế đấy, chờ thi xong chắc mưa cũng tạnh."

"Hay để mình về lớp lấy cây dù đến đây?" Tống Noãn hỏi.

"Bây giờ tụi mình đã ngồi vào đây rồi, đi lại nhiều không hay lắm, thôi kệ đi." Lâm Đang khuyên cô nàng: "Nếu lát nữa mưa thật thì tụi mình cứ ngồi đây đợi cũng được."

Tống Noãn gật đầu không nói thêm nữa, cô nàng nhướng cổ nhìn về phía trước, thấy các giáo viên và lãnh đạo đã tới, mấy học sinh khác đang dọn dẹp sân khấu, thở dài hỏi: "Khi nào mới bắt đầu đây?"

Lâm Đang cầm tay cô nàng, ý bảo cô nàng ngồi vào chỗ: "Đừng vội, nếu thi xong sớm về lớp thì cậu cũng phải học tiết Vật Lý, không bằng ngồi ở đây thêm một lát."

Ba người có thành tích môn Lý như nhau bật cười.

"Được rồi, được rồi, đang điều chỉnh lại micro nên sẽ bắt đầu sớm thôi, tụi mình nói nhỏ giọng chút." Tống Noãn dùng bả vai huých nhẹ vào vai Lâm Đang rồi nói thầm: "Hai người các cậu có căng thẳng không?"

"Mình vẫn ổn." Lâm Đang thở ra một hơi.

"Tôi cũng ổn." Lý Hòe An cũng nói.

Tống Noãn hít sâu, nghe người dẫn chương trình bắt đầu, tim đập thình thịch: "Cũng may mình không thi, tại mình hay bị hồi hộp, dễ căng thẳng lắm."

Lâm Đang nhoẻn miệng cười, vừa định nói chuyện thì nghe thấy giọng của Hứa Phục Triều ở phía sau: "Hình như trời sắp mưa, anh mang dù cho em này."

Ba người cùng nhau quay đầu lại, thấy một nam sinh đứng phía sau, mặc đồng phục học sinh màu trắng xanh, mái tóc đen xõa tung, biểu cảm hơi lạnh nhạt, làn da không quá trắng, trông anh ta giống hệt mấy anh chàng đẹp trai học giỏi vậy.

Lâm Đang dạ một tiếng, cầm lấy chiếc dù: "Cảm ơn anh."

Hứa Phục Triều ừ rồi ngồi xuống, dựa lưng vào ghế, lặng lẽ theo dõi màn đọc diễn cảm trên sân khấu.

Mấy người phía trước lập tức xúm lại bán tán, Tống Noãn là người đầu têu: "Hứa Phục Triều cũng tốt với cậu nhỉ? Đã đẹp trai rồi tính cách còn tốt, bảo sao có nhiều nữ sinh thích cậu ấy."

"Đáng tiếc là mình không nhìn thấy, đẹp trai là sao?" Lâm Đang cũng hơi tò mò.

"Dù sao chính là rất đẹp, à cậu bạn ở trường trung học phổ thông số Tám đang biểu diễn trên sân khấu cũng đẹp trai phết." Tống Noãn vươn cổ nhìn thoáng qua: "Đẹp trai kiểu cún con."

Lâm Đang không thể tưởng tượng nổi, đẹp trai giống cún con là đẹp kiểu gì: "Thế Hứa Phục Triều là đẹp giống gì?"

Tống Noãn nghĩ ngợi: "Giống mấy anh chàng đẹp trai chơi bóng rổ trong manga với anime ý."

"Vậy..." Không biết tại sao Lâm Đang lại nhớ tới dáng người cao gầy kia, cô muốn hỏi còn Trình Diễm thì sao? Anh đẹp theo kiểu thế nào?

1490 words
24.08.2024

Chương 16 : Mượn dù

Editor: Ahnthw

Cô nàng nghĩ bên cạnh còn có Lý Hòe An nên kiềm chế không mở miệng, chỉ nhún vai ra chiều bất đắc dĩ: "Mình cũng không biết phải tả sao nữa, lát nữa tan học cậu gửi mình một tấm manga hay anime đi, chắc mình sẽ hình dung ra được đó."

"À đúng rồi, cậu với Hứa Phục Triều có quan hệ huyết thống không?" Lý Hòe An ở bên cạnh đột nhiên hỏi.

"Không." Lâm Đang lắc đầu: "Ba tôi với ba anh ấy là bạn thân từ nhỏ, anh ấy lại hơn một tuổi nên mới gọi là anh họ."

Sắc mặt của Lý Hòe An có chút khó coi, Tống Noãn nhìn mà suýt nữa không nhịn được cười, cô nàng cũng chẳng hiểu sao Lý Hòe An lại nói ra mấy câu vớ vẩn như vậy: "Bảo sao cậu với anh ta không giống nhau."

Nhưng Lâm Đang vừa nghe được lời này, lực chú ý lập tức bị dời đi, nhìn về phía Tống Noãn: "Trông mình thế nào vậy?"

Tống Noãn nhìn cô: "Ừm... mắt to, mặt vừa nhỏ vừa trắng, là kiểu mặt trứng ngỗng tiêu chuẩn, hai má còn phính phính rất đáng yêu."

Mặt cô hơi đỏ, nhỏ giọng ngập ngừng: "Biết vậy đã không hỏi cậu, cậu chơi thân với mình như vậy thể nào cũng nói giảm nói tránh."

"Cậu ấy nói sự thật đấy." Lý Hòe An nói thêm.

Lâm Đang không biết phải trả lời thế nào, đành rũ mắt rồi lẩm bẩm giục: "Thôi, nhanh xem bọn họ biểu diễn đi."

Màn độc diễn bắt đầu trước tiên, Hứa Phục Triều đã lên sân khấu chuẩn bị, Lâm Đang và Tống Noãn ngồi ngay ngắn, cố vươn cổ xem, cô nghe Tống Noãn không ngừng khen ngợi anh ta, không khỏi cảm thấy tò mò: "Thật sự đẹp thế cơ à?"

"Đẹp chứ, đẹp lắm luôn. Nhìn như minh tinh ý, bảo sao mấy cô bạn trong lớp mình đều muốn gửi thư tình cho anh ấy."

"Anh ấy bảo chưa muốn yêu đương gì đâu, nhưng cậu là bạn tốt của mình mà, nếu cậu muốn viết thư tình thì mình sẽ đưa cho anh ấy giúp cậu."

"Đừng đừng, mình chỉ muốn ngắm bằng mắt thôi." Tống Noãn điên cuồng lắc đầu: "Mà nói đi cũng phải nói lại, hai người các cậu không có quan hệ huyết thống, nói không chừng sau này hai người sẽ ở bên nhau đấy."

Lâm Đang nghĩ một hồi rồi hỏi: "Giống như ba mẹ mình á? Kết hôn rồi ở chung với nhau?"

Tống Noãn đáp: "Đúng vậy."

Lâm Đang lắc đầu: "Mình không nghĩ tới, cũng chưa tưởng tượng ra cảnh đó sẽ như thế nào, với lại chắc anh ấy không thích mình đâu, tụi mình chỉ là anh em đơn thuần thôi."

"Bây giờ chưa phải lúc bàn đến mấy chuyện đó đâu, tuổi này của tụi mình nên chú tâm vào học hành hơn, mấy chuyện đó là chuyện của người trưởng thành mà." Lý Hòe An vội vàng nói chen vào.

Hai người nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, chỉ có Lâm Đang không thấy gì, tỏ vẻ đồng ý: "Cậu nói đúng đấy, chuyện này chưa đến lượt tụi mình nghĩ, giờ vẫn nên chú ý vấn đề học hành hơn."

Trên sân khấu vẫn còn đang tiếp tục, Hứa Phục Triều đọc diễn cảm xong, điểm số khá tốt, chẳng mấy chốc đã đến lượt hai người, Lâm Đang cùng Lý Hòe An sửa soạn lại quần áo, chuẩn bị đứng dậy.

Bỗng nhiên tiếng mưa đập vào vách tường vang lên, mưa lớn từ trên trời trút xuống, để lại vệt nước trượt dài trên cửa kính.

"Trời mưa rồi sao?" Lâm Đang hỏi.

"Ừ mưa to lắm, bên dưới còn có người chạy trong mưa kìa." Tống Noãn nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ rồi rút lại ánh mắt: "Các cậu nhanh vào hậu trường chuẩn bị đi, sắp đến lượt rồi đấy, cố lên nha!"

Lý Hòe An đứng dậy trước, Lâm Đang theo sau cậu ta, hai người cùng nhau đi lên sân khấu.

Lần này là cuộc thi cấp thành phố, tất cả học sinh đều mặc đồng phục xanh trắng, nhưng khi Lâm Đang vừa đứng vào chỗ, bầu không khí liền trở nên khác hoàn toàn.

Mọi người đều nhìn thấy cô mò mẫm lên sân khấu không dễ dàng gì, nhưng cô lại đứng đó một cách thoải mái, nói năng rõ ràng, kết thúc phần thi của mình bằng một chất giọng vững vàng truyền cảm. Chẳng biết có phải do mắt của cô, mà kết quả cuối cùng của cô rất tốt, tạm xếp hạng thứ nhất.

Sau khi đọc diễn cảm xong, có mấy người đang ngồi chờ ở chỗ của mình, quả nhiên Lý Hòe An và Lâm Đang được giải nhất, nhóm Hứa Phục Triều giải nhì, thành tích của cả hai nhóm đều xuất sắc.

Trao giải xong xuôi, các thầy cô còn có việc muốn họp, để cho học sinh ra về trước.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa, Lâm Đang và Tống Noãn chung một chiếc dù, Lý Hòe An và Hứa Phục Triều che chung dù với nhau, bốn người lần lượt đi xuống lầu.

"Mình còn chưa lấy cặp sách, giờ phải về lớp lấy đã."

Trong mắt Hứa Phục Triều hiện lên tia không vui, vốn dĩ anh ta cầm hai chiếc dù đến vì không muốn che chung với Lâm Đang, giờ lại phải đợi cô thì trong lòng càng thêm khó chịu. Nhưng anh ta không nói gì, chỉ bảo cô đi đứng cẩn thận.

Lâm Đang kéo tay Tống Noãn, cùng nhau đi về lớp học.

Giảng đường cách khu dạy học một đoạn, nhưng sau trận mưa ngắn ngủi thì mặt đất đã đầy nước, Lâm Đang và Tống Noãn đi qua vũng nước, từng giọt nước bắn lên tung tóe.

Các bạn học đều vội vã ra khỏi cổng trường, chỉ có hai người họ là đi ngược lại với dòng người.

Lâm Đang sợ Hứa Phục Triều đợi lâu nên càng muốn đi nhanh hơn.

Tống Noãn theo sát cô, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Trình Diễm cũng đang đi về lớp như mình, chiếc dù của anh như sắp hỏng tới nơi, tán dù muốn cụp lại, bị anh giơ cao lên đỉnh đầu, chẳng che chắn được mấy, nước mưa vẫn trút xuống khiến vai anh ướt đẫm.

"Người đi đằng trước là Trình Diễm sao?" Lâm Đang đột nhiên hỏi.

Tống Noãn không hiểu sao cô có thể nhận ra: "Là cậu ta đấy."

Cô chẳng hiểu sao bản thân lại nhận ra anh, nhưng cảm giác bóng người kia rất quen thuộc, cái tên đầu tiên nhảy ra trong đầu chính là Trình Diễm.

"Có phải dù của cậu ấy hỏng rồi không?" Cô hỏi.

""Ừ." Tống Noãn đáp.

Cô kéo cánh tay Tống Noãn rồi đi nhanh tới, dừng ở bên cạnh thiếu niên, nhẹ giọng nói: "Mình có nhiều dù lắm, có thể cho cậu mượn một cái."

Lâm Đang không nhìn thấy giây phút Trình Diễm ngoái đầu lại nhìn, trong mắt anh toàn nước và tơ máu.

Anh sững sờ hồi lâu, ngay cả tiếng mưa đập vào mặt dù cũng chẳng nghe thấy. Anh vừa đến giảng đường để xem cô thi, nhưng thấy trời sắp mưa nên anh chạy về lớp lấy dù, định bụng lát nữa sẽ đưa cho cô, còn bị giáo viên mắng một trận.

Nhưng đợi đến khi cô ra, dù của anh đã hỏng, mà cô thì đã có dù mới.

"Cậu có cần không?" Lâm Đang nghiêng đầu nhìn anh.

"Cảm ơn." Anh nhìn cô, chỉ nói được hai chữ này.

"Thế về lớp nhanh đi, đừng đứng ở chỗ này nữa." Tống Noãn cảm thấy bầu không khí giữa hai người này cứ là lạ, vội vàng kéo Lâm Đang về lớp.

Đi thẳng vào lớp học, Lâm Đang về chỗ lấy cặp sách, lấy ô ra rồi mang đến chỗ Trình Diễm.

Cô đã đi tìm Trình Diễm mấy lần, ngựa quen đường cũ tìm được chỗ anh ngồi, thậm chí còn nhét dù vào tay anh một cách chính xác: "Đây nè, cuối tuần cậu trả cho mình cũng được."

Đó là một chiếc dù màu hồng nhạt có in hình các nhân vật hoạt hình. Trình Diễm cầm lấy, thấp giọng nói: "Cảm ơn."

"Cậu có cần giấy lau không?" Lâm Đang hỏi vậy nhưng chẳng chờ anh trả lời, cô đã lấy khăn giấy ra đưa cho anh: "Tụi mình về trước đây, cậu cũng về sớm đi nhé."

Đáp lại cô lại là một tiếng cảm ơn khác.

1485 words
31.08.2024

Chương 17 : Yêu nhau là phải hôn hả?

Editor: Sel

Lâm Đang không nói nữa, nắm tay Tống Noãn đi ra khỏi lớp học.

Mưa đã ngớt nhưng vẫn còn đang rơi, từng hạt mưa va vào tán ô, hắt lên cửa kính xe ô tô, trượt dài trên cửa sổ sát đất.

Lâm Đang rất thích những ngày mưa, cô thích ngồi trước cửa sổ ngắm nhìn màu xanh mờ ảo trước mắt, nghe tiếng mưa rơi vào vạn vật xung quanh.

Điện thoại đột nhiên vang lên, cô click mở khung thoại, nhìn thấy những bức ảnh anime mà Tống Noãn gửi đến.

Tống Noãn nói Hứa Phục Triều mang lại cảm giác như thế này.

Lâm Đang phóng to hình ảnh rồi nhìn thoáng qua, trong lòng không có dao động quá lớn, lập tức trả lời lại: "Thế Lỳ Hòe An nhìn như thế nào?"

Thật ra cô rất muốn hỏi về Trình Diễm, nhưng sợ Tống Noãn lại lo lắng cho nên cô chỉ có thể hỏi Lý Hòe An trước.

Quả nhiên Tống Noãn không nghi ngờ, một lát sau đã gửi hình khác tới: "Đây, Lý Hoè An giống vậy nè, nhưng không giống Hứa Phục Triều đâu."

"Thế còn Trình Diễm?" Thậm chí cô còn chẳng ấn vào xem ảnh mà nhắn hỏi luôn, sau đó mới cảm thấy chột dạ, muốn bổ sung thêm một câu là mình hỏi bừa thôi, nhưng bên kia đã trả lời lại.

"Mình cũng không chú ý lắm đâu, tóc mái cậu ta khá dài, với lại mình với cậu ta cũng đâu có thân. Giờ cậu nhắc tới thì trong đầu mình cũng không tưởng tượng ra được."

Lâm Đang gửi lại một sticker để đổi đề tài, nhưng trong đầu cô vẫn vương mãi suy nghĩ, không biết Trình Diễm nhìn như thế nào?

Đến sáng hôm thứ hai, lúc Trình Diễm tới trả lại dù, cô còn cố ý mở to mắt, tiếc là vẫn không nhìn rõ được, chỉ cảm thấy Trình Diễm vừa cao vừa trắng.

"Tôi phơi khô, gập gọn rồi." Tay cầm dù của Trình Diễm vẫn giơ ra giữa không trung, bị cô nhìn chằm chặp đến nỗi chẳng biết phải làm sao: "Cảm ơn."

"Ờ ờ." Lâm Đang hồi phục lại tinh thần, nhận lại dù: "Không cần cảm ơn mình đâu."

Chẳng còn gì để nói nữa, Trình Diễm xoay người rời đi, Lâm Đang ngồi về chỗ, cất dù vào trong balo. Không biết có phải do cô gặp ảo giác hay không, cứ luôn cảm thấy trên chiếc dù vẫn còn dư lại hơi ấm của Trình Diễm.

Kỳ thi tháng đã qua, cuộc thi đọc diễn cảm tiếng Anh cũng kết thúc, sau đó bọn họ phải tiếp tục chuẩn bị cho Ngày hội nghệ thuật Khoa học Kỹ thuật.

Có khi là ăn cơm chiều xong, có khi lại là tiết tự học buổi tối, Lâm Đang và Tống Noãn sẽ luyện piano ở phòng tập, Lý Hòe An và Thịnh Hạ ở bên cạnh quan sát, thi thoảng cho vài lời khuyên, mỗi ngày trôi qua cũng gọi là phong phú.

Chẳng mấy chốc đã qua mùa xuân, thời tiết dần ấm lên, ăn xong cơm chẳng ai muốn đi đâu cả, chỉ muốn ngồi ở cửa lớp học để hóng gió.

Tống Noãn sợ nóng, dọn ghế ra cửa sau lớp học để hóng gió, Lâm Đang cũng ngồi đó cùng với cô nàng. Hôm nay học sinh nội trú phải dọn dẹp ký túc xá, hai người cũng lười chẳng muốn đi tập piano nữa.

Lúc này trong lớp chẳng có mấy người, chỉ còn mấy học sinh giỏi vẫn đang tự học, mà người không hòa hợp nhất ở đây chính là Trình Diễm.

Anh ngồi ở chỗ, cầm giấy bút không biết đang làm cái gì.

Lâm Đang có hơi tò mò, nghĩ thầm sao anh vẫn còn ở lại lớp làm gì. Nhìn chằm chằm người ta trong chốc lát, cô bị tiếng gọi của Tống Noãn kéo lại tinh thần, tiếp tục nói chuyện với cô nàng.

Có mấy người lục tục quay trở lại lớp, tốp năm tốp ba bạn nữ rủ nhau đi toilet, mới đi được vài bước họ lại quay về, còn khẽ thì thầm bàn tán với nhau.

"Sao thế?" Tống Noãn ngửi được mùi nhiều chuyện, kéo Lâm Đang qua hóng hớt cùng.

Mắt của mấy cô bạn sáng lên, chỉ tay về phía phòng học bên cạnh: "Đôi yêu nhau ở lớp bên kia..."

"Hả?" Tống Noãn kinh ngạc.

Tuy rằng Lâm Đang không nhìn thấy nhưng cũng có thể cảm nhận được: "Làm gì thế?"

Mấy cô bạn thẹn thùng: "Hôn nhau."

Lâm Đang còn định hỏi lại thì đã bị Tống Noãn túm ra ngoài, nép vào khung cửa, thò đầu lấm lét nhìn ra ngoài.

"Má ơi. Hôn thật kìa! Không phải trên hành lang có camera sao? Hai người này không sợ bị phát hiện hả?"

Giọng của Tống Noãn ở ngay trên đầu Lâm Đang, cô nàng gào lên khiến Lâm Đang giật mình. Cô không nhìn thấy, cũng chẳng tưởng tượng ra được hình ảnh hai người hôn nhau như thế nào. Chỉ có thể yếu ớt hỏi: "Hai người đó đang hẹn hò sao?"

"Đúng rồi đó, hai cậu không biết hả? Bọn họ nổi tiếng lắm."

Lại có bạn nữ cũng thò đầu ra nhìn, mấy cặp mắt tò mò nhìn ra ngoài cửa, ép Lâm Đang càng ngày càng cúi người xuống.

Cô giữ chặt khung cửa, nheo mắt lại để nhìn rõ hơn nhưng lại chẳng thấy gì cả, chỉ mơ hồ thấy có một nam sinh đang ngồi trên ghế, còn trên đùi nam sinh đó lại là một nữ sinh, mặt hai người đối diện, bóng người như đan chéo vào nhau.

"Không phải yêu sớm sẽ bị phạt à?" Lâm Đang hỏi.

"Chắc là cô giáo không biết á, với lại thành tích của cô bạn kia cũng tốt, là lớp trưởng lớp đó đấy." Có người trả lời.

"Thế hai cậu ấy không sợ bị người khác nhìn thấy sao?" Lâm Đang lại hỏi.

Câu này không có ai trả lời được.

Có người cảm thán: "Bọn họ biết cách hôn thật đấy."

Mấy cô bạn đều đỏ mặt, cố tình Lâm Đang lại chẳng nhìn thấy gì cả, nghe bạn mình thảo luận thì lại càng tò mò hơn.

Đang lúc nói chuyện hăng say, đột nhiên bên cạnh vang lên một giọng nói: "Nhường đường một chút."

"Cậu muốn đi đâu?" Lâm Đang không nhìn rõ, ruột gan đang cồn cào vì đôi yêu nhau kia nên hỏi ra theo bản năng, sau khi hỏi xong mới cảm thấy có gì đó không đúng lắm, ngước mắt nhìn người vừa đi ngang qua: "À... cậu có thể đi vòng lên đằng cửa trước không?"

Trình Diễm sửng sốt, anh cúi đầu nhìn Lâm Đang cong lưng bám vào khung cửa rồi hỏi: "Mấy cậu đang làm gì vậy?"

Lâm Đang mím môi đáp: "Xem người ta hôn nhau, cậu đừng đi cửa này, sẽ quấy rầy người ta mất."

"Ờ, ok." Trình Diễm nghe thấy mấy cô đang xì xào nên cố tình đi tới, hỏi xong rồi anh cũng không tìm được lý do gì để mở miệng tiếp, yên lặng ngồi về chỗ, mà mấy tiếng xì xầm bàn tán kia vẫn chưa dứt.

Một lát sau, hai người ngoài kia đã đứng dậy, theo đó là tiếng chân ghế cọ xát với mặt đất khiến bốn cái đầu sợ tới mức vội vàng rụt lại.

"Chắc là không nhìn thấy tụi mình đâu nhỉ?"

"Không thấy đâu."

Mấy người nhìn nhau rồi ai về nhà nấy.

Nhưng Lâm Đang vẫn không hiểu: "Họ không sợ bị phạt hả?"

Tống Noãn lắc đầu: "Mình chịu, tụi mình cứ đứng xem kịch vui là được, đừng có dại mà làm mấy chuyện như thế, dù sao yêu sớm rồi người chịu khổ đa số là con gái tụi mình, cậu cũng đừng học người ta yêu đương đấy."

Lâm Đang gật đầu rồi lại hỏi: "Yêu nhau là phải hôn hả?"

Nghe cô hỏi vậy, Tống Noãn cũng ngây ra, cô nàng gãi đầu: "Thì... mình cũng không biết phải nói với cậu thế nào nữa? Cậu chưa xem phim thần tượng bao giờ hả?"

"Không." Lâm Đang chớp mắt, thật sự cô chưa từng xem phim thần tượng, ngày nào sau khi về nhà cô cũng chỉ nghe nhạc một lúc rồi xem mấy chương trình thế giới động vật, xong xuôi thì đi ngủ.

Thế giới của cô cũng đơn điệu như tầm nhìn của cô vậy.

Tống Noãn nhìn cô hồi lâu rồi thở dài: "Không biết cũng tốt, dù sao cậu cứ nghe mình, tuổi này đừng yêu đương vội."

Đừng nói là bây giờ, sau này cô có yêu đương với ai được không, Tống Noãn cũng chẳng dám xác định. Cô nàng không muốn dạy Lâm Đang mấy

kiến thức thế này, vì người đơn thuần như Lâm Đang nên ở trong một thế giới đơn giản sẽ tốt hơn.

Tống Noãn không nói, Lâm Đang cũng chẳng để ý. Cô chỉ tò mò trong chốc lát, qua một lúc là quên ngay, quay người lại bận rộn với chuyện khác.

Sau hai vòng sàng lọc, tiết mục của các cô đã được chọn, đêm đó sẽ được biểu diễn tại Ngày hội nghệ thuật Khoa học Kỹ thuật, vừa phải chọn trang phục biểu diễn rồi lại chuẩn bị đạo cụ, ai nấy đều bận muốn điên lên.

Hôm đó không có tiết học, chỉ là xem biểu diễn cũng như các cuộc tuyển chọn và thi vẽ tranh, phát minh của học sinh.

Lâm Đang bị Tống Noãn kéo đi xem triển lãm phát minh, nơi trưng bày những phát minh của học sinh, chẳng mấy chốc ánh mắt của Tống Noãn đã bị thu hút, cô nàng liên tục đi qua đi lại trước hàng rào chắn.

Đông người quá nên Lâm Đang không đi vào cùng cô nàng, cô chỉ đứng trước rào chắn nghe giới thiệu.

"Ý tưởng thiết kế của phát minh này là..."

Lâm Đang nghe không hiểu nhưng vẫn rất thích thú, nhất là khi mọi người xung quanh reo hò, cô cũng không khỏi cảm thấy hưng phấn.

Bỗng nhiên một mùi hương quen thuộc truyền tới, dừng ở bên cạnh cô. Lâm Đang không nghĩ nhiều, thuận miệng hỏi: "Cậu cũng thích xem cái này à?"

Trình Diễm có hơi bối rối, không biết cô đang hỏi anh hay hỏi ai. Anh thấy cô đến đây nên mới đi theo. Từ trước tới nay anh chưa bao giờ tham gia mấy hoạt động này, cũng không đến xem trò vui.

Anh im lặng trong chốc lát, không nghe thấy ai trả lời thì mới ngơ ngác hỏi lại: "Cậu đang hỏi tôi à?"

"Đúng rồi đó."

"Cậu biết tôi là ai sao?" Trình Diễm nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào cô.

"Biết chứ, cậu là Trình Diễm." Lực chú ý của cô vẫn đặt vào cậu bạn đang giới thiệu về phát minh kia.

Nhưng ánh mắt của Trình Diễm vẫn dán vào người cô: "Sao cậu biết được?"

"Đương nhiên là..." Cô bỗng nhiên hồi phục lại tinh thần, quay đầu nhìn anh rồi khẽ cười: "Mình cảm nhận được hắn là cậu."

Ánh mặt trời rất gắt, chiếu thẳng xuống, một cơn gió khô nóng thổi qua, vén mái tóc ngắn xõa tự nhiên của cô, để lộ nụ cười trọn vẹn, khóe môi cong cong khiến Trình Diễm chẳng thể bình tĩnh nổi.

Anh nghe thấy có tiếng gì đó đập dồn dập, hồi lâu sau mới nhận ra đó chính là nhịp tim của mình.

1987 words
07.09.2024

Chương 18 : Nhìn cô trang điểm

Editor: Kỳ Kỳ

"Cậu cũng thích cái này sao?" Lâm Đang lại hỏi, cô thật sự nhìn chẳng rõ, rất muốn tìm một người để giúp cô giải thích.

Nhưng Trình Diễm đã bởi vì câu nói này, mà cả người vui tới mức muốn bay lên rồi, anh cố gắng kiềm chế khóe miếng đang không ngừng cong lên, dùng thái độ lạnh nhạt nhất có thể nói : "Cũng khá thích."

"Vậy cậu có thể giải thích cho mình một chút, người ở trên khán đài kia đang nói gì vậy? Mình không nhìn thấy được."

Cô chống vào rào chắn, quay đầu nhìn anh, anh làm sao có thể cự tuyệt được, chỉ hận không thể ở ngay đây xoay 1 vòng 360° để bày tỏ niềm vui, anh thậm chí không đáp lại lời nói của cô, mà trực tiếp giải thích cho cô.

Đó là một mô hình máy bay tự chế do một học sinh nam lớp 11 tạo ra, có thể sử dụng pin để làm mô hình này bay lên. Học sinh nam này đang biểu

diễn thử cho mọi người xem, điều khiển mô hình này từ khán đài bay lên, sau đó bay quanh khu triển lãm này một vòng..

Một nhóm người đều ngẩng đầu lên nhìn mô hình máy bay này bay qua đỉnh đầu, ánh mắt lộ ra sự hâm mộ, Lâm Đang cũng không ngoại lệ, cô ngẩng cổ. ánh mắt dõi theo sự chuyển động của mô hình

Mà Trình Diễm thì lại nhìn theo ánh mắt của cô, cùng nhau nhìn mô hình chuyển động.

"Cậu ấy là học sinh lớp nào vậy, giỏi thật đấy!"

Trình Diễm tim hẫng đi một nhịp, anh nhìn lên học sinh nam có vẻ quen mắt trên khán đài kia, nếu như anh không nhận sai người thì học sinh nam này có lẽ chính là phó hội trưởng hội học sinh, nhưng anh lại nói: "Tôi cũng không biết cậu ta, cậu muốn làm quen à? Tôi có thể giúp cậu đi xin thông tin liên lạc."

Lời này thốt ra cùng với rất nhiều ý thù địch và mùi vị hơi chua, nhưng Lâm Đang nghe không ra ý đó, cô lắc đầu: "Mình chỉ là cảm thán một chút thôi, thông tin liên lạc thì vẫn là thôi đi."

Trình Diễm trong lòng dễ chịu hơn một chút, bắt đầu tìm đề tài nói chuyện: "Cậu rất thích những sản phẩm thủ công kiểu này sao?"

"Cũng không phải là thích, chỉ là đối với nó có chút tò mò, cậu biết mà, đôi mắt của mình nhìn không rõ, vì vậy có rất nhiều chuyện mà mình chẳng biết, cho nên lúc mà nhìn thấy những đồ kiểu này, có lẽ sẽ hơi kinh ngạc một chút."

Trình Diễm nghẹn lại, anh biết rằng cô không thể nhìn rõ, cũng biết cô đối với rất nhiều chuyện hay sự vật đều không biết nhưng khi nghe cô nói chuyện này ra một cách nhẹ nhàng như thể không có gì như thế, trong lòng vẫn có một chút buồn bã, cứ như người nhìn không rõ là anh vậy.

Anh nói: "Không cần kinh ngạc thế đâu, mô hình kiểu này thật ra rất hiếm, nếu mà cậu thích, tôi có thể làm một cái tặng cho cậu."

Lâm Đang kinh ngạc tới nỗi đôi mắt cũng trợn trọn lên, bên trong dường như có một ánh sáng lấp lánh: "Cậu biết làm sao?"

Trình Diễm chột dạ nhìn qua chỗ khác: "Biết làm, nhưng mà sẽ tốn một ít thời gian."

Lâm Đang có chút bật ngờ, để lộ hàm răng trắng của chính mình: "Được, vậy cậu làm một cái tặng cho mình, mình cũng sẽ tặng quà cho cậu, cậu muốn nhận món quà gì."

"Tôi tôi..." Trình Diễm kích động đến mức nói lắp, anh nắm chặt hai tay, "Tôi thế nào cũng được."

"Vậy mình cảm ơn cậu trước nhé." Cô cười lên, khi cô cười anh cảm thấy cơn gió xung quanh đây dường như đều có vị ngọt,.

Đôi tai dưới mái tóc rồi của Trình Diễm có chút phiếm hồng, nhưng mà đối với anh nhiêu đây vẫn chưa đủ, anh vẫn muốn lại gần cô thêm nữa, giống như Lý Hòe An và Hứa Phục Triều vậy.

Anh như được nạp thêm năng lượng trở nên càng hăng hái: "Về sau lên lớp tin học..."

"Lâm Đang!"

Cách đó không xa Tống Noãn truyền đến âm thanh cách ngang lời anh nói, anh chỉ có thể nhìn cô giống như một cơn gió vụt qua giữa các ngón tay anh rồi đi mất.

Điều an ủi duy nhất là, Lâm Đang bảo rằng, lần sau sẽ cùng cậu nói tiếp .

Nhưng khi cuộc trò truyện này kết thúc, anh không biết khi nào mới có thể nói chuyện với cô, hỏi cô, tiết tin học có cần anh đỡ cô xuống lầu không.

Lâm Đang bên này vẫn đang nói về anh, Tống Noãn hỏi cô, sao tự dưng lại đứng cùng một chỗ với Trình Diễm vậy.

Cô cảm giác được hình như có vài đôi mắt nhìn về phía cô, có chút hốt hoảng, cảm giác như bản thân mình vừa làm sai chuyện gì đó: "Lúc này

mình đang xem triển lãm, cậu ấy vừa hay cũng đang coi, thế là mình nhờ cậu ấy giải thích một chút, bên trong đang nói cái gì."

Nói xong, cô mím môi, lại bổ sung một câu: "Mình có phải là không nên chơi với cậu ấy không?"

Tống Noãn nói: "Không có, cũng khá tốt, vừa rồi là mình không tốt, không nên bỏ cậu một mình ở đó."

"Nhưng mà, cậu vẫn là đừng gần gũi với cậu ta quá, dù sao thì ở trong lớp, cậu ta cũng không phải là dạng học sinh ngoan ngoãn gì, tránh cho người ta nói lời không hay truyền ra ngoài." Lý Hòe An nói.

Lâm Đang gật gật đầu, cô không có phản bác, nhưng trong lòng thì không đồng ý với cách nói này của Lý Hòe An.

Cô cảm thấy Trình Diễm thật ra cũng không hư như lời họ nói, cuối tuần trước cô còn nhận được tiền trả lại từ anh. Cô càng ngày càng cảm thấy, Trình Diễm khẳng định là gặp phải khó khăn gì đó, không có cách nào giải quyết được mới đến tìm mình vay tiền.

Mọi người thấy cô gật đầu, liền không quan tâm đến chuyện này nữa, Tống Noãn đề nghị: "Hôm nay ngày lễ nghệ thuật, mọi người ở kí túc xá cũng có thể ra khỏi trường, chúng ta đi đến đường phố phía trước ăn teppanyaki đi."

"Teppanyaki là cái gì?" Lâm Đang nghiêng đầu hỏi.

"Chính là một số thức ăn như thịt, rau, dưa mà nó được nướng ra từ một tấm sắt." Lý Hòe An muốn sờ đầu của cô, nhưng lại kiềm chế lại, "Nó ở ngay đường phố phía trước, cậu đi ăn sẽ biết thôi."

Lâm Đang cũng khá muốn thử món ăn này, ở ngoài cổng trường tìm thấy xe của nhà mình, thấy Hứa Phục Triều ở trên xe, lớn tiếng nói với anh ta: "Anh ơi, buổi trưa em không về nhà, anh giúp em nói với bà ngoại một tiếng, được không ạ?"

Hứa Phục Triều liếc mắt nhìn qua những người kia rồi nói: "Được, chú ý an toàn."

"Dạ" Lâm đang lên tiếng, xoay người cùng mấy người kia lùi lại, nhìn xe đi xa.

"Chú lái xe kia không phải bố của cậu sao?" Thịnh Hạ tò mò.

"Không phải, đó là chú tài xế, bố của mình làm ở thành phố Vân." Lâm đang không giống như đang trả lời lắm, lấy gậy dò đường ra, xoay người cùng với bọn họ cùng nhau đi về phía trước.

Mấy người yên lặng gật đầu, vây quanh cô một đường đi về phía trước.

Có rất nhiều học sinh ăn cơm ở bên ngoài, quanh cái hẻm nhỏ đều là tiếng cười nói của học sinh, Lâm Đang được dẫn vào một cửa hàng teppanyaki, ngồi ở bên cửa sổ, họ ngồi bàn về những chuyện kì lạ trong trường học.

Ở bên ngoài cửa sổ, Trình Diễm đứng ở phía đối diện nhìn rất lâu, sau đó xoay người rời đi, mua một chén mì khô giá 4 tệ 5 đồng.

Cơm nước xong xuôi, đã qua thời gian ngủ trưa, nên mọi người quay lại phòng học lấy cặp sách, sau đó đi thẳng đến lớp học đa phương tiện.

Mùa hè thật sự rất nóng, vì vậy thầy cô đã bật điều hòa ở phòng đa phương tiện lên, để cho học sinh có thể trang điểm và thay đồ ở đây, chuẩn bị cho buổi biểu diễn vào tối nay.

Lúc này lớp học đa phương tiện đã có một ít người, vài người trong số họ tìm một vị trí đối diện với cửa sổ để hưởng gió, từng người nằm bò xuống ngủ trong chốc lát, nhoáng cái liền đến buổi chiều.

Càng ngày càng nhiều người đi đến phòng học đa phương tiện, đều đang trang điểm, những bạn học sinh ăn mặc đủ loại kiểu dáng trang phục biểu diễn đi tới đi lui, nhìn có cảm giác không khí ngày lễ ngập tràn.

Tống Noãn cũng tìm ra một túi trang điểm, chuẩn bị giúp Lâm Đang trang điểm, Thịnh Hạ cùng Lý Hòe An đứng ở bên nhìn, tò mò mà hỏi cái này, cái kia.

Tiết mục sắp bắt đầu rồi, Lý Hòe An đi ra ngoài rút thăm, Thịnh Hạ thân là học sinh dự bị của hội học sinh nên đã đi lên đằng trước giúp đỡ, chỉ còn lại

có Tống Noãn cùng Lâm Đang.

Tống Noãn sờ sờ mặt của Lâm Đang, giơ tay muốn tìm nước tinh chất, mới chợt nhớ ra hình như cô đã làm rơi nó ở trong phòng học rồi, cô nàng nhìn xung quanh một vòng, nhắm đến nam sinh ngồi trong góc.

"Trình Diễm!"

Trình Diễm trong lòng căng thẳng, giả vờ đạm nhiên ngước mắt.

"Cậu có thể qua đây một chút không?" Tống Noãn vẫy vẫy tay.

"Ồ." Trình Diễm chầm chậm đứng lên, lòng bàn tay toát ra mồ hôi, trong lòng đang tìm lý do giải thích vì sao lại đi theo các cô, không biết nên lấy lý do nào mới được.

"Cái đó, cậu có thể giúp tôi đến phòng học lấy đồ không, tôi mời cậu uống nước."

Trình Diễm ngẩn ra một chút, muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng bình nước kia là Lâm Đang đưa qua, cô ngồi ở ghế sofa, đang ngước mắt nhìn anh. Anh nhận được đồ uống, nhẹ nhàng cầm, rời tầm mắt của mình khỏi cô một cách khó khăn rồi hỏi: "Lấy cái gì?"

Tống Noãn khoa tay múa chân một chút: "Một cái bình hình trụ được làm từ pha lê, cái nắp của nó màu đỏ, nó nằm ở ngay một cái bọc nhỏ bên trong ngăn kéo, cậu thấy được ngăn kéo của tôi thì sẽ thấy nó."

"Được, tôi đi ngay đây."

Thiếu niên ôm đồ uống chạy đi xa.

Tống Noãn trở lại chỗ ngồi gần Lâm Đang, dùng tay làm quạt nói:"Thời tiết này cũng quá nóng rồi, đi ra ngoài đi một chuyến khẳng định sẽ đổ đầy mồ hôi, lớp trang điểm sẽ trôi đi mất."

Lúc thiếu niên trở về, quả nhiên cả người thấm mồ hôi, còn thở hổn hển: "Là cái này sao?"

Anh hắn là chạy vội đi lại chạy vội trở về, vì vậy không mất quá nhiều thời gian.

Lâm Đang từ trong túi lấy ra một bịch khăn nhỏ, lấy khăn ra rồi nói: "Cậu ngồi bên cạnh mình đi, nơi này mát mẻ."

Thiếu niên tựa như là sửng sốt một chút, sau một lúc lâu không nói chuyện, qua thật lâu, lâu đến Tống Noãn lại bắt đầu trang điểm, anh mới khẽ ừ một tiếng, rồi ngồi bên cạnh Lâm Đang.

Lâm Đang mới vừa bị Tống Noãn thoa một lớp nước tinh chất lên mặt , trên mặt ẩm ướt mềm mềm, nhìn anh, hỏi: "Sao cậu lại ở đây?"

Thân thể của anh lười biếng mà dựa vào ghế ngồi, giấu đôi chân đang căng thẳng của mình ở dưới bàn nói: "Nơi này mát mẻ, tới đây để hóng gió."

Lâm đang gật gật đầu, không nói chuyện nữa, nhắm hai mắt lại, phối hợp với Tống Noãn.

Trình Diễm chỉ đứng ở một bên nhìn, nhìn chăm chú, thấy những đồ vật trang điểm hoa hòe lần lượt được thoa lên mặt cô, sau đó cô liền giống như biến thành một người khác hoàn toàn.

"Tí nữa cậu giúp bọn mình canh cửa nhé."

"Hả?" Anh nhìn đến mức nhập tâm, đột nhiên bị kêu một tiếng, sợ tới mức run lên một chút, "Canh cửa làm gì?"

Tống Noãn không phát hiện điều đó, giải thích: " Chúng tôi tí nữa sẽ đi vào phòng bên trong để thay đồ, sợ có người đột nhiên đi vào, cậu giúp chúng tôi canh một chút."

Trình Diễm không ý kiến: "Ồ, được."

"Được rồi, son môi với lông mày tí nữa thoa sau, tránh cho lại dây vào quần áo." Tống Noãn vỗ vỗ tay, thưởng thức tác phẩm do mình tạo ra, lại xem trong gương lớp trang điểm của mình.

Lâm Đang cũng muốn nhìn một chút xem sau khi trang điểm mình trông như thế nào, nhưng không muốn quấy rầy Tống Noãn, đành phải cùng Trình Diễm đang đứng bên cạnh nói chuyện: "Cậu cảm thấy mình so với trước khi trang điểm có gì không giống nhau?"

2336 words
14.09.2024

Chương 19 : Biểu diễn

Editor: Kỳ Kỳ

Cô chớp chớp mắt, phấn mắt màu xanh nhạt khiến mí mắt cô trở nên lấp lánh, giống như trở thành một con bướm, muốn bay ra ngoài.

Trình Diễm nuốt nước bọt, đôi tay nắm chặt đầu gối: "Có... chắc có đó, màu của mí mắt so với ban đầu không giống nữa..."

Tống Noãn phì cười, cô nàng đang kẻ mắt không cẩn thận liền bị lệch mất, lập tức tìm bông tẩy trang để lau đi.

Lâm Đang cùng Trình Diễm điều không biết cô nàng đang cười gì, cùng nhau quay đầu nhìn cô nàng một cái, sau đó liền quay đầu lại. Lâm Đang hỏi: "Là màu gì thế?"

"Màu xanh nhạt, màu của bầu trời ấy." Trình Diễm nói.

"Ồ... Mình không tưởng tượng được màu của nó." Lâm Đang nhún vai, trong lòng có chút tiếc nuối.

"Tôi có thể chụp ảnh cho cậu." Trình Diễm nói, móc chiếc điện thoại từ trong túi ra, đến lúc mở camera của điện thoại ra, anh lại buông nó xuông, "Mức độ phân giải điện thoại của tôi không tốt..."

Lâm Đang móc điện thoại đưa cho anh: "Vậy cậu dùng của mình chụp đi."

Anh nhận điện thoại, mở camera lên, nhắm chuẩn vào Lâm Đang, sau đó ấn nút chụp , sau đó lặng lẽ đi ra ngoài, mở danh sách bạn bè ra, đem bức ảnh mới chụp chia sẻ cho chính mình.

"Xong rồi sao?"Lâm Đang hỏi.

"Xong rồi." Anh nhanh chóng xóa đi lịch sử trò chuyện, mở lại album, click mở ảnh chụp cho cô xem, "Chính là như vậy, tôi cảm thấy cũng khá đẹp."

Lâm Đang phóng to tấm hình ra, mở mắt to ra, cẩn thận coi nó một chút, vẫn là mơ mơ hồ hồ.Cô không muốn làm mất hứng, liền phụ họa một tiếng: "Thật sự khá xinh đẹp, kỹ năng trang điểm của Noãn Noãn tốt thật đấy."

Nhưng trong mắt cô lóe qua sự cô đơn, điều này đã bị Trĩnh Diễm nhìn ra, nhưng cho dù là nhìn ra rồi, Trình Diễm vẫn không biết nên nói gì để có thể an ủi cô.

"Được, đi thôi, đi thay quần áo." Tống Noãn đứng lên, buông chiếc gương nhỏ, cất vào trong cặp, một tay xách tay túi đồ đựng trang phục, một tay nắm tay Lâm Đang dắt cô đi đến phía trước.

Trịnh Diễm đi ngay sau các cô, nhìn các cô bước vào phòng học, sau đó thành thành thật thật ở bên ngoài canh cửa.

Đã gần đến lúc hoàng hôn, ánh mặt trời rực rỡ len lỏi qua những tán lá trên chiếc cây to mà chiếu xuống đất , toàn bộ trường học được bao phủ bởi ánh sáng ấm áp đó, có những tia nắng làm mắt anh nhòa đi.

Anh đã dừng suy nghĩ, chỉ là lẳng lặng nghe nhạc được phát ra từ loa phát thanh của trường.

Không biết qua bao lâu, phía cửa cánh sau truyền đến động tĩnh. Âm thanh trong trẻo của Lâm Đang hỏi: "Có đẹp không?"

Anh theo bản năng gật đầu, xoay người về phía cô, lại phát hiện cô không phải đang hỏi mình.

"Đẹp đẹp! Đẹp quá đi thôi mất, giống thiên nga ấy!"

Đó là một bộ váy thuần trắng được làm từ lông vũ, gió vừa thổi qua, lông vũ liền bị thổi theo, trên chiếc váy trang trí những viên kim cương lấp lánh, vừa nhìn liền biết giá trị của nó không nhỏ, nhưng dường như cũng chỉ có loại váy kiểu này mới có thể xứng với cô.

Anh biết cô không hỏi mình, nhưng vẫn không kiềm lòng được mà nói: "Đẹp."

Tầm mắt của cô nhìn quá bên này, cười thẹn thùng đáp: "Cảm ơn."

"Đi thôi, đi thôi, tóc còn chưa làm đâu đấy!"

Cô bị người khác lôi kéo đi mất, còn theo bản năng quay đầu lại nhìn anh một cái, anh nhìn cô cười, chỉ là không biết cô có cảm nhận được không.

"Oa ——"

Khi vừa bước vào lớp học đa phương tiện, thì người trong phòng liền reo hò, Sau đó Thịnh Hạ cùng với Lý Hòe An chạy đến, vây quanh các cô nhìn bên trái rồi lại nhìn bên phải, khen không dứt lời.

"Này thì cũng đẹp quá rồi đó! Mình đã nói là mắt nhìn của mình không sai đâu mà." Thịnh Hạ nhìn trên nhìn dưới đánh giá, có chút kiêu hãnh.

"Thật sự rất đẹp." Lý Hòe An phụ họa.

"Đừng khen nữa, các cậu khen làm mình ngại quá, khi nào thì buổi biểu diễn bắt đầu thế, bên của chúng mình cũng xong gần hết rồi, chỉ cần làm tóc nữa thôi là được." Tống Noãn tiện tay đưa túi cho Thịnh Hạ cầm, nắm tay Lâm Đang đi đến chỗ trống, bắt đầu làm tóc cho cô.

Tay của Tống Noãn rất khéo, rất nhanh liền làm cho tóc của Lâm Đang biến thành một nụ hoa nhỏ, lại đính thêm vài món trang trí trên tóc phù hợp với váy lông vũ, như vậy nhìn càng giống thiên nga hơn nữa.

Lý Hòe An một bên thưởng thức, một bên trả lời: "Nhanh lên thôi, 6 giờ rưỡi bắt đầu, giáo viên yêu cầu sắp xếp ghế nhỏ rồi, tôi giúp hai người cầm rồi, nên không cần phải chạy đi một chuyến nữa đâu."

"Được, cảm ơn cậu." Tống Noãn nói.

"Không cần cảm ơn đâu, mời tôi uống nước là được." Lý Hòe An đùa cô nàng.

Mọi người đang cười nói, Lâm Đang lại nhìn thấy được Trình Diễm đang đứng ở nơi có chút xa đây, cô hơi hơi đứng dậy , huơ huơ tay trước mắt anh, nhẹ giọng nói: "Có phải là cậu vẫn chưa lấy ghế không, mau đi đi."

Thịnh Hạ và Lý Hòe An đứng bên cạnh mới chú ý đến anh, Thịnh Hạ cũng nói: "Thuận đường đi xem xem phòng học còn người có người nào không, giục bọn họ nhanh lên đi."

Anh gật đầu, đứng dậy rời đi.

Đến khi bóng dáng của anh ra khỏi lớp học đa phương tiện, Lý Hòe An mới hỏi: "Cậu ta sao lại ở cùng với các cậu vậy?"

Tống Noãn giải thích: "Vừa nãy nhờ cậu ấy lấy một chút đồ."

"Thế à." Lý Hòe An còn muốn hỏi rõ chuyện, nhưng nghĩ nghĩ một chút, lại chẳng hỏi nữa.

Âm thanh thông báo từ bên ngoài đã truyền đến, mọi người cùng nhau đi tìm vị trí của lớp mình.

Hội trường ở ngoài trời, Lâm Đang cùng với Tống Noãn ngồi ở sau cùng của lớp mình, thu hút rất nhiều ánh mắt. Tống Noãn đã tham gia rất nhiều cuộc thi lớn nhỏ, mọi người đã quen rồi, nhưng Lâm Đang lại rất không quen, cô thậm chí rất ít mặc váy, đôi mắt của cô không tốt, người trong nhà đều không yên tâm để cô mặc váy ra khỏi cửa.

Mãi cho đến khi trời bắt đầu tối, tiết mục bắt đầu, ánh mắt nhìn xung quanh mới giảm bớt một ít, cô nhẹ nhàng thở ra, ngồi ở vị trí của mình nghiêm túc mà xem biểu diễn trên khán đài.

Tuy rằng nhìn không thấy, nhưng âm nhạc trên sân khấu cùng với tiếng hò hét của học sinh khiến cô cảm thấy rất náo nhiệt, cô rất ít đến nơi náo nhiệt như vậy, cảm thấy rất khác biệt và mới lạ.

Rất nhanh, đã đến tiết mục của cô, cô được người dắt lên sân khấu, ngồi ở chỗ sân khấu bên đàn dương cầm.

Ánh đèn tối đi, cô hít sâu một hơi, đôi tay đặt trên đàn dương cầm, tiếp theo, đèn tụ quang chợt mở ra, rơi xuống đỉnh đầu của cô, cùng lúc đó, tiếng đàn chậm rãi bắt đầu tựa như âm thanh trong vắt của dòng nước chảy.

Âm thanh ấm áp và tươi sáng tựa như mùa xuân lọt vào tai khán giả, tất cả những ồn ào đều lắng xuống, chỉ còn lại có khe khẽ nói rất nhỏ.

Trình Diễm ngồi ngay ở hàng phía trước, anh nghe thấy có người đang thảo thuận về người trên sân khấu, bọn họ nói rằng cô gái khiêu vũ kia trông cũng rất xinh, nhưng trong mắt anh chỉ có người con gái đang ngồi bên cây đàn dương cầm.

Ánh mắt của anh nhìn chằm chằm cô, tựa như anh cũng ở trên sân khấu vậy, đứng ngay trước đàn dương cầm của cô, dường như tất cả nụ cười của cô đều dành cho anh.

Tất cả mọi thứ đều biến mất, học sinh biến mất, thầy cô biến mất, sân thể dục biến mất, trường học cũng biến mất, chỉ còn đèn tụ quang chiếu sáng bọn họ.

Anh cong môi, nhìn khuôn mặt tràn đầy ý cười của cô.

Sau khi mọi thứ đều biến mất chỉ để lại một mảng tăm tối mà tại đó vạn vật đang bắt đầu sinh trưởng, có dòng suối xuyên qua, hai bên bờ rợp bóng liễu rủ xuống, có tiếng chim hót, có âm thanh gió thổi, co non xanh mướt bắt đầu sinh trưởng, từ phạm vi quanh chúng lại bay thẳng lên bầu trời, vì thế, ở nơi náo nhiệt này, chỉ còn lại có bọn họ.

Âm nhạc không biết từ bao giờ đã kết thúc, ánh đèn vô tình chiếu trên mặt người ấy, chỉ là trong nháy mắt, chẳng có cái gì nữa, chỉ còn lại khoảng không gian mờ ám giữa anh và cô.

Cô ở trên sân khấu, anh ở dưới sân khấu, không chỉ có lúc này, không chỉ có khoảnh khắc này.

Anh nhìn thấy Lý Hòe An bận rộn ở trên sân khấu, để giúp cô xách phần váy rơi xuống phía sau, đột nhiên lại rất muốn rời khỏi nơi này.

"Tao cảm giác nữ sinh đàn dương cầm trông có vẻ ngon hơn, chỉ là đáng tiếc, đôi mắt có vấn đề."

"Mày đừng có mà mơ, anh họ của tao học cùng lớp với Hứa Phục Triều, ở lớp bọn họ ai mà chả biết Hứa Phục Triều sau này sẽ là rể nhà họ Lâm, mày nghĩ xem Hứa Phục Triều lớn lên trông cũng rất được, nhà họ Lâm phải nhiều tiền cỡ nào chứ?"

"Tao cũng nghe nói, nghe nói mẹ của nữ sinh đó là CEO của một công ty đã niêm yết, còn lại là ở Vân Thị nơi tấc đất tấc vàng nữa, loại người như chúng ta cho dù có làm thuê cả một đời thì cũng không sánh bằng người ta đâu."

.....

Trình Diễm không có dũng khí nghe lại lần nữa, anh đứng dậy cầm lấy ghế nhỏ cứ thẳng thừng như vậy mà bỏ đi, ủy viên kỷ luật muốn ngăn anh lại, nhưng lại không ngăn được.

Một mạch đi thẳng trở lại trong phòng học, anh từ ngăn kéo lấy ra một hộp quà, bên trong là một cây bút máy, là cái mà lúc trước Lâm Đang tặng cho anh, anh đi tra thử, cái bút máy này ít cũng hơn 1000 tệ, mà với anh thì kiếm được 100 tệ đã là rất khó khăn.

Anh nuốt nỗi chua xót trong lòng xuống, cất chiếc bút máy cẩn thận, để lại vào một góc ở bàn học, lấy ra sách bài tập toán, bắt đầu làm bài tập.

Âm nhạc vẫn tiếp tục ở bên ngoài, buổi biểu diễn vẫn chưa kết thúc, thậm chí có thể nghe được âm thanh hoan hô.

Anh rất ít bị ảnh hưởng bởi môi trường xung quanh, lần đầu anh cảm thấy những âm thanh náo nhiệt ngoài kia làm người ta thật đau đầu, đột nhiên anh nhớ đến một câu nói đã học trong sách ngữ văn:Náo nhiệt này là của bọn họ, mà ta cái gì cũng không có.

Sau khi cưỡng ép bản thân mình làm vài câu bài tập, tâm trạng của anh bình phục được một ít, đang muốn lật ra trang sau để làm bài tập, lại nghe được âm thanh làm rối loạn lòng anh.

Ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên không phải là ảo giác, người đã đến của phòng học rồi, phía sau còn có tên Lý Hòe An chướng mắt kia.

"Cậu nói nãy bọn họ vừa ôm nhau ư! Không sợ bị thầy giáo phát hiện sao?"

"Thầy giáo cũng không ở đó nhìn thấy, mà nữ sinh kia lại là học sinh, chẳng ai rảnh mà đi báo cáo với thầy đâu."

Chỉ dựa vào hai câu này, anh có thể phán đoán được các cô hẳn là đang nói về cặp đôi ở lớp bên cạnh. Anh không hứng thú, cũng có chút không vui, làm bộ không nghe thấy, tiếp tục làm bài tập.

Nhưng lúc anh không chủ động, lại xuất hiện cơ hội được tiếp xúc với cô.

2200 words
21.09.2024

Chương 20 : Cậu quá quan tâm đến Trình Diễm

Editor: Méo không phải Mèo

"Trình Diễm, cậu chụp hộ ba chúng tôi một bức ảnh được không?" Tống Noãn hỏi.

Niềm hy vọng mới nhen nhóm của anh đã bị dập tắt, tuy có chút không vui nhưng anh vẫn đồng ý. Trình Diễm đứng dậy cầm lấy điện thoại, giọng điệu có phần cứng ngắc: "Cái này dùng thế nào?"

"Ấn chỗ này là được nè." Tống Noãn làm mẫu một lần rồi kéo Lâm Đang xuống cuối lớp đứng.

Trong ống kính, Lâm Đang đứng ở giữa, Tống Noãn đứng bên phải, Lý Hòe An đứng bên tay trai, trên mặt ba người đều nở nụ cười tươi rói, rất phù hợp với tấm poster ngày một tháng sáu phía sau họ.

Anh nhìn nụ cười của Lâm Đang, chẳng hiểu vì sao chút ghen tuông trong lòng đã biến mất chẳng còn chút dấu vết.

"Chụp xong rồi." Anh đưa trả điện thoại, không để ý đến bọn họ đang cười đùa vui vẻ mà quay về chỗ ngồi của mình.

"Trình Diễm."

Bước chân của anh hơi khựng lại, quay đầu lại nhìn thiếu nữ tóc ngắn ở sau mình: "Có chuyện gì sao?"

Thiếu nữ mím môi, hỏi: "Cậu có muốn chụp ảnh với tụi mình không?"

Ngoài miệng anh muốn từ chối nhưng bước chân lại rất thành thật, chờ đến khi cảm thấy hối hận thì đã đứng ở trước mặt cô rồi.

"Để mình chụp cho các cậu." Tống Noãn chui ra từ đội ngũ 3 người đã xếp hàng nghiêm chỉnh đợi chụp ảnh.

Vì thế anh tự nhiên thay thế vị trí của Tống Noãn, đứng ở bên cạnh Lâm Đang, rũ mắt nhìn cô.

"Ơ kìa, cười lên đi." Cô nàng hét lên.

Trình Diễm dời mắt đi nơi khác, nhìn về phía camera, nặn ra một nụ cười có chút cứng đờ.

"Được rồi, ok rồi đấy. Chắc sắp xong xong rồi, mình về copy ra rồi gửi cho các cậu sau."

Tống Noãn cất điện thoại đi, bảo Lâm Đang nhanh đi tẩy trang, lúc này trong lớp chỉ còn lại Trình Diễm và Lý Hòe An.

Trình Diễm liếc nhìn Lý Hoè An một cái.

Ánh mắt kia không mấy thân thiện, Lý Hòe An lập tức hiểu vì sao, trong lòng cả hai người đều biết rõ nhưng đều không nói gì, chỉ lẳng lặng quay về chỗ của mình.

Trong toilet, Tống Noãn và Lâm Đang đang nói chuyện.

Tống Noãn nói: "Mình thấy cậu quan tâm đến Trình Diễm quá đấy."

Bàn tay đang lấy nước tẩy trang của Lâm Đang khựng lại.

"Tại mình cảm thấy cậu ấy có hơi đáng thương, làm chuyện gì cũng chỉ lủi thủi một mình. Vừa nãy lúc tụi mình nói chuyện, cậu ấy cũng chỉ đứng một mình trong góc. Cậu ấy không có bạn, giống mình của lúc trước vậy."

Tống Noãn không nói nên lời, sửng sốt một lát rồi mới nói: "Nhỡ đâu cậu ta thích ở một mình thì sao?"

Lần này đến lượt Lâm Đang ngây ra: "Hả? Còn có người như vậy sao?"

Tống Noãn rửa mặt, lau khô bọt nước, mơ hồ đáp: "Đương nhiên là có chứ, có người thích đông vui tấp nập thì cũng có người thích ở một mình. Nói không chừng cậu mà nói chuyện với cậu ta, cậu ta còn chê cậu phiền phức đấy."

"Vậy sao?" Lâm Đang lẩm bẩm, cô rất sợ người khác ghét mình, vốn dĩ cô chẳng quen được mấy người, bạn bè lại càng ít, hẳn là Trình Diễm cũng được coi như nửa người bạn của cô nhỉ?

Nhưng Trình Diễm chưa bao giờ bảo muốn làm bạn với cô? Thôi bỏ đi, trước tiên cứ coi như anh không phải bạn mình vậy.

Vì thế cô âm thầm xóa tên Trình Diễm ra khỏi danh sách bạn bè của mình.

Nhưng đến cuối tuần, Trình Diễm lại chủ động nhắn tin, nói về chuyện chế tạo mô hình máy bay với cô.

Nếu không phải đột nhiên nhắc tới thì Lâm Đang cũng quên mất chuyện này, cô và Trình Diễm nói vài câu về mô hình máy bay, cuối cùng mới không nhịn được mà hỏi anh: "Cậu có ghét mình không?"

Bên kia không trả lời, qua một hồi lâu thì cô mới nhận được tin nhắn.

"Sao lại hỏi vậy?"

Cô nằm ở trên giường, trở mình một cái, ghé đầu vào gối rồi châm chước câu từ: "Tại mình thấy cậu luôn đi một mình, cậu có thấy mình phiền phức không? Ví dụ như lúc mình rủ cậu chụp ảnh cùng ý."

"Không thấy phiền."

Khóe môi Lâm Đang cong cong, lại hỏi: "Cậu là kiểu người không thích chỗ đông người sao?"

"Không phải."

"Thế từ bây giờ tụi mình làm bạn được không?"

Trình Diễm ở đằng bên kia bị câu hỏi vô lý này của cô làm cho choáng váng, ngón tay đang sắp xếp hộp giấy dừng lại, chẳng biết phải trả lời thế nào.

"Nếu tụi mình làm bạn thì mình sẽ mang đồ ăn ngon cho cậu, cậu còn có thể đến nhà mình chơi nữa, nhà mình cũng có nhiều đồ ăn ngon lắm."

Trình Diễm nhìn tin nhắn nhảy ra trên màn hình, cảm thấy có hơi buồn cười, trong trí nhớ của anh, chỉ có trẻ em đang học lớp mầm mới kết bạn kiểu này.

Nhưng Lâm Đang lại cảm thấy Trình Diễm rất đáng thương, hoàn cảnh gia đình anh không tốt, thành tích học tập chẳng ra sao lại không có ai chơi cùng, điều này khiến cô nhớ lại bản thân mình ngày trước.

Cô nằm trên giường, nhìn chằm chằm vào điện thoại, khoảnh khắc nhận được tin nhắn của anh, mắt cô híp lại rồi cong lên.

Trình Diễm nhắn lại rằng: "Được."

Cô gửi qua một sticker nhưng anh không trả lời. Trong lòng cô hiểu rõ, Trình Diễm là con trai còn mình là con gái, tuy là bạn bè nhưng không thể quá gần gũi, quan hệ của cô và Trình Diễm cũng giống như cô và Lý Hòe An thôi, chẳng có gì khác nhau.

Nhưng có điều cô nhắn tin với anh nhiều hơn với Lý Hòe An, vì Trình Diễm phải làm mô hình máy bay cho cô, nên cứ cách vài ngày anh lại gửi tin nhắn cho cô để cho cô biết tiến độ.

Bình thường trừ Tống Noãn ra thì cô cũng không có người bạn nào quá thân, sau khi về nhà không có chuyện gì làm, thi thoảng sẽ nói vài chuyện vu vơ với Trình Diễm.

Nhưng không hiểu vì sao mà hai người đều ngầm hiểu, giả vờ như không quen biết, khi gặp nhau ở trường cũng không chào hỏi.

Tới gần cuối kỳ, lần đổi chỗ cuối cùng sắp diễn ra, mãi đến khi Trình Diễm ngồi xuống cạnh Lâm Đang thì cô mới biết bạn cùng bàn mới của mình là ai.

Dọn bàn xong thì chuông chuẩn bị vào tiết đầu đã vang lên, Lâm Đang liếc nhìn người bên cạnh, không nói gì, yên lặng làm theo sự hướng dẫn của giáo viên để tìm số trang cần học.

Cô thường không tìm được đúng trang, toàn phải nhờ bạn cùng bạn giúp. Hôm nay cô cũng định nhờ Trình Diễm, nhưng còn chưa kịp mở miệng mà tay anh đã duỗi tới, lật đến số trang cần tìm giúp cô.

"Cảm ơn cậu nhé." Cô thấp giọng nói.

"Không có gì đâu." Trình Diễm cũng hạ giọng.

Giáo viên bắt đầu giảng bài, hai người không nói thêm nữa, an tĩnh nghe giảng.

Lại là tiết toán chán ngắt, Lâm Đang chẳng nghe hiểu được chữ nào, nhất là môn hình học, thậm chí trong đầu cô còn không tưởng tượng nổi cái hình đó ra sao.

Cô chỉ có thể ngơ ngác ngồi im, lúc này mới nhận ra Trình Diễm nghe giảng rất nghiêm túc, lực chú ý dồn hết vào trên bảng, tay còn không ngừng chép bài, lúc giáo viên yêu cầu mọi người suy nghĩ, anh cũng sẽ vẽ hình lên giấy nháp.

Trình Diễm không giống trong lời đồn, rõ ràng anh rất thích học.

Vì thế, cô lại có thêm một lý do khác để thông cảm cho Trình Diễm: Không quá thông minh, cố gắng chăm chỉ học tập nhưng thành tích không tốt.

Ấn tượng của cô đối với Trình Diễm bây giờ đã hoàn toàn tay đổi.

Tính tình Trình Diễm khá tốt, con người cũng nhiệt tình, có vay có trả, số tiền mà anh mượn cô, giờ đã trả được 100 tệ rồi.

Nhất là sau khi biết 100 tệ này là do Trình Diễm ăn mặc cần kiệm mới có, cô lại càng thông cảm cho anh hơn.

Giống như việc Tống Noãn và Thịnh Hạ muốn giúp cô, bây giờ cô cũng muốn giúp Trình Diễm.

Tan học, giáo viên ra khỏi lớp, Lâm Đang nhìn người bên cạnh đã ghé vào trên bàn thì đột nhiên có người ở sau vỗ nhẹ vào vai khiến cô giật mình.

"Cậu... cậu ...cậu làm mình sợ đấy!" Cô giật mình đứng phắt dậy, ngược lại còn dọa Tống Noãn lùi về sau một bước.

"Sao cậu phản ứng mạnh thế? Mình gọi cậu ra ngoài một chút cho thoáng, học cả tiết toán mà không thấy ù đầu à? Mình còn đang hoa mắt đây." Tống Noãn vừa nói vừa dụi mắt, sau đó kéo Lâm Đang đi ra ngoài.

Lâm Đang muốn quay đầu lại nhìn nhưng chẳng hiểu sao lại cảm thấy chột dạ, mãi đến khi tiếng chuông vào học vang lên, cô mới quay về chỗ.

Tiết này là môn văn, cô vẫn không biết số trang ở đâu, chưa cần cô nói thì tay Trình Diễm đã thò tới rồi lật sách giúp cô.

Cô hơi nghiêng người, rũ mắt nhìn sách vở của Trình Diễm trên bàn, muốn nói gì đó nhưng lại chẳng biết phải nói gì.

Giáo viên giảng được một nửa rồi bảo học sinh thảo luận cùng bàn, tiếng thảo luận xì xầm vang lên, cô gõ nhẹ vào bàn Trình Diễm rồi hỏi: "Cậu nghĩ thế nào?"

Trình Diễm quay người, nhìn vào mắt cô, từ từ nói ra suy nghĩ của mình.

Ý kiến của anh rất đầy đủ, gần như nói hết những gì Lâm Đang vừa nghĩ, còn có nhiều điều cô chưa nghĩ đến nữa. Lâm Đang không khỏi cảm thán:

"Trình Diễm, cậu chăm học vào nhé, nhất định cậu sẽ đạt điểm cao trong kỳ thi."

Trình Diễm nhướng mày, hỏi: "Sao đột nhiên cậu lại nói vậy?"

Lâm Đang có hơi ngượng: "Xin lỗi nhé, hôm nọ mình có lén xem thành tích của cậu thì thấy không tốt lắm. Nhưng dạo này mình thấy cậu rất chăm chỉ, hơn nữa còn rất thông minh, nếu cậu kiên trì thì nhất định sẽ thi được điểm cao thôi."

Sự tập trung của Trình Diễm hoàn toàn bị chuyển hướng, anh chỉ nghe được cô nói rằng cô đã lén nhìn thành tích của anh. Anh không tả nổi đó là cảm giác thế nào, khóe miệng vô thức cong lên rồi trịnh trọng nói: "Được rồi, tôi sẽ cố gắng học hành."

"Cậu có cần tài liệu hay sách tham khảo không? Nhà mình có nhiều lắm, dù gì mình cũng không dùng tới, có thể tặng cho câu." Lâm Đang ít khi nói dối, tai còn hơi hồng lên.

Trình Diễm tinh mắt nhìn thấy sắc hồng trên vành tai non nớt kia, cả người lâng lâng như sắp bay lên: "Ừ, vậy cảm ơn cậu trước nhé."

1986 words
28.09.2024

Chương 21 : Đơn giản chỉ là bạn

Editor: Hann

Trên bục giảng có tiếng nói bảo dừng lại, hai người ăn ý ngừng nói chuyện, quay đầu đi với những suy nghĩ riêng của mình, nghiêm túc nghe giảng rồi chép bài.

Cuối tuần, Tống Noãn bị Lâm Đang kéo đi hiệu sách.

"Không phải cậu nghe sách nói sẽ tiện hơn à? Cậu không được dùng mắt nhiều đâu đấy." Lần đầu tiên Tống Noãn cảm thấy Lâm Đang rất bướng bỉnh, khuyên thế nào cũng không chịu nghe, một hai đòi tới mua sách.

"Không phải mua cho mình." Lâm Đang giải thích.

Tống Noãn tùy ý dựa vào kệ sách, rút một quyển ra rồi lật lung tung mấy trang, hỏi dò: "Thế cậu mua cho ai?"

Lâm Đang mím môi: "Mình mua cho Trình Diễm."

Suýt nữa thì Tống Noãn trượt ngã khỏi kệ sách: "Cậu mua sách cho cậu ấy làm gì? Quan hệ của hai người thế nào mà đã đến lượt cậu mua sách cho cậu ấy chứ?"

"Cậu ấy bảo muốn làm cho mình một mô hình máy bay nên mình muốn mua thứ gì đó tặng cậu ấy coi như tạ lễ thôi."

"Mô hình máy bay?" Tống Noãn ngây ra: "Cậu ấy còn làm mấy cái này hả? Hơn nữa nếu thích mô hình máy bay thì cậu ra thẳng cửa hàng đồ chơi mua là được, nhất định còn xịn hơn cái mô hình mà cậu ấy làm."

"Không phải mấy loại mô hình thế đâu, thân máy bay được cậu ấy làm bằng giấy đấy, lần trước ở lễ hội Khoa học Kỹ thuật, có một nam sinh lớp 12 giành giải nhất với mô hình này rồi."

Tống Noãn bĩu môi, cảm thấy không có gì thú vị. Cô nàng phủi tay, đứng thẳng người: "Ờ, thế cậu định mua gì cho cậu ấy?"

"Tài liệu ôn tập."

Tống Noãn lại giật mình: "Cậu ấy còn cần tài liệu ôn tập á? Không bằng cậu mua cho cậu ấy hai bao thuốc lá đi."

Lâm Đang nhíu mày nhìn cô nàng, nghiêm túc nói: "Không phải đâu, Trình Diễm không hư như các cậu hay nói, cậu ấy thích học lắm mà còn rất cố gắng nữa, mình có hỏi qua rồi, cậu ấy bảo cần."

Tống Noãn có hơi không phục: "Cậu với Trình Diễm mới biết nhau được mấy ngày mà đã chắc chắn mình hiểu rõ về cậu ấy vậy chứ?"

Lâm Đang không biết trả lời thế nào, dù sao cô cảm thấy Trình Diễm không hư. Cô đi thẳng tới quầy tư vấn: "Có thể lấy giúp em vài tập tài liệu ôn tập được không ạ?"

"Em cần lớp mấy?"

"Từ lớp 10 đến lớp 12, loại tốt nhất ạ."

Lâm Đang ôm một chồng sách lớn đi ra ngoài, phía sau là Tống Noãn cũng bê đống sách không kém là bao.

"Đừng nói là cậu mang hết đống này đến trường nhé?" Tống Noãn hỏi.

"Mình gọi cho cậu ấy, giờ đưa cho cậu ấy luôn."

"Trời đất, cậu với Trình Diễm thân nhau như vậy từ khi nào thế?"

Lâm Đang không nói gì, lấy điện thoại rồi click mở danh sách bạn tốt, nhấn vào avatar con thỏ rồi gọi đi. Đợi hồi lâu vẫn không có ai nghe máy.

"Chắc là cậu ấy đang bận, đợi đến thứ hai rồi đưa cũng được." Cô nói.

"Mình đang hỏi là cậu thân với Trình Diễm từ khi nào thế?" Cả người Tống Noãn đều choáng váng, đây còn là ở trước mắt cô nàng nhé, nếu không có cô nàng ở đây thì chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì. Bây giờ Tống Noãn chẳng khác gì một người ba già, mắt thấy đứa con gái ngoan của mình sắp lầm đường lạc lối: "Mình khuyên cậu là đừng có gần gũi với cậu ấy quá."

Lâm Đang có hơi không vui, cô cảm thấy Tống Noãn chẳng hiểu mình gì cả nhưng chẳng có cách nào để giải thích rõ ràng với cô nàng, cô quay đầu đi không muốn nghe Tống Noãn nói nữa.

Đến thứ hai, Lâm Đang mang mấy cuốn sách cho Trình Diễm.

Trình Diễm đến sớm, đang ngồi ở chỗ làm bài tập, nhìn thấy nhiều sách như vậy thì bối rối: "Sao cậu mang nhiều thế?"

"Vẫn còn nữa đây nhưng nhiều quá mình không mang hết được, sách từ lớp 10 đến lớp 12 đều có, coi như mình tạ lễ cho mô hình máy bay mà cậu làm cho mình nha!"

Trình Diễm cong môi cười rất cách đống sách kia đi, lại làm như vô tình hỏi: "Nghe nói sắp chia lớp, cậu định chọn khoa nào?"

"Chuyện chọn khoa hả? Mình còn phải hỏi Noãn Noãn đã, cậu ấy chọn khoa nào thì mình chọn theo."

Đáy mắt Trình Diễm hơi tối đi.

"Thế cậu định chọn khoa nào?"

"Tôi chưa nghĩ kỹ." Trình Diễm đáp.

Lâm Đang ồ một tiếng rồi không hỏi thêm nữa, tan học Tống Noãn tới tìm cô, Lâm Đang nhớ tới chuyện này thì kéo cô nàng ngồi xuống cạnh mình, nghe cô nàng rồi phân tích:

"Là thế này nè, vật lý thì khỏi nói tại mình chẳng hiểu gì hết, địa lý cũng cần phải xem bản đồ, mình cũng không xem được. Thế nên mình chỉ có thể chọn sinh học, hóa học với lịch sử thôi."

"Ừ, cậu cứ quyết định đi rồi mình nói với bà ngoại một tiếng, đến lúc đó để bà nhờ người sắp xếp cho mình cùng lớp với cậu."

Tống Noãn nhoẻn miệng cười: "Ừm, tụi mình được học cùng lớp là ok rồi."

Lâm Đang cũng cười theo, lại hỏi: "Thế còn Thịnh Hạ với Lý Hòe An thì sao? Chắc hai cậu ấy không học cùng lớp với tụi mình đâu nhỉ?"

Tống Noãn nhún vai ra chiều bất đắc dĩ: "Đúng rồi đó, thành tích của Thịnh Hạ tốt thế, chọn thế nào cũng được vào lớp chọn thôi. Còn mình chỉ có thể vào lớp song song, còn Lý Hòe An thì phải xem cậu ấy muốn chọn lớp nào đã."

"Thế cũng tốt, mình với cậu vẫn chung lớp." Cô thò lại gần, lặng lẽ nói thầm bên tai Tống Noãn: "Cậu vẫn là bạn tốt nhất của mình."

Cô nói xong mặt liền ửng đỏ, mà Trình Diễm ở bên cạnh lại nhìn thấy rõ ràng.

Trình Diễm có chút ghen tị, nghĩ thầm nếu mình mà là nữ sinh thì có phải sẽ được ở gần cô hơn một chút không?

Thời gian trôi rất nhanh, nhoáng cái đã đến cuối kỳ, bạn cùng bàn mới còn chưa thân quen với nhau lại phải chia xa.

Lớp mười một chính là một bước ngoặt mới, các lớp ban đầu được chia thành lớp mới, không ai có thể biết trước được mình sẽ chuyển tới lớp nào, sẽ học cùng lớp với những người nào.

Lâm Đang không cần phải thi, trước ngày thi một ngày, cô đã bắt đầu thu dọn đồ đạc rồi tạm biệt các bạn cũ trong lớp.

Cô nhét hết sách vào balo, phần còn lại thì cất vào hộc bàn. Nhiều đồ đạc lỉnh kỉnh nên mình Lâm Đang không thể dọn hết được, cũng may có Hứa Phục Triều đã đợi sẵn ngoài cửa để giúp cô.

Đang là giờ tổng vệ sinh của buổi chiều thứ sáu, có rất nhiều bạn cùng lớp còn đang ở trong phòng học, cô có thể nghe thấy tiếng người ta xì xào bàn tán về Hứa Phục Triều, còn có vài nữ sinh cứ đứng ngây ra nhìn anh ta. Nhưng lúc này trong đầu Lâm Đang chỉ nghĩ tới Trình Diễm.

Ban nãy cô thu dọn sách vở, có một ít tiền rơi ra, sáu tờ mười tệ, hai tờ hai mươi tệ, tổng cộng là một trăm tệ. Không cần nghĩ cũng biết đây là Trình Diễm trả cho cô, chỉ là không biết anh để vào đó từ lúc nào.

Với tốc độ này, chắc chỉ trong học kỳ sau là anh có thể trả xong 500 tệ cho cô.

Thật ra ấn tượng của cô với Trình Diễm đã rất tốt, hai người có thể thường xuyên thảo luận trong giờ học, thi thoảng còn nói về mô hình máy bay.

Cô không thiếu mấy trăm tệ này, không cần Trình Diễm đi làm vất vả để trả cho cô. Nhưng cô chẳng biết phải nói sao với anh, cô sợ làm tổn thương lòng tự trọng của anh.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô vẫn không nói chuyện này ra.

Cất xong quyển sách cuối cùng, cô không nhịn được mà quay đầu nhìn thoáng qua người ngồi bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Trình Diễm, mình đi trước đây, cậu thi tốt nhé, cố lên!"

Trình Diễm còn đang ngây người, nghe cô nói vậy thì đáp: "Ừm, tôi biết rồi."

"Bái bai."

Lâm Đang vẫy tay chào rồi ôm sách đi ra ngoài, Tống Noãn đi theo, hỏi có cần mình giúp không thì cô xua tay từ chối.

Từng chữ từng chữ đều rơi vào trong tai Trình Diễm, anh còn nghe thấy Lý Hòe An chạy theo nói tạm biệt với cô, mà anh ngay cả tư cách chạy theo để nói với cô một câu cũng không có, chỉ có thể nhìn bóng dáng của cô càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất ở cuối tầm mắt.

Suốt kỳ nghỉ hè Trình Diễm cũng không hề nhắn cho Lâm Đang một tin, thi thoảng cũng muốn nói cho cô nghe về tiến độ mô hình, rồi lại sợ sẽ làm phiền đến cô.

Rõ ràng đã là bạn bè nhưng quan hệ của cả hai rất nhạt nhòa, không thể so được với Tống Noãn hay Lý Hòe An, chỉ cần nghỉ mấy ngày, không nói chuyện một thời gian thì mọi thứ sẽ tan thành mây khói.

Trong lòng anh có hơi bực, nhưng đến cuối cùng anh vẫn chẳng biết bản thân đang bực bội chuyện gì.

Bạn bè không phải là như vậy sao? Thi thoảng nói chuyện với nhau mấy câu, nhưng anh vẫn luôn muốn gần gũi hơn với cô, muốn được giống như Tống Noãn, nhưng nghĩ lại có được cái danh làm bạn bè với cô đã không tệ rồi.

Những ngày hè oi bức cứ bất giác trôi qua, sau hai trận mưa lớn, thời tiết dần mát mẻ hơn, ngày đi học cũng tới gần.

Học kỳ mới, chia lớp mới, mọi người phải xem bảng chia lớp xong mới biết mình học lớp nào.

Lâm Đang với Tống Noãn đã hẹn nhau cùng đến lớp học, cô để Hứa Phục Triều vào trường trước, còn mình đứng đợi ở cổng trường.

Chẳng biết là Tống Noãn dậy muộn hay thế nào, nhưng đợi hồi lâu còn chưa thấy cô nàng đâu, Lâm Đang tới chỗ bảo vệ mượn ghế rồi ngồi đợi.

Chỉ là chưa kịp đợi được Tống Noãn thì cô đã ngửi thấy một mùi hương quen thuộc.

"Trình Diễm!" Cô đứng lên, giọng nói có hơi lớn, mấy bạn học đi ngang qua đều ghé mắt nhìn lại.

Trình Diễm đã nhìn thấy cô từ lâu, còn chưa nghĩ ra nên chào hỏi cô thế nào. Từ trước đến nay hầu như anh không bắt chuyện với ai trước. Nghe thấy giọng nói của cô, thậm chí anh còn quên thắc mắc tại sao cô lại nhận ra mình, trong lòng tràn đầy vui mừng: "Sao cậu chưa vào?"

"Mình đang đợi Tống Noãn đi tìm lớp cùng, chẳng hiểu sao cậu ấy còn chưa tới. Mình có thể đi vào cùng cậu được không?"

1984 words
05.10.2024

Chương 22 : Ngã vào lòng Trình Diễm

Editor: Sel

Sao lại không được chứ? Hầu như ngày nào Trình Diễm cũng thấy Lâm Đang và Tống Noãn đến trường vào đúng giờ này, anh cực kỳ hâm mộ, thậm chí còn muốn thay thế vị trí của Tống Noãn để được đứng ở cạnh cô.

"Được, tôi đi xem cậu ở lớp nào rồi đưa cậu về lớp." Giọng điệu của anh cực kỳ bình tĩnh.

"Ừm, cảm ơn cậu." Lâm Đang cong môi, đi về phía anh.

Anh vuốt tóc theo bản năng - hè năm nay anh ra ngoài làm thêm nên da đen đi không ít. Vuốt tóc xong anh mới chợt nhớ ra rằng Lâm Đang không nhìn thấy được.

"Cậu..."

"Cậu..."

Hai người đột nhiên đồng thời mở miệng.

Lâm Đang mím môi, không hiểu sao nhịp tim của mình lại nhanh như vậy: "Cậu nói trước đi."

Tay Trình Diễm vô thức nắm chặt lấy quai cặp: "Định hỏi xem cậu đã làm gì vào kỳ nghỉ hè thôi."

"Ồ..." Ngón tay Lâm Đang đút trong túi khẽ siết chặt: "Mình chỉ ở nhà luyện đàn thôi, thi thoảng thì ra ngoài chơi, còn cậu thì sao?"

"Tôi cũng ở nhà thôi tại không có chuyện gì làm."

"Ồ... thế sao cậu không gửi tiến độ của mô hình máy bay cho mình xem?"

Trình Diễm muốn nói vì sợ làm phiền cô, nhưng anh không biết phải nói đùa thế nào. Nghĩ ngợi một hồi, anh hỏi lại: "Làm xong rồi, cậu còn cần không?"

Lâm Đang gật đầu, khẽ ừ một tiếng.

Rõ ràng thời tiết đã lạnh hơn, nhưng không biết tại sao vẫn cảm nhận được cảm giác ấm áp mơ hồ. Đoạn đường này rất ngắn nhưng lại bị hai người cố tình kéo dài, lòng bàn tay Lâm Đang đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Không còn ai nói gì nữa, có thể nghe được tiếng nói chuyện ồn ào của các bạn học xung quanh, bầu không khí có hơi xấu hổ.

"Đang Đang." Giọng nói của Tống Noãn truyền đến từ phía sau.

Lâm Đang lập tức thở hắt ra. Cô dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua Tống Noãn vừa chạy như bay tới, rồi nhìn về phía Trình Diễm, nhỏ giọng giải thích: "À, Tống Noãn đến rồi, mình đi với cậu ấy về lớp là được, cảm ơn cậu đã đi cùng mình một đoạn."

"Ừ, vậy tôi đi trước." Trình Diễm luống cuống tay chân, cuối cùng như quả bóng cao su xì hơi, gục đầu xuống rồi quay lưng đi.

Tống Noãn thở hồng hộc, khoác tay lên vai cô: "Xin lỗi cậu nhé, tại trên đường bị kẹt xe á, bắt cậu phải đợi lâu thế này làm mình áy náy quá, bây giờ tụi mình đi xem bảng chia lớp đi."

Cô gật đầu, bước chân tự động đi về phía trước, nhưng trong đầu lại có chút trống rỗng.

Đến gần bảng thông báo, Tống Noãn đi xem bảng chia lớp, Lâm Đang thì đứng chờ một bên. Cô nhìn xung quanh một vòng mà vẫn không thấy bóng dáng người kia, cũng chẳng ngửi được mùi hương quen thuộc.

"Trời ơi, má ơi!"

Giọng nói của Tống Noãn từ xa truyền đến khiến nhiều người chú ý, Lâm Đang vội nhắc nhở: "Suỵt... cậu nhỏ giọng chút."

"Không nhỏ giọng được, cậu đoán xem mình thấy cái gì?"

Lâm Đang có chút bất đắc dĩ, đi theo cô nàng đến khu dạy học, vừa đi vừa hỏi: "Cậu nhìn thấy cái gì mà phấn khích vậy?"

Tống Noãn suýt thì nhảy dựng lên: "Cậu biết ai cùng lớp với tụi mình không? Là Trình Diễm đó."

"Trình Diễm?" Lâm Đang dừng lại.

"Ừ, cậu không nghe lầm đâu, là Trình Diễm!" Tống Noãn nắm tay cô, tiếp tục đi về phía trước: "Cậu có biết lúc trước cậu ta thi được bao nhiêu điểm không? Vậy mà lần này lại vào cùng một lớp với tụi mình. Cậu ta gian lận hả?"

"Noãn Noãn, chuyện không có chứng cứ thì đừng nói bừa, không chừng là cậu ấy cố gắng học tập thì sao?" Lâm Đang nhíu mày.

Tống Noãn bụm miệng cười hì hì: "Mình nói vậy thôi, phòng thi đều dựa vào xếp hạng, cậu ta muốn quay cóp cũng không được. Nếu đúng là vậy thì cậu ta cũng giỏi thật, mới một tháng ngắn ngủi mà thành tích được cải thiện tốt quá."

Khóe môi Lâm Đang hơi cong lên: "Mình đã nói rồi mà, cậu ấy không hư như mọi người đồn đâu, với lại cậu ấy chăm học lắm, do các cậu không nhận ra thôi."

Tống Noãn bĩu môi: "Rồi rồi, sau này mình không chê cậu ta thành tích kém nữa, dù sao cũng cùng một lớp, mắng cậu ta không phải đang tự mắng bản thân à?"

Hai người vừa đi về lớp học vừa nói cười đùa.

Lớp mười một đã đổi khu học, Lâm Đang và Tống Noãn được xếp vào lớp A5 vẫn nằm ở tầng một.

Vừa vào lớp, hai người đã đi thẳng xuống dãy bàn cuối lớp, quyết định sẽ ngồi ở vị trí này.

Một mùi hương quen thuộc từ bên cạnh lượn lờ trước khoang mũi, trong lòng Lâm Đang cũng biết rõ đó là ai.

Cô buông cặp sách xuống, vươn tay gõ nhẹ vào chiếc bàn bên cạnh, cười nói: "Trình Diễm, trùng hợp thật đấy, chúng ta lại học chung lớp này."

"Ừ." Trình Diễm nghĩ thầm, chẳng có gì là trùng hợp cả, anh nghe lén cô và Tống Noãn nói chuyện với nhau rồi chọn khoa giống cô, sau đó lại kiểm tra điểm của Tống Noãn, thức khuya dậy sớm ôn bài mới có thể được vào cùng lớp với cô.

Lâm Đang không biết phải nói gì, đành ngồi về chỗ, tiếp tục nói chuyện với Tống Noãn.

Học kỳ mới, bầu không khí mới, lớp học lại phải bầu ra ban cán sự mới, nhưng tất cả những chuyện này đều không liên quan gì đến Lâm Đang và Trình Diễm, một người có vấn đề về thị giác, người còn lại không được mọi người yêu mến, chỉ có thể ngồi ở dưới nghe người khác phát biểu.

Tống Noãn muốn tranh cử vị trí lớp phó văn nghệ, cô nàng đi lên bục giảng tự giới thiệu, còn Lâm Đang ở dưới lặng lẽ vận động phiếu bầu.

"Trình Diễm, Trình Diễm, lát nữa cậu bỏ phiếu cho Noãn Noãn được không?"

Cô nghiêng ghế sang một bên, chỉ còn hai chiếc chân ghế chống đỡ mặt đất, cô phải đặt tay lên bàn của Trình Diễm thì mới giữ thăng bằng được.

Cô không nghe thấy Trình Diễm trả lời, chớp chớp mắt nhìn anh: "Noãn Noãn khiêu vũ giỏi lắm, lúc trước cậu ấy cũng là lớp phó văn nghệ đấy, nhất định có thể làm tốt chức vụ này mà."

Trình Diễm vẫn không nói gì.

"Được không? Nha? Mình mời cậu uống nước."

"Được rồi."

Lâm Đang bỗng cảm thấy trong giọng nói của anh có mang theo ý cười, nhưng chưa kịp nghĩ nhiều thì chân ghế đã bị trượt xuống.

"Bịch" một tiếng, cả ghế lẫn người đều ngã văng ra ngoài, Lâm Đang ngã nhào vào lòng Trình Diễm, đỏ mặt đón nhận ánh mắt tò mò của cả lớp nhìn lại.

"E hèm, tuy tiết này dùng để họp lớp nhưng dù sao cũng đang ở trong lớp đấy." Lời nhắc nhở của chủ nhiệm lớp khiến mọi người quay đầu lại, nhưng mặt Lâm Đang càng đỏ hơn, luống cuống chống tay vào chân Trình Diễm để đứng lên, giọng nói lí nhí như muỗi kêu: "Cảm ơn..."

Nếu không nhờ Trình Diễm đỡ cô, có lẽ giờ cô đã ngã úp mặt xuống đất rồi.

"Không cần cảm ơn."

Lúc này cô thật sự nghe rõ, trong giọng nói nhuốm ý cười của anh, chắc hẳn anh đang cười nhạo cô vì cô đã làm ra mấy hành động ngốc nghếch ở chốn đông người thế này.

Cô vội vàng nâng ghế rồi ngồi về chỗ, hai giây sau lại quay sang nhỏ giọng nói: "Cậu nhớ phải bầu cho Tống Noãn đấy."

Trình Diễm không nhịn được mà cười thành tiếng, giả vờ ho nhẹ một tiếng để cô không nhận ra.

Mãi cho đến khi cuộc bỏ phiếu hoàn thành, Tống Noãn được bầu làm lớp phó văn nghệ với cách biệt một phiếu, Lâm Đang mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Tống Noãn không vui nổi, vừa về chỗ là hỏi tội cô: "Cậu với Trình Diễm làm gì thế? Sao cậu lại ôm cậu ta?"

"Đâu có." Lâm Đang bày ra vẻ mặt vô tội: "Mình bảo cậu ấy bỏ phiếu cho cậu, không cẩn thận ngã rồi được cậu ấy đỡ thôi."

Tống Noãn giờ phút này chẳng khác gì mấy ông bố có tuổi, hận sắt không thành thép: "Mình nói với cậu bao nhiêu lần rồi, cách xa cậu ta một chút, cho dù thành tích của Trình Diễm có tiến bộ thì cũng không chứng tỏ được cậu ta tốt thế nào, cậu ít tiếp xúc với cậu ta thôi."

Có lẽ Lâm Đang đang trong thời kỳ nổi loạn, ngoài miệng thì cô trả lời đối phó qua loa, nhưng lại không để mấy lời của Tống Noãn ở trong lòng.

Tống Noãn nhìn dáng vẻ thất thần của cô thì lo lắng vô cùng. Cũng may bầu chọn cán sự lớp xong là đổi chỗ ngồi, người ngồi trước người ngồi sau, không cách nhau quá xa.

"Mình nói rồi đấy, yêu sớm bị phạt nặng lắm." Tan học về nhà, Tống Noãn vẫn còn lải nhải: "Cậu còn nhớ cặp đôi ở lớp A9 kia không?"

"Mình nhớ mà, nhưng mình có yêu sớm đâu." Lâm Đang phản bác lại, nhưng chẳng mấy chốc đã bị cơn tò mò đánh bại: "Mình nhớ là bọn họ còn hôn nhau ở hành lang cơ."

"Đúng rồi, là hai người đó đấy, vốn dĩ mình còn tưởng cô bạn kia sẽ vào được lớp chọn, nhưng không ngờ lại bị xếp vào lớp thường."

Lâm Đang nhíu mày: "Hả? Tại sao?"

Tống Noãn ra vẻ thành thục: "Còn tại sao được nữa, yêu đương hăng quá nên quên học hành. Mình nghe nói năm ngoái giáo viên còn tìm hai người đó để nói chuyện, suýt nữa thì xử phạt rồi, phụ huynh cô bạn kia chạy đến

trường khóc lóc xin xỏ mấy lần, phía ban giám hiệu nói chỉ cần hai người họ không làm ra mấy việc ảnh hưởng đến học hành thì sẽ không xử phạt nữa."

Yêu đương sẽ ảnh hưởng tới thành tích sao? Lâm Đang không hề biết mấy điều này, vốn dĩ cô muốn hỏi Tống Noãn, nhưng cả hai đã đi đến cổng trường, Hứa Phục Triều đang còn đang đợi cô.

Vốn dĩ Lâm Đang cũng không cố tình bắt chuyện với Trình Diễm, nên cô không hiểu vì sao Tống Noãn lại lo lắng như vậy.

Đến giờ thể dục, cô vừa đi vừa giải thích: "Mình với Trình Diễm thật sự không có gì cả, cậu ấy là bạn mình, giống Lý Hòe An ấy."

Không phải Tống Noãn không tin, nhưng cô nàng rất sợ Lâm Đang sẽ bị dạy hư: "Vậy sau này cậu hạn chế nói chuyện với cậu ta thôi, nếu không mình không làm bạn với cậu nữa."

Bước chân của Lâm Đang khựng lại, nghiêm trọng như vậy sao? Cô bất đắc dĩ giơ tay lên thề: "Mình thề với cậu là mình không hề thích Trình Diễm chút nào cả, cũng chưa từng nghĩ tới việc yêu sớm, nếu không..."

"Được rồi, cậu biết vậy là tốt rồi." Tống Noãn vội vàng cắt ngang lời thề của cô, kéo tay cô xuống: "Thầy thể dục gọi tập hợp rồi, cậu chờ mình ở đây nhé."

Lâm Đang ngồi trước cửa phòng dụng cụ thể thao, trong tay cầm vợt cầu lông, nghe tiếng cười nói ở trong sân thể dục mà khẽ thở dài.

Cô nghe thấy tiếng bước chân tới gần, sau đó là hương chanh quen thuộc, cô ngẩng đầu nhìn người đi tới, đang định hỏi "cậu không đi tập hợp sao" thì đã nghe anh nói:

"Tôi tới trả tiền cho cậu."

Giọng nói của anh trầm thấp không giống bình thường.

Lâm Đang đứng lên nhận lấy tiền. Cô biết học sinh hộ nghèo mới nhận được trợ cấp, Trình Diễm chắc chắn sẽ đến trả tiền, chỉ là không ngờ anh lại

đích thân đến trả cho cô.

"Cảm ơn cậu." Anh nói

"Không có gì đâu."

Cả hai người đều hiểu đối phương muốn nói gì.

Thiếu niên đứng tại chỗ trong chốc lát, sau đó xoay người toan rời đi.

"Khoan đã." Lâm Đang tiến lên hai bước: "Mình biết cậu là ai, với mình không có ý gì khác, chỉ muốn nói là nếu cậu gặp khó khăn gì thì cứ nói trực tiếp với mình, mình sẽ cho cậu mượn tiền."

Trên trán Trình Diễm đã túa mồ hôi lạnh, anh còn tưởng rằng cô nói mấy lời này để lừa anh. Trình Diễm im lặng, định tiếp tục bước đi.

Nhìn thấy bóng dáng kia càng đi càng xa, Lâm Đang không nhịn được mà gọi: "Trình Diễm."

Cả người Trình Diễm cứng đờ, bước chân cũng dừng lại.

Lâm Đang chạy đến, đứng ở sau lưng anh, thấp giọng nói: "Trình Diễm, về sau đừng lừa người khác nữa."

Trong đầu anh lập tức lóe lên hàng tá giải pháp, kiêu ngạo hỏi cô là anh thì đã làm sao, hoặc uy hiếp cô không được đi tố cáo với giáo viên, hoặc có thể xin lỗi cô để được thông cảm...

Nhưng dù thế nào anh cũng không mở miệng được, vào giây phút anh vay tiền cô, anh đã biết bản thân không thể quay đầu.

Vậy mà anh vẫn còn ảo tưởng, chỉ cần Lâm Đang không biết người kia là anh thì cô sẽ không chán ghét anh. Chỉ cần người xấu xa đó không phải Trình Diễm thì ít nhất anh có thể trở thành bạn của Lâm Đang, anh sẽ cố gắng để trở thành người bạn chân thành của cô.

Nhưng bây giờ mọi cố gắng của anh đều sụp đổ, hóa ra Lâm Đang đã biết từ lâu, người xấu mượn tiền cô chính là Trình Diễm.

Tại sao biết đó là anh rồi mà cô vẫn còn thân thiện với anh như vậy?

Anh máy móc xoay người lại, cố kìm nén sự nức nở trong giọng nói, cúi đầu nhìn vào mắt Lâm Đang rồi hỏi: "Cậu biết từ bao giờ?"

Lâm Đang cảm nhận được anh đang run rẩy, cô duỗi tay nắm lấy góc áo khoác của anh, nhẹ nhàng an ủi: "Mình không giận cũng không trách cậu đâu, mình biết cậu gặp khó khăn nên mới làm vậy..."

Anh không nói thành lời, chỉ muốn biến mất khỏi nơi này. Sự bao dung rộng lượng của Lâm Đang càng khiến anh trở nên đen tối nhỏ bé hơn, bọn họ không cùng một thế giới, anh không xứng làm bạn với cô.

Anh vùng ra khỏi tay cô rồi bỏ chạy trong hoảng loạn.

2600 words
12.10.2024

Chương 23 : Chúng ta vẫn là bạn chứ?

Edit: Hann

Lâm Đang muốn đuổi theo nhưng lại không xác định được phương hướng. Cô cúi đầu, có chút hoang mang quay trở lại cửa phòng thiết bị, ngồi xuống chiếc ghế đẩu nhỏ.

Những lời cô nói cũng đâu khó nghe nhỉ? Không hề trách anh, cũng để ý đến lòng tự trọng của anh, chẳng hề nhắc tới việc anh vừa đi học vừa đi làm, thế thì anh chạy làm gì chứ?

"Đang nghĩ gì thế?" Tống Noãn đi đến, vỗ nhẹ vào vai cô.

"Cậu còn nhớ chuyện mình từng kể cậu nghe hồi học kỳ 1 không? Chính là chuyện một nam sinh giả làm Hứa Phục Triều để vay tiền mình ấy."

"Nhớ, sao vậy? Cậu ta lại đến làm phiền cậu hả?"

Lâm Đang lắc đầu, kể qua loa chuyện vừa rồi một lần, hỏi: "Cậu nói xem tại sao cậu ấy lại chạy? Mình có bảo sẽ tố cáo với giáo viên đâu? Lạ thật đấy."

Nhưng Tống Noãn lại để ý chuyện khác: "Điều kiện gia đình không tốt lại còn cố gắng học tập, sao nghe quen thế nhỉ... Người cậu nói không phải Trình Diễm đấy chứ?"

"Không phải cậu ấy." Lâm Đang nhìn đi nơi khác.

"Cậu nhìn mình rồi nói đi." Tống Noãn quay mặt cô lại, nhìn chằm chằm vào cô: "Lúc nào cậu cũng ở cạnh mình, ngoại trừ Trình Diễm ra thì cậu còn quen biết ai được chứ?"

Cô chột dạ, mắt hết liếc trái rồi phải, nhẹ nhàng đẩy Tống Noãn ra, lắp bắp nói: "Thế... thế thì sao?"

Tống Noãn suýt thì ngất xỉu: "Lại còn làm sao à? Đây là bạo lực học đường đấy! Bạo lực học đường đấy cậu biết không hả? Thấy cậu dễ bắt nạt nên mới đến đòi tiền cậu! Sau này cậu ta chắc chắn sẽ là tội phạm vi phạm pháp luật đấy."

Lâm Đang lấy tiền trong túi ra: "Cậu ấy tới trả mình tiền."

Tống Noãn nghẹn họng một hồi rồi lại nói: "Thế thì sao? Cậu có biết bao nhiêu lần cậu ta vác cái mặt bị thương đến trường rồi không? Chẳng biết đánh nhau chỗ nào nữa, loại người này không báo công an đã là nể mặt lắm rồi, cậu còn đồng tình với cậu ta?"

Lâm Đang không biết nên giải thích thế nào, cô không tự giác cho rằng Trình Diễm không xấu xa như lời đồn, ai ngờ Tống Noãn lại khó lừa như vậy.

Trong lòng cô có chút khổ sở: "Nếu cậu ấy đã trả tiền rồi thì coi như chuyện này chưa từng xảy ra, từ giờ mình không qua lại với cậu ấy nữa là được."

"Cậu nói đúng lắm, thôi cất tiền đi, tụi mình đi chơi bóng rổ."

Lâm Đang bị túm đi xem chơi bóng rổ. Cô ít khi có cơ hội vận động, đáng lẽ nên vui vẻ mới phải, nhưng trong lòng vẫn luôn rầu rĩ, còn có hơi thất vọng khổ sở, tóm lại rất phức tạp, là loại cảm xúc mà cô chưa từng trải qua.

Thật ra không cần Tống Noãn phải khuyên nhủ, bởi cô và Trình Diễm cũng chẳng có lý do gì để tiếp xúc với nhau, cùng lắm là gặp mặt thì chào nhau một tiếng. Còn về chuyện mô hình máy bay, giờ mọi việc đã thế này rồi, có lẽ Trình Diễm sẽ không đưa mô hình cho cô nữa.

Cô vẫn đi theo Tống Noãn như trước. Trong lớp có hoạt động giải trí gì vui, cô nàng đều kéo cô vào chơi cùng, thi thoảng cô đi thoáng qua mùi chanh thoang thoảng kia, nhưng cả hai đều ăn ý không nói gì, như thể chưa từng quen biết nhau.

Từ xa lạ trở thành bạn bè, lại từ bạn bè trở thành người xa lạ, quá trình tàn khốc thế này cô chưa thể làm quen được.

Cô không hiểu sao mọi chuyện lại tanh bành thế này, thậm chí đôi khi còn nghĩ có phải mình nói câu nào chọc Trình Diễm giận mất rồi không.

Thỉnh thoảng cô lại cầm điện thoại, nhìn avatar màu đen trong danh sách nhắn tin, cứ muốn giải thích gì đó nhưng lại không biết bắt đầu từ chỗ nào. Có lẽ đúng như lời Tống Noãn nói, Trình Diễm là kẻ ăn cháo đá bát, nhưng cảm giác bị bỏ rơi này đúng là khiến người ta hụt hẫng khó chịu.

Chớp mắt mùa thu đã đến, thời tiết ngày càng lạnh hơn, trường học tổ chức cuộc thi làm video ngắn, Tống Noãn bận bịu việc này nên Lâm Đang chỉ có thể ở một mình.

Không có ai nói chuyện cùng nên cô cũng lười ở lại học tiết tự học buổi tối, vừa tan học là dọn đồ chuẩn bị về nhà.

Cô chờ Hứa Phục Triều tan học để cùng nhau về nhà, nhưng Hứa Phục Triều đang học lớp 12, buổi chiều có thêm một tiết, thời gian tan học còn muộn hơn cả cô.

Cô ôm cặp sách, định bụng lấy điện thoại ra nghe nhạc, nhìn thấy giao diện trò chuyện lại nghĩ đến Trình Diễm, cô quay đầu nhìn thoáng qua, thấy một

người đang ngồi trong góc.

Không cần đi đến cô cũng nhận ra đó là ai.

Trong lớp không có người, loa trường đang bật một khúc quân hành cực kỳ dõng dạc hùng hồn như tiêm thêm máu gà cho cô. Cô bỏ cặp sách xuống, lần mò đi tới, đứng lại trước bàn Trình Diễm.

Hình như anh đang viết gì đó nên chưa ngẩng đầu lên.

"Cậu còn cho mình mô hình máy bay nữa không?" Lâm Đang có hơi giận.

Trình Diễm dừng bút, ngước lên nhìn cô: "Cậu vẫn còn muốn cái đó à?"

"Do cậu nói muốn tặng mình mà." Lâm Đang bĩu môi, không hiểu sao lại có chút ấm ức, hai mắt cũng đỏ lên.

"Tôi còn tưởng cậu không cần." Trình Diễm để bút xuống.

"Sao lại không cần, vốn dĩ là của mình mà." Cô còn chưa nhận quà đáp lễ đâu, vốn dĩ nó thuộc về cô rồi. Càng nghĩ lại càng giận, không nhịn được rơi nước mắt.

Trình Diễm hơi hoảng, tìm khăn giấy nhưng chẳng thấy đâu, duỗi tay muốn lau nước mắt cho cô, nhưng nhìn thoáng qua camera theo dõi, anh lại thả tay xuống: "Sao cậu lại khóc?"

"Thế sao hôm đó cậu lại chạy? Mình chỉ bảo từ lần sau cậu đừng lừa người nữa, mình không mách với giáo viên, cũng chẳng mắng mỏ gì cậu, tại sao cậu lại không để ý đến mình?" Lâm Đang vừa rơi nước mắt vừa lau, nhưng lau nhanh đến mấy cũng không kịp, nhìn cực kỳ đáng thương.

"Tôi..." Trong lòng Trình Diễm chua xót, không phải anh muốn bơ cô, mà do anh sợ cô sẽ chán ghét mình.

"Nhớ đưa mô hình máy bay cho mình!" Lâm Đang ghét nhất dáng vẻ muốn nói lại không nói này, cô tức giận xoay người muốn bỏ đi, chân lại đột nhiên va vào chân bàn, đau đến nỗi cô phải gập người lại.

Trình Diễm vội vàng ngồi xổm xuống xem xét cẳng chân cho cô: "Đụng vào bàn sao?"

Trong mắt cô ầng ậng nước, gật đầu với anh: "Ừm."

Trình Diễm không nghĩ nhiều, xắn ống quần của cô lên, thấy cẳng chân cô đã tím xanh. Anh chà xát lòng bàn tay, một tay nắm lấy cẳng chân cô, một tay nhẹ nhàng xoa xoa chỗ bị tím, nhẹ giọng nói: "Bị tím rồi, về bôi thuốc sẽ khỏi thôi."

Anh nói xong, còn chưa nghe được cậu trả lời thì đã ngước mắt lên nhìn: "Sao..."

Gương mặt phiếm hồng chặn ngang lời nói của anh, chẳng biết có phải do anh làm lố quá không, nhưng cuối cùng vẫn bình tĩnh kéo ống quần cho cô xuống, đứng dậy nói: "Mai tôi sẽ mang mô hình máy bay cho cậu."

Lâm Đang gật đầu, vội vàng đỡ bàn chạy đi chỗ khác.

Cô cảm giác tim mình như sắp nhảy ra ngoài, chẳng có cách nào để đè nó xuống được. Bà ngoại từng nói không được để nam sinh tùy tiện chạm vào mình, nhưng chẳng hiểu sao khi bị anh chạm vào, cô không hề cảm thấy khó chịu.

"Lâm Đang."

Nghe thấy giọng của Hứa Phục Triều ngoài cửa, cô lập tức cầm lấy cặp sách rồi chạy chậm ra ngoài.

Bên ngoài gió lạnh thổi vù vù, nhưng không thể xua tan cơn nóng trên mặt cô, dù đang đi trên đường mà cô vẫn nhớ lại cảm giác khi hai người tiếp xúc với nhau.

Cho dù thị lực không tốt, nhưng từ khi lên cấp hai cô đã không bị ai chạm vào như vậy, nhất là cảm giác này khác hẳn với lúc bà ngoại bôi thuốc cho cô.

"Em thân với nam sinh kia lắm à?" Hứa Phục Triều đột nhiên hỏi.

Trong lòng Lâm Đang hoảng hốt, khó khăn giải thích: "Bạn học hồi lớp 10, giờ được xếp vào cùng lớp."

Hứa Phục Triều cười như không, cũng chẳng nói thêm gì nữa.

Lâm Đang có hơi lo lắng, vừa về nhà đã gửi tin nhắn cho Trình Diễm, bảo anh chiều mai tan học rồi đưa mô hình máy bay cho cô.

Tuy như thế có hơi kỳ lạ nhưng còn đỡ hơn bị Tống Noãn mắng.

Trời còn chưa tối, Lâm Đang cùng Trình Diễm lén lút ngồi ở cửa bậc thang của tòa nhà thực nghiệm, trước mắt là mảnh đất trống có lác đác vài cây trúc, nếu không đến gần, sẽ không nhìn rõ ai với ai.

Trình Diễm đưa điều khiển từ xa giản dị cho cô, còn dạy cô cách dùng: "Ấn nút này là bay lên được."

Cô hứng thú hừng hực nhìn máy bay hồng nhạt dưới mặt đất, ấn chốt mở, sau đó máy bay run rẩy bay lên. Nhưng nó không chuyển hướng được, chỉ có thể bay loạn theo gió.

Cuối cùng máy bay mắc vào cây trúc, Trình Diễm đứng dậy đi nhặt, Lâm Đang theo sau anh.

"Cậu dạy mình cách làm được không?"

"Được." Trình Diễm nhẹ nhàng cầm lấy máy bay, hai người ngồi xuống bậc thang, anh bắt đầu giảng giải cho cô nghe.

Lâm Đang giống như một quyển mười nghìn câu hỏi vì sao, anh nói đến chỗ nào là cô hỏi chỗ đó, giống hệt trẻ con bắt đầu khám phá thế giới.

Nhưng Trình Diễm không hề ghét cô như vậy, thậm chí còn dịu dàng giải thích từng câu một.

Lúc chẳng còn gì để nói, loa phát thanh cũng vừa dừng lại, toàn bộ thế giới bỗng trở nên an tĩnh, sắc trời cũng tối dần, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng gió cọ qua lá trúc.

Lâm Đang cúi đầu nhìn mô hình máy bay, thấp giọng hỏi: "Sao hôm đó cậu lại chạy? Là do mình nói sai gì sao?"

"Không." Trình Diễm muốn nói gì đó nhưng chẳng biết phải mở miệng thế nào.

"Từ nay về sau cậu đừng lừa người nữa được không?" Cô hỏi.

"Từ bây giờ tôi sẽ không lừa cậu nữa." Trình Diễm đồng ý ngay tức khắc, quay sang nhìn người bên cạnh, nở nụ cười có chút bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại thầm mắng cô ngốc.

Ngón tay Lâm Đang nắm lấy cánh máy bay, nhỏ giọng nói: "Mình biết người mượn tiền là cậu lâu rồi, ở trường cũ mình từng gặp phải loại chuyện này nên rất sợ, có thời gian mình không đến trường, cũng do bị chuyện này làm cho ốm luôn."

Nụ cười của Trình Diễm cứng lại, anh biết Lâm Đang bị ốm đã lâu, Lý Hòe An còn đi thăm cô, nhưng không biết hoa ra lại là vì mình. Chút đắc ý cùng may mắn trong lòng anh bay biến chẳng còn chút gì, chỉ còn lại cảm giác trống rỗng tột cùng.

Anh hơi hé miệng, muốn xin lỗi nhưng anh chưa từng chủ động xin lỗi ai bao giờ, cho dù áy náy đến nỗi đỏ cả mặt nhưng vẫn chẳng nói thành lời.

"Sau này mình mới biết được hóa ra điều kiện nhà cậu không tốt, mình nghĩ chắc chắn do cậu gặp phải chuyện gì khó khăn, nếu không cũng chẳng làm ra chuyện như vậy."

Trình Diễm có chút sợ hãi, anh sợ câu tiếp theo là hy vọng từ nay cậu tự giải quyết cho tốt. Anh muốn giải thích rằng mình mượn tiền cô là bất đắc dĩ, anh không muốn bắt nạt hay quỵt tiền cô.

"Tóm lại từ nay về sau cậu đừng lừa người ta nữa." Lâm Đang đứng lên, phủi bụi trên quần áo: "Hứa Phục Triều sắp tan học rồi, mình về lớp chờ anh ấy đây."

Nhìn cô ôm mô hình máy bay chậm rãi đi ra ngoài, Trình Diễm vội vàng đứng lên, đuổi theo được hai bước rồi lại khó khăn đứng lại: "Chúng ta... chúng ta vẫn là bạn chứ?"

19.10.2024
2157 words

Chương 24 : Mùi của cậu

Editor: Kỳ Kỳ

Trên thế giới này là có rất nhiều người cô độc một mình, không cần bất cứ ai làm bạn, Trình Diễm anh đây chính là một trong số đó. Anh không cần bất cứ ai làm bạn, cũng không để ý người khác có xem anh là bạn hay không, ngoại trừ Lâm Đang.

"Hả?" Lâm Đang có chút bối rối, quay đầu nhìn vào anh, "Đương nhiên là phải rồi, cảm ơn mô hình máy bay của cậu, mình rất thích."

Trời tối dần, trước mắt có chút mơ hồ, nhưng anh vẫn nhìn thấy rõ ràng khóe mắt đang cong lên của Lâm Đang, tựa như vầng trăng mông lung treo bên chân trời vậy.

Anh không nói được lời gì tốt đẹp, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng chỉ thốt ra được một câu: "Không cần cảm ơn."

Từ tòa nhà thực nghiệm đến khu dạy học trên đường chẳng có mấy ai, cả một đoạn đường Trình Diễm vẫn luôn đi theo sau Lâm Đang, nhìn thấy cô bước vào phòng học, đeo cặp sách lên, cùng Hứa Phục Triều đi cạnh nhau ra ngoài cổng trường.

Anh không kìm nén được, đuổi theo ra ngoài, đứng ở cổng trường, nhìn thấy hai người họ một trước một sau bước lên một chiếc xe màu đen, sau đó, chiếc xe màu đen nhanh như bay mà đi mất.

"Cậu đang nhìn cái gì đó?" Có vài học sinh nam từ sau lưng anh vây qua đây.

Anh xoay người chỉ liếc nhìn họ một cái, không nhanh không chậm đi về phía khu dạy học: "Tôi đã nói rõ với mấy người từ lâu rồi, tôi không có tiền, hơn nữa người ký giấy nợ cũng không phải là tôi."

Đám học sinh nam cười nhạo, đi theo sau lưng anh: "Tao nghe nói lần này trong danh sách học sinh nghèo nhận tiền có mày, mày dám nói với tao là không có tiền à?"

Anh dừng chân, nhìn người nọ, bĩu môi dưới: "Tiêu hết rồi, làm sao? Bọn mày còn muốn đánh tao sao? Đây là trong trường học, mày cứ việc đến đây, ngày mai mày sẽ bị đuổi học thôi."

Nói xong, anh xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

Mấy tên học sinh nam không đi theo nữa, chỉ vào anh nói: "Mày có gan thì đừng ra khỏi trường học, nếu không ông đây gặp mày lần nào là đánh mày lần đó."

Trình Diễm tựa như không nghe thấy, thong dong đi xa.

-

Chuyện video ngắn cuối cùng cũng làm xong, Tống Noãn có thời gian chơi với Lâm Đang, Lâm Đang cũng tiếp tục tới lớp tự học buổi tối.

Gần tới lễ Giáng Sinh, trong lớp liền có trào lưu tặng táo, Tống Noãn không nhắc đến, Lâm Đang cũng chẳng biết, cho đến khi cô lấy từ trong hộc bàn

ra một quả táo rất to, mới tò mò nói: "Có khi nào là có người nhận nhầm vị trí rồi không?"

"Chắc là không phải đâu, hôm nay là đêm Bình An, rất nhiều người đều mua táo để tặng, mình cũng chuẩn bị để tặng cho cậu , mà cũng bởi vì bây giờ còn chưa tới buổi tối mà."

"Vậy đây là người khác tặng cho mình à?" Lâm Đang cầm lấy quả táo ngửi thử, "Thơm quá, là ai tặng nhỉ?"

Trong đầu Tống Noãn lướt qua vài cái tên, sau đó lại phủ định, cô nàng nghĩ mấy người họ sẽ không chơi trò thần bí này đâu. Đột nhiên, một cái tên có chút đáng ghét nhảy ra trong đầu cô nàng.

Chắc không phải là Trình Diễm đó chứ?

Cô nàng sờ sờ cằm, cảm thấy rất có khả năng, gần đây cứ có cảm giác Trình Diễm luôn nhìn chằm chằm Lâm Đang.

Nhưng mà, cô nàng không tính sẽ nói cho Lâm Đang: "Nếu cậu ấy không muốn nói, vậy thì chắc chắn cậu ấy không muốn để cậu biết, vậy thì cậu cứ nhận là được rồi."

Lâm đang gật gật đầu, cảm giác cũng có đạo lý, thế là cô liền cất quả táo vào trong cặp, hỏi: "Vậy mình có cần phải chuẩn bị mấy quả táo không, cậu một quả, Thịnh Hạ một quả, Lý Hòe An một quả, Hứa Phục Triều một quả."

Còn có một quả của Trình Diễm nữa.

Cô không dám nói ra, sợ Tống Noãn lại nói cô.

"Được đó, buổi chiều sau khi tan học chúng ta có thể đi mua, bên ngoài mấy quán tạp hóa nhỏ hay siêu thị đều có." Tống Noãn đề nghị.

"Được, vậy thì buổi chiều chúng ta đi mua."

Buổi chiều lúc tan học đi mua táo, Lâm Đang cố tình lấy nhiều vài quả, bị hỏi, cô liền nói là muốn mua về cho người lớn trong nhà.

Nhưng mua xong rồi thì lại chẳng biết đưa cho Trình Diễm như thế nào, mãi đến tiết tự học cuối cùng của buổi tối, những quả táo khác đều đem đi tặng hết rồi, nhưng quả của Trình Diễm vẫn còn trong cặp cô.

Cô đang suy nghĩ nên tặng cho Trình Diễm lúc nào, đèn trong phòng đột nhiên tắt hết, toàn bộ phòng học trở nên náo nhiệt.

"Má ơi! Cúp điện rồi sao?!"

Trong nháy mắt có bạn học đã nhanh tay mở đèn flash trong điện thoại ra chiếu về 4 phía góc lớp.

Nguyên căn phòng có mấy chục cái đèn flash thi nhau mở lên, sáng tới mức có người còn chẳng mở mắt được, huống chi là kiểu như Lâm Đang vốn dĩ thị lực đã không tốt. Cô ngồi yên ở vị trí nghe tiếng ồn ào xung quanh, vô thức mà trở nên có chút khẩn trương.

Lập loè trong bóng đêm, một mùi hương quen thuộc truyền đến, cô xoay mặt nhìn qua, không thấy rõ được mặt của thiếu niên.

"Trình Diễm?" cô quơ quơ tay trước mặt anh.

"Ừm." Anh lên tiếng đáp lại, không nghĩ được ra Lâm Đang vì sao lại nhận ra anh, anh nói, "Đừng lo lắng, thầy cô một chút nữa sẽ đến thôi, có lẽ là sẽ đề nghị việc tan học, cậu cứ ngồi ở đây đi, tí nữa tôi đưa cậu ra cổng trường."

Lâm Đang gật gật đầu, xoay người lấy từ cặp sách ra một món quà nhỏ, tặng cho anh: "Đêm Bình An vui vẻ."

Trình Diễm dường như hơi sửng sốt, nhận lấy cái hộp quà được đóng gói đẹp đẽ kia, nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

Lâm Đang ngẩng mặt lên, cười cười: "Không cần cảm ơn, không phải cậu cũng tặng mình sao? Quả táo trong ngăn bàn mình có phải của cậu không?"

"Vì sao cậu lại nói như vậy?"

"Bởi vì trên đó có mùi của cậu."

Lâm Đang ngẩng đầu lên, nụ cười của cô có chút giảo hoạt.

Chỉ trong nháy mắt, Trình Diễm rất muốn xông lên ôm lấy cô. Nhưng không thể, anh chỉ là yên lặng đứng ở tại chỗ, đỡ bục giảng, hai chân có chút run lên.

"Hóa ra là vậy, là mùi gì thế?" Âm thanh của anh cũng hơi run.

"Một mùi chanh nhàn nhạt."

Trình Diễm có chút buồn cười, kiềm chế tiếng cười chưa kịp thốt ra, chỉ cong cong môi: "Hóa ra là như vậy..."

Cái đó căn bản chẳng phải mùi hương gì có thể là mùi của bột giặt, mua ở trên mạng, không biết là của hãng nào, một túi lớn, chỉ có hơn 9 tệ một xíu.

"Lâm Đang!"

Từ chỗ ngồi phía sau truyền đến âm thanh của Tống Noãn, làm Lâm Đang đột nhiên hoảng hốt, giống như là bị bắt tại trận khi làm chuyện xấu vậy, hận không thể đem Trình Diễm đẩy ra xa nơi này.

Cô đè thấp âm thanh nói: "Cậu đi trước!"

Cái bóng đen trước mặt chẳng nói chuyện nữa, yên lặng đi ra xa.

Cô thở dài nhẹ nhõm, xoay người lại nhìn người đang chạy tới: "Làm sao vậy."

"Không có gì, chỉ là tới xem xem cậu có sao không thôi, mình thấy bọn họ đều thu dọn đồ đạc hết rồi, chắc là hiện tại sẽ không có điện lại đâu." Tống Noãn đi tới, đứng trước mặt cô hỏi, "Có cần mình dọn đồ giúp cậu không?"

"Không cần, cũng không có gì quan trọng cần cầm đi."

Chưa tới một phút sau, Lâm Đang đã dọn đồ xong xuôi, vừa hay thầy giáo của lớp bên cạnh tới thông báo, hôm nay được tan học sớm, mọi người im lặng rời khỏi phòng học, đừng gây ầm ĩ.

Tuy nói là như vậy, nhưng ở lầu dạy học vẫn có âm thanh hò hét của học sinh, phát ra âm thanh cười đùa của học sinh.

Lâm Đang và Tống Noãn tay cầm tay, giơ điện thoại lên để chiếu sáng mà đi ra ngoài, xung quanh đều là học sinh, cùng mặc một bộ đồng phục, rất khó để phân biệt mọi người, nhưng Lâm Đang lại có cảm giác, Trình Diễm dường như đang đi sau cô vậy.

Cô quay đầu lại nhìn, tìm không thấy bóng dáng quen thuộc kia, thì lại quay đầu ngược về phía trước.

"Cậu nhìn gì thế?" Tống Noãn cũng quay đầu lại nhìn, nhưng lại chẳng thấy gì đặc biệt cả.

"Không có gì." Lâm Đang lắc lắc đầu.

Rất nhanh, cô theo dòng người mà đi ra tới cổng. Xe của nhà đậu ngay chỗ gần lối đi của người đi bộ, mà Hứa Phục Triều đứng ngay ở cửa xe đợi cô.

Cô nhỏ giọng nói tạm biệt với Tống Noãn, chạy vài bước nhỏ tới xe liền chui vào trong. Cô không đóng cửa xe ngay, mà nhìn xung quanh một lúc lâu, bỗng nhiên thấy một bóng dáng cao to đứng dưới cây long não, gầy gầy cao cao, đeo một cái cặp.

Có lẽ là trực giác, khiến cô cảm thấy bóng dáng đó chính là Trình Diễm.

Cô nhìn về phía bên đó rồi cười một cái, đóng cửa xe, mở ra cửa sổ xe, nhìn cái kia bóng dáng càng ngày càng xa, càng ngày càng nhỏ.

Lễ Giáng Sinh đã quá, là gần hết học kỳ rồi, đây có lẽ là kỳ nghỉ thoải mái nhất của học sinh lớp 11 trước khi thi đại học rồi, kỳ nghỉ này kết thúc, kỳ nghỉ dài tiếp theo chính là lớp 12 rồi, ai cũng rất mong đợi kỳ nghỉ này, Lâm Đang cũng không ngoại lệ.

"Nghỉ đông cậu vẫn đi chỗ bố mẹ cậu à?" Trên đường đi về, Tống Noãn hỏi.

"Đúng vậy."

"Tôi còn muốn nói đợi kỳ nghỉ đông này mọi người cùng nhau đi đâu đó chơi đi, năm nay từ sau khi chia lớp xong thì bọn mình chẳng tụ tập như vậy được lần nào nữa." Lý Hòe An trên đường gặp được bọn họ, liền đi qua tám vài câu.

Từ khi chia lớp xong, ai cũng có một vòng bạn bè mới, ít thời gian đi với nhau hơn, nếu không liên lạc với nhau thì sớm muộn gì cũng tan rã thôi.

Lâm Đang có chút tiếc nuối: "Đáng tiếc là vé máy bay của mình đã đặt xong rồi, chờ khai giảng năm sau bọn mình lại đi chơi nhé."

Mọi người đều không có ý kiến, chỉ có thể chờ sang năm gặp lại.

Không khí tết ở Vân Thị không nồng nhiệt lắm, thời khắc đón năm mới trên đường cũng chẳng có mấy ai, pháo hoa thì lại chẳng có ai bắn. Lâm Đang cùng với người nhà ăn xong cơm tất niên, tụ ở bên nhau chơi một lúc, thì đã là hơn 11 giờ rồi.

Trở lại phòng ngủ, mở điện thoại lên thì liền nhận được tin nhắn của Tống Noãn, là một cái emo đáng yêu, còn có một đoạn tin nhắn: Chờ đợi lời chúc năm mới đúng giờ của mình đi nè!

Cô cong cong môi, đem 4 chữ "Năm mới vui vẻ" để vào khung chat của cô trước, tiếp theo lại theo thứ tự mở đoạn chat với Thịnh Hạ, Lý Hòe An, giống như nãy mà gõ 4 chữ này vào trước.

Cuối cùng, cô mở cái nick có hình là đầu thỏ màu hồng kia, cũng đưa vào một câu "Năm mới vui vẻ".

Vừa đến 12 giờ, từng tin nhắn đều được đúng giờ mà gửi đi, vừa lúc dừng lại ở 0 giờ, một năm mới lại tới rồi.

Lời chúc của cô cùng Tống Noãn được gửi đi cùng một lúc, cô cùng Tống Noãn nói thêm vài câu, rồi quay lại trả lời tin nhắn của Thịnh Hạ và Lý Hòe An, cô nhìn chằm chằm vào cái ảnh đại diện con thỏ nhưng lại chẳng thấy tin nhắn mới, cô liền cất điện thoại di động chuẩn bị đi ngủ.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại di động vang lên.

Cô lại bật đèn, lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy cái ảnh đại diện quen thuộc, đó là một con thỏ màu hồng nhạt.

Lâm Đang không hiểu được vì sao nửa đêm rồi mà Trình Diễm còn gọi điện thoại tới, mặc dù đã buồn ngủ, nhưng cô vẫn là lập tức đứng dậy, vội vã tìm tai nghe Bluetooth để kết nối, cuộc gọi được kết nối, cô hạ thấp âm thanh nói nhỏ: "Alo?"

Phía bên kia không ai đáp lại, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió rất mạnh.

"Alo? Alo?"

Vẫn chẳng ai đáp lại.

"Chẳng lẽ đường truyền tín hiệu không tốt sao?" Cô chỉ có thể đứng dậy, đi ra ngoài tìm xem chỗ nào có tín hiệu tốt hơn, lúc này thì bên kia phát ra một tiếng cười rất nhỏ.

Cô không kịp phản ứng, còn vui vẻ tưởng rằng tìm được nơi có tín hiệu tốt rồi: "Ây ây? Cậu nghe thấy rồi hả?"

"Ừm."

Giọng thiếu niên có chút trầm, giống âm thanh mà lần đầu tiên anh vay tiền cô.

"Cậu bị cảm rồi hả?" Cô hỏi.

"Không có"

2404 words
26.10.2024

Chương 25 : Cậu có người mình thích chưa?

Editor: Kỳ Kỳ

Lâm Đang bị câu trả lời này làm tức rồi, thật kỳ lạ, rõ ràng là anh gọi điện thoại, cũng không nói vì cái gì. Cô muốn hỏi lúc anh gọi điện thì đang làm gì, thì lại nghe thấy tiếng còi xe hơi ở bên kia.

"Trễ như vậy rồi, cậu còn ở bên ngoài à?"

"Ừm."

Không biết có phải ảo giác hay không, Lâm Đang cứ cảm giác giọng của anh có chút nghẹn ngào. Cô nghĩ, có khi nào là do không có ai chơi cùng anh, nên anh mới ở bên ngoài khóc một mình?

Cô mím môi, học theo giọng điệu của bà ngoại khi dạy dỗ mình, khuyên nhủ: "Trễ thế mà còn ở bên ngoài, chẳng trách giọng mũi lại nặng như vậy, mau về nhà đi, nghe lời, đợi mình mang đồ ăn ngon cho cậu."

Trình Diễm cười, nụ cười có chút nghẹn ngào: "Được."

"Ừm..." Lâm Đang trở lại ngồi bên mép giường, nhìn đường đi ở sân vườn qua khung cửa sổ, ngón tay nhẹ nhàng vò lấy góc áo, nhẹ giọng nói, "Tết cậu có đi đâu chơi chưa?"

"Chưa." Trình Diễm chậm rãi đứng dậy, trốn vào trong cây ATM.

Tiếng gió và tiếng còi xe đều biến mất, Lâm Đang tưởng rằng anh đi về rồi, trong lòng nhẹ nhàng thở ra: "Vậy tối nay cậu có ăn gì ngon chưa?"

Bên kia trầm mặc.

Trình Diễm không biết nên trả lời thế nào, anh không còn ăn cơm đoàn viên vào đêm giao thừa rất nhiều năm rồi, không có đồ ăn ngon, cũng không có quần áo mới, chẳng có một cái gì cả, chỉ có chủ nợ tới tận nhà đòi tiền và người cha nghiện rượu cờ bạc kia.

"Đợi đến lúc về trường, chúng ta cùng nhau đi ra ngoài chơi nhé." Lời nói vừa thốt ra, Lâm Đang lập tức hối hận. Cô điều biết điều kiện của gia đình Trình Diễm rất tệ, không nên gợi ra những chủ đề của này, nhưng khi thấy bên nghĩa mãi im lặng, cô mới biết, điều kiện của gia đình Trình Diễm so với cô tưởng tượng còn kém hơn nhiều.

"Được." Chàng trai khẽ đáp lại một tiếng.

Lâm Đang nhẹ nhàng nằm trở lại giường, kéo chăn đắp kĩ càng.

Thật ra cô có hơi buồn ngủ rồi, nhưng vẫn cố nhịn ngáp, tiếp tục nói mấy chuyện lặt vặt với Trình Diễm: Hai ngày nay cô đã làm những gì? Gặp được những trò vui gì? Ăn được món gì ngon?

Đa số thời gian, đều là cô ngồi nói, Trình Diễm chỉ đáp lại một tiếng, nhưng thi thoảng cô sẽ nghe được tiếng cười khẽ của anh.

Cô nói chuyện mãi cũng hết buồn ngủ, trở mình, nằm trên giường tiếp tục nói chuyện với anh, nói về mấy tin đồn trong trường học. Cô cảm thấy mình càng ngày càng giống Tống Noãn rồi, nói đến mấy tin đồn là cả người sôi trào nhiệt huyết.

"Cậu biết cặp đôi ở lớp 10 bên cạnh không?"

"Biết."

"Nghe nói bọn họ chia tay rồi."

Trình Diễm rất hợp tác mà hỏi: "Vì sao bọn họ lại chia tay?"

Lâm Đang thở dài, rung đùi đắc ý nói: "Còn có thể là vì gì chứ, yêu đương ảnh hưởng đến học tập đó."

Từ điện thoại bên kia truyền đến tiếng cười nhẹ, cô không để ý, ngẩng đầu, nhìn lên trần nhà, có chút nghi ngờ nói: "Cậu nghĩ xem, tại sao yêu đương sớm lại ảnh hưởng học tập nhỉ?"

"Bởi vì bọn họ sẽ nhất thời ham vui, mà đem toàn bộ sức lực đặt vào việc yêu đương."

"Yêu đương tốn nhiều sức lực lắm hả?"

Trình Diễm nhất thời nói không nên lời, im lặng một chút rồi nói: "Phải tốn rất nhiều sức lực, phải bầu bạn với đối phượng, ở bên cạnh đối phương, chơi cùng nhau, cùng nhau đi xem phim, hẹn hò các kiểu."

"Ừm..." Lâm Đang trở mình, nằm ở trên giường, "Thế sao bọn họ lại không cùng nhau học tập nhỉ?"

"Bởi vì những việc mà các cặp đôi có thể làm hầu như đều thú vị hơn học tập."

"Cũng đúng, đôi lúc mình cũng thấy học tập rất nhàm chán, đặc biệt là toán học, mình căn bản chẳng hình dung ra được những hình vẽ toán học đó có hình dáng gì hết."

Trong đầu Trình Diễm lóe ra rất nhiều ý tưởng, đến cuối cùng lại chỉ ừm một tiếng.

Lâm Đang không để ý, tiếp tục nói về chủ đề này: "Trình Diễm, cậu từng yêu bao giờ chưa?"

"Chưa."

"Vậy cậu có người mình thích chưa?"

"Sao tự dưng lại hỏi mấy cái này thế?"

Lâm Đang nói: "Hỏi đại thôi, chỉ là có chút không hiểu được tình cảm giữa bọn họ, như mình với Noãn Noãn, chúng mình là bạn tốt, thì cả đời sẽ là bạn tốt, vậy thì tại sao tình cảm giữa bọn họ lại ngắn ngủi đến thế nhỉ?"

Thật ra, không chỉ là tình yêu, mà bất cứ cái gì cũng có thể sẽ rất ngắn ngủi, chỉ khẽ lướt qua nhau, nhưng Trình Diễm không nỡ nói với cô. Anh nói: "Cũng có thể là do vấn đề của họ, trên đời này có lẽ vẫn sẽ có những đoạn tình cảm lâu dài."

Lâm Đang nghĩ một chút, cảm thấy cũng có đạo lý, lại hỏi: "Thế tình bạn với tình yêu có gì khác nhau nhỉ?"

Có tiếng pháo hoa từ không trung bay lên, nổ ra trên không trung, lại nhanh chóng lụi tàn.

Trình Diễm dựa vào tường, ngẩng đầu nhìn pháo hoa nổ ra, cười nói: "Tình yêu là duy nhất, chỉ có cô ấy, ngoại trừ người đó, những người khác đều không thể, không ai có thể thay thế vị trí của cô ấy, cũng không thế chia sẻ cô ấy với bất cứ ai."

Lâm Đang chỗ hiểu chỗ không, chỉ mơ màng đáp lại hai tiếng.

Đã đến ba giờ sáng rồi, mí mắt của cô sắp không chịu nổi nữa, bắt đầu đấu tranh rồi, nhưng trong đầu cô lại nghĩ đến Trình Diễm rất cô đơn, muốn nói chuyện với anh thêm chút nữa.

"Vậy, vậy..." Cô quá buồn ngủ rồi, lời nói ra cũng lộn rộn, khiến người khác không nghe hiểu được nghĩa, cuối cùng chút âm thanh mệt mỏi kia cũng dần biến mất, chỉ còn lại tiếng hít thở mỏng manh.

Cô ngủ rồi, không nghe thấy phía đầu dây bên kia rất nhẹ nhàng, tựa như lông vũ nói một tiếng: "Đang Đang, năm mới vui vẻ."

Đến khi tỉnh dậy, thì điện thoại đã ngắt kết nối, tắt vào lúc sáu giờ sáng.

Cô thấy khó hiểu trong lòng, dậy sớm vậy sao? Cô còn chưa kịp hỏi, thì bà ngoại ở bên ngoài cửa gọi cô ăn cơm, cô bỏ điện thoại xuống, chạy ra đi ăn cơm.

Qua năm mới, tết âm lịch rất nhanh sẽ qua đi, cô trở về thành phố Lăng trước hai ngày, một là vì để ăn cơm với đám Tống Noãn như đã hẹn trước đó, hai là bởi vì chuyện của Trình Diễm.

Lâm Đang đã nói qua với bà ngoại, nam sinh lúc trước giúp đỡ cô, điều kiện gia đình không tốt, rất đáng thương, cô có thể mời người ta tới nhà chơi không, bà ngoại đồng ý rồi.

Chỉ tiếc là, cô gửi tin nhắn có Trình Diễm trước một ngày, nhưng không nhận được câu trả lời, lúc nhận được câu trả lời thì đã là buổi tối trước khai giảng một ngày rồi.

Trình Diễm nói, xin lỗi, giờ mới thấy tin nhắn, điện thoại hai hôm trước bị hỏng, bây giờ mới sửa xong.

Lâm Đang lập tức trả lời lại không sao, dặn anh ngày mai đến trước sớm một chút, cô đem cho anh một ít đồ. cô không muốn bị Tống Noãn nhìn thấy, đến lúc đó khó mà giải thích rõ ràng.

Ngày khai giảng, cô với Hứa Phục Triều đến trường từ rất sớm, lúc xuống xe cô mới nói: "Anh vào trường trước đi, em đi với bạn của em là được."

Hứa Phục Triều tưởng rằng người cô nói là Tống Noãn, không có để ý nhiều. Lúc xuống xe, lại thấy một gương mặt quen thuộc ở lối đi bộ. Nếu anh ta nhớ không sai, thì Lâm Đang rất thân thiết với học sinh nam này.

Anh ta cười nhẹ với Trình Diễm, rồi đi vào cổng trường trước.

Nụ cười này làm cả người Trình Diễm cảm thấy không thoải mái chút nào, anh nhíu mày, thấy Lâm Đang từ trên xe đi xuống, mày vốn nhíu chặt lại khẽ dãn ra.

Lúc chiếc xe kia rời đi, anh mới đi qua đó.

Anh không nói gì, chỉ đứng trước mặt Lâm Đang. Anh biết, cô có thể nhận ra được.

"Chúng ta đi phòng học trước đi." Lâm Đang cười với anh, rút ra gậy dò đường, khẽ chạm mặt đất, đi về phía bên trong trường.

Gậy dò đường khiến cho rất nhiều ánh mắt chú ý đến, Trình Diễm bỗng nhiên rất muốn dắt tay cô, giống như lúc Tống Noãn dắt cô đi vậy.

1586 words
28.10.2024

Chương 26 : Đừng khóc

Editor: Sel

Nhưng anh cũng không làm ra chuyện gì khác người, chỉ lùi về phía sau nửa bước, giúp cô che đi một phần ánh mắt.

Vào lớp học, đi thẳng tới chỗ của Trình Diễm, cô buông cặp sách, lấy từ bên trong ra một túi giấy rất to... chắc hôm nay trong cặp cô cũng chỉ để chiếc túi giấy này.

Trong túi có rất nhiều đồ ăn, đủ loại đồ ăn vặt, đa số là những thứ mà Trình Diễm chưa từng nhìn thấy trên quảng cáo trong TV.

"Cảm ơn." Anh nói.

"Không có gì, Tết năm nay nhà mình mua nhiều đồ ăn vặt lắm, ba mẹ mình thì không ăn, một mình mình lại ăn không hết."

"Ừm..." Trình Diễm đút tay vào trong túi, chạm vào món quà đã chuẩn bị từ trước, bỗng nhiên anh lại cảm thấy có hơi hụt hẫng, chẳng biết có nên lấy ra hay không.

Lâm Đang không để ý tới, cô đưa đồ xong thì chuẩn bị chuồn ngay, chứ để lát nữa Tống Noãn thấy thì thể nào cô cũng bị mắng.

"À..."

"Sao thế?" Lâm Đang cầm cặp sách lên.

Trình Diễm liếm môi, sửng sốt một lát mới ngập ngừng nói: "Tôi... tôi..."

Lâm Đang nhón chân nhìn ra ngoài cửa sổ: "Cậu nói nhanh đi, Tống Noãn không thích mình làm bạn với cậu, lát nữa cậu ấy mà thấy thì mình sẽ bị mắng mất."

Trình Diễm quay đầu nhìn thoáng qua, không thấy bóng dáng của Tống Noãn, hạ quyết tâm lấy quà trong túi ra, hai mắt gần như nhắm tịt lại, chìa tay ra trước mặt cô: "Tặng cậu này."

Vốn dĩ anh muốn nói mấy câu lịch sự khách sáo, ví dụ như món quà có hơi đơn giản, mong cậu không ghét nó, nhưng anh ấp úng nửa ngày vẫn chẳng nên lời.

"Đây là gì thế?" Lâm Đang hơi cúi người, hai tay chống đầu gối, nhìn chằm chằm món quà trong tay anh, mặt suýt chút nữa thì đụng vào đầu ngón tay anh.

"Con thỏ được khắc thành từ cục tẩy." Anh hơi rũ mắt, ánh mắt tập trung vào gương mặt của cô gái trước mặt. Đầu ngón tay của anh cách mặt cô rất gần, chỉ cần anh hơi duỗi về phía trước là có thể chạm vào mặt cô, xong xuôi có thể tìm đại một lý do là được, nhưng sau mấy giây do dự, anh vẫn không dám làm.

Lâm Đang cầm lấy con thỏ mini kia, cẩn thận đặt trong lòng bàn tay. Cô có thể cảm giác được con thỏ này rất đẹp, tiếc là cô không thể nhìn thấy.

"Cậu thích con thỏ lắm sao? Tại tôi thấy avarta của cậu cũng để hình con thỏ."

"Mình thích lắm."

Lâm Đang gật đầu, ôm con thỏ trở về chỗ ngồi của mình.

Cô đặt chú thỏ nhỏ lên chồng sách, ghé mặt vào bàn để nhìn. Cô thật sự rất muốn nhìn rõ xem nó có dáng vẻ ra sao, nhưng trước mắt lại chỉ thấy hình bóng mơ hồ.

"Cậu đang nhìn gì thế?" Chẳng biết Tống Noãn đứng sau lưng cô từ bao giờ, đang cúi xuống sát cạnh vai cô để nhìn.

"Con thỏ đấy." Cô hỏi: "Cậu có thấy con thỏ này đẹp không?"

Tống Noãn chọc nhẹ vào lỗ tai con thỏ: "Đẹp phết, cậu mua ở đâu thế? Mình cũng muốn mua một con."

"Không phải mình mua đâu, người khác tặng mình đó."

"Người khác? Tặng?" Tống Noãn vuốt cằm, nghi ngờ nhìn thoáng qua cuối lớp: "Hứa Phục Triều hả?"

"Không phải đâu."

Tống Noãn nhướng mi: "Ái chà, vậy là Lý Hòe An rồi."

Lâm Đang ngồi thẳng dậy, cất con thỏ đi: "Cũng không phải."

"Thịnh Hạ?"

"Không phải."

"Cậu hay lắm!" Tống Noãn còn chưa kịp buông cặp sách xuống đã kéo tay cô đi ra hành lang: "Bảo sao đi sớm mà không gọi mình, hóa ra là lén lút đi gặp cậu ta."

Lâm Đang nhìn đi nơi khác, ánh mắt lập lòe: "Ai nói với cậu là Trình Diễm đưa?"

Tống Noãn tức đến nỗi muốn xì khói: "Mình có nhắc tới hai chữ Trình Diễm sao?"

Lâm Đang gục đầu xuống, nghịch nghịch móng tay rồi thành thật khai báo: "Đêm giao thừa mình có gọi cho cậu ấy, hình như cậu ấy gặp phải chuyện không vui, nên mình có mang cho cậu ấy ít đồ ăn vặt, cậu ấy thì tặng lại mình cái này. Chuyện chỉ có vậy thôi chứ tụi mình không hề lén lút gặp nhau."

"Nếu không có gì thì sao cậu phải lừa mình?"

"Mình sợ cậu nói..." Lâm Đang khẽ liếc nhìn cô bạn một cái, ánh mắt muốn bao nhiêu ấm ức thì có bấy nhiêu.

"Cậu sợ mình nói cậu còn qua lại với cậu ta chứ gì, cậu..." Tống Noãn khựng lại không nói nữa, vừa nãy cô nàng nhìn thấy vết thương trên mặt Trình Diễm, chắc anh lại đánh nhau với ai rồi.

Trời muốn mưa thì người cũng chẳng cản được, còn không bằng giữ chút hình tượng tốt đẹp cho Trình Diễm, dù sao cũng sắp thi đại học.

Cô nàng thở dài: "Thôi được rồi, cậu muốn chơi với cậu ta thì cứ chơi, nhưng đừng thân thiết quá hay yêu sớm là được."

Lâm Đang vui vẻ gật đầu liên tục.

"Mình còn có chuyện muốn nói với cậu, cuối tuần sau mình phải đi tập huấn rồi."

Lâm Đang khó hiểu: "Tập huấn cái gì?"

Tống Noãn kéo cô ngồi xuống bồn hoa nhỏ ngoài lớp học: "Chính là đến một trung tâm chuyên về dạy múa, không phải mình đã chọn thi vũ đạo sao? Nếu không đi học thì có khả năng mình sẽ không thi đậu được, ba mẹ mình cũng vừa mới gọi, sau này mình sẽ không ở bên cậu một thời gian khá dài đấy."

"Cậu đi bao lâu? Một học kỳ hả?" Đầu óc Lâm Đang có chút trống rỗng.

"Chắc phải thi xong mới về được, hoặc có thể là tầm này sang năm." Giọng của Tống Noãn càng lúc càng nhỏ, cô nàng có hơi lo lắng về Lâm Đang.

Từ sau khi chia lớp, từng người trong lớp là tự hình thành một nhóm riêng với nhau, không có ai chơi cùng Lâm Đang cả, tiết thể dục, tiết tin học cô đều phải ở một mình trong lớp học.

Mắt Lâm Đang nhoè đi, nhỏ giọng nức nở: "Vậy cậu cố gắng luyện tập, thi được thành tích tốt nhé."

"Thôi mà, nào, cậu đừng khóc mà." Tống Noãn lấy khăn giấy ra lau chô Lâm Đang: "Chờ mình thi xong thì mình sẽ về."

"Ừm." Tuy trong lòng rất buồn, nhưng cô biết Tống Noãn cần thiết phải đi tập huấn.

Chỉ biết ngày hôm đó Lâm Đang đã khóc rất lâu, nhưng tới hôm Tống Noãn đi, cô còn đưa cô nàng ra sân bay. Vừa quay lại lớp, cô đã nhận được tin nhắn của Trình Diễm:

[Tôi thấy cậu ngồi khóc cạnh bồn hoa nhỏ.]

[Ừm, Noãn Noãn phải đi tập huấn.]

Cô chỉ nhắn lại một câu rồi thôi, cũng không để ý xem Trình Diễm trả lời lại thế nào.

Thứ hai của tiết thể dục, cô yên lặng ngồi một mình, nghe bạn học tụ tốp năm tốp ba đi ra ngoài. Rõ ràng trước khi gặp Tống Noãn, cô cũng không học thể dục, cảm giác cô đơn đã lâu không được trải nghiệm, nay lại có chút xa lạ.

Cô nghe được tiếng bước chân, cũng ngửi thấy mùi hương kia. Nhưng Lâm Đang vẫn không ngẩng đầu, cứ ghé vào trên bàn mà ngây ra.

"Cậu muốn ra học thể dục không?" Trình Diễm gõ nhẹ hai tiếng vào bàn cô.

Cô lắc đầu không nói gì.

Trình Diễm muốn khuyên cô nhưng chẳng biết phải mở miệng thế nào, đứng tại chỗ nhìn cô hồi lâu, sau khi nghe tiếng chuông vào học vang lên, anh mới xoay người rời đi. Anh không muốn để cô một mình ở đây, sau khi đi ra ngoài tập hợp rồi điểm danh, anh lại chạy về lớp, ai ngờ lại nghe thấy tiếng cô nhỏ giọng nức nở.

"Đừng khóc." Anh lấy khăn giấy mới tinh trong túi ra rồi đưa cho cô.

Nhưng cô chỉ ghé mặt vào bàn, giấu mặt vào khuỷu tay, không nói không rằng.

Trình Diễm khẽ thở dài, hơi ngồi xổm xuống, nhìn cô rồi cố gắng dịu giọng nhất có thể: "Tôi cũng là bạn của cậu, xem như cậu đi học thể dục với tôi có được không?"

Cô vẫn không nói gì, Trình Diễm đã căng thẳng gần chết, qua hồi lâu mới nghe cô ừ nhẹ một tiếng.

"Giấy này." Trình Diễm nhẹ nhàng thở ra, đưa khăn giấy cho cô.

Cô nhận lấy, rũ đầu, sau khi lau sạch nước mắt nước mũi rồi mới chậm rãi đứng dậy, rút gậy dò đường rồi từ từ đi ra ngoài.

Trình Diễm đi theo sau, dần dần tăng nhanh bước chân, sóng vai bên cô.

Nói là sóng vai nhưng khoảng cách giữa hai người vẫn còn đủ cho nửa người nữa chen vào, thoạt nhìn như hai người xa lạ không quen biết nhau.

1584 words
29.10.2024

Chương 27 : Mình đi học với cậu

Editor: Sel

"Cậu có muốn đi phơi nắng không?" Trình Diễm biết trước kia Lâm Đang học thể dục thường cùng đi tản bộ, phơi nắng, hoặc là chơi các dụng cụ thể thao với Tống Noãn.

"Ừm." Lâm Đang gật đầu.

Thời tiết còn hơi lạnh nhưng vẫn có mặt trời, rất nhiều học sinh đang ở sân thể dục để phơi nắng.

Trình Diễm đi theo Lâm Đang đến một góc sân thể dục, ngồi ở trên bãi cỏ xanh rì rồi lẳng lặng chờ đợi.

Hai người ngồi khá xa nhau lại chẳng nói với nhau câu nào, bầu không khí hơi gượng gạo.

"Từ lần sau cậu cứ học thể dục, tin học với tôi đi." Trình Diễm nói trước, nói xong anh lại sợ Lâm Đang không đồng ý nên bổ sung thêm: "Trước kia tôi đều học một mình, rất... cô đơn..."

Hai chứ này nói ra cứ cảm thấy vấp vấp, nhưng hình như cũng chẳng còn cách nào hay hơn để dỗ dành Lâm Đang.

Quả nhiên sau khi nghe lời này, Lâm Đang chần chờ trong chốc lát rồi đồng ý: "Được rồi, mình đi học với cậu."

Trình Diễm ngồi khoanh chân trên nền cỏ, quay đầu nhìn cô cười: "Được."

Trên mặt cô còn nước mắt chưa khô nên cực kỳ không thoải mái. Cô lau mặt, nghĩ thầm Trình Diễm đúng là quá đáng thương, không ai chơi cùng với anh mà chỉ có thể bơ vơ một mình.

"Cậu muốn đi chơi bóng rổ không?" Cô hỏi.

"Cũng được."

Lâm Đang đứng dậy phủi cỏ trên người, dùng gậy dò đường lần về phía trước: "Mình nhớ phòng thiết bị ở bên này thì phải."

Trình Diễm nghẹn cười: "Ở bên này."

"À, ờ..." Lâm Đang đổi hướng, đi theo anh: "Thật ra mình không biết chơi bóng rổ lắm, chỉ biết vỗ bóng thôi."

"Không sao, tôi cũng không biết chơi." Trình Diễm đi chậm lại, sánh vai đi cùng cô.

Giờ này các học sinh khác đều đã lấy hết đồ cần dùng, bây giờ trong phòng thiết bị không có ai, Lâm Đang đi vào trước: "Mình vào lấy, cậu đợi ở đây nhé."

Cô cho rằng Trình Diễm chưa từng đến đây nên không quen đường quen nẻo.

Vì thế cô dùng gậy dò đường, men theo hướng đi trong trí nhớ. Cô với Tống Noãn đã tới đây rất nhiều lần cho nên đã quá quen với cách bài trí ở đây.

Cô dễ dàng tìm được chỗ đặt bóng rổ, chọn một quả rồi dùng hai tay ôm lấy.

Chỉ là hai tay cô đều ôm bóng rổ, gậy dò đường phải thu lại, treo ở cổ tay, lần mò đi về phía trước. Cô nghĩ nếu cứ đi theo hướng vừa rồi chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng đi chưa được mấy bước, bỗng nhiên cô vấp phải thứ gì đó dưới đất, cả người cứ như vậy ngã nhào về phía trước.

Cảm giác đau đớn khi ngã xuống đất không ập đến, thậm chí vào lúc cô vướng ngã, chưa biết mình có đứng vững được hay không thì đã được Trình Diễm đỡ lấy.

Cô được anh vững vàng ôm lấy, trong lòng còn giữ chặt bóng rổ. Quả bóng ngăn cách lồng ngực hai người, cô nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, cô chẳng rõ nhịp tim nhanh như vậy là do bị dọa sợ hay vì nguyên nhân nào khác.

Thời gian giống như yên lặng, hương chanh nhàn nhạt quẩn quanh chóp mũi.

"Trình Diễm..."

"Ừm."

Giọng nói của thiếu niên vang lên trên đỉnh đầu khiến mặt cô nóng lên: "Mình... mình đứng vững rồi, chúng ta nhanh đến sân thể dục đi, sợ lát nữa không còn khung bóng để chơi nữa."

Thật ra cô cũng chẳng cần khung bóng rổ để làm gì.

Trình Diễm cũng biết vậy. Hai tai anh đỏ ửng, chậm rãi buông tay ra, nhận lấy bóng rổ từ tay cô, nâng bước đi ra ngoài: "Sau này cứ để tôi lấy cho, ở chỗ này nhiều đồ linh tinh dễ bị vấp té lắm."

Cô nhỏ giọng ậm ừ, mở gậy dò đường trong tay ra. Chẳng hiểu hôm nay gậy dò đường bị làm sao, ấn mấy lần mới chịu duỗi dài. Cô ngại ngùng đi theo sau Trình Diễm để ra ngoài.

Phòng thiết bị cách sân thể dục một quãng đường, cả hai cứ người đi trước người đi sau, ăn ý không nói với nhau câu nào. Mãi cho tới khi đến sân bóng rổ, Trình Diễm mới đưa bóng cho Lâm Đang.

Lâm Đang ôm bóng rổ, hắng giọng: "À... mình phát bóng không giỏi lắm, cậu đừng cười mình đấy."

"Ừm." Trình Diễm đáp lời, trong mắt lại nhiễm ý cười.

"Noãn Noãn bảo với mình phải làm thế này..." Cô khẩn trương đập bóng xuống, giơ tay ra, nhìn bóng dáng mơ hồ trước mắt mà hoảng loạn đập bóng, nhưng chưa được hai cái, bóng rổ đã vuột mất.

Cô muốn đuổi theo, Trình Diễm đi trước một bước, nhặt bóng về đưa cho cô.

"Ừm... chắc là như vậy đấy..." Cô cầm lấy bóng, khẽ cắn môi.

"Hai chân tách ra, vai hơi hạ xuống chút."

"Hả?" Lâm Đang ngơ ngác nhìn anh.

Anh giải thích: "Tôi đang dạy cậu cách tung bóng đấy."

Lâm Đang làm theo.

"Đầu gối hơi khuỵu xuống... nửa người trên nhoài về phía trước một chút... dùng ngón tay khống chế quả bóng."

Anh nói một bước, Lâm Đang làm theo một bước, cuối cùng quả bóng rổ kia cũng nghe lời mà không tuột khỏi tay cô.

Nhưng cô cảm thấy có hơi mất mặt, lại có chút ấm ức. Cô đứng thẳng người, trề môi ôm bóng rổ, nức nở hỏi: "Chẳng phải cậu nói cậu cũng không biết chơi sao?"

Trình Diễm rất sợ cô khóc, vội vàng dỗ dành: "Đây là mấy kiến thức cơ bản giáo viên dạy trong giờ học thôi, tôi cũng chỉ biết tung bóng chứ bảo tôi đi thi nhất định không được, cho nên tôi mới nói mình không biết chơi."

"Ờ... vậy sao?" Lúc này cô mới tìm lại được chút mặt mũi, cô chưa từng học tiết thể dục, chuyện này cũng không thể trách cô được.

"Cho nên tôi không lừa cậu." Trình Diễm nói: "Có muốn thử ném bóng vào rổ không?

"Nhưng mình không nhìn rõ được."

Trình Diễm cười cười, đứng phía sau cô: "Tôi sẽ chỉ hướng cho cậu."

Cô có chút dao động, nhỏ giọng nói: "Cũng được."

"Cậu đứng dịch về phía bên trái chút. Đúng, là hướng đấy, giơ bóng lên, cổ tay dùng sức chút, đầu..."

Tiếng bóng rổ nện vào khung bóng "bịch" một tiếng rồi rơi xuống mặt đất.

Trình Diễm chạy tới nhặt bóng, nghe được tiếng reo hưng phấn phía sau: "Có phải mình ném vào khung rồi không? Woaaaa mình giỏi quá đi mất."

"Ừ." Trình Diễm nhoẻn miệng cười, ôm bóng đưa cho cô: "Muốn thử lại lần nữa không?"

"Ok ok, cậu chỉ hướng cho mình nhé?" Cô quay người, ngẩng đầu, tóc ngắn ngang vai như tung bay, lộ ra gương mặt nho nhỏ cùng đôi mắt rực rỡ xinh đẹp.

Trình Diễm rất muốn sờ vào mặt cô, nhưng lại không dám, chỉ có thể dịu dàng nói: "Được."

Anh tiếp tục chỉ hướng, nhìn người trước mắt liên tục ném bóng trật khỏi khung. Có khi bóng ném vào khung bóng, cô sẽ vui vẻ cười thành tiếng, khi bóng ném vào không khí thì ủ rũ thở dài.

Suốt cả một tiết học Trình Diễm chỉ đi nhặt bóng về, nhưng đây chính là tiết thể dục vui vẻ nhất mà anh từng học.

Chuông tan học vang lên, cả hai cùng đi cất bóng, sau đó về khu dạy học rửa tay.

"Đúng rồi, có phải hôm nay toàn mình chơi bóng, còn cậu chỉ đi nhặt cầu nhỉ?" Lâm Đang rửa tay, bỗng nhiên nhận ra chuyện không đúng.

Trên chóp mũi vương chút mồ hôi, mặt hơi ửng hồng, Trình Diễm vừa nhìn thấy cô, trong mắt liền mang theo ý cười dịu dàng: "Không sao, tôi cũng vui lắm."

"Thế không được, tiết sau cậu ném bóng đi, mình đi nhặt bóng cho cậu." Cô kiên định nói.

1418 words
04.11.2024

Chương 28 : Mạng sống

Editor: Hann

"Được." Chỉ cần có thể ở cạnh cô, như thế nào đều được cả.

"Giấy nè." Cô lấy giấy từ trong túi ra, chia cho anh một tờ, rồi cùng anh đi về lớp học: "Cậu nói xem mình có khả năng ném trúng không?"

Trình Diễm nói: "Chỉ cần ném nhiều lần, chắc chắn sẽ ném trúng."

Lâm Đang rất vui: "Được!"

Tống Noãn không đến trường, Lâm Đang cũng chẳng muốn học buổi tối nữa, vừa tan học cô đã thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, cô không muốn chờ Hứa Phục Triều cùng đi.

Cô đeo ba lô, đến chào Trình Diễm: "Tan học rồi, buổi tối mình không học nữa, mình đi trước nhé, tạm biệt."

Trình Diễm vươn cổ nhìn ra ngoài vài lần: "Hứa Phục Triều không đi cùng cậu sao?"

"Mình muốn về trước, không chờ anh ấy, lát nữa để tài xế quay lại đón anh ấy cũng được."

"Vậy tôi đưa cậu ra cổng trường." Trình Diễm bật dậy, làm cái ghế kêu cái rầm, không đợi Lâm Đang đồng ý, anh đã đi trước, "Đi thôi."

Lâm Đang thấy anh đã đứng dậy rồi nên không từ chối, cùng anh ra khỏi cổng trường.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, Lâm Đang hỏi: "Cuối tuần cậu bận không? Có muốn đến nhà mình chơi không?"

Trong lòng Trình Diễm vui vẻ nhưng giọng lại buồn buồn: "Cuối tuần tôi còn có việc bận rồi, để lần sau nhé."

Lâm Đang không ép nữa.

Đi đến cổng trường, Trình Diễm nhìn Lâm Đang lên xe, vẫy tay chào, vừa định quay lại cổng trường thì bị một nhóm nam sinh vây quanh. Một người cao lớn dẫn đầu khoác vai anh, kéo anh vào con hẻm nhỏ không có camera.

Trình Diễm nhìn quanh một chút, bình tĩnh theo họ vào trong.

Đến con hẻm hẹp, gã cầm đầu thả anh ra, cả bọn vây quanh anh, ép anh vào tường.

Anh ngẩng đầu, nhìn gã cầm đầu, mỉm cười: "Tìm tôi có việc gì?"

"Mày nghĩ sao? Không có tiền trả nợ mà dám tán gái hả?" Gã cầm đầu gật đầu, vẻ mặt không có ý tốt.

"Tôi nói rồi, tôi không có tiền, các người đến tìm tôi chi bằng đi tìm tên cờ bạc kia, đưa hắn vào nhà máy, có khi còn kiếm được chút ít." Trình Diễm vẫn cười.

Gã cầm đầu nói: "Nếu tìm ba mày có tác dụng thì bọn tao đã chẳng tìm mày rồi. Nợ từ năm ngoái đến năm nay, nhà mày đúng là mặt dày thật."

Trình Diễm bình thản: "Số tiền đó bị ông ta đem đi đánh bạc, chẳng liên quan gì đến tôi, tôi không thấy một đồng nào cả."

"Được thôi, không có tiền trả, bọn tao sẽ tìm con bé đó đòi, xe của nó có cái logo bốn vòng tròn, không lẽ không có nổi mười mấy vạn?" Gã cầm đầu cười dâm đãng.

"Mày cứ đi đi, con gái giám đốc công ty niêm yết của thành phố Vân, mày nghĩ nếu đụng đến cô ấy, gia đình cô ấy có bỏ qua cho mày không?" Trình Diễm cười nhẹ, tay giấu sau lưng đã nắm chặt thành nắm đấm.

Tiếp cận Lâm Đang là niềm hạnh phúc duy nhất anh cảm nhận được trong nhiều năm nay, ai muốn kéo anh ra khỏi giấc mơ này, anh sẽ không bỏ qua.

"Mày nghĩ dọa được tao sao?" Gã cầm đầu nhìn anh chằm chằm, "Không có tiền thì bị đánh, để tao đánh sướng tay rồi hôm nay tao sẽ tha cho mày."

Trình Diễm cười nhẹ, không nói gì.

Gã cầm đầu nhìn quanh, ngay lập tức có người xông lên đẩy ngã Trình Diễm, sau đó cả bọn xúm lại đấm đá anh, phát ra những tiếng uỳnh uỵch.

Trình Diễm không kêu một tiếng, không ai biết con dao nhỏ trong tay anh từ đâu ra, khi nào thì anh rút ra. Khi anh cầm dao kề vào cổ gã cầm đầu, cả bọn ngây ra.

Chúng không phải là bọn du côn đường phố, mà là học sinh trong trường, dù học không giỏi, mỗi ngày chỉ biết ăn chơi, nhưng cũng quý mạng, chỉ dám đánh nhau ngoài cổng trường, tuyệt đối không dám gây lớn chuyện.

Cả bọn nhìn nhau, cùng lùi lại vài bước, trán ai cũng lấm tấm mồ hôi.

Gã cầm đầu mồ hôi lạnh càng không ngừng chảy, chân run rẩy: "Trình Diễm! Mày muốn vào tù sao?"

Trình Diễm cười nhẹ: "Ba tao là kẻ cờ bạc, tao thì học hành không ra gì, mày nghĩ tao còn gì để sợ không? Thật lòng nói cho mày biết, hôm Tết tao đã muốn chết rồi, nhưng khi đi trên phố, tao bỗng thấy tiếc nuối..."

Nói đến đây, anh ngừng lại một cách kỳ lạ, nhẹ giọng hỏi: "Mày biết tao tiếc nuối điều gì không?"

Lưỡi dao lạnh lẽo nhẹ nhàng lướt qua cổ gã cầm đầu, gã run rẩy trả lời: "Không, không biết."

"Tao nghĩ, tao không làm gì sai thì tại sao lại phải chết? Cho dù tao có chết, cũng phải kéo theo một người." Trình Diễm nhìn mấy người phía trước bằng ánh mắt lạnh lẽo, "Giờ thì mày biết chưa? Tao tiếc nuối vì không có ai đi cùng mình đấy."

Trong số những học sinh vây quanh, có người sợ quá đã quay đầu bỏ chạy, còn lại hai người đứng lại cố gắng thuyết phục:

"Tao thấy chuyện này không cần thiết, đây là chuyện của người lớn, chúng ta nên tập trung học tập, coi như tụi tao đùa thôi. Đàn ông với nhau mà, luôn có va chạm."

Trình Diễm nhướng mày, nhìn gã cầm đầu đang run rẩy: "Mày nghĩ sao?"

Gã cầm đầu chưa kịp trả lời, lại có người thuyết phục: "Anh Mập, anh chỉ đùa thôi, đúng không?"

"À đúng đúng đúng, tao đùa thôi, mày đừng coi là thật." Gã cầm đầu liên tục đồng tình.

"Mày nhớ kỹ, mạng sống này của tao, tao đã sớm không muốn nữa, nếu mày muốn đi cùng tao, lần sau cứ thử đe dọa tao xem, tao sẽ đáp ứng nguyện vọng của mày."

Trình Diễm nói từng chữ một, rút dao khỏi cổ gã cầm đầu, kéo áo gã nhẹ nhàng kéo ngược lại, rồi đẩy gã về phía trước làm gã ngã loạng choạng, sau đó cất dao, bước ra khỏi con hẻm với dáng vẻ ung dung.

Ngày hôm sau, anh đến trường rất sớm như thường lệ, đợi một lúc, nhìn thấy Lâm Đang xuống xe, anh tiến lại gần.

"Trình Diễm?" Lâm Đang còn chưa tỉnh ngủ, dụi mắt, với vẻ mặt ngái ngủ, quay đầu nói với Hứa Phục Triều bên cạnh: "Anh đi trước đi, em đi với bạn."

Hứa Phục Triều nhìn hai người một lượt, không nói gì, bước vào cổng trường.

Lâm Đang không để ý, chậm rãi đi cùng Trình Diễm, hỏi: "Cậu đợi mình ở đây sao?"

"Tiện thôi." Trình Diễm biết Lâm Đang mỗi ngày đều đến vào giờ này, cố ý chờ cô ở đây.

Lâm Đang bĩu môi, rõ ràng không tin. Cô nghĩ, Trình Diễm thật sự đáng thương, không ai chơi với anh, ngay cả kết bạn cũng phải cẩn thận như vậy.

Cô rút tay trái khỏi túi, vỗ vai anh, rộng rãi nói: "Cậu yên tâm, dù thế nào đi nữa mình cũng sẽ mãi mãi làm bạn với cậu."

Trình Diễm không biết cô lại tưởng tượng ra gì nữa, chỉ có thể cười đáp lại.

Cô gật đầu, thầm bổ sung trong lòng: Nhưng Tống Noãn mới là bạn thân nhất của mình, cậu chỉ có thể đứng thứ hai thôi.

"Mình buồn ngủ quá, phải đi ngủ một lát đã, mình về chỗ ngồi trước đây." Lâm Đang vừa ngáp vừa vào lớp, còn chưa kịp để Trình Diễm hỏi nguyên nhân, cô đã vùi mặt vào bàn.

Tối qua cô đã nói chuyện điện thoại với Tống Noãn rất muộn, hầu hết là cô đang thành thật khai báo.

Cô vốn không định nói chuyện với Trình Diễm, nhưng vô tình nhắc đến chuyện tiết thể dục, Tống Noãn liền đoán ra cách cô đi học tiết thể dục như thế nào.

Nhưng cô không ngờ, Tống Noãn lại không trách cô, chỉ bảo cô làm bạn thì được nhưng phải chú ý khoảng cách, đừng để người ta hiểu lầm, cô lập tức đồng ý.

Cô nghĩ mình và Trình Diễm khá có khoảng cách, chỉ là bạn bè đơn thuần thôi.

Ngủ được hai tiết, cô tỉnh dậy, đến giờ học tin học, cô phải đi sớm, nếu không đến phòng tin học có khi đã tan học rồi.

"Tối qua là gọi điện cho Tống Noãn lâu quá." Cô vừa vịn tay vào lan can cầu thang vừa đi lên, vừa nói chuyện với Trình Diễm hỏi lý do cô ngủ muộn tối qua.

1529 words
05.11.2024

Chương 29 : Sợ mình yêu sớm

Editor: Dưaa

Cầu thang hai người đang đi không quá đông, chỉ thỉnh thoảng có một hai người đi qua.

"Sau này sẽ không thức muộn như vậy nữa, mình cũng phải nghỉ ngơi sớm để có sức tập vũ đạo nữa." Lâm Đang tự nhủ: "Nhưng mà lần này cậu ấy không nói gì mình nữa, cũng không bảo với mình là không được chơi với cậu."

"Sao cậu ấy lại không cho cậu chơi với tôi." Thật ra Trình Diễm không cần đoán cũng nghĩ ra nguyên nhân, nhưng để có chuyện nói với cô, anh vẫn hỏi.

Bởi vì anh không học giỏi? Hút thuốc? Đánh nhau?...

Lâm Đang suy nghĩ một hồi, lại cảm thấy mấy lý do này quá đả thương lòng tự trọng người khác. Hơn nữa cô cũng không chắc liệu Trình Diễm có

đánh nhau hay hút thuốc thật không. Nên cô lựa chọn một trong những lý do mà cô thấy phù hợp nhất:

"Vì cậu ấy sợ mình yêu sớm, không cho cậu với mình yêu nhau."

Trình Diễm đang định bước lên bậc thang thì dừng lại, từ từ bước xuống không chút tiếng động. Anh lẩm bẩm: "Thật sao? Tại sao cậu ấy lại nghĩ như vậy?"

Lâm Đang không dừng lại, tiếp tục đi từng bước nhỏ lên cầu thang: "Mình cũng không biết, mình nói với cậu ấy rất nhiều lần rằng hai chúng ta chỉ là bạn, nhưng mà cậu ấy không tin. Mỗi lần mình nhắc đến đều không tin."

Trình Diễm nhếch khóe miệng, cười khổ, đi theo cô lên tầng: "Cậu thường xuyên nhắc đến tôi với cậu ấy?"

Lâm Đang suy nghĩ một lúc: "Hình như không có mà, mình cũng không biết nữa. Dù sao thì hàng ngày bọn mình nói rất nhiều chuyện không phải sao? Chắc là mỗi lần gặp cậu thì sẽ nhắc một lần."

Trình Diễm đáp lại, không nói nữa. Lúc này, chuông vào lớp vang lên, hai người đã đi đến cửa phòng học.

Mọi người đều đã vào lớp, vừa bước vào Lâm Đang đã đón nhận vô số ánh mắt. Do thường xuyên nhận được những ánh nhìn như vậy nên cô đã quen, nhưng Trình Diễm có thể thấy rõ trong mắt họ một chút ẩn ý sâu xa.

Anh hơi cúi thấp đầu, hạ giọng: "Chúng ta đi xuống phía dưới, đằng sau còn chỗ."

Lâm Đang không ý kiến, đi phía sau anh đến chỗ cuối cùng, chọn một băng ghế rồi ngồi xuống.

Giáo viên đã bắt đầu giảng bài. Trình Diễm tránh ra một chút để Lâm Đang nhìn được màn hình máy tính của mình. Anh biết Lâm Đang thị lực kém nên không nhìn được màn hình máy tính, chỉ có thể "kéo" cô theo mình.

Giống như các lớp tin học trước, sau khi giáo viên giảng lý thuyết sẽ để học sinh tự thực hành. Trình Diễm, giống như Tống Noãn trước kia, chỉ Lâm

Đang cách làm.

Chỉ là anh nghiêm túc hơn Tống Noãn khá nhiều. Trong quá trình giải thích sẽ không kể chuyện tầm phào hay buôn dưa khiến Lâm Đang bật cười, anh chỉ đơn thuần muốn Lâm Đang hiểu bài học.

Lâm Đang cũng không quá để ý chuyện này, chỉ chuyên tâm đặt câu hỏi theo lời giảng của anh. Có đôi khi câu hỏi vượt ra ngoài phạm vi bài học, thậm chí vượt ra khỏi môn tin học nhưng anh vẫn nghiêm túc trả lời.

Anh cũng không biết Lâm Đang có thực sự hiểu hay không, chỉ hoàn thành nhiệm vụ trả lời của mình..

Nếu ví Lâm Đang là cuốn "Mười vạn câu hỏi vì sao", thì Trình Diễm là cuốn sách có đầy đủ đáp án của 10 vạn câu hỏi đấy.

"Bây giờ cậu đang gõ chữ ở Word hả?" Lâm Đang chống khuỷu tay lên đầu gối, lấy tay đỡ đầu mình.

"Ừm." Trình Diễm lôi bàn phím ra, vừa gõ vừa nhìn màn hình.

"Cậu định gõ gì thế?" Lâm Đang hỏi.

Trình Diễm cong mắt, nhẹ giọng nói: "Phần ba bài <Life likes a summer flower> của

Rabindranath Tagore."

Hai mắt Lâm Đang sáng lên, hơi đứng dậy dựa vào bàn máy tính, nhìn chằm chằm vào màn hình đang phát sáng: "Trùng hợp thật đấy, đây là bài hát mình chọn cho cuộc thi ngâm thơ năm ngoái."

Trình Diễm quay đầu nhìn cô một cái: "Ừ" Anh biết.

Nói rồi anh quay đầu lại, vừa ngâm nga vừa gõ chữ.

"Cậu nhớ cả bản Tiếng Trung lẫn Tiếng Anh hả? Giỏi thật đấy!" Lâm Đang đang dựa đầu vào bàn máy tính, nghe anh ngâm nga đến "Tình yêu là một

đống vi khuẩn lam đang vùng vẫy" liền vô cùng tò mò mà hỏi: "Sao Tagore lại hình dung tình yêu như vậy nhỉ?"

Trình Diễm dừng gõ một chiếc sau lại tiếp tục, tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là: Lâm Đang và Lý Hòe An cùng nhau diễn thuyết trên sân khấu, Lâm Đang ngồi cùng xe ô tô với Hứa Phục Triều, Lâm Đang tham gia thi đấu với Tống Noãn...

Anh không biết Tagore đã trải qua những gì trước và trong khi biết bài này, nhưng dường như anh cảm nhận được, cũng đã trải qua sự cay đắng và bất đắc dĩ này.

"Bao giờ cậu lớn thì cậu sẽ biết." Anh nói: "Sẽ có người dạy cậu mấy cái này."

Nhưng người này sẽ không phải là anh.

Lâm Đang ngơ ngác, sau lại gật đầu, nghĩ rằng có lẽ vấn đề này quá phức tạp, Trình Diễm không giải thích được nên mới ra vẻ uyên thâm như người lớn.

Cô quyết định để lại cho anh chút thể diện "Ồ, được rồi, mình hiểu rồi."

Trình Diễm nhanh chóng hoàn thành bài tập giáo viên giao. Sau khi nộp xong có chút bối rối, không biết phải làm gì tiếp theo.

"Nghe nhạc đi, cậu có tai nghe không?" Lâm Đang ngồi lại xuống ghế.

"Có." Trình Diễm lấy chiếc tai nghe rối rắm từ trong túi quần ra, gỡ rồi một cách thô bạo, cắm vào máy tính rồi đưa cho Lâm Đang: "Cậu muốn nghe gì?"

"Mình cũng không biết, phát bài nào cũng được."

Trình Diễm search một trang web âm nhạc, chọn ngẫu nhiên một bài hát, nhấn vào nút phát. Sau đó một luồng âm thanh phát ra.

"Bài gì vậy?" Lâm Đang hạ giọng xuống theo bản năng, thì thầm hỏi.

"Để tôi xem... <Ám hiệu> của Châu Kiệt Luân." Anh nói.

"Chưa từng nghe qua..." Lâm Đang giẫm hai chân lên thành ghế, giữ tai nghe rồi lắc lư theo điệu nhạc.

Bài hát vừa hết thì chuông tan học reo. Lâm Đang tháo tai nghe ra, đưa lại cho Trình Diễm, Giai điệu vẫn còn trong đầu cô nhưng cô không thể nghe rõ lời bài hát.

Cô bám vào cầu thang, đi xuống từng bước theo Trình Diễm, vẫn ngâm nga giai điệu: "Bài này nghe hay đấy. Lời bài hát là gì?"

Trình Diễm mở điện thoại lên, tìm kiếm trên mạng rồi đọc từ trong điện thoại ra: "Anh sợ em đau lòng/ Mà chẳng ai giúp em lau giọt lệ/ Đừng quan tâm thị phi/ Chỉ cần chúng ta cảm thấy đúng."

Lâm Đang ghi nhớ lời bài hát, hòa quyện chúng với giai điệu rồi ngân nga: "Thế này hả?"

"Ừ." Tim Trình Diễm như đập chậm lại, mỗi lần đập lại khiến anh tê dại.

"Nghe hay đấy." Lâm Đang lặp lại một lần nữa, rồi lại tăng nhanh bước chân: "Chúng ta phải nhanh lên, sắp muộn giờ rồi."

Cô bước xuống lầu, trong miệng vẫn còn ngân nga bài hát. Tiếng hát có chút ngây ngô, lại có chút ngọt ngào vang vọng khắp cầu thang, xuyên thẳng vào trái tim Trình Nghiên.

"Cậu đi chậm thôi, cẩn thận không ngã." Anh thoát ra khỏi tâm tưởng, nhẹ giọng nhắc nhở.

"Được rồi." Miệng thì nói đồng ý, nhưng chân cô vẫn không hề chậm lại, có vẻ rất vui.

Trình Diễm không còn cách nào khác ngoài việc chuẩn bị sẵn sàng đỡ cô bất cứ lúc nào.

Thần kì là cô không hề ngã suốt quãng đường, lại còn chạy thẳng vào lớp và ngồi vào chỗ trước khi chuông vào lớp reo lên.

Giáo viên bắt đầu giảng bài, Trình Diễm cũng tập trung vào bài học. Thẳng đến buổi chiều tan học, anh lại đưa Lâm Đang ra cổng trường.

Học kì 2 lớp 11, nhiều học sinh trở nên nghiêm túc hơn, không đi chơi sau bữa tối nữa. Đa phần đều đang đọc sách, học bài hoặc trò chuyện.

Trình Diễm trở lại chỗ ngồi, lấy sách toán ra chuẩn bị xem trước mấy trang. Nam sinh ở bàn trước đột nhiên quay đầu lại, nhìn anh đầy ẩn ý: "Đại ca, đang hẹn hò với bạn hot girl nhà giàu đó hả?"

1523 words
11.11.2024

Chương 30 : Đừng buồn nữa

Editor: Hann

Trình Diễm khẽ nhếch môi: "Ừ, là tôi đơn phương theo đuổi cô ấy."

Cậu bạn kia nghẹn lời, gật đầu hai cái rồi quay đi, vẻ mặt có chút xấu hổ.

Trình Diễm chẳng mấy để tâm, ngừng quay cây bút trong tay, bắt đầu viết và vẽ vời lung tung.

Thứ sáu có tiết đọc sách, vẫn là Trình Diễm và Lâm Đang cùng nhau.

Thư viện trường học, tầng một phía bên phải chính là phòng đọc. Lúc này không có ai đến đọc sách, phòng đọc có thể thảo luận tự do. Trình Diễm lấy một cuốn tạp chí địa lý để xem, Lâm Đang cũng bắt chước anh, cầm một cuốn tạp chí địa lý, nhưng chỉ xem hình ảnh.

Cô xem rất nhanh, chỉ một lúc đã lật hết đống hình ảnh trong tạp chí, sau đó không biết làm gì nữa.

Trình Diễm liếc nhìn cô, hơi nghiêng người, cúi đầu xuống một chút, khẽ nói: "Cậu có muốn xem cùng tôi không?" Lúc đó mới hơn ba giờ chiều, ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào làm ấm cả căn phòng.

Lâm Đang có chút buồn ngủ, nhưng vẫn gật đầu, hai tay gối lên bàn, nghiêng đầu nhìn Trình Diễm giơ tạp chí lên cho cô xem.

Trên trang tạp chí là một mảng màu hồng, giống như có những bông hoa hồng đang nở rộ. Lâm Đang không nhìn rõ, hỏi: "Đây là đâu?"

"Tây Tạng, Lâm Chi, đây là một rừng hoa đào." Trình Diễm trả lời.

"Tây Tạng à, mình biết. Ở đó có nhiều cao nguyên lắm phải không? Còn có rất nhiều bò và cừu, có thể cưỡi ngựa trên đồng cỏ nữa." Lâm Đang khẽ híp mắt, mỉm cười, "Mình nghe thấy trên TV, tiếc là mình có lẽ không có cơ hội đi được."

"Tại sao?"

Lâm Đang ngáp một cái, trong mắt đã có chút nước, thản nhiên nói: "Vì mình không nhìn rõ mà. Mình không thể tự đi ra ngoài, còn người khác thì... bố mẹ mình không có thời gian, bà ngoại thì già rồi, còn anh trai... không nói cũng được."

Cô không để Trình Diễm có cơ hội nói tiếp, rồi lại tiếp tục: "Thật ra mình cũng rất muốn đi ngắm nhìn thế giới, muốn đi cưỡi ngựa, leo núi, trượt tuyết, còn rất nhiều thứ mình muốn thử."

Trình Diễm im lặng một lúc, rồi nói: "Sẽ có cơ hội thôi."

Mí mắt của Lâm Đang đã không thể mở nổi nữa, ánh nắng ở đây thật sự rất dễ khiến người ta buồn ngủ. Cô không nói gì thêm, không cưỡng lại được mà chìm vào giấc mơ.

Dù thời tiết ấm áp nhưng trong phòng đọc vẫn có chút lạnh. Trình Diễm lặng lẽ đắp lại khăn quàng cổ mà cô đã tháo ra, sau đó quay lại tiếp tục đọc sách.

Trang sách chỉ vang lên vài tiếng sột soạt, rồi im bặt. Những dòng chữ và hình ảnh không còn đi vào đầu Trình Diễm nữa. Anh không quay đầu lại nhìn người bên cạnh, nhưng trong lòng vẫn luôn lo lắng.

Anh khẽ nhếch môi, nở một nụ cười có chút bất lực. Thầm nghĩ, chẳng trách người ta nói yêu sớm ảnh hưởng đến việc học, thậm chí anh còn chưa yêu, chỉ là yêu thầm thôi mà đã không tập trung đọc sách nổi rồi.

Đã không tập trung được thì thôi, anh bèn vứt tạp chí trong tay, ngả lưng vào ghế, lặng lẽ ngắm nhìn cô gái đang ngủ say.

Cô gái dường như muốn hứng nắng, đầu xoay sang hướng khác, chỉ để lại cái gáy cho anh. Anh vẫn không động đậy, yên lặng ngắm nhìn cho đến khi tiếng chuông tan học vang lên.

"Chỉ tại nắng quá đẹp thôi." Lâm Đang ngáp một cái, ôm tập vở đi về lớp học.

Trình Diễm đi bên cạnh cô, suy nghĩ một lúc lâu, không tìm được câu trả lời thích hợp. Đến khi định lên tiếng, Lâm Đang đã chuyển sang chủ đề khác: "Chẳng phải sắp tổng vệ sinh à?"

"Ừ." Anh trả lời. Anh biết nhiệm vụ của Lâm Đang là lau bảng, nhưng cô không đủ chiều cao, lần nào cũng phải đứng trên ghế mới lau sạch được. Trước đây Tống Noãn thường giúp cô giữ ghế, nhưng bây giờ... "Tôi có thể giữ ghế cho cậu."

"Được!" Lâm Đang gật đầu ngay lập tức, "Cậu phải quét rác, mình sợ cậu không có thời gian, còn định nhờ lớp trưởng giúp đỡ đấy. Cậu ấy rất dễ nói chuyện, chắc chắn sẽ đồng ý."

"Tôi có thời gian. Từ giờ tôi có thể giúp cậu lau bảng." Trình Diễm nhanh chóng đáp lời. Lớp trưởng hiện tại là một nam sinh.

Đã có Hứa Phục Triều và Lý Hòe An rồi, thêm một người nữa thì thực sự sẽ chẳng còn chỗ cho anh nữa.

Lâm Đang đảo mắt, nghiêng đầu, cười với anh: "Yên tâm đi, cậu vẫn là bạn tốt thứ hai của mình mà."

Anh chớp chớp mắt: "Vậy bạn tốt nhất là ai?"

Lâm Đang khoanh tay sau lưng, nhảy chân sáo về phía trước: "Tất nhiên là Noãn Noãn rồi~"

Trình Diễm thở phào nhẹ nhõm, theo sau cô, cùng cô đi vào lớp.

Trong lớp, các bạn học đã bắt đầu hành động. Chiều thứ sáu tuần chẵn nào cũng thế, ai dọn xong sớm, kiểm tra xong sớm thì được tan học trước, nên ai cũng rất tích cực.

Trình Diễm mang một cái ghế, đặt lên bục giảng, giữ chắc cái ghế để Lâm Đang trèo lên.

Trong lớp có hai cái bảng đen, cái ở phía trước thường được thầy cô sử dụng để ghi chép, lau rất nhanh. Cái khó lau là cái ở phía sau lớp, trên đó có bảng tin, được sơn bằng màu sắc, phải tốn chút công sức.

Lâm Đang cầm khăn lau, đứng trên ghế, Trình Diễm thì xách xô nước, đưa nước lên đúng lúc, không để cô phải cúi người một chút nào.

"Cảm ơn cậu nhé, Trình Diễm." Lâm Đang mỉm cười, nhỏ giọng nói với anh.

Tai anh hơi ửng đỏ, cũng hạ giọng: "Không cần cảm ơn..."

Bất chợt, từ bục giảng vang lên một giọng nói châm chọc: "Có người không thể làm xong việc của mình rồi mới đi làm người tốt được sao? Chẳng lẽ bắt cả lớp phải chờ mình cậu à?"

Giọng nói của cô gái đó khá lớn, Lâm Đang không muốn để ý cũng khó. Cô tò mò hỏi nhỏ Trình Diễm: "Cậu ấy đang nói ai vậy?"

Trình Diễm không nói gì, Lâm Đang càng thắc mắc hơn. Đang định hỏi thêm thì cô gái vừa nói đã hùng hổ đi tới.

"Trình Diễm, các nhóm khác đều quét xong rồi, cậu không đi quét mà còn ở đây làm gì? Cậu không thấy họ sắp lau sàn à?"

Lâm Đang lúc này mới nhận ra. Cô cẩn thận leo xuống khỏi ghế, đẩy nhẹ cánh tay Trình Diễm: "Cậu đi quét trước đi, mình nhờ người khác giúp cũng được."

Trình Diễm liếc nhìn cuối lớp, rõ ràng những người khác vẫn chưa quét xong.

Anh lạnh lùng liếc cô gái kia một cái, đặt xô nước xuống đất, lấy khăn lau trong tay Lâm Đang, bỏ vào xô nước rồi khẽ nói: "Tôi đi quét trước đã, sẽ xong nhanh thôi. Không cần nhờ ai khác, tôi sẽ quay lại ngay, cậu chờ ở đây nhé."

Nói xong, anh đi vòng qua cô gái kia, đến góc vệ sinh của lớp lấy một cây chổi, đi về phía trước lớp.

Nghe tiếng bước chân xa dần, Lâm Đang mím môi, quay sang cô gái vừa nói: "Cậu là ủy viên học tập đúng không? Xin lỗi nhé, Trình Diễm vì giúp mình mà trễ việc, cậu ấy không cố ý đâu."

Cô gái kia lườm cô một cái, hừ lạnh, rồi bỏ đi.

Lâm Đang cảm thấy khó hiểu, đây là chuyện nghiêm trọng lắm sao? Tại sao cô ấy lại tức giận như vậy?

Cô nghĩ mãi không ra, nhưng cũng cảm thấy vì mình không nhìn rõ nên có lẽ chưa hiểu hết kỷ luật của lớp. Vì vậy, khi Trình Diễm quét xong quay lại, cô khẽ nói: "Ủy viên học tập hình như rất giận, sau này cậu cứ quét xong rồi hẵng giúp mình nhé."

Trình Diễm cúi đầu, tóc mái và hàng lông mi dài che đi sự buồn bã trong mắt anh. Anh muốn mắng cô rằng "Cậu là đồ ngốc, đừng bận tâm đến mấy chuyện đó" nhưng cuối cùng chỉ đáp lại một tiếng: "Ừ."

"Sắp xong rồi! Sắp lau xong rồi!" Lâm Đang hăng hái lau bảng qua lại, miệng còn ngân nga giai điệu "Tôi là một thợ sơn".

Lau xong mảng cuối cùng, cô nhảy xuống khỏi ghế, đáp xuống đất vững vàng, cầm khăn lau, mời Trình Diễm cùng đi rửa tay.

Nước từ vòi chảy ào ào xuống, Lâm Đang rửa sạch tay, lấy khăn giấy lau khô, rồi mỉm cười nói: "Rửa tay xong rồi, mình sẽ đi đổ rác cùng cậu. Cậu đừng buồn nữa nhé."

1565 words
12.11.2024

Chương 31 : Thỏ nhỏ

Editor: Hann

Trình Diễm ngẩn người, ngước mắt nhìn người trước mặt, đôi mắt có chút cay cay.

Lâm Đang vẫn đang an ủi anh: "Mình nghĩ lớp phó học tập có lẽ cũng không cố ý nhắm vào cậu đâu, chỉ là lo lắng không kịp dọn dẹp thôi mà. Dù sao thì chuyện này cũng chẳng có gì to tát, cậu đừng để trong lòng, cứ vào tai trái rồi ra tai phải là được."

Anh không biết phải nói gì, chỉ đáp lại một tiếng, giọng hơi nghẹn ngào. Anh khẽ mở miệng, thở ra một hơi dài theo chiều gió, muốn xua đi giọng nói nghẹn ngào không bình thường của mình.

Cho đến khi cảm thấy cổ họng dễ chịu hơn một chút, anh mới nói: "Chúng ta đi đổ rác thôi."

Lâm Đang đi theo sau anh, nhận lấy cán chổi anh đưa, cùng nhau xách thùng rác, bước chân vui vẻ tiến về phía bãi rác: "Mình thích đi đổ rác lắm, nhất là vào giờ đọc bài buổi sáng, như vậy có thể trốn được nửa tiết học."

Trình Diễm không kìm được mà mỉm cười, chẳng trách đôi khi anh thấy cô và Tống Noãn đi đổ rác, đi một lúc là hết nửa tiết, hóa ra là không muốn lên lớp học bài buổi sáng.

"Cậu không thích học bài buổi sáng à?" Anh hỏi.

"Không hẳn đâu, chỉ là cảm giác đó rất kích thích, có thể khi trở lại lớp sẽ bị thầy cô mắng, mà cũng có thể sẽ không có chuyện gì xảy ra, cứ như tránh được một kiếp nạn vậy."

Trình Diễm không ngờ Lâm Đang lại nghĩ như vậy, anh luôn nghĩ cô giống như một con thỏ, bị chọc giận thì sẽ cắn người, nhưng nhìn chung vẫn là một cô gái ngoan ngoãn nghe lời, không ngờ cô lại nghịch ngợm như thế.

"Hóa ra là vậy."

"Đúng thế."

Vừa nói hai người vừa đến gần bãi rác, mùi ở đó thực sự không dễ chịu chút nào. Trình Diễm nói: "Để tôi đi đổ là được, cậu đứng đây đợi nhé."

Lâm Đang từ chối: "Mình sẽ đi cùng cậu."

Trình Diễm nhíu mày: "Thôi được."

Lâm Đang theo anh đi đến bên xe rác, nói: "Đếm một, hai, ba, rồi tụi mình cùng đổ nhé."

"Một... hai... ba, đổ nào!"

"Rầm!" một tiếng, rác rơi thẳng vào xe rác không lệch một li. Lâm Đang hưng phấn reo lên: "Yeah! Vào rồi vào rồi! Tụi mình giỏi thật đấy!"

Trình Diễm thật sự không hiểu có gì đáng vui mừng, nhưng nhìn thấy Lâm Đang cười, anh cũng không nhịn được mà nở nụ cười theo.

"Ở đây có nhiều vi khuẩn lắm, đừng thở mạnh." Anh không nhịn được mà nhắc nhở.

"Ok!" Lâm Đang phối hợp ngay, lập tức kéo tay áo lên che miệng và mũi.

Cuối cùng tiến độ dọn dẹp tổng vệ sinh của cả lớp không bị ảnh hưởng, thậm chí còn kết thúc sớm hơn mười phút, Trình Diễm đưa Lâm Đang lên xe rồi lặng lẽ quay người rời đi.

Lại một cuối tuần nữa, lại phải trải qua hai ngày không được gặp cô.

May thay cuối tuần trôi qua rất nhanh, một tuần mới lại bắt đầu, anh có thể chơi cùng Lâm Đang trong giờ thể dục.

Lâm Đang thở dài: "Sao cuối tuần trôi qua nhanh thế nhỉ?"

Trình Diễm bật cười, anh còn thấy cuối tuần trôi qua chậm nữa là.

"Cậu có muốn chơi ném bóng không?" Anh hỏi.

"Không chơi đâu, mình hơi đói rồi, không còn sức để ném nữa." Lâm Đang nhặt quả bóng rổ lên đưa cho anh, "Cậu chơi đi, mình nhặt bóng giúp cậu."

"Vậy có muốn đi siêu thị mini không?" Anh lại hỏi.

Lâm Đang lập tức hớn hở trở lại, tinh thần phấn chấn: "Đi, đi thôi!"

Trình Diễm thực sự rất muốn véo má cô, hai tay anh siết chặt quả bóng rổ: "Trả bóng trước đã."

Sau khi trả bóng và rửa tay xong, hai người cùng nhau đến siêu thị mini.

Trên đường đi, tay Trình Diễm luôn cắm trong túi quần, nắm chặt hai tờ tiền năm tệ, cúi đầu có chút thiếu tự tin: "Cậu muốn ăn gì?"

Lâm Đang bước vào cửa, thành thạo lựa chọn đủ loại đồ ăn vặt từ các kệ hàng, ôm một đống ra.

Trình Diễm liếm môi, lòng bàn tay nắm tiền đã đổ mồ hôi, anh biết số tiền này chắc chắn không đủ để trả.

Trong khoảnh khắc đó, sự hối hận, chua xót và xấu hổ cùng lúc trào dâng trong lòng anh, khiến anh gần như muốn chạy trốn khỏi nơi này.

"78,5 tệ, trừ đi số này thì còn dư 1658, mời quý khách lần sau lại đến."

"Đây là bạn em ạ, sau này cậu ấy mua đồ cũng tính vào tài khoản của em nhé."

Trình Diễm ngơ ngác bị Lâm Đang kéo đến trước quầy thu ngân.

"Chị nhớ mặt cậu ấy chưa?" Lâm Đang còn hỏi nhân viên thu ngân.

Nhân viên thu ngân cười hiền hòa nhìn cô: "Nhớ rồi, nhớ rồi, lần sau cậu ấy mua gì sẽ tính vào tài khoản của em."

Cô thoải mái cảm ơn, kéo Trình Diễm ra ngoài, chia một nửa đồ ăn vặt trong tay cho anh: "Cậu cầm hộ mình nhé, mình ôm không nổi nữa rồi."

Trình Diễm không thể từ chối, chỉ có thể ngây ngô như một khúc gỗ, ôm lấy đống đồ ăn.

Lâm Đang tùy tiện xé một túi khoai tây chiên, lấy ra hai miếng nhét vào miệng, rồi đưa cho Trình Diễm: "Cậu có muốn ăn không?"

"Thực ra... thực ra..." Trình Diễm dừng lại.

"Sao thế?" Lâm Đang cũng dừng lại theo.

"Không có gì." Trình Diễm đưa tay lấy một miếng khoai tây chiên, nhẹ nhàng nhai, nuốt luôn câu "Thực ra cậu không cần phải làm như vậy" vào trong.

Chỉ trong khoảnh khắc ấy, anh chợt hiểu ra, có nhất thiết phải hỏi rõ ràng mọi chuyện không? Có cần phải phô bày khía cạnh tồi tệ nhất của mình trước mặt cô không? Anh không cần lòng tự tôn rẻ mạt này thì có sao đâu?

"Ngon lắm." Anh nói.

"Cũng tạm được." Lâm Đang nhai khoai tây chiên kêu rôm rốp, đưa cho anh một lon nước: "Cậu mở giúp mình được không?"

Trình Diễm không nói gì, nhận lấy lon nước, dễ dàng mở nắp rồi đưa lại cho cô.

"Lon này là cho cậu đấy."

"Cảm ơn."

Lâm Đang hồn nhiên đáp một câu "Không có gì" rồi tiếp tục nói sang chuyện khác. Trong đầu cô lúc nào cũng có những ý tưởng kỳ lạ, suy nghĩ thay đổi rất nhanh, vừa mới nói chuyện này, giây sau đã nhảy sang chuyện khác, đôi khi khiến Trình Diễm cũng không theo kịp.

Ví dụ như lúc này, khi cô bước những bước nhỏ về phía cổng trường, vừa mới đây còn đang mơ màng nghĩ về chuyện nếu con người không cần ăn, không cần ngủ thì tốt biết mấy, giây sau đã bắt đầu nói về chuyện thi cấp độ đàn piano của mình.

Trình Diễm ngẩn người một chút rồi nhanh chóng bắt kịp dòng suy nghĩ của cô: "Vậy thì cố gắng lên, chúc cậu thi đỗ."

Cô không để tâm lắm, chỉ phẩy tay nói: "Chắc chắn sẽ đỗ thôi, mình đã luyện rất thuần thục bài thi cấp 10 rồi, bà ngoại bảo mình cứ tiện tay đăng ký thi, sau này cũng coi như là một kỷ niệm."

Trình Diễm mừng cho cô, trong lòng thầm khen ngợi cô cả ngàn lần, vạn lần, nhưng ngoài miệng chỉ ừm một tiếng. Sau tiếng ừm đó, anh lại bắt đầu cảm thấy tiếc nuối. Anh nghĩ nếu như Lâm Đang không bị vấn đề về thị lực, thành tích của cô chắc chắn sẽ rất xuất sắc.

"Đến cổng trường rồi, mình đi trước nhé, cuối tuần vui vẻ!" Lâm Đang bước vào xe, quay đầu vẫy tay chào Trình Diễm.

"Cuối tuần vui vẻ." Trình Diễm mỉm cười, cũng vẫy tay chào cô.

Anh tin vào lời của Lâm Đang, cô đã nói là thi đỗ thì chắc chắn sẽ đỗ. Không cần anh phải hỏi, sáng thứ Hai khi đến trường, Lâm Đang đã nhắc lại chuyện này với anh, nói rằng buổi thi diễn ra rất thuận lợi, kết quả chưa có nhưng chắc chắn sẽ qua.

Anh không biết phải đáp lại thế nào, nghĩ ngợi một lúc lâu mới thốt ra được câu: "Vậy thì tốt rồi."

Thực ra anh còn có chuyện khác muốn hỏi cô, đó là điều mà anh đã nghe người ta bàn tán sáng nay, anh đợi đến giờ thể dục, khi không có ai bên cạnh mới nhắc đến: "Nghe nói Hứa Phục Triều đã được tuyển thẳng."

"Ừ, đúng vậy." Lâm Đang uống một ngụm nước, không mấy quan tâm, "Cuối tuần bố mẹ anh ấy còn mời nhà mình đi ăn mừng chuyện này."

"Cậu ấy giỏi thật." Trình Diễm cúi đầu, ánh mắt trở nên mờ mịt, giọng nói cũng hạ xuống một chút.

"Đúng vậy." Lâm Đang hờ hững đáp lại, vặn nắp chai nước, ngồi xuống bên cạnh anh, dùng tay che mắt, nhìn lên những đám mây trên trời rồi thở dài, "Hôm nay trời đẹp thật."

Anh nhìn cô, hỏi: "Cậu với cậu ấy không thân à?"

1611 words
18.11.2024

Chương 32 : Chúng ta là bạn tốt

Editor: Sel

Lâm Đang trả lời: "Cũng bình thường thôi, mình cảm giác anh ấy cũng không thích mình lắm. Nếu anh ấy không thích mình, thì mình cũng không thích anh ấy là được."

Trình Diễm suýt chút nữa thì ngớ người, muốn hỏi cô: Vậy nếu cậu ấy thích cậu, cậu cũng sẽ thích cậu ấy sao? Nhưng suy nghĩ một lát, anh lại nghĩ rằng có lẽ Lâm Đang còn chẳng biết thích là gì.

Anh tự cười mỉa chính mình, rồi hỏi: "Sao cậu ấy lại không thích cậu?"

"Mình cũng không biết." Lâm Đang nhún vai, "Có thể là do anh ấy thấy tớ phiền phức, ngày nào cũng phải đợi mình đi học nên anh ấy cảm thấy bực mình."

Giống như sáng nay, Hứa Phục Triều vô cớ tỏ thái độ với cô, lúc đầu cô còn không hiểu tại sao, mãi đến khi nghe chú Hứa ra mắng, cô mới biết thì ra

hôm nay Hứa Phục Triều không muốn đến trường, nhưng chú Hứa nhất quyết bắt anh ấy phải đi cùng cô đến trường.

Thực ra cô có thể hiểu được, Hứa Phục Triều đã được đặc cách vào đại học, có đến trường hay không cũng không ai quản anh ấy. Nếu là cô, chắc chắn cô cũng không muốn đi. Nhưng cô lại không hiểu, chuyện này liên quan gì đến mình chứ? Không phải mình bắt anh ấy đi cùng, tại sao lại trút giận lên mình?

Trình Diễm cảm thấy nhẹ nhõm, nhẹ nhõm vì Hứa Phục Triều không thích Lâm Đang. Thảo nào anh luôn cảm thấy ánh mắt Hứa Phục Triều nhìn mình có gì đó kỳ lạ. Nhưng đồng thời anh cũng có chút tức giận, Lâm Đang tốt như vậy, dựa vào đâu mà Hứa Phục Triều lại không thích cô?

Anh nhẹ nhàng nói: "Không cần cậu ấy, tôi cũng có thể đưa đón cậu đi học."

"Được!" Lâm Đang hào hứng đáp, "Cậu và Noãn Noãn vẫn là tốt nhất!"

Trình Diễm cúi đầu, khóe miệng như muốn cười đến tận mang tai: "Chúng ta đi đánh cầu lông đi."

Gần đây Lâm Đang rất thích chơi cầu lông, nhưng cô luôn không đánh trúng, mười lần thì trúng một lần đã là giỏi. Chơi cầu lông với cô giống như đang nhặt cầu lông thì đúng hơn, nhưng Trình Diễm không hề thấy phiền, chỉ cần là điều Lâm Đang muốn làm, Trình Diễm đều sẵn lòng cùng cô làm.

Tiết học cuối cùng buổi chiều là tiết sinh hoạt lớp, giáo viên chủ nhiệm thông báo rằng sẽ có hội thao, yêu cầu lớp phó thể dục vận động mọi người tham gia, mỗi học sinh phải tham gia ít nhất một môn thể thao.

Không cần giáo viên chủ nhiệm phải nói nhiều, yêu cầu này chắc chắn không dành cho Lâm Đang.

Nhưng đây mới là điều khiến Trình Diễm đau đầu, anh sợ Lâm Đang không hứng thú với hội thao, rồi những ngày đó sẽ không đến trường. Anh đã quen với việc mỗi ngày được ở bên cạnh cô, đến nỗi cuối tuần cũng rất nhớ cô, anh không thể chịu được việc không được gặp cô trong nhiều ngày liền.

Anh đã nghĩ rất nhiều về cách mở lời, làm thế nào để cô ở lại trường tham gia hội thao cùng mọi người, hoặc có lẽ nên nói rằng ngày hôm đó sẽ có rất nhiều điều thú vị, hoặc có lẽ nên đùa rằng cô đến để cổ vũ cho anh?

Anh không ngờ mình còn chưa kịp mở miệng thì Lâm Đang đã tự chạy đến hỏi: "Trình Diễm, cậu định đăng ký môn gì?"

Ở giữa lớp, lớp phó thể dục đang la to: "Ai nhanh tay thì có lợi thế, đến cuối chỉ còn lại 1000 mét và 3000 mét thôi đấy~"

Nghe xong, Lâm Đang lập tức giục: "Cậu mau nghĩ xem đăng ký gì đi, chạy 3000 mét lâu lắm đấy!"

Trình Diễm chẳng mấy vội vàng: "Mấy ngày hội thao cậu có đến trường không?"

"Tất nhiên rồi, mình còn phải cổ vũ cho cậu nữa mà!"

Trình Diễm nở một nụ cười: "Được, tôi đi đăng ký đây."

Anh bước tới phía trước, Lâm Đang theo sát sau lưng: "Cậu đăng ký môn gì?"

"400 mét."

Lâm Đang gật đầu đồng tình, như thể rất hiểu biết: "400 mét tốt đấy, chỉ phải chạy một vòng, chắc không mệt lắm đâu."

Trình Diễm đăng ký xong, chỉ quay đầu lại cười với cô, cố nén sự ngứa ngáy trong tay, không đưa tay lên xoa đầu cô: "Đi nào, chỗ này đông người, cẩn thận kẻo ngã, chúng ta ra ngoài nói chuyện."

Lâm Đang vịn vào bàn ghế và tường, bước ra khỏi cửa lớp một cách chắc chắn, mặt mày rạng rỡ nhìn anh: "Vậy cậu có phải tập luyện hàng ngày không?"

"Không nghiêm trọng thế đâu, chỉ là hội thao của trường thôi mà." Anh nhẹ giọng giải thích.

"Ồ, vậy thì tốt, nhưng mình vẫn sẽ cổ vũ cho cậu!"

Trình Diễm không coi trọng chuyện này, cũng chẳng màng đến danh dự của lớp, việc tham gia hoạt động này với anh chỉ là một nhiệm vụ. Nhưng Lâm Đang lại rất háo hức. Nếu Lâm Đang háo hức thì anh cũng sẽ cảm thấy phấn khởi.

Anh đặc biệt mua một đôi giày mới, hơi đắt một chút so với thói quen của anh. Anh không đặt mục tiêu phải về nhất, nhưng dù sao cũng không thể để Lâm Đang thất vọng.

Ngày hội thao diễn ra, trời trong xanh không gợn mây, các cuộc thi điền kinh bắt đầu trước, hai bên đường chạy chật kín người.

Môn tiếp theo là chạy 400 mét nam. Trình Diễm vừa điểm danh xong, đang cố thuyết phục Lâm Đang: "Cậu ở lại khu vực này ngồi đi, chỗ này đông người quá, rất nguy hiểm."

Lâm Đang bặm môi, có chút không vui, chu miệng nói: "Nhưng mình rất muốn cổ vũ cho cậu."

Trình Diễm thấy sống mũi cay cay: "Tôi biết rồi, cậu cổ vũ trong lòng là được, tôi có thể cảm nhận được mà."

Lâm Đang trợn tròn mắt, chớp chớp: "Cảm nhận được? Cảm nhận thế nào?"

Trình Diễm không nhịn được bật cười: "Ý tôi là, tôi hiểu tấm lòng của cậu rồi."

"Ồ..." Lâm Đang quay mặt đi, khẽ thì thầm, "Được rồi, vậy mình ngồi đây đợi, cậu chạy xong nhớ đến tìm mình nhé? Mình có mang đồ uống và đồ ăn vặt cho cậu đấy."

Cô tháo ba lô xuống, mở ra cho anh xem, ánh mắt long lanh nhìn anh: "Còn có cả trái cây nữa, mình đã rửa sạch rồi."

"Được, tôi chạy xong sẽ đến tìm cậu." Trình Diễm rất muốn nhẹ nhàng xoa đầu cô, nhưng khi tay giơ lên, anh chỉ đặt lên vai cô, nhẹ nhàng vỗ: "Tôi đi đây."

"Ừm."

Nghe tiếng bước chân xa dần, Lâm Đang mới nhớ ra mình chưa kịp nói câu "Cố lên". Cô vội vàng hét lớn: "Trình Diễm!"

Trình Diễm vừa băng qua con đường rợp bóng cây, hướng đến cổng vào khu vực thi đấu, chợt nghe thấy tiếng gọi, lập tức nhíu mày, quay lại muốn chạy về, nhưng khi ngoảnh đầu lại, anh nhìn thấy nụ cười của Lâm Đang.

Cô nói: "Cố lên nhé."

Trình Diễm mỉm cười với cô, không nói gì rồi quay người tiếp tục bước về phía trước.

Dù Trình Diễm không nói lời nào nhưng Lâm Đang cảm nhận được, anh đã quay đầu lại nhìn cô. Cô mỉm cười rồi có chút rảnh rỗi, lấy điện thoại ra và bật bài hát mà lần trước cô đã nghe cùng Trình Diễm.

Khi cô đang nghe nhạc, bỗng nhiên có hai nữ sinh đến gần.

"Các cậu có muốn nghe cùng không?" Cô tháo tai nghe ra.

Hai nữ sinh lắc đầu: "Không cần đâu, bọn mình thấy chán quá nên cũng ngồi đây chơi điện thoại thôi."

Lâm Đang gật đầu: "À, các cậu không tham gia môn nào à?"

"Bọn mình đăng ký môn thi vào ngày khác cơ."

"Vậy à, các cậu có muốn ăn đồ ăn vặt không?" Lâm Đang lấy từ trong túi ra hai gói khoai tây chiên nhỏ và đưa cho họ.

Hai nữ sinh nhận khoai tây chiên rồi cảm ơn, sau đó nói: "Này, bọn mình thấy cậu và Trình Diễm thân thiết lắm nhỉ?"

Lâm Đang thản nhiên trả lời: "Đúng vậy, bọn mình là bạn thân mà."

Hai nữ sinh nhìn nhau, cười khúc khích: "Thế mà chúng mình cứ tưởng hai cậu đang hẹn hò chứ."

"Hả?" Lâm Đang hơi ngơ ngác, "Tại sao các cậu lại nghĩ như vậy?"

Hai nữ sinh không trả lời, chỉ mỉm cười và xua tay nói: "Không có gì đâu."

Lâm Đang càng thêm khó hiểu, cô muốn hỏi tiếp nhưng thấy các bạn không nói gì nên không tiện hỏi thêm. Đúng lúc đó, loa phát thanh vang lên thông báo rằng cuộc thi chạy 400 mét nam sắp bắt đầu, sự chú ý của cô bị phân tán và nhanh chóng quên mất chuyện vừa rồi.

Cô đứng dậy, kiễng chân lên nhưng không nhìn thấy gì, chỉ nghe tiếng súng hiệu lệnh vang lên, tiếp theo là những tiếng hò reo cổ vũ rầm rộ.

Đang tò mò, đột nhiên cô nghe thấy một tiếng hít thở sâu đầy lo lắng, sau đó là một loạt tiếng ồn ào. Mọi người trên sân vận động như đang tản ra, có tiếng bước chân hỗn loạn tiến lại gần.

"Trời ơi, cú ngã đó nặng quá! Mình còn nhìn thấy cả xương kìa."

"Thật sao? Mình chỉ thấy máu thôi."

Lâm Đang cảm thấy tim mình thắt lại, vội vàng chặn một người lại rồi lo lắng hỏi: "Trên sân có chuyện gì vậy?"

Một nữ sinh giải thích: "Vừa rồi trong cuộc thi 400 mét có người bị ngã, khá nặng đấy, nhân viên y tế đã mang cáng đến đưa đi rồi."

Lâm Đang ngay lập tức nắm chặt tay áo của nữ sinh: "Là học sinh lớp nào?"

Nữ sinh không hề tức giận: "Hình như là... lớp 11-5 thì phải?"

Đầu Lâm Đang ù ù, tất cả trở nên trống rỗng. Cô sững sờ đứng đó, buông tay nữ sinh, nói một tiếng cảm ơn rồi lặng người trong giây lát. Giống như bừng tỉnh, cô vội vàng rút cây gậy dẫn đường, hối hả tiến về phía sân vận động.

1794 words
19.11.2024

Chương 33 : Mãi mãi là bạn của cậu

Editor: Hann

Xung quanh có rất nhiều người, tiếng bước chân hỗn loạn vang lên. Trên đường không có lối đi dành cho người khiếm thị, khiến Lâm Đang không thể phân biệt được phương hướng, đi một bước vấp ba bước, lo lắng đến mức nước mắt trào ra.

Có một bạn học chú ý đến cô, liền chủ động tiến lại gần giúp đỡ: "Cậu là học sinh lớp 5 đúng không? Cậu muốn đi đâu? Mình có thể dìu cậu qua đó."

Đó là một giọng nói rất dứt khoát của một cô gái.

Lâm Đang nghẹn ngào nói: "Mình muốn đến sân vận động, bạn mình vừa chạy 400 mét, hình như bị ngã rất nặng."

Cô gái đáp lại bằng hai tiếng "ồ ồ", rồi dìu cô đi về phía trước: "Cậu đang nói về cậu con trai lớp 1 đúng không? Cậu ấy thật ra không bị ngã nặng đến

vậy đâu, mọi người nói linh tinh thôi, người của phòng y tế đã đưa cậu ấy đi rồi, cậu không cần quá lo lắng."

"Không phải học sinh lớp 5 sao?" Nước mắt của Lâm Đang ngừng lại.

"Không phải đâu, mình là tình nguyện viên ở đó, chắc chắn không thể nhầm được..."

Cô gái vừa dứt lời, từ xa đã vang lên một giọng nói quen thuộc: "Lâm Đang!"

Lâm Đang vui mừng, theo phản xạ định rút tay khỏi tay cô gái, nhưng lại ngại ngùng quay đầu lại, giải thích với cô ấy: "Xin lỗi cậu nhé, đã làm mất thời gian của cậu, mình nhầm rồi, bạn mình đến rồi, cảm ơn cậu đã đưa mình đến đây."

Cô gái cũng không để tâm, lịch sự đáp lại vài câu rồi buông tay ra.

Khi tay vừa buông ra, Lâm Đang cầm gậy dò đường, chạy vội về phía Trình Diễm.

Hàng học sinh hai bên đường tự giác nhường lối, đồng loạt quay đầu nhìn, bàn tán: "Đây là đang quay phim thần tượng sao?"

Lâm Đang không nghe thấy gì cả, cô lo lắng đến nỗi không chạy được bao xa thì đã bị Trình Diễm giữ lấy cánh tay, sau đó òa khóc: "Mình cứ tưởng cậu ngã cơ, lo chết đi được."

"Không phải tôi, tôi không sao." Trình Diễm vừa nói vừa lấy khăn giấy từ trong túi ra, lau nước mắt cho cô, "Vừa chạy xong tôi đã đi tìm cậu ở căn cứ chính, nhưng không thấy cậu đâu."

Anh cuống cuồng đi tìm, chỉ sợ Lâm Đang gặp chuyện gì ở trường thì phải làm sao đây? Mặc dù trên mặt cũng có giọt nước mắt lăn xuống, nhưng giọng nói vẫn trầm ổn: "Sau này đừng chạy lung tung nữa."

"Mình đâu có chạy lung tung, mình lo cho cậu mà." Lâm Đang cảm thấy tủi thân, gương mặt vừa được lau khô lại ướt đẫm.

"Được rồi, tôi biết rồi, cậu đừng khóc nữa, tôi không có mắng cậu mà." Trình Diễm có chút bất lực, thở dài trong lòng.

Lâm Đang ậm ừ vài tiếng, ngừng khóc, nhận lấy khăn giấy rồi tự lau mặt.

Trình Diễm cảm thấy nhẹ nhõm, ngẩng đầu liếc nhìn đám học sinh xung quanh đang tò mò, dùng ánh mắt lạnh lùng khiến họ tản đi, rồi anh dịu giọng nói: "Tôi đi rửa mặt trước đã."

"Được, mình đi cùng cậu." Lâm Đang đi bên cạnh, sánh bước cùng anh.

Sau cơn hoảng sợ, cô lại trở nên hoạt bát, lấy khăn ướt đã chuẩn bị sẵn cùng nước đưa cho cho anh, đồng thời tò mò hỏi: "Vậy cuối cùng cậu chạy được hạng mấy?"

"Hạng ba."

"Tuyệt quá, tuyệt quá, có bằng khen rồi!" Lâm Đang vui vẻ nói.

Trình Diễm khẽ mỉm cười, dẫn cô ra ngoài và ngồi xuống bên cạnh bồn hoa.

Cô lấy đồ ăn vặt ra cho anh, rồi tò mò hỏi: "Vậy cậu bạn bị ngã đó thế nào rồi? Cậu ấy ổn chứ?"

Trình Diễm điềm đạm trả lời: "Cậu ấy chạy nhanh quá nên ngã, chắc là không nghiêm trọng lắm, thầy cô ở phòng y tế đã đưa cậu ấy đi rồi, nói rằng chỉ cần bôi chút thuốc sát trùng là được."

"Ồ, vậy thì tốt." Lâm Đang chỉ thuận miệng hỏi, sau đó lại chuyển sang chủ đề khác.

Rất nhanh, các hoạt động buổi sáng kết thúc, đám đông học sinh bắt đầu tản ra hướng cổng trường và căng tin. Lâm Đang và Trình Diễm ra khỏi cổng trường, mỗi người đi một ngả. Đến buổi chiều, khi Trình Diễm không cần chuẩn bị tham gia thi nữa, Lâm Đang kéo anh đi xem thi đấu.

Lâm Đang là người tạo không khí tốt nhất, đôi khi cô chẳng biết chuyện gì đang diễn ra phía trước, nhưng luôn có thể hòa vào đám đông, ở bên cô lúc

nào cũng vui vẻ.

Đến chiều ngày cuối cùng của hội thao, mỗi lớp đều có một vở kịch sân khấu để biểu diễn, vì thời gian hạn chế nên trường tạm thời hủy bỏ giờ nghỉ trưa, buổi biểu diễn bắt đầu từ 1 giờ 30.

Lâm Đang đang ngồi trên cỏ, băn khoăn: "Cậu nói xem trưa nay mình có nên về nhà không? Nếu về thì ăn cơm xong lại phải quay lại. Cậu có về nhà không?"

"Không về." Chẳng trưa nào Trình Diễm về nhà cả.

"Thế mình cũng ở lại trường, chúng ta có thể cùng nhau ăn ở căng tin." Mắt Lâm Đang sáng lên, cô đứng dậy phủi bụi trên tay: "Vừa hay lần trước nạp tiền mà chưa dùng hết, không dùng bây giờ thì đến lúc tốt nghiệp cũng chưa hết được."

Trình Diễm cũng đứng dậy, đi bên cạnh cô.

Lâm Đang nói: "Buổi sáng chắc là thi xong hết rồi phải không? Chúng ta đi căng tin trước đi, đợi lát nữa lại đông người."

Trình Diễm không có ý kiến, cùng cô vào căng tin.

Lúc này căng tin vẫn chưa có nhiều người, rất yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng quạt thông gió.

Lâm Đang vẫy tay với Trình Diễm: "Cậu muốn ăn gì?"

Nghe câu đó, Trình Diễm hiểu ý cô ngay, anh mím môi, nói: "Để tôi quét thẻ."

Cô lại không đồng ý: "Mình nói thật đấy, mình không thường ăn ở căng tin, nếu không dùng thì tiền cũng không được hoàn lại đâu."

Chưa kịp để Trình Diễm nói gì, cô đã tiếp tục: "Ăn lẩu niêu* đi, lần trước mình và Noãn Noãn ăn thử rồi, cũng khá ngon."

(*"Lẩu niêu" (hay còn gọi là "砂锅" trong tiếng Trung) thực chất là một dạng món ăn được nấu trong niêu đất hoặc nồi đất. Ở Trung Quốc, lẩu niêu thường bao gồm nhiều nguyên liệu như thịt, rau củ, và gia vị, tất cả đều được nấu trong nồi đất để giữ nhiệt và tăng hương vị. Nồi đất giúp giữ ấm món ăn lâu hơn, tạo ra một hương vị đặc trưng và phong phú.)

Cô đứng ở cửa sổ thanh toán, gọi to vào bên trong: "Cô ơi, cô ơi! Cô có thể giúp cháu quét thẻ cho hai suất lẩu niêu không, cháu nhìn không rõ, không biết quầy lẩu niêu ở đâu ạ."

Nghe cô nói vậy, có lẽ các cô trong căng tin đã biết cô là học sinh đặc biệt đó, một cô vui vẻ chạy tới, nhận lấy thẻ của cô, dẫn cô đến quầy bán lẩu niêu: "Ở đây này, tổng cộng 24 tệ nhé."

Thẻ "tít" một tiếng là quẹt xong, Lâm Đang cất thẻ đi, quay đầu nhìn Trình Diễm vẫn đứng yên không nhúc nhích, vẫy tay: "Trình Diễm, cậu lại đây, mình còn cần cậu giúp bưng đồ ăn nữa mà!"

Trình Diễm cúi đầu, chậm rãi bước tới. Đến khi đứng trước mặt Lâm Đang, anh mới ngẩng đầu lên, nở một nụ cười gượng gạo. Cười xong, anh chợt nhớ ra rằng Lâm Đang không nhìn rõ được.

Lâm Đang nói gì đó nhưng anh nghe không rõ lắm, miệng vẫn đáp lời, cho đến khi cô trong căng tin gọi rằng lẩu niêu đã xong, lúc ấy tai anh như được thông, cảm giác rõ ràng hơn.

Anh bưng nồi lẩu lên, dặn dò: "Cậu đừng cử động, tôi sẽ bưng phần này qua trước."

Lâm Đang ngoan ngoãn gật đầu, đợi anh đến rồi cùng anh đi đến chỗ ngồi, đưa đôi đũa và muỗng cho anh: "Ăn cơm thôi~"

Trình Diễm khẽ đáp, gắp một đũa mì lên, cúi đầu xuống nhưng chưa kịp ăn thì hơi nóng đã bốc lên, nước mắt anh rơi vào nồi lẩu.

Nước mắt rơi ngày càng nhiều, anh không thể kìm nén tiếng khóc, chỉ có thể húp nhanh từng miếng mì nóng hổi, cố gắng che giấu âm thanh.

Lâm Đang chỉ nhìn anh và mỉm cười: "Cậu ăn từ từ thôi, cẩn thận kẻo bị bỏng."

Anh cúi đầu, cũng hé miệng cười, nước mắt rơi vào miệng, có chút đắng.

"Ăn xong mình về lớp nhé, bên ngoài hơi nắng, vào lớp còn có thể nghỉ ngơi một lát."

"Ừ." Trình Diễm đã khóc xong, giơ tay lau nước mắt, để lộ đôi mắt hơi sưng đỏ.

Lâm Đang ăn không nhanh, nhưng không bao giờ để thừa, đồ ăn trong nồi lẩu được cô ăn sạch sẽ, thậm chí còn uống vài muỗng canh.

Cô lau miệng, lấy ra hai chai nước mà họ đã uống buổi sáng từ trong túi, hỏi: "Cậu có biết chai nào là của cậu, chai nào là của mình không?"

Ánh mắt Trình Diễm tối lại, anh đưa tay định với lấy chai bên trái nhưng rồi cuối cùng lại chuyển sang chai bên phải, nhẹ nhàng nói: "Chai này là của tôi." Anh đã hứa với cô là sẽ không nói dối.

Lâm Đang không chút đề phòng, cầm chai bên trái uống một ngụm, rồi vặn nắp lại cất vào túi.

Trình Diễm thở phào nhẹ nhõm, mừng vì mình đã không nói dối.

Hai người đứng dậy đi về lớp, vừa đến cửa đã nghe thấy tiếng cười đùa bên trong, đó là các bạn cùng lớp sắp tham gia biểu diễn đang ăn đồ ăn ngoài giao đến, còn chuẩn bị luyện tập thêm hai lần nữa.

Lâm Đang đưa tay ra, ý rất rõ ràng: Chúng ta không thể nghỉ ngơi trong lớp rồi.

Hai người đành phải đi ra ngoài, lúc này đã đến giờ ăn trưa, các học sinh từ sân vận động đều đổ về căng tin, chỉ có hai người họ đi ngược dòng.

"Chúng ta đi đâu đây?" Lâm Đang thở dài, rồi nói tiếp, "Hay là mình đến phòng đàn nhé? Ở đó rất yên tĩnh, mà lại vào được thoải mái."

"Được." Trình Diễm lại nhớ đến dáng vẻ cô chơi đàn khi anh đứng ngoài phòng đàn lần trước.

Lâm Đang dẫn Trình Diễm thẳng đến phòng đàn, vừa đi vừa trò chuyện: "Nhìn các cậu ấy vui thật đấy."

Trình Diễm biết cô đang nói về các bạn trong lớp lúc nãy. Nếu Tống Noãn chưa đi, Thịnh Hạ vẫn còn ở đây, có lẽ hôm nay Lâm Đang cũng sẽ vui vẻ như vậy. Các cô ấy sẽ rủ cô cùng tham gia biểu diễn, giúp cô hiểu kịch bản, học lời thoại, để cô trở thành người được yêu thích nhất trong lớp. Còn anh thì không thể làm được điều đó.

Có khoảnh khắc, anh thậm chí còn mong rằng, người ở đây lúc này là Tống Noãn chứ không phải là anh.

Anh hỏi: "Cậu có muốn tham gia biểu diễn không?"

Lâm Đang lắc đầu: "Không phải mình ghen tị vì họ được biểu diễn, mà là ghen tị vì họ có nhiều bạn bè."

Phía trước là phòng đàn, Lâm Đang bước tới mở cửa đi vào.

Trình Diễm theo vào, kéo rèm cửa phòng đàn, lập tức có ánh nắng chiếu vào. Anh suy nghĩ về lời của Lâm Đang, bản thân anh không ghen tị với bất cứ ai có bạn bè, nhưng anh lại nói: "Tôi sẽ luôn là bạn của cậu."

"Mình cũng sẽ luôn là bạn của cậu."

2074 words
25.11.2024

Chương 34 : Tình yêu thật sự vĩ đại như vậy sao?

Editor: Sel

Trình Diễm quay đầu lại, không biết từ lúc nào Lâm Đang đã ngồi bên cây đàn piano, mười ngón tay cô đặt lên phím đàn, nhìn anh với ánh mắt chân thành.

Anh nghe thấy tiếng tim mình đập mạnh, lo sợ bí mật nhỏ này sẽ bị phát hiện, nên anh lùi ra xa một chút: "Cây đàn piano này có cần cắm điện không?"

"Có, phải bật cầu dao tổng ở chỗ cửa ra vào."

Trình Diễm theo lời mở cầu dao tổng, cắm điện cho đàn piano, và ngay lập tức, anh nghe thấy vài âm thanh hỗn loạn vang lên từ những ngón tay của Lâm Đang. Anh chậm rãi bước đến, đứng trước cây đàn, lặng lẽ nhìn người trước mặt như thể giấc mơ của anh đã trở thành hiện thực.

"6... 3... 1..." Lâm Đang dò tìm vị trí phím đàn, hai tay nâng lên và ngẫu nhiên đánh một đoạn nhịp điệu.

Trình Diễm không nhận ra đó là bài gì, nhưng anh cảm thấy nó rất hay, hay hơn bất kỳ bản nhạc nào anh từng nghe.

"Cậu có muốn thử không?" Lâm Đang đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh có chút lo lắng, tay đang đặt trên nắp đàn vô thức rụt lại, hạ giọng nói: "Tôi không biết đàn..." Không chỉ không biết đàn piano, anh còn không biết chơi bất kỳ nhạc cụ nào, thậm chí chưa từng chạm vào một nhạc cụ nào cả.

Lâm Đang nhường nửa chỗ ngồi, vỗ nhẹ lên đó, mời anh ngồi xuống: "Không sao đâu, mình có thể dạy cậu mà."

Anh sợ mình sẽ làm xấu mặt nhưng lại sợ hơn nếu bỏ lỡ cơ hội gần gũi với Lâm Đang. Anh vòng qua phía sau đàn, cẩn thận ngồi xuống bên cạnh cô, thậm chí không dám ngồi sát vào, để lại một khoảng trống đủ cho nửa người, nửa người anh vẫn như lơ lửng trên không.

Lâm Đang đặt ngón tay lên phím đàn trước mặt anh, tỉ mỉ giải thích: "Đây là nốt Đô, tiếp theo là Rê, Mi, Fa, Sol, La, Si. Cậu đặt tay lên thử xem."

Trình Diễm chớp mắt, cứng nhắc đặt năm ngón tay lên phím đàn, dùng ngón trỏ ấn xuống phím đầu tiên, cây đàn phát ra một nốt Đô trầm thấp. Anh bất ngờ quay đầu lại, nở một nụ cười.

"Chúng ta sẽ học bài đơn giản nhất là 'Twinkle Twinkle Little Star', bản nhạc bắt đầu bằng nốt Đô." Cô nhấn hai lần lên phím Đô rồi nghiêng đầu nhìn Trình Diễm.

Trình Diễm nhận được ánh nhìn của cô, lập tức nhấn hai lần phím Đô.

"Sau đó là phím Sol, tức là đếm từ phím Đô đến phím thứ năm... Đúng rồi! Chính là phím này! Cũng nhấn hai lần rồi di chuyển ngón tay sang phím La, nhấn hai lần, sau khi nhấn xong thì trở lại phím Sol, nhấn một lần. Đúng rồi, bây giờ hãy chơi cả đoạn liên tục nào..."

Trình Diễm hít sâu một hơi, đặt tay lên phím đàn, trong lòng không ngừng nhắc nhở mình, ngón cái là 1, ngón út là 5. Anh nghe Lâm Đang đếm ngược, rồi ngón tay anh lập tức theo kịp, hòa theo giai điệu mà cô đang hát:

"Đô Đô Sol Sol La La Sol... Tốt lắm, làm lại lần nữa nào, 'Twinkle Twinkle Little Star'..."

Âm thanh từ cây đàn piano vang lên rất hoàn hảo, Trình Diễm thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục học theo Lâm Đang.

Bản nhạc này chỉ có bốn đoạn, anh nhanh chóng nhớ được vị trí phím đàn và toàn bộ nốt nhạc, Lâm Đang đề nghị cả hai cùng chơi một lần nữa, anh liền ngồi thẳng lưng, sẵn sàng chuẩn bị.

"Ba, hai, một... 'Twinkle Twinkle Little Star', trên bầu trời đầy sao, lấp lánh ánh sáng, như đôi mắt nhỏ của chúng ta."

Lâm Đang vừa hát vừa lắc lư người, Trình Diễm nhìn cô, cũng không thể kiềm chế mà lắc lư theo. Anh lắng nghe giọng hát của cô, trong lòng cũng đang hát theo.

Chiếc ghế dài vốn để trống nửa chỗ không biết từ lúc nào đã bị ngồi kín, hai người trên ghế dựa vào nhau, mắt chạm mắt, cùng nhịp lắc lư, cùng nhấn phím đàn.

Tiếng đàn hòa với tiếng hát, thu hút sự chú ý của những người bên ngoài, có tiếng gõ cửa hai lần, rồi một tiếng "cạch" phá tan không khí ngọt ngào giữa hai người.

Lâm Đang và Trình Diễm đồng thời dừng tay, quay đầu lại, không biết người kia đã đến từ khi nào.

"Có chuyện gì không?" Lâm Đang hỏi.

Người đến có vẻ là một giáo viên: "Các em là học sinh lớp 11 phải không? Phòng đàn không được tự ý vào, phải xin phép trước, lần này thì bỏ qua nhưng lần sau nhất định phải đến chỗ tôi để xin phép đấy. Buổi biểu diễn ngoài sân đã bắt đầu rồi, các em mau ra đi."

Lâm Đang và Trình Diễm cùng đứng lên nói lời cảm ơn rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

"Thì ra phòng đàn không được tự ý vào nhỉ?" Lâm Đang nói.

"Tôi cũng vừa mới biết." Trình Diễm đáp.

"Mình nghe thấy tiếng báo hiệu, chương trình đã bắt đầu rồi phải không?" Lâm Đang nhón chân nhìn ra sân, cố gắng thăm dò tình hình.

Trình Diễm không cần phải nhón chân, chỉ liếc mắt cũng thấy được sân đầy người, anh nói: "Chắc là đã bắt đầu rồi, tôi thấy họ đã ngồi trên sân cỏ rồi."

Lâm Đang tăng tốc bước đi: "Vậy chúng ta mau đi thôi."

Hai người cúi người, đi vòng ra phía sau sân, đến cuối hàng của đội lớp mình rồi ngồi xuống.

"Hình như mới bắt đầu thôi." Lâm Đang chạm nhẹ vào đầu gối Trình Diễm, nói khẽ.

Vừa nói xong cô liền cảm thấy ánh nhìn từ phía trước truyền lại, cô có chút ngại ngùng, nhỏ giọng xin lỗi: "Xin lỗi nhé, mình làm phiền các bạn rồi, mình sẽ chú ý nói nhỏ hơn."

Nhưng Trình Diễm nhìn rõ ràng, ánh mắt của mấy người đó mang một ý nghĩa khác. Anh không nói gì, liếc nhìn họ một cái, ánh mắt lạnh lẽo như muốn nuốt chửng người khác.

Mấy người đó lập tức quay đầu lại, bắt đầu lấy điện thoại ra bàn tán.

Trình Diễm không cần đoán cũng biết họ sẽ nói gì, anh không muốn để những lời đó đến tai Lâm Đang, bèn quay đầu nhỏ giọng nói: "Chương trình sắp bắt đầu rồi."

Lâm Đang lập tức vươn cổ nhìn: "Diễn gì vậy? Diễn gì vậy?"

Trình Diễm cười bất lực, nhẹ nhàng kéo tay áo cô: "Để tôi kể cho."

Cô rụt cổ lại, ngồi xuống, mắt vẫn dán vào sân khấu, lắng nghe anh kể.

"Đang diễn bài văn trong sách ngữ văn, 'Biên Thành'*, kể về câu chuyện của Cảnh Cảnh và Nỗ Tống..."

("Biên Thành" (边城) là một tiểu thuyết nổi tiếng của nhà văn Trung Quốc Thẩm Tùng Văn. Được xuất bản lần đầu vào năm 1934, "Biên Thành" kể về cuộc sống ở một thị trấn nhỏ nằm ở vùng biên giới giữa Trung Quốc và Việt Nam. Câu chuyện xoay quanh cuộc sống của một cô gái trẻ tên là Cảnh Cảnh (翠翠) và mối tình đầy trắc trở giữa cô và một chàng trai tên là Nỗ Tống (傩送). Tiểu thuyết miêu tả sự tương phản giữa vẻ đẹp thiên nhiên thanh bình và những bi kịch trong đời sống con người, qua đó khắc họa sâu sắc những giá trị truyền thống và văn hóa của người dân vùng biên giới.)*

Trên sân khấu đang diễn, dưới sân khấu anh đang kể, Lâm Đang nghe chăm chú đến nỗi quên cả buổi biểu diễn trên sân khấu, đầu tựa vào tay, hoàn toàn tập trung vào lời kể của Trình Diễm.

Đến khi cảnh cuối cùng trên sân khấu hạ màn, câu chuyện Trình Diễm kể cũng kết thúc, Lâm Đang thở dài một hơi, trong lòng có chút cảm xúc.

"Hóa ra câu chuyện đầy đủ là như vậy, mình nhớ trong sách ngữ văn chỉ có một đoạn thôi." Cô thở dài, nhăn mặt, bối rối, "Tình yêu thật sự vĩ đại như vậy sao? Có thể khiến Cảnh Cảnh chờ đợi Nỗ Tống cả đời?"

Trình Diễm không biết phải trả lời thế nào, anh không muốn đưa ra những lời hứa hẹn suông, anh sẽ để thời gian chứng minh.

"Có lẽ là vậy." Anh nói.

"Có lẽ là vậy." Lâm Đang lặp lại.

Chương trình tiếp theo bắt đầu, Trình Diễm lại tiếp tục kể cho Lâm Đang nghe một câu chuyện khác, những suy tư vừa rồi của cô nhanh chóng bị quên lãng.

Trình Diễm không biết liệu mình nên vui mừng hay tiếc nuối, vui vì Lâm Đang sẽ không thích người khác, nhưng cũng tiếc nuối vì Lâm Đang cũng

sẽ không thích mình.

Khi vở kịch kết thúc, người dẫn chương trình bắt đầu trao giải cho các vận động viên của đại hội thể thao, và đúng như dự đoán, Trình Diễm đã nhận được một tấm bằng khen. Đây là tấm bằng khen đầu tiên mà anh có được trong thời cấp ba, được anh cẩn thận cất giữ trong ngăn kéo của bàn học.

Sau đại hội thể thao, thời tiết ngày càng trở nên đẹp hơn, gần như không có ngày nào mưa, trong trường học cũng có thể thấy một số học sinh mặc đồng phục cộc tay. Sau cuối tuần vừa qua cùng với đại hội thể thao, các học sinh vẫn chưa thể trở lại trạng thái học tập, ai nấy đều lười biếng, tụ tập lại để tám chuyện hoặc chơi trò chơi.

Trình Diễm đi cùng Lâm Đang đến nhà vệ sinh, sau đó chuẩn bị quay lại lớp để lấy cái cặp, để sau giờ tan học Lâm Đang có thể về nhà ngay lập tức. Nhưng không ngờ rằng khi vừa đến cửa lớp, anh đã nghe thấy những lời bàn tán từ bên trong:

"Mấy cậu nói xem, rốt cuộc là dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà cậu ta không cần thi, không cần tham gia các hoạt động mà vẫn có thể ngồi ngay hàng đầu, còn chúng ta thì học hành chăm chỉ, cống hiến cho lớp, nhưng được coi là gì đây?"

"Không tham gia hoạt động, không thi cử thì cũng thôi đi, nhưng ngồi mãi ở hàng đầu tiên thì thật là quá đáng. Nói thật chẳng phải là dựa vào việc mắt mình không nhìn rõ sao?"

"Tôi thấy không chỉ dựa vào mắt không nhìn rõ đâu, mà còn dựa vào việc nhà cậu ta có tiền, với lại còn dựa vào việc cậu ta trông cũng được đấy chứ. Mấy cậu không nghe mấy nam sinh kia nói đều thích cái vẻ ngây thơ của cậu ta đấy? Ngây thơ cái gì, ngày nào cũng quấn quít với cái tên kia, ai mà biết đã xảy ra chuyện gì rồi..."

1905 words
26.11.2024

Chương 35 : Cậu ngồi cùng bàn với tôi đi?

Editor: Chu

Trình Diễm không nghe nổi nữa, kéo lấy cánh tay Lâm Đang, dắt cô đi về phía sân thể dục.

Lâm Đang vẫn còn đang sửng sốt, ngơ ngác chỉ vào chính mình: "Mấy cậu ấy đang nói mình hả?"

Trình Diễm cuộn chặt nắm tay, đè xuống cơn giận: "Không phải."

"Nhưng ngoài mình ra thì trong lớp có ai mắt kém mà cứ ngồi bàn nhất nữa?" Lâm Đang rũ xuống mắt, tránh khỏi tay anh, đứng im một chỗ không chịu đi tiếp, "Mấy cậu ấy nói mình ỷ vào hai mắt không nhìn rõ..."

"Không phải, đừng nghe đám đó nói nhảm."

"Mình cũng có muốn bị mờ mắt đâu..." Lâm Đang chầm chậm đi về phía trước, mũi ê ẩm, nước mắt lập tức dâng lên, "Mình cũng muốn được nhìn

thấy như mọi người, cũng muốn tham gia thi cử, tham gia vào các hoạt động, mình không có cố ý không nhìn thấy..."

Cô đi đến cạnh tường, xoay người đối diện với vách tường, nhỏ giọng nức nở.

Nghe thấy những lời này của cô, trái tim Trình Diễm chẳng khác gì bị vỡ nát, anh muốn đi đến ai ủi cô giống như cô tự an ủi chính mình, nhưng vừa cất tiếng đã muốn mắng người, muốn trực tiếp mắng mấy đứa con gái kia là một bọn ngu.

"Đừng khóc..." Anh giơ tay lên, một lúc lâu mới từ từ hạ xuống, nhẹ nhàng vỗ vai cô.

"Mấy cậu ấy vốn không biết gì về mình, sao lại nói mình như vậy?"

Trình Diễm căng thẳng trong lòng, anh cho rằng Lâm Đang đã nghe thấy câu cuối cùng, vội vàng giải thích: "Là lỗi của mấy cậu ta, là do lòng dạ bọn họ dơ bẩn nên nhìn cái gì cũng thấy dơ."

"Mình không hề cố tình để được ngồi ở bàn nhất." Lâm Đang xoay người, ngẩng đầu nhìn anh.

Hoá ra là vì chuyện này, tảng đá trong lòng anh rơi xuống một chút, anh cúi đầu, nhìn đôi mắt ướt đẫm của cô, ánh mắt trở nên dịu dàng: "Tôi biết."

Lâm Đang bĩu môi, lau nước mắt: "Mình không muốn ngồi ở bàn nhất nữa."

Trình Diễm lập tức trả lời: "Vậy cậu ngồi cùng bàn với tôi đi? Bọn mình đi nói với cô chủ nhiệm, nhờ cô ấy từ đây về sau cứ sắp cho bọn mình ngồi chung, cậu nghe không hiểu, hay không thấy gì thì có thể hỏi tôi."

Lâm Đang gật đầu thật mình: "Được! Trình Diễm, cậu thật tốt, bọn mình đi tìm cô liền đi."

Trình Diễm sao có thể từ chối, ngay cả chuông vào lớp reo lên cũng mặc kệ, dẫn Lâm Đang đi đến văn phòng.

Đúng lúc chủ nhiệm lớp trống tiết, đang soạn giáo án trong văn phòng, nhìn thấy hai người cùng đi đến thì không khỏi nhíu màu. Cô ấy đã sớm phát hiện, hai người đặc biệt thân thiết.

Cô chủ nhiệm thu cảm xúc, buông bút xuống, kêu hai người đi đến, hỏi: "Hai em tìm cô có chuyện gì không?"

"Lâm Đang muốn đổi chỗ ngồi."

Chủ nhiệm lớp im lặng, rõ ràng đang chờ Trình Diễm nói tiếp.

Trình Diễm nói thẳng: "Em muốn ngồi cùng bàn với Lâm Đang."

Mặt cô ấy có chút tái đi.

Vừa định dạy dỗ thì nghe thấy Lâm Đang lên tiếng:

"Thưa cô, em không muốn ngồi ở bàn nhất tiếp ạ."

Trong giọng nói có chút chút khàn khàn, cô cúi đầu, vàng mắt ửng đỏ, không cần hỏi nhiều cũng có thể khẳng định là vừa xảy ra mâu thuẫn với bạn khác vì chuyện ngồi ở bàn đầu.

Trong lòng cô chủ nhiệm cũng rõ, trong lớp có vài nhóm nhỏ thường bài xích những người không thuộc về nhóm của mình. Lâm Tang mắt lại không tốt, những trò chơi hay phim ảnh mà các bạn trong lớp hay bàn tán cô đều không chơi, không xem, nên rất khó hòa nhập với nhóm đó.

Cô ấy ngẫm nghĩ, rồi liếc nhìn dáng vẻ cương trực của Trình Diễm, liền gật đầu: "Vừa vặn chiều nay lớp mình sẽ đổi chỗ ngồi, nếu hai đứa đã muốn thì cứ ngồi cùng nhau. Có điều, bạn bè cùng lớp thì phải giúp đỡ lẫn nhận, mâu thuẫn hiềm khích gì thì cứ nói thẳng ra, đừng giấu trong lòng rồi khiến bản thân khó chịu."

Lâm Đang lập tức đồng ý, trông cô không hề vui vẻ, mà chỉ thở phào nhẹ nhõm, Trình Diễm bên cạnh cũng trút được gánh nặng trong lòng như cô.

Chủ nhiệm lớp hoàn toàn yên tâm, dặn hai người chăm chỉ học tập.

Trình Diễm cùng Lâm đang đi trên hành lang, anh cất lời trước: "Muốn về lớp lấy cặp sách trước không?"

"Ừm" Lâm Đang đáp lại.

Chờ lấy cặp xong, bài tập làm nóng người đã kết thúc, cả lớp đều giải tán, hai người vừa đi đến sân thể dục thì nhìn thấy thầy thể dục cầm danh sách điểm danh.

Lâm Đang biết tiết thể dục mỗi ngày sẽ có điểm danh, cô đi thẳng qua, giải thích với thầy giáo: "Thưa thầy, vừa rồi em có việc cần tìm cô chủ nhiệm, bạn Trình Diễm dẫn em đi nên mới không đến tập hợp."

Thầy thể dục nhìn thoáng qua hai người một cái, rồi cầm bút đánh dấu tên Trình Diễm: "Ừ, lần sau muốn xin nghỉ thì phải báo trước."

Nếu đổi lại là ngày thường, Trình Diễm chắc chắn sẽ không chủ động giải thích, anh đi cạnh Lâm Đang, cùng nhau đi đến phòng chứa dụng cụ thể dục, nhìn cô cầm một quả bóng rổ, sau đó đứng bất động thẫn thờ một lúc lâu.

"Sao vậy?" Anh hỏi.

Lâm Đang không đáp, ông quả bóng đi ra ngoài, ngồi ở bậc thang trước cửa phòng dụng cụ, nhẹ nhàng đập bóng xuống đất, thấp giọng nói: "Có lẽ vấn đề thật sự là do mình, mình không nên cứ ngồi mãi ở bàn nhất."

Trình Diễm đi qua, ngồi xuống cạnh cô: "Đây không phải lỗi của cậu, huống chi sau này cậu cũng chẳng ngồi ở đầu nữa, mấy cậu ta sẽ không nói gì nữa đâu, cậu đừng lo lắng."

Hơn nữa, những lời đám đó nói còn độc ác hơn cô hiểu rất nhiều.

"Ừm, nhưng mình vẫn có chút không vui, trong đầu luôn nghĩ đến chuyện này." Cô nói.

"Hay để tôi kể tiếp câu chuyện kể dở lần trước cho cậu nghe nhé."

Lâm Đang đặt bóng xuống, kẹp giữa hai chân, hứng thú trở lại: "Là vở kịch lần trước đúng không?"

Trình Diễm quay đầu nhìn cô, giọng nói dịu dàng: "Ừ, đúng rồi."

"Được đó được đó." Cô khoanh tay trước ngực, chăm chú lắng nghe.

"Hôm trước đã nói đến đoạn Catherine gặp được Linton..."

Gió đầu hạ nhẹ nhàng thổi qua cuốn bay những lá cây, làm phát ra những tiếng xào xạc, ánh nắng xuyên qua kẽ lá tạo thành những đốm sáng chập chờn, khiến đôi mắt mờ mờ. như đang tiến vào một thế giới khác.

Chuông tan học vang lên, không kịp kể hết câu chuyện, Lâm Đang vẫn cảm thấy không đã, vừa đi ra cổng trường vừa nói: "Vậy sau đó? Sau đó thế nào?"

"Lần sau lại kể tiếp." Trình Diễm cong môi, như một người kể chuyện cố tình làm người nghe tò mò.

"Thế để mình lên mạng tìm sách đọc nghe!" Lâm Đang chu môi, nhưng chẳng bao lâu lại hạ xuống, "Mà thôi, có nghe cũng kể không hay bằng cậu, nghe cậu kể mình còn có thể hỏi này kia được, vẫn nên đợi tới dịp sau nghe cậu kể tiếp vậy."

Ý cười tràn ngập trong mắt Trình Diễm, nhưng anh vẫn bình tĩnh đáp: "Ừ, lên xe nhanh đi, chiều gặp lại."

"Ok, chiều gặp nha! Bái bai!" Lâm Đang phất phất tay, rồi đóng cửa xe.

Cả buổi chiều, Lâm Đang một mực đợi đến tiết cuối, ngay cả sách bút cũng cất dọn xong xuôi, chuông hết tiết vừa reo, cô tức tốc nhờ Trình Diễm dọn bàn đến chỗ ngồi mới giúp mình.

Khóe miệng Trình Diễm giật giật, thấp giọng nói với cô: "Cô giáo chưa đưa danh sách chỗ ngồi mới."

Cô hơi thất vọng, vẻ mặt ỉu xìu, ôm cặp dựa vào tường, nhỏ giọng than thở: "Còn phải chờ bao lâu nữa."

"Có lẽ phải đợi hết tiết sinh hoạt, gần cuối giờ mới được đổi chỗ."

"Vậy à, mình thu dọn đồ đạc xong hết rồi." Cô không vui.

"Thế lát nữa tôi đến dời bàn cậu trước."

Trên hành lang có học sinh đi tới đi lui, Trình Diễm có thể nhìn thấy ánh mắt bọn họ, cũng biết có thể họ sẽ đồn về chuyện của mình và Lâm Đang, thậm chí anh còn rất thích nghe người khác đồn đãi về sự mập mờ giữa hai người, nhưng anh vẫn nhích sang một bên, kéo ra khoảng cách với Lâm Đang.

Anh nghe thấy Lâm Đang đồng ý, lại nghe thấy tiếng chuông dự bị, nhắc cô trở vào lớp, lát nữa sẽ giúp cô dọn bàn.

Trong giờ học, anh ngồi gần cuối nên có thể nhìn thấy dáng vẻ thất thần của cô, niềm vui tột cùng bắt đầu lan toả đầy tim anh, rồi đến đầu ngón tay, đến tâm trí, đến đôi mắt cũng đong đầy tình yêu.

Dù đây chỉ là sự mong chờ của Lâm Đang đối với một người bạn, nhưng có thể làm một người bạn khá quan trọng trong lòng cô, cũng đủ khiến anh vui vẻ. Anh gần như không nghe thấy cô chủ nhiệm đang nói gì, thẳng đến khi trong lớp có người đứng lên, di chuyển bàn ghế, anh mới biết đã bắt đầu đổi chỗ ngồi.

Anh vội vàng chạy đến bàn nhất, dời bàn của Lâm Đang, đi vài bước mới nhớ ra mình vẫn chưa xem vị trí chỗ ngồi, quay đầu nhìn lên bảng điện tử, nhanh chóng tìm được chỗ ngồi mới của hai người.

"Cậu sắp xếp sách vở trước đi, tôi dời bàn cái đã." Cậu dặn dò, rồi nhanh chóng bê bàn học đã được thu dọn xong xuôi từ sớm của mình, đặt cạnh bàn Lâm Đang.

Cả một lớp không có ai hành động nhanh nhẹn bằng anh, trong khi tất cả còn đang dọn dẹp, hai người đã yên vị cạnh nhau.

1789 words
02.12.2024

Chương 36 : Chó bị dồn đến đường cùng cũng sẽ cắn người

Editor: Hann

Lâm Đang đang sắp xếp lại giá sách, Trình Diễm cúi người xuống, mái tóc lòa xòa che mất phần trên khuôn mặt, chồng sách trên tay lại che khuất phần dưới, anh ghé sát lại gần, khẽ hỏi: "Có cần tôi giúp không?"

"Được chứ." Lâm Đang quay đầu lại, cũng cúi xuống bên dưới giá sách, mỉm cười trả lời.

Trình Diễm cũng nở nụ cười theo, nhận lấy chồng sách từ tay cô, cẩn thận xếp từng cuốn sách vào giá, phân loại gọn gàng, ngăn nắp.

"Xong rồi." Anh nói.

"Cảm ơn cậu, Trình Diễm." Lâm Đang đáp lời.

Trình Diễm chỉ mỉm cười, không biết phải nói gì thêm.

Rất nhanh sau đó, giờ học kết thúc, anh tiễn Lâm Đang ra khỏi cổng trường, rồi quay lại trường, mua hai cái bánh bao nhân rau, ngậm trong miệng, đứng chờ trước cửa lớp như đang chờ một con mồi.

Đây là cuối hành lang, trước mặt có thể nhìn thấy toàn cảnh, phía sau là vườn hoa không ai qua lại, ngay cả chiếc camera 360 độ trên trần nhà cũng chỉ ghi hình mà không ghi âm.

Khi anh đã ăn hết hai cái bánh bao, cuối cùng cũng có động tĩnh ở cửa, có hai cô gái từ trong lớp định bước ra, nhưng cậu không do dự, chắn trước cửa.

Cô gái kia là lớp trưởng, cũng là người đã nói xấu Lâm Đang hôm đó.

Cô ta liếc nhìn Trình Diễm, trong ánh mắt lóe lên sự khinh thường: "Cậu đang chắn đường rồi đấy."

Trình Diễm không nói gì, chỉ dựa người vào khung cửa, ý tứ đã quá rõ ràng: anh không để họ đi.

Cô gái tức giận: "Chó ngoan không cản đường."

Trình Diễm khẽ nhếch môi, giọng nhẹ nhàng: "Nếu lần sau tôi còn nghe thấy những lời không ra gì từ miệng cậu, tôi sẽ không bỏ qua đâu."

Cô ta sững sờ vài giây, ngay lập tức hiểu ra chuyện gì, khoanh tay trước ngực, mặt đầy vẻ chế giễu: "Cậu định vì Lâm tiểu thư mà đến đây gây sự với tôi à? Buồn cười thật đấy. Cậu nghĩ cậu là ai? Học lực chẳng ra sao, gia thế cũng không có lại còn muốn làm trùm trường à? Thay vì nịnh bợ người khác thì cậu nên làm thêm vài bài tập đi, người không muốn làm mà lại muốn làm chó sao?"

Trình Diễm càng cười sâu hơn: "Chó bị dồn vào đường cùng thì sẽ cắn người đấy."

"Cậu định dọa ai? Cậu nghĩ tôi sợ cậu à?" Cô ta cũng không kém phần hung hăng, "Cậu không nghĩ rằng nịnh nọt cô ta thì mình sẽ giỏi giang hơn chứ? Cô ta đã cho cậu lợi ích gì vậy? Để cậu sờ hay là để cậu hôn?"

Nụ cười trên môi Trình Diễm tắt lịm, anh từ từ đứng thẳng người dậy, không còn dựa vào khung cửa nữa.

Cô bạn đi cùng vội vàng can ngăn: "Được rồi, được rồi, cho dù nhìn không vừa mắt thì cũng không thể nói mấy lời đó đâu."

Nhưng cô gái kia lại chẳng hài lòng: "Bọn họ dám làm mà không cho người khác nói sao? Rõ ràng có người nhìn thấy họ đi ra từ phòng đàn, không biết ở trong đó làm gì, ngày nào cũng dính lấy nhau, cứ tưởng người khác mù không nhìn thấy chắc? Đây là trường học đàng hoàng, muốn chơi bời thì qua trường dạy nghề bên cạnh mà chơi!"

"Thích bịa đặt chuyện dơ bẩn nhỉ?" Trình Diễm nắm chặt tay, không thèm để ý đến lời cô gái kia, đôi mắt dài hẹp đầy sát khí lóe lên, giọng nói lạnh lùng: "Nếu tôi còn nghe thấy mấy lời đó từ miệng bạn học trong lớp, tôi sẽ để cả trường nghe được những chuyện kinh tởm gấp trăm lần. Tất nhiên, vai nữ chính chắc chắn là cậu, còn nam chính là ai, có bao nhiêu người thì tôi không chắc được."

Cô ta rõ ràng bị dọa đến mức hoảng loạn, biểu cảm trên mặt đầy lo lắng, nhưng vẫn muốn mở miệng phản bác.

Trình Diễm không cho cô ta cơ hội lên tiếng, tiếp tục nói: "Không tin thì cứ thử xem."

Nói xong, anh không để ý đến cô ta nữa, xoay người rời đi, trở về chỗ ngồi của mình, nhìn vào chiếc ghế bên cạnh trống không, vẻ mặt lạnh lùng của anh cũng dịu lại.

Anh nhẹ nhàng chạm vào lưng ghế của cô, ngồi im lặng một lúc rồi lấy ra tài liệu học thêm mà cô đã mua từ một năm trước, cầm bút lên, bắt đầu tự học.

Buổi sáng hôm đó, anh đến trường từ rất sớm, ngồi trong lớp đọc sách một lúc, khi thấy thời gian đã gần đến, anh lại ra cổng trường, đứng đợi dưới tán cây long não rậm rạp, chờ Lâm Đang đến.

Khi Lâm Đang đến, cô sẽ phấn khởi kể cho anh nghe những chuyện xảy ra tối qua, đã ăn gì ngon, nghe thấy điều gì thú vị, đến khi vào lớp thì gần như đã kể xong rồi.

Lúc này, chuông báo giờ tự học buổi sáng đã vang lên, Lâm Đang sẽ không làm phiền Trình Diễm nữa, mà ngược lại còn giục anh mau chóng học tập, còn cô thì gục đầu lên bàn, nghiêng đầu nhìn Trình Diễm mà ngẩn ngơ.

Đến giờ ra chơi, cô sẽ hỏi Trình Diễm vừa làm bài tập gì, có thể giải thích cho cô không. Sau khi anh giải thích xong, cô sẽ khen ngợi anh, khuyến khích rằng anh đã tiến bộ nhiều, và bảo anh tiếp tục cố gắng.

Cô không biết rằng những kiến thức mà anh đã giảng đi giảng lại cho cô cùng nụ cười của cô đã hòa quyện vào nhau và khắc sâu vào tâm trí anh, dù muốn cũng không thể quên được.

Trong giờ giải lao, Lâm Đang lại hỏi Trình Diễm về một bài toán, đột nhiên có người ở hàng ghế đầu gọi cô, nói rằng bên ngoài có người tìm.

Cô vươn đầu nhìn hai lần nhưng không thấy rõ, nên quay sang hỏi người bên cạnh: "Ai thế?"

Trình Diễm liếc nhẹ ra ngoài, giọng điệu không có gì đặc biệt: "Lý Hòe An."

"Chết thật, họ cùng đi ra ngoài rồi, không biết có đánh nhau không đây?"

"Ai thế, sao lại có chuyện đánh nhau?"

"Đến tìm đại tiểu thư, còn ai nữa, chắc chắn là người theo đuổi rồi. Cậu không thấy Trình Diễm cứ như muốn quỳ gối nịnh bợ sao? Còn chưa theo đuổi được, giờ lại có người khác đến, cậu ta làm sao chịu nổi?"

Một số học sinh bắt đầu thì thầm bàn tán, dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ mong ngay lập tức được xem một màn kịch hay.

Tuy nhiên Trình Diễm không hề hành động bồng bột như họ tưởng, anh chỉ lặng lẽ đứng rất xa, cúi đầu xuống, thậm chí không liếc mắt nhìn về phía hai người đang nói chuyện.

Anh có thể đoán được Lý Hòe An đến để nói gì, có lẽ là nghe được tin đồn từ ai đó rồi đến tìm Lâm Đang để hỏi rõ, tiện thể khuyên nhủ cô.

"Cậu... cậu thật sự đang hẹn hò với Trình Diễm à?" Sắc mặt Lý Hòe An không tốt, cặp kính trễ xuống, nhưng cậu ta cũng không buồn đưa tay đẩy lên.

Lâm Đang trông lại khá bình tĩnh, thẳng thắn hỏi lại: "Sao mọi người đều nói như vậy thế?"

Lý Hòe An buông thõng tay xuống, khẽ nắm lại, nói: "Tôi nghe người ta nói, cậu và Trình Diễm rất gần gũi, lúc nào cũng dính lấy nhau, làm gì cũng cùng nhau, thậm chí ngay cả đi vệ sinh cũng đi cùng."

Lâm Đang không hiểu: "Nhưng bạn thân không phải như vậy sao? Tôi với Tống Noãn cũng thế mà."

"Nhưng điều đó không giống nhau, Trình Diễm là con trai, còn Tống Noãn là con gái, với lại ánh mắt của Trình Diễm khi nhìn cậu..." Lý Hòe An muốn nói rằng, chỉ cần không bị mù thì ai cũng nhìn ra được ánh mắt đó là không đúng.

"Ánh mắt cậu ấy nhìn tôi thì làm sao?" Lâm Đang vẫn không hiểu, "Thật sự tôi với cậu ấy chỉ là bạn thôi."

Lý Hòe An có chút bực bội đẩy kính: "Thế còn cậu ta thì sao? Trong lòng cậu ta chẳng lẽ cũng chỉ coi cậu là một người bạn?"

Lâm Đang ngạc nhiên gật đầu: "Chứ còn gì nữa? Cậu ấy đã nói rồi, tôi và cậu ấy chỉ là bạn thân thôi."

"Nếu là tôi thì sao? Cậu có đi học cùng tôi, ăn cùng tôi, đi vệ sinh cùng tôi không?"

Lâm Đang nhíu mày, không thể tưởng tượng ra được cảnh đó sẽ như thế nào, cô không thể chấp nhận việc làm như vậy với Lý Hòe An, nhưng cô có lý lẽ của mình.

Cô nghĩ rằng đó là bởi vì trong lòng cô, vị trí của Lý Hòe An không thể bằng Trình Diễm. Lý Hòe An chỉ đứng thứ tư, khi nào cậu ta đứng thứ hai thì cô cũng sẽ đối xử với cậu ta như vậy.

1592 words
03.12.2024

Chương 37 : Người bạn rất quan trọng

Editor: Sel

"Chuyện này không giống nhau, Trình Diễm là người bạn thân thứ hai của tôi." Cô không thể nói thêm gì nữa, những lời này đã đủ tổn thương rồi. "Tóm lại, tôi không có yêu đương với Trình Diễm, nhưng cậu ấy là người bạn rất quan trọng với tôi."

Lý Hoè An không biết phải nói gì. Cậu ta đã chắc chắn rằng tình cảm của Lâm Đang đối với Trình Diễm là khác biệt, chỉ là Lâm Đang không tự nhận ra điều đó. Cậu ta không thể tranh luận gì thêm với cô, thực sự vạch trần sự thật cũng chẳng bằng giữ sự mơ hồ như bây giờ.

Cậu ta nói: "Được, tôi hiểu rồi. Tôi muốn nói thêm vài lời với Trình Diễm."

Cả hai cùng quay đầu nhìn về phía Trình Diễm đang đứng ở xa. Lâm Đang lùi lại vài bước, trong khi Lý Hoè An tiến tới, đến trước mặt Trình Diễm.

Trình Diễm vẫn dựa vào tường một cách lười biếng, không động đậy, hỏi: "Cậu còn gì muốn nói với tôi nữa à?"

"Ừm." Lý Hoè An đã bình tĩnh hơn một chút. "Cậu có biết mọi người đồn đại thế nào về cậu và cô ấy không?"

"Đó là do họ nhiều chuyện thôi." Trình Diễm thản nhiên đáp.

"Tôi khuyên cậu nên tránh xa cô ấy đi, cậu biết mình là người như thế nào, nhưng vẫn cố gắng gần gũi với cô ấy, khiến cô ấy cũng bị người khác đồn thổi."

Trình Diễm thậm chí không thèm ngước mắt lên, chỉ nhìn vào viên đá nhỏ dưới chân, chậm rãi nói: "Cậu nói cho tôi biết là những ai đang nói xấu sau lưng đi, điều đó hữu ích hơn việc cậu đứng đây dạy bảo tôi đấy."

Lý Hoè An bắt đầu cảm thấy tức giận: "Nói cho cậu thì cậu định làm gì? Đi đánh bọn họ à? Cô ấy không thấy được vết thương trên mặt cậu, nhưng người khác thì thấy. Mỗi ngày cậu chỉ biết đánh nhau, hút thuốc, cậu nghĩ cậu xứng với cô ấy sao?"

Trình Diễm không đánh nhau cũng không hút thuốc, nhưng anh lười biếng không thèm giải thích với Lý Hoè An, định đứng dậy bỏ đi.

Lý Hoè An ngay lập tức chặn đường anh: "Nếu cậu thực sự thích cô ấy thì cậu hãy tránh xa cô ấy ra đi!"

Trình Diễm ngước mắt nhìn cậu ta một cái, lạnh lùng nói: "Lo tốt chuyện của cậu đi." Nói xong, anh liền né qua và đi về phía Lâm Đang, dẫn cô vào lớp học.

Lý Hoè An tức đến mức muốn chửi thề, nhưng cậu ta không mặt dày như Trình Diễm, không dám gọi người ngay tại cửa lớp, chỉ có thể đứng đó một lúc rồi mới bỏ đi.

Trình Diễm liếc mắt nhìn thấy cậu ta rời đi, tâm trạng bị đè nén cũng tốt hơn nhiều, nhỏ giọng hỏi Lâm Đang: "Cậu ta đã nói gì với cậu vậy?"

Lâm Đang cũng nhỏ giọng đáp: "Cậu ấy nói rằng người khác đang nói linh tinh về chúng ta."

Hai tay Trình Diễm đặt trên bàn không khỏi nắm chặt lại, cắn chặt môi, khó khăn đề nghị: "Hay là từ giờ chúng ta không nên chơi cùng nhau nữa, chỉ học thể dục và tin học thì vẫn ở cùng nhau, còn lại thì..."

"Nhưng chúng ta đâu có làm gì sai, tại sao phải thay đổi chỉ vì những lời của bọn họ?" Lâm Đang giận dỗi đến mức cả khuôn mặt phồng lên.

Trình Diễm rất muốn chạm vào khuôn mặt cô, nói với cô rằng anh không sợ những lời đồn đại, cũng không quan tâm đến ánh mắt của người khác. Nhưng anh lại sợ rằng một ngày nào đó những lời khó nghe sẽ đến tai cô.

"Với lại chúng ta đâu có yêu nhau, chẳng lẽ giữa nam và nữ không thể làm bạn thân được sao?"

"Có thể." Có thể cái quái gì, Trình Diễm không tin giữa nam và nữ có cái gọi là tình bạn thuần khiết. Nếu không thích thì chẳng ai thèm để ý đến người khác, giống như Hứa Phục Triều, làm gì mà cứ phải lấn tới hết lần này đến lần khác.

"Vậy chúng ta vẫn chơi với nhau nhé." Lâm Đang đưa tay đẩy nhẹ vào cánh tay của Trình Diễm.

Anh cười, nghĩ nếu Lâm Đang chỉ muốn giữ mối quan hệ giữa họ là tình bạn thuần khiết, thì anh sẵn sàng giả vờ như vậy suốt đời.

"Được." Anh đáp.

Lâm Đang cũng mỉm cười: "Vậy giờ thể dục tới, sau khi chơi bóng rổ xong, cậu kể cho mình nghe nốt phần cuối của Đồi Gió Hú được không?"

Trình Diễm dịu dàng đáp: "Được."

Lâm Đang đã nghe phần cuối của câu chuyện vào một ngày mưa dông.

Lúc ấy, trời gần vào giữa mùa hè, mưa dông bất chợt kéo đến, bầu trời trĩu nặng như sắp sập xuống, gió cuốn đập mạnh vào cửa sổ phát ra những tiếng

"bùm bùm", thỉnh thoảng còn xen lẫn vài tiếng hét của học sinh.

Giờ thể dục bị hủy, nhưng mấy cậu con trai hiếu động không chịu ngồi yên, ôm quả bóng rổ chụp ngay tại chỗ ngồi.

Lớp học hơi ồn ào, Lâm Đang nằm gục trên bàn, không sao tập trung được, thì thầm: "Chẳng lẽ ý kiến của người khác lại quan trọng hơn tình cảm của họ sao? Hóa ra trên đời này không chỉ có người như Thúy Thúy, mà còn có người như Catherine."

Thế nhưng, những xiềng xích xã hội đôi khi cũng đủ sức đè bẹp một con người, Trình Diễm nghĩ vậy nhưng không nói ra.

Lâm Đang đổi tư thế, quay lưng về phía Trình Diễm, bực bội nói: "Cả Heathcliff nữa, có chuyện gì không thể hỏi cho rõ rồi mới đi sao? Sao lại chạy đi mà không hỏi một lời nào?"

Bởi vì Heathcliff không đủ can đảm để hỏi rõ ràng.

Trình Diễm nhìn chằm chằm vào phía sau đầu của Lâm Đang, đôi mắt anh hơi ướt. Anh thấy may mắn vì Lâm Đang không có những cảm xúc tiêu cực, cô mãi mãi không bao giờ tự ti, mãi mãi luôn ngay thẳng và vô tư như vậy.

"Mình không muốn trở thành Catherine, cũng không muốn làm Heathcliff." Lâm Đang ngồi thẳng dậy, trịnh trọng tuyên thệ.

"Tôi cũng sẽ không trở thành một Heathcliff." Bất kể Lâm Đang có phải là Catherine hay không, anh sẽ không bao giờ là Heathcliff, cậu sẽ không bao giờ căm ghét cô, cũng không bao giờ trả thù cô.

Lâm Đang vỗ nhẹ vai anh, đồng tình: "Đúng rồi, có chuyện gì thì nói ra là được, đừng giữ trong lòng."

Anh đáp lại: "Ừ."

Mưa mùa hè đến nhanh và cũng đi nhanh, chẳng mấy chốc trời đã quang đãng, mặt trời ló rạng, lớp học lại sáng lên. Có học sinh náo nhiệt đòi ra ngoài chơi thể dục, giáo viên không còn cách nào khác, đành phải đồng ý.

"Mình muốn ra ngoài dạo một chút." Lâm Đang đứng lên, dò dẫm bước ra cửa, ngẩng đầu nhìn những đám mây cuộn tròn phía xa, thở dài: "Không khí trong lành thật đấy."

Cô vịn tay vào lan can, chậm rãi bước xuống bậc thang, không kịp nghe lời cảnh báo của Trình Diễm liền đặt chân vào một vũng nước nhỏ, làm bắn tung tóe nước lên, ướt cả đôi giày.

"Cậu đi chậm thôi, đường trơn đấy." Trình Diễm chạy đến, cố kéo cô ra khỏi vũng nước.

Cô không chịu đi, đứng lì ở đó, giẫm thêm hai cái nữa vào vũng nước, cười tươi rạng rỡ: "Cậu nghĩ hồi bé họ có vui vẻ như thế này không?"

Trình Diễm biết cô đang nói về ai, liền kéo cô ra khỏi vũng nước, ngồi xổm xuống vừa lau vết bùn trên giày cô bằng khăn giấy vừa nói: "Có lẽ là có."

Cô không nhúc nhích nữa, cúi đầu nhìn anh, khẽ nói: "Trình Diễm, sau này chúng ta đừng trở nên như vậy, được không?"

Trình Diễm ngừng tay một chút, khẽ đáp: "Chúng ta sẽ không trở nên như vậy đâu." Nếu không có tình yêu mãnh liệt, làm sao có thể có hận thù mãnh liệt? Huống hồ, trong những câu chuyện tình yêu đầy rối rắm này, nếu chỉ có một người nhập vai, thì vở kịch sẽ không thể diễn tiếp được.

Bùn đất đã thấm vào đôi giày vải trắng, không cách nào lau sạch, Trình Diễm đành bỏ cuộc, ném khăn giấy đi, dẫn Lâm Đang bước trên con đường không có nước đọng.

Từ tòa nhà học vọng ra tiếng đọc bài đều đặn, đó là các học sinh lớp 11 đang đọc từ vựng tiếng Anh. Lâm Đang quay đầu hỏi Trình Diễm: "Cậu học thuộc từ vựng hôm nay chưa?"

"Thuộc rồi." Trình Diễm trả lời.

"Cậu học khi nào vậy?" Lâm Đang ngạc nhiên, "Cậu luôn ở cạnh mình mà, mình đâu có nghe thấy cậu học từ vựng gì đâu?"

"Tôi học từ sáng sớm."

Lâm Đang dừng lại, chớp chớp mắt: "Nhưng giờ học sáng bắt đầu từ 7 giờ 30 mà? Cậu đến đợi mình lúc 7 giờ 20, nhà cậu đến trường mất bao lâu? Không lẽ cậu dậy từ 6 giờ hơn à?"

Trình Diễm khẽ đáp: "Ừ." Thực ra anh đã dậy từ hơn 5 giờ.

Lâm Đang cảm thấy tự hào: "Mình đã nói là cậu rất chăm chỉ mà Tống Noãn không tin. Bình thường mình là người ở cạnh cậu nhiều nhất, ai có thể hiểu cậu hơn mình chứ? Mình nghĩ kỳ thi cuối kỳ lần này cậu nhất định có thể đạt 600 điểm."

Trình Diễm mỉm cười, không nói gì.

Sau khi tan học, cả hai cùng trở về lớp. Trong giờ toán, Lâm Đang không thích môn này lắm nên đã tranh thủ ngủ một chút, nhưng sau khi tan học có thể nhờ Trình Diễm giảng bài cho.

Trình Diễm giảng bài rất hay, những vấn đề mà Lâm Đang không hiểu hoặc không thể tưởng tượng nổi, Trình Diễm đều có thể giải thích rõ ràng. Lâm Đang rất thích và ngưỡng mộ Trình Diễm.

Thời tiết ngày càng nóng, chiếc quạt trần trong lớp chẳng mát mẻ chút nào, đến ngủ Lâm Đang cũng không ngủ được. Cô đã mua hai chiếc quạt nhỏ, mỗi người một cái để thổi vào đầu.

Trình Diễm lén đẩy quạt của cô ra xa một chút, đồng thời xoay quạt của mình về phía tay cô, rồi lại quay đầu lại, tiếp tục nghe giảng.

Khi Lâm Đang tỉnh dậy lần nữa, người ngồi bên cạnh đã biến mất. Cô hỏi xung quanh mới biết hình như có ai đó gọi Trình Diễm ra ngoài, nhưng cũng không biết là chuyện gì.

Nhưng cả buổi sáng hôm đó, Trình Diễm không quay lại nữa.

1876 words
09.12.2024

Chương 38 : Cô ấy có quan trọng hơn mình không?

Editor: Hann

Đã rất lâu rồi Lâm Đang không tự mình ra khỏi cổng trường. Cô cẩn thận chống gậy dò đường, từng bước chậm rãi tiến về phía cổng trường rồi tự mình lên xe.

Vừa lên xe, cô liền vội vàng mở điện thoại, nhận được tin nhắn từ Trình Diễm, nói rằng anh có chút việc, có thể buổi chiều anh mới đến trường.

Lâm Đang lập tức trả lời lại: Có chuyện gì sao?

Nhưng bên kia không trả lời, cho đến khi tiếng chuông tiết học đầu tiên buổi chiều vang lên, vẫn không có hồi âm, thậm chí bóng dáng của anh cũng không thấy, chỗ ngồi của anh trống trơn, chỉ còn lại một đống sách vở.

Lâm Đang có chút lo lắng, tranh thủ giờ giải lao lại nhắn tin cho Trình Diễm. Nhưng đợi mãi, đợi đến khi tiết học buổi chiều kết thúc, vẫn không nhận được tin nhắn nào.

Hôm nay là thứ Sáu, các bạn học đều lần lượt rời khỏi lớp, chỉ còn cô một mình ôm cặp sách ngồi tại chỗ, chăm chú nhìn điện thoại trên bàn.

Không lâu sau điện thoại reo lên, cô mừng rỡ nhấc máy, nhưng đầu dây bên kia lại là giọng của bà ngoại.

Bà ngoại hỏi tại sao cô vẫn chưa ra khỏi trường, cô chỉ có thể nói rằng cô có hoạt động cùng bạn bè trong trường, sẽ về muộn một chút. Bà ngoại không nói gì thêm, chỉ dặn cô chú ý an toàn.

Cúp điện thoại xong, cô lại đặt điện thoại lên bàn học rồi tiếp tục chăm chú nhìn.

Hầu hết các học sinh trong tòa nhà giảng dạy đã rời đi, xung quanh yên tĩnh dần, chỉ thỉnh thoảng có vài tiếng cười đùa vang lên.

Cô nghe thấy có người đứng ngoài hành lang nói chuyện phiếm, nhưng không biết họ đang nói về ai. Họ nói rằng cậu con trai đó là một "chân chạy theo" (tức là luôn theo đuổi một cô gái mà không được đáp lại), ngày nào cũng đi theo cô gái ấy, nhưng cô gái lại không thích cậu ta, còn giữ cậu ta ở bên mình như một kẻ theo đuổi. Nhưng cậu con trai không những không giận, mà còn cảm thấy thích thú.

Lâm Đang nghĩ, cậu con trai đó ngốc thật, còn cô gái kia thì quá là xấu tính.

"Nhưng mà Trình Diễm đúng là một kẻ vô dụng, cũng không trách người đó không thích cậu ta."

Trình Diễm?

Lâm Đang ngạc nhiên, họ đang nói về Trình Diễm? Trình Diễm có người mà anh thích sao? Không phải anh đã nói là không có sao?

Trong đầu cô có một khoảnh khắc trống rỗng, rồi sau đó là cảm giác tức giận. Cô nghĩ nếu Trình Diễm đã có người mình thích thì tại sao còn chơi với mình. Cô hoàn toàn quên mất rằng mình đã từng nói rằng con gái cũng có thể làm bạn với con trai.

Sau khi tức giận, cô lại có chút thất vọng, cô cảm thấy hôm nay mình không nên ngồi đây chờ đợi, biết đâu Trình Diễm chỉ là đi tìm người mà anh thích thôi.

Cô lập tức đứng dậy thu dọn đồ đạc, đeo ba lô và đi ra ngoài.

Lúc này mặt trời đã bắt đầu lặn, cả bầu trời nhuộm một màu đỏ rực, làm cho lòng người bức bối không yên.

Vừa ra khỏi cổng, cô liền ngửi thấy mùi hương chanh nhẹ nhàng xen lẫn một chút mùi nước hoa nồng nàn, loại nước hoa mà chỉ có con gái mới xịt.

"Cậu vẫn chưa về sao?" Trình Diễm lên tiếng trước, "Để tôi đưa cậu về nhé."

"Không cần." Lâm Đang nắm chặt quai ba lô, quay mặt đi, vòng qua người anh mà bước tiếp.

Trình Diễm hơi bối rối nhưng vẫn bước theo cô, cẩn thận hỏi: "Có phải cậu đang giận không?"

Cô không đáp lời.

Trình Diễm lại hỏi: "Là tôi không tốt, tôi nói chiều sẽ đến mà lại không đến, có phải cậu đã chờ tôi không?"

Nghe thấy những lời này, Lâm Đang càng tức giận hơn, nhất là khi trong mũi vẫn còn mùi nước hoa khó chịu đó, cô quay đầu hét lớn với anh: "Mình đã nói rồi! Không cần cậu đưa mình về! Mình tự biết đường về!"

Trình Diễm hoàn toàn bối rối, đứng sững lại trong vài giây rồi lại chạy theo: "Tôi có nói sai điều gì không?"

"Không có gì cả, mình phải về nhà rồi, không cần cậu lo!" Lâm Đang vừa nói, nước mắt đã rơi xuống. Cô không muốn Trình Diễm nhìn thấy, nhanh chóng lên xe đóng sầm cửa lại, bỏ anh ở ngoài.

Chiếc xe khởi động với một tiếng "vroom" vang lên, lao nhanh về phía cuối con đường, chỉ còn lại một chấm đen xa xa.

Trình Diễm lo lắng, vội vã trở lại lớp học cắm sạc điện thoại, bấm nút khởi động máy và thấy hai tin nhắn từ Lâm Đang. Anh lập tức hiểu ra, có lẽ cô đã giận vì chuyện này.

Anh ngay lập tức gửi tin nhắn xin lỗi, giải thích rằng điện thoại anh đã hết pin nên không thấy được tin nhắn của cô. Gửi xong, anh lo cô không đọc được, liền gửi thêm tin nhắn thoại, nhưng chưa đầy một giây đã bị cô tắt ngang.

Sau khi gửi hàng chục tin nhắn, điện thoại của anh sắp hết dung lượng, anh không dám gửi thêm, sợ rằng nếu Lâm Đang nhắn lại, anh sẽ không nhận được.

Nhưng đợi suốt cả đêm, giữa chừng còn tỉnh giấc vài lần mà vẫn không thấy tin nhắn phản hồi từ cô. Khi anh thử gửi thêm một tin nhắn khác thì phát hiện mình đã bị chặn.

Anh thở dài, đứng dưới gốc cây hương chương mà đợi, thấy chiếc xe đen dừng lại, anh vội vàng tiến đến, không nói lời nào chỉ lặng lẽ đi theo sau cô.

Lâm Đang đã ngủ một giấc, vốn dĩ cô đã không còn giận nữa, nhưng khi vừa gặp lại anh thì cơn giận lại trỗi dậy. Cô không thèm nhìn anh lấy một cái, cứ thế bước thẳng vào lớp học. Về đến chỗ ngồi, cô liền kéo nửa giá sách đang để trên bàn anh về phía mình, dường như muốn vạch một ranh giới rõ ràng.

Trình Diễm im lặng mím chặt môi, nhìn cô suốt cho đến khi cô dừng hành động lại, anh mới mở miệng: "Tôi không nên không trả lời tin nhắn của cậu, cũng không nên không về đúng giờ mà không báo trước với cậu, xin lỗi."

Lâm Đang không đáp lại, thậm chí còn dời cả ghế lẫn mông ra xa anh thêm một chút.

Trình Diễm không biết phải làm sao, muốn nói gì đó nhưng Lâm Đang không hề muốn nghe, thậm chí còn không cùng anh đi học môn Tin học nữa, chỉ ở lại một mình trong lớp.

Nhưng Lâm Đang không đi học, Trình Diễm cũng không có tâm trạng mà học, anh chỉ điểm danh rồi nhanh chóng làm xong bài tập trên lớp để nộp, sau đó vội vàng trở lại lớp.

Tiếng bước chân của anh quá rõ ràng, chưa vào đến cửa, Lâm Đang đã nghe thấy, trong lòng cô có chút vui mừng khó hiểu, nhưng khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ cau có.

Trình Diễm nhìn thấy vẻ mặt đó của cô lại càng ủ rũ, lặng lẽ ngồi trở lại chỗ của mình, yên lặng không nói gì.

Suốt mấy ngày liền, Lâm Đang không hề để ý đến Trình Diễm nữa, các phương thức liên lạc đã bị chặn cũng không được mở lại, mọi thứ dường như quay trở về điểm xuất phát, giống như một năm trước, họ chỉ là bạn cùng bàn, không có bất kỳ mối quan hệ nào khác, thậm chí còn tệ hơn năm ngoái.

Trình Diễm không biết phải làm sao, mấy ngày liền anh không ngủ được ngon giấc, dưới mắt đã có một vệt thâm xanh. Anh đã biết ngày này sẽ đến, nhưng không ngờ nó lại đến nhanh như vậy. Cuối cùng anh chỉ có thể tự an ủi mình rằng có thể đi cùng cô một đoạn đường đã là rất tốt rồi.

Anh vẫn như trước, chủ động lật trang sách giúp cô, vặn nắp chai nước, lặng lẽ đi theo sau đưa cô ra khỏi trường, chỉ là giờ anh chọn cách im lặng.

Nhưng anh không nói gì, Lâm Đang lại không thể kìm nén được.

Cuối cùng, một tối nọ sau giờ học, Lâm Đang không vội lên xe mà dừng lại, quay người nhìn Trình Diễm.

Dưới gốc cây hương chương, nơi mà Trình Diệm thường đứng đợi cô, cô nhìn anh và hỏi: "Cậu có người mình thích rồi phải không?"

Trình Diễm sững người trong giây lát: "Sao tự nhiên cậu lại nói vậy?"

Cô cúi đầu, nhìn xuống mặt đất mờ ảo, khẽ nói: "Trong lòng cậu, cô ấy có quan trọng hơn mình không?"

1557 words
10.12.2024

Chương 39 : Mình muốn theo đuổi cậu

Editor: Sel

Trình Diễm nhíu mày, không hiểu cô đang nói gì.

"Nhưng mà cô ấy không thích cậu, cậu có thể đừng thích cô ấy nữa được không?" Lâm Đang cũng không biết mình đang nói gì, "Có được không, mình vẫn là bạn thân nhất của cậu, tất nhiên cậu cũng..."

Cô ngập ngừng một chút, cảm thấy khó xử: "Cậu và Tống Noãn cùng đứng ngang hàng, cũng là bạn thân nhất trong lòng mình."

Nói xong, cô cảm thấy mình thật vô lý, yêu cầu Trình Diễm coi mình là bạn thân nhất duy nhất, nhưng lại không thể để Trình Diễm trở thành bạn thân duy nhất của mình.

Cô cắn môi, đầu ngón chân vô thức chà xát trên mặt đất: "Nếu cậu không đồng ý thì thôi vậy..."

Trình Diễm có chút bất lực: "Cậu luôn là bạn thân nhất của tôi mà."

"Vậy... vậy..." Cô ngẩng đầu, ánh mắt đầy hy vọng nhìn anh, "Vậy chúng ta vẫn có thể cùng nhau học thể dục chứ? Còn cả môn tin học và môn đọc sách nữa, cậu vẫn sẽ kể chuyện cho mình nghe chứ?"

"Được, mãi mãi được." Trong lòng Trình Diễm dấy lên một chút rung động.

"Cảm, cảm ơn cậu... cũng xin lỗi cậu, mình không nên chặn cậu, cũng không nên nổi giận với cậu..."

Trình Diễm đưa tay lên, nhẹ nhàng vỗ vai cô: "Không sao." Chỉ cần cô muốn, cô có thể mãi mãi nổi giận với anh.

Cô cảm thấy xấu hổ, nhanh chóng nói cảm ơn rồi vội vã lên xe như đang trốn đi. Cho đến hôm sau khi đến lớp, cô vẫn không biết phải đối diện với Trình Diễm thế nào.

Nhưng Trình Diễm lại thích ứng rất tốt, chủ động gọi cô đi lấy nước cùng, cùng nhau đi học môn đọc, còn chủ động kể cho cô nghe những điều đọc được trong sách.

Cô càng cảm thấy xấu hổ hơn, đến mức sợ phải gặp mặt anh, trong đầu chỉ toàn nghĩ về chuyện này, tâm trạng rối bời không chịu nổi, nhìn quanh một lượt, chỉ có Tống Noãn là người cô có thể tâm sự.

Tối hôm đó, cô gọi video cho Tống Noãn, kể ngắn gọn lại sự việc và hỏi:

"Noãn Noãn, có phải mình quá đáng lắm không? Mình không nên đối xử với Trình Diễm như vậy, cậu ấy đâu có nợ nần gì mình, cũng chẳng có nghĩa vụ phải chơi cùng mình."

Hai mắt Tống Noãn tối sầm, suýt thì ngất xỉu? Cô nói cái gì? Cô vừa nói gì vậy? Trước giờ đã bảo hai người họ giữ khoảng cách, giữ khoảng cách! Bây giờ thì hay rồi, một người thì cố tình, một người thì vô tình không nhận ra, thế này là xong hết rồi.

Cô nàng chỉ còn cách cứng rắn mà ứng phó: "Chuyện đó rất bình thường mà, có lúc mình cũng không muốn cậu chơi với người khác. Cậu không

nghĩ như vậy sao?"

Lâm Đang suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Hình như cũng có."

Tống Noãn tiếp tục dỗ dành: "Vậy thì đúng rồi, nên đây chỉ là phản ứng bình thường thôi. Hơn nữa, chẳng phải Trình Diễm rất vui khi làm bạn với cậu sao? Cậu không cần nghĩ nhiều vậy làm gì."

"Cũng đúng, nhưng Trình Diễm thật sự đáng thương quá."

"Sao lại đáng thương?"

"Mình nghe người ta nói, cậu ấy rất thích một cô gái, nhưng cô gái đó không thích cậu ấy, còn giữ cậu ấy lại, thế mà cậu ấy vẫn rất vui."

Biểu cảm của Tống Noãn vỡ vụn trong nháy mắt. Không cần nghĩ cũng biết cô gái mà họ nói đến chính là Lâm Đang, vậy mà chính Lâm Đang lại không hề nghĩ đến bản thân mình.

Cô nàng không còn kịp khuyên nhủ gì về chuyện không nên yêu sớm nữa, chỉ đành cố gắng chuyển hướng sự chú ý của Lâm Đang sang chuyện khác: "Chuyện tình cảm là như vậy đấy, không phải cứ đối tốt với ai là người ta sẽ thích lại mình."

"Có thể không thích, nhưng cũng có thể từ chối mà, lừa dối người khác như vậy thì đau lòng lắm."

Tống Noãn không hiểu sao chỉ trong một học kỳ mà Lâm Đang lại có những suy nghĩ sâu sắc như vậy về chuyện tình cảm. Cô nàng vừa định nói gì đó thì nghe Lâm Đang nghiêm túc nói:

"Nếu mình là cô gái mà Trình Diễm thích, nếu mình không thích cậu ấy, chắc chắn mình sẽ từ chối dứt khoát."

Nói xong, cô lại bổ sung: "Cậu nghĩ xem, cô gái đó có phải là rất xinh đẹp không? Nên Trình Diễm mới thích cô ấy đến vậy?"

Bản năng của Tống Noãn mách bảo cô nàng rằng không thể để cuộc trò chuyện này tiếp tục. Cô nàng cố gắng lái câu chuyện sang hướng khác: "Ài,

kỳ nghỉ hè này mình còn phải đi tập huấn."

"Ráng lên nhé, cố qua vài tháng là xong thôi." Lâm Đang làm động tác cổ vũ, rồi hỏi, "Noãn Noãn, cậu thấy mình có xinh không?"

Tống Noãn im lặng.

"Cũng không biết cô gái mà cậu ấy thích là ai, có phải là xinh đẹp hơn mình nhiều không... Chắc là đẹp hơn mình nhiều lắm, nếu không tại sao cậu ấy lại không thích mình..."

Lâm Đang cũng rơi vào im lặng.

Sự thật đã quá rõ ràng.

Lâm Đang mở miệng, chỉ vào chính mình rồi lại hạ tay xuống, vừa lo lắng vừa nghi ngờ, khẽ hỏi: "Mình... có phải là thích Trình Diễm không?"

Tống Noãn vẫn không nói gì, rất lâu sau, cô nàng thất vọng thở dài: "Mình không nên đồng ý cho cậu chơi với cậu ấy..."

Lâm Đang vẫn đang chìm đắm trong nhận thức rằng mình thích Trình Diễm, có chút không tin vào điều đó. Cô không nghe rõ Tống Noãn nói gì, không hiểu liệu đây có phải là thích thật hay không.

Cô đột nhiên nhớ đến câu nói của Trình Diễm vào đêm giao thừa: "Tình yêu là có tính loại trừ."

Vậy nên cô không tức giận khi Tống Noãn chơi với người khác, nhưng lại tức giận khi Trình Diễm chơi với người khác.

Cô mơ màng cúp máy, muốn tìm kiếm thêm những bằng chứng xác thực hơn. Cô bắt đầu lên mạng tìm kiếm những cảm giác khi thích một người là như thế nào, từng dòng từng dòng đối chiếu, và kết quả đúng như dự đoán, có lẽ cô thực sự thích Trình Diễm rồi.

Nhưng mà... nhưng mà Trình Diễm không thích cô...

Cô suy nghĩ suốt cả cuối tuần, nghe rất nhiều tác phẩm nổi tiếng về tình yêu, cuối cùng rút ra một kết luận: Thích thì phải nói ra.

Thứ hai, cô cố ý không ăn sáng ở nhà mà mua hai phần ăn sáng ở tiệm, rồi bỏ vào túi mang đến trường.

Trình Diễm vẫn đợi cô dưới gốc cây long não, mọi thứ dường như vẫn như cũ, nhưng lại có gì đó không còn như xưa. Bây giờ, khi đứng trước Trình Diễm, tim cô đập nhanh một cách kỳ lạ, ánh mắt vô thức né tránh, hai tay không biết phải để đâu, như thể cô là một tên trộm vậy.

"Cậu sao vậy?" Trình Diễm hỏi.

"Không, không có gì..." Lâm Đang muốn khóc, sao cả nói chuyện cũng lắp bắp thế này.

"Thật không?" Trình Diễm nhíu mày, nhìn cô chăm chú.

Cô càng trở nên căng thẳng, vội vàng nói không sao rồi nhanh chóng bước vào cổng trường, đi vào với dáng vẻ lúng túng.

Trình Diễm cảm thấy kỳ lạ nhưng không hỏi thêm. Từ sau lần trước, anh đã biết rằng cô bé ngốc này rất cứng đầu, nếu không muốn nói thì có hỏi thế nào cô cũng sẽ không nói.

"À... này..." Gần đến cửa lớp, Lâm Đang lấy từ trong cặp ra một phần ăn sáng, đưa cho anh, "Mình mang bữa sáng cho cậu."

Trình Diễm thường xuyên được Lâm Đang cho ăn, đã gần như thành thói quen. Anh không từ chối, nhận lấy chiếc bánh bao nóng hổi rồi cắn một miếng, miệng nhai không rõ ràng: "Sao hôm nay cậu lại nhớ mang bữa sáng cho tôi vậy?"

Lâm Đang bước nhanh vào lớp, quay lại, cúi đầu khẽ nói: "Mình... mình muốn, mình muốn theo đuổi cậu..."

Những từ cuối cùng gần như không có âm thanh, Trình Diễm dừng nhai, ngây người một lúc lâu mới phản ứng lại được cô vừa nói gì, cái bánh bao trong miệng không biết nên nuốt xuống hay nhổ ra.

Anh đứng yên tại chỗ, im lặng rồi nuốt thẳng thức ăn trong miệng mà chưa kịp nhai kỹ, cảm thấy bối rối: "Có... có chuyện gì xảy ra à?"

"Không không..." Lâm Đang ngước mắt nhìn anh một cái rồi lại cúi đầu thật nhanh, ngón tay trong túi áo không ngừng xoắn lại, "Mình chỉ là... chỉ là... thích, thích cậu..."

Trong khoảnh khắc, đầu óc Trình Diễm trống rỗng, cảm giác không phải là niềm vui như anh tưởng, mà là một nỗi sợ hãi lớn lao. Anh cất chiếc bánh bao ăn dở vào túi quần, bối rối: "Về... về chỗ ngồi đi đã..."

1592 words
16.12.2024

Chương 40 : Xin lỗi, mình không nên tỏ tình

Editor: Hann

Lúc này trong lớp vẫn chưa có nhiều người, không ai nghe thấy họ nói gì, chỉ có người thấy họ cùng nhau đến trường rồi bước vào lớp học.

Không ai biết là tốt nhất, không ai biết thì Trình Diễm có thể coi như chuyện đó chưa từng xảy ra.

Suốt cả buổi sáng, anh vẫn như mọi khi, nói chuyện với Lâm Đang, giảng bài cho Lâm Đang, nhưng về chuyện xảy ra buổi sáng, anh không nhắc đến nửa lời.

Lâm Đang nghĩ rằng anh sợ người khác nghe thấy nên đến tiết thể dục cô không nhịn được nữa, phải mở miệng hỏi.

Cô hỏi trong phòng dụng cụ thể thao: "Chuyện sáng nay, cậu nghĩ sao?"

Trình Diễm không dám nhìn cô, quay người sang bên, nhìn chiếc vợt cầu lông treo trên tường rồi khẽ nói: "Tôi nghĩ là bây giờ vẫn nên tập trung vào học, học hành cho tốt."

Nói xong, anh chỉ muốn tự tát vào mặt mình, đây có phải lời mà Trình Diễm nên nói ra không?

"Ồ..." Lâm Đang cúi đầu, ngón tay gõ vào quả bóng rổ trong tay, từ từ đi ra ngoài. Khi gần đến cửa, cô lại dừng lại, "Là vì học hành, hay vì cậu đã có người thích rồi?"

"Vì học hành." Trình Diễm lập tức trả lời, anh đã nghe thấy tiếng nghẹn ngào trong giọng nói của cô.

"À... Vậy chúng ta ra ngoài chơi bóng rổ đi..."

Lâm Đang từ từ bước ra ngoài, cô không còn tâm trạng chơi bóng rổ nữa, thậm chí cảm thấy quả bóng rổ trong tay nặng trĩu, chỉ muốn vứt bỏ nó. Nhưng cô không muốn làm mình bẽ mặt, chỉ có thể cố gắng gượng cười, cứng nhắc đập quả bóng trong tay.

Thực sự không còn như trước nữa, trước đây họ lúc nào cũng cười nói vui vẻ, nhưng hôm nay Trình Diễm đứng rất xa cô, còn cô cũng không có can đảm để tiến lại gần anh.

Cô không biết phải làm gì, tâm trí trở nên rối loạn, thậm chí không dám chủ động nói chuyện với Trình Diễm nữa.

Hai người cứ thế chìm vào im lặng mà cả hai đều ngầm hiểu. Trình Diễm vẫn sẽ giúp Lâm Đang vặn nắp chai nước, còn Lâm Đang vẫn sẽ chia sẻ đồ ăn vặt với anh, nhưng họ không nói gì với nhau, mỗi ngày chỉ còn hai câu cố định:

"Cảm ơn."

"Không có gì."

Cuối cùng, Lâm Đang không thể chịu nổi nữa, cô nhẹ nhàng gõ vào bàn học của Trình Diễm, cảm thấy anh nhìn mình, cô nhỏ giọng hỏi: "Có phải chúng

ta sẽ không bao giờ trở lại như trước nữa không?"

Ngón tay của Trình Diễm hơi cong lại, anh bóp nát mép cuốn sách, làm trang sách nhăn nhúm. Anh nói: "Chúng ta vẫn luôn như trước mà."

Lâm Đang gật đầu, rút ánh mắt về, nhìn chằm chằm vào mặt bàn, đôi mắt có chút ươn ướt: "Nhưng mình cảm thấy không giống như trước nữa."

"Tôi... tôi..." Trình Diễm không biết phải trả lời thế nào.

"Mình hiểu rồi, sau này không cần cậu vất vả đi học cùng mình nữa, mình cũng có thể tự học một mình mà. Ừm, là như vậy đấy." Cô quay đầu lại, muốn nở một nụ cười thoải mái nhưng nước mắt đã trào ra.

"Lâm Đang, tôi..." Trình Diễm không hiểu, tại sao những lời mà trong lòng anh đã nói cả vạn lần, giờ đây lại không thể thốt ra nổi. Anh nhìn vào đôi mắt thất vọng ấy, cuối cùng vẫn chẳng nói được gì.

Khoảnh khắc đó, Lâm Đang đột nhiên hiểu tại sao tình yêu lại giống như đám tảo lam đầy giằng xé.

Thậm chí đây còn chưa phải là tình yêu thực sự, chỉ là một lần trái tim thiếu nữ rung động, nhưng cô vẫn cảm thấy rất buồn, buồn đến mức không ăn nổi cơm, không ngủ nổi giấc.

Cô cũng trở thành một đám tảo bùn bị mắc kẹt trong hồ nước.

Cô vẫn đi học mỗi ngày, nhưng những điều cô không hiểu trong bài học không còn có thể hỏi Trình Diễm nữa, những nắp chai cô không thể mở cũng không còn có thể nhờ anh giúp.

Còn Trình Diễm, cô không biết anh có cảm giác thế nào, nhưng đã mấy ngày rồi anh không đến trường, chỉ còn lại một chỗ ngồi trống rỗng. Lần này, thậm chí cô còn không thể nhắn tin hỏi thăm anh.

Không ai trong lớp biết Trình Diễm đã đi đâu, thậm chí anh không mang theo cặp sách. Cho đến khi giáo viên chủ nhiệm hỏi trong lớp có ai biết cách liên lạc với Trình Diễm không, Lâm Đang mới biết ngay cả thầy cô cũng không biết anh đã đi đâu.

Cô nhìn chằm chằm vào cái hình đại diện màu đen trên điện thoại, cuối cùng vẫn không nhịn được, gửi đi hai tin nhắn. Tin nhắn đầu tiên là: "Cậu đi đâu rồi? Có phải gặp phải rắc rối gì không?" Tin nhắn thứ hai là: "Xin lỗi, mình không nên tỏ tình với cậu. Nếu cậu không muốn gặp mình, mình có thể không đến trường nữa."

Lâm Đang gửi tin nhắn đó đi mà nước mắt gần như sắp trào ra, nhưng Trình Diễm không trả lời, cũng không đến trường, cứ như đã biến mất khỏi thế gian.

Cô muốn đi tìm anh, nhưng cô không biết đường, cũng không biết anh đang ở đâu. Cô nghĩ đi nghĩ lại, người duy nhất có thể giúp cô tìm Trình Diễm chỉ có Hứa Phục Triều.

Hứa Phục Triều vốn không phải người dễ nói chuyện, cô còn tưởng sẽ phải tốn chút công sức, nhưng không ngờ cô vừa nói là muốn đi tìm một bạn nam cùng lớp, Hứa Phục Triều đã lập tức đồng ý.

Chỉ có điều Hứa Phục Triều cũng không biết Trình Diễm đang ở đâu, nên Lâm Đang chỉ có thể dựa theo hướng thầy giáo chỉ, vừa gọi điện vừa đi tìm người một cách vô định.

Giữa trưa mùa hè, mặt trời gay gắt, cô không che ô, chỉ mặc một bộ đồ thường ngày, đứng bên đường, gọi từng cuộc điện thoại một.

Hứa Phục Triều đứng trong bóng râm, lạnh lùng nhìn cô, khoé miệng nhếch lên một nụ cười mỉa mai.

Sau hơn mười cuộc gọi, cuối cùng đầu bên kia cũng nhấc máy.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, nước mắt của Lâm Đang lập tức rơi xuống: "Alo? Trình Diễm, cậu ở đâu vậy? Sao không đến trường?"

Trình Diễm đang ở trong quán net, nghe thấy tiếng khóc, tay anh đang gõ bàn phím liền dừng lại, nhân vật trong trò chơi trên màn hình lập tức chết đứng tại chỗ, ngay sau đó là hàng loạt tin nhắn chửi mắng của đồng đội hiện lên trong khung thoại.

Anh không để ý, ném tai nghe xuống, khẽ nói: "Tôi không muốn đến trường, cậu đừng gọi cho tôi nữa."

Lâm Đang khóc càng lớn: "Xin lỗi, có phải tại mình nên cậu mới không đến trường không?"

Trình Diễm cắn chặt môi dưới, không ngăn được dòng nước mắt chảy xuống. Anh vừa định nói gì đó thì nghe thấy tiếng còi xe vọng lại từ đầu dây bên kia. Tim cậu bỗng thắt lại, lập tức ném máy tính xuống và chạy ra ngoài: "Cậu đang ở đâu?"

Lâm Đang ngẩng đầu nhìn quanh, không nhìn rõ: "Mình cũng không biết mình đang ở đâu, thầy giáo nói nhà cậu ở gần đường Vân Hoa, mình đến đây tìm cậu mà không thấy cậu đâu."

"Cậu đứng yên đó, đừng đi đâu cả!" Trình Diễm nhanh chóng lao ra khỏi cửa quán net, nhưng vừa bước ra đường anh mới nhận ra rằng mình không biết Lâm Đang đang ở chỗ nào. Tay anh run rẩy, cầm điện thoại không vững: "Đang Đang, bật chia sẻ định vị... nó nằm ngay dưới khung trò chuyện..."

"Cô ấy ở chỗ Starbucks." Giọng của Hứa Phục Triều vọng qua điện thoại.

Trình Diễm thoáng giật mình, sau đó thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi lạnh túa ra. Anh hít sâu vài lần: "Tôi sẽ tới ngay, đừng để cô ấy chạy lung tung."

Cuộc gọi kết thúc, Hứa Phục Triều nhìn Lâm Đang với ánh mắt đầy thú vị: "Em thích cậu ấy à?"

Lâm Đang giật lại điện thoại, tránh đi ánh mắt của anh ta, không nói gì.

Hứa Phục Triều khẽ cười: "Yên tâm đi, tôi sẽ không nói với bà ngoại đâu."

Lâm Đang không muốn để ý đến anh ta nữa, quay lưng đi, im lặng không nói lời nào.

Chẳng bao lâu sau, nghe thấy tiếng bước chân từ xa vang tới, cô cảm giác đó chính là Trình Diễm, lập tức bước về phía phát ra âm thanh, nhưng lại không ngửi thấy mùi hương quen thuộc.

"Cậu chạy ra đây làm gì? Cậu có biết ngoài đường nguy hiểm thế nào không?"

Lâm Đang ngẩng đầu nhìn chàng trai trước mắt, khẽ nhăn mũi: "Cậu hút thuốc à?"

1564 words
17.12.2024

Chương 41 : Nếu mắt mình được chữa khỏi, cậu có thể thích mình không?

Editor: Chu

Trình Diễm giơ cánh tay lên thì ngửi thấy mùi khói, nhưng anh không hút thuốc, có lẽ bị ám vào trong lúc ở tiệm net. Anh không biết phải giải thích thế nào, đành nói: "Ở đây nắng lắm, kiếm chỗ nào có bóng mát trước đi."

Lâm Đang không từ chối, để anh nắm cổ tay lôi đi đến dưới gốc đại thụ, Hứa Phục Triều cũng đứng ở đó.

"Cậu đi đâu vậy? Sao không đến trường?" Lâm Đang hỏi.

"Tôi..." Trình Diễm nhìn thoáng qua Hứa Phục Triều đứng cách đó không xa, rồi thu hồi ánh mắt, "Tôi đến tiệm net chơi game, tôi không muốn đến trường, cậu cũng đừng đến tìm tôi."

"Lý do?" Lâm Đang dừng một chút, "Là vì mình hả? Có phải vì mình nên cậu không đến trường nữa không?"

Trình Diễm rũ mắt, không nói gì.

Lâm Đang cho rằng anh đang thừa nhận: "Thật ra mình có thể không đi học, dù sao mình cũng chẳng thấy rõ, tới trường cũng không làm được gì, cậu trở về học đi, cậu rất thông minh, cũng rất cố gắng, sau này chắc chắn sẽ đậu vào một trường tốt."

"Cậu... Cậu đừng nói như vậy..." Trình Diễm muốn ôm lấy cô, nhưng cuối cùng chỉ nắm lấy bả vai.

"Là do mình đã làm phiền cậu..."

"Đang Đang, đừng nói như vậy." Trình Diễm cắt ngang lời cô, "Đừng nói vậy nữa..."

Cô hít hít mũi: "Cậu ghét mình lắm nhỉ?"

Trình Diễm lắc đầu: "Không có."

Cô nói: "Vậy cậu đừng đi tiệm net nữa, đến trường đi học nhé?"

Trình Diễm gật đầu: "Được."

"Sau này chúng ta vẫn là bạn tốt chứ?"

"Ừ." Là bạn tốt, là người anh thích, người anh yêu nhất đời.

Lâm Đang lau nước mắt, rốt cuộc cũng cười lên: "Thứ hai tuần sau cậu phải đi học đó, mình sẽ mang món ngon đến cho cậu."

"Ok." Trình Diễm cúi đầu, giống một con chó hoang bị thuần phục.

"Vậy mình về trước nha, cậu cũng mau về nhà đi, đừng đến tiệm net nữa."

Anh cứ đứng đó nhìn Lâm Đang lên xe cùng Hứa Phục Triều, sau đó xoay người đi về nơi gọi là nhà.

Đi đến cuối con đường lớn, rẽ vào con đường đất giữa hai cửa hàng tạp hóa, tiếp tục đi vào trong, nhìn thấy nhiều căn nhà lợp bằng mái nhựa xanh, căn nhà nằm ở trong cùng chính là nhà anh, dù là ban ngày cũng không có một chút ánh sáng lọt vào.

Đẩy cửa ra, một mùi ẩm mốc mục nát phả vào mũi khiến anh thấy hơi ngứa mũi, không nhịn được hắt xì một cái, tiếp đó anh mở đèn, nhặt quần áo nằm lung tung trên đất lên, ôm vào trong ngực, đẩy cửa phòng ra, đi vào phòng bếp tối om, bước qua bếp và mở thêm một cánh cửa nữa để ra ngoài sân.

Nơi này có tường bao quanh, nhưng không có mái che, không ai có thể nhìn thấy bên trong.

Anh quăng quần áo vào thau nhựa, rồi cởi chiếc áo phông đang mặc, cho vào ngâm chung, cầm bột giặt đổ thật nhiều vào thau. Anh biết Đang Đang rất thích mùi này.

Giặt xong một thau quần áo, phơi lên xong xuôi, anh thay đồng phục đi đến trường.

Sáng thứ hai, anh vẫn giống như trước, đúng giờ đứng dưới tán cây long não, sau khi nhìn thấy cô thì tự nhiên tiến tới, cùng cô đi vào trường.

Hai người sóng vai bước trong khuôn viên trường, giống như quay về trước kia.

"Mình có mang bánh bao cho cậu nè." Lâm Đang lấy bữa sáng cất trong cặp ra, đưa cho anh: "Dì giúp việc nhà mình làm á, một mình mình ăn không hết."

Trình Diễm cầm bánh bao, há to mồm cắn: "Hôm qua vừa đọc một quyển sách mới, đợi đến tiết thể dục sẽ kể cho cậu nghe."

Lâm Đang vui vẻ gật đầu: "Ok! Nhưng mình muốn chơi bóng rổ trước, tụi mình chơi tầm hai mươi phút đi rồi lại kể chuyện, trời nóng quá, mình không muốn phơi nắng lâu."

Trình Diễm nói: "Cũng được, đến lúc đó tụi mình tranh thủ đi lấy bóng, nếu giành được rổ dưới bóng cây thì không phải lo bị phơi nắng."

"Vậy cậu đi lấy bóng rổ nha, mình chiếm chỗ trước, như vậy mới kịp."

Hai người nhìn nhau, đều phì cười.

Lâm Đang rất thích cảm giác thế này, giống y như ngày trước, hai người sẽ cùng nhau chơi đùa, cùng nhau trò chuyện, vẫn là bạn tốt nhất của nhau. Nhưng vào mỗi đêm khuya yên tĩnh, cô luôn muốn có thêm vài hành động thân mật cùng Trình Diễm, ví dụ như nắm cổ tay hay xoa đầu.

Vì chuyện Trình Diễm trốn học, cô chủ nhiệm có tìm mình anh một lần, Lâm Đang không biết nội dung cuộc nói chuyện, chỉ nghe thấy giọng nói của Trình Diễm có chút trầm xuống. Tuy nhiên, may mắn là trường học không kỷ luật Trình Diễm, sự cố lần này đã được giải quyết bằng cách từ to hóa nhỏ, nhỏ hóa không.

Rất nhanh đã đến kỳ thi cuối cùng trong tháng. Kết thúc kỳ thi này có nghĩa là chưa đầy một tháng nữa, học kỳ này sẽ kết thúc, bọn họ sẽ lên lớp mười hai, tiếp nhận trọng trách từ các đàn anh đàn chị, chuẩn bị bước vào chiến trường mang tên thi đại học.

Thời tiết so với phía trước càng nóng nực hơn, tận năm sáu giờ chiều mà mặt trời vẫn chưa lặn, trong những cơn gió thổi đến cũng mang theo sự oi bức.

Sau khi học xong tiết cuối cùng của buổi chiều, Trình Diễm đặt bút xuống, như thường lệ muốn đưa Lâm Đang ra cổng trường: "Đi thôi, vẫn còn hơi nắng đấy, che dù đi."

Lâm Đang vẫn ngồi im một chỗ, cô nói: "Mình muốn ở lại học thêm tiết tự học buổi tối."

Không cần cô nói thật, biểu cảm trên khuôn mặt đã bán đứng cô.

Trình Diễm có thể cảm giác là cô thích mình, nhưng anh không biết sự yêu thích này sẽ kéo dài bao lâu. Lỡ nó sẽ biến mất sau khi biết được hoàn cảnh

gia đình anh, và anh càng không chắc được, nếu có được rồi lại mất đi, liệu bản thân bản thân có trở thành một Heathcliff* khác hay không.

*(*Heathcliff là nhân vật trong tác phẩm Đồi gió hú, một người tràn ngập thù hận vì tình yêu.)*

Anh đè xuống sự chua xót trong cổ họng, cười nói: "Tiết tự học buổi tối không được làm việc riêng đâu, cậu có ở lại thì tôi cũng chẳng thể nói chuyện với cậu, với lại cậu còn phải ngồi một mình."

"Nhưng sau khi tan học cậu có thể nói chuyện với mình mà, hơn nữa từ giờ đến lúc vào tiết tự học vẫn còn lâu." Lâm Đang nói xong, mặt đã ửng đỏ.

"Hiện tại tôi có thể chơi cùng cậu, đợi đến giờ tự học thì cậu phải về nhà nhé?" Trình Diễm muốn tìm cơ hội nói rõ ràng, nếu chuyện đã không có kết quả, tốt nhất đừng gieo hy vọng cho cô.

Lâm Đang cong môi, nở một nụ cười tươi: "Vậy chốt nha, tụi mình đến canteen ăn cơm thôi!"

Trình Diễm biết cô lại sẽ ép mình dùng thẻ ăn, nhưng cũng chỉ có thể đồng ý: "Để tôi mở dù cho."

Lâm Đang đưa dù che nắng qua, nhảy nhót đi bên cạnh anh, từ cửa phòng học sóng vai đi ra ngoài, băng qua hành lang, đi đến canteen.

Ánh hoàng hôn chói rực, rọi vào người khiến đôi mắt phải nhíu lại. Chiếc dù nghiêng về phía Lâm Đang, ánh nắng chiếu vào khuôn mặt trắng nõn của Trình Diễm đến mức đỏ lên, bóng anh cũng kéo dài nghiêng nghiêng trên mặt đất.

Đến canteen ăn cơm xong, mặt trời đã gần khuất bóng, chỉ còn sót lại chút ánh chiều tà rực rỡ, cuối cùng cơn gió cũng mát mẻ hơn.

"Muốn đến sân thể dục tản bộ xíu không?" Trình Diễm thu dù, hơi khom lưng, nhẹ giọng hỏi.

"Đi!" Chỉ cần có thể ở cùng Trình Diễm, Lâm Đang đã thấy rất vui.

Loa trường đang phát một bài tình ca buồn, không hợp với bầu không khí bây giờ lắm, nhưng Lâm Đang đã nghe bài hát này rất nhiều lần ở trường, nên đã nhớ giai điệu và bắt đầu ngân nga theo.

Cơn gió đêm thổi qua, cô dang rộng hai tay, nhận lấy cái ôm của cơn gió, cảm thán: "Mát quá đi!"

Trông thấy cô vui vẻ, Trình Diễm bỗng cảm thấy câu nói tiếp theo có chút không đúng thời điểm. Do dự một lát, anh vẫn quyết định cất tiếng: "À mà, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

"Chuyện gì?" Lâm Đang quay đầu lại nhìn anh. Không biết có phải là vì ảnh hưởng bởi tâm lý hay không, cô cảm giác thị lực của mình tốt lên rất nhiều, có thể mơ hồ nhìn thấy gương mặt của anh.

"Về chuyện cậu nói... Cậu nói thích tôi."

Tâm trạng thoải mái của Lâm Đang gần như biến mất lập tức, bước chân trở nên nặng nề. Cô biết bản thân dạo này đã làm hơi lố, nhưng cũng là do cô muốn nói chuyện với Trình Diễm, muốn ở cạnh anh nhiều hơn.

"Cậu nói đi." Cô không đủ dũng cảm để nghe tiếp, dẫu vậy vẫn chỉ có thể cam chịu.

Trình Diễm hít sâu một hơi, nói: "Tôi nghĩ mình nên nói rõ ràng với cậu càng sớm, tôi không thích cậu, nên cậu cũng đừng thích tôi nữa."

"Ừm, ừm..." Lâm Đang muốn tìm cách nào đó để che giấu sự bối rối của mình, nhưng lại không tìm ra, "Tại, tại sao? Cậu... Tại sao cậu không thích mình?"

Trình Diễm nói không nên lời, vì anh không có lý do gì để không thích cô cả.

Lâm Đang cúi đầu, hỏi: "Là vì mình không đẹp sao? Hay do tính tình mình không tốt? Hay là... Bởi vì... Đôi mắt của mình..."

Trình Diễm muốn bước đến ôm cô vào lòng, nói với cô là anh thích cô, đã thích từ rất lâu.

Cô rất xinh xắn, là cô gái xinh nhất mà anh từng thấy, tính cách của cô cũng rất tốt, là người có tính cách tốt nhất anh từng gặp trong đời, đôi mắt của cô rất đẹp, dù không thấy rõ cũng đẹp vô cùng.

Nhưng mỗi lần anh nhắm mắt, trong đầu anh chỉ toàn những hình ảnh đau khổ, cảnh sát nói với anh rằng cha anh vay nặng lãi để đánh bạc, còn suýt nữa bị người ta đánh chết. Chủ nhiệm lớp nói với anh, cho dù Lâm Đang thích anh, nhưng gia đình cô sẽ không bao giờ chấp nhận một người như anh.

Anh nói: "Là, là vì thị lực của cậu, sau này muốn tìm việc làm cũng rất khó. Thế nên, nên tôi sẽ không thích cậu, cậu cũng đừng thích tôi nữa, tôi chẳng hề tốt như trong tưởng tượng của cậu đâu."

Lâm Đang bỗng nhiên cảm thấy bài tình ca buồn rất hợp với tình cảnh hiện giờ, cô không muốn khóc, nhưng nước mắt vẫn cứ trào ra.

Lòng tự trọng cuối cùng của cô chính là không khóc thành tiếng, nhưng giọng nói lại không rõ ràng: "Vậy nếu mắt mình được chữa khỏi, cậu có thể thích mình không?"

Trình Diễm im lặng, anh sợ khi mình cất lời sẽ phát ra tiếng nức nở.

"Tụi mình quay về lớp đi." Lâm Đang yên lặng rút gậy dò đường ra, đi ở phía trước, đôi mắt càng lúc càng đẫm lệ, không nghe lời mà rơi xuống.

Trình Diễm theo sau lưng cô, không xa cũng không gần. Có rất nhiều lần, anh không nhịn được muốn xông lên, nhưng cuối cùng vẫn cố kìm lại. Ngay cả 500 tệ học phí mà anh cũng không đóng nổi, còn gạt cô để hỏi mượn tiền thì có gì tốt để cô thích?

Cuộc đời của cô hẳn là rực rỡ và êm đềm, nếu muốn yêu đương thì cũng nên chọn Lý Hoè An hoặc Hứa Phục Triều, chứ không phải một người như anh.

Thà cứ để cô đau khổ trong nhất thời, còn hơn phải chịu đựng cả một đời.

Trở lại lớp học, Lâm Đang ngồi thẫn thờ một mình ở chỗ ngồi, cô không về nhà, ngồi mãi như vậy đến lúc kết thúc tiết tự học buổi tối cuối cùng, sau đó đi theo Trình Diễm ra cổng trường.

Theo thường lệ, cô sẽ đi về phía chiếc xe hơi đậu dưới cây long não, nhưng hôm nay lại không, cô cúi đầu, đi theo sau Trình Diễm.

Đi được một đoạn xa, Trình Diễm không kiềm lòng được mà dừng bước, cau mày hỏi cô: "Cậu muốn đi đâu?"

2236 words
23.12.2024

Chương 42 : Cậu ấy không thích mình

Editor: Hann

Lâm Đang lắc đầu: "Mình không đi đâu cả."

Trình Diễm cau mày, kéo cô về phía sau: "Muộn rồi, mau về nhà thôi."

Chân cô như bị đóng đinh, không hề nhúc nhích: "Mình không về."

Có vài học sinh đi xe đạp qua, bấm chuông xe, Trình Diễm kéo cô đứng dịch vào trong một chút, nhường đường rồi hỏi: "Không về nhà, vậy cậu muốn đi đâu?"

"Không đi đâu cả." Lâm Đang mím môi, nắm chặt cây gậy dò đường của mình, "Mình chỉ muốn nói với cậu rằng, thị lực của mình không ảnh hưởng gì hết. Mình có thể tự đi ra ngoài, cũng có thể học hành, sau này chắc chắn mình sẽ tìm được việc."

Trình Diễm nhìn vẻ mặt kiên quyết của cô, tim anh đau nhói từng cơn. Anh im lặng rất lâu, rồi khẽ nói: "Tôi biết rồi, về nhà đi."

"Vậy nên cậu vẫn không thích mình, đúng không?"

"Việc tôi có thích cậu hay không quan trọng đến vậy sao? Tôi chỉ là người qua đường trong cuộc đời cậu thôi, Lâm Đang. Tình yêu không quan trọng như thế đâu, ít nhất là tôi không quan trọng."

"Nhưng với mình, cậu rất quan trọng..."

Trình Diễm căm ghét thế giới này, tại sao anh không phải là Hứa Phục Triều, tại sao anh không phải là Lý Hòe An, tại sao ngay từ khi sinh ra anh đã phải chịu khổ. Anh đã đau khổ đến thế này, vậy mà thế giới vẫn còn muốn dập tắt tia hy vọng cuối cùng của anh.

"Đêm muộn rồi, cậu mau về đi, tôi cũng phải về đây." Anh nói xong thì quay lưng đi, có lẽ anh không nên có tham vọng, không nên khao khát chút ấm áp đó. Anh đã hiểu rõ từ lâu rằng số phận sẽ không cho anh được toại nguyện.

Nhưng sau khi bước đi được vài bước, anh vẫn dừng lại, nấp sau cột điện, lặng lẽ nhìn cô gái đứng không xa.

Trời quá tối, anh biết cô không thể nhìn thấy mình. Anh không định bỏ cô lại một mình ở đây, chỉ mong rằng cô đừng mãi mê muội, đừng thích một người không xứng đáng với cô.

Nhưng đột nhiên cô bật khóc, hoảng loạn gọi: "Trình Diễm, Trình Diễm, cậu ở đâu? Mình không cảm nhận được cậu nữa."

Xung quanh là những học sinh tan học về nhà, tất cả mọi người đều quay lại nhìn cô. Cô chỉ có thể cảm nhận được ánh mắt xung quanh, nhưng không thể phân biệt được hoàn cảnh bên ngoài. Cô nghĩ rằng Trình Diễm đã thực sự bỏ rơi cô rồi.

Trình Diễm cũng hiểu rằng, nếu anh không quay lại, tối nay cô sẽ vô cùng thất vọng, ngày mai cô sẽ không còn thích anh nữa. Nhưng anh vẫn lao tới,

không nói một lời, kéo cô về phía cây long não, nhét cô vào trong xe, rồi bỏ đi mà không quay đầu lại.

Lâm Đang còn chưa kịp phản ứng thì xe đã khởi động, cô chỉ nhìn thấy bóng lưng của anh. Cô đột nhiên cảm thấy, có lẽ anh nói thật, vì đôi mắt này mà anh không thích cô.

Thế là sau khi rửa mặt buổi tối, cô hiếm hoi gọi điện cho anh trai mình, trực tiếp nói rõ mong muốn: "Anh hai, em muốn làm phẫu thuật."

Lâm Mặc hơi ngạc nhiên: "Em bị bệnh à?"

Lâm Đang nói: "Là phẫu thuật mắt, em muốn làm phẫu thuật phục hồi thị lực."

Lâm Mặc thở dài: "Chẳng phải anh đã nói với em rồi sao, mấy cái quảng cáo đó toàn là lừa gạt thôi? Bác sĩ đã nói rồi, không có cách nào khác ngoài việc từ từ điều chỉnh. Em nhìn xem, chẳng phải bây giờ em đã tốt hơn hồi nhỏ nhiều rồi sao?"

"Nhưng em muốn thử."

"Anh là anh trai của em, chẳng lẽ anh lại hại em? Nghe lời, đừng bướng bỉnh nữa, phẫu thuật không phải chuyện đùa đâu."

Lâm Đang im lặng một lúc, kiên quyết nói: "Nhưng em vẫn muốn thử."

"La thật, trước đây em đâu có như vậy? Có chuyện gì xảy ra à? Hay có ai bắt nạt em? Đợi anh về, anh sẽ giúp em xử lý bọn họ."

"Không có, em chỉ muốn thử..." Lâm Đang gần như bật khóc, chỉ có thể cúp máy.

Cô đã biết từ lâu rằng đôi mắt của mình không thể chữa được, nhưng cô vẫn muốn thử. Dù phẫu thuật có rủi ro, cô cũng muốn thử.

Nói không được với Lâm Mặc, cô quay sang tìm mẹ, nhưng mẹ cô cũng từ chối.

Cô không muốn đến trường nữa, mỗi khi nhìn thấy Trình Diễm, cô lại muốn khóc. Cô bảo bà ngoại xin phép nghỉ học giúp, rồi chui rúc trong giường không chịu dậy.

Bà ngoại cũng hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô không nói thật, chỉ bảo là không khỏe.

Cuối cùng, Tống Noãn phát hiện ra cô đã mấy ngày không đi học nên mới hỏi thăm.

"Sao cậu không đến trường, không khỏe à?"

"Không." Lâm Đang muốn đổi chủ đề, "Chỉ là không muốn đi học, dù sao cũng không hiểu gì."

Tống Noãn cau mày, cảm thấy có gì đó không ổn: "Chẳng phải cậu rất thích Trình Diễm, ngày nào cũng đi học đúng giờ để chơi với cậu ấy mà?"

Lâm Đang thờ ơ đáp: "Cậu ấy đâu có thích mình."

Tống Noãn hỏi: "Cậu đã tỏ tình rồi à?"

"Ừ."

"Cậu ấy nói sao?"

"Cậu ấy nói không thích mình, bảo mình đừng thích cậu ấy nữa."

Tống Noãn càng ngày càng không hiểu nổi diễn biến của chuyện này. Cô nàng chắc chắn không nhìn nhầm mà, ánh mắt của Trình Diễm, ai cũng có thể thấy rõ, sao có thể không thích được?

Cô nàng có hơi bối rối: ""Chỉ thế thôi? Cậu ấy còn nói gì nữa không?"

"Cậu ấy nói là vì thị lực của mình nên mới không thích mình." Lâm Đang càng nói càng buồn, nỗi tủi thân dồn nén trong lòng đều trào ra, "Mình đã bảo mẹ và anh trai đưa mình đi phẫu thuật, nhưng họ không đồng ý..."

Cô vừa nói, nước mắt vừa tuôn ra, khóc đến nấc lên, trông vô cùng đáng thương.

"Tại sao mắt mình lại không nhìn rõ chứ? Mình thực sự muốn đi phẫu thuật. Nếu mắt mình lành lại, liệu cậu ấy có thích mình không?"

Tống Noãn tức điên lên: "Cậu ta bị ngốc à? Cậu đối tốt với cậu ta như thế, vậy mà còn nói cậu thế này. Sau này đừng chơi với cậu ta nữa, không thèm để ý đến cậu ta. Cậu ta đúng là có vấn đề, thật đáng ghét, để cậu ta cút đi!"

Lâm Đang không nói gì, chỉ biết khóc, khóc đến mức mắt sưng lên. Ngay cả khi cuộc gọi kết thúc, nước mắt cô vẫn không ngừng rơi.

Ngày hôm sau, cô vẫn không đến trường.

Cô đã nghỉ học bốn ngày rồi, Trình Diễm nhìn chỗ trống bên cạnh mình, trong lòng bắt đầu hoang mang. Anh không dám nhắn tin cho cô, cũng không dám hỏi giáo viên.

Anh lên lớp 12 tìm Hứa Phục Triều, nhưng không gặp được, đành quay về tay trắng. Anh lại đi tìm Lý Hòe An, nhưng Lý Hòe An cũng không biết gì.

Cuối cùng không còn cách nào khác, anh đành tìm số liên lạc của Tống Noãn và gọi cho cô nàng.

Anh dùng ứng dụng giấu số để gọi, Tống Noãn vừa thấy tên hiện lên liền nổi giận đùng đùng, nhận máy và mắng thẳng: "Cậu bị bệnh à? Không có việc gì thì gọi cho tôi làm gì?"

Trình Diễm không tức giận, chỉ có vẻ lo lắng: "Tôi muốn hỏi chuyện Lâm Đang, cô ấy làm sao rồi, sao không đến trường?"

Tống Noãn chửi tiếp: "Cậu không tự gọi cho cậu ấy được à? Sao lại gọi cho tôi? Là vì cậu không dám gọi cho cậu ấy đúng không? Trình Diễm, cậu có bị làm sao không? Dù cậu không thích cậu ấy, cậu từ chối thẳng là được rồi, tại sao cậu lại mang chuyện mắt cậu ấy ra nói? Cậu có biết cậu ấy đã khóc suốt mấy ngày qua không? Làm sao lại có loại người như cậu trên đời này chứ?"

Trình Diễm lúng túng: "Cậu ấy đã khóc sao?"

"Đúng vậy, cậu vui chưa? Hành hạ người ta đến thế này, cậu tự đắc lắm đúng không?"

Anh không tự đắc, sao anh có thể vui được chứ?

"Cậu biết đấy..." Anh chưa kịp nói hết câu, điện thoại đã bị cúp máy, chỉ để lại một câu "Sau này tránh xa cậu ấy ra."

Anh đứng im tại chỗ một lúc lâu, đút điện thoại vào túi rồi chạy ra khỏi lớp.

Buổi tự học buổi tối còn một tiết cuối cùng, nhưng anh không còn tâm trạng nào để học nữa, liền trèo qua tường trường, chạy thẳng về phía nhà Lâm Đang.

Anh biết nhà cô ở đâu. Lần đầu tiên thấy cô và Hứa Phục Triều đi xe về, anh không kìm lòng được mà đạp xe đuổi theo.

Đó là một khu chung cư cao cấp, giá mỗi mét vuông đã vượt quá tầm hiểu biết của anh.

Nhưng anh không biết nhà Lâm Đang ở tòa nào, sau khi lẻn vào khu chung cư, anh chỉ biết quanh quẩn trong màn đêm.

Điện thoại của Tống Noãn không gọi được, của Lý Hòe An thì không thể gọi, còn không có số liên lạc của Hứa Phục Triều. Cuối cùng, anh không còn cách nào khác, đành phải gọi cho Lâm Đang.

Bên kia đầu dây, giọng nói của cô có vẻ như vừa mới tỉnh dậy, khàn khàn, mang theo chút nghẹn ngào: "Trình Diễm?"

1693 words
24.12.2024

Chương 43 : Lục lạc màu hồng

Editor: Hann

Đôi mắt của Trình Diễm lập tức đỏ hoe: "Là tôi, tôi... muốn xin lỗi, tôi không nên nói như vậy."

Lâm Đang ngẩn ra một chút, rồi nói nhỏ: "Không sao đâu, cậu không nói sai đâu, thị lực của mình kém, sau này muốn tìm việc làm thật sự sẽ rất khó, việc cậu không thích mình cũng là chuyện bình thường."

"Tôi... xin lỗi..." Trình Diễm không kìm nổi, nghẹn ngào nói.

"Cậu đang ở gần nhà mình sao? Hình như mình nghe thấy giọng của cậu."

"Không, không..." Trình Diễm vội vàng định lẩn ra sau thân cây.

Lâm Đang đã nhìn thấy, cô nói: "Cậu đứng dưới gốc cây phải không? Hình như mình thấy cậu rồi, cậu ngẩng đầu lên đi, tầng ba là phòng của mình đấy."

Trình Diễm ngẩng đầu theo bản năng, thấy cô gái nhỏ đang đứng bên cửa sổ sát đất. Phòng cô không bật đèn, có vẻ đã chuẩn bị đi ngủ. Trình Diễm khẽ cười: "Cậu ngủ rồi à? Vậy tôi về trước đây."

Lâm Đang im lặng một lúc, không nghe thấy bên kia gác máy, cô lấy hết can đảm mở miệng: "Có lẽ mình sẽ phải ra nước ngoài làm phẫu thuật điều chỉnh thị lực, nếu mình có thể nhìn rõ hơn, liệu cậu có thích mình không?"

Nước mắt Trình Diễm lập tức rơi như mưa, vội vàng chạy ra ngoài.

"Như vậy cũng không được sao?"

"Tôi đang ở trước cửa nhà cậu, cậu ra ngoài đi."

Giờ này bà ngoại và dì Trần đều đã ngủ, Lâm Đang xỏ dép, lén lút đi ra ngoài. Cô cảm thấy rất thất vọng, nhưng vẫn muốn được gặp Trình Diễm. Cô nhẹ nhàng đẩy tay nắm cửa, sau đó bị người bên ngoài ôm chầm lấy.

Cô chỉ hoảng hốt một chút, nhưng khi ngửi thấy mùi hương quen thuộc đó, cả người dần thả lỏng lại.

"Mình đóng cửa lại trước đã." Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, cẩn thận đóng cửa lại.

Sau khi bị đẩy ra, Trình Diễm không còn dũng khí ôm cô thêm lần nữa, chỉ đứng từ xa nhìn cô.

Sau một lúc im lặng, Lâm Đang nở nụ cười, mở lời trước: "Không sao đâu, cậu đừng cảm thấy có lỗi, vốn dĩ cậu không có nghĩa vụ phải thích mình, không thể vì mình không nhìn rõ mà tất cả mọi người trên thế giới này đều phải theo ý mình."

"Đừng nói như vậy... đừng nói như vậy mà..." Trình Diễm bước thêm hai bước, khẽ nâng mặt cô lên rồi lau nước mắt cho cô.

"Mình... Muộn quá rồi, mình về ngủ đây." Nói xong, cô nhẹ nhàng rút khỏi tay anh, quay lưng muốn đi.

Trình Diễm không nhịn được nữa, ôm lấy cô từ phía sau, vừa khóc vừa nói: "Xin lỗi, xin lỗi cậu, là tôi khốn nạn, tôi không nên nói như vậy với cậu, tôi không hề ghét cậu, cũng chẳng hề để ý đến việc mắt cậu có nhìn thấy gì hay không..."

"Cậu mắng tôi, đánh tôi đi mà, nhưng đừng khóc một mình được không?" Trình Diễm chấp nhận, cho dù là niềm vui ngắn ngủi thì sao chứ? Ít nhất vẫn là vui vẻ: "Tôi nghe Tống Noãn nói cậu đã khóc mấy ngày rồi. Đừng khóc nữa, chúng ta vẫn là bạn tốt nhất, cậu vẫn là người quan trọng nhất trong lòng tôi, không cần phải làm phẫu thuật gì cả, tôi không có ghét cậu."

Lâm Đang vẫn không chịu tin: "Phẫu thuật không nguy hiểm, cậu đừng dùng mấy chuyện này để lừa mình."

Trình Diễm biết nếu phẫu thuật có thể điều chỉnh thị lực thì trước đây cô đã làm từ lâu rồi. Anh vừa khóc vừa cầu xin cô: "Tôi không lừa cậu, lúc trước là tôi nói dối, xin lỗi, tôi không nên nói dối cậu, đừng đi làm phẫu thuật mà."

"Nhưng tại sao lúc trước cậu lại nói dối?"

"Vì yêu sớm sẽ bị phạt, nên tạm thời không muốn nhắc đến chuyện này." Trình Diễm nghĩ, đây là lần cuối cùng anh nói dối cô: "Thi đại học xong chúng ta lại nói tiếp chuyện này được không?"

Lâm Đang xoay người lại, nắm chặt lấy vạt áo của anh, nhìn anh rồi hỏi: "Thế cậu có thích mình không?"

"Ừ." Trình Diễm chống tay lên cửa, nhìn cô rồi gật đầu.

"Nhưng họ nói cậu có người mình thích rồi. Có phải hôm đó cậu đi gặp cô ấy nên trên người mới có mùi nước hoa nồng nặc, làm mình không ngửi thấy mùi của cậu nữa."

"Tôi không thích người khác, hôm đấy nhà tôi có chút chuyện, trong nhà có phun nước hoa, tôi với dì ấy đứng gần nhau nên mới bị ám mùi."

Hôm đó nhà anh xảy ra chuyện thật, ba anh vay nợ cờ bạc bị đánh suýt chết, vào đồn công an, là cảnh sát đến tìm anh. Ngày hôm đó còn có một bà cô đến đồn làm biên bản bị lửa đảo, có lẽ mùi nước hoa là của bà ấy.

Lâm Đang ôm anh, dựa vào lòng anh, lau nước mắt trên mặt: "Mình hiểu rồi, chúng ta vẫn là bạn tốt nhất."

Cảm giác thiếu thốn trong lòng anh lại được lấp đầy, anh vuốt ve mái tóc ngắn của cô, nhẹ giọng nói: "Đang Đàn. Ngày mai đi học nhé? Tôi sẽ đợi cậu dưới cây đó."

"Ừm, mình sẽ đi học. Trình Diễm, mình nhớ cậu lắm."

Anh cũng rất nhớ cô.

"Tôi biết rồi." Anh nói: "Lúc tôi gọi điện cho cậu, có phải cậu ngủ rồi không?"

"Vừa mới ngủ được một lúc thôi."

"Đang Đang, xin lỗi vì đã đánh thức cậu." Anh mỉm cười: "Khuya quá rồi, cậu về đi, mai chúng ta lại gặp nhau được không?"

Lâm Đang ngoan ngoãn gật đầu: "Ừm, mai chúng ta gặp lại."

Trình Diễm cong môi, nhẹ nhàng đẩy cô ra, vuốt nhẹ tóc cô rồi nói: "Đang Đang ngủ ngoan."

Cô cũng mỉm cười, đôi mắt sưng đỏ híp lại: "Ngủ ngon."

Cửa mở ra, cô lùi vào trong, từ khe cửa nhìn bóng dáng bên ngoài, không ngừng vẫy tay với anh, cho đến khi cửa được đóng chặt. Cô cười tươi, nhón chân vui vẻ nhảy trở lại phòng của mình.

Nếu là bình thường mà đi ngủ vào giờ này thì sáng hôm sau cô chắc chắn không dậy được, nhưng hôm nay cô dậy rất sớm, nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, ăn sáng xong, xách balo chuẩn bị ra ngoài.

Bà ngoại đi theo cô, có chút ngạc nhiên: "Sao hôm nay lại muốn đi học vậy?"

"Bà ngoại, con cảm thấy không còn khó chịu nữa, muốn đi học ạ."

Bà ngoại liên tục dặn dò: "Đi đường cẩn thận, có chuyện gì thì gọi cho bà nhé."

Cô vội vã lên xe, vẫy tay ra ngoài: "Con biết rồi, bà ngoại!"

Thời tiết bên ngoài rất đẹp, mặt trời vừa mới lên từ phía đông, chưa làm cho mặt đất thành một cái chảo hấp, gió vẫn còn mát, thổi đến làm cơn buồn ngủ ngay lập tức tan biến.

Cô mở cửa sổ, nhìn về phía xa, cố gắng tìm kiếm bóng dáng quen thuộc.

Xe đến gần trường học, cuối cùng cô cũng tìm thấy người đứng dưới gốc cây ngô đồng như đang mỉm cười với mình.

"Trình Diễm!" Cô gần như nhảy ra khỏi xe, vui vẻ đứng trước mặt chàng trai, "Chúng ta vào lớp thôi."

"Ừ." Trong lòng Trình Diễm cũng vui vẻ, sau đó từ từ đi bên cạnh cô.

Cô vẫn giống như trước đây, muốn nói gì thì nói, nhưng cô có thể cảm nhận được ánh mắt của chàng trai luôn chăm chú nhìn mình. Cảm xúc hiện giờ của cô không chỉ là vui vẻ bình thường, mà còn nhiều thêm chút hạnh phúc và thỏa mãn.

Hai người vừa cười đùa vừa bước vào lớp, cô mở balo, lấy bữa sáng ra đưa cho anh: "Mình mang đồ ăn cho cậu nè."

Trình Diễm nhận lấy bánh bao, cắn một miếng: "Mắt cậu vẫn còn hơi sưng."

Lâm Đang xoa mắt: "Thật sao?"

"Ừ." Trình Diễm định vuốt ve mắt cô, nhưng nhìn quanh lớp học, anh đành phải kiềm chế: "Tôi có mua cái này."

Anh lấy từ trong ba lô ra một thứ gì đó, đặt trong lòng bàn tay đưa cho cô xem.

Lâm Đang chỉ thấy một mảnh màu hồng, không đoán được đó là gì, cô đưa ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, rồi nghe thấy tiếng kêu trong trẻo. Cô hỏi: "Đây là lục lạc à?"

"Ừ, tôi sẽ treo cái này lên balo, sau này cậu nghe thấy tiếng kêu là biết tôi đến rồi." Trình Diễm mỉm cười, lắc lắc lòng bàn tay, lại phát ra hai tiếng kêu trong trẻo.

Lâm Đang cười tươi, mắt cong lên: "Cảm ơn cậu, Trình Diễm."

Trình Diễm nghĩ cô không cần cảm ơn anh, là anh nên cảm ơn cô mới đúng.

"Cậu thích màu hồng nhạt lắm à?" Lâm Đang hỏi.

1556 words
30.12.2024

Chương 44 : Hiểu ra

Editor: Chu

Trình Diễm sửng sốt một chút, nói: "Tôi cứ tưởng cậu thích màu hồng nhạt."

Lâm Đang bỗng nhiên nghĩ tới tấm ảnh đại diện thỏ hồng của anh, cô hỏi: "Vậy... Con thỏ kia cũng là mình hả?"

Trình Diễm sửng sốt, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng nói: "Ừ..."

Đôi mắt Lâm Đang đã hơi ươn ướt, những đoạn văn miêu tả tình yêu trong các tác phẩm nổi tiếng ùa về trong tâm trí cô. Lần này cô đã thông minh hơn một chút, rốt cuộc cũng hiểu ra, có lẽ là vì lí do nào đó nên Trình Diễm mới nói không thích cô.

Cô không nghĩ ra, nhưng chắc chắn đây là một lý do rất quan trọng, nếu không Trình Diễm đã không nói như vậy.

"Mình biết rồi." Cô nói.

Cô muốn hỏi thẳng anh, nhưng lại càng không muốn chạm vào nỗi đau của Trình Diễm, biết được đáp án này đã là đủ rồi.

Trình Diễm cũng không nhắc lại, bọn họ đều chôn vùi lí do quan trọng kia đi, như thể nó chưa từng xuất hiện, bọn họ chỉ đơn giản hiểu rõ tình cảm của đối phương.

Giờ tự học buổi sáng vẫn chưa bắt đầu, Lâm Đang nằm lên bàn, nói về những chuyện khác: "Sắp thi cuối kỳ rồi, chờ thi xong mình sẽ phải về thành phố Vân, sắp không được gặp cậu trong một khoảng thời gian dài."

Trình Diễm âm thầm tính toán trong đầu, qua hai tuần nữa, thời gian của bọn họ chỉ còn có một năm.

"Có điều tụi mình vẫn gọi điện thoại được mà nhỉ, cậu có thể gửi tin nhắn thoại cho mình không? Như vậy thì mình sẽ có thể trả lời nhanh hơn chút."

"Được." Trình Diễm đang nghĩ không biết phải làm sao, trong nhà không có wifi, dung lượng di động lại không đủ. Đêm giao thừa lần đó, không phải là anh cố tình tắt máy, là do điện thoại hết tiền nên tự động ngắt cuộc gọi.

Lâm Đang lại hỏi: "Mình muốn đi xem hòa nhạc, cậu đi với mình nha?"

"Khi nào thì đi?" Lúc hỏi ra câu nãy, Trình Diễm đã chuẩn bị tâm lý sẵn. Anh không biết vé vào xem hòa nhạc bao nhiêu tiền, nhưng anh quyết định sẽ dùng số tiền dành để đóng học phí học kỳ sau ra xài, đợi tới nghỉ hè lại đi làm thêm bù vào.

"Chủ nhật tuần này nè, cậu rảnh không?" Lâm Đang hỏi.

"Rảnh." Anh nói.

Lâm Đang cong môi: "Vậy thì còn gì bằng."

Chuông vào tiết tự học buổi sáng vang lên, giáo viên bước vào lớp thúc giục, từng bạn học sinh cầm lấy sách vở bắt đầu truy bài.

Lâm Đang nhích một chút sang chỗ Trình Diễm, cầm cuốn sách ngữ văn, lắng nghe anh đọc văn cổ và thơ. Thỉnh thoảng nghe qua hai lần cô đã có thể nhớ rõ, đợi đến khi Trình Diễm đọc lại, cô sẽ đọc nối theo anh.

"Thần vốn là áo vải, cày ruộng ở Nam Dương... Sau khi Gia Cát Lượng chết, nước Thục thế nào rồi?"

Lâm Đang ngồi trên xà đơn trên sân thể dục, đôi chân lắc lư, nhìn về khoảng trời xa xăm.

Trình Diễm đứng cạnh cô, lười biếng dựa vào thân xà đơn, không ngừng giải thích, từ từ kể ra.

Lâm Đang đang lắng nghe hăng say, chợt nghe thấy những tiếng nói không mấy thân thiện ở phía xa: "Lại ở đằng đó ra vẻ nữa kìa, điểm kiểm tra lịch sử có cao đâu mà bày đặt."

"Bọn họ là đang nói tụi mình sao?" Lâm Đang chớp chớp mắt, hỏi.

"Không cần để ý đến bọn họ." Đôi mắt Trình Diễm tối sầm.

Lâm Đang đỡ vai anh nhảy xuống khỏi xà đơn, nắm góc áo anh, kéo đi về chỗ xa kia, vừa đi vừa hỏi: "Nhưng tại sao mấy cậu ấy lại nói vậy? Tụi mình có đụng chạm gì đến đâu? Vả lại cậu đang kể cho mình nghe chứ đâu phải bọn họ."

Trình Diễm im lặng: "Chắc vì thành tích của tôi không tốt."

Lâm Đang vẫn thấy khó hiểu: "Cậu cũng đã cố gắng lắm rồi mà, chỉ cần có cố gắng là được, bọn họ không có tư cách gì để ý kiến cả."

"Bọn họ không quan tâm đến quá trình, chỉ chú ý vào kết quả thôi." Sẽ chẳng có ai giống như Lâm Đang, sẽ để ý đến từng hành động, sẽ đợi đến khi hiểu rõ thực hư của sự tình rồi mới đánh giá.

Lâm Đang gật gật đầu, giống như đã rõ được một chút. Cô nói: "Nhưng mình thấy cậu đã rất nỗ lực, con người cũng cực tốt, là do bọn họ chưa hiểu về cậu thôi."

Trình Diễm chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Một tuần trôi qua, Lâm Đang và Trình Diễm hẹn cùng đi xem hoà nhạc vào sáng chủ nhật, vừa thức dậy cô đã nhắn tin cho Trình Diễm, sau đó rời giường bắt đầu sửa soạn.

Cô lấy từ trong tủ quần áo ra một cái váy màu trắng, vui vẻ mặc vào, rồi xoay tròn một vòng trước tấm gương lớn. Cô nhìn thấy tà váy xoè ra trong gương, xinh đẹp vô cùng.

"Đang Đang, hôm nay mặc váy đi chơi hả?" Bà ngoại đứng ở cửa nhìn cô.

"Được không? Bà ngoại." Cô biết bà ngoại sẽ không hỏi đến bạn bè của mình, nhưng khi không đi ra ngoài với người lớn, cô thường không được mặc váy.

"Đi xem hòa nhạc thôi mà, con thích thì cứ mặc."

Cô nhoẻn miệng cười, tiến lên ôm lấy cánh tay bà ngoại: "Cảm ơn ngoại ạ! Giữa trưa con sẽ về!"

Bà ngoại cười, dặn dò cô phải chú ý an toàn, rồi tự mình đưa cô ra xe.

Sau khi lên xe, cô lại mở điện thoại nhìn một lần, bên kia vẫn chưa trả lời. Cô đành gọi điện qua, tiếng chuông vang lên liên tục, bên kia lại không bắt máy.

Cô nghĩ, có lẽ anh đang bận, trước tiên cứ đến sân vận động chờ anh.

Tuy nhiên, nhìn mỗi giây mỗi phút không ngừng trôi qua, sắp đến giờ bắt đầu buổi hòa nhạc, bên kia mãi chẳng hồi âm. Cô ngồi trên xe đợi miết, nhìn thời gian lướt qua bắt đầu thời gian, chứng kiến từng nhóm khán giả quét vé vào cửa, nhưng cũng không nhận được tin nhắn đáp lại.

Cô mím môi, cầm điện thoại gọi thêm một lần, vẫn không nghe máy như cũ.

Thẫn thờ một lúc, cô rũ mi che đi sự mất mát nơi đáy mắt, nhỏ giọng nói: "Chú Lưu, chở con về đi."

Tài xế yên lặng cắm chìa khóa vào, đang lúc chuẩn bị khởi động xe, chuông điện thoại Lâm Đang chợt vang lên.

"Xin lỗi cậu, tôi lập tức tới liền."

Nghe thấy giọng nói Trình Diễm truyền đến từ trong điện thoại, Lâm Đang tủi thân đến mức rơi nước mắt. Cô rất muốn nổi cáu, bảo anh đừng tới, nhưng rồi lại hít mũi vài cái, sau khi ừ một tiếng thì tức khắc ngắt cuộc gọi.

Trình Diễm nghe thấy giọng nói tủi thân của cô, trong lòng cũng khó chịu tột cùng, lê đôi chân đã sưng đỏ ở phần mắt cá, bước lên xe buýt. Anh không cố ý để cô leo cây, thậm chí còn đã thức từ rất sớm, sửa soạn tươm tất chuẩn bị ra ngoài thì lại chạm mặt con ma cờ bạc vừa mới về nhà.

Hình như ba anh đã xỉn, mùi rượu nồng nặc, vừa mở miệng liền mắng anh, mắng xong lại hỏi anh muốn đi đâu.

Anh không muốn nhiều lời, chuẩn bị tránh đi, lại bị túm chặt sau cổ, ném xuống đất.

"Cái thằng chó này, tao thấy mày cứng cánh rồi nên dám khi dễ ông đây nhỉ, bữa nay tao cho mày biết rõ ai mới là cha trong cái nhà này." Con ma cờ bạc cầm cây chổi cạnh cửa, xông lên đánh xuống người anh.

Anh không hề do dự, đẩy mạnh một cái, định chạy khỏi nhà thì lại bị giữ chặt cẳng chân.

"Mày định đi đâu chơi bời nữa à? Có phải lại có tiền không?"

"Liên quan gì tới ông, biến đi."

"Sao lại không liên quan đến tao? Tiền trên người mày kiếm từ đâu? Đi trộm đúng không? Ông đây còn chưa từng trộm thứ này đâu đấy."

Anh nghiến răng, đè xuống lửa giận trong lòng, cầm lấy cây kéo trên tủ để uy hiếp: "Nếu ông còn không buông tay tôi sẽ chặt tay ông."

Con ma cờ bạc đã uống quá nhiều nên không hề cảm thấy sợ hãi, ngược lại cười ha hả: "Đừng tưởng là tao không biết, hiện tại mày giỏi rồi, kết bạn

được với cả đại tiểu thư nhà giàu. Nhưng mày ngàn lần đừng quên, bản thân có tiền thì phải chăm lo cho ba mày chứ?"

Trình Diễm hận nhất những người dùng Lâm Đang để uy hiếp anh, anh trực tiếp quăng kéo đi, nện xuống một quyền.

"Mày dám đánh tao?" Con ma cờ bạc dường như đã tỉnh táo, "Hồi nhỏ ông đây đánh mày, mày mẹ nó một tiếng cũng không rên, thế mà giờ lại dám động thủ với ông ha! Thằng súc sinh, xem tao có đánh không chết mày không!"

Người đàn ông trung niên và cậu thiếu niên vật lộn với nhau, khiến căn phòng vốn không sạch sẽ càng trở nên lộn xộn. Hai người đều không nương tay, tung ra đòn chí mạng.

Vào lúc Trình Diễm suýt nữa đã đấm vào huyệt thái dương của ông ta, chuông điện thoại chợt vang lên, kéo anh về với thế giới thực tại.

Trên mặt anh đều là vết thương, khập khiễng đứng lên, nhìn người nằm trên mặt đất, xoay người đi khỏi nhà. Đi được một quãng xa, mới gọi lại, nghe thấy giọng nói mà anh ngày nhớ đêm mong.

Ngay tại thời khắc đó, anh cảm thấy cực kỳ may mắn vì đã không làm ra chuyện không thể cứu vãn.

Anh lau mồ hôi trên mặt, với gương mặt đầy vết thương, cà nhắc đi lên xe buýt, hành khách xung quanh tự động tản ra, chẳng một ai dám đứng gần anh.

Mà anh thì không hề để ý, chỉ nhìn tin nhắn trong điện thoại, vừa khóc lại vừa cười.

Hoá ra cô đã nhắn tin cho mình từ sớm.

Xe buýt thông báo số trạm, anh giơ cánh tay lau nước mắt, thọt chân nhảy xuống xe, đi về phía sân vận động.

Anh chưa từng đi vào trong đây, vừa đi vừa hỏi đường mới tìm được của vào, từ xa xa đã nhìn thấy một cô gái mặc váy trắng đang đứng trước cửa.

"Đang Đang!" Anh gọi một tiếng, gần như là chạy tới, lục lạc treo trên balo rung lên từng tiếng leng keng leng keng.

1889 words
31.12.2024

Chương 45 : Mình làm cậu bị thương hả?

Editor: Chu

Lâm Đang có chút tức giận, quay mặt đi: "Buổi hòa nhạc sắp kết thúc rồi."

Trình Diễm liếm đôi môi khô ráo, chùi tay vào áo đồng phục màu trắng, sau đó nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô: "Xin lỗi cậu, tôi có việc nên tới trễ."

"Cậu không tới được sao không báo trước với mình?" Lâm Đang đẩy anh ra.

Tay anh giơ giữa không trung, không biết nên đặt ở chỗ nào.

Khi này cũng đúng lúc kết thúc buổi hoà nhạc, từng nhóm người đi ra cửa, ánh mắt đều nhìn về phía bên này, tự động tránh xa chỗ bọn họ.

"Thành thật xin lỗi..." Trình Diễm từ từ hạ tay xuống, cuộn thành quyền, "Buổi chiều còn diễn không? Tôi sẽ xem cùng cậu nhé?"

"Mình không muốn xem nữa."

Trình Diễm trầm mặc một lát: "Vậy cậu định về nhà liền hả? Tôi đưa cậu về..."

Thấy Lâm Đang im lặng, Trình Diễm cũng không dám nói nữa. Hai người như hai đứa ngốc đứng giằng co ở cửa, để mặc dòng người qua lại dòm ngó.

"Mình về đây." Lâm Đang càng nghĩ càng ấm ức, xoay người rời đi.

Trình Diễm lập tức cản lại, xung quanh rất đông người, sao anh có thể để cô đi một mình.

"Đừng có kéo mình!" Lâm Đang hất tay anh ra, muốn đi về phía trước, "Cậu là đồ lừa đảo!"

Anh không chịu buông tay làm Lâm Đang càng giận hơn, dồn hết sức lực đẩy anh ra, nhưng lại vô tình chạm vào vết thương bên anh hông anh, khiến anh đau đến mức kêu thành tiếng.

"Mình..." Lâm Đang ngưng làm mình làm mẩy, mở to hai mắt nhìn anh, "Mình làm cậu bị thương hả?"

"Không có, hồi sáng tôi bất cẩn nên ngã bị thương."

Nghe vậy, Lâm Đang tự động vì anh mà bổ sung lý do trong đầu: "Do buổi sáng bị thương nên cậu mới không kịp trả lời tin nhắn của mình à?"

"Ừm." Anh không tìm ra cái cớ nào tốt hơn.

"Ngã ở đâu vậy? Có nghiêm trọng không?" Lâm Đang giữ chặt cánh tay anh, nhìn trái phải một lượt, "Sao vừa rồi không nói mình biết? Cần đi bệnh viện không?"

Anh nắm ngược lại cổ tay cô: "Không sau đâu, không cần đi bệnh viện, không phải cậu muốn xem hoà nhạc à? Để tôi đi hỏi xem chiều nay còn diễn không."

Lâm Đang bị anh lôi vào sảnh chính, được thông báo hôm nay chỉ có một suất diễn, không biểu diễn vào buổi chiều.

Hai người yên lặng đi ra cửa, Trình Diễm buông tay ra, thấp giọng nói: "Xin lỗi nhé."

Lâm Đang lắc đầu: "Mình không trách cậu, việc ngoài ý muốn thôi mà. Không ấy, tụi mình đi chỗ khác chơi đi?"

"Cậu muốn đi đâu chơi?"

"Đi thuỷ cung đi, ở đó mát."

Trình Diễm vặn vẹo chân: "Ok."

Lâm Đang kéo cổ tay anh đi về phía trước: "Mình đi xe tới, vừa hay để chú Lưu đưa tụi mình tới thuỷ cung."

Bác tài xế hình như đã nhìn thấy hai người, ấn kèn hai cái, Lâm Đang nghe thấy âm thanh, chuẩn xác tìm được cửa xe, đẩy Trình Diễm lên xe, rồi sau đó bản thân cũng bước lên, đóng cửa xe lại.

"Chú Lưu, nhờ chú đưa tụi con tới thuỷ cung."

Bác tài nhìn hai người qua kính chiếu hậu, khởi động xe, thuận miệng hỏi: "Giữa trưa không về nhà hả? Không chừng bà Lâm sẽ sốt ruột lắm."

Lâm Đang điện thoại ra: "Con sẽ gọi thông báo với bà ngoại một tiếng ạ."

Xe chạy vững vàng, Lâm Đang chờ cuộc gọi kết nối, nhìn thoáng qua Trình Diễm, chọc chọc cánh tay anh, cười với anh một cái.

Điện thoại được nhận, cô nâng cao giọng nói, giọng nói bà ngoại truyền đến từ đầu dây bên kia: "Alo? Đang Đang hả, sao vậy con?"

Trong lòng cô có chút thấp thỏm, tay nắm chặt thành ghế: "Bà ngoại, con định đi đến thuỷ cung chơi với bạn học, giữa trưa sẽ không về đâu ạ."

"Ừ ừ..." Im lặng một lúc "Đi đi, nhớ chú ý an toàn, buổi tối về sớm một chút."

Lâm Đang vui vẻ đáp lại, rồi tắt điện thoại. Cô biết chú Lưu đã nghe thấy nên không nói gì thêm, quay đầu trò chuyện với Trình Diễm: "Mình có hơi đói bụng, cậu muốn ăn gì không? Tụi mình cùng đi."

Trình Diễm thu lại ánh mắt đang nhìn ngoài cửa xe, giọng nói nhẹ nhàng: "Tôi sao cũng được, cậu muốn ăn gì?"

Cô suy nghĩ, nhìn về phía trước: "Chú Lưu ơi, trước tiên chú đưa tụi con đến nhà hàng lần trước bà ngoại và con tới ăn đi, là chỗ đã đăng ký hội viên và thường xuyên đến đó ạ."

"Được." Bác tài xế đổi hướng.

Lâm Đang vừa ý gật đầu, dựa vào ghế, dùng ngón móc vào quay cặp của Trình Diễm: "Trình Diễm, cậu đang nghĩ gì vậy?"

Trình Diệm liếc qua gương chiếu hậu với tài xế, nhanh chóng thu lại ánh mắt, nói nhỏ: "Không nghĩ gì cả."

"Tuần sau là đến kỳ thi cuối kỳ rồi, xem ra tuần sau cũng không thể đi xem hòa nhạc."

"Nếu cậu muốn thì cứ đi thôi."

"Không được, cô giáo đã nói, kỳ thi cuối kỳ lần này sẽ tặng thẻ mua sách ở nhà sách Tân Hoa cho mười người đứng đầu, cậu phải chăm chỉ học tập."

Trình Diễm vuốt ve lục lạc màu hồng nhạc trong tay, môi cong nhẹ, trong giọng nói mang theo chút ý cười: "Cậu tin tưởng tôi thế à?"

Lâm Đang nghiêng đầu nhìn anh: "Bởi vì ngày nào mình cũng ở cạnh cậu, mình tin rằng cậu chắc chắn sẽ đạt được thành tích tốt."

Trong lúc nói chuyện, xe đã dừng trước cửa nhà hàng, Lâm Đang nắm cổ tay Trình Diễm, dắt anh đi vào trong.

Đây là một nhà hàng có mặt tiền độc lập, phong cách trang trí khá đơn giản, bên trong không đông khách mấy. Nếu chỉ nhìn bề ngoài, chắc chắn khó tưởng tượng được giá cả ở đây đắt đỏ như thế nào, ít nhất đối với Trình Diễm thì rất đắt.

Anh đi theo Lâm Đang vào trong, tiến vào một phòng nhỏ, thấy Lâm Đang quen thuộc nói chuyện và gọi món ăn với nhân viên phục vụ.

"Mình gọi hai món là lẩu hải sản với rau xào, cậu nhìn xem còn muốn ăn thêm gì không?" Lâm Đang đưa menu qua.

Trình Diễm không nhận lấy: "Bao nhiêu đủ rồi."

Lâm Đang gật đầu, rồi quay đầu nói với nhân viên phục vụ: "Vậy thêm hai món khai vị và một bình nước trái cây tươi."

Người phục vụ cầm menu đi ra ngoài, Lâm Đang đứng dậy đi đến cạnh Trình Diễm: "Trình Diễm, mình muốn ngồi cùng một phía với cậu."

Trình Diễm rời khỏi ghế, để cô ngồi vào bên trong, rót nước trái cây mới mang đến cho cô.

"Trình Diễm, chừng nào tới sinh nhật cậu?" Cô nhận ly nước trái cây uống một ngụm, hỏi.

"Trong tháng mười."

"Ngày mấy tháng mười?"

Trình Diễm lắc đầu: "Không nhớ rõ." Anh chưa từng mừng sinh nhật lần nào.

Lâm Đang đang định nói nào có ai không nhớ rõ sinh nhật của mình, thì lại nhịn xuống. Đối với hiểu biết về Trình Diễm của cô, anh đúng là không giống những người khác, có lẽ anh thật sự không biết.

"Vậy à..." Cô nói.

"Cậu hỏi chuyện này làm gì?"

"Mình muốn tặng quà sinh nhật cho cậu."

Trình Diễm và Lâm Đang đều nghĩ đến chuyện này, anh cũng muốn tặng quà cho cô. Anh nhớ rõ sinh nhật của cô là ngày hai mươi tám tháng sáu. Ngày đó hẳn là rơi vào kỳ thi cuối kỳ, anh muốn thi xong mới đưa quà cho cô, nên mãi không đề cập đến chuyện này.

Đối với chuyện tặng quà cho Lâm Đang, anh vừa mong chờ lại vừa vui vẻ, nhưng anh không quen với việc nhận những lời như vậy, hai tay đặt trên ống quần đồng phục cứ khều liên tục, chỉ thốt ra được một câu: "Cảm ơn cậu..."

Lâm Đang cong môi: "Đừng khách sáo."

Đồ ăn từ từ được dọn lên, đợi Lâm Đang bắt đầu ăn, Trình Diễm mới động đũa.

Anh không biết xử lý hải sản có vỏ, nhìn động tác cầm kéo của người phục vụ, anh cũng lấy kéo làm theo, lột được một đống thịt và để vào dĩa nhỏ của Lâm Đang

"Cậu cũng ăn đi." Lâm Đang lại gắp vào chén của anh.

"Hai bạn ăn đi, tôi làm được rồi." Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh cười nói, "Hai bạn là một cặp đúng không?"

1518 words
01.01.2025

Chương 46 : Mình muốn thi cùng trường với cậu

Editor: Hann

Không ai vội vàng phủ nhận. Một lúc lâu sau, Lâm Đang mới lí nhí nói: "Chúng tôi chỉ là bạn thân thôi."

Người phục vụ không nghe thấy, mang dụng cụ rời đi.

Lâm Đang lén liếc nhìn người bên cạnh, anh đang cẩn thận rót nước sốt vào đĩa nhỏ, vì vừa nãy cô đã bảo thích cảm giác ăn miếng nào là nước sốt tràn ra miếng đó. Cô không kìm được mà mỉm cười, khóe miệng như muốn chạm tới trời luôn rồi.

Ăn xong, hai người bắt xe đến thủy cung. Giờ này trời đang nóng nhất, nhưng trong thủy cung thì mát mẻ, lại không có mấy người. Chú Lưu đã giúp họ mua vé từ trước, chỉ cần đưa vé là vào được.

Sau khi qua cổng kiểm tra, Trình Diễm lén nhìn giá vé: Hai trăm sáu mươi tệ. Anh cất vé vào túi, không để lộ cảm xúc gì và tiếp tục bước theo cô.

"Cậu đi đường này với mình nhé?"

Dưới ánh sáng xanh ngập tràn, cô nắm lấy cổ tay anh, kéo anh đi về phía trước. Đi được vài bước, anh nhẹ nhàng xoay cổ tay, lật tay lại, rồi nắm chặt tay cô.

Lâm Đang đang nói chuyện, cảm nhận được tay mình bị nắm lấy, cả người cô suýt nhảy dựng lên. Nhưng cô vẫn cố giữ bình tĩnh và nói tiếp: "Phía trước hình như có cá voi trắng to lắm."

"Ừ, là cá voi trắng." Anh bước nhanh vài bước, đi song song với cô.

"Chúng ta qua đó xem thử." Cô không dám quay đầu lại, đi thẳng tới chỗ tấm kính, gần như dán sát vào, nhìn vào bên trong: "Mình thấy nó đang bơi trong nước."

Trình Diễm cũng dán mắt vào kính, nhìn vào trong. Anh hỏi: "Đang Đang, cậu có nhìn rõ không?"

Lâm Đang lắc đầu: "Không rõ lắm, chỉ thấy một bóng trắng to thôi."

Trình Diễm quay đầu, nhìn cô: "Thế cậu có nhìn rõ tôi không?"

Cô quay lại, nheo mắt như đang quan sát kỹ, rồi lắc đầu: "Không rõ, chỉ thấy một hình dáng mờ mờ thôi."

"Nhưng nếu tôi không đẹp trai thì sao?" Anh hỏi.

"Mình không biết đẹp hay không đẹp là như thế nào. Từ khi mình có trí nhớ thì đã không nhìn rõ mọi thứ rồi." Lâm Đang ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Nhưng mình nghĩ cậu đẹp, dù người khác có nói gì đi nữa, trong mắt mình cậu vẫn đẹp."

"Đang Đang..." Anh siết chặt tay cô.

Lâm Đang kéo anh đi tiếp: "Từ nhỏ mình đã không nhìn rõ rồi. Lúc đó, công ty của mẹ mình mới lên sàn nên bà rất bận. Còn bố mình thì chẳng quan tâm. Họ cứ nghĩ mình bị cận nặng như bố, đến khi phát hiện ra mình bị nhược thị thì đã quá muộn để chữa."

Anh mím môi, không biết nên nói gì để an ủi cô.

Nhưng Lâm Đang có vẻ không để ý: "Thực ra mình vẫn sống rất tốt, có gia đình, có bạn bè, và còn có..." Câu nói bỏ lửng, nhưng ai cũng hiểu cô muốn nói gì. Trình Diễm cũng cảm thấy hiện tại thật tuyệt, thậm chí anh còn ước thời gian ngừng lại ở khoảnh khắc này. Nhưng anh không có phép màu nào cả, anh chỉ là một người bình thường, ngay cả sống tiếp cũng là một điều khó khăn.

Anh biết, Lâm Đang không hiểu sự khác biệt giữa Catherine và Heathcliff, cũng chẳng hiểu sự khác biệt giữa họ. Anh cũng mong mình không phải hiểu, nhưng mọi thứ đều đang buộc anh phải hiểu.

"Phía trước có vẻ là khu chủ đề cá voi trắng, chúng ta có thể sờ thử nó." Lâm Đang tự nhiên đổi chủ đề, kéo anh đi về phía trước.

Có một người chăm sóc cá đang bơi qua bơi lại trong nước, họ cùng nhau ngồi bên bờ, cho cá voi ăn.

"Da nó mềm quá." Lâm Đang cười nói.

Trình Diễm khẽ ừ một tiếng, không nhìn cá voi, mà vẫn chăm chú nhìn người bên cạnh. Suốt cả thời gian trong khu cá voi trắng, anh không buông tay cô dù chỉ một giây.

Lâm Đang cũng cảm nhận được, trong lòng cô ngọt ngào, còn vui hơn cả lần đầu tiên cô thấy được đường nét của thế giới. Vừa đi vừa hỏi: "Trình Diễm, sau này cậu muốn thi trường nào?"

Câu hỏi quá rõ ràng khiến Trình Diễm ngây người.

Lâm Đang không để ý, tiếp tục nói: "Thực ra tình trạng của mình vẫn có thể thi đại học, chỉ là rắc rối hơn người bình thường một chút. Trình Diễm, mình... mình muốn thi cùng trường với cậu."

Cô dừng bước, quay đầu nhìn anh: "Được không?"

Trình Diễm như ngừng thở, anh sững lại, không dám nói gì. Đám người cho vay nặng lãi mà bố anh nợ đã bị bắt, nhưng vẫn còn một đống nợ anh phải

vay từ bạn bè, đồng nghiệp để lo bệnh tật. Số tiền đó đều được vay với lý do anh bị bệnh nặng.

Anh không biết cả đời này liệu có trả hết được nợ hay không. Dù có thể bắt đầu lại ở một nơi khác, anh vẫn lo không biết những khoản nợ này có đeo bám anh không. Nếu anh và Lâm Đang ở bên nhau, liệu những khoản nợ đó có khiến cô liên lụy không?

Ngay từ lúc anh bắt đầu thích Lâm Đang, anh chưa từng nghĩ mình sẽ có thể ở bên cô. Anh không muốn kéo cô xuống vũng lầy cùng mình.

Nhưng cô vẫn nhìn anh, khiến anh không thể từ chối, nhưng cũng không dám đồng ý: "Tôi... chúng ta..."

Lâm Đang không hiểu, nghiêng đầu chờ câu trả lời từ anh.

"Tôi vẫn chưa nghĩ xong." Anh nói, "Bây giờ chúng ta mới học lớp 11 mà? Tôi chưa quyết định được." Anh không muốn nói dối, nhưng cũng không thể đưa ra câu trả lời khác.

"Vậy khi nào nghĩ xong thì nói cho mình biết nhé?" Lâm Đang quay lại, tiếp tục nắm tay anh, mơ về tương lai: "Mình có thể thi vào ngành piano, điểm văn hóa sẽ không cần quá cao."

Trình Diễm không trả lời, trong đầu anh lại hiện lên buổi chiều hôm đó, khi anh bị giáo viên chủ nhiệm gọi vào văn phòng.

Trước khi vào, anh đã chuẩn bị tinh thần sẵn, nghĩ rằng cùng lắm chỉ bị ghi nhận tội trốn học, miễn là lớp 12 anh thể hiện tốt thì vẫn có thể xóa kỷ luật.

Ban đầu, đúng như anh dự đoán, giáo viên bắt đầu nói về việc anh trốn học.

"Em có biết hành động này ảnh hưởng rất xấu không? Theo quy định, trốn học từ hai tiết trở lên sẽ bị ghi kỷ luật."

Anh im lặng, chỉ đứng cúi đầu, cảm thấy không cần phải giải thích, vì dù có giải thích thì họ cũng sẽ không tin.

Nhưng giáo viên lại nói: "Thầy cô và ban giám hiệu đều biết hoàn cảnh gia đình em phức tạp, cũng hiểu được cảm xúc của em, nên lần này chúng tôi quyết định không ghi kỷ luật, nhưng đừng để xảy ra lần nữa. Dù cuộc sống hiện tại của em thế nào, chỉ cần cố gắng, tương lai nhất định sẽ thay đổi."

Những lời động viên như vậy từ lâu đã không còn tác dụng với anh, từ chỗ thấy ngán ngẩm đến bây giờ đã chẳng còn cảm xúc. Nhưng anh vẫn đứng yên, chuẩn bị nghe nốt bài diễn thuyết đầy nhiệt huyết cuối cùng này.

Anh không ngờ, câu tiếp theo của giáo viên lại chuyển hướng: "Còn về chuyện của em và Lâm Đang."

Vừa nghe thấy cái tên Lâm Đang, anh đứng không vững, vô thức phủ nhận: "Em và cậu ấy chỉ là bạn, mắt cậu ấy không tốt, em chỉ là giúp đỡ cậu ấy thôi."

Giáo viên chỉ mỉm cười: "Thầy cũng từng ở độ tuổi của các em, thầy hiểu rõ các em đang nghĩ gì. Thầy cũng biết hai em rất tuân thủ nội quy trường, không làm điều gì quá đáng. Vì vậy, lần này thầy chỉ muốn nhắc nhở em một cách thân thiện thôi."

Trình Diễm nghiến chặt răng, mái tóc lòa xòa trước trán che đi đôi mắt sâu thẳm.

"Ở độ tuổi này, có cảm xúc với người khác giới là điều bình thường, nhưng đừng quên rằng các em còn chưa đến tuổi để chịu trách nhiệm về điều đó. Thầy nói thật lòng, em đừng trách thầy nói thẳng, em nghĩ em và Lâm Đang có thể đi đến đâu?"

"Lâm Đang bị vấn đề về thị lực, mẹ em ấy đã chuyển qua nhiều trường để tìm cho em ấy một môi trường phát triển tốt nhất, cuối cùng gửi em ấy vào ngôi trường mà mình từng theo học. Để trường chăm lo cho em ấy chu đáo hơn, mẹ cô ấy đã tài trợ một triệu tệ. Tất nhiên, dù không có số tiền đó, trường vẫn sẽ quan tâm đến những học sinh yếu thế, nhưng em có biết việc tặng một triệu tệ dễ dàng như thế có ý nghĩa gì không?"

"Bây giờ em ấy gần gũi với em chỉ vì tình bạn, vì em đã giúp đỡ em ấy, nhưng sau này thì sao? Hoàn cảnh gia đình em không tốt, thành tích học tập

lại không nổi bật, em nghĩ mình có gì đảm bảo sẽ cùng em ấy đi đến cuối con đường? Dù Lâm Đang có thích em, gia đình em ấy cũng sẽ không chấp nhận em."

"Thầy không có ý xúc phạm em, nhưng em phải suy nghĩ kỹ, thay vì yêu đương sớm, chi bằng tập trung học tập, sau này may ra còn có cơ hội."

Trong suốt ba phút đó, chỉ có giáo viên nói, còn Trình Diễm im lặng lắng nghe. Mỗi lời, mỗi chữ đều như lưỡi dao đâm sâu vào tim anh, hòa vào máu thịt, đến bây giờ anh vẫn nhớ rõ từng câu từng chữ.

Giá mà đó chỉ là sự sỉ nhục đơn thuần thì đã tốt, tiếc rằng những lời ấy lại là sự thật.

1761 words
01.01.2025

Chương 47 : Mình sẽ không để cậu ấy lợi dụng

Editor: Chu

Trình Diễm ngẩng đầu lên, nhìn những sinh vật biển được vẽ trên trần nhà, cười nói: "Vậy cũng được, cậu chơi dương cầm khá hay, chắc chắn sẽ đạt được thành tích tốt."

Lâm Đang cũng rất tự tin: "Sau này mình sẽ không ngủ trong giờ học nữa, tập trung học các môn văn hóa đàng hoàng."

Trình Diễm không đáp lại, nghe cô kể ra những kế hoạch của mình, thỉnh thoảng sẽ nói vào một hai câu, cứ như bọn họ thật sự thi vào cùng một trường, viễn viễn ở cạnh nhau.

Vào lúc thủy cung đông đúc nhất, họ rời đi, trên đường đi ra ngoài, hai người vẫn luôn nắm tay đến ngay cửa thì buông ra, như thể hết thảy vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Tuy nhiên, Trình Diễm lại cho rằng, đây mới là điều đúng đắn.

Mặt trời vẫn còn treo trên cao, nhưng không nóng như lúc trưa. Lên xe, hai người trò chuyện suốt quãng đường, cuối cùng Trình Diễm chủ động yêu cầu thả anh ở trước cửa tiểu khu nhà Lâm Đang là được.

Hai người tạm biệt tại đây, sau khi Lâm Đang vào nhà, lập tức nhắn tin cho Trình Diễm, hỏi thăm anh về tới nhà chưa.

Trình Diễm đã về đến khu ổ chuột, anh cất chiếc chuông trên balo, định mở tin nhắn thoại để nghe giọng của Lâm Đang, nhưng rồi lại chuyển thành tin nhắn văn bản, nhìn vài giây rồi trả lời "Đến rồi", sau đó bỏ điện thoại vào túi, nhẹ nhàng đẩy cửa nhà.

Bên trong tối om, trống không.

Anh thở phào nhẹ nhõm, bật đèn lên, đóng cửa rồi khoá trái, thu dọn đồ đạc rơi lung tung trên đất, lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn thoại đi: "Đang Đang, tôi về tới rồi."

Bên kia không nhắn lại, anh nhìn điện thoại thêm một lúc thì đặt xuống, lấy quyển từ đơn trong balo ra, nằm trên giường, bắt đầu học từ mới.

Cùng lúc đó, Lâm Đang đang bị mắng.

"Cậu nói gì cơ?! Cậu với Trình Diễm làm hoà rồi á?! Lâm Đang! Cậu cậu cậu cậu! Cậu thật sự muốn mình tức chết mà! Chẳng phải mình đã nói với cậu là đừng để ý đến cậu ta rồi sao? Có phải cậu thích bị ngược không đấy?"

Lâm Đang sợ tới mức không dám nhúc nhích, ngoan ngoãn ngồi trước điện thoại nghe mắng suốt mười phút.

Nghe thấy Tống Noãn bên kia mắng đến mức thở không ra hơi, Lâm Đang mới cẩn thận hỏi: "Mình nói chuyện được chưa?"

Tống Noãn trợn mắt liếc cô một cái: "Cậu nói đi"

"Mình..." Lâm Đang sắp xếp lại từ ngữ, "Cậu ấy tìm mình nói xin lỗi, cũng giải thích rõ ràng về lý do với mình. Cậu ấy nói không chê mắt mình, còn nói cũng thích mình nữa."

Tống Noãn hỏi: "Sau đó thì sao? Hai cậu đã xác nhận mối quan hệ rồi?"

Lâm Đang lắc đầu: "Chưa đâu, hiện giờ tụi mình vẫn là bạn tốt."

Trên mặt Tống Noãn đầy dấu chấm hỏi.

"Tại vì, cậu ấy nói, phải đợi thi đại học xong đã..."

Tống Noãn nghe vậy thì cảm thấy là lạ: "Cậu ta có thể giác ngộ vậy à? Cậu ta có lợi dụng gì cậu không vậy?"

Lâm Đang muốn hỏi nắm tay có tính không, nhưng lại có chút chột dạ, lắc đầu phủ nhận: "Không có, tụi mình chỉ là bạn tốt thôi."

"Cậu có thể tiếp tục qua lại với cậu ta, nhưng bất kể thế nào cũng không được để cho cậu ta lợi dụng cậu." Tống Noãn nghiêm túc nói.

"Lợi dụng là sao?"

"Chính là ôm ấp, hôn môi, đồ đó..." Vẫn còn nữa nhưng Tống Noãn không biết nên nói thế nào, cô nàng nghĩ trước đây mình đã nói quá nhiều, nếu không thì Lâm Đang cũng không sớm thông suốt đến vậy.

Lâm Đang ngẫm nghĩ, hình như hai người không có làm những việc này, cô dứt khoát đồng ý: "Biết rồi, mình sẽ không để cậu ấy lợi dụng đâu."

Tống Noãn thở phào một hơi: "Cậu nhớ kỹ lời nói vừa rồi của cậu cho mình! Nếu cậu không làm được, thì sau này tụi mình khỏi làm bạn gì nữa. Mình nói nghiêm túc!"

Lâm Đang mím môi, có chút xấu hổ, quả thật là cô luôn nuốt lời: "Ừ, lần này mình chắc chắn làm được."

Cô ghi nhớ những lời này, ngay cả nắm cổ tay Trình Diễm cũng không dám, vả lại hai người cũng không nắm tay ở trường, Trình Diễm bảo làm vậy sẽ ảnh hưởng không tốt.

Tuy nhiên, lục lạc treo trên balo Trình Diễm mới là thứ thu hút sự chú ý của người khác, nó thật sự vang quá lớn, chỉ cần nghe thấy âm thành này, mọi

người đều biết Trình Diễm đang đi đến.

Mà nhìn đến lục lạc, rất khó để không liên tưởng đến Lâm Đang, nên có rất nhiều người đến hỏi cô: Có phải cậu đang hẹn hò với Trình Diễm không?

Cô không thể tỏ ra bình tĩnh giống trước kia, chỉ có thể đỏ mặt, lắc đầu, giải thích với mọi người rằng, cô và Trình Diễm không hẹn hò, chỉ là bạn bè đặc biệt thân.

Năm chữ bạn bè đặc biệt thân này trở thành trò đùa mới trong khối bọn họ, cả một tầng, ai cũng biết, đại tiểu thư Lâm Đang có vấn đề về thị lực và tên nghèo học dở Trình Diễm là bạn bè đặc biệt thân.

Thẳng đến khi cận kề kỳ thi cuối kỳ, bầu không khí hóng hớt mới giảm bớt chút ít.

Lần thi cuối kỳ này vô cùng quang trọng, sẽ dựa theo thành tích xếp hạng mới để điều chỉnh thành viên trong lớp. Đứng trong top 50 sẽ được điều sang lớp hoả tiễn, còn những bạn xếp hạng dưới 50 sẽ đưa đến lớp thường.

Vài người trong lớp của Lâm Đang đều đang cạnh tranh để giành lấy suất này, lớp trưởng, bí thư chi đoàn, và cả ủy viên học tập khó ưa kia.

Trước kỳ thi một ngày, Lâm Đang và Trình Diễm cùng nhau đi ra cổng trường như thường lệ.

Đến dưới cây long não, Trình Diễm đột nhiên gọi cô lại: "Cậu có thể nán lại thêm vài ngày rồi hãy quay về thành phố Vân không?"

Kỳ thi cuối kỳ lần này không được sắp xếp vào đêm trước ngày nghỉ lễ, sau khi thi xong vẫn còn học một tuần. Theo lý mà nói, Lâm Đang có học hay không, cũng chẳng ai quan tâm.

Cô nói: "Không phải còn một tuần dự trữ hả?"

"Ừ, ý tôi là, sau khi nghỉ hè có thể ở lại thêm vài ngày không."

"Có chuyện gì sao?"

"Có cái này muốn tặng cho cậu."

Trong mắt Lâm Đang lập tức loé lên ánh sáng: "Là gì vậy?"

Trình Diễm bất đắc dĩ cười cười, đẩy nhẹ cô: "Đến lúc đó sẽ biết, mau lên xe về nhà đi."

Lâm Đang liền ỉu xìu: "Được rồi, vậy mình lên xe trước, buổi tối cậu đi về phải chú ý an toàn nha."

"Biết rồi."

Lâm Đang nhìn anh trong chốc lát, lưu luyến mở cửa xe, ngồi vào trong, nhìn anh qua tấm kính cửa sổ.

"Đang Đang." Hình như anh vừa gọi cô.

Cách một tấm kính, cô không thể nghe rõ, hả một tiếng, lập tức kéo cửa kính xuống, hỏi anh: "Sao vậy?"

Anh cong môi: "Đang Đang, sinh nhật vui vẻ."

Lâm Đang còn chưa kịp nói gì, xe bỗng khởi động. Cô ló đầu ra nhìn, mãi đến khi thân ảnh của anh biến thành một chấm nhỏ, cô lấy điện thoại ra, nhắn tin cho anh: "Cậu muốn tặng quà sinh nhật cho mình đúng không?"

Bên kia không trả lời, nhưng cô rất chắc chắn về suy đoán của mình.

Cô mong chờ không thôi, vừa thi xong đã gấp gáp đi đến trường, nhưng sực nhớ ra, Trình Diễm nói phải chờ đến khi nghỉ hè mới đưa quà cho cô. Cô chỉ có thể tạm thời kìm nén tâm trạng phấn khích, hỏi thăm về tình hình thi cử.

Thật ra cô đã từng hỏi qua điện thoại một lần, nhưng Trình Diễm vẫn kiên nhẫn đáp lại cô: "Thấy cũng ổn, đề thi lần này không khó lắm."

Cô gật đầu: "Vậy sau khi tan học chiều nay, cậu giúp mình đọc đề đi, mình lại làm một lần!"

"Ừ." Trình Diễm đương nhiên không từ chối.

Tan học buổi chiều, sau khi cơm nước xong xuôi, anh liền lấy đề thi ra, bắt đầu đọc đề cho Lâm Đang.

Đọc một câu, Lâm Đang trả lời một câu, tuy rất phiền phức, nhưng Trình Diễm lại cực kỳ tập trung trong suốt quá trình, sau khi nghe xong câu trả lời của Lâm Đang, lập tức ghi lại điểm, rồi tiếp tục đọc câu hỏi tiếp theo.

Ban đầu, trong lớp không có bạn học khác, sau đó lần lượt có người đi vào, đều âm thầm quan sát hai người.

Có người nhỏ giọng bàn tán:

"Đệt, cố gắng dữ à! Chắc phải cho vào top 10 nhân vật truyền cảm hứng nhỉ?"

"Đây không phải là cùi bắp giúp đỡ gà mờ?"

"Cậu nói câu này mà không thấy ngượng hả? Có tốt hơn người ta chỗ nào đâu."

Trình Diễm nhàn nhạt liếc nhìn bọn họ một cái, mấy người đó lập tức ngậm miệng.

Uỷ viên học tập trùng hợp đi ngang qua, cười nhạo một tiếng: "Các cậu không thấy bảo bối của người ta à, còn dám nói xấu sau lưng? Cẩn thận ra khỏi cổng trường, người ta kéo một đám anh em tóc vàng đến xử lý các cậu đấy."

Chỉ cần không nói động đến Lâm Đang, Trình Diễm đều có thể nhịn được. Anh gõ bàn vài cái, nhỏ giọng nhắc nhở: "Tiếp tục trả lời câu hỏi."

1714 words
01.01.2025

Chương 48 : Xếp hạng hai toàn khối

Editor: Chu

Lâm Đang hồi thần, nghĩ ngợi rồi tiếp tục trả lời câu hỏi dựa trên đáp án lúc nãy.

Thẳng đến khi chuông báo tiết tự học buổi tối reo lên,cô đã làm xong phần trắc nghiệm của bài thi ngữ văn.

Lâm Đang uống một ngụm nước, háo hức hỏi: "Thế nào thế nào?"

Trình Diễm cười cười: "Đúng hơn 80%."

"Vậy mình vẫn còn hy vọng nhỉ." Lâm Đang đặt ly nước xuống, "Ngày mai tụi mình làm nốt phần còn lại, có thể làm hết các môn, chỉ trừ môn toán."

"Môn toán có vài câu cậu nghe chắc chắn sẽ hiểu." Trình Diễm cầm lấy ly nước của cô, tiện tay vặn chặt nắp.

Cô không tự tin lắm: "Thật chứ?"

Trình Diễm nói: "Thật mà, lát nữa tan học tôi giảng cho cậu nghe, khẳng định vừa nghe là hiểu liền."

"Được đó!"

Liên tục mấy ngày, cô đều ở trong lớp làm bài thi, tuy không làm được nhiều nhưng cô lại nhận ra, những môn học bằng cách ghi nhớ hoàn toàn không khó đối với cô, nhưng những môn đòi hỏi sự tư duy, thì cô không làm được.

Cô gục xuống bàn mà than thở: "Sao mình chẳng hình dung được gì trong đầu vậy?"

Trình Diễm ngồi bên cạnh an ủi cô: "Nhưng trí nhớ của cậu rất tốt, những bài tôi mất hai tiếng để học thuộc, thì cậu chỉ cần hai mươi phút đã nhớ được."

Cô mím môi: "Vậy mình chỉ có thể học thuộc những gì cần thuộc thôi, còn lại thì bó tay."

"Có vài thứ tôi nghĩ cậu có thể hiểu được, chỉ là cần thêm chút thời gian, để tôi giảng cho cậu, nhé?"

"Được. Trình Diễm, cậu tốt quá." Cô nhìn anh bằng vẻ mặt ngưỡng mộ, "Cậu thông minh lắm luôn, cũng rất chăm chỉ, còn đối xử với mình tốt cực, hì hì."

Anh cảm thấy tim mình như muốn tan chảy, rất muốn xoa đầu cô. Anh nhìn quanh bốn phía, thấy không có nhiều trong lớp, cũng chẳng có ai nhìn sang chỗ hai người.

Vì vậy anh chầm chậm giơ tay lên, ngay khi sắp chạm vào đầu cô, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận kinh hô:

"Trời ơi! Trời ơi! Trời ơi! Thần liếm* của lớp mấy cậu được hạng nhì toàn khối đấy!!!"

*(*舔神" *(tiăn shén) là một cách nói đùa hoặc mỉa mai trong tiếng Trung, xuất phát từ từ "*舔狗" *(tiăn gŏu), có nghĩa là "liếm cẩu", chỉ những người theo đuổi người khác một cách cực kỳ tận tụy và đôi khi đến mức hạ mình, làm mọi thứ vì đối phương mà không cần biết họ có đáp lại hay không.)*

Một bạn nam cao to lạ mặt vọt vào trong lớp, kích động nói lớn: "Thần linh ơi! Sao mấy cậu còn bình tĩnh được vậy, cậu ta được hạng nhì đó, tổng điểm là 689, mọi người không thấy ngạc nhiên hả?"

Bạn nam ngồi ở bàn nhất chỉ tay về phía sau, thấp giọng nói: "Người anh em, cậu muốn nhìn đằng sau một cái không?"

Bạn nam cao to ngẩng đầu lên, đúng lúc chạm phải ánh mắt của Trình Diễm, lập tức cười gượng: "Ngại quá anh bạn, không biết cậu cũng ở đây, à thì... Có điểm thi rồi, cậu có thể đi xem thử..."

Lời nói còn chưa dứt, lại có một bạn nam xông vào từ cửa sau: "Cmn! Mấy cậu biết gì chưa..."

Trình Diễm quay đầu, yên lặng nhìn qua.

Cậu trai kia lập tức dừng lại một chút, vừa xua tay vừa lùi về sau: "Xin lỗi, tôi đi lộn lớp..."

Lâm Đang ngồi bên cạnh hơi buồn cười, lén chọc vào chân Trình Diễm dưới bàn, khẽ hỏi: "Họ đang nói cậu hả? Cậu đi được hạng nhì toàn khối à? Mà thần liếm là gì vậy?"

Trình Diễm lặng lẽ bắt lấy ngón tay cô, rồi lại nhanh chóng buông ra, nhỏ giọng đáp: "Đang nói tôi, lần này hình như thi cũng ổn." Còn về "Thần liếm", anh cũng biết đại khái là bọn họ dùng từ này để mỉa mai anh.

"Muốn đi xem không?" Lâm Đang rút ngón tay nóng nực lại, nắm chặt trong lòng bàn tay.

"Cũng được." Trình Diễm đứng dậy, sải bước dài, đứng bên cạnh cô, cùng cô đi ra ngoài hành lang.

Trước bảng thông báo điểm thi cực kỳ đông người, không biết ai đó trong đám đông nhỏ giọng nhắc nhở một tiếng, tất cả mọi người đều nhìn Trình Diễm và Lâm Đang, sau đó đám người tản ra như đàn chim bay đi, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lâm Đang nhìn thoáng phía sau, nhỏ giọng hỏi người bên cạnh: "Sao mọi người đi hết rồi?"

Trình Diễm đi về phía trước, đứng trước bảng thông báo, thoáng nhìn thấy một loạt cái đầu thò ra từ cửa lớp gần đó: "Tôi cũng không biết."

"Thôi kệ đi, xem điểm đã." Lâm Đang nheo mắt lại,

"Hảo đi, kia xem thành tích đi." Lâm đang híp mắt, ngón tay dò từ trên xuống dưới ở vị trí thứ hai, lờ mờ thấy được chữ "Diễm", vui mừng nói: "Trình Diễm, cậu xếp thứ hai thật kìa, cậu giỏi quá."

Khoé miệng Trình Diễm mỉm nhẹ, anh không xem bảng điểm, mà lại cúi đầu nhìn đỉnh đầu người bên cạnh.

"Nhưng mình không thấy rõ bao nhiêu điểm..."

Còn chưa kịp nói xong, Trình Diễm đã bắt đầu đọc điểm cho cô. Điểm toán của anh gần như tuyệt đối, ngữ văn cũng khá, ba môn tổng hợp đều đứng đầu khối, chỉ có tiếng Anh là 120 điểm, không lọt vào trong top đầu của lớp.

Lâm Đang tự động xem nhẹ điểm này, nhìn anh bằng đôi mắt lấp lánh như ánh sao: "Trình Diễm, cậu giỏi thật sự luôn á, mình đã nói rồi mà, chắc chắn cậu sẽ đạt được thành tích tốt!"

Trình Diễm không nói gì thêm, chỉ cười đáp lại, rồi bảo cô quay về lớp.

Cô vẫn líu lo không ngừng, nói xong mới nhớ tới chuyện quan trọng hơn: "Điểm của cậu cao như vậy, hẳn là mình không thể thi cùng trường với cậu rồi."

Trình Diễm nhìn thấy cô bĩu môi, vội vàng an ủi: "Tôi thấy cậu cũng sẽ thi rất tốt, còn nếu lỡ không may, thì tôi sẽ thi vào cùng trường với cậu."

"Đâu có được." Cô dựa vào lan can hành lang, khẽ chọc vào lòng bàn tay anh, "Cậu không thể vì mình mà làm lỡ tương lai."

Trình Diễm đứng ở trước mặt cô, muốn bước đến ôm cô vào lòng, nhưng cuối cùng chỉ vươn tay chống lên lan can, giống như bảo vệ cô trong vòng tay mình.

Cô nói: "Mình sẽ nỗ lực học tập, kể cả không thể học cùng trường với cậu, thì mình sẽ thi vào một trường trong cùng thành phố."

Trình Diễm hé môi, chỉ thốt ra một chữ: "Được."

Sắp đến tiết tự học buổi tối, học sinh bắt đầu kéo vào khu dạy học đông hơn, Lâm Đang cảm giác có người đang nhìn mình, khẽ gọi Trình Diễm cùng đi vào lớp.

Trong lớp, có người đang bàn tán về điểm số, có người đang bật phim trên máy chiếu, cãi cọ ồn ào.

Lâm Đang nằm lên bàn học, nghiêm túc nói: "Sau này mình cũng sẽ học tiết tự học buổi tối! Mình có thể thể học từ vựng!"

Trình Diễm nói: "Vậy tôi sẽ làm thẻ từ vựng cho cậu."

"Ý hay đó, Trình Diễm tốt quá đi." Lâm Đang úp mặt vào cánh tay, chỉ để lộ đôi mắt cong như vầng trăng non. Cô có thể cảm nhận được ánh mắt ấm áp của Trình Diễm, nó khiến cô xấu hổ, quay đầu đi, nhìn về phía màn hình led: "Đang chiếu phim gì vậy?"

Trình Diễm nhìn thoáng qua, đáp: "《 Người kéo học yêu* 》."

**Người kéo học yêu - Edward Scissorhands*

Lâm Đang bị nhạc nền trong phim thu hút, cô ngồi thẳng dậy, nghiêm túc nhìn màn hình chăm chú: "Kể gì vậy?"

Bảng điện tử của lớp không có kết nối mạng, không biết ai đã chép bộ phim này vào bằng USB và chiếu lên, mấy ngày nay lớp học đều chiếu phim này.

Trình Diễm đã xem sơ qua một lần, anh đáp: "Hình như là chuyện tình giữa một người đàn ông có tay là kéo và một cô gái bình thường."

Lâm Đang nghe thấy thì cau mày: "Vậy là họ không thể nắm tay, cũng không thể ôm nhỉ?"

"Ừm." Trình Diễm nói.

"Thế thì họ đáng thương quá rồi." Lâm Đang lại nằm xuống bàn học, nhích từng chút đến gần Trình Diễm, đầu gần như dựa vào cánh tay anh, nói nhỏ, "Cũng may là tụi mình vẫn có thể nắm tay."

Trình Diễm cảm thấy như bị một cái chuông lớn trong chùa cổ đánh trúng, cảm giác tê dại lan ra từ da đầu. Anh cũng chậm rãi tựa đầu lên cánh tay, lặng lẽ nhìn cô, thì thầm đáp: "Còn có thể ôm nữa."

Lâm Đang nghiêng đầu, mỉm cười nhìn anh.

Cả thế giới như chỉ còn lại hai người, dưới ánh hoàng hôn rực rỡ, Lâm Đang như nhìn rõ được dáng hình của Trình Diễm, đôi mắt anh có hơi hẹp dài, sống mũi rất cao, bên cạnh chỗ cánh mũi và dưới khoé mắt hình như có một nốt ruồi nhỏ rất đẹp, xuống thêm chút nữa chính là đôi môi mỏng nhạt màu của anh.

Lúc cô gần như đã nhìn thấy rõ ràng, thì một trận ồn ào bên ngoài đột ngột kéo cô trở lại thực tại, không còn thấy rõ gì nữa.

"Cô ơi, cô ơi, khi nào giải bài thi ạ."

Hoá ra là giáo viên đến.

Cô tức khắc dịch xa Trình Diễm một khúc, rồi ngồi ngay ngắn lại; Trình Diễm cũng thản nhiên ngồi chỉnh lại sách vở trên bàn.

"Thưa cô!" Bỗng dưng có người đứng lên lớn tiếng hỏi, "Nếu em nghi ngờ có người gian lận trong kỳ thi, thì làm thế nào để báo cáo ạ?"

1742 words
01.01.2025

Chương 49 : Người cô thích thật giỏi

Editor: Chu

Lâm Đang nghe ra, đây là giọng nói của uỷ viên học tập, nhưng cô không biết cô ta muốn tố cáo ai.

Tuy nhiên, Trình Diễm vừa nghe đã hiểu rõ những lời này đang ám chỉ chính mình, nhưng anh không làm chuyện này nên cũng chả thấy nhột, bình tĩnh mà tiếp tục lật sách.

Mọi người đều im bặt, chủ nhiệm lớp đặt bài thi trong tay xuống, nhìn về phía uỷ viên học tập, rồi giải thích: "Video giám sát và giáo viên gác thi đều cho biết rằng kỳ thi lần này không hề xuất hiện chuyện gian lận."

"Nhưng mà..." Uỷ viên học tập lại muốn nói thêm gì đó.

Cô chủ nhiệm cắt ngang lời cô ta: "Thôi được rồi, nếu có bằng chứng hay thắc mắc gì thì đợi tan học đến văn phòng cô nói sau, hiện tại tới giờ vào tiết rồi. Các em lấy bài thi ra đi, cô bắt đầu giải câu đầu tiên..."

Lâm Đang lặng lẽ lấy bài thi, cung phản xạ cuối cùng cũng nhanh hơn, nhỏ giọng hỏi người ngồi cạnh: "Có phải cậu ấy đang nói cậu không?"

Trình Diễm hạ giọng: "Ừ, nghe cô giảng đi, ra về rồi nói."

Lâm Đang ngoan ngoãn gật đầu, nghiêm túc nghe giảng bài, đến lúc tan học đã quên bén chuyện này, thì lại nghe thấy có người thì thầm bàn tán:

"Nghe nói lần này uỷ viên học tập hạng 51, thiếu một chút là có thể vào lớp hoả tiễn rồi, hèn gì cứ một hai làm khó người xếp trước."

"Nhưng nói đi thì cũng lại nói, điểm thi của thần liếm quả thật rất đáng ngờ, lần thi tháng trước đó cậu ta chỉ nằm trong hạng 500."

Lâm Đang chợt nhớ ra, kéo cổ tay Trình Diễm định đứng dậy: "Đi thôi, tụi mình đi tìm cô chủ nhiệm."

Trình Diễm ngồi tại chỗ không nhúc nhích, ấn cô ngồi xuống lại: "Đi tìm cô ấy làm gì?"

Cô nói bằng giọng điệu nghiêm túc: "Mình tìm cô để nói cho rõ là cậu không hề gian lận, cậu đã nỗ lực biết bao nhiêu nên được thành tích như vậy là xứng đáng mà."

"Sao cậu lại chắc là tôi không gian lận?" Trình Diễm nhìn cô mà cười.

"Mình..." Cô mím môi, kiên định nói, "Nói chung mình biết là cậu chắc chắn không gian lận, mình tin cậu không phải là loại người như vậy."

Trình Diễm thầm thở dài trong lòng, dịu giọng nói: "Cậu từ từ đã, không phải cô giáo đã nói rồi sao? Không hề phát hiện hành vi gian lận."

Cô buông ra tay, chép miệng: "Được rồi."

Dựa theo lời Trình Diễm nói, thì không hề có bất kỳ chứng cứ để chứng minh là anh gian lận, kể cả chủ nhiệm lớp có nói ra câu đó hay không thì

Như Trình Diễm nói, không có bất kỳ bằng chứng nào chứng tỏ anh gian lận, nên không một giáo viên nào có ý kiến, thậm chí cả giáo viên toán

trước đây luôn cau có, cũng cười tươi gọi Trình Diễm lên bảng giảng bài toán khó nhất. Mà Trình Diễm còn đưa ra ba cách giải một cách dễ dàng và rõ ràng.

Mọi thứ đều chứng minh rõ là Trình Diễm không hề gian lận, ngược lại anh rất thông minh, là viên ngọc bị lãng quên.

Buổi tập thể dục cuối cùng của kỳ học biến thành buổi tổng kết và khen thưởng, chủ yếu là ban giám hiệu và giáo viên đứng dưới cột cờ khích lệ mọi người, nói rằng sắp bước vào năm cuối cấp linh tinh. Sau khi nói xong, là phần khen thưởng thành tích kỳ thi cuối kỳ.

Trong lớp học, Lâm Đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, dựng lỗ tai nghe phát thanh, nghe thấy tên Trình Diễm được nhắc đến liên tục, cô bèn nở nụ cười, như thể người đạt được số điểm đó chính là mình.

Hạng hai toàn khối, điểm toán học, lịch sử, hoá học và sinh học đều đứng nhất.

Người cô thích thật giỏi.

Cô rất muốn lao đến ôm lấy anh, ngồi trên vị trí vẫn luôn hy vọng nhanh lên kết thúc, nhanh lên nhìn thấy hắn.

Nghe tiếng bước chân vang lên bên ngoài, cô kìm lòng không đậu mà ló đầu ra ngoài xem, liếc mắt một cái đã nhìn thấy dáng người cao gầy trong đám đông. Cô vẫy tay với anh: "Trình Diễm!"

Chàng trai khựng lại, rồi nhanh chóng bước vào lớp, nhìn vẻ mặt tươi cười ngốc nghếch, bèn cười hỏi: "Sao vậy?"

Cô cười lắc đầu: "Không có gì, mình mừng cho cậu thôi!"

Trình Diễm ngồi vào chỗ, nhỏ giọng nói chuyện với cô: "Chiều nay tan học là được nghỉ luôn rồi, cậu ở lại thêm hai ngày đi, tôi có thứ này muốn tặng cho cậu."

"Mình nhớ mà! Mình còn đang thắc mắc cậu sẽ tặng gì cho mình đây."

"Đến lúc đó sẽ biết."

Hắn là biết hai ngày sẽ còn gặp lại, sau khi tan học buổi chiều, hai người không cảm thấy buồn lắm, sau khi tạm biệt nhau, hai người liền tách ra.

Trình Diễm mang theo một túi thẻ mua sách, đi thẳng đến nhà sách Tân Hoa. Anh không đi vào mà lại đứng ở cửa, cầm một xấp thẻ, hỏi thăm những người sắp vào cửa xem có ai muốn mua thẻ đọc sách không, anh sẽ giảm 10%.

Có người cảm thấy hứng thú, tiến đến hỏi: "Đây là thẻ gì vậy? Giá bao nhiêu, sử dụng được hả?"

Anh lập tức giải thích: "Đây là thẻ mua sách của nhà sách này, chỉ cần bỏ ra 27 tệ là có thể nhận được thẻ mệnh giá 30 tệ, đây là phần thưởng cho kỳ thi cuối kỳ ở trường của con, đảm bảo có thể sử dụng."

Người phụ nữ nhìn lướt qua phù hiệu trên đồng phục của anh, lại nhìn sơ qua bộ đồ, nói: "Vậy được, con có bao nhiêu thì bán hết cho cô đi, đúng lúc cô định mua sách cho con trai cô."

Trình Diễm nhanh chóng đếm số thẻ trước mặt bà, tổng cộng là bảy tấm, trong đó ba tấm là phần thưởng cho hạng hai toàn khối, một tấm là hạng nhất môn thi. Anh nói: "Tổng cộng là bảy tấm, giá 210 tệ, cô đưa cho con 189 tệ là được rồi."

Người phụ nữ lấy điện thoại ra, chuyển 190 tệ cho anh, sau khi nhận lấy xấp thẻ anh đưa qua, bà thấy anh lập tức xoay người chạy đi, tưởng vừa gặp phải kẻ lừa đảo, nên vội vàng đến quầy lễ tân hỏi thử, mới biết những tấm thẻ này đều có thể sử dụng bình thường.

Trình Diễm chạy khỏi nhà sách, đi thẳng đến trung tâm thương mại, dừng lại chính xác trước một quầy, nhìn chiếc lắc tay được trưng bày trong tủ kính, hỏi bằng giọng điệu nhàn nhạt: "Lấy cái này cho tôi xem thử được không?"

Nhân viên quầy lấy ra toàn bộ hộp trang sức đặt trước mặt anh, bắt đầu chào hàng không ngừng.

Trình Diễm không nghe lọt một chữ, anh hỏi: "Có thể chia ra thanh toán bằng chuyển khoản với tiền mặt không?"

Người nhân viên sửng sốt, mỉm cười trả lời: "Tất nhiên là được."

"Chuyển khoản 290 tệ trước." Trình Diễm nói, nói xong lại từ trong túi lấy ra 178 đồng tiền tiền lẻ đưa ra đi, "Số còn lại trả bằng tiền mặt."

Người nhân viên nhận lấy tiền mặt rồi đếm qua một lần, gói chiếc lắc tay rồi đưa cho anh: "Hoan nghênh quý khách lần sau lại đến."

Trình Diễm chưa đợi dứt lời đã chạy ra ngoài, móc điện thoại gửi tin nhắn.

Giây tiếp theo, Lâm Đang đã nhận được tin, Trình Diễm hỏi cô ngày mai có rảnh không.

Lâm Đang vội vàng bỏ ngang chuyện đang làm, nhanh chóng trả lời: "Mình rảnh, có gì không?"

Trình Diễm mỉm cười, nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại: "Đưa quà sinh nhật cho cậu."

Lâm Đang cũng cười, cô ngồi trên giường, hai tay bấm điện thoại: "Ok, vậy 8 giờ sáng mai hé? Gặp ở cổng trường?"

"Ừ."

Lâm Đang không trả lời lại, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại mà cười.

"Đang cười gì đó?" Lâm Mặc từ ngoài cửa phòng đi vào, ngồi xuống cạnh cô, "Anh vừa gọi mấy tiếng mà em không nghe thấy à?"

Lâm Đang ấn tắt màn hình, từ từ đặt ra sau lưng: "Anh gọi em có gì không?"

Lâm Mặc chống hai tay ra sau, tùy tiện nói: "Cũng không có gì. Chỉ muốn hỏi em nghĩ gì mà đột nhiên muốn làm phẫu thuật, có phải lại bị bắt nạt ở trường không?"

"Không có ạ." Lâm Đang nói, "Em chợt nhớ tới thôi, nhưng giờ em không muốn làm nữa rồi."

"Quái lạ... Vậy sao không nói sớm, làm mẹ một hai bắt anh tới xem em có gặp chuyện gì không."

"Em không sao cả, nếu anh muốn thì giờ đi được rồi, ngày mai em có chút việc phải ra ngoài, mốt em sẽ về sau."

Lâm Mặc không kịp đấu khẩu với cô, ngồi thẳng người dậy, tay chống cằm, đánh giá cô một lượt: "Hừmm, em bận việc gì thế? Bà ngoại nói cô bé chơi thân nhất với em đi huấn luyện rồi mà."

1623 words
01.01.2025

Chương 50 : Mình muốn gả cho cậu

Editor: Chu

Cô dời mắt: "Bộ em không thể có bạn nào khác à?"

Lâm Mặc phất tay, đứng dậy: "Ok, em có, được chưa. Mai mấy giờ em đi? Cần anh đưa đi không?"

"Buổi sáng, không cần anh đâu, để chú Lưu đưa em đi được rồi." Lâm Đang dứt khoát từ chối.

"Không cần thì thôi, anh cũng chả thức sớm vậy nổi đâu." Lâm Mặc vòng tay ra sau ôm lấy ót, thong thả bước ra ngoài, "Xem điện thoại ít lại đi, không tốt cho mắt."

Lâm Đang đáp biết rồi, sau đó đứng dậy theo, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Hôm sau, cô vẫn giống như những lần trước, chọn một chiếc váy để thay, sửa soạn xong thì đi ra ngoài.

Lâm Mặc vừa ngáp vừa đi vào toilet, nhìn thoáng qua dáng người của cô, cảm thấy lạ mà hỏi: "Con bé thích mặc váy khi nào vậy nhỉ?"

Lâm Đang nào dám nói thật, cô chỉ nói với bà ngoại rằng mặc váy cho mát.

Xe nhanh chóng chạy đến cạnh cây long não trước cổng trường, Lâm Đang vừa nhìn đã thấy Trình Diễm, xe còn chưa dừng hẳn cô đã nhảy tọt xuống, nhìn anh mà cười: "Cậu tới sớm thế, Trình Diễm."

Trình Diễm nhặt mấy lá cây rơi trên tóc cô xuống, nhẹ giọng nói: "Có đâu, tôi cũng mới đến thôi, tụi mình qua công viên nhỏ bên kia nói chuyện đi."

Cô gật đầu, đi theo anh dưới con đường ngợp bóng cây, cô hỏi: "Cậu ăn sáng chưa?"

Trình Diễm nói: "Tôi ăn rồi, còn cậu?"

"Mình cũng ăn rồi." Cô nói, "Không phải cậu muốn tặng quà cho mình hả?"

"Đúng vậy." Trình Diễm lấy ra một chiếc hộp nhỏ xinh từ trong túi quần.

Cô thấy không rõ lắm, tò mò hỏi: "Đây là cái gì vậy?"

Trình Diễm dắt cổ tay của cô, ngồi xuống ghế đá dưới tán cây lớn trong công viên, rồi mở nắp hộp ra: "Đang Đang, duỗi tay qua đây."

Lâm Đang vươn tay ra: "Là lắc tay hả?"

"Ừm." Trình Diễm lấy lắc tay ra, nhẹ nhàng mang vào cổ tay trắng nõn thon gọn của cô, sau đó chạm nhẹ vào hạt châu trên chiếc lắc còn lại trong hộp, chiếc vòng tay trên tay Lâm Đang tức khắc rung nhẹ.

Cô kinh ngạc: "Nó còn động đậy được à?"

Trình Diễm cười nhẹ, cầm lấy một cái lắc tay khác đưa cô xem: "Bọn nó là một cặp, chỉ cần chạm vào một cái, thì cái còn lại sẽ lắc lư."

Cô ngạc nhiên mà chọc chọc vào cái lắc trên tay anh: "Cái này đang rung thật nè, thế còn của mình thì sao?"

"Cậu thử xem đi." Trình Diễm cười.

Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, cô nhẹ nhàng chạm vào hạt châu trên lắc tay của mình, sau đó duỗi tay sờ cái còn lại, cũng cảm giác nó đang động đậy. Cô kinh hỉ mà nói: "Cái này cũng rung lên nè! Để mình đeo vào cho cậu."

Trình Diễm cầm đưa lắc tay cho cô, vươn tay cổ tay để cô đeo vào, còn hướng dẫn cho cô: "Chỉ cần kéo hai sợi dây nhỏ bên cạnh là được."

Ngón tay Lâm Đang nhẹ nhàng sờ soạng, thỉnh thoảng sẽ chạm vào da Trình Diễm, nổi lên từng cơn sóng. Cô chầm chậm sờ đến hai sợi dây nhỏ, rồi kéo chúng chặt lại, vẻ mặt mong đợi: "Trình Diễm, cậu chạm vào một chút đi."

"Ừ." Trình Diễm cười, nhẹ nhàng chạm vào hạt châu trên lắc tay, hạt châu trên cổ tay Lâm Đang cũng theo đó mà lay động.

"Mình cảm giác được! Mình cảm giác được nè!" Lâm Đang phấn khích suýt nhảy dựng lên, đầu ngón tay run rẩy chạm vào hạt châu trên cổ tay mình, lại hỏi anh: "Cậu cảm nhận được không?"

Trình Diễm nhìn cô cười: "Cảm nhận được."

Cô vui vẻ kéo bàn tay lúc mờ lúc rõ của anh: "Trình Diễm, mình thích cái này lắm luôn! Mình không thể xem điện thoại nhiều, sau này nhớ cậu mình sẽ chạm vào hạt châu này nhé? Như vậy thì cậu sẽ biết mình đang nghĩ đến cậu."

Trình Diễm nói: "Được, khi nào nghĩ đến cậu, tôi cũng sẽ chạm vào nó."

"Trình Diễm, ngày mai mình phải về lại thành phố Vân rồi, mình không nỡ xa cậu tí nào cả." Cô mỉm cười, nhưng vành mắt lại ửng đỏ, nước mắt cũng tức khắc tuôn ra.

Trình Diễm không ngờ trước được, luống cuống tay chân không biết phải làm sao, chỉ có về vuốt ve đầu cô, dịu dàng dỗ dành: "Đừng khóc, đừng khóc mà, học kỳ sau sẽ sớm khai giảng thôi, không lâu quá đâu."

Cô ngước mắt nhìn anh, cảm nhận độ ấm trong lòng bàn tay anh, đáng thương hỏi: "Trình Diễm, cậu ôm mình một cái được không?"

Gần như vừa dứt lời, Trình Diễm đã ôm chầm lấy cô. Làm sao anh lại không muốn ôm cô chứ, ngày nào anh cũng muốn được ôm cô, muốn ôm mãi không buông.

"Trình Diễm." Giọng nói của cô không được rõ ràng.

"Tôi ở đây." Trình Diễm đáp lại.

"Chờ thi đại học xong, tụi mình thi cùng một thành phố đi, tụi mình tiếp tục ở cạnh nhau, sau đó..." Cô dừng lại một chút, "Sau đó, mình muốn ở bên cạnh cậu mãi mãi. Trình Diễm, mình muốn gả cho cậu, muốn kết hôn cùng cậu."

Hai tay Trình Diễm khựng lại ở giữa không trung, anh không dám hỏi cô rằng, cậu biết kết hôn có nghĩa là gì không? Có biết phải đối mắt với những thứ gì khi kết hôn không? Thời thanh xuân ngây ngô, ai mà chẳng mơ mộng ảo huyền, nhưng anh không muốn phá tan giấc mơ đó nên đành nói: "Đợi thi đại học..."

Chuông điện thoại lỗi thời bỗng vang lên, Lâm Đang lui ra khỏi ngực anh, cô lau nước mắt, nhận cuộc gọi.

"Em đang ở đâu vậy? Chú Hứa mời nhà mình đi ăn cơm trưa, cần anh tới đón em không?"

Trong điện thoại truyền đến giọng nói đàn ông, Trình Diễm nhìn Lâm Đang, không nói chuyện.

Lâm Đang cũng nhìn thoáng qua Trình Diễm, trả lời: "Không cần đâu, em tự ngồi xe về được, cúp máy trước."

Cô tắt máy, nhanh chóng giải thích: "Là anh mình, anh trai ruột."

Trình Diễm cười, nhẹ nhàng vén những sợi tóc dính trên mặt cô: "Tôi biết rồi, cậu mau về đi."

Cô gật đầu, đi theo anh về chỗ cây long não, sau khi ngồi vào xe, cô khẽ chạm vào hạt châu trên lắc tay.

Trình Diễm cảm giác được, bèn chọc nhẹ vào.

Lâm Đang cũng cảm nhận được, ngồi trên xe cười với anh, vẫy tay chào khi thấy bóng dáng anh ngày càng xa.

Xe không về lại nhà cô mà trực tiếp đi đến nhà hàng, Lâm Đang vẫn chưa thoát khỏi cảm xúc từ cuộc gặp trước đó, ỉu xìu ngồi ở góc bàn ăn, nhìn chằm chằm chiếc lắc trên cổ tay.

Hứa Phục Triều ngồi đối diện cô, nhìn thoáng qua đã thấy chiếc lắc trên tay. Anh ta cong môi, bưng ly nước uống một ngụm rồi nói: "Nghe nói Đang Đang có một người bạn đặc biệt tốt ở lớp."

Lâm Đang lập tức xụ mặt, im lặng nhìn bóng dáng mơ hồ trước mắt.

Trên bàn vừa mới dọn lên món salad, Lâm Mặc liền gắp một đũa: "Có phải cái bạn họ Tống gì đó, học ở lớp nghệ thuật không?"

"Không phải, là người khác, em còn nghe nói lần này cậu ta thi cuối kỳ rất tốt." Hứa Phục Triều đáp.

"Giỏi ghê, giỏi ghê." Lâm Mặc gật đầu, rồi hỏi Lâm Đang, "Sao anh chưa nghe em nhắc đến lần nào vậy? Anh nhớ trước đó em cứ kể về cái bạn họ Tống với mẹ mỗi ngày mà."

Lâm Đang rũ xuống mắt, vuốt ve lắc tay, thấp giọng nói: "Chỉ là bạn bình thường thôi, không có gì để nói cả."

Ý cười trên mặt Hứa Phục Triều càng đậm: "Chiếc lắc trên tay em là do cậu ta tặng nhỉ?"

Lâm Đang không biết bản thân đã chọc đến Hứa Phục Triều khi nào, mà anh ta cứ một hai phải làm khó cô. Cô nhanh chóng lẩm bẩm một câu: "Đây

là quà sinh nhật cậu ấy tặng em."

"Còn tặng quà sinh nhật cho em cơ á? Để anh xem thử coi?" Lâm Mặc ngang ngược mà kéo tay Lâm Đang, nhìn trái nhìn phải một lượt, "Cái lắc này là của hãng nào vậy, sao anh chưa từng thấy qua lần nào?"

"Là một brand nhỏ thôi, anh không biết nó đâu." Lâm Đang muốn rút tay về, Lâm Mặc lỡ tay chạm vào hạt châu, ngay sau đó, hạt châu liền rung lên.

Lâm Mặc hiếu kỳ nói: "Úi, cũng hay ho ấy chứ, còn nhúc nhích được cơ à?"

Hứa Phục Triều tỏ vẻ ngộ ra điều gì đó: "Hình như em từng thấy cái lắc này trên mạng rồi, là loại có thể cảm ứng được, đúng không?"

Lâm Mặc gãi gãi đầu, bừng tỉnh: "Ồ ~ ra là vậy. Mấy cô gái nhỏ bọn em bây giờ, kết bạn mà cứ giống như đang yêu đương nhỉ."

1602 words
07.01.2025

Chương 51 : Ngoài Đang Đang ra, anh không cần ai khác

Editor: Hann

Đồ ăn đã dọn sẵn, bà ngoại nhìn qua rồi gọi: "Lâm Mặc, đến giờ ăn rồi, đừng nói chuyện nữa."

Mấy người lớn trên bàn bắt đầu nói chuyện, chẳng ai để ý đến Lâm Đang nữa. Đến khi dùng bữa xong, Lâm Mặc mới thấy có gì đó không ổn, khẽ hỏi: "Người bạn đó của em là con trai hay con gái vậy?"

Lâm Đang cụp mắt, đáp: "Là con gái."

"Ồ, vậy hả?" Lâm Mặc không còn nghi ngờ gì nữa, khoác vai Hứa Phục Triều tiếp tục trò chuyện.

Lâm Đang thở phào nhẹ nhõm, khẽ nhấn vào chuỗi hạt trên tay, vài giây sau cảm nhận được hạt rung nhẹ, khóe môi cô cong lên.

Sáng hôm sau, cô lên chuyến bay đến thành phố Vân và đáp xuống vào buổi trưa. Thư ký của mẹ cô đã đợi sẵn ở sân bay, cả nhóm nhanh chóng về biệt thự ở thành phố Vân.

Người giúp việc đã chuẩn bị sẵn bữa trưa, bố cô đang ngồi trên sofa đọc tạp chí khoa học, nghe thấy tiếng động liền đứng dậy: "Con về rồi à? Đồ ăn xong hết rồi, rửa tay rồi chuẩn bị ăn cơm đi."

Lâm Mặc đảo mắt xung quanh: "Mẹ con đâu rồi ạ?"

"À, bà ấy vẫn còn ở công ty, tối mới về được." Bố Lâm đứng dậy, kéo Lâm Đang ngồi cạnh, gắp thức ăn cho cô: "Đang Đang à, dạo này việc học hành thế nào rồi?"

Lâm Đang chậm rãi ăn, đáp: "Vẫn như mọi khi thôi ạ."

Bố Lâm gật đầu: "Mắt con có thấy khó chịu gì không?"

"Dạ không."

"Đợi mẹ con về, chúng ta sẽ đi kiểm tra lại lần nữa." Bố cô nhẹ nhàng nói, "Anh con bảo dạo gần đây con muốn ra nước ngoài phẫu thuật, có chuyện gì à?"

Lâm Đang lắc đầu: "Không có gì đâu ạ, chỉ là tự dưng con nghĩ đến thôi."

Cô biết mình không thể né tránh câu hỏi này, và đúng như dự đoán, tối đến khi mẹ cô về, lại là một lượt hỏi han tương tự.

Cả nhà thay phiên quan sát cô mấy ngày liền, không thấy gì bất thường mới an tâm. Còn Lâm Đang thì cũng nhẹ nhõm hơn, suốt một tuần nay cô bị theo dõi chặt chẽ, làm gì cũng không thoải mái. Kỳ nghỉ hè đã bắt đầu được một tuần mà cô còn chưa gọi cho Tống Noãn, tất nhiên cũng chưa liên lạc với Trình Diễm.

Trở về phòng, cô cầm điện thoại lên, trước tiên gọi cho Tống Noãn, nhưng không ai bắt máy. Cảm thấy yên tâm, cô liền nhắn tin cho Trình Diễm.

Đợi một lát không thấy anh trả lời, cô khẽ nhấn vào chuỗi hạt trên tay. Chưa đầy ba giây, hạt rung nhẹ, rồi điện thoại nhận được tin nhắn hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Cô mỉm cười, khẽ hạ giọng nói vào điện thoại: "Mình muốn nghe giọng của cậu."

Tin nhắn vừa gửi đi, video call đã được kết nối ngay lập tức.

Nhìn vào màn hình, tim Lâm Đang đập loạn nhịp, cô cẩn thận bấm nút nhận cuộc gọi, rồi thấy dáng hình mờ ảo của thiếu niên dưới ánh đèn.

"Cậu đang ở đâu thế?" Cô lên tiếng, giọng run rẩy.

"Ở nhà." Trình Diễm vừa phân loại xong bưu kiện, về đến nhà thì ra mồ hôi, mới tắm xong, tóc vẫn còn ướt, "Cậu có nhìn rõ tôi trong video không?"

Lâm Đang lắc đầu: "Không rõ lắm, chỉ thấy bóng dáng mờ mờ thôi. Trình Diễm, có phải cạnh mũi cậu có một nốt ruồi không?"

Trình Diễm tiến lại gần camera một chút, cô nhìn thấy chấm đen đó, liền làm nũng: "Trình Diễm, mình muốn chạm vào nó."

Trình Diễm hơi ngạc nhiên, lùi lại một chút, khuôn mặt hơi đỏ lên, khẽ nói: "Được, để đến lúc tựu trường nhé."

Lâm Đang cười ngớ ngẩn, hỏi tiếp: "Dạo này cậu làm gì thế?"

Anh thẳng thắn: "Tôi đi làm thêm."

"Có phải rất vất vả không?" Lâm Đang chắc chắn, "Chắc là rất mệt rồi, trời thì nóng, cậu nhớ nghỉ ngơi và uống nhiều nước nhé. Nếu cần tiền thì mình có thể cho cậu mượn, sau này cậu trả lại mình cũng được."

Trình Diễm im lặng nhìn cô, đưa tay ra như muốn chạm vào mặt cô qua màn hình: "Tôi biết rồi, Đang Đang."

Cô mỉm cười, cầm điện thoại lên khoe cho anh xem căn phòng của mình, nội thất, tủ quần áo và những món đồ trang trí trên bàn học. Cô kể cho anh nghe mấy ngày qua mình đã làm gì, gặp chuyện gì thú vị.

Ánh mắt của Trình Diễm không rời khỏi cô, chăm chú lắng nghe từng lời cô nói, đáp lại từng câu.

Mãi đến khi bên ngoài có tiếng gõ cửa, Lâm Mặc đến tìm cô, Lâm Đang mới khẽ nói tạm biệt với Trình Diễm, còn không quên dặn dò anh đừng làm việc quá sức.

Ngay sau đó, Lâm Mặc đã xông vào phòng: "Em đang nói chuyện với ai mà cười tươi thế? Lại còn đeo tai nghe nữa?"

Lâm Đang giật mình, tỏ vẻ bực bội để che giấu sự ngại ngùng: "Anh, em đã nói bao nhiêu lần rồi, em lớn rồi, anh không được vào phòng em mà không xin phép!"

Bà ngoại đi ngang qua, nghe thấy liền đồng tình: "Đang Đang nói đúng đấy."

Lâm Mặc quay đầu nhìn thoáng qua, rồi rụt lại: "Được rồi, được rồi, anh nhớ rồi. Anh chỉ muốn hỏi em là mai có muốn đi chơi với anh không?"

"Em không đi đâu." Cô chẳng hứng thú gì với việc đi chơi với anh trai. Mỗi lần đi, cô đều bị bỏ mặc ở một góc, không ai chủ động nói chuyện, nếu có thì cũng chỉ là những câu xã giao.

"Ok, ok." Lâm Mặc rời đi, tiện tay đóng cửa lại.

Lâm Đang tức muốn chết, nếu Lâm Mặc không đến thì cô đã có thể trò chuyện với Trình Diễm lâu hơn rồi. Giờ thì hay rồi, cô không thể gọi lại lần nữa. Cô nghĩ ban ngày Trình Diễm còn phải đi làm thêm, tối chắc chắn mệt mỏi, cần nghỉ ngơi sớm, mình không nên làm phiền thêm.

Nhưng Trình Diễm vẫn chưa ngủ được, anh nằm trên giường nhắm mắt, trong đầu chỉ toàn hình ảnh của Lâm Đang, mãi không sao chợp mắt được, đành ngồi dậy, bật đèn và lấy một cuốn sách ra đọc.

Cuốn sách này được anh tìm thấy ở tiệm sách cũ, các trang đã cũ nát đến mức ảnh hưởng đến việc đọc, nhưng anh vẫn lật qua vài trang. Đây là một câu chuyện đầy lãng mạn và lắt léo, mà chắc chắn Lâm Đang sẽ thích. Anh dự định khi đến tiết thể dục sẽ kể cho cô nghe.

Anh đang đọc dở thì ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa ầm ầm, lông mày anh lập tức nhíu chặt.

Chỉ cần nghe âm thanh đó, anh đã biết là ai. Anh không muốn mở cửa, tắt đèn giả vờ đã ngủ. Một lúc sau, tiếng động bên ngoài mới dứt.

Anh biết người đó sẽ vào từ cửa hông, nhưng tất cả các cửa phòng anh đã khóa lại, dù có vào nhà cũng không vào được phòng anh.

Đúng như dự đoán, vài phút sau, người cha say xỉn của anh bắt đầu đập cửa phòng phía sau điên cuồng, vừa đập vừa chửi bới, những lời lẩm bẩm chẳng rõ ràng.

Anh lặng lẽ lấy tai nghe nhét vào tai, chỉnh âm lượng lên mức cao nhất, phát bài hát mà anh và Lâm Đang từng nghe chung trong giờ học máy tính.

Tiếng chửi bới bên ngoài bị anh phớt lờ, trong đầu chỉ có hình bóng của Lâm Đang.

Đến khi đêm đã khuya, anh ngáp một cái, tai vẫn đeo tai nghe, rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, anh không thấy bóng dáng người kia ở nhà, tâm trạng nhẹ nhõm hẳn. Tuy nhiên, trong bếp chỉ còn lại vài cái bát đã bị đập vỡ.

Anh nhặt lên một chiếc bát inox, cố nắn lại chỗ bị móp rồi rửa sạch và cất vào phòng mình.

Sau khi vệ sinh cá nhân, anh khóa cửa phòng, mang theo điện thoại và chìa khóa rồi thẳng tiến đến chỗ phân loại hàng hóa.

Người đàn ông làm cùng anh cũng vừa đến, chào hỏi: "Đến sớm thế."

"Không sớm lắm đâu." Anh đeo găng tay, bắt đầu bốc xếp hàng hóa dưới sàn.

"Bố cậu vẫn còn đánh bạc ngoài kia hả?"

"Ừ." Trình Diễm thản nhiên đáp.

Người kia khuyên: "Cậu cũng nên khuyên ông ấy chứ. Dù sao cũng là cha ruột, không thể mặc kệ mãi được. Cậu nhìn xem, cậu sắp tốt nghiệp rồi, sau này còn lấy vợ nữa. Nhà cửa thế này thì ai dám lấy cậu?"

Trình Diễm không muốn tranh cãi, nếu có thể khuyên được thì đâu đến nỗi như hôm nay. Anh đáp qua loa một câu rồi tiếp tục làm việc. Anh đã tìm thấy một khu trượt tuyết trong tỉnh, định dành dụm ít tiền, trước kỳ thi đại học sẽ dẫn Lâm Đang đi trượt tuyết.

Còn chuyện kết hôn, cuộc đời này ngoài Đang Đang ra, anh không cần ai khác.

Anh cúi xuống nhìn chiếc vòng tay được bảo vệ trong găng tay, chợt cảm thấy cuộc sống hiện tại cũng không quá khó khăn như trước.

Suốt cả kỳ nghỉ hè, anh hầu như không có ngày nào nghỉ ngơi, chỉ thỉnh thoảng gọi điện cho Lâm Đang. Thoáng cái đã đến giữa tháng Tám, sắp đến ngày tựu trường. Trước hôm đó, anh và Lâm Đang đã nói chuyện, vẫn sẽ gặp nhau dưới gốc cây quen thuộc.

Sáng sớm, anh đã có mặt ở đó đợi. Khi thấy chiếc xe quen thuộc tiến đến từ xa, anh chỉ muốn chạy ngay ra đón cô.

Xe nhanh chóng dừng lại trước mặt, người từ trong xe bước ra, tiến về phía anh.

"Trình Diễm!"

"Ừ." Anh cúi đầu, khẽ mỉm cười, "Vào trường thôi."

Lâm Đang gật đầu, sánh bước bên anh đi vào trường. Theo sau họ, tiếng chuông lắc leng keng vang vọng suốt cả đoạn đường, thu hút ánh mắt của

mọi người.

"Ơ? Ai dắt chó vào trường thế?" Có người hỏi.

1787 words
07.01.2025

Chương 52 : Cậu không phải là chó

Editor: Hann

Xung quanh vang lên một tràng cười lớn, Lâm Đang cũng không nhịn được mà khẽ mỉm cười nhìn Trình Diễm, nhỏ giọng: "Hay là sau này đừng đeo cái này nữa nhé? Chúng ta có vòng tay rồi mà, đúng không?"

Cô đùa nghịch mấy viên ngọc trên chiếc vòng tay, Trình Diễm lập tức cảm nhận được sự rung động từ phía bên kia.

Đi đến chỗ ít người, anh mới khẽ nói với Lâm Đang: "Không sao đâu, tôi sẵn sàng làm chó của cậu mà."

Lâm Đang không cười nữa, ngược lại cô mím môi, nắm nhẹ quai ba lô của anh, nghiêm túc nói: "Không phải đâu, cậu không phải chó, cậu là người, là Trình Diễm. Cậu không thể làm chó được, cậu phải là..."

Cô kịp thời dừng lại, nhưng Trình Diễm hiểu cô muốn nói gì tiếp theo, anh mỉm cười: "Được."

"Ừm..." Cô cũng biết Trình Diễm đã hiểu, khuôn mặt thoáng ửng hồng nhưng giọng vẫn rất nghiêm túc, "Tóm lại, từ giờ cậu không được nói mình là chó nữa, nghe chưa?"

"Được." Trình Diễm cười nhẹ đáp lại.

Kỳ học này, nhà trường đã sắp xếp lại học sinh các lớp, mãi đến khi đứng trước bảng thông báo, Lâm Đang mới nhớ ra Trình Diễm thi cuối kỳ đứng thứ hai toàn khối. Theo lý, anh sẽ được chuyển sang lớp chọn, tức là lớp 8.

Cô nắm chặt quai ba lô, nhìn vào bảng thông báo dày đặc chữ, giọng có chút lo lắng: "Trình Diễm, có phải cậu sẽ chuyển sang lớp khác không?"

Trình Diễm cũng quên mất chuyện này, anh liếc nhìn bảng, quả nhiên tên mình và Lâm Đang không cùng lớp. Anh mím môi: "Tôi sẽ nói chuyện với cô giáo, tôi không muốn sang lớp 8, vẫn muốn ở lại lớp 5."

"Liệu có được không?" Lâm Đang theo sau anh, "Nhưng hình như lớp 8 có môi trường học tập tốt hơn mà?"

"Cũng chẳng khác gì lắm, chỉ là tiến độ học nhanh hơn chút thôi."

Vừa nói, họ đã đến trước cửa văn phòng. Anh bảo Lâm Đang đợi ngoài, rồi gõ cửa bước vào.

Cô giáo chủ nhiệm đang có mặt cùng với vài thầy cô khác. Thấy anh vào, cô chủ nhiệm lên tiếng trước: "Trình Diễm, kỳ thi vừa rồi em làm rất tốt, sang lớp 8 rồi thì phải tiếp tục cố gắng nhé. Điểm tiếng Anh của em còn nhiều tiềm năng lắm, nếu cải thiện được, biết đâu kỳ thi đại học em có thể vào top 50 toàn tỉnh đấy."

Nghe tiếng trò chuyện, các thầy cô khác cũng tò mò nhìn về phía anh, muốn xem cậu học sinh này trông thế nào.

Nhưng Trình Diễm không bận tâm lắm đến những lời đó, anh nói thẳng: "Thưa cô, em không muốn sang lớp 8, em muốn ở lại lớp 5."

Có một thầy giáo nghe vậy thì tò mò: "Ồ, mọi người đều muốn vào lớp chọn, sao em lại muốn ở lại lớp 5? Có phải cô giáo chủ nhiệm dạy giỏi quá

không?"

Cô giáo chủ nhiệm mỉm cười, không nói gì, hạ giọng một chút: "Em và cô đều biết lý do em muốn ở lại lớp 5, nhưng cô muốn khuyên em một câu: Năm cuối cấp rất quan trọng. Đừng nghĩ bây giờ em thi được điểm cao là thi đại học cũng sẽ như vậy. Hơn nữa, danh sách phân lớp không phải do cô quyết định, em tìm cô cũng vô ích thôi."

Trình Diễm bỏ qua những lời trước đó, hỏi thẳng: "Vậy phải tìm ai ạ?"

"Em phải tìm cô phụ trách khối."

Vừa dứt lời, một giọng nói vang lên từ ngoài cửa: "Ai đang tìm tôi thế?"

Trình Diễm quay người lại, nhìn thẳng vào người vừa đến: "Thưa cô, em muốn tìm cô. Em không muốn chuyển sang lớp 8, em muốn ở lại lớp 5."

Cô phụ trách khối nhìn anh một lát, cầm ly trà ngồi xuống chỗ của mình, tiện tay kéo một cái ghế khác, mời anh ngồi: "Em là Trình Diễm đúng không? Nào, nói cho cô nghe tại sao em không muốn sang lớp 8?"

Trình Diễm bước đến ngồi xuống, không chút ngập ngừng: "Bạn em ở lớp 5. Mắt cô ấy không tốt, cần có em giúp đỡ."

"Ồ!" Cô phụ trách khối vặn nắp ly chặt lại, liếc nhìn các thầy cô xung quanh, cười nói: "Không có ai khác trong lớp có thể giúp em ấy à? Em ấy nhất định phải cần đến em sao?"

Trình Diễm trả lời: "Đúng vậy. Cô ấy cần một người kiên nhẫn để đi cùng trong giờ học. Nếu không có em, cô ấy không thể tham gia các tiết học ngoài trời, chỉ đành ngồi lại trong lớp. Năm cuối cấp bận rộn, không phải ai cũng có đủ thời gian để giúp cô ấy."

Cô phụ trách khối cười đùa: "Thế tại sao em lại có thời gian?"

"Vì cô ấy đối xử với em rất tốt. Học phí kỳ hai lớp 10 của em là do cô ấy cho mượn."

Cả văn phòng chìm vào im lặng, ngay cả tiếng bút viết cũng ngừng lại. Các thầy cô ít nhiều đều biết về hoàn cảnh gia đình của Trình Diễm, nhưng không ai ngờ tình hình đã khó khăn đến mức này.

Sau một lúc im lặng, cô phụ trách khối thở dài: "May mà giờ học vẫn chưa bắt đầu. Thôi được, em cứ ở lại lớp 5 đi. Nhưng nhớ là không được để việc học sa sút đâu đấy."

"Em cảm ơn cô." Trình Diễm cúi đầu đáp.

"Sau này có khó khăn gì, nhớ nói với thầy cô, nhà trường giúp được gì sẽ cố gắng giúp." Cô phụ trách khối đứng dậy, vỗ nhẹ lên vai Trình Diễm, "Đi đi."

Trình Diễm lại nói lời cảm ơn, rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng, ánh mắt chạm ngay phải ánh nhìn của Lâm Đang.

Phòng giáo viên cách âm không tốt lắm, anh biết cô đã nghe thấy mọi chuyện. Không nói gì thêm, anh chỉ khẽ nói: "Đi thôi, về lớp."

Đi được một đoạn, Lâm Đang đột ngột dừng lại.

Trình Diễm cũng dừng theo, quay lại nhìn cô, mỉm cười hỏi: "Sao vậy?"

Cô cắn môi, giọng nhỏ nhẹ: "Lúc đó cậu mượn tiền mình là để đóng học phí đúng không?"

Lâm Đang lại muốn khóc. Học phí trung học cấp ba chỉ có 500 tệ, vậy mà Trình Diễm cũng không có đủ. Cô không ngờ hoàn cảnh của anh lại khó khăn đến mức ấy.

Cô hỏi: "Bố mẹ cậu đâu rồi?"

"Mẹ tôi..." Trình Diễm định nói "Mẹ tôi mất rồi", nhưng anh đổi giọng, dùng cách nói nhẹ nhàng hơn, "Mẹ tôi đã qua đời, còn bố thì không quan tâm đến tôi."

Lâm Đang bước lên một bước, nắm lấy vạt áo của anh, nghẹn ngào hỏi: "Thế cậu không còn người thân nào khác sao?"

Giọng anh bình thản: "Không còn."

"Mình..." Lâm Đang không biết phải nói gì.

"Nếu cậu muốn biết thêm thì đến giờ thể dục tôi sẽ kể. Còn bây giờ chúng ta vào lớp trước đã." Trình Diễm không hề giận, cũng chẳng tỏ ra buồn bã, anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, "Đi nào, vào lớp thôi."

"Ừm." Lâm Đang buông tay, lặng lẽ đi theo anh.

Trong lớp đã có khá nhiều học sinh. Có người nhìn thấy Trình Diễm, liền lên tiếng: "Cậu vào nhầm lớp rồi à? Không phải cậu nên ở lớp 8 trên tầng hai sao?"

Trình Diễm cầm lấy ba lô của Lâm Đang, đặt lên bàn sát tường, kéo ghế để cô ngồi xuống. Sau đó, anh cũng đặt ba lô của mình xuống rồi đáp: "Tôi đã nói với thầy cô rồi, tôi sẽ ở lại lớp 5."

Cả lớp nhao nhao lên, ai cũng biết lý do vì sao, nhưng chẳng ai biết anh đã thuyết phục thầy cô bằng cách nào. Mọi người đều muốn kéo lại gần để nghe ngóng chuyện, nhưng chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Trình Diễm, tất cả đều dừng bước.

Lâm Đang không hiểu vì sao mọi người lại đột nhiên giải tán, nhỏ giọng hỏi: "Có phải thầy cô đến không?"

Trình Diễm cười thầm, nghĩ bụng, có lẽ là do mình trông quá đáng sợ nên đã dọa họ chạy mất.

"Không, chưa vào lớp đâu, cậu cứ dọn dẹp bàn học đi." Anh gỡ tờ giấy trắng dán trên bàn của Lâm Đang, giúp cô sắp xếp lại đồ đạc. Những quyển sách phủ bụi sau một kỳ nghỉ hè đã bám khá nhiều bụi. Anh cầm sách lên, phủi sạch rồi xếp gọn gàng lại chỗ cũ.

Lâm Đang không muốn đứng yên, cô cũng bắt đầu giúp anh sắp xếp sách vở. Cuối cùng, tay hai người đều bị bám đầy bụi.

1523 words
08.01.2025

Chương 53 : Muốn bị phạt hả?

Editor: Hann

Trình Diễm lắc đầu, mỉm cười bất lực rồi nhẹ nhàng bảo Lâm Đang đi rửa tay cùng anh.

Giáo viên học kỳ này cũng không khác gì nhiều so với học kỳ trước, hầu như chẳng cần giới thiệu bản thân mà vừa vào lớp đã bắt đầu dạy ngay.

Mới đầu năm học, học sinh lớp 12 chẳng ai có chút cảm giác khẩn trương gì, đứa thì lơ đễnh, đứa thì nói chuyện rôm rả.

Lâm Đang nghe loáng thoáng có người bàn tán ở hàng ghế phía trước, rằng lớp trưởng đã thay Trình Diễm để sang lớp 8. Cô khẽ chọc vào tay Trình Diễm, bảo anh nghe thử, nhưng anh chỉ nắm lấy ngón tay cô, ra hiệu cô chăm chú nghe giảng.

Mấy đứa ngồi phía sau thấy vậy cười khúc khích, làm chẳng ai còn tập trung học được nữa.

Từ đó, danh hiệu "thánh cưng chiều" của Trình Diễm lại được nâng lên một tầm cao mới, trở thành "siêu thánh" của toàn khối 12. Tiếng tăm này lan rộng khắp cả khối 11, khối 10.

Những chuyện này Lâm Đang hoàn toàn không hay biết. Cô ngồi xổm dưới gốc cây bên sân trường, tay cầm nhành cây nhỏ vẽ vời lên mặt đất khô cằn, lắng nghe Trình Diễm kể chuyện hồi bé. Càng nghe, mặt đất khô dần biến thành bùn.

"Vậy có bao giờ cậu cảm thấy ghét cuộc sống này không?" Cô hỏi.

"Hồi trước thì có," Trình Diễm trả lời. Làm sao mà anh không ghét chứ, thậm chí là căm thù.

Mẹ anh suốt ngày ngồi lì ở sòng mạt chược, còn bố thì dính lấy chiếu bạc.

Sau này mẹ mất, bố anh lại nhiễm thói cờ bạc, lao vào chứng khoán và cờ bạc online, tiền mất như nước, đến mức chẳng còn một xu dính túi. Gia cảnh vốn đã khó khăn, giờ lại càng thêm khốn đốn.

Hồi nhỏ, anh gần như không có nổi một bữa ăn đúng giờ, quần áo thì toàn mặc đồ người ta thải ra. Đến mùa đông, tay chân anh nứt nẻ đến rớm máu.

May mắn là lúc đó ông nội vẫn còn sống, và khi ấy chưa phải đóng học phí, nên anh mới học hết tiểu học và trung học.

Nhưng trẻ con ở độ tuổi ấy thì thường ganh đua, so sánh. Còn với những đứa nhà nghèo như anh, chẳng ai muốn kết bạn. Đã thế, nhà anh không phải mất hoàn toàn khả năng lao động, nên muốn xin trợ cấp hộ nghèo cũng chẳng dễ.

Ban đầu, anh học rất giỏi, nhưng vì chuyện gia đình, nhiều bạn học coi thường, bắt nạt anh. Thầy cô chứng kiến nhiều cũng dần mất đi sự cảm thông ban đầu, thay vào đó là sự chán chường, bực bội.

Sau này, anh nhận ra mình không thể để lộ điểm yếu. Một người tay trắng như anh, nếu để người khác nhìn thấy sự khao khát và yếu đuối của mình thì rất nguy hiểm.

Anh thà giả vờ là một kẻ bế tắc cùng đường, vì ít nhất người như thế không ai dám ức hiếp.

Anh chỉ kể với Lâm Đang vài chuyện không quá bi thảm, nhưng cô đã khóc không thành tiếng.

Anh thầm cảm thấy may mắn. May mà bên cạnh cô chỉ có một mình anh gặp khó khăn, chứ nếu không, cô sẽ phải chia sẻ sự đồng cảm của mình cho không biết bao nhiêu người nữa.

"Hồi trước ghét cuộc sống lắm, nhưng giờ không còn ghét như vậy nữa." Anh nói.

Lâm Đang mắt đỏ hoe nhìn anh: "Tại sao?"

Vừa khóc, Trình Diễm vừa cười, đưa tay lau nước mắt cho cô: "Vì bây giờ tôi có cậu rồi."

Lâm Đang càng khóc dữ hơn, vứt nhành cây trong tay đi và lấy tay lau nước mắt cho anh: "Trình Diễm, đừng khóc nữa, mình sẽ luôn ở bên cậu mà."

Trình Diễm chỉ cười, không nói gì thêm.

Anh nghĩ, trên đời làm gì có ai ngốc như Lâm Đang, may mà cô gặp được Trình Diễm, anh sẽ không bao giờ ức hiếp cô.

Tiếng chuông hết giờ vang lên lúc nào không hay. Học sinh trên sân đều lục tục trở về lớp, Trình Diễm cũng kéo Lâm Đang đứng dậy.

Vì ngồi xổm quá lâu, chân Lâm Đang bị tê, cô phải vịn vào tay Trình Diễm, nửa người nghiêng cả vào anh, nhảy lò cò trên một chân.

Chân Trình Diễm cũng bị tê, nhưng anh chẳng nói gì, chỉ liên tục nhắc cô đi chậm lại.

"Làm gì đấy? Làm gì đấy?!" Một thầy giáo đeo thẻ trên cổ hét lên với cả hai.

Trình Diễm nhìn vào tấm thẻ, trên đó ghi "Giáo vụ".

"Giữa ban ngày ban mặt, hai em làm gì vậy? Đã học lớp 12 rồi mà còn muốn bị kỷ luật à?"

"Thầy ơi, chân em bị tê, không đứng vững, bạn em chỉ đang đỡ em thôi." Lâm Đang vội vàng giải thích.

Thầy giáo kia chống cái bụng bia của mình, ánh mắt dò xét nhìn cả hai: "Lớp em không có bạn nữ nào khác à?"

Trình Diễm thật thà trả lời: "Có, nhưng họ về trước cả rồi. Hay thầy đỡ bạn ấy giúp em?"

Thầy giáo nghẹn lời, lùi lại hai bước rồi hỏi tiếp: "Hai đứa lớp nào? Tên là gì?"

"Lớp 5, em là Lâm Đang."

"Trình Diễm."

Thầy giám thị phẩy tay, tỏ vẻ chán ghét: "Đi đi, đi đi."

Cả hai nhanh chóng chuồn mất. Đi được vài bước, lại bị gọi lại: "Ê, ê! Em là Trình Diễm, học kỳ trước thi đứng nhì toàn khối phải không?"

Trình Diễm quay lại: "Dạ, đúng ạ."

Thầy giám thị gật đầu: "Tiếp tục học hành cho tốt, đừng có làm mấy chuyện không phù hợp với lứa tuổi của mình."

Trình Diễm lại gật đầu đồng ý, rồi cùng Lâm Đang chạy đi xa.

Chỉ đến khi chạy vào lớp, cả hai mới bật cười, chẳng rõ vì sao lại cười, nhưng cảm giác thật vui vẻ.

Sau tiết thể dục là tiết hóa. Trong giờ, thầy giáo gọi Trình Diễm trả lời rất nhiều lần. Không chỉ tiết hóa, các giáo viên khác cũng ngày càng thích gọi annh trả lời câu hỏi.

Lâm Đang rất vui khi thấy Trình Diễm trở thành một người được yêu mến. Cô từng hỏi anh rằng sau này chắc chắn sẽ có rất nhiều bạn, liệu anh có vui không. Nhưng anh chỉ cười mà không trả lời.

Có lẽ người đau đầu nhất với Trình Diễm là cô giáo dạy tiếng Anh, vì môn duy nhất kéo tụt thành tích của anh là tiếng Anh. Cô ấy đã trò chuyện với anh nhiều lần.

Nhiều lần Lâm Đang cũng ở bên cạnh nên cô biết lý do Trình Diễm không giỏi tiếng Anh là vì phần nghe của anh không tốt.

Trong trường không thể công khai lấy điện thoại ra, nên vào cuối tuần, Lâm Đang đã mua một chiếc máy nghe nhạc nhỏ, tải về một số bài nghe tiếng Anh, và cả vài bài hát, rồi mang đến cho Trình Diễm vào thứ Hai.

Vừa ngồi xuống chỗ của mình, cô lấy từ trong cặp ra một túi vải nhỏ, đưa cho anh: "Cho cậu nè."

Trình Diễm nhận lấy túi vải, mở ra, thấy bên trong là một chiếc máy nghe nhạc, liền ngước lên nhìn cô hỏi: "Đây là gì vậy?"

Cô giải thích: "Cô giáo tiếng Anh bảo là phần nghe của cậu kéo thành tích xuống, nên mình mua cái này cho cậu. Sau này trong giờ tự học buổi tối cậu có thể nghe, trong này mình đã tải mấy bài nghe rồi. Nếu cần thêm tài liệu nghe, chúng ta có thể ra phòng máy để tải."

Một luồng ấm áp dâng lên trong lòng Trình Diễm. Anh mở máy nghe nhạc ra, thấy trong danh sách có vài bài nghe tiếng Anh và một số bài hát, trong đó có một bài họ đã nghe cùng nhau trong giờ tin học.

"Cảm ơn Đang Đang." Anh thản nhiên nhận món quà này.

Lâm Đang cười, mắt cong cong: "Chúng ta có thể cùng nghe. Thầy chủ nhiệm nói nếu cậu cải thiện được tiếng Anh, cậu sẽ lọt vào top 50 toàn tỉnh. Người bạn tốt của mình mà thi được điểm cao như vậy, mình thấy tự hào lắm."

Trình Diễm nghe thấy những lời cô sắp nói, không khỏi cảm thấy tim mình xao xuyến, như thể rơi vào một hũ mật ngọt ngào.

Anh cười, hứa hẹn: "Tôi nhất định sẽ chăm chỉ luyện tập."

Từ khi có chiếc máy nghe nhạc, Lâm Đang và Trình Diễm thường xuyên đeo chung một cặp tai nghe, ngồi nghe bài tập nghe trong lớp.

Nhiều lần bị giám thị và giáo viên bắt gặp, nhưng khi thấy cả hai đang nghe tiếng Anh, lại không dùng điện thoại, nên họ được tha. Về sau, khi thấy họ đeo tai nghe, chẳng ai thèm để ý nữa.

Mùa hè nóng nực qua đi, trời chuyển sang thu mát mẻ dễ chịu. Sau khi ăn tối, ít người ở lại trong lớp, hầu hết đều ra sân vận động đi dạo, tập thể dục, và Trình Diễm cùng Lâm Đang cũng không ngoại lệ.

Bây giờ cả hai đã trở thành tâm điểm của toàn trường. Không ai thích hóng hớt mà không biết đến họ. Chủ yếu là vì Lâm Đang quá dễ nhận ra, cả trường chỉ có mỗi cô là nữ sinh bị suy giảm thị lực. Người đi cạnh cô chắc chắn là "thánh cưng chiều" nổi tiếng.

Trình Diễm đi trên sân vận động, cảm nhận được ánh mắt của rất nhiều người, nhưng anh chẳng quan tâm, vẫn lắng nghe Lâm Đang nói chuyện, thỉnh thoảng đáp lại đôi ba câu.

Mùa thu lãng mạn trôi qua, mặt trời dần dịch chuyển về phía chí tuyến nam, trời tối nhanh hơn. Đi chưa được bao lâu, trời đã tối sầm.

Không rõ ai là người khởi xướng, hay mọi chuyện bắt đầu thế nào, nhưng Lâm Đang đã thu gọn cây gậy dò đường của mình. Cô nắm một đầu, còn Trình Diễm nắm đầu kia, cả hai cùng chầm chậm đi dạo.

Có lúc họ bàn về việc học, có lúc lại là những chuyện nhỏ nhặt không liên quan. Có người thấy hai người đi sát nhau, tưởng rằng họ đang nắm tay nhau công khai trong trường, nhưng khi lại gần, mới phát hiện tay hai người không chạm vào nhau.

Thế là Trình Diễm lại có thêm biệt danh mới: "Chiến thần tình cảm trong sáng."

Nhưng rồi không biết ai đó mách với thầy cô, một buổi tối, khi trời đã tối hẳn, giám thị bắt gặp cả hai, trước sự chứng kiến của bao người, ông đưa họ vào văn phòng.

Cả lớp học bắt đầu xôn xao bàn tán:

"Chết thật, lần này Trình Diễm có bị phạt không nhỉ?"

"Không đâu, cậu ấy học giỏi thế mà, thầy cô chắc không nỡ phạt đâu. Nhưng mà họ đâu có làm gì sai, sao lại bị bắt nhỉ?"

"Tớ cũng không biết, chắc ai đó tố giác rồi."

Trong lớp học náo nhiệt, còn văn phòng thì cũng chẳng khá hơn.

1936 words
08.01.2025

Chương 54 : Còn một năm

Editor: Hann

Giám thị, trưởng khối, giáo viên chủ nhiệm và cả thầy cô giám sát buổi tự học tối đều có mặt.

Giám thị hầm hầm nói: "Tôi đã bảo mà, hai đứa này chắc chắn có vấn đề, lần này thì hay rồi, bị tôi bắt quả tang. Các em nói xem, định làm thế nào? Gọi phụ huynh hay chịu phạt?"

"Chúng em phạm lỗi gì chứ? Sao lại phải chịu phạt?" Trình Diễm đứng thẳng người, ung dung đáp.

Giám thị bước tới hai bước, ngón tay gần như chọc vào mũi anh: "Hai đứa nắm tay nhau trên sân trường, còn định chối à?"

Anh vẫn điềm tĩnh: "Chúng em không có yêu sớm, chỉ là bạn tốt thôi."

"Bạn tốt mà nắm tay nhau à?"

"Hồi cấp hai nhảy điệu khiêu vũ học đường cũng cần nam nữ nắm tay mà. Hơn nữa, bọn em không có nắm tay nhau. Trời tối quá, em chỉ nắm cây gậy của bạn ấy, sợ bạn ấy ngã thôi, em chỉ đang giúp đỡ bạn."

Lâm Đang lúc này giơ cây gậy lên, để lộ chiếc vòng tay trên cổ tay.

Giám thị lập tức thấy chiếc vòng, gần như nhảy dựng lên, chỉ vào nó: "Vậy cái này là gì?"

Trình Diễm bình tĩnh đáp, mặt không chút biểu cảm: "Vòng tay bạn bè."

Trưởng khối cũng bước tới, lên tiếng can ngăn: "Giám thị Hào, có vẻ như anh lo hơi quá rồi. Hai em học sinh này thực sự chẳng làm gì cả, chúng tôi đều nhìn thấy."

"Không được, hôm nay nhất định phải gọi phụ huynh. Tình hình này quá sai rồi, ảnh hưởng không tốt đến môi trường học tập của trường!"

Trưởng khối kéo giám thị sang một bên, nói nhỏ: "Gia cảnh của Trình Diễm khá phức tạp, tôi nghĩ đừng gọi phụ huynh của em ấy. Cùng lắm thì bảo em ấy kiểm điểm trước lớp thôi, hơn nữa cũng chẳng có bằng chứng rõ ràng là hai em này yêu đương."

"Không được! Lẽ nào bảo tôi bắt nhầm sao?" Giám thị nói lớn, đến nỗi đứng ngoài hành lang cũng có thể nghe thấy.

Lâm Đang nhẹ nhàng nói: "Nếu nhất định phải gọi phụ huynh, thì gọi phụ huynh của em đi ạ."

Mọi người đều quay sang nhìn cô, kể cả Trình Diễm.

Anh chưa từng gặp bố mẹ của Lâm Đang, không biết họ có dễ tính không, nhưng anh biết chắc một điều là họ sẽ không ưa gì mình. Thậm chí, với khả năng của họ, hoàn toàn có thể chuyển Lâm Đang đi trường khác.

"Cứ..."

"Gọi phụ huynh của em đi ạ," Lâm Đang ngắt lời Trình Diễm, "Em và Trình Diễm không có yêu đương, bọn em chỉ là bạn tốt, cậu ấy chăm sóc

em rất tốt. Nếu thầy cô không tin, muốn gọi phụ huynh thì hãy gọi bố mẹ em."

Trưởng khối liền thuận theo: "Tôi thấy vậy cũng được. Coi như mời phụ huynh tới để trao đổi về vấn đề tuổi mới lớn, phòng ngừa trước vẫn tốt hơn."

Giám thị có vẻ nguôi giận đôi chút, chỉ vào Trình Diễm hỏi: "Thế còn cậu ta?"

Giáo viên chủ nhiệm kịp thời lên tiếng: "Bảo em ấy làm bản kiểm điểm, sau này chú ý giữ khoảng cách với các bạn nữ."

"Ừm... Thế thì tạm như vậy đi." Giám thị tìm được lối thoát, "Các em đừng trách tôi nghiêm khắc, tôi cũng chỉ muốn tốt cho các em. Còn một năm nữa là thi đại học rồi, phải có ý thức trách nhiệm. Lần này bỏ qua, về lớp đi."

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ riêng Trình Diễm vẫn giữ vẻ mặt căng thẳng, ánh mắt lạnh lùng.

Hết giờ tự học, trong giờ ra chơi, anh lặng lẽ nhìn Lâm Đang, khẽ hỏi: "Bố mẹ cậu đến rồi có bắt cậu chuyển trường không?"

Lâm Đang chớp mắt: "Chắc là không đâu. Bọn mình đâu có yêu đương gì thật, với cả chắc bố mẹ mình không đến, có lẽ bà ngoại sẽ đến thôi."

Trình Diễm vẫn lo lắng: "Lẽ ra nên để cái đầu hói ấy gọi bố tôi chứ."

Lâm Đang trấn an: "Thật sự không sao đâu, bà ngoại sẽ không nói gì mình đâu."

Trường xử lý chuyện này rất nhanh. Chiều hôm sau, sau giờ tan học, bà ngoại của Lâm Đang đã được mời đến, cùng với Lâm Đang và Trình Diễm vào trường để trao đổi.

Giáo viên chủ nhiệm rót cho bà một ly nước, ngồi đối diện bà, giải thích: "Lần này mời bà tới là vì hai cháu có mối quan hệ khá thân thiết, hôm nọ bị giám thị bắt gặp, tưởng rằng hai cháu đang yêu đương nên chúng tôi muốn trao đổi về vấn đề này."

Bà ngoại quay lại nhìn hai đứa đang đứng cạnh, sau đó mỉm cười: "Cảm ơn thầy cô và giám thị đã quan tâm. Những vấn đề tuổi mới lớn đúng là cần chú ý, nhưng cậu bạn này thì tôi biết, cậu ấy là bạn tốt của cháu nhà tôi, thường xuyên qua nhà chơi."

Giáo viên chủ nhiệm gật đầu: "Vậy thì tốt, miễn là gia đình hiểu tình hình. Giờ đang là năm cuối cấp, không thể để phân tâm."

Hai bên trao đổi một lúc, câu chuyện cũng đi đến hồi kết. Họ đứng dậy chào tạm biệt một cách lịch sự. Lâm Đang và Trình Diễm đi theo bà ngoại ra khỏi trường.

Đến cổng trường, bà ngoại dừng lại hỏi: "Hai đứa đã ăn gì chưa?"

"Ơ?" Lâm Đang đang cúi đầu đi theo, suýt nữa thì va vào lưng bà, ngẩng đầu lên rồi khẽ đáp: "Chưa ạ."

Bà ngoại gật gù: "Vậy thì đi ăn với bà nhé. Cháu cũng đi luôn."

Trình Diễm định nói gì đó nhưng lại thôi. Hai đứa nhìn nhau rồi lẳng lặng bước theo bà, lên xe đến một nhà hàng gần trường.

Bà ngoại cầm thực đơn hỏi hai đứa muốn ăn gì, nhưng không ai dám nói, cuối cùng bà tự gọi món. Bữa ăn trôi qua trong im lặng, bà ngoại không hề nhắc đến chuyện hôm trước. Sau khi ăn xong, bà đưa cả hai quay lại trường để tiếp tục buổi tự học tối.

Trình Diễm vẫn còn mơ hồ: "Cậu từng kể về tôi với bà ngoại chưa?"

Lâm Đang lắc đầu: "Mình chưa bao giờ nhắc tới cậu trước mặt họ." Cô không dám nhắc đến.

"Vậy chuyện này là sao?" Trình Diễm hỏi.

"Mình cũng không biết, có thể tối nay bà ngoại sẽ hỏi mình."

Nhưng tối hôm đó, khi về nhà, bà ngoại không hề hỏi gì. Cuối cùng, chính Lâm Đang là người lo lắng đến mức phải chủ động tìm bà để nói về chuyện này.

Cuối tuần, sau bữa trưa, cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bà ngoại ở ban công, dò hỏi: "Bà ơi, chuyện hôm trước... sao bà không hỏi con gì cả?"

Bà ngoại đang đọc báo, kéo kính xuống, nhìn cô rồi nói: "Bà nghĩ nếu con không muốn nói thì chắc hẳn con có lý do riêng. Con lớn rồi, có chút bí mật là chuyện bình thường. Bà không cần phải rõ ràng mọi chuyện, bà tin con đủ trưởng thành để tự giải quyết vấn đề của mình."

Lâm Đang bất chợt không biết phải nói gì, ngồi gỡ móng tay, mắt nhìn chằm chằm xuống đất. Một lúc lâu sau, cô mới lên tiếng: "Bà không sợ con yêu sớm ạ?"

Bà ngoại thu kính và tờ báo lại, quay sang nhìn cô: "Ở tuổi của con, bà cũng từng có người mình thích. Điều đó là rất bình thường, miễn là con biết giữ chừng mực."

"Con biết giữ chừng mực mà, con với cậu ấy chỉ là bạn tốt thôi. Chúng con đã hứa với nhau, sẽ đợi đến khi thi xong đại học mới tính tiếp..." Lâm Đang sốt sắng giải thích, suýt nữa thì nói hớ.

Bà ngoại cười nhẹ: "Các con có suy nghĩ như vậy là tốt, nên bà cũng không có gì phải lo lắng."

Lâm Đang cúi đầu: "Nhưng mẹ thì sao..."

Bà ngoại đáp: "Bà chỉ có thể nói về suy nghĩ của mình thôi, còn mẹ con nghĩ gì thì bà không biết."

Lâm Đang thở dài, trông cô như hụt hẫng.

"Nhưng," Bà ngoại chợt nhắc, "Nếu mấy lần trước con ra ngoài chơi mà đi với cậu ta, thì mẹ con chắc cũng đã biết rồi. Chú Lưu lái xe đưa đón con chắc chắn sẽ kể với mẹ con."

Lâm Đang bừng tỉnh. Hóa ra mỗi ngày đều có chú Lưu đưa đón cô đi học, sao chú ấy có thể không biết cô và Trình Diễm thân thiết? Nếu chú biết, thì mẹ cô chắc chắn cũng biết. Có khi mẹ cô đã biết về Trình Diễm từ trước khi cô kịp nhận ra mình thích cậu ấy.

Nhưng nếu mẹ đã biết mà không nói gì, thì có phải là mẹ đã ngầm chấp nhận chuyện của cô với Trình Diễm?

"Con cảm ơn bà! Con về phòng trước đây!" Lâm Đang như được tiếp thêm sức sống, nhanh chóng chạy vào phòng.

Cô muốn báo tin tốt này cho Trình Diễm biết, nhưng chỉ úp mở nói rằng có tin vui, không chịu tiết lộ là gì, khiến Trình Diễm hồi hộp mãi. Sáng thứ Hai, việc đầu tiên Trình Diễm hỏi cô là: "Tin vui gì thế?"

Lâm Đang thần bí đáp: "Thực ra mẹ mình có lẽ đã biết về cậu từ lâu rồi..."

Cô kể lại toàn bộ suy đoán của mình cuối tuần cho Trình Diễm nghe. Anh nghe xong, đại khái hiểu được: "Vậy là mẹ cậu biết về sự tồn tại của tôi, nhưng không ngăn cản chúng ta chơi với nhau."

"Đúng rồi! Biết đâu sau này mẹ còn đồng ý chuyện của chúng ta nữa thì sao?"

Trình Diễm bật cười bất lực. Không ngăn cản không có nghĩa là đồng ý, và việc làm bạn không có nghĩa sẽ chấp nhận chuyện yêu đương. Nhưng ít nhất, Lâm Đang sẽ không bị chuyển trường, và hai người vẫn còn một năm bên nhau.

1747 words
14.01.2025

Chương 55 : Trình Diễm, chúc mừng sinh nhật

Editor: Hann

Mùa thu ngắn ngủi qua đi, nhiệt độ ngày càng giảm. Trong lớp, vài cô gái đã bắt đầu suốt ngày cầm theo khăn quàng đan tay, nhất là vào những buổi chiều sau giờ tan học, khi mà màn hình điện tử chiếu phim, dưới nền chỉ nghe tiếng đan len lách cách.

Lâm Đang thu người lại, nắm chặt bút và tiếp tục tập trung nghe bài nghe qua tai nghe. Sau khi đoạn audio kết thúc, cô dễ dàng chọn được đáp án, nhưng Trình Diễm vẫn chưa hề động bút.

"Có muốn tua lại nghe lần nữa không?" Cô hỏi.

"Ừm, được thôi." Trình Diễm gật đầu, dùng máy nghe nhạc tua lại một đoạn và nghe thêm lần nữa. Nhưng dù nghe lại, anh vẫn không hiểu câu trả lời.

Lâm Đang chủ động tìm đến câu có đáp án rồi bật phát lại, nghe xong, cô tháo tai nghe ra và nhắc lại câu đó cho anh.

Trình Diễm cười khổ: "Vẫn không hiểu nó có nghĩa gì."

"Cậu thử viết lại những gì mình đọc nhé, bắt đầu là 'There are...' " Lâm Đang cố tình nói chậm lại.

Trình Diễm làm theo, ghi lại những gì mình nghe được, nhưng cuối cùng câu văn anh viết ra lại lủng củng, thậm chí có từ còn không tồn tại.

Lâm Đang không hề nôn nóng, cô bỏ qua những âm nối, âm yếu và ngữ điệu, rồi đọc lại một lần nữa.

Lần này, Trình Diễm hiểu được đại khái, thêm các từ còn thiếu, cuối cùng câu văn đã hoàn chỉnh và đáp án cũng nằm ngay trong đó.

"Cậu thấy không?" Lâm Đang vừa nói vừa vẽ nguệch ngoạc trên giấy. Nét chữ nghiêng ngả như người que có chân, nhưng cô rất chăm chú. "Hai từ này có âm nối, nên cậu nghe thành âm này."

Vừa nói, cô vừa lấy máy nghe nhạc, tua lại đúng đoạn đó cho Trình Diễm nghe. Lần này âm thanh thật sự giống hệt như những gì cô vừa giải thích.

Trình Diễm kinh ngạc: "Đúng là như vậy thật..."

Lâm Đang bảo: "Sau này chỉ cần nhớ điểm này, cậu sẽ nghe hiểu thôi."

"Ừ, tôi biết rồi." Trình Diễm nhoẻn miệng cười.

"Muốn nghỉ một chút không?" Lâm Đang cũng mỉm cười, tháo tai nghe và uống một ngụm nước.

Trình Diễm lắc đầu: "Tôi muốn nghe lại thêm một lần nữa, xong rồi nghỉ."

Lâm Đang không làm phiền anh, nằm bò ra bàn, lặng lẽ ngắm nhìn góc nghiêng của anh.

Anh thật sự rất nghiêm túc, tập trung hoàn toàn vào bài nghe, ghi chép lại tất cả những câu đã nghe được trên tờ giấy, sau đó lấy tài liệu ra kiểm tra từng câu xem mình nghe sai chỗ nào.

Đây có lẽ không còn là việc học nữa, mà là một buổi hẹn hò. Họ dành tặng nhau những món quà tri thức, với kiến thức là nhân chứng cho sự đồng hành của họ.

Sau khi đã hoàn thành việc học, Trình Diễm cuối cùng cũng đặt tai nghe và bút xuống, thả lỏng ngón tay. Lâm Đang lập tức đưa ly nước cho anh: "Uống nước đi."

Ánh mắt Trình Diễm ánh lên ý cười, anh nhận lấy ly nước rồi uống một ngụm: "Muốn đi dạo không?"

"Được thôi, ngồi lâu quá cũng đau lưng rồi." Lâm Đang đứng dậy, bước theo anh ra ngoài, đồng thời xoay người vặn vẹo lưng.

Bên ngoài trời đã tối, chỉ còn thấy vài ngọn đèn phía xa. Lúc nào cũng có gió thổi qua, lạnh đến mức khiến người ta rùng mình.

Lâm Đang hỏi: "Cuối tuần sau cậu có rảnh không?"

Trình Diễm dựa người vào cột, nhìn cô đang tập thể dục chân tay, hỏi: "Có chứ, có chuyện gì à?"

Cô tiến lại gần cậu, khẽ nói: "Mình muốn tổ chức sinh nhật cho cậu mà."

Trình Diễm kìm nén sự thôi thúc muốn ôm cô vào lòng. Anh không ngờ cô vẫn nhớ đến chuyện này: "Được, cuối tuần sau tôi rảnh. Chúng ta sẽ đi đâu?"

Cô chớp chớp mắt: "Mình chưa nghĩ ra, để mình nghĩ xong rồi sẽ nói với cậu nha."

Sở dĩ cô hỏi sớm, chủ yếu là sợ đến lúc đó Trình Diễm bận việc. Cô cũng đã xem dự báo thời tiết, biết rằng hôm đó trời rất đẹp. Ngoài việc đi ăn nhà hàng, họ còn có thể ra ngoài dạo chơi.

Cuối tuần hôm đó, Trình Diễm đi xe đạp đến. Anh đến muộn vài phút, nhưng vừa dừng xe xong đã chạy ngay về phía cô.

"Xin lỗi, tôi đến muộn." Những lọn tóc mái trước trán cậu bị gió thổi bay lên rồi lại rơi xuống.

Lâm Đang nghe rõ nhịp thở gấp gáp của anh: "Không sao, mình cũng mới tới thôi. Chúng ta vào trong trước đi."

Cô cầm một chiếc hộp đựng bánh kem. Vừa nhìn thấy, Trình Diễm đã biết ngay là dành cho mình, anh tiện tay nhận lấy: "Để tôi cầm cho."

"Được." Cô đưa bánh kem cho anh, nhưng đôi tay vừa rảnh ra lại không biết để đâu, chẳng biết nên nắm quai balo hay nắm lấy tà váy.

Trình Diễm nhìn thấy qua khoé mắt, liền đưa tay nắm lấy tay cô.

Ngay khoảnh khắc đó, hai chiếc vòng tay chạm vào nhau, quấn lấy nhau.

Mặt Lâm Đang bắt đầu nóng lên, tim cũng đập loạn. Cô nhỏ giọng tìm chủ đề để nói: "Mình đã đặt bàn trước rồi, ở trên tầng hai, chúng ta lên thẳng đó là được."

"Được." Tai của Trình Diễm cũng ửng đỏ. Anh nắm tay cô, chậm rãi dẫn cô lên cầu thang, không quên nhắc nhở cô cẩn thận.

Mới hơn mười giờ sáng, chưa có nhiều người đến ăn. Cầu thang cũng không có ai lên xuống, họ chậm rãi bước từng bước một.

Hôm nay Lâm Đang mặc một chiếc váy dài màu trắng bằng vải lanh, vạt váy khá dài, nhiều lần suýt chạm vào bậc thang khiến Trình Diễm lo lắng. Anh muốn giúp cô nhấc váy lên, nhưng lại không rảnh tay.

Đến khi lên tới tầng hai, vạt váy rũ tự nhiên xuống, vừa tới mắt cá chân, không còn kéo lê trên sàn nữa.

Chỗ ngồi của họ ở gần cửa sổ lớn tầng hai, nhìn ra con phố phía ngoài. Đó là một con đường cũ kỹ, trồng đầy những cây cổ thụ cao lớn.

Mùa này lá cây chưa rụng hết, những tán lá xanh mướt vẫn đung đưa ngoài cửa sổ, thi thoảng còn nghe thấy tiếng chuông xe đạp leng keng.

Lâm Đang ngồi đối diện Trình Diễm, nhẹ nhàng đặt ba lô xuống và lấy ra một chiếc túi quà từ trong đó, đưa cho anh: "Đây là quà sinh nhật cho cậu."

Trình Diễm muốn nói rằng chỉ cần bánh kem thôi anh đã rất vui rồi, nhưng lại không muốn làm cô mất hứng. Anh nhận lấy túi quà, mở ra và nhìn thấy một chiếc hộp nhỏ, hỏi: "Cái gì đây?"

Lâm Đang có chút ngượng ngùng, đôi mắt khẽ cụp xuống, hai tay không ngừng vo lấy vạt váy: "Trong đó là mấy cái bánh quy mình tự nướng. Đây là lần đầu tiên mình làm, có lẽ không được ngon lắm..."

"Ngon lắm." Trình Diễm ngắt lời cô, "Tôi rất thích. Cậu làm rất khéo, tôi chưa bao giờ được ăn bánh quy như thế này."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh: "Cậu có muốn thử không?"

Trình Diễm mở chiếc hộp ra, như đang nâng niu một vật quý giá. Anh cẩn thận nhặt một chiếc bánh quy lên, từ từ đưa vào miệng, nhai một cách chậm rãi, không muốn nuốt vội.

"Mùi vị thế nào?" Lâm Đang khẽ hỏi.

"Rất ngon." Anh đáp, "Tôi chưa từng ăn chiếc bánh quy nào ngon như vậy."

Cuối cùng, Lâm Đang cũng nở nụ cười. Cô đứng dậy, đi đến bên cạnh anh, chỉ vào chiếc hộp quà lớn hơn và bảo: "Mình thấy mấy bạn trong lớp đan khăn tặng cho người khác, nhưng mình không biết đan nên đành phải mua một chiếc cho cậu."

Khóe mắt Trình Diễm hơi ửng đỏ, anh lắc đầu nhẹ nhàng, nói: "Cậu không cần làm vậy. Cậu đã làm rất nhiều điều cho tôi rồi, tôi thực sự rất vui, thật đấy." Chưa bao giờ anh cảm thấy hạnh phúc đến vậy.

Anh mở chiếc hộp lớn ra, bên trong là một chiếc khăn len màu be. Lâm Đang nhấc chiếc khăn lên: "Nhưng mình cũng cảm thấy rất vui khi làm những điều này. Cậu muốn thử không?"

Trình Diễm hơi nhích ra phía trước, duỗi cổ ra để cô quàng khăn cho mình.

Lâm Đang cẩn thận quấn chiếc khăn len dày quanh cổ anh, một vòng, rồi lại một vòng, cuối cùng buộc một chiếc nơ đơn giản phía trước.

Cô thì thầm: "Mình mua hai chiếc y hệt nhau, đợi đến mùa đông, chúng ta có thể đeo cùng nhau."

Bất chợt, Trình Diễm ôm chầm lấy cô, tựa đầu lên bụng cô qua lớp khăn dày. Anh không dám tưởng tượng cuộc sống của mình sẽ thế nào nếu không có Lâm Đang.

Anh biết rất rõ sự khác biệt giữa mình và cô. Lâm Đang là một người tốt như vậy, sau này dù cô ở bên ai cũng sẽ hạnh phúc. Nhưng với Trình Diễm, chỉ khi ở bên Lâm Đang, anh mới có thể tìm thấy hạnh phúc.

"Được, đến mùa đông chúng ta sẽ đeo cùng nhau." Anh nói.

Khi nhân viên phục vụ mang món ăn lên, Lâm Đang ngượng ngùng đẩy anh ra, rồi cẩn thận cất chiếc khăn đi. Cô nhắc nhở: "Về nhà cậu nên giặt qua một lần, đợi trời lạnh thì mang ra dùng."

Anh ngoan ngoãn gật đầu, rồi kéo cô ngồi xuống cạnh mình.

Nhân viên phục vụ đã mang hết các món ăn lên, tầng hai giờ chỉ còn lại hai người họ.

Lâm Đang kéo chiếc bánh kem lại gần, đặt trước mặt Trình Diễm: "Cậu mở ra đi."

Nắp hộp bánh được mở ra, để lộ một chiếc bánh kem có hình một chú thỏ hoạt hình màu hồng.

"Cần cắm nến nữa." Lâm Đang đưa nến cho Trình Diễm.

Nhưng Trình Diễm không nỡ cắm nến vào chiếc bánh, cũng không nỡ ăn nó. Anh cầm nến, cố gắng cắm ở mép bánh, sau đó mượn bật lửa để thắp nến.

Lâm Đang mỉm cười nhìn anh: "Mau ước đi."

Trình Diễm cũng cười, khép mắt lại, chắp tay, thành kính ước nguyện trước ngọn nến: Nếu điều ước thực sự có thể trở thành sự thật, anh mong rằng người ở bên cạnh anh sẽ luôn được bình an và hạnh phúc.

Ước xong, anh thổi tắt nến.

"Cậu ước gì thế?" Lâm Đang tò mò hỏi, nhưng ngay sau đó lại nói: "Thôi, đừng nói ra, nói ra sẽ không linh nghiệm đâu. Cắt bánh thôi."

Trình Diễm gật đầu, nhận lấy dao cắt trong suốt. Nhìn chú thỏ trước mắt, anh không đành lòng xuống tay. Sau một lúc lưỡng lự, anh đưa dao lại cho Lâm Đang: "Hay cậu cắt giúp tôi đi."

Lâm Đang hơi ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi nhiều, cô nhận lấy dao và nhẹ nhàng cắt bánh, chia cho Trình Diễm một miếng.

"Chúc mừng sinh nhật, Trình Diễm."

"Ừm." Trình Diễm mỉm cười: "Cậu có muốn ăn không?"

"Cậu ăn trước đi." Lâm Đang đã đưa sẵn dao nĩa cho anh.

Trình Diễm cắn răng, nhắm mắt lại và cắn một miếng vào tai thỏ.

"Ngon không?" Lâm Đang hỏi.

Không hiểu vì sao, Trình Diễm lại nghĩ đến chuyện khác, mặt anh đỏ lên, nhỏ giọng đáp: "Ừm, ngon lắm."

Lâm Đang không hay biết gì, chỉ cười rất tươi: "Chúng ta ăn xong rồi đi dạo quanh đây nhé."

Trình Diễm lấy lại tinh thần: "Ừ, được."

"Cậu đi xe đạp đến đúng không?" Lâm Đang hỏi.

"Đúng vậy." Anh đáp.

"Vậy lát nữa chúng ta đi xe đạp nhé."

Anh có chút sững sờ. Chiếc xe đạp cũ kỹ ấy là của người ta chuyển nhà không mang theo nên bỏ lại, mỗi lần đạp đều kêu lách cách.

Nhưng vì Lâm Đang muốn ngồi lên chiếc xe đó, anh chỉ có thể đồng ý.

Sau khi ăn xong, Lâm Đang đeo ba lô, cùng Trình Diễm đi xuống lầu.

Đã gần mười hai giờ trưa, nhà hàng bắt đầu đông người, cầu thang liên tục có người lên xuống.

Lâm Đang đứng ở bên cạnh cầu thang, nhìn dòng người qua lại, không khỏi nắm chặt tay hơn. Cô không muốn làm phiền người khác: "Hay là chờ lúc ít người rồi mình xuống?"

Trình Diễm nhìn đồng hồ, đề nghị: "Hay là để tôi bế cậu xuống?"

2189 words
14.01.205

Chương 56 : Có lẽ sẽ không gặp lại

Editor: Hann

"Hả? À, cũng được..."

Vừa dứt lời, Lâm Đang đã bị Trình Diễm bế thốc lên, bước vội xuống cầu thang.

Những người đang đi lên nhìn thấy hai người họ thì lập tức nhường đường. Chưa đầy ba mươi giây sau, họ đã xuống đến dưới, nhưng Trình Diễm vẫn chưa chịu thả Lâm Đang ra.

Mãi cho đến khi bước ra khỏi nhà hàng, Lâm Đang mới đứng vững trên mặt đất. Cô còn hơi bần thần, cảm giác đầu óc vẫn chưa tỉnh táo hẳn, trong mũi vẫn ngập tràn mùi hương chanh thoang thoảng.

"Đi xe đạp nhé?" Trình Diễm hỏi.

Lâm Đang hơi giật mình, ngơ ngác gật đầu rồi theo anh đến bên chiếc xe đạp. Anh nắm lấy eo cô, nhấc cô lên và đặt nhẹ vào yên sau.

Cô càng thêm bối rối, đến khi làn gió êm dịu lướt qua mặt, cô mới tỉnh táo lại hẳn. Nhưng chẳng biết từ lúc nào, tay cô đã vô thức nắm lấy vạt áo của Trình Diễm.

"Trình Diễm..." Cô khẽ gọi.

"Sao thế?" Anh giảm tốc độ đạp.

"Không có gì..." Lâm Đang nắm chặt áo anh hơn, đầu từ từ ngả về phía trước, cuối cùng tựa vào lưng anh.

Cô có thể cảm nhận được người phía trước hơi khựng lại một chút, nhưng anh không cản cô, cũng không nói gì, vẫn đạp xe đều đều, để ánh nắng xuyên qua tán cây chiếu lên mặt họ.

Thế giới thật yên tĩnh, chỉ còn nghe loáng thoáng tiếng nói chuyện của những người đi đường, tiếng rao bán của các quầy hàng bên lề, và cả tiếng tim cô đập thình thịch.

Trình Diễm cũng nghe thấy nhịp tim của chính mình, anh còn phấn khích đến mức muốn đứng lên và đạp nhanh hơn, nhưng vẫn giữ vững tốc độ, đều đều tiến về phía trước.

Quẹo qua một con phố, phía trước là một khu chợ hoa chim, từ xa đã nghe thấy tiếng ríu rít của những chú chim trong đó.

Trình Diễm dừng xe, hỏi: "Cậu có muốn vào chợ hoa chim xem không?"

Lâm Đang chưa từng đến những nơi như vậy, thậm chí còn chưa nghe nói tới bao giờ, nhưng khi nghe đến hai từ "hoa" và "chim", cô lập tức hào hứng gật đầu, nhảy xuống xe.

"Cẩn thận nào." Trình Diễm cười, kéo cô lại gần, khóa xe rồi nắm tay cô dẫn vào chợ.

Giữa trưa, hầu như không ai đến dạo quanh những nơi như thế này, cả con phố rất yên ắng, chỉ thỉnh thoảng nghe được vài tiếng chim hót.

Con đường không rộng lắm, lại tràn ngập các chậu cây, chỉ đủ cho ba người chen nhau đi, nhưng hai người họ vẫn nắm tay nhau đi song song ở giữa đường.

Lâm Đang tò mò không ngừng, hết muốn nhìn cái này lại muốn chạm vào cái kia, nhưng Trình Diễm không cho cô tùy tiện sờ vào. Chỉ khi anh xác nhận không có gì nguy hiểm, cô mới được chạm thử.

"Đây là cây gì thế?" Lâm Đang chỉ vào một chậu cây treo trước cửa tiệm hoa hỏi.

"Đây là cây lan chi, cây này không có gai, cậu có thể chạm thử." Trình Diễm đi sau cô, nhẹ nhàng giải thích.

Được đồng ý, Lâm Đang đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào chiếc lá của cây lan chi: "Mình từng nghe tên cây này trong sách, nhưng chưa bao giờ thấy ngoài đời."

Trình Diễm hỏi: "Vậy cậu có muốn mang một chậu về trồng không? Cây lan chi rất dễ chăm."

Lâm Đang lắc đầu: "Thôi, không cần đâu. Cây này chắc phải chăm sóc thường xuyên, mà mình không thể chăm được nó, vậy thì không nên mua về."

Trình Diễm hơi sững lại, nắm lấy tay cô, không biết có nên buông ra hay không.

"Đi tiếp thôi." Lâm Đang không nghĩ nhiều, vẫn nắm tay anh tiếp tục bước tới.

Đi vào sâu hơn thì thấy có vài cửa hàng bán thú cưng như thỏ con, rùa nhỏ, cá vàng.

Lâm Đang ngồi xuống trước lồng thỏ ngắm nghía, rồi lại chuyển qua lồng hamster. Trước các cửa hàng có bể cá vàng, cô đứng đó chăm chú nhìn bọn

cá bơi qua bơi lại.

"Cậu nói xem, chúng có thấy mình không?" Cô hỏi.

Trình Diễm cũng tiến lại gần: "Chắc là thấy đó. Tôi vừa tới thì tụi nó bơi đi rồi."

Cô bật cười: "Tại sao lại vậy?"

"Tôi cũng không biết nữa." Trình Diễm đứng thẳng dậy, lùi lại vài bước, nhìn cô, "Cậu có thích cá vàng không? Cá vàng dễ nuôi lắm, chỉ cần thỉnh thoảng thay nước cho bể là được."

Cô chạm nhẹ vào bể cá, không nói gì.

Trình Diễm nói tiếp: "Chỉ cần mười ngày thay nước một lần, mỗi ngày cho ăn một lần là ổn."

Lâm Đang ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn anh: "Sao cái gì cậu cũng biết thế?"

Anh bật cười: "Trên bảng hiệu người ta ghi vậy mà."

"Ồ, vậy à." Mặt Lâm Đang hơi đỏ, gãi đầu rồi kiễng chân nhìn vào bên trong bể.

"Vậy có muốn mua hai con mang về không?"

"Nhưng mà nhà mình không có bể cá."

Trình Diễm không hỏi thêm, anh đi vào trong hai bước, nói với chủ tiệm: "Chú ơi, cho con ba con cá nhỏ với một cái bể cá."

Ông chủ ngậm điếu thuốc trên miệng, nhàn nhã đáp: "Ờ, tất cả là hai mươi lăm tệ."

"Giảm chút được không chú? Tụi con là học sinh mà." Trình Diễm mỉm cười trả giá, giọng điệu rất thành thạo như đã quen làm chuyện này.

Ông chủ liếc anh một cái, phất tay: "Được rồi, hai mươi tệ cả thảy, tặng thêm một túi thức ăn cá, nuôi tốt lần sau quay lại nhé."

Trình Diễm lập tức rút điện thoại ra quét mã thanh toán, cảm ơn rồi hứa hẹn lần sau sẽ quay lại.

Lâm Đang đứng bên cạnh ngơ ngác nhìn anh, đến khi nghe anh hỏi muốn chọn con nào, cô mới hoàn hồn, chăm chú nhìn bể cá rồi chọn ra ba con bơi nhanh nhất.

Cô cầm túi nhựa đựng cá, không ngừng ngắm nghía bên trong, thỉnh thoảng còn chọc tay vào túi.

"Về nhà rồi ngắm tiếp, coi chừng làm đổ đó." Trình Diễm cười nhắc nhở, tay anh xách bể cá, tay còn lại nắm lấy tay cô, dẫn cô tiếp tục đi về phía trước.

Cuối cùng, Lâm Đang cũng chịu buông túi cá nhỏ xuống, quay đầu cười rạng rỡ: "Mình thích cái này lắm!"

"Ừ, tôi nhìn ra rồi." Trình Diễm đáp.

"Trình Diễm! Cậu tốt quá!" Cô vừa nói vừa nhảy cẫng lên, khiến những chú cá trong túi suýt bị cô làm cho chóng mặt.

Trình Diễm không giấu được nụ cười: "Cậu cũng rất tốt mà."

Ra khỏi chợ hoa chim, họ thấy chiếc xe đạp đang đậu bên ngoài. Trình Diễm đưa bể cá cho Lâm Đang ôm rồi tự mình đi mở khóa xe.

Anh lúng túng không biết phải làm thế nào. Bể cá không thể để trên xe, Lâm Đang chỉ có thể ôm nó, còn anh thì phải đẩy xe. Như vậy, cô sẽ không thể sử dụng gậy dẫn đường.

"Hay là để tôi đưa cậu về xe trước, rồi tôi quay lại đạp xe sau nhé?" Anh đề nghị

Lâm Đang không đồng ý: "Mình ôm được bể cá mà."

Trình Diễm bất đắc dĩ: "Vậy cậu nhớ ôm chặt lấy tôi đấy."

"Ừm."

Lâm Đang lại được anh bế lên yên sau của xe đạp. Một tay cô ôm chặt eo anh, tay còn lại giữ chặt bể cá.

Chiếc xe bắt đầu lăn bánh, gió nhẹ thổi qua làm chiếc váy trắng của cô khẽ bay.

"Trình Diễm, cậu nói xem, tụi cá bị lắc thế này có say không?" Cô hỏi.

Trình Diễm suy nghĩ một lúc rồi đáp: "Chắc không đâu. Tôi nghĩ ở biển hay sông còn lắc hơn thế này nhiều."

Lâm Đang nhanh chóng chuyển chủ đề khác: "Trình Diễm, cậu đã từng thấy biển chưa?"

"Chưa."

"Vậy, sau khi thi xong, cậu có muốn đến nhà mình chơi không? Nhà em ở Vân Thị..." Nói đến đây, cô hơi ngượng ngùng, vội bổ sung, "Ở Vân Thị có biển, chúng ta có thể ra biển chơi cùng nhau."

"Được." Trình Diễm rất muốn đi. Anh hiểu ý của Lâm Đang, cũng biết rằng gia đình cô khó mà chấp nhận mình. Nhưng để cô vui, anh vẫn đồng ý.

Lâm Đang không nói gì thêm, chỉ nở một nụ cười nhẹ, tựa đầu vào lưng anh, lặng lẽ ngắm nhìn con đường trước mặt.

Chẳng mấy chốc, họ đã về đến chỗ đậu xe. Lâm Đang đứng chờ, ôm bể cá trong tay, còn Trình Diễm tìm chỗ khóa xe. Cô định đặt bể cá và mấy chú cá nhỏ vào trong xe, rồi sẽ cùng anh đi dạo tiếp.

Khi cô đang mân mê túi nhựa đựng cá, bỗng có ai đó vỗ nhẹ lên vai. Cô nghĩ mình đang cản đường ai đó, liền dịch sang một bên. Thế nhưng một giọng nói của người đàn ông trung niên, khàn đục vang lên:

"Cô bé, cháu là bạn gái của Trình Diễm phải không?"

Giọng nói ấy mang theo sự nịnh bợ quá mức, khiến Lâm Đang cảm thấy lạnh sống lưng. Cô lập tức lùi lại hai bước, giẫm lên bồn hoa gần đó, suýt nữa thì ngã.

Cô ôm chặt bể cá trong lòng, căng thẳng nhìn bóng người mờ mờ phía trước, trong đầu trống rỗng.

"Cháu đừng sợ, chú chỉ muốn..."

Thấy bàn tay người đàn ông kia tiến gần mình, Lâm Đang hoảng hốt lùi thêm hai bước, trượt chân ngã xuống lòng đường. Bể cá trong tay cũng rơi xuống đất vỡ tan, nước tràn ra, làm ướt chiếc váy trắng tinh của cô. Cô òa khóc: "Đừng đến gần tôi!"

Trình Diễm đang cúi đầu khóa xe, ngẩng lên thì thấy ba mình đứng không xa, còn Lâm Đang thì đã ngã xuống đường. Chiếc túi cá bị rách, nước loang lổ trên váy cô.

Anh không kịp nghĩ ngợi nhiều, vội bỏ dở việc khóa xe, chạy nhanh tới, đẩy mạnh ba mình ra rồi quay sang đỡ Lâm Đang.

"Đừng sợ, đừng sợ." Anh gần như ôm trọn cô vào lòng.

Lâm Đang vẫn khóc nức nở. Trong lòng Trình Diễm, vừa lo lắng vừa tức giận. Anh liếc nhìn người đàn ông trung niên bằng ánh mắt lạnh lùng, sau đó nhẹ nhàng nói: "Để tôi đưa cậu về xe trước."

Anh định dìu cô đứng dậy, nhưng chân cô bị trẹo, phần hông cũng đau nhức, không thể cử động nổi.

"Tôi bế cậu về nhé." Anh nói.

"Đợi đã!" Bỗng ba Trình Diễm chạy theo sau.

Trình Diễm không muốn để ý đến ông ta, càng không muốn thu hút sự chú ý của những người qua đường. Anh bước nhanh hơn, nhưng bị ông ta túm chặt vai.

"Bây giờ mày sống tốt như thế, chẳng lẽ không giúp đỡ cha ruột của mình? Tao sắp bị người ta đánh chết rồi!" Người đàn ông hạ giọng, nhưng vẫn đủ để Lâm Đang nghe thấy.

Trình Diễm càng thêm phẫn nộ, nhưng phải cố nén xuống: "Nếu ông không buông tay, tôi sẽ báo cảnh sát đấy."

Người đàn ông chẳng hề sợ hãi: "Mày báo đi. Mày có báo cảnh sát thì cũng không thể thay đổi sự thật rằng tao là cha mày. Mau đưa hết tiền ra đây, nếu không đừng trách tao không nương tay với cô bạn gái nhỏ này!"

Trình Diễm cố vùng vẫy, nhưng không thể thoát khỏi bàn tay của người đàn ông ấy.

Bình thường nếu chỉ có mình anh, chắc chắn anh không sợ. Nhưng lúc này có Lâm Đang ở đây, khiến anh chợt thoáng nghĩ đến việc cùng người đàn ông này đồng quy vu tận.

Tài xế Lưu không biết đã để ý từ khi nào, liền chạy nhanh đến: "Đưa cô bé cho tôi."

Trình Diễm biết, nếu để Lâm Đang đi lần này, có lẽ anh sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa. Nhưng anh vẫn trao cô lại, chỉ nhẹ nhàng nói: "Đừng khóc nữa."

Lâm Đang không nói một lời, chỉ run rẩy vì sợ, nước mắt không ngừng rơi.

Nhìn thấy cô được bế lên xe, Trình Diễm lặng lẽ quay đầu lại, nện một cú đấm vào mặt ba mình.

2139 words
15.01.2025

Chương 57 : Cậu có muốn đến nhà mình không?

Editor: Hann

Mấy người qua đường xung quanh không ngờ sự việc lại diễn biến theo hướng này. Không ai dám can ngăn, chỉ nghe thấy người đàn ông trung niên hét lên: "Thằng bất hiếu này hôm nay dám đánh bố, sau này còn dám giết người phóng hỏa nữa!"

Hai người vật lộn với nhau, cuối cùng không biết ai báo cảnh sát. Công an đến và đưa cả hai đi.

Với những vụ việc kiểu tranh chấp gia đình, nhất là giữa cha và con, cảnh sát thực sự khó xử, chỉ có thể tách hai người ra, hỏi thông tin cơ bản rồi giáo dục từng người.

Trình Diễm ngồi đó, cúi đầu, im lặng nhìn chằm chằm xuống đất, không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của cảnh sát.

Nhưng anh có thể nghe thấy tiếng bố mình ở bên cạnh, giọng điệu trơn tru cố làm thân với cảnh sát, mồm thì bịa đủ thứ chuyện, cứ như tất cả lỗi đều là của anh, chỉ vì anh là đứa con bất hiếu.

"Cậu nhận lỗi đi, xin lỗi một câu là xong chuyện thôi, đừng cố chấp không trả lời nữa, kẻo ảnh hưởng đến việc đi học ngày mai." Cảnh sát gõ nhẹ lên bàn, khẽ nhắc nhở.

Anh nghe thấy, nhưng anh không muốn cúi đầu nhận lỗi. Anh không sai.

Cảnh sát thở dài: "Hai bố con cậu đến đây thường xuyên, tôi cũng hiểu hoàn cảnh nhà cậu rồi. Nghe chú một câu, cậu nhận lỗi đi, xin lỗi bố cậu một câu, để ông ấy không điên lên rồi kiện cáo gì nữa. Cậu đánh ông ấy không nhẹ đâu, lại có người chứng kiến là cậu ra tay trước."

Trình Diễm siết chặt nắm đấm, từ từ đứng dậy, giọng run run: "Tôi xin lỗi."

Cảnh sát bước tới vỗ nhẹ lên vai cậu, nhẹ nhàng đẩy anh một cái.

Trên mặt anh vẫn còn vệt máu, bước đi nặng nề, từng bước một tiến đến chỗ bố mình, cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Con biết sai rồi, con không nên không nghe lời, không nên ra tay đánh người."

Trình Cường với vết máu khô trên trán, nụ cười đắc thắng hiện lên trên khuôn mặt, miệng ngậm điếu thuốc chưa châm. Ông ta nói: "Biết sai là tốt, bố con mà, có gì giận nhau qua đêm đâu? Chỉ là chuyện cãi vã vặt vãnh thôi."

Trình Diễm nghiến răng, gần như gằn ra một tiếng: "Được."

"Thôi, có gì thì cũng không nên động tay động chân. Trời cũng tối rồi, về nhà sớm đi." Cảnh sát đứng cạnh hòa giải.

"Cảnh sát nói đúng." Trình Cường quàng vai Trình Diễm, kéo anh ra ngoài. Đến khi ra khỏi đồn công an, ông ta mới hạ giọng: "Mày nghĩ đời này mày thoát được tao à? Tao sinh mày ra là để mày báo đáp tao. Mau đưa tiền trên người ra đây, không thì lần sau tao đến trường mày mà làm loạn."

Trình Diễm cúi đầu, lôi từ túi ra một ít tiền lẻ, đưa cho ông ta.

"Còn tiền trong điện thoại nữa."

Anh cố kìm nước mắt không rơi, lấy điện thoại ra, chuyển hết số tiền còn lại.

Có tiền rồi, Trình Cường hài lòng, lập tức buông tay, móc điện thoại ra gọi, vừa bước đi vừa nói với người trong điện thoại: "Giữ chỗ cho tao nhé, tao tới ngay... Tao mới có ít tiền, khoản nợ kia để lần sau nói... Được rồi, đừng nhắc đến chuyện tiền nữa, tao không có... Thôi, tao cúp đây..."

Trình Diễm đứng nhìn ông ta đi khuất, trong khi số tiền mình mang theo giờ không còn đồng nào.

Hôm nay Đang Đang nói sẽ tổ chức sinh nhật cho anh, nên anh đã mang theo vài trăm tệ. Nhưng giờ thì tất cả đã mất hết.

Anh mở khung chat với Lâm Đang, nhìn chằm chằm vào đó rất lâu.

Sáng nay họ còn nói chuyện vui vẻ với nhau, nhưng bây giờ anh không còn mặt mũi nào để đối diện với cô nữa.

Đột nhiên, anh cảm thấy lẽ ra mình nên chết đi từ lâu rồi, thì mọi chuyện đã không thành ra thế này.

Trời đã tối hẳn, ban ngày vẫn còn nắng đẹp, mà giờ thì gió mạnh nổi lên bất ngờ.

Khóe miệng anh còn vết bầm, chiếc áo đồng phục trắng dính đầy bụi bẩn, đầu gối thì thủng một lỗ. Anh lang thang trên phố, không biết phải đi về hướng nào.

Anh cứ đi mãi, đi vào công viên gần đó, rồi ngồi xuống tảng đá lớn bên bờ hồ.

Có lẽ để mọi thứ kết thúc ở đây là lựa chọn tốt nhất.

Anh nhìn lần cuối vào hai tấm ảnh duy nhất lưu trong điện thoại, rồi ném điện thoại ra xa vào bụi cỏ. Sau đó, từng bước từng bước tiến xuống hồ.

Nước hồ đã ngập đến mắt cá chân, rồi đến đầu gối anh.

Rồi anh nghe thấy tiếng chuông điện thoại, một bản nhạc chuông đặc biệt mà anh chỉ cài riêng cho Lâm Đang. Chỉ có cô gọi đến mới có bản nhạc này.

Anh như phát điên, vội quay lại, lê lết đôi chân ướt sũng, vừa lăn vừa bò về phía bờ, rồi cầm lấy chiếc điện thoại, run rẩy một lúc lâu mới dám nhấn nút trả lời màu đỏ.

"Trình Diễm?"

Bên kia lên tiếng trước. Anh đưa tay quệt nước mắt, mỉm cười, đáp một tiếng "Ừ."

"Trình Diễm, cậu về nhà chưa?" Lâm Đang hỏi.

"Chưa." Anh chỉ dám đáp một tiếng.

"Vậy cậu có muốn đến nhà mình không?"

Anh không trả lời, không dám trả lời, cũng không biết nên trả lời thế nào.

Lâm Đang lại hỏi: "Cậu đang ở đâu? Mình bảo chú Lưu đến đón cậu nhé."

Trình Diễm vẫn không nói gì, hai giây sau, chiếc vòng tay anh đeo khẽ rung lên. Anh nghe thấy Lâm Đang nói: "Mình đã nói với bà ngoại rồi, cậu có thể đến nhà mình ở một đêm. Cậu đang ở đâu? Mình sẽ bảo chú Lưu đi đón cậu."

"Công viên Bình Hồ." Anh nói.

Nửa tiếng sau, anh với nửa thân mình ướt sũng đứng trước cửa nhà Lâm Đang, gõ cửa.

Cửa mở, Lâm Đang xuất hiện, phía sau là một bà lão, có lẽ là bà ngoại của Lâm Đang. Còn anh thì đứng đó nhìn tấm thảm trắng tinh, sàn gỗ sạch bóng, không biết phải làm gì.

"Vào đi chứ." Lâm Đang vẫy tay.

Anh bước vào, đóng cửa lại, bùn đất từ ống quần rơi xuống tấm thảm, lập tức làm bẩn một góc.

"Sao quần cậu ướt thế?" Lâm Đang ngửi thấy mùi ẩm ướt lẫn cát bụi.

"Tôi không cẩn thận ngã xuống hồ."

Lâm Đang gật đầu, lấy một đôi dép dùng một lần từ tủ giày: "Cậu thay đi, nhà mình có nước nóng, cậu có thể vào phòng mình..."

"Đang Đang, để bạn cháu vào phòng tắm ngoài này tắm đi. Trong phòng khách có khăn tắm sạch và quần áo ngủ, cháu lấy cho bạn ấy nhé." Bà ngoại ngắt lời kịp thời.

Lâm Đang không nghĩ nhiều, lập tức đáp: "Vâng ạ, để cháu đi lấy ngay, bà bảo dì Trần nấu chút nước gừng cho cậu ấy uống nhé."

Bà ngoại gật đầu rồi đi vào bếp.

Lâm Đang dẫn Trình Diễm vào nhà tắm, dặn anh đợi cô đi lấy khăn tắm, sau đó chạy ngay đến phòng khách, lục lọi đồ dùng vệ sinh rồi ôm ra.

Còn Trình Diễm thì đứng trong nhà tắm, nhìn quanh mà không biết phải làm gì.

"Bên này là nước lạnh, bên này là nước nóng. Cậu tắm trước đi, cần gì thì gọi mình." Lâm Đang nói xong, xoay người định đi.

Bất ngờ, Trình Diễm nắm lấy cổ tay cô, ngập ngừng nói: "Cậu..."

Cô mỉm cười, đôi mắt sưng húp như hai quả hạch đào: "Đợi cậu tắm xong rồi mình nói tiếp nhé."

Nói rồi cô quay người đi ra ngoài, tiện tay khép lại cửa phòng tắm. Nhưng như chợt nhớ ra điều gì đó, cô quay lại hỏi: "Trình Diễm, cậu đã ăn tối chưa?"

Trình Diễm ngớ người một chút: "Chưa."

"Ồ, vậy để mình ra ngoài trước nhé." Lâm Đang nói rồi nhanh chân chạy đến bếp.

Trong bếp, bà ngoại và dì Trần đang nấu nước gừng. Lâm Đang ghé vào nhìn nồi một chút rồi hỏi: "Dì Trần ơi, phiền dì nấu thêm chút đồ ăn được không ạ?"

Dì Trần ngoảnh lại nhìn cô, cười: "Dì biết mà, tối con chưa ăn nên giờ đói đúng không? Muốn ăn gì nào?"

Lâm Đang có chút ngại ngùng: "Bạn con cũng chưa ăn tối nữa, phiền dì làm thêm một phần nữa được không ạ?"

Dì Trần nhìn bà ngoại, rồi đáp: "Chuyện nhỏ thôi, con ra ngoài đi, để dì lo cho."

Lâm Đang vội nói cảm ơn rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trong bếp chỉ còn lại dì Trần và bà ngoại. Dì Trần tiện tay đóng cửa kính lại, rồi bắt đầu lấy đồ ăn ra chuẩn bị. Vừa cắt rau, dì ấy vừa thở dài: "Chị à, chị thấy chuyện của Đang Đang thế này..."

Bà ngoại tiến lại gần, giúp dì lấy rau đã cắt xong bỏ vào rổ. Bà im lặng một lúc lâu rồi khẽ nói: "Có lẽ ngày đó mình không nên nghe lời mẹ con bé mà để nó về Kinh Lăng."

Không ai nói thêm gì nữa, chỉ có tiếng cắt rau và rửa rau vang lên trong không gian yên tĩnh.

Bên ngoài, Lâm Đang đang lục tìm đủ thứ, từ đồ ăn vặt, trái cây đến cả hộp thuốc trong nhà.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, cô mặc bộ đồ ngủ, ngồi xuống ghế sofa chờ đợi.

Cánh cửa phòng tắm cuối cùng cũng phát ra tiếng mở. Ngay lập tức, Lâm Đang đứng dậy đi tới.

"Cậu có gội đầu không? Có cần máy sấy không?" Cô cảm nhận được hơi ấm từ người vừa tắm xong phả ra, tim bỗng dưng đập nhanh, hai tay cô giấu sau lưng, không ngừng cấu vào đầu ngón tay.

"Có." Trình Diễm cũng chẳng khá hơn, tim anh đập rộn ràng. Anh cúi đầu nhìn cô, những giọt nước từ tóc rơi xuống vai: "Có giá phơi quần áo không? Tôi vừa giặt đồng phục, lát nữa có thể mượn máy sấy của cậu không?"

Lâm Đang đưa tay ra: "Cậu đưa mình đi, ban công phòng mình có máy sấy, có thể sấy khô luôn."

Trình Diễm thoáng lúng túng, không biết nên đưa đồ lót của mình cho cô kiểu gì, nhưng có vẻ không còn lựa chọn nào khác. Cuối cùng anh chỉ đành lúng túng nói nhỏ một câu cảm ơn.

Anh theo Lâm Đang đến phòng khách, rồi dừng lại ở cửa phòng cô, nhìn cô bước vào và đi thẳng tới một cánh cửa khác trong phòng. Chưa đầy một phút sau, cô đã chạy ra.

"Xong rồi, lát nữa sẽ khô thôi."

Cô đứng trước mặt anh, đôi má ửng hồng, mặc chiếc váy ngủ và đôi dép bông, để lộ đôi chân nhỏ nhắn.

Trình Diễm biết, có lẽ đây sẽ là lần duy nhất trong đời anh được gần cô đến thế.

"Chúng ta ngồi trên sofa đợi nhé. Bà ngoại và dì Trần đang nấu ăn, chắc còn phải chờ một lúc." Cô đi trước dẫn đường, đưa anh tới ghế sofa.

Trình Diễm nhận ra, cách bài trí trong nhà Lâm Đang đều rất có quy củ, mọi thứ đều có vị trí cố định, để Lâm Đang có thể nhớ và tìm thấy dễ dàng.

Như bây giờ, từ cửa phòng cho đến ghế sofa ở phòng khách, khoảng cách không hề ngắn, hai bên còn có nhiều vật dụng khác, nhưng cô vẫn có thể đi thẳng tới sofa một cách thuần thục mà không chệch hướng.

Anh ngồi xuống, giữ khoảng cách hơi xa với cô.

"Cậu, cậu có muốn uống nước không?" Lâm Đang hơi căng thẳng, không biết nên nói gì, đành tìm chuyện để nói.

"Không cần đâu." Trình Diễm đáp.

"Vậy... cậu có muốn ăn chút đồ vặt hay trái cây không?"

"Không cần phiền đâu."

Không gian lại rơi vào im lặng, một lát sau, Lâm Đang hỏi: "Hôm nay... cậu và ba cậu có bị thương không?"

2122 words
15.01.2025

Chương 58 : Có phải cậu không thích mình nữa không?

Editor: Hann

Trình Diễm cúi đầu, hai tay đặt lên đầu gối, nhìn chằm chằm vào các khớp ngón tay đang bầm tím của mình. Khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười cay đắng, anh nói nhỏ: "Tôi còn tưởng cậu không muốn làm bạn với tôi nữa."

Lâm Đang chớp mắt, sự ngượng ngùng trong lòng đột nhiên tan biến. Cô quay đầu lại, nhìn anh hỏi: "Sao cậu lại nghĩ vậy?"

"Cái cách ông ta đến hỏi tôi xin tiền, chẳng phải giống hệt như cách tôi đến xin tiền cậu hay sao? Có lẽ đó là do gen nhà ôi, ông ta như vậy, tôi cũng không thoát được, rồi cũng sẽ như vậy thôi." Giọng anh nghe rất bình tĩnh, nhưng vẫn không ngăn được những giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay.

Lâm Đang nhích lại gần một chút, cuống cuồng an ủi: "Cậu đừng nói thế, chuyện này khác mà. Cậu đường cùng mới làm vậy, hơn nữa, cậu đã trả hết

tiền cho mình rồi còn gì?"

Trình Diễm lắc đầu, không nói gì. Trong lòng anh, mọi thứ đều giống nhau, dù lý do có khác biệt thế nào thì kết quả vẫn là một. Anh đã gây ra tổn thương và ảnh hưởng đến Lâm Đang y hệt như bố mình đã làm.

"Đừng nghĩ thế mà, cậu không có lỗi. Việc ông ấy làm đâu liên quan gì đến cậu. Trong hoàn cảnh khó khăn như vậy mà cậu vẫn học giỏi, mình thấy cậu rất tuyệt." Lâm Đang nhìn xung quanh một chút, rướn cổ lên, thì thầm vào tai cậu: "Nhà mình có gắn camera, đợi đến trường mình ôm cậu sau."

Trình Diễm quay đầu nhìn cô, nở một nụ cười giữa hai hàng nước mắt: "Được."

Cô cũng cười mỉm, lấy một đĩa nhỏ đựng đồ ăn vặt từ trên bàn trà đưa cho anh: "Cậu có muốn ăn gì không? Đây là mấy món mình thích nhất đấy."

"Được." Trình Diễm lấy một miếng kẹo sữa tuyết, bỏ vào miệng. Vị ngọt dịu dàng của sữa tan dần trong miệng anh.

Lâm Đang cũng lấy một miếng, nhét vào miệng, lẩm bẩm: "Tiếc mấy con cá nhỏ, chắc chúng chết hết rồi nhỉ."

Trình Diễm cụp mắt xuống: "Cuối tuần sau tôi sẽ mua thêm mấy con khác mang đến cho cậu."

Lâm Đang không từ chối.

Trình Diễm hiểu rằng, từ nay về sau, gia đình cô sẽ không cho phép cô tiếp xúc với anh nữa, và anh cũng sẽ không để cô rơi vào những nguy hiểm như vậy thêm lần nào nữa.

Bữa cơm trong bếp đã xong, dì Trần gọi cả hai vào ăn, bà ngoại cũng đã về phòng nghỉ.

Chỉ còn lại hai người trong phòng ăn, Lâm Đang gắp thức ăn cho Trình Diễm, vừa ăn vừa trò chuyện. Ăn xong thì đã gần mười giờ.

Thường ngày giờ này, mọi người trong nhà Lâm Đang đã đi ngủ, hôm nay cũng không ngoại lệ, bà ngoại và dì Trần đều đã ngủ, chỉ còn lại cô và Trình Diễm trong phòng khách.

Lâm Đang chạy về phòng lấy chiếc khăn quàng và bộ quần áo đã được sấy khô đưa cho Trình Diễm: "Bỏ quên trong túi của mình."

Trình Diễm nhận lấy quần áo và khăn quàng, khẽ cảm ơn.

Đêm đã khuya, cả hai về phòng riêng đi ngủ. Lâm Đang ngủ rất ngon, vừa chạm gối đã chìm vào giấc mơ. Nhưng Trình Diễm thì chẳng thể nào chợp mắt.

Anh nhìn trần nhà rất lâu, gần như không hề ngủ. Đến hơn năm giờ sáng anh đã tỉnh. Nghe thấy tiếng động bên ngoài, gần bảy giờ, anh mới dám dậy.

Dì Trần đã chuẩn bị bữa sáng, mọi thứ đã bày sẵn trên bàn. Anh và Lâm Đang ăn xong rồi cùng nhau đi xe đến trường.

Vừa bước vào lớp, vài bạn học tò mò đã kéo đến: "Này, sao hai cậu lại đi học cùng nhau thế?"

Lâm Đang treo cặp lên ghế, thản nhiên đáp: "Hôm qua cậu ấy đến nhà mình chơi, nên hôm nay đi chung."

Bạn học lập tức kéo dài giọng đầy ẩn ý: "À, ra vậy. Thì ra là gặp phụ huynh rồi nhé~"

Lâm Đang không hiểu ý sâu xa của việc "gặp phụ huynh", còn Trình Diễm cũng không giải thích, chỉ khẽ nhếch miệng, ngồi xuống im lặng bắt đầu ôn bài.

Bạn học thấy không vui liền bỏ đi, kéo theo đám khác tiếp tục bàn tán.

Tháng mười một sắp đến, kỳ thi tuyển sinh nghệ thuật cận kề. Lâm Đang đã gọi cho Tống Noãn vài lần, động viên bạn cố gắng ôn thi, rồi cũng nhắc đến ý định thi nghệ thuật của mình. Tống Noãn hỏi cô đã nói với bố mẹ chưa.

Đây là điều khiến Lâm Đang phiền lòng nhất, cô thật sự không biết phải mở lời thế nào. Nghĩ mãi, cuối cùng quyết định nói thẳng.

Trong nhà, mẹ cô là người có tiếng nói quyết định lớn nhất, chuyện quan trọng thế này, cô phải nói với mẹ trước.

Tối cuối tuần, Lâm Đang gọi cho mẹ nhưng không ai bắt máy.

Cô biết mẹ lại bận việc, mẹ cô lúc nào cũng bận, đừng nói là cuối tuần, ngay cả ngày Tết còn chưa chắc được nghỉ.

Cô không gọi lại, chỉ lặng lẽ chờ. Đến mười giờ, cuối cùng mẹ cô cũng gọi lại. Giọng mẹ cô gọn gàng, dứt khoát:

"Có chuyện gì không?"

"Mẹ ơi, con muốn đăng ký thi nghệ thuật." Cô biết mẹ không thích nói dông dài, nên nói thẳng vào vấn đề.

Đầu dây bên kia ngừng lại một chút, rồi đáp ngay: "Hồ sơ của con không ở đó, không thể thi nghệ thuật được."

Lâm Đang sững sờ: "Vậy con cũng không được thi đại học, không thể vào trường đại học sao?"

"Đúng vậy." Mẹ cô đáp, "Trừ khi con về Vân Thị thi, nhưng kể cả con về đây thi, mẹ cũng không đồng ý cho con thi đại học."

"Tại sao ạ?" Lâm Đang nghẹn ngào, nước mắt sắp trào ra.

"Thầy cô trường con nói rằng nghe - nói tiếng Anh của con rất tốt. Mẹ định sau khi con hết cấp ba sẽ cho con đi du học." Giọng mẹ cô không chút cảm xúc, nói xong liền tiếp tục: "Mẹ còn việc phải làm, nếu con muốn biết rõ hơn thì đợi nghỉ đông về mẹ nói. Mẹ cúp máy đây."

Điện thoại ngay lập tức bị ngắt, chỉ còn lại tiếng tút tút lạnh lẽo. Lâm Đang cầm điện thoại, mãi không buông xuống.

Cô đã cố gắng biết bao nhiêu, chăm chỉ nghe giảng, miệt mài làm bài tập, cuối cùng cũng có chút tiến bộ. Vậy mà bây giờ lại nói với cô rằng, cô thậm chí không đủ điều kiện dự thi.

Tống Noãn đang trong giai đoạn nước rút, Trình Diễm dạo này càng ngày càng ít nói, có lẽ cũng chịu nhiều áp lực. Cô chẳng biết tâm sự chuyện này với ai.

Cô vẫn tiếp tục đến trường như thường lệ, cũng không nhắc gì đến chuyện này với Trình Diễm, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Cô không nói, Trình Diễm cũng không hỏi. Cô nhận ra hai người càng ngày càng ít giao tiếp.

Trong giờ thể dục, họ không còn kể chuyện cho nhau nghe nữa, chỉ lặng lẽ nhặt bóng hộ nhau. Trong giờ đọc, Trình Diễm cũng không còn kể về những hình ảnh trên tạp chí. Còn trong giờ âm nhạc, họ chỉ bước đi, một người đi trước, một người đi sau, không ai nói gì.

Sau giờ âm nhạc, Lâm Đang lặng lẽ bước đi phía trước, cuối cùng không nhịn được, dừng lại, quay đầu nhìn chàng trai phía sau.

Chàng trai cũng dừng lại, đứng đó nhìn cô.

"Trình Diễm." Cô gọi.

"Ừ." Anh đáp.

Cô quay người lại, đứng trên bậc thang, ngước đầu nhìn anh: "Cậu có nhận ra rằng chúng ta dường như không thường nói chuyện với nhau nữa không?"

Trình Diễm không đáp lời, cũng không nhìn cô, chỉ cúi đầu, ánh mắt chăm chú nhìn xuống mặt đất.

"Cậu..." Giọng Lâm Đang đã bắt đầu run rẩy, "Có phải cậu không còn thích mình nữa...?"

Trình Diễm im lặng một lúc, rồi khẽ đáp: "Không có."

Lâm Đang không biết phải nói gì thêm. Dường như cô chẳng thể hỏi ra được điều gì từ anh. Cô quay người, nắm lấy lan can cầu thang, chậm rãi bước xuống, nghe thấy tiếng bước chân sau lưng cũng bắt đầu chuyển động.

Đi được một đoạn, cô bất chợt nói: "Mẹ mình bảo học bạ của mình không ở đây, nên mình không thể thi vào trường nghệ thuật."

Thực ra, thời gian đăng ký thi tuyển đã qua từ lâu, cả hai đều biết điều đó.

"Ừm." Trình Diễm vẫn không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ bước theo cô.

"Có phải cậu giận mình, nghĩ rằng mình đã lừa cậu, rằng mình không thể thi được không?" Cô lại dừng bước.

Trình Diệm cũng dừng lại, thản nhiên đáp: "Không có."

Cô hỏi tiếp: "Vậy tại sao cậu không nói chuyện nhiều nữa? Có phải vì áp lực học hành quá lớn không? Hay là mình quá ồn ào?"

Trình Diễm không trả lời, anh không biết phải đáp thế nào.

Hôm đó, anh nhận được một tin nhắn từ nước ngoài, trong đó rất lịch sự nhắc anh rằng anh không đủ khả năng để chăm sóc Lâm Đang, và bảo anh nên giữ khoảng cách với cô.

"Mình hiểu rồi." Lâm Đang tiếp tục bước xuống. Cô nghĩ, có lẽ đơn giản là anh không còn thích cô nhiều như trước nữa.

Họ vẫn tiếp tục như trước, cùng đi học, cùng học bài, nhưng bầu không khí giữa hai người đã hoàn toàn thay đổi. Lâm Đang không thể diễn tả rõ ràng cảm giác đó, nhưng có một điều chắc chắn: cái không khí thân mật ấy đã không còn.

Một vài bạn học đã tò mò hỏi liệu họ có phải đã chia tay.

Lâm Đang cũng không biết phải trả lời sao. Cô và Trình Diễm chưa từng chính thức yêu đương, vậy làm gì có chuyện chia tay. Chỉ là họ thực sự không còn thân thiết như trước nữa.

Thời tiết ngày càng lạnh, nhiều người đã bắt đầu đeo khăn quàng và đội mũ. Lâm Đang cũng quàng khăn, nhưng cô chưa từng thấy Trình Diễm đeo chiếc khăn mà cô tặng.

Cô tuy không nhìn rõ, nhưng nếu Trình Diễm có đeo, chắc chắn cô sẽ nhận ra hình dáng mờ ảo của chiếc khăn màu trắng ngà ấy.

Lén nhìn sang bên cạnh, cô thấy anh vẫn đang chăm chỉ làm bài tập, rồi lặng lẽ thu ánh mắt về.

Cô không hiểu sao Trình Diễm có thể tiếp tục học tập như vậy, còn cô thì chẳng thể nào tập trung vào việc học nữa. Cuối cùng, cô cũng hiểu tại sao người ta nói rằng yêu sớm ảnh hưởng đến việc học. Cô thậm chí còn chưa thực sự yêu, mà việc học đã bị ảnh hưởng rồi.

Thầy giáo đi tuần trong lớp, tiếng bước chân vang lên khi thầy tiến đến gần bàn họ. Cô chỉ biết cầm bút, giả vờ viết gì đó lên giấy.

Cô nghe thấy thầy gõ hai lần lên bàn của Trình Diễm, giọng nhỏ nhẹ: "Tan học xong thì đi lấy một tuýp thuốc trị cước ở phòng y tế nhé. Cứ nói với thầy y tế là tôi bảo em đến là được."

"Cảm ơn thầy." Trình Diễm chỉ dừng lại một lát, rồi tiếp tục cầm bút viết bài.

Lâm Đang lại lén nhìn sang, lần này ánh mắt cô dừng trên đôi tay đang cầm bút của anh. Cô không biết cước tay là gì, và cũng không nhìn rõ bàn tay của anh, mãi đến lúc này mới biết rằng tay anh đã bị thương.

Thế nhưng khi tan học, Trình Diễm không đi phòng y tế, đến khi tan trường, anh vẫn không đi.

Lâm Đang đã mua một tuýp thuốc trị cước ở tiệm thuốc dưới khu nhà, cùng một đôi găng tay dày ở siêu thị. Tất cả đều là mua cho Trình Diễm, nhưng cô không biết phải làm sao để có thể thoải mái đưa chúng cho anh như trước đây.

Cô ngồi lặng lẽ trên ghế, từ trong cặp lấy ra tuýp thuốc và đôi găng tay, đặt nhẹ nhàng lên bàn anh.

Trình Diễm đang ôn lại từ vựng, thấy đồ cô đẩy tới, cậu không kìm được, nước mắt lập tức rơi xuống, thấm ướt chữ "end" trong cụm "come to an end" trên sách.

"Cảm ơn." Anh nói, giọng điệu khách sáo và xa cách.

2192 words
08.02.2025

Chương 59 : Cậu ấy không còn thích mình nữa

Editor: Hann

Lâm Đang cúi mắt xuống nhìn sách giáo khoa, khẽ nói: "Không cần cảm ơn."

Sau đó, không ai trong số họ nói thêm gì nữa. Ngoại trừ hai món đồ đặt trên bàn, chẳng có gì chứng tỏ rằng họ vừa nói chuyện với nhau.

Tình trạng này kéo dài khoảng hai, ba ngày. Một buổi chiều tan học, sau khi cả hai lặng lẽ ăn tối xong, trở lại lớp học, Trình Diễm đột nhiên chủ động nói chuyện với Lâm Đang.

Anh nói: "Tôi có việc phải ra ngoài một chút."

Lâm Đang muốn hỏi đó là việc gì, nhưng lại nuốt lời vào trong, chỉ khẽ ừ một tiếng, mắt vẫn dán vào sách, nghe tiếng bước chân anh xa dần.

Cô muốn biết Trình Diễm đi đâu, còn muốn đi theo để xem, nhưng cô không có đủ can đảm, chỉ có thể ngồi trong lớp mà mặc sức đoán mò, tưởng tượng lung tung.

Gió lạnh vỗ vào cửa sổ lớp học, cũng thổi qua những cành cây trơ trọi bên ngoài.

Trình Diễm đi lên tầng hai của tòa nhà, đến lớp của Lý Hòe An, gọi cậu ta ra ngoài.

Lý Hòe An vừa ăn tối xong, đang chuẩn bị nghỉ ngơi trong lớp, nghe thấy anh đến tìm, có chút không hiểu: "Cậu có việc gì à?"

Trình Diễm tựa lưng hờ hững vào cột trụ, hai tay đút vào túi quần, nhàn nhạt nói: "Cậu còn thích cô ấy không?"

"Cậu có ý gì?" Lý Hòe An nhíu mày. Cậu ta không phải chưa từng nghe qua những tin đồn về Trình Diễm và Lâm Đang, thậm chí còn thấy họ đứng cùng nhau.

"Nếu cậu còn thích cô ấy, tôi có thể dạy cậu cách theo đuổi."

Lý Hòe An chỉ sững lại một chút, lập tức nổi giận chửi: "Cậu bị điên à?"

Trình Diễm không tức giận, vẫn tựa lưng vào cột, mắt nhìn xuống đất, chậm rãi nói: "Cô ấy thích nghe kể chuyện, cậu nên đọc vài cuốn sách kinh điển, phải nắm rõ tất cả tình tiết và những ẩn ý trong đó. Khi cô ấy hỏi..."

"Nếu cậu rảnh quá thì lo học trước bài học kỳ sau đi, đừng ở đây mà phát điên." Lý Hòe An quay người định đi.

"Tôi nói nghiêm túc đấy." Trình Diễm cười nhạt, ngẩng đầu nhìn cậu ta, "Cô ấy cần có người bên cạnh, tôi thấy cậu là người tốt, cô ấy chắc sẽ thích cậu."

Lý Hòe An nghiến răng, quay lại bước gần đến, hạ giọng mắng: "Trình Diễm, cậu nghĩ cậu giỏi lắm vì đứng thứ hai toàn khối đúng không? Ở đây tỏ vẻ sâu sắc làm gì? Cậu có trẻ con quá đấy. Hay là cậu sắp chết rồi nên mới lập di chúc ở đây hả? Một ngày cậu có thể làm việc gì có ích không?"

Nụ cười của Trình Diễm cứng lại nơi khóe môi, anh đứng đó nghe tiếng cánh cửa lớp học đóng sầm lại. Anh đứng tựa vào gió lạnh một hồi lâu, đến khi khuôn mặt đông cứng vì lạnh, mới lặng lẽ bước xuống lầu.

Anh không vào lớp, đứng ngoài cửa sổ, nhìn chằm chằm vào sau gáy của Lâm Đang rất lâu.

Có vài bạn học lần lượt trở lại lớp, hỏi anh sao không vào, anh chỉ cười nhạt, không trả lời. Đợi thêm một lúc, anh mới chầm chậm mở cửa bước vào, ngồi về chỗ của mình.

Anh có thể cảm nhận được ánh mắt lén lút nhìn về phía mình, nhưng không nói gì, chỉ im lặng lật tập bài tập ra và tiếp tục viết.

Người ta chỉ thấy anh liên tục làm hết bài này đến bài khác, nhưng không ai biết rằng, anh chỉ đang cầm bút vẽ loạn trên giấy.

Buổi tối tan học, anh vẫn như cũ, lặng lẽ đứng bên cạnh đợi Lâm Đang đứng dậy, rồi cùng cô bước ra khỏi lớp.

Giữa họ có một khoảng cách, nếu không quen biết, chắc chắn sẽ nghĩ rằng họ không hề quen nhau. Đã có không ít bạn học vội vã chen qua giữa họ.

Bất ngờ, không biết từ lớp nào, một đám con trai nối đuôi nhau chạy qua giữa họ, đùa giỡn ầm ĩ, khiến Trình Diễm gần như không còn thấy rõ gương mặt của Lâm Đang.

"Trình Diễm... Trình Diễm..."

Anh nghe thấy giọng gọi nghẹn ngào trong bóng tối.

"Tránh ra!" Anh cũng không biết cơn giận từ đâu mà tới, trực tiếp xô một nam sinh đang định chen qua, bước nhanh tới, nắm lấy cổ tay Lâm Đang.

Đám đông bỗng chốc yên lặng, rồi lại có tiếng bàn tán xì xào.

Anh không để ý, nắm tay Lâm Đang đi thẳng ra cổng trường.

"Trình Diễm..." Lâm Đang khẽ gọi.

"Ừ." Anh đáp lại.

Lâm Đang hỏi: "Lúc tan học cậu đi đâu vậy?"

Anh im lặng một lúc, rồi đáp: "Ra ngoài đi dạo."

"Sao không gọi mình cùng đi?"

Anh không biết trả lời thế nào, Lâm Đang cũng không hỏi thêm, anh tiễn cô lên xe rồi lê bước quay về trong bóng tối.

Ngày hôm sau, họ vẫn gặp nhau dưới gốc cây long não.

Mùa đông đã đến, lá cây long não gần rụng hết, chỉ còn lại những cành cây trơ trụi.

Lâm Đang lên tiếng trước: "Cậu có thoa kem trị cước không?"

Trình Diễm cúi đầu: "Chưa."

"Sao không thoa?"

Không có ai trả lời.

Đi đến lớp, Lâm Đang lấy từ ngăn bàn của Trình Diễm ra lọ kem trị cước còn nguyên vẹn, đặt lên bàn, tháo cặp ra, rồi quay sang đối diện anh.

"Đưa tay đây." Cô nói.

Trình Diễm không từ chối, đưa một tay ra cho cô.

Tay anh lạnh buốt, đó là cảm nhận đầu tiên của Lâm Đang. Ngón tay cô chạm vào những vết sần sùi trên da, và nghe thấy tiếng hít thở khẽ của anh, cô hiểu đó chính là vết cước.

Cô dừng lại một chút, mở lọ kem, lấy một ít rồi nhẹ nhàng thoa lên những vết thương của anh, xoa đều. "Đau không?"

"Không đau."

Cô không để ý đến lời anh, hai tay nhẹ nhàng cầm lấy tay anh, thổi nhẹ lên vết thương, rồi tiếp tục xoa kem, vừa làm vừa nói: "Bác sĩ nói chỉ cần một lần bị cước, mỗi năm về sau sẽ rất dễ bị lại, nên mùa đông phải chú ý giữ ấm trước khi trời trở lạnh."

Trình Diễm khẽ ừ, đôi mắt đờ đẫn nhìn cô, ánh mắt tràn đầy dịu dàng.

Cô không nói thêm gì nữa, thoa xong tay này, cô bảo anh đưa tay kia ra.

Trong lớp đã có vài bạn học đến, nhiều người lén lút nhìn về phía họ.

Lâm Đang cảm nhận được điều đó, nhưng không bận tâm, nhẹ nhàng và cẩn thận thoa kem lên vết thương cho anh, rồi mới buông tay ra.

Hai người họ vẫn chưa trở lại như ban đầu, nhưng bầu không khí nặng nề đã giảm đi nhiều. Mỗi người đều có tâm tư tập trung vào việc học, thỉnh thoảng còn nói cười đôi câu, giống như những người bạn thực sự.

Trên khuôn mặt Lâm Đang có nụ cười, Trình Diễm cũng sẽ hỏi cô vài câu.

"Có chuyện gì mà vui vậy?"

"Noãn Noãn sắp thi xong và về rồi." Lâm Đang cười rạng rỡ.

Trình Diễm ngẩn ra một lát, rồi cũng khẽ mỉm cười: "Tốt quá." Đợi Tống Noãn trở về, Lâm Đang sẽ có người bầu bạn, còn anh thì có thể lặng lẽ rút lui. Như vậy cũng tốt.

Các cuộc trò chuyện của họ thường chỉ kéo dài vài câu rồi kết thúc, lần này cũng không ngoại lệ. Không ai nói thêm gì nữa, chỉ còn lại sự im lặng.

Một tuần sau, kỳ thi nghệ thuật kết thúc, các học sinh dự thi đều trở lại trường, và Tống Noãn cũng sẽ quay về.

Ngày trước khi Tống Noãn chính thức đến lớp, Trình Diễm nhận được tin nhắn từ Lâm Đang, nói sáng mai không cần đợi cô, cô sẽ đi cùng với Tống Noãn.

Trình Diễm sớm đã biết sẽ có ngày này, nhưng khi nó thực sự đến, lòng anh vẫn không thể thoải mái.

Anh không đến dưới gốc cây long não để đợi cô, cũng không tiến đến quấy rầy, chỉ đứng từ xa nhìn cô và Tống Noãn nói cười vui vẻ bước vào trường.

Anh đứng ngoài cửa sổ chờ cho đến khi chuông vào lớp vang lên, lúc đó Tống Noãn rời khỏi chỗ ngồi của mình, anh mới bước vào lớp, quay về chỗ ngồi.

Ngày hôm đó trong tiết nhạc, anh không chờ Lâm Đang, mà tự mình đi đến phòng nhạc trước.

Lâm Đang và Tống Noãn vẫn còn ở trong lớp, xung quanh có mấy bạn học vây quanh hỏi về việc luyện thi và kỳ thi vừa qua. Dù cô chú tâm lắng nghe, nhưng sớm đã nhận ra Trình Diễm đã đi trước một mình.

Sắp đến giờ học, Tống Noãn mới kéo Lâm Đang đi đến phòng nhạc.

"Mình cảm thấy lần này mình thi khá ổn. Cậu nói cậu cũng định thi nghệ thuật mà, sao cuối cùng lại không đăng ký?" Tống Noãn ríu rít bên cạnh.

Lâm Đang nhẹ nhàng vịn tay vào lan can, từng bước đi lên, đáp lại thờ ơ: "Mẹ mình nói hộ khẩu không ở đây, không thể tham gia thi nghệ thuật."

"Vậy kỳ thi đại học cũng không thi được sao?" Tống Noãn hỏi.

"Ừ, chắc là vậy." Cô trả lời.

"Thế giờ làm sao đây? Cậu chẳng bảo muốn thi đại học sao?"

Lâm Đang mím môi.

Tống Noãn không biết vì sao Lâm Đang muốn thi đại học, nhưng cô biết rõ lý do của mình.

Cô bỗng nhớ đến lúc Trình Diễm rời đi mà không nói một lời, tự nhiên sống mũi cay xè.

Tống Noãn vẫn đang kể về những chuyện cô nàng đã trải qua trong thời gian luyện thi, nhưng khi quay đầu lại, cô nàng thấy Lâm Đang đang rơi nước mắt. Tống Noãn kinh ngạc: "Cậu sao thế? Không khỏe à?"

Lâm Đang lắc đầu, đưa tay lau nước mắt, nghẹn ngào nói: "Không có gì, một lát nữa sẽ ổn thôi."

Nhưng nước mắt của cô vẫn không ngừng tuôn rơi, không cách nào ngăn lại.

Tống Noãn bối rối, kéo cô đi về phía phòng y tế: "Chúng ta đi kiểm tra thử đi!"

Lâm Đang không chịu đi, tiếp tục bước lên, nói giọng không rõ: "Vào học thôi."

Chuông vào lớp đã vang lên được một lúc lâu, cuối cùng hai người cũng lề mề đến phòng nhạc.

Giáo viên dạy nhạc nhìn họ một cái, rồi khoát tay cho vào lớp.

Nhiều bạn học trong lớp đều nhìn về phía họ. Tống Noãn không hiểu chuyện gì, kéo Lâm Đang ngồi vào chỗ trống, không để ý rằng họ ngồi cách khá xa chỗ của Trình Diễm.

"Bọn họ không ngồi cùng nhau nữa à? Chắc là chia tay rồi nhỉ?"

"Không phải đâu, có lẽ do Tống Noãn về rồi nên hai người đó mới giữ khoảng cách."

Tống Noãn đang làm bài tập trên lớp, bỗng nghe thấy tiếng bàn tán gần đó, cô nàng chợt hiểu ra vì sao Lâm Đang khóc.

Cô nàng khều khều người đang ngẩn ngơ bên cạnh, hỏi nhỏ: "Cậu với Trình Diễm đang yêu nhau à?"

Lâm Đang lắc đầu: "Không có."

"Thế sao bọn họ lại nói thế?" Tống Noãn nghi hoặc nhìn cô, "Cậu còn khóc nữa, có phải vì Trình Diễm không? Mình đã nói từ đầu rồi, nhìn cậu ta cứ là lạ, có phải cậu ta bắt nạt cậu không?"

Lâm Đang lại lắc đầu: "Không phải."

Tống Noãn không biết phải làm gì với cô, chỉ đành kéo cô lén trốn ra ngoài. Khi ra khỏi lớp, Tống Noãn lại hỏi: "Rốt cuộc cậu có phải vì cậu ta mà khóc không?"

Lâm Đang lại nói không, chậm rãi vịn tay vào lan can đi xuống.

"Mình không tin đâu, vậy cậu khóc vì cái gì chứ?" Tống Noãn đuổi theo, chặn trước mặt cô, "Mình đã nói rồi, đừng có thân thiết với cậu ta quá mà, cậu đâu có nghe mình."

Lâm Đang vốn đã muốn khóc, nghe bị mắng thêm, càng muốn khóc hơn. Cô ôm lấy Tống Noãn, vừa khóc vừa nói: "Cậu ấy không còn thích mình nữa rồi..."

Tống Noãn định nói tiếp, nhưng nghe thấy Lâm Đang khóc đến đau lòng như vậy, cô nàng không thể mở lời, chỉ vỗ nhẹ lưng cô, an ủi: "Chúng ta còn nhỏ mà, làm gì đã có chuyện thích hay không thích, đó chỉ là cảm giác của cậu thôi. Hai người chỉ là bạn bình thường thôi mà."

"Không phải đâu, không phải đâu..." Lâm Đang vừa khóc vừa lắc đầu, "Cậu ấy trước đây luôn đợi mình, còn cùng mình đi mua cá, cậu ấy tặng mình vòng tay, còn nói sau kỳ thi đại học sẽ ở bên nhau, hứa là sẽ thi cùng một nơi nữa..."

Thông tin này quá nhiều khiến Tống Noãn nhất thời không biết phải nói gì. Đang định mở lời, cô nàng ngẩng đầu lên thì thấy Trình Diễm đang đứng ở tầng trên bậc thang.

2283 words
08.02.2025

Chương 60 : Chúng ta cùng rời khỏi nơi này

Editor: Hann

"Cậu không định xuống dưới nói cho rõ ràng hả?" Tống Noãn hỏi.

Lâm Đang hơi sửng sốt, hiển nhiên lời này không phải nói với cô. Cô hít hít mũi rồi buông tay ra, ngẩng đầu nhìn về phía trước, thấy được bóng dáng quen thuộc kia.

"Chúng ta đi thôi." Cô lau nước mắt, kéo tay Tống Noãn muốn đi xuống dưới.

"Cậu đứng lại cho mình." Tống Noãn túm chặt cô: "Chạy cái gì mà chạy? Có gì mà không ba mặt một lời được? Cậu cũng xuống ngay cho tôi, hai cậu đứng đây đóng phim thần tượng ngược luyến tàn tâm à?"

Lâm Đang khựng lại, Trình Diễm cũng đi xuống, đứng bên cạnh cô.

Tống Noãn liếc mắt nhìn cả hai, nói: "Nói đi, hôm nay không nói xong thì đừng hòng đi đâu cả."

Lâm Đang rụt vai, không nói gì.

Trình Diễm cũng cúi đầu, chẳng biết nên nói gì cho phải.

"Nói nhanh!" Tống Noãn khẽ đẩy Lâm Đang.

Lâm Đang mím môi hỏi: "Sao cậu không đợi mình cùng đi học tiết âm nhạc?"

"Tôi tưởng cậu muốn đi cùng Tống Noãn." Trình Diễm đáp.

Lần này đến lượt Tống Noãn cứng họng, hóa ra mọi mâu thuẫn đều là vì cô nàng. Cô nàng hít sâu một hơi nói: "Thôi được rồi, xem ra người thừa là mình. Vậy mình đi trước đây."

"Cậu đừng đi." Lâm Đang bắt lấy tay cô nàng.

"Mình mà ở đây thì các cậu không nói được, mình về lớp trước, các cậu nói xong rồi đi. Dù sao tiết sau cũng là tiết sử, thầy giáo cũng dễ tính lắm. Mình thấy hai người các cậu chắc cũng chẳng có tâm trạng đâu mà học hành."

Tống Noãn nói xong liền chạy đi, để lại hai người đứng ở đó.

Chuông tan học còn chưa reo, trên cầu thang không có người nên rất yên tĩnh, thi thoảng mới nghe được tiếng Lâm Đang khụt khịt.

Sau một lúc lâu, Lâm Đang hỏi: "Có phải cậu đã chờ Tống Noãn quay lại từ lâu, chỉ cần cậu ấy về, cậu sẽ không phải tốn thời gian ở bên mình nữa đúng không?"

"Không phải vậy." Trình Diễm nghĩ thế, nhưng không hề mong chờ điều đó.

"Vậy sau này thì sao? Cậu vẫn sẽ chơi với mình chứ?" Lâm Đang hỏi tiếp.

Trình Diễm không trả lời.

Lâm Đang bỗng nhiên bật khóc: "Tại sao cậu luôn như vậy? Nếu cậu không muốn chơi với mình nữa, không thích mình nữa, cậu có thể nói rõ ràng với mình được không?"

"Tôi..." Trình Diễm nghẹn lời, không thể nói ra những lời dối lòng. "Tống Noãn đã quay lại, cậu và cậu ấy chơi cùng nhau cũng giống mà. Nếu cậu muốn ngồi cùng cậu ấy, tôi có thể nói với giáo viên."

"Trình Diễm, mình ghét cậu!" Lâm Đang đẩy mạnh anh rồi bỏ chạy xuống cầu thang.

Trình Diễm ngã dựa vào tường, sợ hãi, lập tức đuổi theo, túm lấy tay cô, kéo cô lại.

"Buông mình ra!" Lâm Đang giãy giụa dữ dội, đấm đá không ngừng.

Trình Diễm không phản kháng, để mặc cô đánh cho đến khi cô mệt mỏi. Lúc đó, anh bế cô lên, bước xuống cầu thang.

"Đừng làm loạn nữa." Anh nói.

"Mình ghét cậu." Lâm Đang quay mặt đi.

Trình Diễm nhắm mắt lại, nói khẽ: "Không phải tôi không thích cậu, cũng không phải không muốn chơi với cậu. Chỉ là Tống Noãn đã quay lại rồi, nếu chúng ta cứ tiếp tục chơi với nhau sẽ có chút không hợp."

Lâm Đang nguôi giận chút ít, hỏi: "Vậy sao dạo này cậu không nói chuyện với mình, cũng không kể chuyện nữa? Cậu còn luôn tránh xa mình."

Càng nói, Lâm Đang càng thấy tủi thân, miệng bắt đầu mếu, trông ngốc nghếch mà dễ thương.

Trình Diễm muốn véo má cô, khẽ mỉm cười: "Chỉ là tôi hơi mệt thôi."

Lâm Đang chớp chớp mắt nhìn anh: "Sao lại mệt? Có phải vì mình làm phiền cậu không?"

"Không, là chuyện gia đình."

"Ba cậu lại đòi tiền nữa à? Hay cậu đến nhà mình ở đi, nhà mình có phòng trống mà chẳng ai dùng."

"Không cần đâu." Trình Diễm ngửa cổ lên để nước mắt chảy dọc theo mặt, rơi vào cổ chứ không rơi xuống mặt cô. "Ông ta ít về nhà lắm, nên tôi ở nhà cũng chẳng sao."

Khi đến tầng một, Trình Diễm đặt cô xuống.

Lâm Đang nhìn quanh một lượt, không thấy ai, liền tiến lại gần anh một chút, thì thầm: "Cậu có muốn ôm không?"

Trình Diễm im lặng một lúc, rồi đáp: "Ừ."

Lâm Đang bước tới ôm anh, tựa đầu vào ngực anh, nhẹ nhàng vỗ lưng, nhỏ giọng an ủi: "Không sao đâu, Trình Diễm. Thi đại học xong sẽ ổn thôi. Xong rồi chúng ta sẽ rời khỏi nơi này, mình sẽ đi cùng cậu."

Trình Diễm khóc gục xuống, gần như toàn bộ sức lực đè lên người cô, nghẹn ngào nói: "Ừ, được."

"Nếu cậu mệt, mình sẽ cố không làm phiền. Nhưng cậu đừng bỏ mặc mình, được không?"

"Đang Đang... Đang Đang..." Anh khẽ gọi tên cô, một lần rồi lại một lần.

Lâm Đang đáp lại từng tiếng, giọng cô nhẹ nhàng, dịu dàng.

Không biết chuông ra chơi đã reo từ bao lâu, có học sinh từ cầu thang đi xuống, bắt gặp cảnh hai người ôm nhau, vội vàng quay lại và chọn đi bằng cầu thang khác.

Trình Diễm nghe thấy tiếng bước chân, nhưng không buông tay, chỉ là không khóc thành tiếng nữa. Một lúc sau, anh từ từ thả người trong vòng tay ra, nhẹ giọng nói: "Chúng ta về lớp thôi."

"Ừ." Lâm Đang nhìn anh một cái, rồi hai người sánh vai bước đi.

Cô lặng lẽ chạm vào những hạt đá trên chiếc vòng tay, cảm nhận được sự rung động, không kìm được mà khẽ mỉm cười.

Trong giờ ra chơi, tầng một chật kín học sinh qua lại, nhưng họ chỉ im lặng đi bên nhau, cùng nhau bước lên cầu thang và vào lớp học. Những học sinh thích hóng hớt đã để ý từ trước, bắt đầu tưởng tượng và lan truyền câu chuyện của họ.

Tống Noãn đã nghe ít nhất năm phiên bản khác nhau. Khi nghe có người nói họ quay lại, cô nàng nhanh chóng chạy tới kéo Lâm Đang ra ngoài cửa lớp.

Lâm Đang không di chuyển, ngước mắt nhìn Trình Diễm, khẽ nói: "Mình với Noãn Noãn ra ngoài nói chuyện chút, cậu về chỗ ngồi trước đi."

"Ừ." Trình Diễm cúi đầu, lặng lẽ quay về chỗ ngồi.

Lâm Đang mới chịu để Tống Noãn kéo ra ngoài hành lang.

"Cậu với cậu ta làm lành rồi à?" Tống Noãn dò hỏi.

"Ừ." Lâm Đang trả lời nhỏ, nhưng trong giọng nói không giấu được niềm vui.

Tống Noãn thở dài, có chút bất lực, rồi lại hỏi: "Nghe bảo Trình Diễm học kỳ trước đứng thứ hai toàn khối hả?"

Lâm Đang gật đầu: "Đúng vậy."

"Trời ạ, đỉnh thật." Tống Noãn ngửa mặt lên trời, ánh mắt hiện chút buồn bã, "Khoảng cách giữa người với người, đúng là còn xa hơn cả giữa người với chó..."

"Cậu không phải là không thích cậu ấy sao?"

"Đó là chuyện trước kia. Mình vốn có cảm tình với những người học giỏi. Giờ thì mình nghĩ, cậu thích cậu ta cũng không tệ đâu."

Lâm Đang cúi đầu, chớp mắt. Cô không ngờ hai chữ "học giỏi" lại có sức hút lớn đến vậy. Cô nghĩ nếu Trình Diễm học giỏi, có lẽ mẹ cô cũng sẽ thích anh.

Buổi chiều tan học, Lâm Đang muốn ở lại trường để cùng Trình Diễm đi ăn tối tại căng tin, Tống Noãn cũng đi theo. Nhưng thực tế là, Lâm Đang và Tống Noãn đi trước, còn Trình Diễm lặng lẽ đi phía sau.

Khi vào căng tin và gọi món xong, Trình Diễm không cần Lâm Đang nhắc nhở, anh tự động mang khay thức ăn của cô đến chỗ ngồi trống, còn cẩn thận lấy cả đũa và thìa. Điều này khiến Tống Noãn ngỡ ngàng, cô nàng kéo tay Lâm Đang, nhỏ giọng nói: "Chả trách người ta bảo hai cậu đang yêu nhau, thế này chẳng khác gì yêu đương cả."

Lâm Đang vẫn không hiểu thế nào là yêu đương, hay cần làm gì mới được coi là đang yêu, nhưng cô khăng khăng đáp: "Chúng mình không yêu nhau, bây giờ chỉ là bạn thân thôi."

"Được rồi, được rồi." Tống Noãn biết cô không hiểu, cũng chẳng muốn tranh cãi, chỉ kéo cô ngồi xuống, vừa ăn vừa tán gẫu vài câu chuyện phiếm. Một lúc sau, họ chuyển qua nói chuyện về trường. "Hay là cuối tuần này mình hẹn Thịnh Hạ và Lý Hòe An đi chơi? Lâu rồi chúng ta chưa tụ tập."

Lâm Đang nắm chặt đôi đũa: "Bà ngoại mình giờ không cho mình tự ra ngoài chơi nữa."

Tống Noãn nghĩ rằng có lẽ vì mùa đông đến, bên ngoài quá lạnh nên bà mới không cho ra ngoài.

"Vậy các cậu đến nhà mình chơi đi. Các cậu muốn ăn gì cứ nói trước với dì Trần, dì ấy nấu được hết." Lâm Đang đề nghị.

"Cũng được, dạo này trời lạnh quá mà, để mình nói với bọn họ xem sao."

Lâm Đang khẽ quay đầu nhìn khay thức ăn của Trình Diễm, nhỏ giọng hỏi: "Cậu có muốn đến nhà mình chơi không?"

Trình Diễm khựng lại một chút: "Cuối tuần này tôi bận việc rồi."

Lâm Đang không ép thêm.

Sau khi ăn xong, cả ba người cùng nhau trở về lớp. Lâm Đang hỏi Tống Noãn có muốn ngồi ở chỗ cô để trò chuyện không, nhưng Tống Noãn từ chối vì cần làm bài tập.

Lâm Đang không nói gì thêm, quay lại lớp, lúc này chỉ còn cô và Trình Diễm, các bạn học xung quanh vẫn chưa trở về.

Cô nhẹ nhàng gõ lên bàn anh, khẽ hỏi: "Cuối tuần cậu lại đi làm thêm à?"

Trình Diễm hơi xoay người lại, nhìn cô: "Ừ, các cậu cứ chơi vui vẻ là được."

"Bây giờ trời lạnh như thế này, cậu thiếu tiền lắm sao? Mình có thể cho cậu mượn trước." Nói rồi, cô rút một xấp tiền từ túi áo, định nhét vào tay anh.

Trình Diễm lập tức trả lại tiền: "Không cần, tôi vẫn đủ dùng."

Lâm Đang không ép thêm, chỉ nhẹ giọng hỏi tiếp: "Thế cậu đã bôi thuốc trị cước tay chưa?"

Trình Diễm im lặng, Lâm Đang hiểu ngay, cô lấy tuýp thuốc từ ngăn bàn của anh ra, mở nắp rồi dùng tay lấy một ít thuốc: "Đưa tay đây."

Lại là đôi bàn tay khô ráp như vỏ cây, Lâm Đang vừa bôi thuốc vừa thổi nhẹ lên tay anh, xong rồi mới nói: "Tại sao cậu không chịu bôi thuốc? Cả găng tay cũng không đeo?"

"Tôi..."

"Cậu phải bôi thuốc, và nhớ đeo găng tay nữa." Lâm Đang nhẹ nhàng dặn dò, "Cả khăn quàng cổ cũng phải đeo."

Trình Diễm ngoan ngoãn cúi đầu, khẽ đáp: "Ừ, tôi biết rồi."

Lâm Đang lén nở một nụ cười: "Ngày mai nhất định phải đeo, mình sẽ kiểm tra."

"Được."

Cô cười tươi, buông tay anh ra, cẩn thận đậy nắp tuýp thuốc rồi đặt lại vào ngăn bàn của anh.

Cuối tuần, Tống Noãn cùng vài người bạn đến nhà Lâm Đang chơi, bà ngoại của cô tươi cười ra đón. Họ muốn ăn lẩu, dì Trần trong nhà đã chuẩn bị sẵn mọi thứ. Đến giờ ăn, bà ngoại và dì Trần cùng ngồi ăn với họ một lúc, sau đó để họ tự do trò chuyện rồi đi nghỉ.

Dù bận rộn ăn uống và tám chuyện, họ vẫn tự dọn dẹp sạch sẽ bàn ăn rồi mới kéo nhau lên phòng Lâm Đang để tiếp tục nói chuyện.

Tống Noãn kể về những chuyện thú vị cô nàng gặp khi tham gia huấn luyện, khiến cả bọn cười nghiêng ngả. Một lúc sau vì mệt, Tống Noãn chuyển sang để Thịnh Hạ nói chuyện.

Đang nói dở chuyện trường lớp, Thịnh Hạ đột nhiên nhắc đến Trình Diễm: "Năm ngoái, mình mãi mới thi vào được top 10 toàn trường, đang vui mừng lắm, nhìn lên bảng xếp hạng suýt nữa thì ngã ngửa. Ai mà ngờ Trình Diễm lại đứng thứ hai toàn trường, cậu ấy giỏi Toán thật sự."

Mấy người cùng nhau đồng tình, Thịnh Hạ lưỡng lự rồi nói: "Lâm Đang này, ở trường mình cũng nghe nói về chuyện của cậu với Trình Diễm. Mình thấy cậu thường xuyên ở bên cậu ấy, nhưng ngại nên không hỏi thẳng, liệu hai cậu thật sự..."

2189 words
08.02.2025

Chương 61 : Như vậy sẽ mang thai sao?

Editor: Hann

Lâm Đang biết Thịnh Hạ muốn hỏi gì, quá nhiều người đã hỏi cô câu này rồi, cô sớm đã quen, buột miệng nói: "Không có, mình với cậu ấy có yêu sớm đâu, chúng mình chỉ là bạn tốt thôi."

Nhưng ánh mắt không thể lừa dối người khác, ai cũng có thể nhận ra, khi nhắc đến Trình Diễm, ánh mắt của Lâm Đang không giống như khi nhắc đến một người bạn bình thường.

"Giáo viên cũng nói các môn khác của cậu ấy rất tốt, chỉ có môn tiếng Anh là tụt lại. Mỗi buổi chiều bọn mình đều luyện nghe, nhưng dường như không có tác dụng gì, hai lần thi vừa rồi, điểm tiếng Anh của cậu ấy vẫn khoảng 120. Các cậu có cách nào luyện nghe tiếng Anh hiệu quả không?"

Họ không ngờ sẽ nói chuyện nghiêm túc như vậy ở nhà, đặc biệt là Lý Hòe An, không biết là vì nhắc đến thành tích hay vì nhắc đến Trình Diễm, cậu ta

chỉ ngồi im không nói một lời.

Thịnh Hạ thì không để ý, suy nghĩ một chút rồi nói: "Mình thường làm bài nghe bằng cách xem từ khóa trong câu hỏi, khi nghe chỉ chú ý từ khóa, có từ nào chọn từ đó, tỉ lệ chính xác cũng khá cao."

Lâm Đang suy nghĩ rồi gật đầu: "Được, mình sẽ bảo cậu ấy thử xem."

"Được rồi, được rồi, hôm nay đừng nói chuyện học hành nữa, ngày nào mình cũng phải bù lại kiến thức cũ, học đến phát ngán rồi. Khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi một chút, các cậu học bá tha cho tớ đi." Chủ yếu là cứ nhắc đến Trình Diễm, mặt của Lý Hòe An lại xanh lè.

Mấy người bị cô nàng trêu chọc, đều quên mất chuyện của Trình Diễm, chuyển sang nói chuyện khác.

Lâm Đang thì không quên, ghi nhớ trong lòng, và ngay khi đến trường đã nói với Trình Diễm, bảo anh thử cách mà Thịnh Hạ đề nghị, xem có cải thiện được không.

Trình Diễm nhìn cô cười, đôi khi anh thực sự muốn hỏi cô tại sao lại thích mình đến vậy. Nhưng lại không dám hỏi, sợ rằng đó không phải là tình cảm thật, sợ cô đột nhiên nhận ra.

"Tôi biết rồi." Anh nói.

"Ừm, vậy cậu có bôi thuốc mỡ không?" Cô hỏi.

Trình Diễm đáp: "Có bôi rồi."

Lâm Đang không nói thêm gì, bắt đầu lật sách giáo khoa. Lật một lúc, cô lại quay đầu nói: "Mình thấy cậu quàng khăn rồi."

Nói xong, cô nhanh chóng thu lại ánh mắt, nhìn chằm chằm vào sách và cười.

Trình Diễm cũng cười: "Ừ, y hệt chiếc khăn mà cậu đeo."

Mặt Lâm Đang hơi đỏ, quay đi, giả vờ đọc thuộc từ mới.

Sắp đến kỳ thi cuối kỳ, thời tiết càng lạnh hơn, thỉnh thoảng có tuyết rơi, sau đó tuyết rơi dày. Không biết ai ngoài kia hô lên một tiếng tuyết rơi, cả lớp hơn bốn mươi người đồng loạt quay ra cửa sổ, quả nhiên thấy tuyết trắng bay đầy trời.

Lâm Đang chỉ thấy tuyết mờ mờ như những mảnh ghép rơi từ trên trời xuống.

Cô không có nhiều tâm trạng để thưởng thức, quay lại, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay của Trình Diễm, khẽ nói: "Cậu mặc ít quá, có lạnh không?"

"Không lạnh." Trình Diễm cảm thấy đây là chút bù đắp mà trời ban cho anh, anh chịu lạnh rất tốt, ngay cả trong mùa đông lạnh nhất cũng không cần phải mặc kín mít như người khác.

Lâm Đang lại không tin: "Cậu có muốn áo khoác lông vũ không?"

Trình Diễm biết cô muốn làm gì: "Không cần, tôi thực sự không lạnh, lòng bàn tay tôi còn ấm mà."

Anh đưa lòng bàn tay ra, để cô chạm vào.

Lâm Đang cảm nhận được hơi ấm từ tay anh, còn ấm hơn cả tay cô, mới yên tâm chút, nhưng vẫn nhắc nhở: "Cậu cẩn thận cảm lạnh đấy."

"Tôi biết rồi." Trình Diễm có chút bất lực, đôi khi anh cảm thấy Lâm Đang như một đứa trẻ không biết gì, có lúc lại như một người lớn.

Kỳ nghỉ dài cuối cùng trước khi thi cuối kỳ là dịp Tết Dương lịch, được nghỉ hẳn hai ngày rưỡi.

Sáng thứ sáu đã có không khí lễ hội, ai cũng phấn khởi đợi chuông tan học tiết cuối vang lên.

Lâm Đang cũng đã thu dọn sách vở trước, ghé đầu sang bên cạnh Trình Diễm, nhỏ giọng hỏi: "Cậu có muốn đến nhà mình đón Tết không?"

Trình Diễm đã không nhớ nổi đây là lần thứ mấy Lâm Đang mời mình đến nhà cô chơi, anh cũng muốn đón Tết cùng cô. Nhưng anh càng biết rõ gia

đình Lâm Đang không chào đón mình, anh nhỏ giọng đáp: "Tết mình có việc rồi."

"Ồ." Lâm Đang hơi thất vọng, rút đầu lại.

"Đang Đang, chúc mừng năm mới." Anh khẽ nói.

Lâm Đang lại nở nụ cười: "Chúc mừng năm mới."

Sau khi tiết học cuối cùng kết thúc, Lâm Đang đeo cặp đi cùng Tống Noãn ở phía trước, Trình Diễm đi theo sau.

Cổng trường có rất nhiều phụ huynh đợi, đậu rất nhiều xe. Lâm Đang chưa kịp đi đến cây long não thì đã nghe thấy có người gọi cô: "Lâm Đang! Lâm Đang! Bên này!"

Là một giọng nam, ba người cùng ngẩng đầu lên nhìn, thấy Lâm Mặc đứng bên cạnh chiếc xe màu đen.

"Ai thế kia?" Tống Noãn nhăn mũi, ánh mắt có chút chán ghét.

Lâm Đang cũng cảm thấy hơi xấu hổ, hạ giọng nói: "Đó là anh mình."

Tống Noãn cười gượng hai tiếng: "Anh cậu trông thời trang nhỉ."

Lâm Đang cũng nhìn thấy chiếc áo hoodie màu hồng sáng chói, không biết nói gì, chào tạm biệt Tống Noãn. Cô chạy vài bước, đột nhiên nhớ đến Trình Diễm, lại quay lại nói chuyện.

"Trình Diễm, mình đi trước nhé, đó là anh mình."

"Được, cậu..."

Chưa kịp nói hết câu, Lâm Mặc đã bước tới, vòng tay qua cổ Lâm Đang, đánh giá cậu nam sinh trước mặt: "Đây là bạn cùng lớp của em à?"

Lâm Đang cố gắng thoát khỏi, không thoát được, đẩy anh ta định đi: "Phải, chúng ta mau về thôi, lát nữa kẹt xe đấy."

"Em vội gì? Lần đầu tiên anh đến trường em, em không định giới thiệu sao?" Lâm Mặc đứng vững như cột trụ, không di chuyển, ánh mắt nhìn Trình Diễm rõ ràng không có thiện cảm.

Lâm Đang hơi tức giận: "Đây là bạn cùng lớp của em, Trình Diễm. Đây là anh trai mình, Lâm Mặc."

Trình Diễm cúi đầu, khẽ nói: "Chào anh."

"Trình Diễm." Lâm Mặc nhìn anh, lặp lại một lần, "Được rồi, anh nhớ rồi. Đi thôi, về nhà nào."

Lâm Đang bị Lâm Mặc kéo đi, quay lại nhìn Trình Diễm, nhưng không nhìn rõ biểu cảm trên mặt anh. Cô lén chạm vào hạt vòng tay, nhưng không cảm thấy nó rung lên.

Vòng tay trên cổ tay Trình Diễm vẫn rung liên tục, nhưng anh không để ý, tay đút vào túi quần đồng phục, đứng yên bên lối đi dành cho người đi bộ trước cổng trường, nhìn Lâm Đang lên chiếc xe ngồi ở ghế phụ và bị đưa đi.

Anh nghe thấy xung quanh có người bàn tán nhỏ:

"Chết tiệt, hình như tôi vừa thấy một chiếc Maserati, nhà ai thế nhỉ?"

"Còn nhà ai nữa, lớp 5 ấy."

Anh không nhận ra logo của chiếc xe đen đó, nhưng vẫn từng nghe nói về thương hiệu này, loại xe mà anh chỉ thấy trên TV.

Anh đứng yên tại chỗ rất lâu, lâu đến mức học sinh trong trường gần như đã đi hết, bác bảo vệ đến hỏi xem có phải bố mẹ anh chưa đến đón không, anh mới chậm chạp bước đi, tìm đến chiếc xe đạp đang đậu lẻ loi bên ngoài, mở ổ khóa đã bị rỉ sét và từ từ đạp xe rời đi.

Trong lúc đó, Lâm Đang vẫn đang cãi nhau với Lâm Mặc trên xe: "Tại sao anh lại đột nhiên đến đây?"

Lâm Mặc nhai kẹo cao su, thản nhiên đáp: "Anh không thể đến à?"

"Vậy anh có thể kín đáo một chút được không, xung quanh toàn là bạn học của em."

"Anh đã kín đáo lắm rồi mà, anh còn chọn chiếc xe này cơ mà."

Cách suy nghĩ của Lâm Mặc rõ ràng không cùng kênh với cô, Lâm Đang thở dài trong lòng, rồi nói: "Anh có thể không mặc đồ màu mè như vậy được không?"

"Màu mè?" Lâm Mặc giơ tay nhìn tay áo của mình, "Anh chỉ muốn mặc sao cho trẻ trung thôi mà."

Lâm Đang nghẹn lời, lại quay lại chủ đề cũ: "Vậy tại sao anh lại đến đây?"

Lâm Mặc nói: "Đến đón em về Vân thị đón Tết chứ còn gì nữa."

"Em vẫn chưa được nghỉ, hơn nữa kỳ nghỉ đông năm nay ngắn, em không muốn về."

"Em có cần thi đại học đâu, cần gì phải ở lại đây lâu như vậy?"

"Không phải chuyện của anh."

Lâm Mặc từ từ xoay vô lăng, cười nhẹ một tiếng: "Đừng tưởng anh không biết tại sao em lại muốn ở lại đây và vì sao em nhất quyết muốn thi đại học."

Lâm Đang cúi đầu, cô không nghi ngờ việc Lâm Mặc có thể biết, nhưng cô cảm thấy mình không làm gì sai, chỉ là không hiểu sao cô lại có chút cảm giác tội lỗi.

"Biết thì sao?" Cô mạnh dạn phản bác lại.

"Vậy là em thừa nhận rồi, em toàn lừa anh, chiếc vòng tay đó không phải do bạn nữ tặng." Lâm Mặc đột nhiên nắm lấy cổ tay cô, để lộ ra chiếc vòng trên tay cô.

Cô cố gắng giằng ra, nhưng không ngờ Lâm Mặc chẳng hề dùng lực, khiến cô mất thăng bằng ngã tựa vào ghế.

Nhưng cô chẳng để ý đến điều đó, vội vàng nhét chiếc vòng tay lại vào trong tay áo.

"Không ngờ đấy, em thực sự lớn gan rồi." Lâm Mặc nói giọng nhẹ nhàng, không tỏ ra giận dữ, vẫn lái xe một cách bình tĩnh.

Xe vào đến khu dân cư, đỗ lại, anh ta xuống xe trước, mở cửa cho Lâm Đang và định giúp cô xách cặp, nhưng cô lại né tránh.

Anh ta thấy hơi buồn cười, đi theo sau cô: "Em có ý gì vậy? Không nhận anh là anh trai nữa à?"

Lâm Đang không nói gì, bước ra khỏi thang máy, đợi anh ta mở cửa.

Khi cửa mở, cô lập tức vào trong, thay giày, rồi trốn vào phòng mình.

Chưa kịp khóa cửa, Lâm Mặc đã đuổi kịp, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ đối diện giường cô, nhìn cô.

"Anh định nói gì?" Lâm Đang bỏ cặp xuống, tay đeo vòng tay giấu ra sau lưng.

Lâm Mặc nhìn thấy động tác nhỏ của cô, nhưng không nói gì, ngả lưng trên ghế, chậm rãi nói: "Em có biết mình đang làm gì không?"

"Em sắp đủ tuổi thành niên rồi." Ý cô là cô biết mình đang làm gì.

"Chuyện này gọi là yêu sớm, em có hiểu không?" Lâm Mặc nói xong lại thấy buồn cười, anh ta không đồng ý với lý thuyết yêu sớm, nhưng em gái anh ta thì không được yêu sớm, nhất là em gái anh ta chẳng hiểu gì cả.

Lâm Đang trở nên mạnh dạn, ngồi xuống giường, phản bác: "Chúng em không yêu sớm, chúng em chỉ là bạn tốt thôi."

Lâm Mặc nhếch môi: "Em có phân biệt được thế nào là yêu sớm, thế nào là bạn tốt không?"

Câu hỏi đó khiến Lâm Đang bối rối. Thực ra cô cũng chẳng hiểu gì, đến tận bây giờ cô vẫn không thể dùng từ ngữ chính thức hay học thuật để định

nghĩa mối quan hệ giữa mình và Trình Diễm, nhưng cô biết rằng, mối quan hệ này khác với mối quan hệ giữa cô và Tống Noãn.

"Cậu ta có làm gì lạ với em không?" Lâm Mặc hỏi tiếp, "Ví dụ như sờ soạng, hoặc hôn em chẳng hạn."

Lâm Đang càng bối rối hơn, cô chỉ mới ôm Trình Diễm thôi, nhưng vẫn đỏ mặt, im lặng lắc đầu.

Lâm Mặc nhìn cô một lúc, đột nhiên nghiêm túc nói: "Em nên nói thật, nếu em bị bệnh hay mang thai thì nhà mình sẽ không lo cho em đâu. Em biết mang thai là gì không?"

Cô biết, bà ngoại từng nói với cô rằng cô được sinh ra từ bụng mẹ. Cô theo phản xạ cúi đầu, nhìn bụng mình, rồi mím môi nói: "Chúng em chỉ nắm tay và ôm nhau thôi, như vậy có mang thai không?"

2204 words
08.02.2025

Chương 62 : Mỗi ngày sau này

Editor: Hann

Lâm Mặc suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng, anh ta cố nén lại sự buồn cười trong cổ họng, ho khan hai tiếng rồi nghiêm giọng nói: "Chuyện đó anh không chắc được, nhưng sau này em phải giữ khoảng cách với cậu ta, hiểu chưa?"

Lâm Đang vẫn mím chặt môi, không nói gì.

"Em thích cậu ta ở điểm nào?" Lâm Mặc không muốn tiếp tục dọa cô em gái, chuyển sang một chủ đề khác.

Cô nhớ đến lời Tống Noãn nói về việc học giỏi, liền đáp: "Cậu ấy học rất chăm chỉ, thành tích cũng tốt, thi đứng thứ hai trong toàn khối, thầy giáo bảo cậu ấy có cơ hội lọt vào top 50 toàn tỉnh."

Lâm Mặc tỏ vẻ khó tin, trong lòng nghĩ *chỉ có thế thôi à*, nhưng anh ta vẫn định bàn bạc nghiêm túc: "Thành tích của Hứa Phục Triều cũng rất tốt, còn

được tuyển thẳng nữa đấy."

"Em không thích anh ta." Cô chỉ thích Trình Diễm, bất kể người khác có tốt đến đâu, cô chỉ thích Trình Diễm mà thôi.

"Em có hiểu thế nào là thích không?" Lâm Mặc nghĩ rằng cô chỉ đang làm loạn, học những thứ linh tinh ở trường, chạy theo mốt này mốt nọ.

"Không gặp cậu ấy thì nhớ, thấy cậu ấy đi với người khác thì buồn, muốn cả đời ở bên cậu ấy." Lâm Đang nói một cách nghiêm túc. "Ngay cả bây giờ, khi em nói những điều này, em cũng chỉ nghĩ đến cậu ấy."

Lâm Mặc có chút bất ngờ trong chốc lát, nhưng ngay sau đó anh ta lại không mấy để tâm. Anh ta vẫn nghĩ rằng Lâm Đang chỉ là trẻ con chơi trò gia đình, chẳng hiểu gì cả.

Anh ta vốn không phải là người kiên nhẫn, không muốn bàn luận với đứa trẻ con về những vấn đề của người lớn, nên vẫy tay và nhắc lại: "Phải giữ khoảng cách với cậu ta."

Nói xong, anh ta bước nhanh ra khỏi phòng, để lại Lâm Đang một mình trong căn phòng tĩnh lặng.

Lâm Đang nhìn vào chiếc vòng tay trên cổ tay, nghĩ ngợi nhiều điều, rồi chạm vào bụng, cảm thấy vừa lo lắng vừa tò mò. Cô tự hỏi liệu mình có thể mang thai không? Giống như mẹ cô đã sinh ra cô vậy... Và liệu đứa trẻ của cô có thể nhìn thấy không?

Cô muốn tìm Trình Diễm nói chuyện, gửi tin nhắn cho anh nhưng không nhận được hồi đáp. Cô cũng thử chạm vào chuỗi hạt trên vòng tay nhưng vẫn không có ai trả lời, đành thôi.

Vào đêm giao thừa, cô vẫn đi ngủ sớm như thường lệ, đã gửi lời chúc mừng năm mới đến bạn bè trước đó. Mấy người bạn khác đều đã trả lời, chỉ có Trình Diễm là không.

Đã qua một ngày một đêm rồi mà Trình Diễm chưa trả lời tin nhắn của cô, khiến cô cảm thấy có chút buồn, ngay cả trong giấc mơ cũng mơ thấy anh.

Khoảng hai giờ sáng, chiếc điện thoại đặt trên tủ đầu giường sáng lên, nhưng cô không nhìn thấy vì đang ngủ say.

Điện thoại reo cho đến khi chuông báo hết cả bài hát, Trình Diễm mới đặt điện thoại xuống, không gọi lại nữa.

Anh ngồi trên sàn bên cạnh giường, tựa vào thành giường, nhìn ra ánh trăng mờ ngoài cửa sổ, để gió lạnh lùa vào từ ngoài cửa, đôi mắt thoáng có chút ngấn lệ nhưng khuôn mặt lại trông bình thản lạ kỳ.

Tối hôm nay... chính xác hơn là tối qua, khi vừa về đến nhà sau khi giao xong đơn hàng, anh vẫn còn lo liệu bố có ở nhà không. Thì bỗng điện thoại reo, là cuộc gọi từ đồn cảnh sát báo rằng bố anh đã gặp chuyện.

Trong khoảnh khắc đó, anh nghĩ rất nhiều, không biết có phải bố lại gây ra rắc rối gì, có phải lại nợ nần hay không, liệu có ai đến đòi nợ anh không, và liệu anh có nên bỏ trốn ngay lập tức.

Nhưng khi nghĩ đến Lâm Đang, anh lại không nỡ chạy trốn.

Nếu chạy đi, có lẽ sau này anh sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa. Vì vậy anh chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất và đến hiện trường tai nạn như cảnh sát đã chỉ dẫn.

Cảnh sát cho anh biết bố anh bị tai nạn giao thông, bị xe tông bên lề đường, lỗi gần như hoàn toàn thuộc về bên kia, và họ phải bồi thường cho anh một khoản tiền lớn.

Anh chỉ đứng ngoài hàng rào cảnh giới, ngẩn ngơ nhìn vũng máu trên đất, lắng nghe tiếng còi xe cấp cứu không ngừng vang lên.

Cho đến khi có ai đó bảo anh hãy kiềm chế nỗi đau, anh mới nhận ra mặt mình đã ướt đẫm.

Thì ra anh đã khóc.

Khoảnh khắc đó, cảm xúc của anh thật phức tạp, có lúc anh đau đớn nghĩ rằng từ nay mình không còn người thân nào nữa.

Nhưng chỉ trong tích tắc, anh lại tỉnh táo trở lại. Đó là một sự nhẹ nhõm mà anh chưa bao giờ cảm nhận được, như thể gánh nặng khổng lồ trên lưng bỗng nhiên được dỡ bỏ, thậm chí anh còn cảm thấy hít thở dễ dàng hơn nhiều.

Sau đó, anh không nhớ rõ đã xảy ra những gì, chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ, dường như đã ký rất nhiều giấy tờ, và cuối cùng được cảnh sát đưa về nhà.

Anh ngồi tựa vào thành giường, cười khẽ vài tiếng, bỗng cảm thấy thế giới này thật không chân thực, mọi nỗi đau đến và đi đều thầm lặng như vậy.

Trên giường, điện thoại reo hai tiếng. Anh đứng dậy xem, là chú cảnh sát đã kết bạn với anh hôm nay, gửi tin nhắn nhắc anh ngày mai đến đồn cảnh sát để xử lý một số việc còn lại.

Anh không trả lời, chỉ đóng cửa phòng lại, lấy chiếc khăn quàng mà anh vẫn để trong túi ra, ôm vào lòng, nằm trên giường, nhìn chằm chằm vào chiếc đèn huỳnh quang trên trần nhà.

Anh cũng không biết mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Khi tỉnh dậy, vẫn thấy chiếc khăn quàng được ôm trong lòng, và trên điện thoại có vô số tin nhắn từ Lâm Đang.

Đột nhiên, thế giới trở nên thật hơn bao giờ hết.

-"Sao cậu gọi cho mình muộn thế? Lúc đó mình ngủ mất rồi. Có chuyện gì quan trọng không?"

-"Sao cậu không trả lời tin nhắn mình suốt hai ngày qua? Cả giao thừa cũng chẳng nhắn gì nữa. [khóc.jpg]"

Anh mỉm cười nhẹ, quàng khăn lên, gửi lại một tin nhắn thoại: "Cậu còn muốn cá nhỏ không?"

Lâm Đang nhận được tin nhắn khi đã gần trưa. Cô không hiểu lắm, nhưng nhớ ra lần trước Trình Diễm từng nói sẽ tặng cô vài con cá, mà mãi chưa đưa.

Cô nhắn lại: "Có... nhưng cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của mình."

Tin nhắn gửi đi, bên kia lại im lặng không hồi âm.

Lâm Đang có chút thất vọng. Sau bữa tối, khi định cầm điện thoại lên hỏi lại lần nữa thì thấy tin nhắn của Trình Diễm:

"Tôi đang ở dưới nhà cậu, cậu có thể xuống một lát không?"

Nhìn lại thời gian, đã nửa tiếng trước!

Cô lập tức định chạy ra cửa, nhưng chợt nhớ điều gì đó, liền chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống, thấy bóng dáng quen thuộc đứng dưới gốc cây bên dưới. Cô khẽ chạm vào chuỗi hạt trên cổ tay, và như thể anh đã nhận ra, bóng dáng kia ngước lên nhìn.

"Mình xuống ngay đây!" Cô nhắn nhanh rồi lao ra ngoài.

Lâm Mặc đang xem TV thậm chí còn chưa kịp ngăn cô lại, chỉ nghe cô nói có chút việc ra ngoài một lát rồi sẽ về ngay. Anh ta ngơ ngác nhìn theo, chưa kịp đuổi theo thì đã thấy cô chạy qua con đường nhỏ dưới nhà, hướng về phía... một cậu thanh niên cao gầy.

"Sao cậu lại đến giờ này?" Lâm Đang khẽ vén mái tóc bay trước trán, "Cậu đã ăn gì chưa?"

"Tôi đến đưa cá cho cậu này, cậu nhìn đi." Trình Diễm cười, giơ túi nhựa lên cho cô xem. "Bể cá đã được khử trùng rồi, cậu chỉ cần đổ nước vào và thả cá vào bể là xong."

Lâm Đang thích thú nhìn những con cá, nhưng sau đó như nhớ ra điều gì, cô cố gắng kiềm chế nụ cười đang dần hiện trên môi. "Nhưng cậu vẫn chưa nói với mình, tại sao suốt mấy ngày qua không trả lời tin nhắn, mình nhắn vào chuỗi hạt cậu cũng không phản hồi."

Trình Diễm mỉm cười nhẹ, giọng trầm ấm: "Mấy ngày qua tôi bận xử lý một số việc quan trọng. Giờ xong rồi. Từ nay tôi sẽ không bao giờ bỏ lỡ tin nhắn của cậu nữa. Đang Đang, chúc cậu năm mới vui vẻ."

"Được thôi, mình tha lỗi cho cậu." Cô không kiềm được, khóe miệng lại cong lên. Cô nhìn đàn cá, dùng tay khẽ chạm vào túi, rồi hỏi tiếp: "Cậu đã

ăn tối chưa?"

"Chưa." Trình Diễm đáp.

"Hay là... lên nhà mình ăn một chút nhé?"

Trình Diễm vừa định nói gì đó thì bị cắt ngang bởi một giọng nói vang lên từ phía trước: "Lâm Đang!"

Tim cô khẽ thắt lại, quay người lại nhìn Lâm Mặc đang từ dưới nhà đi đến. Cô nhanh chóng giải thích: "Em đã nói lần trước là muốn nuôi cá mà, bạn em đến đưa cá cho em thôi."

"Em muốn gì thì bảo anh, sao phải phiền người khác?" Lâm Mặc bước đến, điềm tĩnh đứng chắn trước mặt cô, lạnh lùng nhìn Trình Diễm, "Trình Diễm, đúng không? Cậu vào khu nhà tôi bằng cách nào?"

Trình Diễm không trả lời, vì anh đã trèo tường vào.

"Tôi cảm ơn món quà của cậu, nhưng lần sau muốn gặp em gái tôi thì nhớ báo trước một tiếng, đừng trèo tường vào nữa." Lâm Mặc lấy túi cá từ tay anh, khoác vai Lâm Đang và quay người rời đi.

Lâm Đang vừa đi vừa ngoái lại nhìn: "Trình Diễm, chúc cậu năm mới vui vẻ. Cậu về đi, ở đây gió lớn lắm."

Chàng trai mỉm cười, ngoan ngoãn đáp: "Được."

Chính cái "được" đó càng làm Lâm Mặc thêm bực bội. Anh ta gần như lôi Lâm Đang về nhà, trong đầu đã tính đến việc sẽ nhờ bà ngoại dạy dỗ cô một trận.

Nhưng Lâm Đang lại như không có chuyện gì xảy ra, thản nhiên nhận lấy bể cá và loay hoay thay nước.

Bà ngoại đi ngang qua, thấy cô đang bận rộn trên ban công liền hỏi: "Đây là từ đâu mà có vậy?"

Lâm Mặc thở dài, vẻ mặt pha chút tức giận: "Bà nghĩ xem?"

Bà ngoại lập tức hiểu ra, ngồi xuống cạnh anh ta, cùng thở dài: "Chuyện này phải làm sao bây giờ đây..."

Lâm Đang chẳng hay biết gì, sáng thứ hai cô vẫn vui vẻ đến trường, lần này là do anh trai đưa đi. Vừa bước xuống xe, cô đã thấy Trình Diễm đứng dưới gốc cây long não, nơi mà đã lâu rồi anh không đợi cô ở đó.

"Sao hôm nay lại đứng đây chờ mình?" Lâm Đang phấn khởi hỏi.

"Tống Noãn không đi cùng cậu vào buổi sáng nữa à?" Trình Diễm tìm đại một lý do.

Vừa nói xong thì tiếng còi xe đen vang lên hai lần, cửa kính xe từ từ hạ xuống, Lâm Mặc lộ ra khuôn mặt không mấy thiện cảm, lạnh lùng nhắc nhở: "Không lo học hành thì về nhà mà ở."

Lâm Đang cắn môi, không thèm để ý đến anh trai, kéo tay áo Trình Diễm, khẽ nói: "Chúng ta vào trường đi."

Trình Diễm không phản đối, thậm chí còn không thèm nhìn Lâm Mặc, nhưng ánh mắt tò mò của học sinh xung quanh lại không ngừng dõi theo hai người.

Cả hai cùng nhau đi vào lớp. Trên đường, Lâm Đang kể cho Trình Diễm nghe về chuyện chăm sóc cá, Trình Diễm chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng giải đáp thắc mắc của cô.

Vào đến lớp, ngồi lại chỗ của mình, như thường lệ, Lâm Đang lại nhắc Trình Diễm bôi thuốc trị cước tay.

Anh không nói gì, đợi đến khi đặt xong cặp sách, ngồi xuống ghế, anh xoay người lại đối diện với Lâm Đang, đưa tay ra, khẽ nói: "Cậu bôi cho tôi được không?"

Lâm Đang hơi ngẩn ra, khuôn mặt trắng trẻo dần đỏ lên từng chút một, cô khẽ đáp: "Được..."

Cô hồi hộp lấy thuốc ra, nhẹ nhàng bôi lên tay anh, cẩn thận xoa đều lên mu bàn tay.

Bôi được một lúc, cô không kiềm chế được, liền hỏi: "Sao hôm nay... lại nghĩ ra để mình bôi cho cậu?"

Trình Diễm cúi đầu, hàng tóc mái lòa xòa quét qua hàng mi, mắt anh dõi theo những đầu ngón tay mềm mại của cô, nhẹ nhàng nói: "Sau này... mỗi ngày cậu có thể bôi thuốc cho tôi được không?"

2282 words
08.02.2025

Chương 63 : Đi trượt tuyết

Editor; Hann

"Được... được thôi..." Mặt của Lâm Đang càng đỏ hơn.

Trình Diễm ừ một tiếng, không nói thêm lời nào.

Trong lớp học rất yên tĩnh, có người đang đọc thầm, có người vừa bước vào muốn nói gì đó nhưng khi thấy cảnh tượng này liền lặng lẽ im bặt. Mọi người trong lớp đã quen với cảnh này, âm thầm thưởng thức thứ mà họ nghĩ là "tình bạn" từ chỗ ngồi của mình.

"Xong rồi." Lâm Đang buông tay ra, nhanh chóng thu lại ngón tay và lén đặt lên bìa sách lạnh lẽo để làm dịu đi sự nóng bừng.

"Đợi đến khi nghỉ đông..." Trình Diễm ngập ngừng chưa nói hết.

"Nghỉ đông thì sao?" Cô hỏi.

Trình Diễm suy nghĩ một lát rồi hỏi: "Nghỉ đông năm nay cậu có về Vân thị không?"

"Không, mình..." Cô nghiêng đầu lại gần hơn, nói nhỏ: "Mình muốn đón Tết cùng cậu."

Nụ cười của Trình Diễm như sắp tràn ra từ đôi mắt: "Tôi cũng muốn. Cậu... có muốn đi trượt tuyết không?"

Lâm Đang nghiêng đầu, nhìn anh với chút ngạc nhiên: "Cậu muốn đi trượt tuyết với mình sao? Nhưng mắt của mình... mình không thể trượt tuyết, mà đi xa cũng rất bất tiện."

"Cậu có muốn đi không?" Anh nhìn cô, "Chỉ trong tỉnh thôi, không xa lắm, cũng không bất tiện đâu."

"Mình..." Cô rụt cổ, giọng nhỏ như muỗi, "Mình muốn đi cùng cậu..."

"Được, đợi tôi chuẩn bị xong rồi sẽ nói cho cậu biết." Trình Diễm hạ giọng: "Thầy giáo đến rồi, bắt đầu học thôi."

Lâm Đang gật đầu, dựng đứng cuốn sách lên, trốn sau bìa sách, đọc thầm trong khi trong đầu không ngừng hiện lên pháo hoa. Cô vẫn chưa nghĩ ra cách nói với gia đình, nhưng thật sự rất muốn đi. Cô vui mừng không chịu nổi, trong đầu như có dòng chữ chạy qua: "Mình sẽ đi trượt tuyết với Trình Diễm!"

Năm cuối cấp, học sinh thường nghỉ muộn hơn, đến khi ở miền Nam đã đến Tết ông Công ông Táo thì mới được nghỉ, khi đó kết quả thi cuối kỳ cũng đã có. Không ngoài dự đoán, Trình Diễm lại đứng thứ hai. Thực ra, trong năm cuối, có rất nhiều kỳ thi lớn nhỏ, và Trình Diễm đã nhiều lần chứng minh thành tích của mình là nhờ tự học.

Nhưng trong các buổi phát biểu dưới cờ, hay khi học sinh đại diện phát biểu, Trình Diễm vẫn không được chọn. Có lẽ vì lý do "yêu sớm", ban lãnh đạo luôn cảm thấy anh không thể trở thành tấm gương cho các học sinh khác.

Sau buổi tập trung cuối cùng của học kỳ, học sinh bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Tống Noãn và Lâm Đang đi song song với nhau, Trình Diễm không lặng lẽ đi sau mà đứng bên cạnh Lâm Đang, nghe hai cô trò chuyện.

"Haizz, mọi người thì được nghỉ, còn mình phải về nhà học lớp bổ túc, học suốt đến tận đêm ba mươi Tết."

"Cậu học múa giỏi mà, cố gắng thêm một chút, qua được thời gian này, sau kỳ thi đại học là nhẹ nhàng rồi."

"Cũng chỉ còn cách vậy thôi, mình chắc không có thời gian đi chơi với cậu trong kỳ nghỉ này, đợi khai giảng rồi tính sau nhé."

Lâm Đang chỉ ừ một tiếng rồi lén quay đầu nhìn Trình Diễm một cái.

Ba người đã đi đến cổng trường, Tống Noãn đi trước, Trình Diễm đưa Lâm Đang đến tận gốc cây hương chương.

Phía sau là xe của Lâm Mặc, Lâm Đang không tiện nói gì, chỉ khẽ nói: "Hẹn mùng ba nhé."

Trình Diễm cũng đáp: "Hẹn mùng ba."

"Vậy mình đi trước đây." Cô quay người mở cửa xe, bước vào.

Có Lâm Mặc ở đó, cô không dám cứ mãi nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ lén sờ vào hạt cườm trên chiếc vòng tay, cảm thấy có chút an tâm hơn.

"Đang Đang, cái này..."

Giọng nam đột ngột vang lên khiến cô giật mình. Cô ngẩng đầu nhìn ra phía sau, mới nhận ra người ngồi ở hàng ghế sau chính là bố mình.

Cô ngạc nhiên: "Bố, sao bố cũng đến đây?"

Bố Lâm cười, đẩy nhẹ cặp kính: "Không phải con nói là năm nay không về Vân thị sao? Bố đành đến Kinh Lăng để đón Tết cùng con."

Lâm Đang mím môi, không nói gì.

"Cậu bạn vừa rồi là bạn cùng lớp của con à?" Bố Lâm hỏi.

"Vâng, là bạn thân của con." Lâm Đang thu ánh mắt lại, nhỏ giọng đáp.

"Ồ..." Bố Lâm và Lâm Đang không có nhiều thời gian ở cạnh nhau mỗi năm, khi gặp những chủ đề như thế này, ông cũng không biết mở lời ra sao để nhắc nhở, lo mình hiểu lầm, nhưng cũng sợ sự thật lại đúng như mình nghĩ.

Bố Lâm không nói thêm gì, Lâm Đang cũng không tiếp tục.

Về đến nhà, Lâm Đang đặt cặp xuống, trước tiên đi thay nước và cho cá ăn. Bố Lâm đứng bên cạnh, hỏi: "Khi nào con nghĩ ra chuyện nuôi cá thế?"

Lâm Mặc nhanh nhảu trả lời: "Bạn của em ấy tặng, ừm, chính là cậu bạn vừa nãy đó."

Lâm Đang ghét cái giọng điệu châm chọc của Lâm Mặc, liền quay đầu về phòng, mặc kệ cuộc trò chuyện bên ngoài vẫn tiếp tục.

"Bố à, bố thấy không, càng ngày tính tình con bé càng khó chịu, con có nói gì đâu mà đã giận."

Bố Lâm nghe ra có gì đó không ổn, nhưng không tiện nói gì, chỉ đáp: "Có bạn bè là chuyện tốt, chúng ta cho Đang Đang chuyển trường đến đây chẳng phải để con bé kết bạn nhiều hơn sao?"

Lâm Mặc nhún vai, lấy chìa khóa xe, buông lại một câu có việc cần làm rồi ra ngoài.

Anh ta lên xe, chưa vội khởi động mà lấy điện thoại ra gửi đi một tin nhắn.

Ba phút sau, tin nhắn hồi đáp, anh ta mới cắm chìa khóa xe, quay vô lăng, lái xe ra khỏi khu.

Cuối cùng, anh ta dừng xe trước cửa một quán cà phê, bước xuống và ngay lập tức nhìn thấy cậu nam sinh đứng trước cửa quán.

Anh ta sải bước tới, vỗ nhẹ lên vai của cậu thanh niên: "Đi thôi, vào trong nói chuyện."

Trình Diễm không nói gì, chỉ im lặng bước theo sau và ngồi đối diện với anh ta.

"Phục vụ!" Lâm Mặc vẫy tay gọi nhân viên phục vụ, gọi hai cốc đồ uống rồi ngả người tựa lưng vào ghế sofa, mắt chăm chú nhìn Trình Diễm.

Trình Diễm cũng không ngồi nghiêm chỉnh, dáng vẻ ung dung, không tỏ ra chút căng thẳng nào.

Mười phút sau, đồ uống được bưng lên. Lâm Mặc uống một ngụm lớn, chậm rãi mở lời: "Ở Kinh Lăng chỉ có quán này là cà phê chuẩn vị chút, nhưng tôi cũng không thích uống cà phê, chỉ uống cho tỉnh thôi."

Trình Diễm nhấp một ngụm, vị đắng như thuốc bắc khiến anh không thích lắm.

"Có những thứ mình thích nhưng không nhất định phải có được. Mà có được rồi cũng chưa chắc đã là thứ mình thích. Làm gì cũng phải nghĩ đến thực tế, đừng chỉ nghĩ đơn giản là thích hay không thích." Lâm Mặc nói.

"Nếu có chuyện gì thì cứ nói thẳng." Trình Diễm biết anh ta định nói gì, nhưng không muốn vòng vo.

Lâm Mặc thản nhiên: "Tôi đã từng nói với cậu rồi, tránh xa Lâm Đang ra. Cậu không lo được cho nó thì đừng làm phiền nó."

Trình Diễm vẫn bình tĩnh: "Rồi sao nữa?"

"Rồi thì từ giờ cậu phải giữ khoảng cách với nó. Nếu nó có chủ động tìm cậu, tôi xin lỗi trước, nhưng mong cậu có thể làm ngơ."

"Vậy tôi được gì khi làm thế?"

Lâm Mặc hơi sững lại, rồi nhanh chóng hiểu ra. Trong lòng anh ta khinh thường kiểu người như Trình Diễm, và bây giờ thì càng khinh thường hơn. Anh ta mỉm cười, hỏi: "Cậu muốn gì?"

Trình Diễm cười đáp: "Anh nghĩ sao?"

Lâm Mặc liếm môi: "Cậu muốn bao nhiêu?"

"Anh nghĩ với tình cảm của tôi và em gái anh, tôi có thể nhận được bao nhiêu?"

Lâm Mặc không kìm được nữa, đứng phắt dậy, cầm cốc cà phê tạt thẳng vào mặt Trình Diễm.

Cà phê nóng chảy tràn trên mặt, vị đắng xộc vào mũi khiến Trình Diễm nhăn mặt.

Anh móc từ trong túi ra một gói khăn giấy, rút một tờ ra lau mặt.

"Thấy không?" Anh giơ tờ khăn giấy lên, "Đang Đang sau khi học thể dục xong sẽ đi rửa tay, nên tôi luôn mang theo giấy để tiện cho cô ấy."

Trước đây, anh không có thói quen mang giấy, nhưng sau lần Lâm Đang khóc mà anh không có khăn cho cô lau nước mắt, anh bắt đầu tập mang theo.

Lâm Mặc càng tức giận hơn, tóm lấy cổ áo Trình Diễm, nhấc bổng anh lên, ánh mắt đầy hung hãn: "Cậu có tư cách gì mà gọi nó như thế? Tôi cảnh cáo cậu, tránh xa nó ra, nếu không lần sau gặp lại tôi sẽ đánh cậu."

Nói xong, anh ta ném anh xuống ghế, móc điện thoại ra bấm bấm rồi nói: "Đây là năm mươi nghìn tệ, cầm lấy và cút đi. Em gái tôi không cần một người như cậu bên cạnh."

Trình Diễm chậm rãi ngồi dậy, lấy điện thoại ra và nhìn vào chuỗi số tiền trên ứng dụng.

Anh mỉm cười, cất điện thoại vào túi rồi đứng dậy: "Được, nếu tôi còn tìm cô ấy, anh cứ đến đánh chết tôi đi."

Lâm Mặc chưa từng gặp ai trơ trẽn như anh, gương mặt sa sầm, nhanh chóng bỏ đi.

Trình Diễm chẳng mảy may để tâm, thậm chí còn thấy vui mừng vì may mà hôm nay không đeo khăn quàng cổ mà Lâm Đang tặng, nếu không nó đã hỏng mất rồi.

Tâm trạng tốt lên, anh bước ra khỏi quán cà phê và nhanh chóng vào siêu thị mua những thứ cần thiết cho chuyến đi sắp tới. Sau đó, anh dựa vào thông tin mà Lâm Đang gửi để mua vé tàu cao tốc khứ hồi, rồi trở về nhà chờ đợi.

Lâm Đang vừa ăn cơm xong, cô đã chuẩn bị sẵn lý do, nhưng vẫn chưa đủ can đảm để nói ra, nhất là khi cảm nhận được sự căng thẳng từ anh trai.

Đêm giao thừa, mẹ không về Kinh Lăng, nên Lâm Đang đón năm mới cùng bà ngoại, bố và anh trai.

Không khí Tết ở Kinh Lăng đậm đà hơn nhiều so với Vân Thị, còn có cả màn bắn pháo hoa ở bờ sông vào đêm giao thừa. Lâm Đang rất muốn đi xem, nhưng bà ngoại và bố đều không đồng ý, cuối cùng chỉ đặt một bàn ở nhà hàng ven sông, ngắm pháo hoa từ xa.

Cô nói với Trình Diễm rằng cô sẽ đi ăn ở bờ sông, anh nói anh cũng ở đó. Thế nhưng dù đi một vòng, cô cũng không thấy cậu anh, lòng cảm thấy hụt hẫng. Trình Diễm trấn an cô rằng chẳng bao lâu nữa họ sẽ gặp nhau thôi.

Sáng mùng ba, Lâm Đang đã thức dậy sớm. Vé tàu là vào buổi trưa, muộn nhất là 11 giờ cô phải gặp Trình Diễm.

Lúc ăn sáng, cô thử dò ý: "Noãn Noãn bảo con sang nhà cậu ấy chơi vài hôm, được không ạ?"

Cả nhà đều biết Noãn Noãn là ai, bố cô lên tiếng trước: "Có làm phiền người ta quá không?"

Lâm Đang bĩu môi, rõ ràng là không vui.

Bố cô đành hỏi tiếp: "Con định đi lúc nào? Đi mấy ngày? Bao giờ về?"

"Hôm nay đi, ba ngày sau con về, mùng bảy ạ." Cô cúi đầu, cố che giấu sự hồi hộp trong lòng.

"Ba ngày có lâu quá không?" Bố cô thấy cô cúi đầu, đành quay sang hỏi ý kiến bà ngoại: "Mẹ nghĩ thế nào?"

Bà ngoại cũng không muốn đồng ý, nhưng nghĩ đến việc sau khi tốt nghiệp cấp ba, Lâm Đang sẽ đi du học, có thể sẽ không còn nhiều cơ hội ở bên bạn bè, nên mềm lòng. Bà nói: "Sang nhà người ta phải giữ lễ phép, không được tùy tiện động vào đồ đạc, rồi lần sau bảo Noãn Noãn sang nhà mình chơi vài ngày."

"Vâng, con cảm ơn bà, cảm ơn bố! Con đi lấy ba lô." Lâm Đang đã chuẩn bị sẵn đồ đạc từ trước, nhưng sợ họ phát hiện, chỉ dám mang một chiếc ba lô nhỏ.

"Sao gấp thế? Con đã ăn no chưa?" Bà ngoại đi theo sau cô.

"Ăn no rồi, ăn no rồi ạ." Cô phải đi nhanh trước khi anh trai cô thức dậy, sợ anh ta phát hiện ra điều gì.

Bố cô cũng bỏ đũa xuống, đi theo: "Để bố lái xe đưa con đi nhé?"

Cô vội vàng lắc đầu: "Không cần đâu bố, con đã nhắn chú Lưu rồi. Bà ơi, bố ơi, tạm biệt nhé!"

Nói xong, cô vội chạy ra ngoài, nhanh chóng bước vào thang máy, xuống tầng một và leo lên xe.

Cô biết nhà Tống Noãn ở đâu, thực sự là cô để tài xế đưa cô đến khu nhà đó.

Nhưng khi xuống xe, cô đi vào cầu thang, đợi xe rời đi rồi lại lẻn ra từ lối cầu thang bộ. Ở phía bên kia bồn hoa đối diện cầu thang, Trình Diễm đã đứng đợi cô.

"Trình Diễm!" Cô chạy tới, lao vào vòng tay anh.

2353 words
08.02.2025

Chương 64 : Giải thích về chuyện sinh lý

Editor: Chu

Trình Diễm mỉm cười, ôm nhẹ cô vào lòng, vừa vuốt tóc cô, vừa dịu dàng hỏi: "Cậu có lạnh không?"

"Mình không lạnh." Cô ngẩng đầu, nhìn anh cười ngốc nghếch, rồi chợt nhớ đến gì đó nên lập tức đẩy anh ra, đứng nép sang một bên, nhỏ giọng nói, "Chúng ta đi thôi."

Trình Diễm có điểm khó hiểu, nắm tay cô, hỏi tiếp: "Balo nặng chứ? Để tôi đeo cho." Anh cởi balo sau lưng cô xuống, đeo trước người mình, rồi nắm tay cô đi ra ngoài.

Mãi đến khi ra khỏi tiểu khu, trong lúc đứng đợi xe ở ven đường, Trình Diễm mới hỏi: "Sao vừa rồi lại đẩy tôi ra?"

Lâm Đang có hơi ngại ngùng, cô mím môi, nhỏ giọng nói: "Đợi lát nữa chỉ có hai bọn mình, mình sẽ giải thích với cậu."

Trình Diễm nhíu mày: "Được."

Một chiếc taxi dừng lại ven đường, hai người lên xe, đi thẳng đến ga tàu hoả.

Vì mất chút thời gian nên khi tới nơi, trời đã muộn. Họ đeo hành lý, vào thẳng nhà ăn trong ga tàu để gọi vài món ăn.

Trình Diễm ngồi cạnh Lâm Đang, anh đặt balo xuống, khom lưng, khẽ hỏi vào tai cô: "Hiện giờ cậu có thể nói tôi biết chưa?"

Lâm Đang nhìn xung quanh một lượt, rồi vẫy vẫy tay: "Cậu xích lại gần xíu nữa đi."

Trình Diễm nghe theo, khom người xuống thêm một chút.

Lâm Đang áp đến, gần như dán sát vào tai anh, thấp giọng nói: "Anh trai mình nói làm vậy sẽ mang thai."

Anh ngẩn người ra, không ngờ nguyên nhân lại là thế này.

"Mình sợ sẽ sinh ra một đứa bé yếu ớt như mình."

Trên mặt Trình Diễm không giấu được nụ cười, anh dịu dàng sờ đầu cô: "Không đâu. Ôm nhau sao mà mang thai được chứ, vả lại em bé do cậu sinh cũng sẽ không yếu ớt đâu."

Lâm Đang nhăn mặt: "Anh Lâm Mặc lại gạt mình ư?"

Trình Diễm nói: "Tôi nghĩ không phải anh ấy cố ý đâu, chắc là do sợ cậu sẽ bị lợi dụng thôi."

Lâm Đang không tin, Lâm Mặc luôn lừa cô, cứ như đang trêu đùa một đứa trẻ ba tuổi, mà cô thì không hề thích như vậy. Cô không còn là con nít nữa, có rất nhiều chuyện họ có thể giải thích rõ ràng với cô, nhưng lại luôn chọn dùng cách qua loa như vậy để gạt cô.

"Vậy phải làm sao mới có bầu được?" Lâm Đang ngẩng đầu, nhìn Trình Diễm.

Trình Diễm có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình từ trong đôi mắt của cô, ánh mắt sạch sẽ khiến anh không dám nảy sinh chút ý nghĩ xấu xa nào.

Anh nhẹ giọng giải thích: "Mang thai là khi tinh trùng của nam giới kết hợp với trứng của nữ giới, tạo thành một hợp tử. Hợp tử phát triển trong bụng mẹ cho đến khi phát triển hoàn thiện, rồi trở thành một đứa bé."

"Thế trứng nằm ở đâu?" Cô có chút lo lắng, sợ rằng trứng sẽ chạy lung tung ra ngoài, rồi cô sẽ vô tình mang thai.

"Ở trong bụng cậu, nói đúng hơn là ở trong tử cung." Trình Diễm theo phản xạ mà liếc nhìn bụng dưới của cô.

Lâm Đang chớp đôi mắt, vẻ mặt như đã hiểu ra. Cô cảm thấy khá yên tâm, vì ở trong bụng thì không dễ dàng chạy ra ngoài được. Sau đó lại hỏi: "Vậy còn cậu? Tinh trùng của cậu ở chỗ nào?"

Trình Diễm bị nghẹn lại, không biết nên để tay ở đâu. Anh rũ mắt, lúng túng đáp: "Cái này thì tôi không rõ lắm, chờ tôi tìm hiểu qua rồi sẽ nói cậu biết."

Anh hiểu rõ Lâm Đang, cô chỉ đang tò mò trong nhất thời, đợi qua một khoảng thời gian sẽ không còn nhớ đến nữa.

"Ồ." Quả nhiên cô liền gật đầu, nhận ly trà sữa vừa được phục vụ đưa tới, cắn nhẹ ống hút, trông như không còn để tâm đến vấn đề này.

Trình Diễm thở phào nhẹ nhõm, tách hai đôi đũa ra, sau khi đưa cho cô một đôi thì há mồm lùa cơm.

Tuy nhiên, Lâm Đang lại không nhúc nhích, vẫn ngồi ngây người ra, anh nuốt đồ ăn trong miệng xuống, rồi hỏi cô: "Vẫn chưa đói à?"

"Không phải." Lâm Đang lấy lại tinh thần, cầm đũa gắp một miếng thịt xào chua ngọt - món mà cô thích ăn. Cô lưỡng lự một lúc lâu, mãi không bỏ vào trong miệng, mà lại cau mày hỏi, "Thế phải làm sao thì tình trùng của cậu mới đi vào trong bụng mình được?"

Trình Diễm suýt nữa thì nghẹn chết vì đồ ăn trong miệng, khuôn mặt đỏ bừng, phải mất một lúc lâu mới cảm giác được thức ăn đã trôi xuống thực quản, hơi thở cũng dần ổn định lại. Anh vội nói: "Đây là một quá trình rất phức tạp, tóm lại, chỉ với những gì chúng ta vừa làm, cậu sẽ không mang thai đâu, đừng lo lắng nữa."

Lâm Đang ngẫm nghĩ, có lẽ cần phải dùng dao rạch một đường ở bụng cô, rồi mới bỏ tinh trùng vào được. Cô ôm bụng, có hơi sởn tóc gáy, không dám nghĩ đến thêm.

"Ừm, thôi mình ăn cơm đây." Cô nói.

Trình Diễm không biết cô vừa nghĩ tới gì, cũng không dám hỏi đến, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc vấn đề này.

Cơm nước xong cũng đã gần đến giờ tàu khởi hành, hai người cùng nhau ở trước nhà ga đợi tàu.

Lâm Đang vẫn chưa uống xong, trong tay còn đang cầm ly trà sữa, Trình Diễm có hơi lo lắng, thấp giọng dặn dò: "Nhớ phải nắm tay tôi chặt nhé, dù thế nào cũng không được buông ra."

"Mình biết rồi, cậu muốn uống trà sữa không?" Lâm Đang đưa ly trà sữa qua.

Nhìn chiếc ống hút bị cắn dẹp, Trình Diễm thật sự rất muốn uống một ngụm, nhưng cuối cùng anh vẫn từ chối. Anh không dám uống nước, sợ uống nhiều sẽ mắc vệ sinh, anh không yên tâm khi để Lâm Đang chờ bên ngoài một mình.

Lâm Đang lại không nghĩ nhiều như thế, cô cứ loay hoay nhìn xung quanh. Cô chưa từng đến nhà ga lần nào, cũng chưa từng ngồi xe cao tốc hoặc xe lửa, hiện giờ được trông thấy nhiều người như vậy nên cảm giác có chút mới lạ.

Chẳng mấy chốc, ga tàu bắt đầu soát vé, Trình Diễm dẫn Lâm Đang đi qua cổng kiểm tra, hai người vẫn một mực nắm tay nhau, cùng nhau bước lên tàu.

Lên tàu, Trình Diễm để Lâm Đang ngồi cạnh cửa sổ, còn mình thì ngồi ở phía ngoài.

Điểm đến cách vị trí của họ chưa đến một tiếng đi tàu, Lâm Đang nhìn chăm chú ngoài cửa sổ để ngắm cảnh, Trình Diễm không biết cô có nhìn rõ không, không ngừng kể cho bên nghe bên ngoài có những gì.

Lúc tàu chạy vào đường hầm, không nhìn thấy được phong cảnh bên ngoài, Lâm Đang bèn giơ ngón tay khều khều lên mu bàn tay Trình Diễm.

Trình Diễm cảm nhận được, định nắm lấy tay cô, nhưng lại giả vờ như bắt không trúng, để cô tiếp tục chọc chọc tay mình, mãi đến khi cô tự đắc cho rằng anh vẫn không bắt được, mới chộp lấy đầu ngón tay cô.

Dưới ánh đèn tàu mờ mờ, anh có thể nhìn thấy gương mặt nhỏ của cô đang phồng lên vì tức giận.

Rất nhanh tàu đã chạy đến nhà ga, Trình Diễm kéo Lân Đang xuống xe, ra khỏi sân ga, anh gọi một chiếc taxi đi đến khách sạn đã đặt trước.

"Có mệt không? Ngồi nghỉ một lát đi nhé, tôi đi kiểm tra có camera hay không." Trình Diễm cởi balo, ấn Lâm Đang ngồi xuống, bắt đầu kiểm tra khắp phòng.

Anh cầm theo vài miếng băng keo, chỉ cần là chỗ có khả năng giấu camera đều bị anh dán lại.

Lâm Đang nhìn xung quanh, hỏi anh: "Camera hả?"

Anh vừa xử lý chuyện camera, vừa đáp: "Trong khách sạn có thể sẽ có camera quay chụp lại những thứ riêng tư của mình, sau đó sẽ đăng tải lên mạng."

Lâm Đang kinh ngac đến mức mở to đôi mắt.

"Nhưng mà cậu đừng lo, tôi đã chặn hết những chỗ có khả năng giấu camera rồi." Trình Diễm đi đến, ngồi xuống cạnh cô, sau đó cởi nón và khăn choàng cổ của cô xuống, "Muốn đi vệ sinh không."

Lâm Đang gật đầu, lúc này mới nhớ cảm thấy ngại ngùng: "Tối nay bọn mình sẽ ngủ cùng một phòng à?"

Trình Diễm giải thích: "Tôi sợ cậu ở một mình sẽ không an toàn, cậu cứ yên tâm, nơi này có hai giường riêng, tụi mình chia ra ngủ."

"Ồ..." Lâm Đang mím môi, nhỏ giọng nói, "Mình muốn đi vào nhà vệ sinh."

Trình Diễm đã dùng cồn sát khuẩn để khử trùng phòng vệ sinh. Anh đứng dậy, dắt cô đi vào, chỉ rõ vị trí cho cô rồi mới lui ra ngoài, còn tiện tay đóng cửa lại giúp.

Ba phút sau, Lâm Đang đỏ mặt đi ra khỏi nhà vệ sinh, cô cảm thấy có chút mắc cỡ, nhưng vừa nhìn thấy Trình Diễm đang nghiêm túc xem điện thoại, cô bỗng thấy thoải mái hơn, không còn ngại ngùng nữa.

Cô từ từ đi qua, ngồi xuống cạnh anh, thò qua đầu qua xem: "Lát nữa bọn mình sẽ đi đâu?"

Trình Diễm tắt điện thoại, thuận tay sờ đầu cô: "Cậu muốn nghỉ ngơi một chút không?"

"Không cần đâu, mình không buồn ngủ."

"Vậy chúng ta ra ngoài đi dạo chốc lát ha. Tối nay có một đoàn kịch địa phương biểu diễn, cậu có muốn xem không?" Trình Diễm vẫn còn nhớ lần trước mình đã bỏ lỡ buổi hòa nhạc. Thực ra, trước khi đến đây, anh đã mua sẵn vé. Nếu Lâm Đang muốn đi thì họ sẽ đi, còn không thì thôi.

Lâm Đang phấn khích gật đầu: "Mình muốn đi!"

Trình Diễm cong môi: "Sang sáng mai thì chúng ta đến sân trượt tuyết, tôi đã đặt xe xong hết rồi."

"Quá ok luôn!" Lâm Đang thiếu điều bật dậy vỗ tay. Sau khi vui mừng xong, cô ngồi ngay ngắn lại trên sofa, có chút lo lắng, "Mà này Trình Diễm, cậu lấy đâu ra tiền vậy?"

"Tiền tôi tiết kiệm lâu rồi." Thật ra, còn có cả khoản bồi thường sau khi ba anh xảy ra chuyện, nhưng số tiền đó hầu như đều đem đi trả nợ thay ba anh, chóng đến chóng đi, gần như có mà cũng như không. Có điều... "Còn có tiền do anh cậu đưa nữa."

Lâm Đang kinh ngạc: "Anh mình á?"

"Ừ, anh ấy tới tìm tôi, bảo tôi cách xa cậu ra. Tôi nói vậy thì phải cho tôi chút lợi lộc gì đó chứ, anh ấy liền đưa cho tôi 5 vạn." Trình Diễm cười, dù sao anh cũng không sợ bị đánh.

Lâm Đang lập tức hiểu rõ, ông anh ngốc kia của cô đã bị lừa. Cô cảm thấy có hơi xấu hổ: "Sao anh ấy lại ngốc vậy chứ..."

Trình Diễm mang khăn choàng cổ lại cho cô: "Không bàn tới anh ấy nữa, lát nữa ra ngoài cậu vẫn phải mang khăn choàng với mũ."

"Cậu cũng mang đi." Lâm Đang cũng cầm lấy khăn choàng của anh, giơ tay muốn mang giúp anh.

Trình Diễm cúi đầu, thuận theo cô, để cô choàng cho mình.

Mấy hôm gần đây không có tuyết rơi, bên ngoài không quá lạnh, thời tiết cũng rất đẹp. Nhìn thoáng qua một cái đã có thể thấy rõ những đỉnh núi xung quanh, trên đỉnh núi phủ đầy tuyết trắng, Trình Diễm chỉ tay về phía đó, bảo Lâm Đang nhìn xem.

Khi hai người đi bộ đến gần nhà hát, buổi diễn sắp bắt đầu. Trước cửa khán phòng, tràn ngập mùi hương thơm ngọt của bắp rang. Trình Diễm thấy Lâm Đang hít sâu một hơi, không nghĩ ngợi gì nhiều, liền nắm tay cô, mua ngay một hộp ngô cho cô ôm lấy.

"Sao cậu biết mình muốn ăn vậy?" Cô hỏi.

"Tôi đoán." Trình Diễm nhéo nhéo gương mặt đang phồng lên của cô, anh đã muốn làm thế này từ rất lâu rồi.

Lâm Đang không hề để ý đến, cô hốt một nắm bắp rang đưa cho anh: "Cậu ăn không?"

Anh không nói gì, cúi đầu xuống, ngậm lấy một miếng trong tay cô.

"Bọn mình vào nhanh đi, hình như sắp bắt đầu rồi." Lâm Đang quay mặt đi, ánh mắt lảng tránh, túm chặt tay áo anh kéo đi vào trong, thúc giục, "Nhanh lên nhanh lên, gần bắt đầu thật rồi kìa."

Trình Diễm lười biếng bước theo cô, thấy cô đi nhầm hướng thì lập tức kéo lại, rồi tại tiếp tục lười biếng đi theo sau lưng.

Chỗ ngồi của họ là ở ngay trung tâm, Trình Diễm nhìn hai bên, không muốn để Lâm Đang ngồi ở bên trái, mà bên phải thì cũng không. Anh chỉ muốn ôm cô vào lòng, để cô không phải tiếp xúc với người lạ.

2289 words
08.02.2025

Chương 65 : Dù bị cậu đẩy ra, tôi vẫn cam lòng

Edit: Hann

"Sao cậu không ngồi xuống?" Lâm Đang đã tự chọn chỗ ngồi, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Trình Diễm cũng không còn cách nào khác. Anh quét mắt qua người lạ ngồi cạnh Lâm Đang, đầy cảnh giác kéo cô sát về phía mình một chút, rồi mới yên tâm ngồi xuống.

Lâm Đang lại tưởng anh muốn nói thầm điều gì, đôi tai đã vểnh lên: "Sao vậy?"

Anh nhếch môi, cúi người xuống, gần như áp sát tai cô, khẽ nói: "Không có gì."

Như thể bị lông vũ nhẹ nhàng lướt qua, cảm giác tê tê ngứa ngáy từ tai Lâm Đang lan ra đến đỉnh đầu, khiến cô không kìm được mà rùng mình, cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

"Cậu... lần sau cậu đừng nói chuyện với mình gần thế." Cô nhỏ giọng trách móc.

Nụ cười trong mắt Trình Diễm càng đậm hơn. Anh lại nghiêng người sát vào tai cô, khẽ hỏi: "Tại sao?"

Cô hoảng hốt né tránh, nhưng không sao tránh được, lại bị anh kéo về. Có chút tủi thân, cũng có chút bực bội, Lâm Đang bĩu môi, không muốn nói chuyện với anh nữa.

"Được rồi, được rồi, tôi sai rồi, sau này không thế nữa." Trình Diễm vội vã dỗ dành.

"Hừ!" Cô hừ nhẹ một tiếng, dù mặt quay đi nhưng rõ ràng không còn đề phòng như lúc đầu nữa.

Trình Diễm thở phào, nắm lấy tay cô, khẽ hỏi: "Tại sao không muốn tôi lại gần nói chuyện?"

Ánh mắt cô lúng túng, hai tay ôm chặt túi bắp rang, ngượng ngùng đáp: "Chỉ là... chỉ là thấy kỳ lạ lắm... mình cũng không biết diễn tả sao, nhưng chắc chắn là không được như thế nữa..."

Trình Diễm có chút buồn cười, nhưng vẫn nhịn được, anh siết nhẹ tay cô: "Được, sau này không có sự đồng ý của cậu, tôi sẽ không làm thế nữa."

Cô hài lòng, đưa cho anh một ít bắp rang: "Cậu ăn không?"

Trình Diễm không dám trêu cô thêm, ngoan ngoãn tự lấy một miếng bỏ vào miệng.

Đèn sân khấu sáng lên, âm nhạc mang đậm bản sắc dân tộc vang dội, một nhóm diễn viên xuất hiện, buổi biểu diễn chính thức bắt đầu.

Lâm Đang chăm chú nhìn sân khấu, ánh sáng liên tục thay đổi trước mắt cô, thỉnh thoảng dưới khán đài lại có tiếng hò reo, nhưng cô chẳng hiểu được đang có chuyện gì xảy ra, lo lắng kéo tay Trình Diễm nhờ anh giải thích.

Trình Diễm chẳng phiền, lại ghé sát vào tai cô, thì thầm kể lại những gì đang diễn ra trên sân khấu.

Anh không biết liệu cô còn cảm thấy "đặc biệt" như lúc nãy không, nhưng mỗi lần anh lại gần, anh đều thấy đôi tai trắng mịn của Lâm Đang không thể không run nhẹ.

Cả buổi diễn kết thúc, Trình Diễm cũng chẳng nhớ nổi đã diễn gì, chỉ nghe Lâm Đang ríu rít bàn tán, anh đành đáp lại qua loa vài câu. Trong đầu anh toàn nghĩ về vành tai tròn trĩnh kia, thật sự anh rất muốn cắn một miếng.

Rời khỏi nhà hát, trời đã tối hẳn, bên ngoài gió thổi mạnh, làm quần áo lật phật bay.

Trình Diễm dừng lại, chỉnh khăn và mũ cho Lâm Đang, rồi tiếp tục nắm tay cô bước đi.

Ra khỏi nơi biểu diễn là một con phố ẩm thực. Ban đầu anh định dẫn cô đi ăn ở một nhà hàng hoặc khu thương mại nào đó, nhưng khi vừa đến đây, cô đã chậm rãi bước, liên tục hỏi rằng mùi gì mà thơm thế.

Không còn cách nào khác, anh đành dẫn cô đến những quầy hàng ven đường, kể cho cô biết có những món gì. Cuối cùng, họ tay xách xiên nướng, tay cầm khoai tây nướng, ôm lấy nồi lẩu cay, ngồi xuống một quầy hàng nhỏ ăn mì cay.

"Món này ngon quá!" Cô hào hứng đến nỗi trên mặt dính đầy gia vị từ xiên nướng, đưa tay muốn đút cho anh ăn nhưng lại chĩa cây xiên vào mặt anh.

Trình Diễm còn biết làm gì, chỉ đành chiều theo.

"Ngon không?" Đôi mắt cô long lanh, tràn đầy mong đợi nhìn anh.

"Ngon." Anh đã từ bỏ ý định lau mặt cho cô lúc này, quyết định ăn xong hẵng lau.

Anh nghĩ Lâm Đang chắc không ăn được nhiều, quả nhiên, phần lớn cuối cùng đều vào bụng anh.

Uống xong ngụm súp cuối cùng, Trình Diễm lau miệng, giữ cô lại khi cô định chạy lung tung, kéo cô lại gần, giọng đầy bất lực: "Lau mặt trước đã."

Lâm Đang ngẩng đầu, ngoan ngoãn đứng yên để anh lau mặt.

Lau xong, cô lại hớn hở nhảy nhót: "Trình Diễm, Trình Diễm, mình muốn qua đó xem!"

Trình Diễm thở dài, đi theo cô: "Chẳng phải cậu bảo no rồi sao? Không được ăn thêm nữa, cẩn thận đau bụng đấy, mai chúng ta lại đến, được không?"

Cô dừng chân, quay đầu lại, miệng xụ xuống trông tội nghiệp vô cùng. Cô bám chặt tay anh, lay nhẹ: "Mình chỉ muốn thử một miếng thôi, chỉ một miếng."

"Được rồi, vậy mua phần nhỏ thôi." Trình Diễm bất lực lắc đầu, nhìn ánh mắt tinh ranh của cô thì biết ngay cô đang giả vờ tội nghiệp.

Nhưng làm sao được đây, Trình Diễm chẳng thể chịu nổi vẻ mặt tội nghiệp của cô.

Phần lớn món bánh nướng cuối cùng lại rơi vào bụng anh.

Lần này chính anh cũng no căng. Anh chỉ còn cách nhanh chóng kéo Lâm Đang rời đi, không dám để cô nán lại thêm.

Khi họ trở về khách sạn, đã gần mười giờ. Hiếm khi Lâm Đang đi chơi khuya như vậy, cả người cô toát lên vẻ phấn khích. Trình Diễm chỉ còn biết khuyên cô nếu không ngủ sớm thì mai sẽ không dậy nổi. Cô mới ngoan ngoãn dịu lại.

Trình Diễm vào phòng tắm, nói với cô cách chỉnh nhiệt độ nước, dặn cô để quần áo ở đâu.

Cô nhớ sơ qua, ra ngoài cởi áo khoác trước.

Anh lười nhác tựa vào ghế sô-pha nhìn cô. Dưới chiếc áo khoác lông là áo len, bên trong áo len lại là một chiếc áo giữ nhiệt, rồi cuối cùng cô ôm bộ

đồ ngủ, đi vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy rào rào bên trong, khó có thể không suy nghĩ vẩn vơ. Trình Diễm nhìn nơi nào đó có chút thay đổi, nhưng vẫn kiềm chế không làm gì, tiếp tục ngồi đó đợi.

Khi ra ngoài, Lâm Đang đã thay đồ ngủ.

Anh không dám nhìn thêm, sợ cô bị lạnh, liền đuổi cô lên giường. Sau đó anh vào phòng tắm, tắm qua loa rồi đi ra.

Khi anh bước ra, Lâm Đang đã ngủ say.

Anh chỉ đứng lặng bên giường cô, ngắm nhìn dáng vẻ ngủ ngon lành của cô một lúc, sau đó quay về giường mình, đặt báo thức rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, đồng hồ báo thức còn chưa kêu thì Trình Diễm đã thức dậy. Bình thường anh luôn dậy từ hơn năm giờ, giờ thành thói quen rồi. Anh nhẹ nhàng đi vào phòng tắm rửa mặt, nhưng vừa xong thì nghe thấy tiếng mơ màng bên ngoài.

"Trình Diễm..."

Anh bước ra, nhìn thấy Lâm Đang ngồi trên giường, buồn cười không chịu nổi, thì ra buổi sáng cô trông thế này.

"Tôi bật đèn đây." Trong giọng nói anh mang theo chút ý cười.

"Cậu bật đi." Cô đã nhắm mắt lại trước, nhưng khi đèn sáng lên, mặt vẫn nhăn lại: "Sáng quá."

"Cậu muốn ngủ tiếp không?" Trình Diễm hỏi.

Lâm Đang vén chăn, xỏ dép bước về phía phòng tắm: "Không ngủ nữa, mình muốn đi trượt tuyết."

Anh mỉm cười, đi theo phía sau, đưa cho cô bàn chải và kem đánh răng: "Tôi ra ngoài trước, có gì gọi tôi."

"Ừm ừm." Cô nhìn anh bước ra, tiện tay đóng cửa lại.

Nghe tiếng cửa đóng, anh chỉ khẽ nhếch môi cười, tiếp tục chuẩn bị đồ. Họ chuẩn bị đi trượt tuyết, không cần mang quá nhiều thứ, chỉ cần một cái balo nhỏ để đựng giấy, nước và có chỗ để điện thoại là đủ.

Không lâu sau, Lâm Đang cũng đánh răng rửa mặt xong, và anh đã chuẩn bị xong đồ đạc, sẵn sàng xuất phát.

Thời tiết bên ngoài vẫn rất đẹp, mặt trời đã lên cao, ấm áp vô cùng.

Hai người ăn sáng xong, lên xe và thẳng tiến đến khu trượt tuyết.

Khu trượt tuyết nằm trên núi, phải đi qua những đoạn đường đèo quanh co. Lâm Đang bị xóc nảy, ngả nghiêng trên xe, cuối cùng đành nằm dựa vào lòng Trình Diễm, liên tục than thở: "Sắp đến chưa?"

Trình Diễm nhẹ nhàng vỗ lưng cô, kể vài câu chuyện vui để giúp cô phân tán sự chú ý.

Anh nghĩ chắc cô sắp không chịu nổi nữa, không biết còn đủ sức để trượt tuyết không, nhưng ngờ đâu vừa xuống xe, cô đã tươi tỉnh ngay, sắc mặt cũng hồng hào hơn.

"Nơi này trắng quá!" Cô đứng đó cảm thán.

Anh kéo cô lại, nắm tay dẫn đi về phía trước, giải thích lịch trình: "Chúng ta phải thuê đồ trước, sau đó mới soát vé vào khu trượt tuyết."

Cô liên tục gật đầu: "Được, được, nghe lời cậu hết."

Khu trượt tuyết rất rộng, người cũng đông, Trình Diễm không dám lơ là một giây, ngay cả khi thay đồ cũng phải đi sát theo sau cô, chỉ sợ không để ý là lạc mất.

Thay đồ xong, sau khi được huấn luyện cơ bản, anh dẫn Lâm Đang tới một khu ít người hơn.

Anh cũng là lần đầu tiên trượt tuyết, tự mình còn ngã lên ngã xuống, lại càng lo Lâm Đang sẽ bị ngã đau. Nhưng ngược lại, cô lại gan to, vừa đứng trên một con dốc nhỏ đã dám lao xuống.

Trình Diễm chẳng còn cách nào, chỉ có thể đứng đợi dưới dốc, chờ cô lao tới hất mình ngã, rồi lại đưa cô lên dốc, tiếp tục đứng đợi bị cô đâm trúng.

"Trình Diễm! Vui quá!" Cô đứng trên dốc nhỏ, hò reo gọi anh.

Anh chỉ có thể đứng dưới, tim đập thình thịch nhìn cô lao xuống, ước lượng vị trí cô sẽ tới mà nhanh chóng dịch chuyển để bị cô đâm trúng.

Cô đến càng lúc càng gần, như một quả bóng bowling nhắm thẳng vào anh. Quả nhiên, cả hai cùng ngã xuống, trượt một đoạn rồi nằm yên trên tuyết.

"Vui quá! Cậu có muốn thử không?" Cô nằm dưới anh, phấn khởi không ngừng.

Trình Diễm hơi chống người dậy, lặng lẽ nhìn cô, gỡ lọn tóc dính trên mặt cô ra. Anh cúi đầu, nhưng rồi lập tức ngừng lại, khẽ nói: "Cậu cứ chơi tiếp đi."

"Mình..." Lâm Đang tim đập loạn xạ, lông mi khẽ rung, bỗng nhiên im lặng hẳn, "Cậu không trượt sao..."

"Tôi cũng đang chơi đấy chứ." Trình Diễm chậm rãi đứng dậy, kéo cô lên, "Chỉ có điều là không bị cậu đâm trúng."

Lâm Đang muốn cười, nhưng lại thấy mình hơi vô tâm: "Thế có làm cậu đau không?"

Trình Diễm liếc cô một cái: "Cũng ổn, cậu muốn cười thì cứ cười đi."

Cô bước tới nắm tay anh, khẽ đung đưa: "Vậy cậu còn sẵn sàng đỡ mình nữa không?"

"Đỡ chứ, dù bị cậu đâm văng xuống chân núi, tôi cũng cam lòng."

Lâm Đang bật cười khanh khách, mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm: "Mình không đâm cậu văng xuống núi đâu, phía sau còn xa lắm mới tới chân núi."

Trình Diễm nắm tay cô, dắt lên dốc lần nữa: "Tôi thấy cảm giác bị đâm ngã cũng không tệ."

"Vậy chúng ta lên cái dốc cao kia chơi nhé."

Trình Diễm nghẹn lời: "Không được, chỗ đó cao quá. Tôi thấy nhiều người nói trượt từ đó xuống dễ gãy xương lắm, nếu cậu không muốn làm tôi gãy xương, thì chúng ta cứ chơi ở đây thôi."

2083 words
08.02.2025

Chương 66 : Nước đường đỏ

Edit: Hann

Lâm Đang cười nói: "Được, vậy chúng ta chơi ở đây tiếp nhé."

"Thế thì tôi xuống trước đây." Trình Diễm hơi dùng lực, trượt xuống từ ngọn đồi nhỏ. Dường như anh đã nắm được một chút kỹ thuật, lần này không bị ngã.

Lâm Đang thấy vậy, đứng trên đồi nhỏ reo hò: "Trình Diễm! Cậu giỏi quá!"

Mọi ánh mắt xung quanh đều bị thu hút, Trình Diễm cảm giác chẳng mấy chốc mọi người ở đây sẽ đều biết tên mình là Trình Diễm. Anh hơi bất đắc dĩ, nhưng cũng cười gọi lại: "Đang Đang! Cậu cũng giỏi lắm!"

Lâm Đang đứng trên ngọn đồi nhỏ cười rạng rỡ, lại lớn tiếng đáp: "Mình sắp xuống rồi đấy, cậu phải đỡ mình nhé!"

Trẻ con thật, nhưng lại vui vô cùng.

Trình Diễm đáp lại: "Được! Cậu xuống đi!"

Lâm Đang nhẹ nhàng nhấc chân lên, trượt một phát từ trên dốc nhỏ. Nhưng cô không đứng vững, hai chân dần dần tách ra, thân người ngã về phía sau.

Ba giây sau, cô đã đâm bay Trình Diễm.

"Ha ha ha!" Cô không nhịn được bật cười.

Trình Diễm không hề tức giận, chỉ khẽ chọc vào má cô, đỡ cô đứng dậy, rồi lại dắt cô lên trên. Vừa đi anh vừa dạy cô vài kỹ thuật: "Cậu phải làm thế này... Thấy không."

Anh làm mẫu ở phía trước, còn Lâm Đang thì học theo phía sau. Kỹ thuật anh dạy đúng là hiệu quả, lần này anh không hề ngã.

"Cậu có muốn thử trượt từ cái dốc lớn kia không? Mình nghĩ chắc ở đó vui hơn."

"Thôi, ở đây được rồi."

Lâm Đang đi vòng quanh anh hỏi: "Tại sao thế?"

Anh khẽ vuốt tóc cô: "Tôi không yên tâm để cậu chờ một mình ở nơi xa như thế."

Lâm Đang chớp mắt: "Không sao mà, ở đây rất an toàn, chắc sẽ không có chuyện gì đâu."

"Tôi chỉ muốn chơi cùng cậu thôi." Anh nói.

Lâm Đang ngẩn người, rồi ôm lấy cánh tay anh, tựa đầu lên đó: "Mình cũng chỉ muốn chơi cùng cậu."

Trình Diễm nhẹ nhàng gõ vào mũi cô: "Sắp đến trưa rồi, chơi thêm một lúc nữa rồi chúng ta đi ăn nhé."

Cô dụi đầu vào tay anh, giọng ấm ứ: "Được."

Gần trưa, hai người cởi bỏ đồ trượt tuyết, hướng đến quán ăn gần đó.

Những nhà hàng ở đây đều mang đậm nét đặc trưng của địa phương, nhiều món ăn Lâm Đang chưa từng thử qua, khiến cô cảm thấy vô cùng mới lạ.

"Tiếc là mình không thể để ai biết mình đã đến đây, nếu không mình đã có thể mang chút đặc sản về cho bà ngoại và Noãn Noãn rồi."

Trình Diễm giật mình, bị câu nói ấy kéo về hiện thực. Lâm Đang không thuộc về anh, cô còn có gia đình, và gia đình cô sẽ không đồng ý cho họ ở bên nhau, thậm chí ngay cả việc làm bạn cũng không được phép.

Nếu như là trước đây, khi tên cờ bạc kia còn sống, có lẽ anh sẽ cam tâm từ bỏ. Nhưng bây giờ thì không, anh không thể nữa rồi.

Anh im lặng một lúc, rồi hỏi: "Cậu nghĩ sao?"

Lâm Đang vẫn vui vẻ ăn uống: "Nghĩ gì cơ?"

"Về chuyện sau khi thi đại học xong..." Anh biết Lâm Đang chẳng hiểu gì cả, cũng biết lời hứa của cô có thể chẳng có ý nghĩa gì, nhưng anh vẫn muốn biết, "Cậu có muốn đi cùng tôi không?"

Lâm Đang không cần suy nghĩ: "Được thôi, chúng ta có thể giống như bố mẹ mình, kết hôn với nhau."

Trình Diễm thở dài trong lòng: "Em có biết kết hôn là gì không?"

"Kết hôn là cùng nhau sống chung, ở cạnh nhau, rồi có thể sinh con với nhau."

"Vậy chúng ta sẽ sống ở đâu? Tiền bạc thì sao? Em đã nghĩ đến chưa?" Trình Diễm dừng lại một lúc, rồi tiếp tục: "Anh không giàu có như nhà em, có thể những thứ hoa quả em từng ăn, những bộ quần áo em từng mặc, anh sẽ không thể mua nổi cho em."

Lâm Đang đặt đũa xuống, nuốt miếng thức ăn trong miệng rồi quay đầu nhìn anh: "Em có thể không ăn những loại hoa quả đó, cũng không cần mua quần áo mới."

Trình Diễm suýt khóc: "Em đúng là ngốc nghếch chẳng hiểu gì cả."

"Em hiểu chứ, anh chê em không thể đi làm."

Lâm Đang nói câu đó với vẻ rất bình thản, bình thản đến mức Trình Diễm cảm thấy cô như không còn là Lâm Đang nữa.

Anh nghẹn ngào nói: "Không, anh chưa bao giờ nghĩ như vậy, anh chỉ không muốn em phải chịu khổ cùng anh."

"Nhưng em không cảm thấy khổ. Có chỗ ở, ăn no đủ là tốt lắm rồi. Chúng ta còn có thể cùng nhau ra ngoài bán đồ, bán khoai tây chiên. Em có thể giúp anh gọt khoai tây, sẽ không gây phiền phức cho anh đâu."

"Em đúng là ngốc..." Trình Diễm ôm chặt cô, trán anh tựa lên vai cô. Anh không ngờ rằng, hóa ra cô hiểu hết mọi chuyện. "Anh chưa bao giờ nghĩ em gây phiền phức, anh cũng sẽ không để em sống cuộc sống như thế này đâu. Em phải chờ anh, được không? Chờ anh kiếm đủ tiền, anh sẽ đến đón em."

Lâm Đang cũng ôm lấy anh, khẽ hỏi: "Anh thật sự không thấy em phiền sao?"

Nghe thấy giọng cô nghẹn ngào, Trình Diễm cũng rơi nước mắt: "Chưa bao giờ anh thấy em phiền phức cả. Anh muốn ở bên em, cả đời này đều ở bên nhau."

"Em cũng muốn ở bên anh." Lâm Đang nói.

Sau khi ăn xong và nghỉ ngơi một lúc, trời đã ngả về chiều.

Lâm Đang đã chơi mệt từ buổi sáng, giờ không còn sức để lên tuyết nữa. Trình Diễm liền thuê một chiếc xe trượt tuyết, chở cô chạy khắp nơi, tiếng hét của cô vang khắp sân trượt tuyết.

Khi trời sắp tối, hai người lên xe quay về khách sạn.

Lâm Đang đã kiệt sức, sau khi ăn tối và tắm xong, cô nằm dài trên giường, không nhúc nhích nổi.

Trình Diễm ngồi trên giường đối diện, bàn bạc kế hoạch cho ngày mai: "Nếu em vẫn muốn trượt tuyết, ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục trượt, còn nếu không muốn, chúng ta sẽ đi chơi quanh khu này. Em xem, nơi này giống như một thảo nguyên lớn, còn có thể cho hươu con ăn nữa."

Lâm Đang khẽ động đậy mí mắt, nhìn hình ảnh trên điện thoại, yếu ớt gật đầu: "Không đi trượt tuyết nữa đâu, bây giờ em mới thấy cả người đau nhức rồi."

"Bị thương à?" Trình Diễm có chút lo lắng, kiềm chế không vén chăn cô lên, "Để anh xem thử nhé?"

Cô thò chân ra khỏi chăn, kéo quần lên, lộ ra vết bầm mờ mờ trên bắp chân.

Trình Diễm nhìn thoáng qua, rồi lấy lọ dầu hồng hoa từ trong balo ra, đổ một ít vào lòng bàn tay, ngồi xuống giường của cô, đặt chân cô lên đùi mình, xoa nóng tay rồi nhẹ nhàng thoa dầu lên chỗ bị bầm.

"Không nghiêm trọng lắm, mai sẽ hết đau thôi."

"Ừm..." Lâm Đang nhìn anh, nở nụ cười ngốc nghếch: "Trình Diễm, anh tốt thật đấy."

Anh chỉ mỉm cười, không đáp lời: "Còn chỗ nào bị đau nữa không?"

Lâm Đang lại đưa chân kia ra.

Những vết bầm trên người cô không nặng lắm, chỉ có vài chỗ nhỏ, có lẽ cảm giác khó chịu là do mệt mỏi sau một ngày chơi đùa.

Trình Diễm thở phào nhẹ nhõm, nhét chân cô lại vào chăn, rồi đứng dậy đi rửa tay: "Ngày mai ngủ thêm chút nữa cũng không sao, đi muộn một chút cũng được."

Lâm Đang ghi nhớ lời anh, ngủ một giấc đến khi tự tỉnh dậy, khi đó cơ thể cô không còn đau nữa, tinh thần lại tràn đầy năng lượng.

Không khí ở khu du lịch rất trong lành, cũng không đông đúc như sân trượt tuyết, mọi thứ đều nhẹ nhàng và thoải mái.

Trình Diễm thuê một chiếc xe đạp đôi, chở cô lang thang khắp nơi. Thỉnh thoảng, khi Lâm Đang không đạp nổi nữa, cô lại nghỉ ngơi một lúc, sau đó lại tiếp tục đạp.

Họ chụp rất nhiều ảnh, còn sờ vào những chú hươu con, khiến Lâm Đang phấn khích không ngừng.

Đến chiều, thời tiết đột nhiên u ám, vốn định đi dạo thêm chút nữa, nhưng cuối cùng cả hai đành phải quay về. Trên đường về, Lâm Đang đã ngủ thiếp đi, tựa đầu lên vai Trình Diễm.

Khi về đến khách sạn, bên ngoài đã bắt đầu có tuyết rơi, gió lạnh buốt khiến mặt người ta đau rát.

Trình Diễm vừa cắm thẻ phòng, định nói chuyện với Lâm Đang, nhưng quay lại đã thấy cô trốn vào nhà vệ sinh, đành thôi, ngồi xuống ghế sofa một mình.

Thời tiết xấu thế này chắc chắn không thích hợp để lên các khu du lịch trên núi nữa. Anh định hỏi xem Lâm Đang muốn đi đâu chơi tiếp.

Nhưng chờ mãi vẫn không thấy cô ra khỏi nhà vệ sinh, Trình Diễm bắt đầu hoảng.

"Đang Đang?" Anh đứng dậy, bước vài bước về phía trước, không nghe thấy tiếng trả lời, lại tiếp tục gõ cửa nhà vệ sinh mạnh hơn, "Đang Đang?"

Ngay khi anh định phá cửa xông vào, bên trong vang lên giọng nói yếu ớt: "Trình Diễm, em bị tới tháng rồi."

Trình Diễm ngẩn ra, lắp bắp: "Vậy... vậy phải làm sao? Em có mang theo băng vệ sinh không?"

"Không có..."

Trình Diễm lập tức quay người đi mang giày: "Em đợi một chút, anh sẽ đi mua cho em. Đừng ra ngoài, nghe tiếng gõ cửa cũng không được mở, anh có thẻ phòng rồi."

Lâm Đang nhỏ giọng đáp: "Vâng."

Trước khi ra ngoài, Trình Diễm còn dặn dò thêm một lần nữa, rồi vội vã chạy đi.

Không lâu sau, anh trở về với người đầy tuyết ướt, vừa bước vào phòng, anh liền gọi vài tiếng "Đang Đang", xác nhận rằng cô vẫn an toàn.

"Siêu thị gần đây chỉ có hai loại này, em xem có được không, nếu không thì anh sẽ đi xa hơn để mua."

Lâm Đang nhận lấy túi ni-lông đen từ khe cửa, nhỏ giọng nói: "Cái nào cũng được mà."

Trình Diễm gật đầu: "Em có thấy khó chịu chỗ nào không? Anh có mang lên chút nước đường đỏ, em có muốn uống không?"

"Ừm..." Cô ngừng một lát, rồi nói thêm: "Trình Diễm... Anh có thể lấy giúp em cái áo trong ở ngăn nhỏ trong balo được không?"

"À... được." Trình Diễm tai đỏ bừng, lấy chiếc áo trong từ túi nhỏ trong balo, đưa qua khe cửa cho cô. "Em còn cần gì nữa không?"

Giọng anh hơi run, Lâm Đang cũng nhận ra điều đó.

"Không cần nữa."

Trình Diễm không nói gì thêm, ngồi im như tượng gỗ, giữ tư thế nghiêm chỉnh.

Trong nhà vệ sinh vang lên tiếng nước, một lúc sau lại im ắng. Rất lâu sau, cửa kêu lên, Lâm Đang bước ra ngoài, Trình Diễm bật dậy ngay lập tức, đứng thẳng tắp.

"Em... em phải phơi đồ..." Lâm Đang cúi đầu, mái tóc ngắn che khuất một bên mặt.

Cô cầm giá phơi đồ từ bên tường, mang vào nhà vệ sinh, lau sạch sẽ bằng cồn rồi treo đồ lên, cố gắng giấu chúng đi.

"Đang có tuyết rơi, hay là em treo trong phòng nhé, ở đây có điều hòa, chắc sẽ khô nhanh thôi." Mũi chân Trình Diễm hơi nhúc nhích, nhưng anh không dám bước lên thêm một bước nào.

Lâm Đang ngẩn người, đáp nhẹ: "Được." rồi treo đồ lên móc trong phòng.

Dãy móc đó đối diện với giường của Trình Diễm, anh đứng ở chân giường, có thể thấy rõ ràng những chiếc áo có họa tiết quả dâu nhỏ.

Anh nuốt khan, hai chân run rẩy bước đến bàn, mở nắp cốc giữ nhiệt, rồi đưa sang cho Lâm Đang với tư thế hơi nghiêng.

"Nước đường đỏ, cẩn thận nóng đấy."

"Cảm ơn anh." Lâm Đang nhận lấy cốc nước, quay lưng lại, nhấp một ngụm nhỏ.

Đứng im một lúc lâu, Trình Diễm mới lên tiếng: "Em có muốn nằm nghỉ không?"

"Vâng." Giọng Lâm Đang yếu ớt, bụng cô đau âm ỉ, không thể đứng lâu được nữa.

Trình Diễm thấy có gì đó không ổn, vừa quay người đã nhìn thấy gương mặt tái nhợt của cô.

2182 words
08.02.2025

Chương 67 : Sự cố trên tàu

Editor: Hann

"Em thấy không thoải mái à?" Trình Diễm nhanh chóng bước đến gần Lâm Đang.

"Đau bụng một chút thôi." Lâm Đang ôm bụng, gần như không thể đứng thẳng.

Trình Diễm vội vàng nhận lấy chiếc cốc giữ nhiệt từ tay cô, rồi đỡ cô nằm xuống giường, kéo chăn đắp cho cô cẩn thận.

Ngay khi nằm vào chăn, cô co người lại, ôm chặt bụng, mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

Trình Diễm nhìn mà thấy xót, nhưng chẳng có cách nào khác, chỉ có thể chỉnh chăn kỹ lại: "Có cách nào giúp em đỡ hơn không?"

"Túi sưởi... chườm bụng..." Lâm Đang gần như không thể nói trọn một câu.

Trình Diễm lập tức đứng dậy, nhìn quanh tìm một thứ gì đó thay thế túi sưởi, nhưng cửa hàng nhỏ anh vừa ghé qua cũng không có. Anh gọi xuống quầy lễ tân, nhưng cũng không có túi sưởi.

Anh xoa xoa hai tay, rồi trở lại bên cạnh Lâm Đang, khẽ nói: "Anh dùng tay sưởi cho em nhé?"

Lâm Đang gật đầu.

Trình Diễm ngồi xuống bên cạnh giường, đưa tay vào trong chăn, nhẹ nhàng đặt lên bụng lạnh ngắt của cô.

Cảm giác ấm áp lập tức lan tỏa, khiến Lâm Đang thấy dễ chịu hơn hẳn. Cô khẽ nói: "Xoa nhẹ một chút."

"Hả?" Trình Diễm ngẩn ra một giây, rồi hiểu ý cô, bàn tay anh bắt đầu xoa nhẹ.

Cô từ từ nằm thẳng ra, cuộn mình trong chăn, khẽ nhắm mắt lại: "Trình Diễm, em buồn ngủ quá."

Trình Diễm cúi đầu nhìn cô: "Em ngủ đi, em ngủ rồi anh mới ngủ."

Lâm Đang không biết mình đã ngủ lúc nào, khi tỉnh dậy, Trình Diệm đã dậy, đang ngồi ở bàn làm việc gì đó.

"Trình Diễm." Cô gọi một tiếng.

Trình Diễm quay lại, ánh mắt lạnh lẽo trở nên dịu dàng, anh cầm chiếc cốc giữ nhiệt đi đến bên cô: "Anh vừa pha nước đường đỏ."

Cô nhận lấy cốc, uống một ngụm, tựa vào đầu giường nhìn anh: "Tối qua anh ngủ lúc nào?"

"Em ngủ rồi anh mới ngủ." Anh nói, "Bây giờ còn đau không?"

"Đỡ hơn hôm qua nhiều rồi."

Trình Diễm chỉnh lại chăn trên người cô: "Trước đây ở trường... sao lại như thế?"

Anh không nói hết, nhưng Lâm Đang hiểu, nhẹ nhàng giải thích: "Em có vẻ không giống các bạn nữ khác, em nửa năm mới bị một lần."

"Thì ra là vậy..." Trình Diễm ngập ngừng, "Lần nào cũng đau vậy à?"

"Ừm."

Trình Diễm xoa đầu cô: "Anh không nên dẫn em đi trượt tuyết, lạnh quá."

"Nhưng trượt tuyết vui lắm." Cô nói xong, không nhịn được cười trước.

Trình Diễm cũng cười theo: "Nhưng hôm nay thì không đi đâu được nữa."

Cô gật đầu: "Đau bụng, không đi nổi nữa rồi."

Trình Diễm nghĩ cô biết mệt là tốt rồi. Anh hỏi: "Có cần anh xoa bụng nữa không?"

"Có được không?"

"Được chứ."

Trình Diễm dựa vào đầu giường, bàn tay nhẹ nhàng xoa. Anh sợ cô chán, liền mở sách nói cùng cô nghe.

Như thể quay lại thời đi học, khi anh ngồi trên bậc thang sân trường, chậm rãi kể chuyện cho cô nghe. Khi ấy là mùa hè, còn bây giờ là lúc lạnh nhất trong năm.

Thời gian trôi qua nhanh quá, chớp mắt, họ đã sắp tốt nghiệp rồi. Người trước đây còn xa vời với anh, giờ đã ở ngay bên cạnh.

"Ngày mai về rồi." Anh nói, "Không muốn xa em chút nào."

"Về rồi mấy hôm nữa là khai giảng, mình vẫn được ở cạnh nhau mà."

Trình Diễm cúi đầu, không nói gì.

Ngày qua ngày, thời gian cứ dần trôi đi. Anh không mong khai giảng, chỉ mong thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này.

Tiếc rằng thời gian không dừng lại vì ai cả.

Thời gian nghỉ ngơi tại khách sạn kết thúc, họ phải lên tàu cao tốc trở về Kinh Lăng.

Tuyết vẫn rơi nhiều, dường như chưa từng ngừng, phủ đầy mặt đất, cao đến ngang bắp chân người.

Trên sân ga, loa thông báo: "Tàu cao tốc G3460 đi Kinh Lăng sắp đến ga, mời hành khách mang theo đồ đạc cá nhân, đến kiểm vé tại sân ga số 3."

Lâm Đang theo Trình Diễm tiến lên phía trước, một cơn gió lạnh thổi qua, họ chen vào trong tàu.

Vẫn là chỗ ngồi gần giống lần trước, Lâm Đang ngồi cạnh cửa sổ, Trình Diễm ngồi bên ngoài. Chỉ là không còn cảm giác háo hức và mong chờ như lúc đi.

Tàu lăn bánh rời khỏi sân ga, bên ngoài là một màu trắng xóa.

"Tuyết rơi dày quá." Lâm Đang nắm tay Trình Diễm, nhìn ra ngoài.

"Ừ, tuyết rơi dày thật." Đầu Trình Diễm tựa lên vai cô, khẽ hỏi: "Đang Đang, em còn đau bụng không?"

Cô lắc đầu.

Tàu chạy chưa bao lâu, Lâm Đang cảm thấy hơi khó chịu, nhẹ nhàng chạm vào người bên cạnh: "Trình Diễm, em muốn đi vệ sinh."

Trình Diễm nhanh chóng đứng dậy, đeo hai chiếc túi, nắm tay cô đi về phía cuối toa.

Nhà vệ sinh vừa hay không có ai, Trình Diễm đỡ Lâm Đang vào trong đứng vững, rồi đưa đồ dùng cá nhân cho cô, sau đó mới để cô đóng cửa, còn mình đứng chờ bên ngoài.

Tàu không lắc mạnh lắm, người vẫn đứng vững, bên trong cũng không có âm thanh gì.

Trình Diễm an tâm phần nào, dựa lưng vào cửa lặng lẽ chờ.

Đột nhiên tàu rung mạnh vài cái rồi dừng lại.

Tim anh chợt thắt lại, đang định gõ cửa thì nghe thấy tiếng bên trong: "Trình Diễm! Trình Diễm! Cửa mở không được!"

"Anh nhớ nút đó phải kéo xuống, đừng lo, em thử lại đi."

"Được..."

Bên trong vang lên tiếng loay hoay với nút mở, nhưng cửa vẫn không nhúc nhích. Trình Diễm quay người, cố đẩy cửa nhưng không thành công.

Lúc đó tàu lại rung mạnh thêm hai lần nữa, khiến người bên trong sợ hãi.

"Trình Diễm, Trình Diễm..."

"Anh đây, anh đây. Đừng sợ, em cứ đứng yên ở bên trong nhé, anh đi hỏi xem có chuyện gì xảy ra." Trình Diễm vừa xoay người đi vừa trấn an, "Anh sẽ quay lại ngay!"

Anh chưa chạy được bao xa thì nghe thông báo trên tàu, nói rằng tín hiệu phía trước gặp sự cố, chưa biết khi nào sẽ khôi phục, khiến tàu không thể tiếp tục hành trình.

"Chúng ta sẽ phải ở đây bao lâu nữa?" Một hành khách lo lắng hỏi và chặn đường một nhân viên để tìm hiểu.

Nhân viên vừa định trả lời thì bị Trình Diễm chặn lại: "Phiền anh mở giúp cửa nhà vệ sinh được không? Bạn tôi bị kẹt bên trong, mắt cô ấy không nhìn rõ, có thể gặp nguy hiểm."

"À, được được." Nhân viên nhanh chóng đi theo Trình Diễm, quay lại giải thích nhanh, "Hiện tại chúng tôi cũng chưa biết khi nào sẽ khắc phục được, mong quý khách kiên nhẫn chờ đợi. Nếu cần hỗ trợ gì, cứ nói với chúng tôi."

Trình Diễm lòng nóng như lửa đốt, bước nhanh về phía nhà vệ sinh, vừa gõ cửa vừa dỗ dành: "Đang Đang, đừng sợ, anh đã gọi nhân viên đến rồi."

Bên trong, tiếng Lâm Đang nghẹn ngào: "Vâng."

Trình Diễm như phát điên, chỉ muốn kéo nhân viên đến thật nhanh.

Một lát sau, nhân viên đến dùng chìa khóa mở cửa.

Cửa vừa mở, Trình Diễm liền lao vào ôm chặt Lâm Đang, nhẹ nhàng vỗ lưng trấn an: "Đừng sợ, đừng sợ, không sao rồi, mọi thứ ổn rồi."

Nhân viên còn đang nói gì đó, nhưng Trình Diễm không nghe rõ, chỉ một mực ôm Lâm Đang trở về chỗ ngồi, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Lâm Đang lúc này đã bình tĩnh lại nhiều, tựa vào lòng anh, khẽ hỏi: "Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Trình Diễm giải thích ngắn gọn rồi trấn an: "Không sao đâu, chắc sẽ sớm ổn thôi."

Tuy nhiên một tiếng sau, tàu vẫn chưa thể chạy lại. Một số người đã bắt đầu lớn tiếng đòi xuống tàu, nhưng ở nơi đồng không mông quạnh, không có cả tín hiệu điện thoại, xuống rồi thì biết đi đâu?

Trình Diễm cũng lo lắng, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, ôm Lâm Đang, kể chuyện cho cô nghe, câu chuyện là về "Cuốn theo chiều gió."

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, sau năm tiếng dừng lại, tàu cuối cùng quyết định quay lại lộ trình ban đầu.

Lâm Đang đã ngủ trong lòng Trình Diễm, đến khi tàu dừng lại, anh mới nhẹ nhàng đánh thức cô.

"Đến Kinh Lăng rồi à?" Cô hỏi.

"Chưa, tàu quay ngược lại rồi."

Lâm Đang lấy điện thoại ra, thấy tín hiệu đã khôi phục hoàn toàn. Trên màn hình là hàng chục cuộc gọi nhỡ và tin nhắn, có từ bà ngoại, cũng có từ bố cô.

"Trình Diễm..." Cô giơ điện thoại lên cho anh xem.

Trình Diễm mím môi: "Xuống tàu rồi tính tiếp, anh sẽ xem có vé tàu nào khác về Kinh Lăng hôm nay không."

Lâm Đang đã yên tâm hơn, theo anh xuống tàu, trở về sảnh chờ. Cô vừa ra thì thấy bà ngoại, bố và anh trai đang đứng chờ bên ngoài ga.

Các hành khách đều im lặng bước ra, bất ngờ từ phía sân ga vọng lại một tiếng quát lớn:

"Tao phải đánh chết mày!"

Bố Lâm vội vàng lao lên kéo Lâm Mặc ra, bà ngoại nhanh chóng bước tới ôm chầm lấy Lâm Đang, chỉ còn Trình Diễm đứng một bên, nghiêng đầu, miệng có chút máu.

"Mày có biết mày đang làm gì không?! Mày đang dụ dỗ trẻ vị thành niên đấy!" Lâm Mặc vẫn lớn tiếng la lối, thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh.

Viên cảnh sát đi cùng nhìn qua vài người, giọng nghiêm túc: "Người đã tìm thấy rồi thì tôi xin phép, mấy cháu nhỏ sau này đừng tự ý đi lung tung, có đi đâu thì nhớ báo với gia đình."

Lâm Mặc cố gắng thoát khỏi bố mình, chặn đường viên cảnh sát: "Anh đừng đi vội, bắt tên buôn người này lại đi!"

Cảnh sát cảm thấy đau đầu, nhìn một lúc thì hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Quả thực không dễ xử lý.

"Anh ấy không phải kẻ buôn người, là em đã hẹn với anh ấy đi chơi." Lâm Đang nhẹ nhàng nói, "Xin lỗi, là em nói dối, em không đến nhà Tống Noãn, mà là đi chơi ở đây."

Không ai nói thêm gì, không khí căng thẳng và bế tắc. Viên cảnh sát cố gắng hòa giải, trách mắng Lâm Đang và Trình Diễm, rồi khuyên bảo Lâm Mặc trước khi rời đi.

Bố Lâm cũng không muốn làm lớn chuyện trước đám đông, đưa cả Trình Diễm và Lâm Đang rời khỏi ga.

Họ đặt hai phòng khách sạn, một cho Trình Diễm, một cho Lâm Đang, và để cửa mở. Bố và anh trai đứng bên ngoài, bà ngoại thì ngồi trong nói chuyện với Lâm Đang.

"Cháu có bị thương chỗ nào không? Có chỗ nào không thoải mái không?"

Lâm Đang lắc đầu, cô muốn giải thích nhưng không ai lắng nghe.

Bà ngoại còn định nói thêm gì đó thì bố Lâm nhận được cuộc gọi. Ông bật loa ngoài, bên kia là giọng mẹ Lâm: "Tìm thấy người chưa?"

Bóo Lâm liếc nhìn hai người trong phòng, thấp giọng nói: "Tìm thấy rồi."

"Ừ, em biết rồi, giờ em đang trên đường, lát nữa sẽ tới ngay."

"Em..."

Bố Lâm chưa nói xong thì đầu dây bên kia đã cúp máy.

Không khí trở nên nặng nề, không ai nói thêm gì nữa cho đến khi mẹ Lâm vội vã đến nơi.

Trên gương mặt bà có chút lo lắng, nhưng vẫn giữ được sự bình tĩnh. Bà dặn Lâm Mặc và bà ngoại đặt thêm hai phòng để nghỉ ngơi rồi mới vào phòng Lâm Đang, quỳ xuống trước mặt cô, xoa đầu cô, dịu dàng hỏi: "Con có bị thương chỗ nào không?"

Lâm Đang cúi mặt, lắc đầu.

"Cậu ta có chạm vào chỗ nào nhạy cảm của con không? Con biết chỗ nào là vùng nhạy cảm mà mẹ từng dạy con rồi chứ?"

2128 words
08.02.2025

Chương 68 :Pháo hoa

Edit: Hann

Lâm Đang lắc đầu, rồi giải thích thêm: "Con biết, anh ấy không chạm vào con."

Mẹ Lâm thở phào nhẹ nhõm, ôm lấy bờ vai cô, ngồi xuống bên cạnh và hỏi tiếp: "Con đã ăn gì chưa?"

"Chưa ạ." Bữa trưa không ăn, bữa tối cũng không ăn.

Mẹ Lâm lục tìm trong túi xách, rút ví ra, rồi nhét một xấp tiền vào tay cô: "Đi đi, dẫn bạn con đi ăn tối. Mẹ với ba con còn chuyện phải bàn."

Lâm Đang siết chặt số tiền trong tay, nhìn thoáng qua bố mình đang đứng ở cửa, rồi lại nhìn mẹ ngồi bên cạnh, sau đó chậm rãi đứng lên đi về phía cửa. Khi đến cửa, cô khẽ gọi một tiếng: "Bố ơi."

"Chú ý an toàn, đừng đi xa quá." Bố cô vỗ nhẹ lên vai cô.

Cô gật đầu, bước ra ngoài, không quên ngoảnh lại nhìn bố lần cho đến khi cánh cửa đóng lại. Sau đó, cô nhanh chóng bước sang phòng bên cạnh, nhìn thấy thiếu niên đang ngồi trên giường.

"Trình Diễm!" Cô hạ thấp giọng gọi một tiếng, rồi chạy nhanh về phía anh.

Trình Diễm dường như mới nhận ra cô, đứng dậy đón lấy cô và ôm vào lòng, giọng khàn khàn hỏi: "Sao em lại tới đây?"

"Mẹ em đến rồi, bà ấy bảo chúng ta đi ăn tối." Cô đẩy anh ra, giơ số tiền trong tay cho anh xem.

"Được." Cuối cùng Trình Diễm cũng nở một nụ cười, "Chúng ta đi ăn thôi."

Lâm Đang đưa số tiền cho anh, sau đó ngượng ngùng quay lưng đi vào nhà vệ sinh: "Em đi vệ sinh trước đã."

Anh mỉm cười đồng ý, rồi ngồi lại xuống giường chờ đợi.

Sau khi dọn dẹp xong, hai người nắm tay nhau định đi ra ngoài thì nghe thấy tiếng cãi vã từ phòng bên cạnh.

"Đây là cái gọi là trải nghiệm cuộc sống mà anh muốn sao? Nếu hôm nay có chuyện gì xảy ra với con bé thì phải làm sao?"

"Vậy em muốn nhốt nó trong nhà cả đời sao? Em có khả năng tạo cho nó một thế giới hoàn toàn cách biệt sao? Đừng quên nếu không phải tại em, thì nó đã không bỏ lỡ thời điểm điều trị tốt nhất rồi."

"Anh thừa nhận là anh có lỗi trong chuyện này, nhưng điều đó không có nghĩa là việc em ép nó đến đây là đúng."

"Được, anh cứ hỏi nó xem nó có vui không, nó có muốn ở đây không."

"Vui thì cũng..."

Câu nói của bố cô chưa kịp dứt thì tiếng giày cao gót trong phòng đã vang lên, tiến về phía cửa.

Khi cánh cửa mở ra, Lâm Đang nhanh chóng buông tay Trình Diễm, ngây người đứng đó.

Mẹ Lâm nhìn thấy cô đứng trước cửa cũng thoáng sững sờ, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, kéo cô vào trong một chút, nhẹ nhàng hỏi: "Con nói cho bố nghe, tại sao con lại đến đây chơi? Ở đây con có vui không?"

Lâm Đang cẩn thận liếc nhìn bố ở xa, rồi cúi đầu, nhỏ giọng đáp: "Con muốn đến trượt tuyết, con đã nói với bạn lâu rồi, rằng con sẽ đến đây trượt tuyết. Con sợ bố mẹ không đồng ý nên mới nói dối."

"Con đi học ở đây có vui không?"

"Vui ạ." Lâm Đang nhìn mẹ, gật đầu liên tục.

"Được rồi, đi ăn cơm đi."

Nói xong, cô lại bị đẩy ra ngoài phòng.

Cánh cửa lại đóng lại, bên trong vẫn tiếp tục tranh cãi, nhưng cô không nghe rõ nữa.

Trình Diễm nắm lại tay Lâm Đang, khẽ lắc: "Đi thôi."

Lâm Đang chợt tỉnh, theo anh bước ra ngoài.

Gió lạnh thổi qua, mọi lo lắng trong lòng cô dần tan biến. Ở bên cạnh Trình Diễm, cô nhảy nhót vui vẻ: "Chúng ta đi ăn gì đây?"

"Em muốn ăn gì?" Trình Diễm nghiêng đầu nhìn cô.

"Em muốn ăn lẩu cay!" Cô cười tinh nghịch, đôi mắt vẫn sáng trong.

Trình Diễm ấn thang máy, có chút bất lực: "Nhưng lần trước em đã không ăn hết, phần còn lại đều là anh ăn đấy."

Cô ôm lấy cánh tay anh, ngước mặt lên làm nũng: "Lần trước là vì trước khi ăn lẩu cay em đã ăn món khác rồi. Lần này em sẽ ăn lẩu cay trước, đảm bảo sẽ không để thừa nữa."

"Em có nhịn được không?" Trình Diễm cúi đầu nhìn cô, véo nhẹ vào chóp mũi cô.

"Nhịn được, nhịn được mà!" Cô lắc đầu, thoát khỏi tay anh.

Mặc dù cô nói thế, nhưng khi đến khu ẩm thực, cô lại hết nhìn bên này rồi ngó bên kia, rõ ràng là muốn nếm thử đủ món.

Trình Diễm hơi bất lực: "Ăn ít thôi, mấy món này không tốt lắm đâu."

Lâm Đang đành phải nhịn.

Trình Diễm bỗng nhớ ra điều gì đó, cúi xuống bên tai cô thì thầm: "Hai ngày nay em không nên ăn đồ cay quá đúng không?"

"Hả?" Lâm Đang lắc đầu: "Em không biết nữa."

"Vậy đừng ăn cay quá nhé."

"Được, em sẽ không cho cay." Cô đồng ý.

Trình Diễm dẫn cô đến quán lẩu cay ven đường, gọi món rồi cùng cô ngồi xuống chờ.

Hôm nay không có nhiều người, không cần xếp hàng, cô bán hàng quay lại nói chuyện với họ: "Hai đứa không đi xem pháo hoa à?"

"Pháo hoa gì ạ?" Lâm Đang hỏi.

"Ở quảng trường phía bên kia có màn biểu diễn pháo hoa, nhiều bạn trẻ đi lắm." Cô bán hàng cười, đưa bát lẩu nóng hổi cho họ, "Cẩn thận, nóng đó."

Lâm Đang gật đầu, nhận lấy đũa rồi chia cho Trình Diễm một đôi, nhỏ giọng nói: "Em cũng muốn đi xem pháo hoa."

Trình Diễm cũng nhỏ giọng: "Ăn xong rồi đi."

Cô lập tức gắp đồ ăn cho vào miệng. Bát của cô không cho ớt nên nhạt nhẽo. Ăn được vài miếng, cô dừng lại, liếc nhìn Trình Diễm, liếm môi: "Em

nếm thử của anh một miếng được không?"

Trình Diễm chưa bao giờ để Lâm Đang ăn đồ trong bát mình, dù gắp đồ ăn cho cô cũng dùng đũa chung. Anh cười: "Không được, em không ăn cay được mà."

"Thôi được." Lâm Đang có chút tiếc nuối, nhanh chóng ăn hết phần của mình rồi kéo anh đi về phía quảng trường.

Trên đường tới quảng trường, đã có rất nhiều người, tới nơi thì người đông như kiến. Trình Diễm nắm chặt tay Lâm Đang, đưa cô đứng giữa đám đông.

Phía trước có người bắt đầu hò reo vì pháo hoa đã bắt đầu. Lâm Đang kiễng chân, rướn cổ nhìn. Vài giây sau, sau tiếng nổ lớn, pháo hoa xanh thẳm bung nở trên bầu trời, như những con sứa đang bơi lội.

"Đẹp quá!" Lâm Đang thốt lên, không nghe thấy anh trả lời nên đẩy mạnh cánh tay Trình Diễm: "Anh mau nhìn đi, đẹp lắm!"

Vừa nói cô vừa quay đầu lại, đúng lúc chạm phải ánh mắt của anh.

"Đẹp không?" Cô vô thức nói chậm lại.

"Đẹp." Trình Diễm nhìn cô đáp.

Mặt cô nóng lên, cảm thấy câu này có chút mập mờ, lại hỏi: "Pháo hoa có đẹp không? Màu xanh đó, thật kỳ ảo."

Trình Diễm bình tĩnh: "Pháo hoa cũng đẹp."

Lâm Đang giờ mới hiểu, câu vừa rồi quả thật có chút mập mờ, cô hơi ngại ngùng, vùi đầu vào lòng anh, vòng tay ôm chặt eo anh, nhỏ giọng trách: "Anh nhìn pháo hoa đi, nhìn em làm gì?"

"Được, anh sẽ nhìn pháo hoa." Trình Diễm cười, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, "Em không nhìn nữa à?"

"Nhìn chứ..." Cô rúc vào lòng anh, nói như rên rỉ. Phải một lúc sau, khi cảm giác tim mình không còn đập loạn nữa, cô mới rời khỏi vòng tay anh, tiếp

tục ngắm pháo hoa trên trời.

Ánh sáng xanh dương biến bầu trời thành đại dương, pháo hoa là những con sứa, hai hàng cây hai bên là rong rêu, còn họ như những chú cá bơi lội trong lòng biển cả.

Khi pháo hoa trên trời kết thúc, những màn pháo hoa dưới đất bắt đầu bắn lên, Lâm Đang không nhìn thấy gì.

"Muốn xem không?"

"Muốn."

Trình Diễm ngồi xuống, để Lâm Đang ngồi lên vai mình, rồi đứng dậy vững vàng. Mọi người xung quanh đều quay lại nhìn họ.

"Cao quá à!" Lâm Đang thả tay vào tóc Trình Diễm, bấu chặt.

"Đừng sợ, không ngã đâu." Trình Diễm nói, "Nhìn thấy chưa?"

Lâm Đang gật mạnh: "Thấy rồi! Thấy rồi!"

Trình Diễm khẽ mỉm cười: "Vậy kể anh nghe xem nó thế nào."

"Là màu vàng kim, như con công xòe đuôi ấy, lại giống như vô số ngôi sao nhỏ bung ra, đẹp lắm." Lâm Đang cố gắng miêu tả, cô muốn Trình Diễm cũng cảm nhận được vẻ đẹp của pháo hoa.

Màn trình diễn pháo hoa kết thúc, cả thế giới lại trở về yên tĩnh, Trình Diễm từ từ ngồi xuống, để Lâm Đang xuống rồi nắm tay cô đi về.

Lâm Đang ríu rít kể về niềm hạnh phúc của mình, Trình Diễm chỉ im lặng nghe.

Khi họ trở lại khách sạn, đến tầng phòng của họ, thì thấy Lâm Mặc đứng ở cửa thang máy.

"Đi chơi đâu về thế?" Lâm Mặc dựa vào tường, liếc nhìn hai bàn tay đang nắm chặt của họ.

Lâm Đang còn chưa phản ứng kịp, hăng hái kể về pháo hoa vừa xem: "Phải nói là đẹp vô cùng luôn."

Lâm Mặc không bình luận gì, đợi cô kể xong thì bước lên, khoác vai cô, tách hai người ra.

Lúc này Lâm Đang mới nhớ ra mình vẫn đang nắm tay Trình Diễm, mặt đỏ bừng lên, định giải thích gì đó nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

"Mẹ bảo tụi em ra ngoài ăn tối mà..." Cô nhỏ giọng nói.

"Anh biết." Lâm Mặc liếc nhìn Trình Diễm, rồi kéo Lâm Đang đi về phía trước, "Anh đã đặt vé xe cho ngày mai rồi, mai chúng ta về Kinh Lăng."

Lâm Đang hỏi: "Anh đã mua vé cho anh ấy chưa?"

Lâm Mặc thật sự không thích Trình Diễm, nhưng cũng không muốn Lâm Đang làm loạn lên, đành thành thật: "Mua rồi. Tối nay em ngủ chung phòng với mẹ."

"Vâng." Cô ngoảnh lại nhìn Trình Diễm: "Trình Diễm, anh ngủ sớm đi, ngày mai chúng ta cùng về nhé."

Trình Diễm nhếch môi cười: "Ừ, được."

Sau khi Lâm Mặc đưa Lâm Đang về phòng, anh ta đứng chắn trước mặt Trình Diễm, nhìn có vẻ muốn tính sổ.

Trình Diễm không sợ, hai tay đút vào túi quần, vẻ mặt đầy thách thức.

Thấy dáng vẻ này của anh, Lâm Mặc càng tức giận hơn, cười nhạt một tiếng: "Cậu giỏi lắm, lấy tiền của tôi mà còn dám tán tỉnh em gái tôi hả? Cậu quên những gì mình hứa rồi à?"

"Quên rồi." Dù sao anh cũng không quan tâm mấy.

"Mẹ kiếp, cậu đúng là đồ vô lại." Lâm Mặc tức điên, túm lấy cổ áo Trình Diễm, giơ nắm đấm lên, "Để tôi nhắc cho cậu nhớ, cậu từng nói nếu còn dám tìm em gái tôi, thì để tôi đánh chết cậu."

Trình Diễm thản nhiên đứng đó, nhếch môi cười: "Vậy anh đánh đi."

Không biết từ đâu, mẹ Lâm bước tới, cau mày bảo Lâm Mặc dừng lại: "Em gái con đang ngủ rồi, đừng làm ồn bên ngoài, về phòng ngủ đi."

"Mẹ! Thằng này vừa lấy tiền của con vừa dám đi tìm Đang Đang!" Lâm Mặc ấm ức không chịu được.

"Nghe lời, về phòng ngủ đi." Mẹ Lâm hơi đau đầu, con trai ngốc nghếch, con gái ngây thơ, cái nhà này thật chẳng còn cứu nổi.

Lâm Mặc trừng mắt nhìn Trình Diễm, nhưng cuối cùng cũng đành quay lưng về phòng mình.

Mẹ Lâm cũng liếc nhìn Trình Diễm một cái, không nói thêm gì, thậm chí ánh mắt cũng không dừng lại lâu trên người anh, sau đó quay vào phòng.

2079 words
10.02.2025

Chương 69 : Cún cưng

Editor: Hann

Khoảnh khắc cánh cửa mở ra, Trình Diễm nhìn thấy cái gò nhỏ trên giường, chắc là Lâm Đang, dường như cô đã ngủ rồi. Anh nhớ dáng vẻ khi cô ngủ, má đỏ hây hây, trông rất ngoan ngoãn.

Anh nhìn cánh cửa dần đóng lại, đứng đó một lúc, rồi mới quay trở lại phòng của mình.

Mấy ngày tuyết rơi liên tục cuối cùng cũng ngừng, lớp tuyết bị giẫm nát trên mặt đất cũng bắt đầu tan chảy, gió lạnh buốt như muốn làm đông cứng đôi tai của người qua đường.

Trình Diễm đứng một bên, từ xa nhìn Lâm Đang, anh muốn tiến lên chỉnh lại chiếc khăn quàng cổ cho cô. Nhưng không cần anh làm điều đó, bà ngoại đã đứng bên cạnh Lâm Đang, cẩn thận chỉnh lại mũ và khăn cho cô.

Tàu sắp vào ga, mọi người cùng lên tàu.

Lâm Mặc đã đặt vé ghế hạng thương gia, Trình Diễm ngồi ở hàng ghế phía sau Lâm Đang, cách cô một khoảng khá xa, đến mức anh thậm chí không thể nhìn thấy cả sợi tóc của cô, chỉ thỉnh thoảng nghe được tiếng mẹ Lâm đang nói gì đó với cô.

Tàu cao tốc đến Kinh Lăng, tài xế của nhà họ Lâm đã đổi sang một chiếc xe thương gia lớn hơn để đón mọi người, tiện thể đưa Trình Diễm về trung tâm thành phố.

Nhưng cũng chỉ đến trung tâm thành phố, anh được thả xuống xe, nhìn theo bóng Lâm Đang bị đưa đi.

Đứng ngẩn ngơ giữa ngã tư đông đúc xe cộ qua lại, anh chạm nhẹ vào viên ngọc trên chiếc vòng tay, rồi nhận được một tin nhắn.

Anh ngẩng đầu cười, khóe mắt ươn ướt một chút, đeo ba lô rồi bước về phía trạm xe buýt.

Lúc này, Lâm Đang đã về đến nhà. Cô ngồi trong phòng, mẹ cô ngồi đối diện, vài người khác đứng ở cửa nhìn vào.

Mẹ Lâm lên tiếng trước: "Chuyện con nói với mẹ về việc muốn tham gia kỳ thi nghệ thuật, mẹ vẫn nhớ. Bây giờ con có thể nói cho mẹ biết, tại sao con lại muốn tham gia không?"

Lâm Đang mím môi: "Con muốn thi đại học."

"Rồi sao nữa?"

"Con muốn... học chung trường với anh ấy..." Cô cúi gằm mặt, như muốn giấu vào lòng ngực.

"Rồi sao nữa?"

Cô nhìn chằm chằm vào họa tiết trên chiếc áo trước ngực, giọng càng lúc càng nhỏ, gần như không thể nghe thấy: "Con muốn ở bên anh ấy, muốn kết hôn với anh ấy..."

"Em có biết kết hôn là gì không?" Lâm Mặc đứng ngoài cửa bỗng nhiên hỏi.

Lâm Đang ghét kiểu nói chuyện như vậy, đặc biệt là khi nó xuất phát từ miệng Lâm Mặc. Cô ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh ta: "Em biết!"

Mẹ Lâm không để ý đến hai người họ, giọng vẫn điềm tĩnh: "Tại sao lại là cậu ấy?"

"Chứ còn tại sao nữa? Chắc chắn là thằng nhóc đó dụ dỗ con bé rồi." Lâm Mặc trả lời ngay, nhưng khi thấy mẹ không đáp lại, lập tức im lặng.

Phòng lại trở nên yên tĩnh, mẹ Lâm hỏi lại: "Tại sao lại là cậu ấy?"

Lâm Đang vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ: "Vì con thích anh ấy."

"Tại sao con thích cậu ấy?"

"Vì anh ấy học rất giỏi, anh ấy đứng thứ hai toàn khối." Lâm Đang thăm dò mở lời, còn len lén nhìn mẹ một cái.

Mẹ Lâm nhìn ra ngay, tựa lưng vào ghế, nói thản nhiên: "Mẹ đang hỏi tại sao con thích cậu ấy, chứ không phải muốn con đưa ra lý do để thuyết phục mẹ."

Áp lực này quá lớn, Lâm Đang ngay lập tức hoảng loạn, ấp úng nói: "Vì anh ấy rất tốt với con, anh ấy kể chuyện cho con nghe, con hỏi gì anh ấy cũng trả lời, không bao giờ qua loa với con, luôn kiên nhẫn, không chê con phiền phức. Hơn nữa, anh ấy cũng không có bạn bè..."

Mẹ Lâm quay lại nhìn những người đang đứng ở cửa, ánh mắt đầy hàm ý: Các người nghe rõ chưa? Con bé hiểu chuyện, nó có suy nghĩ riêng của mình.

Những người đứng ở cửa đều cúi đầu, không ai đưa ra ý kiến gì.

Mẹ Lâm thu ánh mắt về, ngồi thẳng lại một chút rồi nói tiếp: "Vậy để mẹ nói cho con biết lý do mẹ không đồng ý để con thi đại học."

Lâm Đang cũng ngồi thẳng, cố gắng ngẩng đầu lên.

"Con muốn thi nghệ thuật piano, nhưng con có nghĩ đến sau khi con tốt nghiệp, con sẽ làm gì chưa? Giống như bà ngoại của con, trở thành giáo viên âm nhạc sao? Nhưng con bị vấn đề về thị lực, không thể vào được trường công lập, trường tư e rằng cũng sẽ không nhận."

Nghe đến đây, khóe môi Lâm Đang dần cụp xuống, mắt cô cũng đỏ lên: "Vậy con phải làm sao?"

Mẹ Lâm hơi nhíu mày: "Vì vậy mẹ muốn con đi du học, sống trong môi trường tiếng Anh hoàn toàn, xem thử sau này con có thể đi theo con đường phiên dịch đồng thời hay không. Mẹ không có ý định bắt con phải xa người con thích, chỉ là hy vọng con có thể sống tốt hơn."

"Trong nước không có ngành phiên dịch đồng thời sao?" Cô hỏi.

"Có, nhưng con nghĩ với khả năng của mình, con có thể vào được trường đại học như thế nào? Những trường đó có thể cho con phát huy hết sở trường của mình không?" Mẹ Lâm điềm nhiên đáp.

Lâm Đang im lặng. Dù cho cô có chăm chỉ học hành giống như Trình Diễm, nhưng do những hạn chế bẩm sinh, cô vẫn không thể nào theo kịp bước chân của anh.

"Nếu con thật sự chắc chắn rằng con thích cậu ấy, và chắc chắn rằng cậu ấy cũng thích con, mẹ nghĩ rằng sự xa cách ngắn ngủi này sẽ không phải là vấn đề gì quá lớn." Mẹ Lâm dừng lại một chút rồi nói tiếp, "Tất nhiên con cũng có thể đi hỏi ý kiến cậu ấy, xem cậu ấy muốn con ở lại đây hay là muốn con đi du học."

"Mẹ!" Lâm Mặc không thể nghe thêm được nữa.

Nhưng không ai để ý đến anh ta, mẹ Lâm đang chờ câu trả lời của Lâm Đang. Cô cúi đầu, nước mắt rơi xuống thấm vào đầu gối, rất lâu sau mới trả lời: "Vâng."

"Các con bàn bạc xong rồi báo kết quả cho mẹ là được." Mẹ Lâm đứng dậy, bước ra ngoài cửa.

Lâm Mặc đi theo, liên tục thuyết phục: "Mẹ! Mẹ! Sao mẹ có thể để mặc con bé như vậy? Nếu thằng nhóc đó bảo con bé ở lại, chẳng lẽ mẹ thật sự để con bé ở lại sao? Con bé mới bao nhiêu tuổi chứ? Nó hiểu được gì đâu?"

Mẹ Lâm liếc nhẹ anh ta một cái: "Còn cãi nữa thì ra ngoài."

Lâm Mặc không dám nói thêm, liền chạy đến chỗ bà ngoại: "Bà ngoại! Bà nói với mẹ con đi!"

"Đang Đang cũng là con gái của mẹ con, nó sẽ không hại con bé đâu." Bà ngoại cũng không để ý đến anh ta.

Anh ta chỉ có thể quay sang bố Lâm: "Bố! Bố nhìn hai người bọn họ đi!"

Bố Lâm là người không có tiếng nói nhất trong nhà này, huống hồ ông cũng đã nghe thấy những gì Lâm Đang nói, càng không biết phải khuyên thế nào, chỉ có thể im lặng.

"Thằng nhóc đó còn lấy của con năm vạn tệ nữa đấy!"

Mẹ Lâm bình tĩnh nói: "Hôm qua mẹ đã xem rồi, năm vạn tệ đó hiện đang nằm trong tài khoản của em gái con."

Lâm Mặc sững người trong giây lát, suýt chút nữa thì tức giận: "Thằng nhóc này không ổn, thật sự không ổn, quá gian xảo, sau này Lâm Đang chắc chắn sẽ bị nó xoay mòng mòng."

Không ai quan tâm đến anh ta, chỉ có anh là cứ bực bội mãi.

Đến ngày khai giảng, mẹ Lâm và bố Lâm đều phải đi làm, không thể ở lại Giếng Lăng, Lâm Mặc cũng phải sang Anh du học, trong nhà lại chỉ còn lại bà ngoại và Lâm Đang.

Trước khi đi, mẹ Lâm đã dặn dò rằng học kỳ này không cần phải gò bó Lâm Đang, để cô muốn đi đâu chơi thì đi.

Bà ngoại cũng bị chuyện trước đó tác động, nên không phản đối.

Ngày khai giảng, Lâm Đang dậy từ sáng sớm để đến trường, từ xa cô đã nhìn thấy Trình Diễm đứng dưới gốc cây long não. Cô hạ cửa sổ xe xuống, gọi to: "Trình Diễm!"

Học sinh sáng sớm ai nấy còn ngái ngủ, nghe tiếng cô gọi thì tỉnh ngay lập tức, tất cả đều nhìn về phía đó.

Trình Diễm cũng nhìn về phía Lâm Đang, đi về hướng xe của cô, đón cô ở đoạn vỉa hè phía trước cây long não.

"Trình Diễm!" Cô đưa tay ra muốn nắm tay anh, nhưng chỉ chạm nhẹ vào mu bàn tay anh.

Trình Diễm mỉm cười, một tay đút vào túi quần, đi song song với cô vào trường: "Anh cứ tưởng hôm nay em sẽ đến muộn một chút."

Lâm Đang cười híp mắt nhìn anh, giọng nói khàn khàn: "Nhớ anh quá nên dậy sớm."

Anh rất muốn xoa đầu cô, nhưng giáo viên chủ nhiệm đang đứng trước tòa nhà học, anh đành kiềm lại, cúi người xuống, cũng đáp lại bằng giọng khàn khàn: "Anh cũng rất nhớ em."

"Đang làm gì đấy? Hai em đang làm gì vậy?!"

Trình Diễm suýt nữa nghiến nát răng, anh chỉ cúi đầu nói một câu, đến mức đó sao?

"Báo cáo thầy, em chỉ đang nói chuyện với bạn."

Anh đứng đó lơ đễnh, tóc mái lòa xòa che đi mắt, trông không giống học sinh ngoan chút nào, giáo viên luôn ghét kiểu tóc này, và giáo viên chủ nhiệm cũng không ngoại lệ.

Giáo viên chủ nhiệm tiến lên, dùng quyển sách cuộn tròn trong tay gẩy cái chuông màu hồng trên cặp anh, có chút thất vọng nói: "Suốt ngày chỉ làm mấy thứ màu mè này, em xem thử cái này trông có đẹp không? Ra ngoài

người ta còn tưởng em mang thú cưng đến trường đấy, mau tháo ra cho thầy!"

Học sinh đi ngang qua suýt nữa bật cười thành tiếng, nhưng bị giáo viên chủ nhiệm lườm một cái nên đành nín lại, chạy đi xa.

Trình Diễm đứng im, không tháo: "Em thấy nó đẹp mà."

Giáo viên chủ nhiệm thu lại quyển sách, kẹp vào nách, chỉ tay vào anh: "Đừng tưởng giờ em học giỏi thì thầy không dám làm gì em. Nếu em phạm lỗi, vẫn sẽ bị phạt như thường!"

Trình Diễm thản nhiên nói: "Trong nội quy không có nói cấm treo chuông trên cặp."

"Nội quy... nội quy..." Giáo viên chủ nhiệm nghẹn lời một lúc lâu, "Được rồi, cứ đợi đấy, nếu kỳ thi khai giảng lần này điểm em giảm sút, tôi sẽ tính sổ hai em!"

Trình Diễm vừa định nói thêm thì có một học sinh khác thò đầu ra: "Thầy Trương, còn có kỳ thi khai giảng à? Vừa mới nghỉ xong, chúng em ở nhà có học hành gì đâu."

"Đã lớp 12 rồi, các em nghĩ nghỉ là để chơi thật à? Người ta đều tranh thủ vượt lên đấy..."

Giáo viên chủ nhiệm quay lưng lại giảng giải cho các học sinh khác, Lâm Đang lén kéo tay áo Trình Diễm, hai người ngầm hiểu nhau, lẻn đi từ phía khác, đợi khi thầy quay lại thì họ đã không thấy đâu nữa.

"Thật sự có thi hả?"

"Đúng vậy, hồi nãy tớ nghe thầy đầu hói nói vậy mà."

Cả lớp đã bắt đầu bàn tán, Lâm Đang đặt cặp xuống, nhỏ giọng hỏi Trình Diễm: "Thật sự có thi thì phải làm sao đây? Chúng ta nghỉ vừa rồi toàn đi chơi thôi."

"Anh đã học rồi." Trình Diễm từ tốn lấy sách giáo khoa ra từ trong cặp.

Lâm Đang ngơ ngác: "Anh học lúc nào thế? Em không biết gì luôn."

Trình Diễm cố nén nụ cười: "Những lúc anh không đi chơi với em, và cả lúc anh dậy sớm còn em thì đang ngủ."

"Được lắm, anh chính là kiểu học bá gian xảo mà người ta hay nói phải không." Lâm Đang giơ tay định nhéo anh.

Anh cười né ra sau, đưa tay cản lại, nắm lấy tay cô không cho cô cử động.

"Hai cậu đang làm gì thế?"

Tiếng nói bất ngờ vang lên khiến Lâm Đang giật mình, cô quay lại nhìn mới nhận ra đó là Tống Noãn. Cô lập tức đứng dậy, người gần như thò ra ngoài cửa sổ: "Cậu đứng ngoài cửa sổ làm gì vậy?"

Tống Noãn dụi mắt, ngáp một cái: "Từ xa đã nghe thấy tiếng cậu cười rồi, nên qua xem thử."

Lâm Đang có chút ngại ngùng: "Cậu mau vào lớp đi, sắp vào học rồi."

"Chẳng phải còn sớm sao?" Tống Noãn đi vào từ cửa sau, ngồi xuống chỗ trống phía sau Lâm Đang, "Ngày mùng 7 bà cậu gọi điện cho mình, hỏi cậu có ở nhà mình không, là sao vậy?"

Chương 70 : Anh ấy thì có thể làm gì mình được chứ?

Edit: Hann

Lâm Đang hơi chột dạ, nhỏ giọng giải thích: "Chuyện là như vậy, xin lỗi cậu nhé, Noãn Noãn, mình không nên lấy cậu ra để nói dối."

Tống Noãn hoàn toàn tỉnh táo, chỉ vào lưng của Trình Diễm, rồi lại chỉ vào Lâm Đang: "Hai người! Hai người!"

Cô nàng nhìn Trình Diễm vẫn đang viết bài tập, không quay đầu lại, liền kéo cổ Lâm Đang đến góc tường, thì thầm: "Cậu ấy không làm gì cậu chứ?"

"Không..." Lâm Đang có vẻ không hiểu lắm, "Mẹ mình cũng hỏi giống hệt cậu, anh ấy có thể làm gì được mình chứ? Nhiều lắm cũng chỉ là hôn môi thôi mà?"

"Các cậu hôn nhau rồi?!"

Giọng của Tống Noãn hơi to, Trình Diễm nghe rõ mồn một, nhưng anh không động đậy, chỉ khẽ nhếch miệng cười.

Lâm Đang lập tức đảo mắt nhìn xung quanh, rồi kéo đầu Tống Noãn xuống, lo lắng nói: "Cậu nhỏ giọng thôi! Bọn mình không có hôn nhau, bọn mình chỉ là bạn tốt, sao có thể hôn nhau được, không phải chỉ có cặp đôi mới hôn nhau à?"

Tống Noãn bất lực vỗ trán: "Trời ạ, cậu không nghĩ rằng đây là thế giới thực chứ, đâu cần xác nhận mối quan hệ cặp đôi mới mở khóa hành động hôn được?"

Lâm Đang ngẩn ra, đôi mắt trong veo lộ ra chút ngờ nghệch: "Không phải cặp đôi thì tại sao phải hôn nhau?"

Câu hỏi này khiến Tống Noãn đứng hình: "Mình cũng không biết, nhưng có người không phải cặp đôi mà vẫn hôn nhau. Nhưng! Chuyện này không quan trọng, quan trọng là cậu và Trình Diễm..."

"Bọn mình thật sự không có, mình thề." Lâm Đang giơ tay lên, vẻ mặt nghiêm túc, "Mình chỉ tò mò, anh ấy còn có thể làm gì mà mọi người cứ lo lắng, bọn mình chỉ đi chơi với nhau, cũng không ngủ chung."

"Cậu còn muốn ngủ chung với cậu ấy?!"

Lâm Đang lập tức bịt miệng Tống Noãn lại: "Cậu đừng nói bậy! Mình không có! Mình thật sự chỉ tò mò thôi mà."

Tống Noãn gỡ tay cô ra, thở hổn hển vài hơi: "Được rồi, mình tin cậu, nhưng cậu hỏi cái gì nữa, mình cũng chưa thể nói rõ cho cậu, dù sao đây không phải chuyện mà độ tuổi của cậu nên tiếp xúc."

Cô hỏi ngược lại: "Thế tại sao cậu lại biết?"

Tống Noãn bị cứng họng, cô nàng đứng dậy, đeo lại chiếc ba lô nặng trịch, nói nhỏ: "Cậu đừng hỏi mình, nếu có bản lĩnh thì cậu đi hỏi cậu ấy đi."

Lâm Đang im lặng không nói gì, cô có một khái niệm mơ hồ về thế giới này, có những điều cô hiểu qua lời người khác, còn có những điều cô biết

theo bản năng rằng không nên làm.

Giống như câu hỏi này, cô theo bản năng cảm thấy không thể hỏi Trình Diễm.

Cô nhìn Tống Noãn rời đi, lặng lẽ quay lại chỗ ngồi của mình. Ngồi yên lặng một lúc lâu, cô vẫn không nhịn được mà bắt chuyện với Trình Diễm.

"Anh đang làm gì thế?"

"Đang xem trước bài học." Trình Diễm lén liếc nhìn cô, thấy má cô ửng hồng.

Những lời Lâm Đang và Tống Noãn vừa nói, anh hầu như đều nghe thấy. Trước đây anh từng nghĩ sẽ chờ người khác dạy cho Lâm Đang biết thế nào là tình yêu, nhưng bây giờ anh cảm thấy mình nên là người dạy cô, và còn nhiều điều khác nữa cũng nên do anh chỉ dạy.

Anh khẽ nghiêng người về phía cô, thì thầm: "Có thể làm gì nữa, sau này anh sẽ nói cho em biết."

Mặt Lâm Đang lập tức đỏ bừng, cô không rõ là do xấu hổ khi bị người khác nghe thấy bí mật của mình, hay là vì lý do khác, nhưng cô cảm thấy không khí có chút kỳ lạ, khiến cô nghẹn thở, lại có chút cảm giác muốn thở gấp.

Hai tay cô đặt dưới bàn, nắm chặt chiếc quần đồng phục đến nhăn nhúm, lấy hết dũng khí hỏi ngược lại: "Sau này là khi nào?"

Trình Diễm cười khẽ: "Phải đợi đến sau kỳ thi đại học."

Cô mím môi, rồi nhớ ra điều khác: "Mẹ em bảo em hỏi anh, là em nên đi du học hay ở lại đây."

Trình Diễm trong lòng căng thẳng, đặt bút xuống, lắng nghe Lâm Đang kể chi tiết mọi chuyện. Anh cảm thấy yên tâm phần nào, ít nhất là mẹ của Lâm Đang không phản đối ra mặt.

"Anh thấy sao? Em nên ở lại đây hay là đi du học?" Lâm Đang hỏi.

"Em hỏi anh..." Theo ý riêng, anh mong cô sẽ ở lại bên cạnh mình, nhưng mẹ của Lâm Đang nói cũng có lý, "Anh nghĩ, em có thể đi du học trước."

Ánh mắt của Lâm Đang lập tức tắt lịm, cô thu mình lại, đặt cằm lên bàn, im lặng không nói gì.

"Đang Đang..." Trình Diễm vừa định nói gì đó thì chuông vào lớp reo lên, giáo viên đúng giờ bước vào lớp, anh đành im lặng, bắt đầu buổi học sớm. Nhưng anh vẫn liếc nhìn bên cạnh, tâm trí hoàn toàn không để vào việc đọc thuộc bài.

Mấy lần vào giờ nghỉ, anh muốn giải thích, nhưng Tống Noãn lại đến kéo cô đi, ngay cả trong giờ thể dục, Tống Noãn cũng đứng giữa họ, anh mãi không tìm được cơ hội để giải thích.

Đến khi tan học buổi chiều, Tống Noãn đi học thêm, Trình Diễm mới có cơ hội nói chuyện riêng với Lâm Đang.

"Em có muốn đi dạo ở sân vận động không?" Anh thăm dò.

"Bên ngoài lạnh lắm." Lâm Đang quay mặt đi, nhìn vào tường.

"Vậy thì vào phòng nhạc." Anh nói.

Lâm Đang vẫn nhìn vào tường: "Phòng nhạc làm sao vào được."

Anh mỉm cười: "Anh có cách, em tin không?"

Mười phút sau, Trình Diễm đưa Lâm Đang trèo qua cửa sổ vào phòng nhạc. Động tác trèo qua cửa sổ của anh rất thuần thục, rõ ràng là đã làm nhiều lần.

Vào được rồi, anh lập tức đóng cửa sổ, kéo rèm lại, bật công tắc điện, rồi kéo Lâm Đang ngồi trước chiếc piano điện.

"Hóa ra đây là cách anh vào phòng nhạc." Lâm Đang đặt tay lên phím đàn, lẩm bẩm.

Trình Diễm chỉ cười nhẹ, bỏ qua chuyện đó: "Chuyện em nói với tớ sáng nay, anh đã suy nghĩ kỹ, anh luôn muốn tìm thời gian để nói với em, nhưng

mãi không tìm được."

Lâm Đang đặt tay lên phím đàn, vẻ mặt thản nhiên: "Ừ, anh nói đi."

Trình Diễm nói: "Mẹ em nói đúng, bà đã chọn cho em một con đường nhẹ nhàng và phù hợp hơn. Nếu theo ý anh, anh muốn em ở lại, nhưng anh biết rất rõ điều đó không tốt cho em."

Ngón tay đang nhấn chầm chậm trên phím đàn dừng lại, Lâm Đang cúi đầu, không nói gì.

"Anh cũng mong em ở lại bên anh, anh cũng sợ em đi rồi sẽ không trở lại, nhưng anh vẫn hy vọng em có thể thử."

"Nhưng..." Lâm Đang hít mũi, "Nhưng sau này anh sẽ vào trường đại học tốt, sẽ gặp được nhiều cô gái tốt giống anh, anh sẽ chọn một người khiến anh sống dễ dàng hơn, chứ không phải là em..."

Cô vừa nói vừa khóc, toàn thân run rẩy, nước mắt lăn dài trên ống quần đồng phục, làm thấm đẫm vải thành màu xanh thẫm.

"Xin lỗi, là anh không nên nói những lời đó." Trình Diễm tiến lại gần cô, ôm lấy vai cô, trán anh tựa vào vai cô. Anh không ngờ cô vẫn còn nhớ những lời nói đó, sau ngần ấy thời gian.

Giọng anh nghẹn ngào: "Khi đó bố anh vẫn còn, ông ấy nợ rất nhiều tiền, anh nghĩ cả đời này cũng không trả nổi nên mới nói như vậy. Xin lỗi, anh không nên nói như thế, anh không hề thấy em phiền phức, dù là trước đây hay bây giờ, anh chỉ trách mình vì sao không thể sinh ra trong gia đình tốt hơn, không thể có năng lực hơn, để không phải chia cách với em."

"Anh đừng nói như vậy..." Lâm Đang nắm lấy đầu gối của anh.

"Hiện tại ở bên cạnh anh, em chỉ có thể sống trong căn nhà như vậy, thậm chí còn không có bình nước nóng. Em nghe lời anh, đi du học trước, đợi anh qua đón em." Anh nói.

Lâm Đang vừa khóc vừa nói: "Nhưng chỉ cần ở bên anh thì sống trong căn nhà như vậy cũng được, không có bình nước nóng cũng không sao."

Trình Diễm lắc đầu: "Em có thể nghĩ như vậy là đủ, nhưng anh thì không thể. Anh sẽ đến đón em mà, đợi đến khi anh có tiền, anh sẽ đón em."

Cô hỏi: "Phải có bao nhiêu tiền thì mới coi là đủ?"

Trình Diễm khóc càng nhiều hơn: "Chỉ cần có một nơi sạch sẽ và sáng sủa để ở, để em không phải ăn những thức ăn rác rưởi đó. Đang Đang, anh không lừa em đâu, anh nhất định sẽ đón em."

"Được, em sẽ đợi anh."

Trình Diễm muốn hôn cô, nhưng cuối cùng chỉ giơ tay lên và vuốt tóc cô. Anh biết rằng Lâm Đang cho rằng trở thành người yêu phải có một nghi thức, và việc hôn là chuyện nên xảy ra sau nghi thức đó, anh không muốn phá vỡ trật tự trong thế giới của cô.

"Đợi đã..."

Lời còn chưa nói ra, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, sau đó là âm thanh chìa khóa cắm vào ổ khóa.

Trình Diễm không hoảng sợ, ngay lập tức đứng lên ngắt cầu dao điện, kéo Lâm Đang trốn sau rèm cửa.

Cánh cửa bị đẩy ra, có người bước vào, lẩm bẩm điều gì đó, đi xung quanh kiểm tra.

Bên ngoài trời đã tối, đứng trên bệ cửa sổ có thể nhìn thấy đèn đường phía dưới và những người đi bộ trên đường, có một đôi nam nữ đang đuổi nhau, không biết cậu con trai đã nói gì, cô gái đuổi theo cậu ấy, cả hai cùng chạy trên con đường nhỏ trong khuôn viên.

Lâm Đang có thể nghe thấy tiếng cười của họ, tiếng cười ấy lan tỏa, khiến cô cũng mỉm cười. Cô ngẩng đầu nhìn người đứng trước mặt, chầm chậm giơ tay lên, chạm vào nốt ruồi nhỏ bên cạnh cánh mũi của anh.

Anh vừa khóc, trên mặt vẫn còn hơi nhơm nhớp. Lâm Đang lại giơ tay còn lại lên, hai tay cùng lúc lau đi vết nước mắt cho anh. Đầu ngón tay của cô nhẹ nhàng chạm từ lông mày của anh rồi trượt xuống.

Trình Diễm tựa vào tường, ngoan ngoãn cúi đầu để cô chạm vào.

Cô chạm vào hàng mi dài của anh, chạm vào sống mũi cao, và cả đôi môi mỏng hơi ấm áp của anh.

Người vừa mở cửa đã rời đi, cánh cửa đóng lại kêu lên một tiếng vang.

Trình Diễm len lén vén rèm lên nhìn ra ngoài một chút, xác nhận người kia đã đi rồi, anh mới dắt Lâm Đang ra khỏi chỗ trốn, cả hai ngồi lại bên chiếc piano, rồi anh bật lại cầu dao, cả căn phòng lại sáng bừng lên.

Lâm Đang ngồi trước piano, ngay khi có điện, ngón tay cô nhấn xuống phím đàn, tiếng đàn vang lên trong trẻo.

"Người ta đoán, đoán lung tung, không quan trọng, chỉ cần kết nối tín hiệu của nhau, mới có thể dựa vào nhau; Có quá nhiều người, quá nhiều việc chen giữa chúng ta mà gào thét, Tạp âm quá nhiều, tín hiệu quá yếu, chỉ cần một cơn gió cũng đủ làm nhiễu; Nhưng anh không muốn mãi bước đi trong đường hầm tối tăm, Muốn cảm nhận gió, muốn tự do, muốn nắm tay nhau, Đi ngắm biển, lang thang khắp thế gian. Anh sợ em đau lòng mà không ai lau nước mắt cho em, đừng bận tâm đúng sai, chỉ cần chúng ta thấy đúng là đủ, Anh sợ em đau lòng mà không ai lau nước mắt cho em, đừng rời xa anh, chỉ khi có em, thế giới của anh mới trọn vẹn."

Đó là bài hát mà họ đã cùng nghe trong lớp học máy tính, sau đó anh đã tải về điện thoại, rồi Lâm Đang lại tải về máy nghe nhạc của mình, trở thành bài hát họ nghe nhiều nhất.

Trình Diễm không có khiếu âm nhạc lắm, nhưng chỉ có bài hát này là anh hát không bao giờ lệch tông.

Anh đứng sau cô, hát thầm trong lòng cùng cô đến hết bài.

Ngay khi tiếng đàn dừng lại, anh gọi cô: "Đang Đang, sau khi kỳ thi đại học kết thúc, chúng ta sẽ chính thức ở bên nhau, được không?"

2235 words
11.02.2025

Chương 71 : Lễ trưởng thành

Edit: Hann

Lâm Đang quay đầu lại, nhìn anh, mỉm cười chậm rãi: "Được thôi."

"Hai em làm gì ở đây thế hả?" Cửa sổ đột nhiên mở ra, ánh đèn pin chiếu vào, thầy phụ trách phòng nhạc bước vào, nhìn hai người với ánh mắt đầy kỳ lạ.

Trình Diễm nhanh chóng giải thích: "Thầy ơi, bọn em là học sinh lớp 12, áp lực học hành căng thẳng quá nên bọn em muốn vào phòng nhạc chơi đàn để thư giãn."

Thầy nhìn anh một cái, sắc mặt không tốt lắm: "Hai em lớp nào?"

Anh bình tĩnh trả lời: "Tụi em học lớp 5."

Thầy lại liếc qua Lâm Đang, hỏi: "Hai em không làm gì mờ ám ở đây chứ? Phòng này có camera đấy."

Dù hai người thực sự chẳng làm gì quá đáng, nhưng họ đã trốn sau rèm vài phút. Nếu camera bị kiểm tra thật, thì có cả chục cái miệng cũng khó mà giải thích được.

"Vừa thầy vào cũng nhìn thấy rồi mà? Bọn em đứng xa nhau, cũng chẳng làm gì cả. Chỉ là..." Trình Diễm cúi đầu xuống, giọng buồn bã, "Chỉ là mẹ em đã mất, bố em cũng qua đời rồi, em thấy sống không còn ý nghĩa nữa. Bạn ấy hát an ủi em thôi..."

Thầy liền nhíu mày: "Thôi được rồi, ra ngoài đi. Sau này nếu muốn dùng phòng nhạc thì phải xin phép trước, đừng có lén lút vào nữa."

Hai người nhanh chóng cúi đầu chào rồi rời khỏi phòng, vội vã chạy ra ngoài.

Trình Diễm nắm tay Lâm Đang chạy khắp sân trường, chạy đến trước tòa nhà lớp học mới dừng lại, chống gối thở dốc.

Lấy lại hơi thở, hai người nhìn nhau rồi cùng cười phá lên.

Lâm Đang thở được rồi, chậm rãi bước vào tòa nhà, vừa đi vừa hỏi: "Anh buồn không?"

Trình Diễm hiểu ý cô muốn nói gì, anh không muốn nói dối khi không cần thiết. Anh trả lời: "Nếu anh nói là anh không buồn, thậm chí còn thấy vui, em có nghĩ anh vô tình không?"

Lâm Đang lắc đầu: "Em không phải là anh, em không trải qua những gì anh đã trải qua, nên em không có quyền phán xét. Hơn nữa nếu em là anh, có lẽ em cũng không buồn đâu. Dù sao em không nghĩ anh vô tình, ít nhất anh vẫn tốt với em."

Trình Diễm cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều: "Anh chưa từng nói với em, ông ấy chết vì tai nạn xe, tiền bồi thường trả hết nợ cho ông ấy rồi. Có lẽ đó là quả báo của ông ấy."

Lâm Đang không biết nói gì về chuyện này, cô hỏi: "Vậy, vì chuyện của ông ấy nên lúc đó anh mới lạnh nhạt với em, đúng không?"

"Ừ." Trình Diễm thành thật, "Trừ khi thật sự không còn lối thoát, anh sẽ không bao giờ buông tay em đâu. Lâm Đang, anh nghiêm túc đấy."

"Em cũng nghiêm túc mà." Lâm Đang nghiêng đầu, cười tươi tắn.

Chẳng cần phải nói thêm gì nữa, cả hai đều đã hiểu lòng nhau. Quay về lớp học, Trình Diễm lấy máy nghe nhạc, cùng Lâm Đang nghe lại bài hát đó.

"Đang Đang, em thu âm một bài em hát cho anh nhé." Anh nói.

"Được, cuối tuần em sẽ thu." Lâm Đang đồng ý.

Nhạc kết thúc, cả hai không tháo tai nghe, tiếp tục bật nghe tiếng Anh cùng nhau.

Khả năng nghe tiếng Anh của Trình Diễm vẫn không khá hơn là bao. Theo cách anh nói, thì anh nghe như người điếc và nói như câm, chỉ biết nhận diện và học thuộc lòng, còn lại thì không làm được gì. Không phải do kỹ thuật, mà do phát âm của anh chưa chuẩn, nói gì đến việc nghe.

Lâm Đang nghe anh nói vậy thì kéo anh cùng học, cứ nghe đi nghe lại, đọc đi đọc lại.

Anh vốn sợ mất mặt, nhưng nếu là trước mặt Lâm Đang, thì anh chẳng sợ gì cả. Dù anh có đọc dở đến đâu, đọc như một đống lộn xộn, thì Lâm Đang vẫn có thể khen ngợi anh.

Dù học như thế, đến kỳ thi tháng đầu tiên, kỹ năng nghe của Trình Diễm cũng chẳng cải thiện rõ rệt.

Nhiều người nói chỉ còn vài tháng nữa thôi, không bằng thời gian này học cái khác còn hơn. Nhưng Trình Diễm vẫn muốn luyện nghe, không chỉ vì điểm nghe chiếm tỷ lệ cao, mà còn vì anh có thể học cùng với Lâm Đang. Hơn nữa, Đang Đang của anh sắp đi du học, anh muốn chuẩn bị sẵn để đón cô về.

Thời gian luôn trôi nhanh hơn khi ta trân trọng, thoáng chốc đã đến thời điểm chỉ còn một trăm ngày nữa là đến kỳ thi đại học. Trong lớp học, trên

tòa nhà lớp học, nhà ăn, sân thể thao, khắp nơi đều treo bảng đếm ngược. Cả khối 12 chìm trong bầu không khí căng thẳng.

Có lẽ với nhiều người đây vẫn là điều họ mong chờ, vì sau kỳ thi này, họ sẽ thoát khỏi quãng thời gian học hành căng thẳng của cấp ba và bước vào cánh cửa đại học. Nhưng với Trình Diễm, đó là sự tra tấn gấp đôi.

Ngày anh phải xa Lâm Đang ngày càng gần, bảng đếm ngược ấy giống như tấm bảng tử thần của anh.

Anh không còn bận tâm người khác nghĩ gì, nói gì nữa. Dù Lâm Đang có Tống Noãn bên cạnh, anh vẫn cứ kè kè bên cô.

Giáo viên chủ nhiệm đã gọi Trình Diễm lên nói chuyện mấy lần, nhưng anh chỉ nghe tai này qua tai kia. Sau này, thầy giáo cũng nhắm mắt cho qua, chỉ cần anh vẫn chăm chỉ học tập, thành tích không sa sút và đừng để áp lực làm gì dại dột là thầy coi như không thấy gì cả.

Ngày diễn ra lễ tuyên thệ 100 ngày, trường Nhất Trung còn tổ chức luôn lễ trưởng thành. Các học sinh đi qua cánh cổng đơn sơ mà nhà trường chuẩn bị, xem như chính thức trưởng thành, từ đó mở ra một chân trời rộng lớn hơn đang chờ đón họ.

Trên sân khấu, đại diện học sinh và phụ huynh lần lượt phát biểu, còn ở dưới sân khấu, Lâm Đang và Tống Noãn đang bàn tán chuyện bát quái.

"Cậu còn nhớ cặp đôi lớp 9 hồi năm nhất không?"

"Họ không phải đã chia tay lâu rồi sao? Chẳng lẽ quay lại rồi?"

Tống Noãn xua tay: "Không, không phải! Cậu nam muốn quay lại với bạn nữ nhưng bị từ chối. Nghe đâu lần thi thể dục vừa rồi, cậu ta thi không đạt, văn hóa cũng kém, chắc là phải học lại."

"Ơ? Sao lại không thi được?"

"Cái này mình không rõ, nhưng mọi người đồn là vì thất tình."

"À..." Lâm Đang kéo dài giọng đầy ngại ngùng, "Không ngờ lại... sến súa như thế."

Tống Noãn ôm bụng cười: "Ai mà biết được chứ? Dây dưa lâu vậy thì chắc chắn không có kết quả tốt rồi."

Hai người đang nói chuyện thì hàng phía sau bỗng trở nên náo loạn, rõ ràng là có chuyện gì đó hấp dẫn xảy ra. Tống Noãn lập tức chen lên, hỏi: "Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì thế?"

"Hình như là có ai đó tỏ tình thì phải..."

"Tỏ tình ai cơ?" Tống Noãn như một con sóc tò mò nhảy nhót trong vườn dưa.

Lâm Đang cũng muốn qua xem nhưng bị Trình Diễm kéo lại: "Lát nữa giáo viên sẽ đến bắt đấy, em cứ ngồi yên đi."

Chưa dứt lời, từ phía sau đã vang lên tiếng quát mắng của giáo viên: "Tôi biết ngay là Trình Diễm không yên phận mà! Chắc chắn sẽ gây chuyện mà! Mọi người thấy chưa, tôi nói trúng rồi đấy!"

Trình Diễm không nói nên lời, anh chỉ ngồi yên ở đây mà cũng bị đổ tội.

Giáo viên phụ trách đã đi tới, nhìn anh với vẻ nghi ngờ: "Tôi nghe nói có người tỏ tình ở đây, không phải em à?"

Trình Diễm thở dài: "Em là học sinh gương mẫu mà thầy."

Lâm Đang ngồi cạnh, cười lén.

"Vậy là ai nhỉ?" Thầy giáo gãi đầu bối rối.

"Thầy Trương, thầy Trương, không phải lớp 5 đâu, là cậu học sinh thể thao lớp 11 bên kia kìa." Có người chen vào kéo thầy giáo đi.

Thầy vừa đi vừa nhắc nhở: "Đừng có tụ tập nữa, mau về chỗ của mình, lát nữa sẽ đến phần tuyên thệ!"

Phía dưới, có mấy học sinh tinh nghịch hùa theo, làm ồn đến mức tiếng phát biểu trên sân khấu cũng không nghe rõ.

Tống Noãn không biết đã đi đâu, Lâm Đang ngồi chán chường ở chỗ cũ, hết chọc tay Trình Diễm rồi lại chọc vào chân anh.

Trình Diễm không chút động đậy, nắm lấy ngón tay nghịch ngợm của cô, nói nhỏ: "Anh vừa nói với ông thầy hói rằng anh là học sinh gương mẫu, em đừng có làm anh vi phạm quy tắc đấy nhé."

"Anh là học sinh gương mẫu sao?" Lâm Đang nhìn anh cười.

"Không phải à?" Anh không cúi xuống nhìn cô, nhưng ánh mắt vẫn đầy ý cười.

Có một bạn học không biết ý quay lại, ngắt lời họ: "Lâm Đang, sao bố mẹ cậu không đến làm đại diện phụ huynh?"

Lâm Đang ngồi thẳng dậy, nghiêm túc đáp: "Bố mẹ mình bận lắm, mà mình thấy cô chú trên sân khấu phát biểu hay rồi."

Trình Diễm cảm thấy buồn cười, anh biết Lâm Đang chẳng hề nghe gì cả.

Bạn học không biết nói gì thêm, ậm ừ vài tiếng rồi quay đi. Lâm Đang liền trừng mắt hỏi tội Trình Diễm: "Anh cười gì thế?"

"Anh không được cười à?" Trình Diễn hỏi.

"Em nghe thấy anh cười khúc khích rồi. Anh ít khi cười như vậy lắm." Cô vừa nói vừa định cù vào người anh, "Nói đi, có nói không?"

Bình thường cô chẳng bao giờ chạm tới anh được, chỉ một tay Trình Diễn cũng đủ ngăn cô lại.

Đúng lúc đó, Tống Noãn quay lại, Lâm Đang xấu hổ ngồi ngay ngắn lại, Trình Diễm càng muốn cười hơn.

"Mình nghe ngóng được rồi! Là cặp đôi mà tụi mình vừa nhắc tới đó, bạn nam còn mua tặng đôi giày cao gót cho bạn nữ làm quà trưởng thành, bạn

nữ không nhận, giờ cả hai đã bị giáo viên gọi vào văn phòng rồi."

"Giày cao gót à?" Lâm Đang lại bắt sai trọng tâm.

Tống Noãn đáp: "Ừ, có người nhìn thấy bảo là đẹp lắm."

Lâm Đang tò mò: "Sao lại tặng giày cao gót nhỉ?"

Tống Noãn gãi đầu: "Mình cũng không rõ, nghe đâu là con gái trưởng thành rồi thì được mang giày cao gót, tặng giày để chúc mừng."

"Cậu có muốn không? Mình mua cho cậu." Lâm Đang nói.

"Không không không!" Tống Noãn lắc đầu đến nỗi mờ cả hình, "Mang thứ đó mệt lắm, nếu cậu muốn tặng thì tặng mình... giày múa ba-lê đi, đúng, cái đó được đấy."

"Được, mình sẽ tặng cậu cái đó." Lâm Đang nói xong, khoác tay Tống Noãn, tránh sang một bên, rồi lén liếc nhìn Trình Diễm, nhỏ giọng hỏi: "Tặng quà trưởng thành cho con trai thì tặng gì mới được?"

Tống Noãn nhìn cô đầy ẩn ý, cũng hạ giọng: "Cậu hỏi cậu ấy xem muốn gì."

Lâm Đang gật đầu, thấy cũng hợp lý.

Tống Noãn lại nói: "Cậu muốn gì? Mà thôi, hỏi cậu chắc cậu cũng không biết. Để tớ chọn một món cho cậu, cậu cứ chờ nhận thôi."

Lâm Đang vốn chẳng thiếu thứ gì, quả thật cũng không biết muốn gì. Cô vẫn còn đang nghĩ xem nên tặng gì cho Trình Diễm, nhưng vì có Tống Noãn ở đây nên không tiện hỏi.

Đến khi chuẩn bị tuyên thệ, cần chuyển chỗ để lên lễ đài, cô mới tìm cơ hội ghé lại gần Trình Diễm, khẽ hỏi: "Trình Diễm, anh muốn quà trưởng thành là gì?"

Trình Diễm cúi xuống nhìn đôi môi cô: "Đợi thi đại học xong, anh sẽ nói cho em."

2102 words
11.02.2025

Chương 72 : Người đứng bên ngoài

Editor: Hann

Lâm Đang không hiểu tại sao chuyện này cũng phải đợi đến sau kỳ thi đại học, nhưng cô vẫn gật đầu đồng ý, vậy thì chờ đến sau kỳ thi rồi tính.

Lễ phát động sắp bắt đầu, Lâm Đang và Trình Diễm lần lượt đứng ở cuối hàng nữ sinh và nam sinh, Trình Diễm vì là người cao nhất, còn Lâm Đang thì do mắt có vấn đề, đứng phía sau sẽ an toàn hơn.

Trên sân khấu đã bắt đầu tuyên thệ, các học sinh bên dưới cũng đồng thanh đọc theo. Trình Diễm thì lười biếng giả vờ đọc, miệng chỉ nhép vài câu mà không phát ra tiếng nào.

Lâm Đang chọc vào người anh, khẽ hỏi: "Sao anh không đọc?"

Anh liếc cô một cái: "Hô to mệt lắm. Còn em sao không đọc?"

"Em cũng thấy hô to mệt." Cô nói.

Không biết từ khi nào, giáo viên chủ nhiệm đã đứng ngay sau hai người, cầm cuốn sổ gõ nhẹ lên lưng họ, khẽ nói: "Còn 100 ngày cuối cùng, hai em phải giữ thái độ nghiêm túc, thi xong muốn làm gì thì làm, mời tôi ăn kẹo cưới cũng được, nhưng bây giờ đừng gây chuyện."

"Báo cáo thầy, tụi em chỉ là bạn thân thôi." Trình Diễm đứng thẳng, nghiêm túc đáp.

Lâm Đang cúi đầu, vừa thấy xấu hổ vừa buồn cười.

"Bớt nói đùa, mau đọc theo lời tuyên thệ!" Thầy giáo đứng phía sau nhìn chằm chằm.

Lâm Đang và Trình Diễm liếc nhau, cả hai đành bất đắc dĩ đọc theo.

Lời tuyên thệ vừa hay đến đoạn cuối: "Gieo chí lớn vượt trời cao, dù chịu khó khăn cũng không nản lòng; chuẩn bị đầy đủ, dậy sớm học hành, mùa thu năm sau sẽ đắc ý."

Lâm Đang ngẩng đầu, nở một nụ cười tươi với Trình Diễm.

Trình Diễm cũng mỉm cười nhìn cô.

Buổi tuyên thệ kết thúc, tiết học tiếp theo vẫn còn nhưng tâm trí của nhiều học sinh đã trôi dạt xa, họ vẫn còn ở sân vận động, chuẩn bị bước qua cổng trưởng thành.

Tống Noãn cũng kéo Lâm Đang đi, mà nếu Lâm Đang đi thì Trình Diễm tất nhiên cũng phải đi theo.

"Nào nào, cậu giúp bọn mình chụp ảnh, lát nữa mình sẽ chụp cho hai cậu." Tống Noãn đưa máy ảnh cho Trình Diễm.

Vẫn là chiếc máy ảnh từ hai năm trước, khi đó giữa họ còn có một người tên Lý Hòe An, nhưng giờ chỉ còn hai người họ đứng dưới cổng trưởng thành.

Trình Diễm thậm chí còn muốn nắm tay Lâm Đang, nhưng rồi anh vẫn đút tay vào túi quần. Anh nghiêng đầu nhìn người bên cạnh và bị cô trừng mắt.

"Nhìn em làm gì, nhìn vào máy ảnh đi chứ." Cô nói.

Trình Diễm khẽ mỉm cười, gật đầu rồi nghiêm túc nhìn vào ống kính.

Lần này, bức ảnh chụp lại được nụ cười rất tự nhiên.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, ba người lập tức chạy về lớp. Dưới bầu trời trong xanh và trên bãi cỏ xanh mướt, ba bóng hình trong bộ đồng phục xanh trắng chạy nhanh về phía tòa nhà lớp học.

"Xong rồi, tiết tới là tiết toán, lại bị mắng nữa cho xem!" Tống Noãn vừa chạy vừa giữ mái tóc mái.

Lâm Đang chạy không nói được câu nào, hai tay bị kéo đi, tóc mái bay tung lên, lộ ra vầng trán trơn bóng.

Cả ba dừng lại trước cửa lớp, đồng thanh hô: "Báo cáo!"

Giáo viên toán đặt cuốn sách xuống, quay lại nhìn họ, khẽ nói: "Thời gian cuối rồi, phải giữ vững, đừng để cố gắng bao lâu nay lại uổng phí."

"Dạ." Lâm Đang và Tống Noãn cúi đầu, còn Trình Diễm thì vẫn bình thản đứng đó.

"Vào đi." Giáo viên toán giơ cuốn sách lên.

Cả ba đáp lời, rồi lần lượt trở về chỗ ngồi.

Vừa ngồi xuống, Lâm Đang vội vuốt lại mái tóc, nhưng mấy sợi tóc bay loạn không chịu yên. Trình Diễm không nhịn được cười khẽ, khiến mọi người đều nhìn về phía anh.

"Khụ khụ!" Thầy giáo đứng trên bục giảng hắng giọng, tiếp tục giảng bài, lớp học lại trở nên yên tĩnh.

Lâm Đang mặt mày cau có, đưa tay chọc vào eo Trình Diễm, nhưng bị anh nắm lấy và nhét tay cô vào túi áo khoác của mình.

"Làm gì đấy?" Cô viết mấy chữ nguệch ngoạc lên giấy rồi đưa cho anh xem.

Anh nghiêng đầu, nấp sau chồng sách, khẽ nói: "Tay em lạnh quá, để anh ủ ấm cho."

Lâm Đang đỏ mặt, không nói gì thêm.

Tháng Ba, thời tiết ngày càng ấm áp, hoa mộc lan trắng trong sân trường nở rộ, những bông hoa to treo lơ lửng trên cành, thỉnh thoảng có vài bông rơi xuống, chờ người hữu duyên đến nhặt.

Lâm Đang cúi xuống, nhặt một nụ hoa, đưa lên mũi ngửi rồi mắt sáng lên: "Thơm quá!"

"Có thể ép vào sách làm bookmark đó." Tống Noãn gợi ý.

"Được đấy, chắc cũng giữ được lâu." Lâm Đang cầm đài hoa xoay xoay.

Trình Diễm đi xa hơn một chút, nhặt một bông nguyên vẹn hơn, đưa cho cô: "Bông này đẹp hơn."

Lâm Đang nhận lấy bông hoa từ tay Trình Diễm, vứt bông hoa cũ đi. Cô cẩn thận nâng niu nụ hoa: "Vậy giữ bông này mang về, ép vào từ điển được."

Cô nhẹ nhàng mang bông hoa vào lớp, mở từ điển, nhẹ nhàng đặt vào rồi ngập ngừng không nỡ gấp sách lại.

"Cuối tuần tụi mình đi ngắm hoa anh đào đi, nghe nói hoa ở đó nở hết rồi." Cô nói.

"Được, trưa thứ Bảy tan học thì tụi mình đi luôn." Trình Diễm giúp cô gấp từ điển lại, còn nhét nó xuống dưới cùng của chồng sách dày.

Lâm Đang cau mày: "Vậy tụi mình có thể rủ Noãn Noãn ăn đồ nướng ở con phố trước trường trước khi đi, ăn xong rồi đi tiếp, em đi rủ cậu ấy nha."

Cô vượt qua Trình Diễm, tìm đúng vị trí của Tống Noãn, bàn bạc xong rồi lại quay về.

"Cậu ấy nói sao?" Trình Diễm hỏi.

"Cậu ấy bảo là có thể đi ăn cùng bọn mình, nhưng chiều thứ bảy phải đi học thêm nên không thể đi công viên hoa anh đào được."

Trình Diễm gật đầu, cảm thấy như vậy cũng ổn, chỉ có anh và Lâm Đang ở bên nhau.

Lâm Đang lại nói: "Tụi mình đi xe đạp nhé? Anh có thể chở em, rồi tụi mình đạp xe dạo trong công viên."

Trình Diễm nhớ lại những lần trước đạp xe cùng cô, trong mắt ánh lên một tia dịu dàng: "Được, anh còn có thể mang theo một ít đồ ăn vặt nữa."

Chiều thứ bảy, Tống Noãn, Lâm Đang và Trình Diễm cùng rời cổng trường, vừa nói chuyện phiếm thì gặp Lý Hòe An và Thịnh Hạ. Tống Noãn lập tức mời họ cùng đi ăn đồ nướng, thế là từ ba người đã thành năm người.

Trình Diễm và Lý Hòe An liếc nhìn nhau, ngồi đối diện, trong khi Lâm Đang ngồi bên cạnh Trình Diễm.

Món ăn đã được bày ra bàn, ba cô gái vừa ăn vừa trò chuyện, Trình Diễm thì ngồi một bên gắp thức ăn vào bát cho Lâm Đang.

"Nghe nói cậu không thi đại học phải không?" Thịnh Hạ bất ngờ hỏi.

"Sao cậu biết?" Lâm Đang ngạc nhiên.

Thịnh Hạ cười ngại ngùng: "Hôm khám sức khỏe cậu không đi, mọi người bắt đầu đoán già đoán non, nói cậu có thể không thi đại học."

Lâm Đang và Trình Diễm vốn là đề tài hot nhất trong trường, hễ có chút động tĩnh gì, những người nhiều chuyện liền nhanh chóng nắm bắt.

Trong trường đã có lời đồn rằng Trình Diễm dù cố gắng thế nào thì cuối cùng cũng không được gì, chuyện này ngay cả Trình Diễm cũng biết, chỉ có

Lâm Đang là không hay biết gì, những người bên cạnh cô không ai nhắc đến.

Nói đến chuyện này, cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ đơn giản giải thích: "Mình đi du học cũng là để học thôi mà, không phải là đi mãi mãi không về."

Mọi người vô thức nhìn Trình Diễm một cái, nhưng gương mặt anh vẫn điềm tĩnh, không lộ ra cảm xúc gì.

Tống Noãn nhanh chóng đổi chủ đề: "Chiều nay họ đi công viên hoa anh đào, tiếc là midnh phải đi học thêm, không thể đi được."

"Lâu rồi mình không đến đó, nghe vậy, tự nhiên mình cũng muốn đi xem." Thịnh Hạ nói.

"Hay là hôm nay cậu nghỉ học nửa buổi, đi cùng bọn mình đến công viên hoa anh đào đi. Mình và Trình Diễm dự định đạp xe đến đó, còn có thể dạo chơi trong công viên nữa." Lâm Đang nhiệt tình mời, Trình Diễm muốn từ chối cũng không có lý do.

Tống Noãn vốn là người dễ bị thuyết phục: "Được, vậy chúng ta cùng đi, nghỉ nửa buổi cũng không sao đâu. Lý Hòe An, cậu cũng đi với bọn tôi nhé."

Trình Diễm nhướng mày, không nói gì.

Lý Hòe An ban đầu không muốn đi, nhưng thấy biểu cảm của Trình Diễm, liền đổi ý ngay: "Được, về cũng chẳng muốn học đâu."

Thế là cả năm người cùng nhau đến công viên hoa anh đào. Trình Diễm hàng ngày đi học bằng chiếc xe đạp cũ của mình, anh chở Lâm Đang, ba người còn lại thuê xe đạp công cộng bên đường và theo sau.

Tháng ba ở Kinh Lăng thật khác biệt, khi trời nắng như hôm nay, buổi chiều nắng nóng như mùa hè, áo khoác đồng phục cũng không mặc nổi.

Trình Diễm chỉ mặc áo ngắn tay, còn áo khoác để Lâm Đang ôm trong tay, nhìn thấy vậy, ai cũng thấy "ghen tỵ".

Khi vào khu vực công viên, không có xe hơi gây cản trở, cảm giác tự do hơn hẳn. Ban đầu đi một hàng xe đạp, giờ thành một hàng dọc, gió từ hồ thổi nhẹ qua hai bên, ve vuốt khuôn mặt, khiến nhóm trẻ thỉnh thoảng cười vang.

Trình Diễm không muốn đi cùng hàng với họ, cố tình đi chậm lại, tụt về sau.

Lâm Đang ôm eo anh bằng một tay, không hề nhận ra gì, vẫn đang tận hưởng cảnh đẹp xung quanh.

"Lễ hội khoa học và nghệ thuật năm lớp mười." Trình Diệm bất ngờ lên tiếng, "Buổi trưa hôm đó, em và các bạn vào quán đồ nướng, anh đứng bên ngoài nhìn rất lâu. Giờ thì cuối cùng anh cũng không còn là người đứng ngoài nữa."

Lâm Đang mím môi, trán nhẹ tựa vào lưng anh. Im lặng một hồi lâu, cô khẽ nói: "Anh sẽ không bao giờ là người đứng bên ngoài nữa."

Anh nói: "Anh đã nhìn thấy em luyện đàn ở phòng nhạc, hai người dùng chung một tai nghe để nghe nhạc, cùng nhau luyện tiếng Anh. Anh chỉ muốn đến xem cuộc thi của em, muốn mang ô cho em, nhưng ô bị hỏng, còn anh cũng chẳng được xem cuộc thi. Sau đó, cả hai phiên bản tiếng Trung và tiếng Anh của bài *Sống Như Những Đoá Hoa* anh đều đã thuộc lòng. Mỗi lần em gặp anh một cách tình cờ, thực ra là do anh đã tạo ra. Ước mơ khi đó của anh chỉ là đứng từ xa nhìn em một lần."

Lâm Đang nghẹn ngào không nói nên lời, cô vẫn luôn nghĩ rằng cô là người thích Trình Diễm trước. Cô vòng tay ôm lấy eo anh, nhắm mắt, dụi nhẹ vào lưng anh, nghẹn ngào: "Em không biết, em chưa từng thích ai khác."

"Anh biết." Trình Diễm cảm nhận được sự ấm áp sau lưng mình, nhưng khi gió thổi qua, nó biến thành lạnh buốt. "Anh cứ nghĩ là cậu ta sẽ làm em hiểu cảm giác thích một người là thế nào, nhưng không ngờ người dạy em biết yêu lại là anh."

"Trình Diễm, hãy đến đón em sớm nhé." Cô nói.

"Được."

Mấy người đi trước quay lại, vẫy tay gọi họ: "Mau lên nào! Còn đi công viên hoa anh đào không?"

Trình Diễm không nói gì, đạp xe thật nhanh, tạo ra một làn gió. Chiếc áo đồng phục phồng lên trong gió, những sợi tóc lòa xòa trước trán cũng bay lên, để lộ đôi mắt sáng ngời của anh.

Thật ra, anh cũng đẹp trai lắm chứ.

2156 words
12.02.2025

Chương 73 : Anh rất kiên nhẫn

Editor: Hann

Câu này là Tống Noãn nói với Lâm Đang.

Hai chàng trai cầm tiền đi xếp hàng mua vé, còn các cô gái thì đứng đợi ở chỗ râm mát. Tống Noãn buộc áo khoác quanh eo, quạt gió bằng tay, khẽ nói với Lâm Đang: "Anh chàng Trình Diễm nhà cậu hình như cũng đẹp trai phết đấy."

"Thật sao?" Lâm Đang chớp chớp mắt.

"Mình cũng thấy vậy." Thịnh Hạ bên cạnh đồng tình, "Cậu ấy trông ổn mà, chỉ là hồi trước học kém, lại hay đánh nhau, nên chẳng ai muốn chơi cùng."

Lâm Đang nhỏ giọng phản bác: "Anh ấy không chủ động gây sự đâu, nhiều khi chỉ là bất đắc dĩ thôi."

"Ồ ồ ồ~" Hai cô gái bên cạnh trêu chọc, khiến cô đỏ bừng mặt, cúi đầu không nói gì.

"Nhưng không ai ngờ giờ cậu ấy lại học giỏi như vậy, có khi còn thi được vào Thanh Bắc ấy chứ. Lâm Đang, mắt nhìn người của cậu tốt thật đấy!" Thịnh Hạ cảm thán.

"Cậu cũng có thể chọn một người để bồi dưỡng, vẫn còn kịp mà." Tống Noãn trêu.

Thịnh Hạ cười, đùa nghịch với Tống Noãn, Lâm Đang đứng bên cạnh, mỉm cười nhìn theo, tiếng cười đùa vang lên khắp lối vào vườn hoa anh đào.

Khi các chàng trai quay lại với vé, Trình Diễm đi thẳng đến chỗ Lâm Đang, đưa vé cho cô: "Có nóng không? Em có muốn uống nước không?"

"Cũng được, không nóng lắm, có lẽ vì em không phải đạp xe nên đỡ hơn." Lâm Đang nở nụ cười, nhận chai nước từ tay anh, uống một ngụm rồi đưa lại cho anh, "Anh có muốn uống không?"

Anh lắc đầu, Lâm Đang lại vươn cổ, nhìn về phía mấy người phía sau anh: "Mấy cậu có muốn uống nước không?"

Mấy người kia đang lén nhìn, đồng loạt lắc đầu một cách ngại ngùng.

Trình Diễm biết Lâm Đang không rõ chuyện, anh đóng nắp chai lại, nhét vào ba lô, nắm tay cô bước vào lối vào.

Mùa này hoa anh đào nở rộ, từ bên ngoài đã thấy một biển màu hồng. Khi vào bên trong, khung cảnh như bước vào trang truyện tranh, cả thế giới chìm trong sắc hồng nhạt, gió nhẹ thổi qua, những cánh hoa màu hồng bay lả tả, khiến mọi người xôn xao thích thú.

"Đẹp quá!" Lâm Đang cũng có thể nhìn thấy thế giới mờ ảo màu hồng.

"Lâm Đang, qua đây chụp ảnh nè!" Tống Noãn đứng phía trước gọi.

"Đến đây!" Lâm Đang đáp lại, lắc lắc tay Trình Diễm, "Chúng ta qua đó đi."

Trình Diễm không muốn lắm khi phải chen qua đám đông cùng cô, nhưng vì cô đã nói vậy, anh đành đứng sau cô, bảo vệ cô len qua lối nhỏ.

Anh cao lớn, dù hơi gầy nhưng vẫn có thể che chắn cho Lâm Đang hoàn toàn trước ngực mình. Dù có va vấp vài lần nhưng cuối cùng cũng an toàn đến chỗ của Tống Noãn.

Tống Noãn đứng trên tảng đá lớn dưới gốc cây anh đào, cười ranh mãnh: "Hehe~ Mình vừa chụp được ảnh của hai cậu đấy~ Đợi về mình gửi cho."

"Chụp cái gì vậy?" Lâm Đang kiễng chân lên muốn xem.

Tống Noãn không cho cô xem, còn kéo cô lên tảng đá: "Ở đây gần hoa hơn, có thể lấy được cảnh trên cao."

Cô đứng không vững, đành gọi: "Trình Diễm, anh qua đây đỡ em với."

Trình Diễm như một vệ sĩ thân cận, nhanh chóng bước đến bên cô, để cô dựa vào đầu mình.

Ban đầu chỉ cần chụp một mình Lâm Đang, nhưng Tống Noãn đã điều chỉnh góc máy, để cả hai người đứng trong khung hình, ghi lại khoảnh khắc tóc Trình Diễm bị Lâm Đang làm rối.

Đứng trên tảng đá nguy hiểm quá, Lâm Đang chỉ đứng được một lúc, rồi Trình Diễm đỡ eo cô, nhấc xuống.

Đúng lúc đó, Tống Noãn chưa kịp đứng lên, bấm máy chụp ngay khoảnh khắc ấy.

"Mình thấy chụp lén đẹp hơn, các cậu cứ chơi tự nhiên, mình đi chụp ảnh đây." Tống Noãn cầm máy ảnh, không biết lại lén lút đi đâu.

Trình Diễm nắm tay Lâm Đang tiếp tục đi về phía trước.

Đi qua một đoạn lối nhỏ, phía trước là chỗ nghỉ ngơi cho du khách.

Lâm Đang có chút mệt, Trình Diễm cùng cô ngồi dưới gốc cây.

Cô chìa lòng bàn tay ra, đặt trước mặt Trình Diễm. Anh biết ngay cô lại muốn chơi trò đập tay rồi, nhưng anh vẫn chiều theo, đặt tay lên tay cô. Nhưng mỗi lần cô rút ngón tay, anh đều nhanh chóng đẩy tay ra.

Liên tục mấy lần, Lâm Đang đều thua, cô không chịu: "Anh đập tay em đi."

Trình Diễm mỉm cười nhìn cô: "Em đập anh đi, anh sợ đập em đau."

"Không!" Cô nhất quyết nắm cổ tay anh, bắt anh xoay lòng bàn tay ra.

Nhưng Trình Diễm khỏe hơn cô, nếu anh không muốn động đậy, Lâm Đang không thể kéo anh được. Trình Diễm dựa lưng vào ghế, lười biếng nhìn Lâm Đang, mặt cô đỏ lên vì cố gắng.

Thịnh Hạ và Lý Hòe An vừa từ nhà vệ sinh bước ra, liền thấy hai người đang kéo đẩy dưới gốc cây.

"Hay là chúng ta đi chỗ khác đi?" Thịnh Hạ ngượng ngùng nhìn lên trời.

Lý Hòe An giả vờ bình thản: "Thật ra tôi cũng không thích cô ấy lắm, chỉ là bây giờ gặp nhau thì đi cùng luôn, đỡ lát nữa lại không tìm thấy nhau."

Thịnh Hạ không nói gì, cô nàng khẽ lẩm bẩm, cũng đâu phải cô nàng chủ động nhắc tới chuyện này đâu.

Hai người ở dưới tán cây cũng đã nhìn thấy Thịnh Hạ và Lý Hòe An.

Trình Diễm nói gì đó khiến Lâm Đang ngoan ngoãn không làm loạn nữa. Anh tự nhiên nắm tay cô đi về phía Thịnh Hạ và mọi người.

"Các cậu có thấy Tống Noãn đâu không?" Thịnh Hạ mở lời.

"Không thấy." Lâm Đang đáp.

Tống Noãn từ góc nào đó chạy ra, tay còn ôm chiếc máy ảnh: "Mình vừa ngồi ở bãi cỏ bên kia, chụp cho các cậu nhiều ảnh lắm, lát về mình gửi nhé. Ở đó còn có mấy người đang picnic, tiếc là chúng ta không mang gì để ăn cả."

Lâm Đang lắc lắc ba lô của Trình Diễm: "Trong túi tớ có khoai tây chiên và bánh quy, nếu cậu không chê thì chúng ta có thể mang ra bãi cỏ ăn."

Tống Noãn xua tay: "Thôi, không có cảm giác đó. Chúng ta đi dạo tiếp đi!"

Cô nhanh chóng kéo Lâm Đang đi, Trình Diễm không kịp cản, chỉ đành mang ba lô và áo khoác đi theo sau, Thịnh Hạ và Lý Hòe An đi phía sau anh không xa.

"Cô ấy sắp đi du học rồi." Lý Hòe An tiến lại gần, bước đi bên cạnh anh.

Anh không đáp lại, thậm chí không buồn liếc mắt.

Lý Hòe An tiếp tục khiêu khích: "Dù cậu có học giỏi thế nào cũng không thể lấp đầy khoảng cách giữa cậu và cô ấy. Chẳng trách học kỳ trước cậu đùng đùng tìm tôi để phát điên."

Trình Diễm nhếch môi, nở nụ cười gượng gạo: "Đừng ép tôi đánh cậu ở đây."

Lý Hòe An chẳng sợ: "Cậu dám đánh nhau trước mặt cô ấy à?"

Anh thực sự không dám, nên anh không muốn nghe thêm lời nào nữa, sợ mình không kìm được mà ra tay thật. Anh bước nhanh về phía trước, không ngờ Lý Hòe An cũng chạy theo.

"Thôi nào, tôi chỉ nói vậy cho hả giận thôi, sẽ không nhắc lại nữa." Lý Hòe An nói.

Trình Diễm mặc kệ, tiếp tục bước nhanh để đuổi kịp Lâm Đang, nắm lấy tay cô.

Dạo hết vườn hoa anh đào cũng đã gần đến giờ ăn tối, Tống Noãn và mọi người bắt xe buýt về nhà, Trình Diễm lại chở Lâm Đang bằng chiếc xe đạp cũ kỹ, thong thả dạo phố.

Quẹo qua một ngã rẽ nữa là đến nhà Lâm Đang, cô hỏi anh: "Tối nay anh có muốn đến nhà em ăn cơm không?"

Trình Diễm biết người nhà Lâm Đang không thích mình, thường thì ai không thích anh, anh cũng chẳng buồn bận tâm. Nhưng vì là người thân của Lâm Đang, anh đành mặt dày mà nhận lời.

"Được." Anh đáp.

Lâm Đang lập tức nhảy xuống xe, giục anh cùng đẩy xe: "Đi, đi, đi, chúng ta vào bằng cửa hông." Cô rất rành đường về nhà mình, nhanh chóng tìm đúng tòa nhà, dẫn Trình Diễm lên thang máy.

Cô có chìa khóa trong túi, nhưng không tra vào ổ khóa được, đành để Trình Diễm giúp.

Khi cửa vừa mở, bà ngoại trông thấy người đến thì ngẩn ra, may mà ngay sau đó Lâm Đang thò đầu ra: "Bà ơi, con rủ bạn học đến nhà chơi, phiền dì Trần nấu thêm một phần cơm nhé."

Bà ngoại liếc nhìn, không nói gì rồi quay vào nhà.

Lâm Đang lục trong tủ giày ra một đôi dép sạch đưa cho Trình Diễm, sau đó mới thay giày của mình. Thay xong, cô liền kéo anh vào phòng mình, khoe những món đồ nhỏ.

"Anh nhìn này, mô hình máy bay anh tặng em, em để ở đây này. Còn cá này, em nuôi ở đây, đúng lúc cần thay nước, chúng ta có thể thay nước cho chúng."

Trình Diễm đi theo cô, thấy cô cầm bình nhỏ, đổ nước tinh khiết vào bể cá.

Cả ngôi nhà chỉ vang lên tiếng bước chân của hai người. Lần thứ không biết bao nhiêu khi đi ngang qua bà ngoại của Lâm Đang, Trình Diễm mặt dày gọi một tiếng: "Bà ơi."

Bà ngoại vốn đã không vui, giờ lại càng thêm bực.

Lâm Đang không để ý, kéo Trình Diễm ngồi xuống bên cây đàn piano, dạy anh đánh bài hát mà cô đã hát hôm nọ.

Ngón tay của Trình Diễm không linh hoạt, thậm chí có phần cứng nhắc, nhưng anh vẫn kiên nhẫn học theo Lâm Đang, đánh ra những âm điệu không quá mượt mà.

Có lẽ vì đây là lần đầu Trình Diễm đến nhà, Lâm Đang vui vẻ vô cùng, hết chạy chỗ này lại chạy chỗ khác, lúc thì nói chuyện này, khi lại kể chuyện kia, kéo anh chạy khắp nhà, không cho anh một giây thở.

Bà ngoại đứng nhìn, cuối cùng cũng nhận ra một điểm tốt của Trình Diễm: anh rất kiên nhẫn với Lâm Đang.

Sau khi ăn tối, trời đã tối hẳn. Lâm Đang vẫn kéo Trình Diễm nói chuyện, hai người cùng nhau nghe radio, không biết đã nghe thấy điều gì mà tranh luận mãi không ngớt.

Trời đã rất khuya, Lâm Đang muốn Trình Diễm ở lại qua đêm, ám chỉ rồi lại nói thẳng cả chục lần nhưng anh vẫn không lay chuyển.

"Anh ở lại nhà em đi, ngày mai chúng ta có thể chơi tiếp." Lâm Đang nắm tay anh, không muốn buông.

Trình Diễm đôi khi nghĩ rằng, Lâm Đang vẫn chưa hiểu thích là gì, cô cũng không thực sự thích anh, cô chỉ cần một người ở bên chơi cùng.

Suy nghĩ này làm anh lo lắng, nếu cô sang nước ngoài mà gặp ai đó hợp ý, có lẽ cô sẽ quên anh nhanh thôi. Đến lúc đó, anh sẽ chẳng biết cô ở đâu, và sẽ không bao giờ tìm được cô nữa.

Anh khẽ thở dài, xoa đầu cô: "Như vậy không tốt, anh phải về rồi. Ngày kia đi học, anh sẽ chơi với em."

"Vậy cũng được, em tiễn anh ra cửa." Lâm Đang lặng lẽ đứng dậy.

"Tiễn đến cửa là được rồi." Trình Diễm đi giày, đeo ba lô, đứng ở cửa, "Đóng cửa đi."

Lâm Đang lưu luyến đóng cửa lại, rồi nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ phòng mình. Cô nhìn thấy chàng trai dưới ánh đèn đường, cô vẫy tay, hét lớn: "Trình Diễm! Đi đường cẩn thận nhé!"

Chàng trai nghe tiếng gọi của cô, dừng xe lại, ngoảnh đầu vẫy tay chào, rồi biến mất trong màn đêm.

2103 words
12.02.2025

Chương 74 : Có những điều phải dạy

Editor: Hann

Mùa hè đến lúc nào không hay, chẳng biết từ khi nào mà trên những tán cây ngoài lớp học đã bắt đầu có tiếng ve kêu, học sinh cũng đồng loạt chuyển từ quần dài mùa đông sang quần mùa hè.

Hôm nay, thầy giáo gọi Trình Diễm ra ngoài nói chuyện, còn Lâm Đang thì ngồi một mình, cảm thấy hơi chán. Có bạn học đi ngang qua chỗ cô, không kìm được mà cảm thán: "Lâm Đang, ghen tị với cậu thật đấy, không cần thi đại học, ngày nào cũng chỉ đến lớp cho vui thôi."

Vừa nói ra, mấy bạn mê tám chuyện lập tức xúm lại: "Ê ê, nếu cậu đi du học, vậy Trình Diễm phải làm sao? Có theo cậu ra nước ngoài không?"

Lâm Đang chớp mắt: "Anh ấy học đại học ở đây mà, mình vẫn sẽ quay về thôi."

"Nhưng mà người ta thường đi rồi là ít khi quay về lắm, mà yêu xa thì chẳng bền, nói chi là yêu xa ở hai nước khác nhau." Một người lên tiếng.

Lâm Đang cũng biết điều này, cô không có gì để phản bác, chỉ có thể ngồi im lặng.

Họ không moi được tin gì thú vị, bèn rời đi, tụ lại với nhau tiếp tục bàn tán. Bình thường ngồi xa như vậy thì người khác sẽ không nghe thấy, nhưng Lâm Đang lại nghe rõ mồn một.

"Nghe nói thầy chủ nhiệm gọi cậu ta vào phòng làm việc là vì chuyện này đấy."

"Chẳng trách dạo này mặt mũi cậu ta trông ngày càng tệ, làm bao nhiêu cũng như đổ sông đổ bể."

Đây là lần đầu Lâm Đang nghe thấy những lời này. Cô chỉ biết rằng gần đây Trình Diễm đang chịu áp lực lớn, nhưng vì thấy Tống Noãn cũng căng thẳng nên cô không để ý lắm, cứ nghĩ đó là chuyện bình thường. Cô nghĩ nếu Trình Diễm không muốn cô đi du học, thì cô có thể không đi.

Lúc này Trình Diễm đang ngồi trong văn phòng, thầy giáo còn rót cho anh một cốc nước.

"Thầy biết em đang chịu áp lực rất lớn, cũng nghe được những lời đồn thổi, nhưng em phải gắng chịu đựng nhé, chỉ còn chưa đầy 50 ngày nữa thôi, em không thể tự khiến mình gục ngã trước được."

Trình Diễm ngồi đó, không nói lời nào.

Anh cứ nghĩ mình có thể chịu đựng được, nhưng khi thấy thời gian ngày một rút ngắn, anh ngày càng hoang mang, cảm giác như có gì đó đè nặng trong lòng mà không cách nào giải tỏa được. Ban đầu, chính Lâm Đang đã cứu anh, anh không biết nếu mất đi cô, tất cả những gì anh làm sẽ còn ý nghĩa gì nữa.

Thầy giáo nhận ra anh không ổn, thở dài rồi nói: "Phòng tư vấn tâm lý của trường lúc nào cũng mở cửa, nếu thực sự áp lực quá, em có thể tìm thầy cô

tư vấn tâm lý nói chuyện, hoặc xin nghỉ vài ngày ra ngoài giải tỏa đầu óc cũng được."

Anh gật đầu lấy lệ: "Cảm ơn thầy, em biết rồi."

Thầy giáo không biết phải nói gì thêm, chỉ phất tay cho anh về lớp.

Vừa bước ra khỏi văn phòng, một thầy giáo khác đi tới: "Đây chẳng phải là cậu học sinh đứng đầu lớp em sao, có chuyện gì vậy? Trạng thái trông tệ thế, điểm số trước giờ đâu có gì đáng lo ngại?"

"Em ấy thích một bạn nữ trong lớp, nhưng bạn đó không thi đại học, sau khi tốt nghiệp sẽ đi du học."

"Vì chuyện này thôi á? Tình cảm thời học sinh làm gì có mấy ai đi đến cùng, vẫn là trải nghiệm chưa đủ, sau này sẽ hiểu ra thôi, đừng để ảnh hưởng đến kỳ thi, vậy thì không đáng đâu."

Trình Diễm không thể hiểu được, anh chỉ cần nghĩ tới việc sau này người ở bên Lâm Đang không phải là mình, là cảm thấy không thở nổi.

Anh thậm chí đã nghĩ đến chuyện không cho Lâm Đang đi du học nữa, cứ như vậy vừa học vừa làm, dẫn cô theo bên mình. Nhưng liệu cuộc sống như thế có kéo dài được bao lâu? Liệu tình cảm của họ có phai nhạt nhanh hơn không?

Anh chầm chậm bước về lớp, vừa vào cửa, Lâm Đang đã ngẩng đầu nhìn anh. Anh nở nụ cười nhạt rồi nhanh chân bước lại.

"Thầy gọi anh nói gì vậy?" Cô hỏi.

"Không có gì, chỉ nói chuyện học tập thôi." Trình Diễm kéo ghế ngồi xuống.

Lâm Đang ngập ngừng một lúc, khẽ nói: "Có phải anh không muốn em đi du học không?"

Trình Diễm khựng lại: "Không có đâu, đừng nghĩ lung tung."

Lâm Đang khẽ kéo tay áo anh: "Nếu anh không muốn em đi, em có thể không đi, em cũng muốn ở lại đây; lúc đó anh đi học, em sẽ ở nhà đợi anh, em cũng đã tiết kiệm được một ít tiền rồi."

Cô rút từ túi ra mấy tờ tiền: "Em cũng có thể đến chỗ chăm sóc người khuyết tật làm việc, em có thể kiếm tiền mà."

"Không phải như em nghĩ đâu." Trình Diễm nhét tiền lại vào tay cô, "Không phải vấn đề của em, là vấn đề của anh, em cứ yên tâm đi du học, anh sẽ đến đón em."

Lâm Đang nhẹ giọng: "Vậy anh sao thế? Tại sao lại không vui? Họ nói là vì em sắp đi du học, nếu vì thế mà anh buồn, em có thể không đi mà."

Trình Diễm gần như rơi nước mắt: "Ừ, cũng có chút lo lắng, sợ em sẽ gặp được người khác, sẽ có người khác ở bên em, rồi em sẽ quên anh mất."

"Trình Diễm, em cũng rất sợ." Cô nói.

"Anh sẽ không thích ai khác đâu." Trình Diễm nói.

"Em cũng sẽ không thích ai khác."

Trong lòng Trình Diễm vẫn còn lo lắng, giờ anh mới phần nào hiểu được cảm giác của Lâm Mặc.

Liệu có ai đó giống như anh, sẽ dụ dỗ Lâm Đang đi chơi, rồi làm những chuyện gì đó với cô không? Cô ngây ngô như vậy, liệu có dễ bị lừa gạt không? Liệu có ai đó lấy danh nghĩa bạn bè, mà làm những điều quá đà với cô không?

Anh hít sâu một hơi, nói: "Sau kỳ thi đại học anh có vài điều cần dạy em, em phải nhớ, được không?"

Lâm Đang gật đầu, cô có chút mong đợi đến lúc thi xong. Nhiều chuyện phải đợi kỳ thi kết thúc mới có thể làm, cô không thể chờ đợi để biết đó là những gì.

"Lâm Đang! Lâm Đang!" Tống Noãn chạy tới, đưa điện thoại đến trước mặt cô, "Họ đang chọn đồng phục lớp để chụp ảnh kỷ yếu, cậu chọn nhanh đi."

Cô không nhìn rõ: "Cậu nói mình chọn cái nào thì chọn cái đó."

Tống Noãn cười hì hì: "Chọn cái này! Cái váy xếp ly với áo sơ mi, có vibe giống phim thần tượng học đường lắm!"

Lâm Đang mở danh sách bình chọn trong nhóm lớp, để Tống Noãn tự chọn.

"Này..." Tống Noãn khều nhẹ vai cô, "Nhờ cậu bảo Trình Diễm nhà cậu bầu chọn giúp với~"

Cô quay đầu nhìn Trình Diễm, chưa kịp nói gì, anh đã lấy điện thoại ra và bỏ phiếu xong xuôi.

"Ok ok! Khi nào chụp ảnh mình sẽ chụp cho hai cậu, giờ mình đi vận động mọi người tiếp đây!" Tống Noãn như một cơn gió lại vụt đi.

"Trình Diễm?" Cô nghiêng đầu nhìn anh.

Trình Diễm cúi đầu nhìn lại: "Sao thế?"

Cô cười tươi rói, che mặt lại, len lén nhìn anh: "Noãn Noãn nói anh là người nhà của em đó."

Trình Diễm nhẹ nhàng gõ lên trán cô một cái: "Không phải sao?"

Cô ngượng ngùng gật đầu, rồi quay đầu đi, đưa phần gáy về phía anh: "Khi nào mới được lớn nhanh đây..."

"Tại sao lại muốn lớn nhanh vậy?"

"Vì muốn kết hôn với anh đó." Cô vừa nói xong liền cảm thấy ngại ngùng, cúi đầu trốn tránh.

Ngày chụp ảnh tốt nghiệp, thời tiết rất đẹp. Nhà trường cho phép học sinh mặc đồng phục lớp, nên khắp sân trường ngập tràn những bộ trang phục đầy màu sắc.

Lớp 5 phải chụp ảnh với đồng phục trường trước, rồi mới chụp ảnh với đồng phục lớp. Các học sinh đều mặc đồng phục trường, chụp xong loạt ảnh đầu tiên thì quay lại lớp để thay đồ. Đồng phục của nữ là áo sơ mi và váy xếp ly dài đến bắp chân, trông khá trang nhã. Nam thì đơn giản hơn, chỉ cần mặc sơ mi trắng và quần đen.

Trình Diễm thay áo xong, cầm theo chiếc áo ngắn tay của đồng phục trường, đứng dựa vào lan can hành lang gần nhà vệ sinh để đợi Lâm Đang. Mấy bạn học cùng lớp với anh từ năm nhất đi ngang qua, cười trêu: "Đợi ai thế?"

Anh khẽ mỉm cười gật đầu. Một lát sau, Lâm Đang và Tống Noãn vừa chỉnh nơ áo, vừa đi ra từ nhà vệ sinh.

"Mình nghĩ là phải như thế này, cậu nhìn xem." Tống Noãn chỉnh lại nơ cho Lâm Đang, nhìn trái nhìn phải rồi nói: "Mình thấy vậy mới đúng, cậu bảo cậu ấy xem thử đi."

Lâm Đang rón rén bước tới trước mặt Trình Diễm, nhẹ nhàng hỏi: "Nhìn thế này có ổn không?"

Trình Diễm đưa tay chỉnh lại cổ áo phía sau cổ cô: "Như vậy là đẹp rồi."

"Anh... anh đi thôi..." Cô cảm thấy mọi người xung quanh đang nhìn mình, ngượng ngùng hối thúc.

Lâm Đang và Tống Noãn vẫn đi phía trước, Trình Diễm theo sau. Nhà trường thuê một đội chụp ảnh chuyên nghiệp, mỗi lớp phải xếp hàng chờ tới lượt, nên bây giờ vẫn chưa đến lượt lớp họ. Tống Noãn kéo hai người ra chỗ khán đài trên sân trường để chụp ảnh. Lúc này, học sinh chủ yếu đang tụ tập dưới sân, nên khu khán đài khá vắng vẻ.

Lâm Đang và Trình Diễm ngồi trên ghế xanh của khán đài, Tống Noãn đứng phía dưới chụp. Cô nàng cầm máy ảnh chuyên nghiệp, tư thế chụp rất chuyên nghiệp, thu hút nhiều người khác đến nhờ chụp ảnh.

Người vây quanh càng lúc càng đông, Lâm Đang bắt đầu thấy không thoải mái. Trình Diễm nắm tay cô, hai chiếc vòng tay giống hệt nhau trên cổ tay

hai người chạm vào nhau, làm những người xung quanh cười ầm lên.

Tiếng cười đùa khiến thầy giám thị phải đến xem. Thầy chen vào đám đông, đối diện với ánh mắt của Trình Diễm: "Các em đang làm gì ở đây?"

Trình Diễm bình tĩnh đáp: "Chúng em đang chụp ảnh tốt nghiệp."

Thầy giám thị khoanh tay: "Chụp ảnh tốt nghiệp cần phải nắm tay nhau sao?"

"Thầy muốn chụp cùng thì em cũng có thể nắm tay thầy mà." Trình Diễm không chỉ nói, mà còn kéo tay Lâm Đang, đứng dậy tiến tới bên cạnh thầy giám thị và nắm tay thầy.

Tống Noãn nhanh tay bấm máy: "Thầy Trương! Thầy ngầu quá!"

Thầy giám thị không dễ bị lừa, chụp xong ảnh, mặt lại nghiêm túc: "Trình Diễm, sắp thi đại học rồi, thầy không muốn nói nhiều. Đừng làm chuyện gì quá đáng trước kỳ thi, hãy tập trung ôn tập và thi thật tốt."

"Em cảm ơn thầy đã nhắc nhở, em sẽ ghi nhớ." Trình Diễm nói với vẻ nghiêm túc.

Thầy giám thị không còn gì để nói thêm, bước đi với dáng vẻ nghiêm nghị: "Nào, nào, còn bạn nào muốn chụp ảnh với thầy không?"

Sân trường vang lên tiếng cười rộn ràng, Tống Noãn ôm máy ảnh tới, đưa cho Lâm Đang: "Để cậu ấy chụp cho chúng ta."

Lâm Đang đưa máy ảnh cho Trình Diễm: "Anh chụp giúp bọn em nhé."

Trình Diễm cầm máy ảnh, theo sau hai cô bạn, chụp ảnh khắp nơi. Hai người họ cứ chụp một lúc lại xem ảnh, rồi xóa những bức không ưng ý, sau đó lại tiếp tục. Tống Noãn chỉ đạo Lâm Đang, còn Lâm Đang thì chỉ đạo Trình Diễm.

"Trình Diễm, anh ngồi xổm xuống chụp, Tống Noãn bảo như thế mới làm chân trông dài."

"Trình Diễm, anh chỉnh lại ống kính một chút."

"Trình Diễm..."

Tống Noãn không nhịn được, cảm thán: "Cậu ấy đúng là có tính nhẫn nại thật!"

Thật ra nếu không phải vì Lâm Đang, Trình Diễm chẳng bao giờ chịu ôm máy ảnh chạy lung tung như vậy. Nhưng bây giờ, anh vẫn ôm máy, cẩn thận kiểm tra từng tấm cho Lâm Đang, chỉ cần cô hài lòng, anh cảm thấy mọi công sức đều xứng đáng.

2209 words
17.02.2025

Chương 75 : Mãi mãi ở bên nhau

Editor: Hann

Khi ảnh tốt nghiệp được phát ra, chỉ còn vài ngày nữa là đến kỳ thi đại học. Giáo viên chủ nhiệm gửi mẫu vào nhóm cho các bạn xem trước, nếu ai chưa hài lòng thì có thể chỉnh sửa.

Lâm Đang phóng to ảnh, mơ hồ thấy mình ở một góc. Cô để tóc ngắn, trong lớp chẳng có mấy nữ sinh để tóc ngắn như vậy. Bên cạnh cô là Tống Noãn, phía sau là Trình Diễm, cả hai trông có vẻ đờ đẫn, chắc là vì hôm đó nắng quá.

Trong nhóm chat đã có người bắt đầu cắt ảnh làm meme, thậm chí còn tạm quên đi nỗi đau sắp phải thi cử.

Hai ngày trước khi thi, để giúp học sinh thư giãn và duy trì trạng thái tốt nhất, nhà trường cho học sinh nghỉ, có thể đến trường hoặc ở nhà, quan trọng là nghỉ ngơi thật tốt.

Lâm Đang vừa dọn đồ vừa hỏi: "Mấy ngày tới anh có định đến trường không?"

Nhà Trình Diễm không có chỗ học, anh chỉ có thể lên trường: "Có."

"Vậy em cũng lên, em sẽ đi cùng anh!"

"Được thôi." Trình Diễm mỉm cười, "Thực ra mấy ngày này anh cũng không học vào nổi, mình có thể cùng nhau đến phòng nhạc chơi, hoặc đi đánh bóng rổ."

Lâm Đang vui vẻ: "Được đó. À mà hay là đến ngày thi, em nhờ chú Lưu đưa anh đến điểm thi nhé?"

Trình Diễm đáp: "Không cần đâu, nhà anh gần điểm thi, anh có thể tự đạp xe đi, không sợ kẹt xe."

Lâm Đang vẫn cố chấp: "Vậy trưa em sẽ đón anh, hoặc mang cơm cho anh, chứ không thì anh về nhà ăn cái gì?"

Trình Diễm cuối cùng cũng đặt sách xuống, quay lại nhìn cô: "Em thích anh đến thế sao?"

Cô muốn chạy lại ôm anh, nhưng nhìn quanh lớp học vẫn còn nhiều bạn, nên cố nhịn: "Ừm, em rất thích anh. Nếu mắt em không có vấn đề, có thể cùng anh học đại học thì tốt biết bao."

"Không sao, đợi anh đón em, lúc đó chúng ta có thể mãi mãi ở bên nhau. Em từng nói muốn đi nhiều nơi đúng không? Khi anh đón em về, chúng ta có thể đi bất cứ đâu em muốn."

"Trình Diễm, anh thật tốt!"

Trình Diễm hơi bất đắc dĩ, cảm thấy cô thật ngây thơ. Anh hỏi: "Nếu anh đón em về rồi mà lại không đối tốt với em thì sao?"

Lâm Đang mở to mắt, rõ ràng chưa từng nghĩ đến tình huống này, sau vài giây ngẩn người, cô khẳng định: "Không thể nào, anh sẽ không đối xử tệ với em."

"Tại sao?"

"Linh cảm..." Lâm Đang cúi đầu, trông có vẻ không vui.

"Nhưng linh cảm đôi khi không chính xác, không thể chỉ dựa vào cảm giác để phán đoán một người tốt hay xấu." Trình Diễm quay lại, tiếp tục thu dọn đồ, "Vì vậy sau này nếu có ai nói với em như thế, đừng dễ dàng tin tưởng."

Lâm Đang ngước nhìn cậu: "Anh cũng vậy sao?"

Anh đáp: "Anh cũng vậy. Khi ra nước ngoài, đừng dễ tin người như bây giờ nữa, bất cứ ai thường xuyên xuất hiện quanh em chắc chắn đều có mục đích, nên lúc nào cũng phải giữ thái độ nghi ngờ khi giao tiếp, dù điều đó có thể khiến em bỏ lỡ vài tình bạn, nhưng ít nhất sẽ không gặp nguy hiểm."

"Vậy anh thì sao? Anh cũng có mục đích khi tiếp cận em à?"

"Đúng vậy." Anh thản nhiên đáp, "Lúc đầu chỉ muốn nhìn em từ xa, sau đó muốn làm bạn, và bây giờ là muốn mãi mãi có được em."

Lâm Đang vẫn chưa hiểu sâu sắc về từ "có được", nhưng cô đã cảm nhận được sự chiếm hữu từ lời nói của anh.

Trình Diễm tiếp tục: "Lòng ham muốn của con người không có giới hạn, một khi ham muốn nhỏ được thỏa mãn, ham muốn lớn hơn sẽ xuất hiện. Từ góc độ này, anh mong em giữ khoảng cách với những bạn nam khác."

Lâm Đang nghiêm túc đáp: "Em sẽ không kết bạn với nam sinh khác đâu, em chỉ có mình anh là bạn nam thôi."

"Không được thân thiết quá mức với những nam sinh khác, đừng tặng quà cho họ, cũng đừng chủ động nói chuyện. Nếu họ tặng em quà đắt tiền hay có ý nghĩa, không được nhận; nếu họ thường xuyên tìm cách nói chuyện với em, không được đáp lại, và tuyệt đối không để họ chạm vào bất kỳ phần nào trên cơ thể em, nhớ chưa?"

Giọng điệu của Trình Diễm có phần nghiêm túc, anh biết mình đang làm gì, anh sợ Lâm Đang tìm thấy cảm giác giống như với anh ở một người khác,

nên anh phải đặt ra một ranh giới rõ ràng, không cho cô vượt qua. Anh không nói đùa, anh muốn Lâm Đang mãi mãi là của mình.

"Em nhớ rồi." Lâm Đang bĩu môi, "Nhưng anh cũng phải giữ lời đó."

"Gì cơ?" Trình Diễm hơi ngẩn ra.

"Không được đi chơi với cô gái khác, không được xoa bụng cho họ, không được nắm tay họ, nếu không em cũng sẽ không cần anh nữa."

Trình Diễm cười tươi: "Được, anh sẽ nhớ, em có ý thức như vậy là tốt."

Lâm Đang quay đi: "Em đâu có ngốc, tất nhiên em hiểu anh đang nói gì, em đi chơi với anh cũng không phải vì em ham chơi."

"Được rồi, anh biết rồi." Trình Diễm cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Bên ngoài đột nhiên ồn ào, không biết ai là người khởi xướng, bắt đầu ném sách xuống sân, rồi từng cuốn, từng cuốn sách rơi xuống.

Lâm Đang ló đầu ra cửa sổ nhìn, nhưng Trình Diễm kéo cô lại.

"Họ đang xé sách kìa!" Lâm Đang phấn khích, "Anh có muốn tham gia không?"

"Không, anh để bán lấy tiền." Trình Diễm vẫn đứng yên.

"Nếu anh không tham gia thì em cũng không. Sách của em cũng cho anh bán lấy tiền."

Trình Diễm bóp nhẹ mũi cô: "Em đâu phải là tiểu đệ của anh, nếu em muốn tham gia, anh có thể đi cùng em."

Cô hỏi: "Vậy em đi tìm Noãn Noãn được không? Chắc chắn cậu ấy cũng muốn đi."

"Không dẫn anh theo à?" Trình Diễm nhướn mày.

"Ừm... nếu anh muốn đi thì cũng được." Cô lúng túng đáp.

"Anh chỉ đùa thôi, em cứ đi với cậu ấy đi, nhớ lên xuống cầu thang từ từ thôi nhé."

Cô lập tức chạy ra ngoài: "Sách của em vẫn để anh bán lấy tiền, em đi ném sách của cậu ấy!"

Tống Noãn vẫn chưa biết gì, vui vẻ chia cho Lâm Đang một xấp nháp, cả hai cùng chạy lên tầng, vừa chạy vừa ném, lại còn hùa theo mọi người, trông như một bầy khỉ hoang trong tòa nhà.

"Các em đang làm gì thế?! Định tạo phản hả?!" Thầy giám thị kịp thời xuất hiện dưới sân, chỉ lên lầu mắng, khiến cả đám học sinh sợ hãi ôm đầu ngồi xuống.

Thầy vẫn tiếp tục quát: "Bây giờ! Ngay lập tức! Tất cả quay lại lớp, đứa nào còn dám ném sách xuống nữa, thầy sẽ..."

Không biết là ai, phản ứng chậm hơn, vừa lúc thầy nói xong thì mới ném sách xuống, trang giấy bay phấp phới, đáp ngay lên kính mắt thầy giám thị.

Không khí bỗng nhiên im lặng trong ba giây.

Ba giây sau, tiếng thét lớn vang lên: "Đứa nào?! Đứa nào cầm đầu! Đừng để thầy bắt được!"

Vừa nói thầy vừa đi đến cầu thang của tòa nhà, nhìn thấy Trình Diễm đứng bên cửa sổ, thầy vui mừng nói: "Tốt lắm, em không hùa theo."

Nói xong, thầy đi lên cầu thang xoắn của tòa nhà, vừa đi vừa mắng, mấy học sinh đang núp dưới lan can lập tức chạy về lớp.

Tống Noãn cũng kéo Lâm Đang chạy xuống cầu thang ở phía bên kia, nhưng Lâm Đang không thể chạy nhanh như vậy, hai người đành ngồi xuống cầu thang, chậm rãi di chuyển từng bước, nhìn các bạn khác chạy vèo qua.

Mười giây sau, mùi hương quen thuộc thoảng qua mũi Lâm Đang, cô thu mình lại ở góc cầu thang, ngước lên nhìn người vừa đến: "Sao anh lại đến đây?"

"Đến đón em xuống." Trình Diễm cúi người, bế cô lên, liếc nhìn Tống Noãn bên cạnh, lạnh nhạt nói: "Cậu đi trước đi."

Tống Noãn gật đầu, nhanh chóng chạy xuống.

Trình Diễm không vội, từ từ bế Lâm Đang đi xuống cầu thang.

"Woa~~~" Hai bên lớp học bắt đầu có người reo hò, rồi ngày càng nhiều học sinh nhô đầu ra nhìn về phía cầu thang, tiếng hò reo càng lúc càng lớn.

Thầy giám thị lại quát: "Hò hét cái gì nữa?!"

Nhưng không ngăn được, chỉ nghe tiếng la hét không ngớt và liên tục vang lên những câu cảm thán.

Lâm Đang thu mình trong lòng Trình Diễm, khẽ hỏi: "Họ đang kêu cái gì vậy?"

Trình Diễm bình tĩnh đi xuống tầng một, đặt cô xuống, thản nhiên đáp: "Họ đang gọi chúng ta."

"Hả?" Lâm Đang bị anh kéo vào lớp, chợt nghĩ ra điều gì, mặt cô đỏ bừng lên.

Trình Diễm cười nhẹ, ngước nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy những cái vẫy tay và ánh nhìn từ tòa nhà đối diện. Đột nhiên, anh cảm thấy như mình cũng là nhân vật chính của tuổi trẻ.

Thầy giám thị đi một vòng trên lầu mà không bắt được ai, cuối cùng phạt tất cả các lớp xuống quét sân, dọn dẹp xong mới được về.

Lâm Đang cảm thấy hơi áy náy, cầm chổi ra ngoài quét, Trình Diễm cầm hót rác theo sau.

"Anh vẫn chưa nói là có cần em mang cơm cho không." Cô hỏi.

"Không cần đâu, gần đó có quán cơm nhỏ, anh tìm hiểu hết rồi. Em cứ ở nhà chờ, thi xong anh sẽ đến tìm em chơi." Trình Diễm nhận lấy chổi từ tay cô, quét giấy vụn vào hót rác rồi đổ vào thùng.

Cô đi theo sau anh: "Vậy cũng được, anh phải tự chăm sóc tốt cho mình nhé."

Trình Diễm mỉm cười: "Ừ, anh biết rồi."

"Chị thu mua phế liệu đến rồi, ai muốn bán sách thì lấy bao tải để đựng đi." Lớp trưởng đứng trong lớp hô to.

Lâm Đang và Trình Diễm cùng ra ngoài, lấy một cái bao tải, bỏ sách cũ vào trong rồi kéo ra bán lấy tiền.

Hóa ra sách vở của ba năm cấp ba chỉ đáng có bốn mươi lăm đồng một hào.

Đồ đạc trong lớp đã được dọn sạch, mọi thứ lại trở về trạng thái như chưa từng có ai đến đây. Một vài bạn cảm xúc dâng trào, bắt đầu ôm nhau khóc, khi ánh hoàng hôn chiếu vào lớp học, mọi thứ cũng kết thúc.

"Thi xong cậu có thể ở lại thêm vài ngày không, đừng vội đi." Tống Noãn nắm tay Lâm Đang nói lời tạm biệt.

"Mình sẽ ở lại vài ngày rồi mới đi, lúc đó mình có thể đi chơi cùng nhau. Giờ cậu hãy chuẩn bị thi thật tốt nhé." Lâm Đang vỗ nhẹ vai cô nàng, "Cố lên, Noãn Noãn."

Tống Noãn ôm chầm lấy cô: "Vậy đợi thi xong rồi nói tiếp, mấy hôm nay mình không dám nghĩ về chuyện này."

Nghe tiếng nghẹn ngào, cô nhẹ nhàng vỗ lưng Tống Noãn: "Ừ, đợi thi xong rồi nói. Cậu nghỉ ngơi cho tốt, đừng lo lắng quá."

Tống Noãn nhanh chóng buông cô ra, quay đi, lau nước mắt rồi vẫy tay: "Vậy mình về trước nhé."

"Ừ." Cô không chạy theo, chỉ thở dài một tiếng, quay lại nhìn Trình Diễm, "Anh có muốn em tiễn về không?"

Trình Diễm xoa đầu cô, dù sao cũng chỉ còn hai ngày nữa là thi, anh ngày càng thoải mái, không ngại bị thầy cô nhìn thấy ở cổng trường. Anh nói: "Không cần đâu, mai mình lại lên trường mà? Gặp lại em vào ngày mai."

Lâm Đang nghĩ cũng phải: "Được, mai gặp lại."

2102 words
17.02.2025

Chương 76 : Bạn trai của em

Editor: Hann

Sáng hôm sau không cần lên lớp sớm, Lâm Đang đến trường trễ hơn một chút, Trình Diễm là người từ trong trường chạy ra đón cô.

Chú bảo vệ nhận ra hai người bọn họ: "Chẳng phải đang được nghỉ sao? Hai đứa đến trường làm gì thế?"

"Ở trường có cảm giác học tập hơn." Trình Diễm vừa nắm tay Lâm Đang đi vào trong vừa cười trả lời.

"Ừ, cứ giữ tâm lý thoải mái, cố gắng thi cho tốt nhé." Chú bảo vệ cười tít mắt nhìn hai người.

Bọn họ đáp lại vài câu rồi cùng nhau đi vào trong trường, trên đường gặp không ít học sinh khác.

Lâm Đang tò mò: "Sao vẫn còn người trong trường vậy?"

Trình Diễm đáp: "Có lẽ là một số người ở xa, ở lại trường cho tiện, đỡ phải về nhà. Đợi đến hôm thi, trường cũng sẽ cử xe đưa đón họ."

"Vậy cũng tốt thật." Lâm Đang nhảy nhót, nắm tay anh, "Dãy phòng học cũng khóa rồi, vậy chúng ta đi đâu?"

"Anh thấy bên tòa nhà thí nghiệm có nhiều người, chắc là mở phòng học cho bọn mình dùng."

Hai người đang nói chuyện thì giáo viên chủ nhiệm ôm một cái cốc từ phía dãy phòng học đi đến, tình cờ thấy hai người họ, liếc nhìn tay hai người rồi cười trêu: "Xác nhận mối quan hệ chính thức rồi à?"

"Chưa ạ." Trình Diễm cũng không giải thích thêm.

Giáo viên chủ nhiệm tiến đến vỗ vai anh: "Thầy dạy toán cũng đang ở bên tòa nhà thí nghiệm, có gì cần hỏi thì qua tìm thầy ấy, hoặc nhờ thầy giảng lại lần nữa."

"Vâng, cảm ơn thầy."

"Thầy đi trước nhé."

Nhìn theo bóng dáng giáo viên chủ nhiệm khuất xa, Lâm Đang mới dám nói, nhẹ nhàng lắc tay Trình Diễm: "Chúng ta đi qua đó bây giờ nhé?"

Trình Diễm nắm tay cô, dẫn cô đến phòng dụng cụ thể thao, từ trong túi móc ra chìa khóa rồi mở cửa phòng.

Một luồng bụi bay tới, khiến Lâm Đang không nhịn được phải nhăn mũi, cô hỏi: "Anh lấy chìa khóa ở đâu vậy?"

Trình Diễm bước vào, lấy ra một quả bóng rổ rồi đóng cửa lại: "Trưởng ban thể thao xin nghỉ phép mấy hôm trước, không tìm thấy thầy giáo thể dục nên đưa chìa khóa cho anh, bảo anh đưa lại cho thầy."

Anh vừa dẫn bóng, vừa đi ra ngoài, nghe vậy Lâm Đang thấy ngứa ngáy: "Em cũng muốn chơi."

Quả bóng được đưa cho cô, cô vụng về dẫn bóng đi, cứ đi một đoạn lại làm bóng văng ra, tự mình không nhịn được bật cười, Trình Diễm sẽ cười theo và nhặt bóng lại cho cô.

Trên sân bóng có mấy nam sinh đang chơi ném rổ, Trình Diễm dẫn Lâm Đang đến một rổ xa xa để cùng nhau chơi.

Lúc mới đầu Lâm Đang còn hăng hái lắm, nhưng ném mãi không trúng, cô bắt đầu nản chí, ngồi xuống mép sân không chịu nhúc nhích.

"Đang Đang, lại đây." Trình Diễm vẫy tay gọi cô.

Cô vẫn ngồi im, Trình Diễm ôm bóng tiến lại gần, cúi xuống dễ dàng nhấc cô lên.

Bất ngờ quá, Lâm Đang hét nhỏ: "Anh làm gì vậy?"

Trình Diễm bế cô lên, cúi xuống nói: "Cầm lấy bóng đi."

Cô đưa tay nhặt lại quả bóng, rồi khẽ hỏi: "Rồi sao nữa?"

Sau đó Trình Diễm ôm cô đi đến dưới rổ, nâng cô lên cao, khung rổ chỉ cách cô một khoảng rất gần.

Trình Diễm nói: "Ném đi."

Khóe miệng Lâm Đang dần dần nở nụ cười, cô nhẹ nhàng ném bóng vào rổ, quả bóng lướt qua rổ và rơi xuống đất, vang lên tiếng "bịch", tiếp theo là tiếng cười của Lâm Đang:

"Có thể làm lại lần nữa không?"

"Được." Thật ra anh đã muốn làm thế này từ lâu rồi.

"Vậy để em đi nhặt bóng!" Lâm Đang nhảy xuống khỏi tay anh, chạy đi nhặt bóng rồi giang tay ra, "Lại nào!"

Trình Diễm cười, giơ hai tay nâng cô lên.

Bóng lại lần nữa lọt vào rổ, Lâm Đang cười tươi hơn, cả sân bóng ngập tràn tiếng cười của cô.

Những sắc màu mà Lâm Đang không nhìn thấy, Trình Diễm sẽ cùng cô ngắm, thế giới mà cô không thể chạm đến, anh sẽ cùng cô khám phá.

"Trình Diễm... hu hu..." Cô vừa cười vừa ôm chầm lấy cậu, bật khóc, "Trình Diễm, anh thật tốt..."

Mấy cậu con trai chơi bóng bên cạnh ngẩn ngơ: "Này, anh bạn, đây là trong trường mà."

Trình Diễm ôm chặt lấy Lâm Đang, giọng điệu thản nhiên nhưng lời lẽ đầy kiêu ngạo: "Xin lỗi nhé, vài ngày nữa bọn tôi tốt nghiệp rồi."

Lập tức không ai nói gì nữa.

Mặt trời lên cao dần, bên ngoài bắt đầu nóng, Trình Diễm nắm tay Lâm Đang trả bóng rồi đi đến tòa nhà thí nghiệm. Nhiều bạn học đang ôn bài ở đó, hai người vừa bước vào, nhiều ánh mắt liếc qua.

Trình Diễm trả lại chìa khóa cho giáo viên chủ nhiệm, rồi cùng Lâm Đang ngồi vào chỗ trống gần cửa sổ. Anh muốn luyện nghe, Lâm Đang đeo tai nghe cùng anh, nhắc lại cho anh những câu dài và khó.

Rõ ràng các bạn khác cũng đang thảo luận, giọng bọn họ không hề lớn, nhưng vẫn có rất nhiều ánh mắt hướng về phía họ.

Nghe một lúc, thầy dạy toán gọi Trình Diễm qua để giảng lại các điểm kiến thức.

Thực ra đến thời điểm này cũng không còn nhiều điều để giảng, nhưng thầy vẫn nhắc nhở một số chi tiết nhỏ, có mấy bạn học khá môn toán cũng đến nghe cùng.

Nói một hồi, không biết ai đó lại hỏi về Lâm Đang.

"Cậu có hiểu được toán học không?" Bạn học hỏi.

Lâm Đang lắc đầu: "Mình nhìn mọi thứ đều là hình phẳng, không thể tưởng tượng được những hình học không gian đó."

"Ồ ồ, mà mình thấy cậu đi học cũng không tiện lắm, sao mẹ cậu không gửi cậu đến trường dành cho người khiếm thị gì đó?"

Câu hỏi này chỉ là tò mò, nhưng Trình Diễm nghe xong thì nhíu mày, cảm thấy không thoải mái. Nếu không vì Lâm Đang đang đứng bên cạnh, anh đã kéo người kia ra ngoài "nói chuyện" rồi.

Lâm Đang thì vẫn ổn, bình tĩnh trả lời: "Có lẽ mẹ mình muốn mình trải nghiệm thế giới của người bình thường là như thế nào, bà sợ sau này mình không thể tự chăm sóc bản thân."

Mọi người đều nhìn Trình Diễm.

Trình Diễm bóp nhẹ vào lòng bàn tay của Lâm Đang, sau này anh sẽ chăm sóc tốt cho cô.

Suy nghĩ của học sinh luôn nhảy qua lại, mới giây trước còn đang thảo luận chuyện này, giây sau đã quay lại chủ đề bài toán. Những câu hỏi mà bọn họ hỏi Trình Diễm đều biết, anh chẳng buồn nghe nữa, liền nắm tay Lâm Đang ra ngồi ở bậc thềm trước tòa nhà thí nghiệm, nơi có hàng cây cao lớn, rất mát mẻ.

"Khi nào em đi?" Trình Diễm hỏi.

"Em cũng không biết." Lâm Đang cúi đầu, thực ra anh trai cô nói mấy ngày nữa sẽ đến đón cô, đi thẳng sang Anh, nhưng cô không đồng ý, nhất quyết đợi thi xong rồi mới đi.

Trình Diễm lại hỏi: "Vậy em còn muốn đi đâu ở Kinh Lăng không? Đợi thi xong, anh có thể cùng em đi."

Lâm Đang nghiêng đầu nhìn anh: "Em muốn đến nhà anh chơi, được không?"

Anh sững lại một lúc, định từ chối nhưng rồi lại cảm thấy có lẽ nên để Lâm Đang biết nhà anh như thế nào. Anh khẽ mỉm cười: "Được, đợi thi xong,

em có thể đến nhà anh chơi."

Sáng ngày thi đại học, Lâm Đang dậy sớm nhắn tin cho Trình Diễm và vài người bạn khác, chờ thi xong lại gửi lời hỏi thăm, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ bảo họ nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị cho kỳ thi tiếp theo.

Đến khi thi xong môn cuối cùng, tất cả mọi người đều đã nhắn lại cho cô, Tống Noãn còn đùa bảo cuối cùng cũng được giải thoát, chỉ có Trình Diễm là chưa hồi âm, không biết đã đi đâu rồi.

Cô lo lắng không yên, gọi mấy cuộc điện thoại nhưng không nhận được phản hồi, lại đi hỏi Tống Noãn sau khi thi có thấy Trình Diễm không, nhưng không ai thấy bóng dáng anh cả.

"Bà ơi, con ra ngoài một lát." Cô muốn đến điểm thi tìm anh, hoặc đến trường.

"Đi đâu?" Bà kéo cô lại.

Cô vội vã xỏ giày: "Trình Diễm vẫn chưa trả lời tin nhắn của con, không biết có chuyện gì xảy ra không."

Bà lập tức xụ mặt xuống: "Con biết cậu ấy ở đâu không? Con định đi đâu tìm?"

Cô nói ra suy nghĩ của mình, rồi định mở cửa bước ra.

"Lâm Đang!" Bà giận dữ, "Mẹ con bảo bà đừng can thiệp vào chuyện của con, nhưng bà không muốn nhìn thấy con dại dột nữa. Dù mẹ con có đồng ý hay không, bà cũng không chấp nhận con và cậu trai đó ở bên nhau. Bà không phải chê điều kiện gia đình cậu ấy kém, mà là môi trường gia đình của cậu ấy quá tệ, tính cách cậu ấy cực đoan, nếu con tiếp tục dây dưa như vậy, người bị tổn thương sau này chỉ có con mà thôi."

Lâm Đang đứng sững ở cửa, có chút buồn và giận: "Bà ơi, anh ấy không cực đoan, tính tình anh ấy rất tốt, đối xử với con cũng rất tốt."

Bà kéo cô lại, còn tiện tay đóng cửa lại: "Con không được đi tìm cậu ấy!"

Lâm Đang đang định nói gì thì chuông điện thoại reo, cô lập tức tháo giày, quay vào phòng, nhận cuộc gọi.

"Trình Diễm, sao giờ anh mới trả lời tin nhắn, có chuyện gì xảy ra không?" Lâm Đang vội vàng đóng cửa, ngồi lại lên giường.

"Không." Giọng Trình Diễm có chút trầm, "Chỉ là... có lẽ... không thi tốt lắm..."

Lâm Đang thở phào nhẹ nhõm, nằm xuống giường: "Chưa có kết quả, làm sao anh biết mình thi không tốt?"

"Bài toán cuối cùng của môn Toán, anh không làm được." Anh nói.

"Chẳng phải bài toán cuối chỉ có mười lăm điểm thôi sao? Có thể vì đề khó quá, mọi người đều không làm được mà?"

"Nhưng mười lăm điểm thôi cũng sẽ làm thay đổi kết quả cuối cùng." Trình Diễm muốn thi vào trường tốt nhất, có lẽ như vậy gia đình Lâm Đang mới để ý đến anh, cho anh một cơ hội.

Lâm Đang nằm úp mặt xuống giường, tay cuộn chặt góc chăn, an ủi anh: "Nhưng với điểm của anh từ trước đến nay, thiếu mười lăm điểm vẫn sẽ vào được trường tốt, bạn trai của em vẫn rất giỏi."

"Bạn trai?" Trong giọng nói của Trình Diễm, chút u sầu đã biến mất hoàn toàn.

"Chẳng phải anh nói sau khi thi xong chúng ta sẽ ở bên nhau sao..." Lâm Đang nói nhỏ, "Anh không muốn làm bạn trai của em à?"

Trình Diễm cuối cùng cũng mỉm cười: "Muốn chứ." Muốn lắm, muốn lắm.

Lâm Đang chui vào chăn, giọng nhỏ nhẹ: "Vậy bây giờ anh đến tìm em được không?"

"Hôm nay muộn rồi, sáng mai anh đến đón em, chẳng phải em muốn đến nhà anh chơi sao?" Trình Diễm đứng dậy từ góc đường, chiếc chuông nhỏ màu hồng trên túi vang lên tiếng leng keng.

"Được, vậy mai em sẽ dậy sớm, anh nhớ đến đúng giờ nhé."

"Ừ, anh sẽ đến đúng giờ." Trình Diễm mỉm cười để Lâm Đang cúp máy, sau đó cất điện thoại, leo lên chiếc xe đạp đơn độc trên vỉa hè, hướng về phía hoàng hôn.

Khi ánh bình minh chiếu vào giường của Lâm Đang, cô đã rửa mặt xong, chào bà và chạy xuống lầu.

Trình Diễm nhắn tin cho cô, nói đang đợi ở cổng bên của khu dân cư.

Cô xuống lầu, rẽ phải, phía trước chính là cổng bên, cô đã nhìn thấy chàng trai đang đứng chờ.

"Trình Diễm!" Cô hét lên một tiếng, làm mấy dì đi chợ sáng quay đầu lại nhìn.

Cô ngượng ngùng che miệng lại, rồi hạ giọng gọi lần nữa, "Trình Diễm."

Trình Diễm quay lại nhìn cô, vào khoảnh khắc cô bước qua cổng bên, anh từ phía sau lấy ra một bó hoa.

2173 words
17.02.2025

Chương 77 : Em không thở nổi

Editor: Hann

"Cho em sao?" Lâm Đang ngạc nhiên dừng lại.

"Tặng em, bạn gái của anh." Trình Diễm đặt bó hoa vào tay cô, kéo cô đứng nép vào bên lề đường.

Bó hoa không lớn lắm, những cánh hoa còn đọng lại những giọt sương, hương thơm nhẹ nhàng.

Lâm Đang ngửi ngửi rồi hỏi: "Hoa hồng màu hồng phải không?"

Trình Diễm khẽ đáp: "Còn có thứ này nữa muốn tặng em."

Lâm Đang nhìn vào tay anh: "Cái gì vậy?"

Anh chỉ khẽ mỉm cười, không nói gì, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ. Mở hộp ra là một đôi nhẫn bạc.

Tối qua anh không đến gặp cô là vì đi mua nhẫn. Anh đã dùng com-pa khắc lên vòng trong của nhẫn các chữ cái đầu trong tên của họ.

Không cần anh nói, Lâm Đang đã chìa tay ra.

Nhưng anh giữ tay cô, vẫn hỏi: "Lâm Đang, anh thích em từ rất lâu rồi, em có thể làm bạn gái anh không?"

"Ừ ừ." Lâm Đang gật đầu liên tục, "Trình Diễm, em cũng thích anh từ rất lâu rồi."

Phía sau họ là con đường bán đồ ăn sáng và đồ tươi sống, người đi lại là các cô bác lớn tuổi và trẻ con, ai nấy đều vô thức nhìn về phía này. Trình Diễm dưới sự chứng kiến của phố xá tấp nập, đeo chiếc nhẫn bạc đơn giản ấy vào ngón giữa của Lâm Đang.

"Sau này có thể dùng chiếc nhẫn bạc này để đổi lấy nhẫn kim cương từ anh, không bao giờ hết hạn." Anh nói.

"Được." Lâm Đang khẽ đỏ mặt, ngại ngùng không dám nhìn anh, "Còn nhẫn của anh thì sao? Anh có muốn đeo không?"

Anh đưa chiếc nhẫn bạc còn lại cho Lâm Đang, cô đặt bó hoa vào giỏ xe đạp, tay run run đưa nhẫn vào ngón giữa của anh.

Chiếc nhẫn chầm chậm trượt vào ngón tay anh, Lâm Đang hơi đỏ mặt nhìn Trình Diễm, nhẹ nhàng nói: "Xong rồi."

Trình Diễm xoa đầu cô: "Em đã ăn sáng chưa?"

Cô lắc đầu, đôi mi khẽ rung, giọng nhỏ nhẹ: "Anh lại gần đây, em có chuyện muốn nói với anh."

"Hử?" Trình Diễm nhướn mày, cúi người, nghiêng tai để nghe.

Cô kiễng chân, nhanh chóng hôn lên má anh một cái, nói mơ hồ: "Trình Diễm, em thích anh."

Trình Diễm đứng hình trong khoảnh khắc, mặt đỏ đến tận cổ.

Lâm Đang lùi lại một bước, cúi đầu, hai tay giấu sau lưng, giọng run run vì hồi hộp: "Chúng ta... chúng ta đi ăn sáng đi, anh muốn ăn gì..."

"Anh sao cũng được... còn em..." Trình Diễm từ từ đứng thẳng, tay không biết nên để đâu, cuối cùng chỉ có thể một tay đút vào túi, tay còn lại gãi đầu, giả vờ nhìn ra xa.

"Phía trước có quán ăn sáng..." Lâm Đang nhỏ giọng đề nghị.

"Vậy... vậy chúng ta ăn ở đây đi." Trình Diễm quay lại, bước đi lóng ngóng, bước được một đoạn thì nhớ ra đã để Lâm Đang lại phía sau, vội vàng quay lại, nắm lấy tay cô, dắt cô đi cùng.

Sáng mùa hè ở Kinh Lăng không quá nóng, nhưng lòng bàn tay của cả hai đều nóng ran, chẳng bao lâu mồ hôi trong tay họ hòa vào nhau.

Ông chủ quán ăn sáng gọi to: "Tiểu long bao ăn không nào~"

Trình Diễm khẽ lặp lại cho Lâm Đang nghe: "Em muốn ăn tiểu long bao không?"

Lâm Đang lắp bắp đáp: "Vậy... vậy thì ăn tiểu long bao đi..."

"Ông chủ, cho một lồng tiểu long bao." Trình Diễm lấy tiền đưa ra, dắt Lâm Đang ngồi vào quán, lại hỏi: "Em còn muốn ăn gì nữa không?"

Trong đầu Lâm Đang trống rỗng, chẳng nghĩ được gì, càng không nói ra được tên món ăn, chỉ máy móc lắc đầu: "Không cần đâu?"

Trình Diễm trong đầu cũng trống rỗng, đồng tình: "Được, vậy thế đi."

Vậy là hai người ngồi trong quán ăn sáng, chỉ gọi một phần tiểu long bao.

"À... có phải nên ăn rồi không..." Lâm Đang nhìn chằm chằm vào lồng tiểu long bao nóng hổi trên bàn.

"Ồ ồ, đúng rồi." Trình Diễm như mới tỉnh lại, đưa tay lấy đũa.

"Vậy... anh thả tay ra đi..."

Mặt Trình Diễm lại nóng bừng, lập tức buông tay Lâm Đang, lắp bắp xin lỗi: "Xin lỗi nhé, anh quên mất."

Rõ ràng trước đây vẫn thường nắm tay mà, sao giờ lại ngượng ngùng thế này, anh chẳng dám nhìn cô nữa.

Hai người lặng lẽ ăn xong tiểu long bao, bước ra khỏi quán, Trình Diễm đẩy xe đạp, Lâm Đang đi bên cạnh. Gió buổi sớm mát lạnh thổi qua, cảm giác nóng rát trên mặt cuối cùng cũng tan đi, nhưng tim vẫn đập loạn.

Lâm Đang khẽ hỏi: "Có căng thẳng đến thế không?"

Trình Diễm giả vờ ngắm nhìn phong cảnh xa xa, khẽ đáp: "Em cũng căng thẳng mà?"

Lâm Đang nghẹn lời: "Anh còn nhớ hồi lớp 10 không? Chúng ta trốn sau cửa lớp, lén nhìn cặp đôi lớp 9 hôn nhau, sao họ không hề căng thẳng nhỉ?"

"Có thể là vì họ hôn nhiều, quen rồi?" Trình Diễm đoán.

"Vậy... anh có muốn hôn nhiều thêm chút không?" Lâm Đang dừng bước, mạnh dạn quay lại nhìn anh.

Một phút sau, chiếc xe đạp núp sau bồn hoa lớn bên lề đường, Lâm Đang đứng trước mặt Trình Diễm, nhón chân lên, hơi bất lực nói: "Anh cúi xuống một chút, em không với tới..."

"Ừ ừ." Trình Diễm ngơ ngác cúi xuống, gương mặt đỏ bừng nghiêng về phía cô.

Lâm Đang ngẩng đầu, hôn lên má anh một cái. Cảm giác mềm mại ấy khiến anh lập tức bối rối, lưỡi như thắt lại, chẳng mở miệng được.

"Giờ anh còn căng thẳng không?" Lâm Đang hỏi.

"Ừ... ừ..."

Lâm Đang lại "chụt" một cái lên má anh: "Bây giờ thì sao?"

Anh cảm nhận một chút, ngập ngừng: "Hình như không căng thẳng lắm rồi?"

"Nhưng em vẫn rất căng thẳng..." Lâm Đang cụp mắt xuống, lông mi khẽ rung, "Hay là anh hôn em một cái?"

"Được... được..." Trình Diễm từ từ nghiêng đầu lại gần, hôn nhẹ lên má cô. Cảm giác thật mềm mại, anh chỉ muốn hôn thêm trăm lần nữa, nhưng anh vẫn cố kìm nén cảm xúc, "Em còn căng thẳng không?"

Lâm Đang gật đầu.

"Vậy hôn thêm lần nữa nhé?"

Lâm Đang lại gật đầu.

Anh ghé sát lại, hôn nhẹ lên má cô. Anh ngạc nhiên phát hiện ra rằng dù tim vẫn đập nhanh, nhưng lưỡi không còn líu lại và cũng có thể thở được rồi! Anh đảo mắt, nhỏ giọng hỏi: "Em có muốn hôn anh thêm lần nữa không, anh vẫn hơi căng thẳng."

"Anh cúi xuống." Lâm Đang khẽ chạm lên má anh, rồi nghe tiếng cười khẽ của anh, cô bỗng giật mình, vừa thẹn vừa giận, "Trình Diễm! Anh lừa em!"

Trình Diễm vội vàng ôm cô: "Anh không lừa em, vừa nãy anh thực sự rất căng thẳng mà."

Cô hỏi: "Bây giờ thì sao?"

Trình Diễm nhăn mũi, có hơi lúng túng: "Bây giờ thì không còn căng thẳng nữa, em có muốn đến nhà anh không?"

Không đợi cô trả lời, anh đã trực tiếp bế cô lên yên sau của xe đạp, đạp xe về phía trước.

Cơn gió lạnh thổi qua, Lâm Đang cũng không còn giận nữa, cô vòng tay ôm lấy eo anh, tựa đầu vào lưng anh.

Trời quang đãng, mặt trời sắp lên đến đỉnh, ánh nắng tràn ngập khắp nơi, chiếu lên chiếc nhẫn bạc trên ngón tay họ, phản chiếu lại ánh sáng giống hệt nhau.

Chiếc xe đạp đi đến cuối con đường, chuẩn bị rẽ vào khu dân cư tạm bợ, Trình Diễm nhắc: "Đoạn đường phía trước xấu lắm, có thể sẽ xóc, anh sẽ đi chậm lại."

Lâm Đang đã chuẩn bị tinh thần, nhưng khi bánh xe cán lên mặt đường đầy đá, cô vẫn bị xóc đến choáng váng.

Chiếc xe lắc lư rẽ vào từng con hẻm nhỏ, cuối cùng dừng lại trước một căn nhà thấp bé.

Trình Diễm dừng xe, bế Lâm Đang xuống, nắm tay cô cùng mở cửa.

Lâm Đang không nhìn rõ, nhưng cô ngửi thấy mùi đất và nhựa xung quanh, cũng cảm nhận được không khí ẩm ướt phả vào mặt khi cánh cửa mở ra.

Cô thấy Trình Diễm cúi người từ cửa bước vào, chìa tay về phía cô.

"Chắc em chưa từng đến nơi như thế này." Trình Diễm bình tĩnh nói.

"Ừ." Lâm Đang đứng trong căn phòng tối, nhìn xung quanh, loáng thoáng thấy nền đất lồi lõm, chiếc tủ nhựa cũ kỹ và cửa sổ đầy vết dán tạm.

Trình Diễm nắm tay cô đi vào bên trong, bên trong càng tối hơn, hai bên không có cửa sổ, gần như là chìm trong bóng đêm, chỉ có vài tia sáng lọt qua tấm kính trên trần nhà.

"Đây là phòng của bố mẹ anh trước đây." Trình Diễm đi thêm vài bước, đẩy cánh cửa gỗ bên cạnh giường.

Ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, làm sáng bừng cả căn phòng, có thể thấy rõ chiếc giường dưới đất, tủ quần áo bên cạnh giường, và vài chiếc nồi, bát đĩa đặt đối diện giường.

"Đây là nhà vệ sinh, nếu anh muốn đi vệ sinh thì chỉ có thể ra đây, nhưng vì không có cách âm, nên lúc nào cũng rất ngại."

Lâm Đang không nói gì, đi theo anh, dọc theo những chiếc nồi, bát đĩa tiếp tục tiến lên, đẩy cửa ra, căn phòng càng sáng hơn, nhưng không gian bên ngoài rất nhỏ, dưới mái nhựa là bếp, máy giặt và chậu lớn, khiến người ta gần như không thể xoay người.

"Đây là bếp của nhà anh, cũng là nơi giặt đồ, ở đây có một cánh cửa, từ đây cũng có thể ra ngoài, nhưng phải đi qua cửa nhà người khác, nên anh ít khi ra ngoài từ đây."

Trình Diễm không đóng cửa, dắt Lâm Đang quay lại căn phòng lúc đầu họ vào, ngồi xuống chiếc giường dựa vào tường, phát ra tiếng động lớn.

"Đây là nơi anh ngủ, đây là nhà của anh, bây giờ em đã thấy rồi, nếu muốn từ chối anh thì vẫn còn kịp." Trình Diễm cố gắng không để lộ ra bất kỳ tiếng khóc nào, nhưng giọng nói run rẩy vẫn phản bội sự yếu đuối của anh.

Lâm Đang tiến lên vài bước, chạm vào mép giường, từ từ ngồi xuống bên cạnh anh, ánh mắt đảo quanh một vòng, dừng lại ở gương mặt nghiêng của Trình Diễm: "Nhưng em nghĩ ở trong hoàn cảnh này mà vẫn thi được thành tích tốt như vậy, thật sự rất giỏi."

Cô nghiêng người, ngẩng cổ, hôn nhẹ lên má anh: "Trình Diễm, anh thật sự rất tuyệt."

Trình Diễm cúi đầu, nước mắt lăn xuống, khóe miệng nở nụ cười.

"Huống hồ chúng ta đã hôn rồi, bây giờ muốn từ chối cũng không kịp nữa." Cô ôm lấy anh.

Anh quay người lại, hôn nhẹ lên má cô, rồi chạm môi vào môi cô, rút tay ra đỡ sau đầu cô, trán áp vào trán cô, hơi thở vương vấn trên chóp mũi cô.

"Được không?" Anh hỏi.

Lâm Đang nhẹ nhàng chớp mi, khẽ ừ một tiếng, rồi đôi môi đó lại kề sát, đầu lưỡi chạm vào môi cô, len vào bên trong.

Cô không dám cử động, cũng không dám thở, mặt đỏ bừng lên, tay đẩy anh, lo lắng nói: "Trình Diễm, em không thở được."

Trình Diễm hơi buông cô ra, nhẹ giọng dỗ dành: "Giống như bình thường thôi, dùng mũi để thở, thử lại một chút, được không?"

Cô không từ chối, thử dùng mũi để thở, cuối cùng cũng có thể hít thở lại được.

Một lúc sau cô đỏ mặt, tựa người vào lòng anh, hơi thở hổn hển: "Sao anh lại biết điều này?"

2069 words
17.02.2025

Chương 78 : Đến đón em sớm một chút nhé

Editor: Hann

Trình Diễm cũng chẳng khá hơn chút nào, lồng ngực phập phồng không đều: "Có lẽ là thiên phú dị bẩm."

Lâm Đang khẽ cười: "Trình Diễm, tim anh đập nhanh quá, hơi thở cũng nặng nề nữa."

"Ừ." Trình Diễm cũng cảm nhận được, anh thấy cả hơi thở của mình cũng nóng, "Có lẽ lát nữa sẽ ổn thôi, em muốn làm gì bây giờ?"

"Em muốn ngủ trên giường anh." Lâm Đang cởi dép, leo lên giường, nằm trên giường của anh, gối lên gối của anh.

"Anh đi rửa mặt một chút." Anh quay đầu nhìn cô một cái, rồi đứng dậy rời đi.

Anh tiện tay lấy cái khăn treo trên tường, đi vào phòng giặt nhỏ, cởi áo, rồi múc nước lạnh đổ thẳng lên người mình.

Đến khi cảm giác đã dịu xuống, anh mới lau khô người, mặc lại áo quần, xỏ dép đi ra ngoài.

Lâm Đang vẫn nằm trên giường, mỉm cười với anh: "Anh có muốn nằm xuống không?"

Mấy gáo nước lạnh vừa rồi đều đổ sông đổ bể, cả người anh lại bắt đầu nóng lên, anh leo lên giường, nằm bên cạnh Lâm Đang, giọng khàn đi: "Được."

"Trình Diễm." Lâm Đang nắm tay anh, xoay người lại, nhìn anh, "Chúng ta có nên đăng một cái status không?"

"Được." Trình Diệm nói xong, ôm lấy mặt cô, hôn xuống.

Anh gần như đè lên người cô, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt cô, chiếm lấy không khí của cô, không cho cô cơ hội thở. Tay anh theo bản năng muốn đặt lung tung, nhưng giây cuối cùng vẫn kiềm chế, chỉ nắm lấy vai cô.

"Đang Đang... Đang Đang..." Anh gọi từng tiếng, rồi lại hôn cô từng lần.

Tim Lâm Đang đập rất nhanh, cô có chút sợ hãi, mắt mở trừng trừng, không dám động đậy.

Nụ hôn đã rời khỏi môi cô, di chuyển xuống cổ, cô bỗng bật khóc: "Trình Diễm, anh đừng như vậy..."

Trình Diễm giật mình tỉnh lại, chống người dậy nhìn cô, ánh mắt dần trở nên tỉnh táo, nhìn thấy nước mắt ở khóe mắt cô.

"Xin lỗi, xin lỗi, là anh quá xúc động rồi, xin lỗi." Anh ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng dỗ dành.

"Em... em thấy trong lòng rất bồn chồn, em rất sợ..." Lâm Đang cũng ôm chặt anh, toàn thân không ngừng run rẩy.

Anh đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng cô, dịu dàng nói: "Xin lỗi, Đang Đang, là anh quá xúc động, anh không có ý định làm chuyện đó, chỉ muốn hôn em thôi, xin lỗi."

"Chuyện gì cơ?" Tim Lâm Đang dần bình tĩnh lại, tiếng nức nở cũng ngừng.

"Chờ anh đến Anh đón em rồi anh sẽ nói cho em biết." Trình Diễm nhẹ nhàng vỗ lưng cô, "Còn sợ không?"

Cô lắc đầu: "Em cảm thấy tim không đập nhanh như trước nữa."

Trình Diễm thở phào: "Chẳng phải em muốn đăng status sao? Đăng như thế nào?"

Lâm Đang ngồi dậy, tựa vào tường, lấy điện thoại từ trong túi xách, mở camera, đưa tay ra: "Anh cũng đưa tay ra đi."

"Rồi sao nữa?" Trình Diễm dịch đến gần cô, đưa tay có đeo nhẫn ra.

"Rồi chúng ta sẽ đan tay như thế này." Cô xòe năm ngón tay chờ đợi, Trình Diễm đưa tay ra, hai người đan tay vào nhau, "Anh chụp đi, em không thấy rõ."

Trình Diễm nhận lấy điện thoại, nhắm vào tay họ, chụp rõ chiếc nhẫn đôi: "Được rồi."

"Còn hoa nữa." Lâm Đang buông tay anh ra, lấy bó hoa ở cuối giường, đưa cho anh chụp.

"Chụp xong rồi, còn gì nữa không?" Anh hỏi.

"Hết rồi." Lâm Đang nhận lại điện thoại, suy nghĩ một lúc rồi đưa lại cho anh, "Anh giúp em viết, chỉ cần ba chữ 'bạn trai' thôi."

Trong mắt Trình Diễm ánh lên nụ cười: "Viết xong rồi, có gửi đi không?"

Lâm Đang gật đầu.

"Vậy anh có cần chia sẻ không?"

Lâm Đang trừng mắt nhìn anh: "Anh không muốn chia sẻ à?"

Anh cười: "Anh muốn, anh sẽ chia sẻ ngay bây giờ."

Lâm Đang hài lòng, cất điện thoại, tiến đến gần hôn lên má anh, nhỏ giọng hỏi: "Vậy bây giờ anh còn muốn hôn không? Em không còn căng thẳng nữa rồi."

"Anh sợ mình lại kích động." Anh vòng tay ôm lấy cô.

"Không sao đâu." Lâm Đang ngẩng đầu, đặt môi lên môi anh.

Anh không thể chống lại sự cám dỗ, từ từ đặt cô nằm xuống giường. Anh bình tĩnh hơn rất nhiều, hơi thở vẫn có chút gấp gáp nhưng đã nghe được âm thanh xung quanh.

"Có sợ không?" Anh hỏi.

"Có vẻ không sao." Lâm Đang đáp.

Anh hôn nhẹ lên môi cô vài lần rồi bắt đầu đi xuống, đặt lên cổ cô, hỏi: "Được không?"

Lâm Đang nuốt nước bọt, hai tay siết chặt thành nắm đấm: "Đư... được..."

Anh gần như hôn khắp cổ cô, rồi dịch đến bên tai, hỏi: "Ở đây được không?"

"Cả tai cũng phải hôn à?" Lâm Đang ngẩn người.

Trình Diễm bật cười khẽ, tiếng cười lọt vào tai cô khiến cô rùng mình.

"Đư... được." Cô đáp.

Nhận được sự cho phép, Trình Diễm mới hôn lên tai cô, ngậm lấy dái tai cô.

Cô khẽ vùng vẫy: "Ngứa... ngứa quá."

Trình Diễm buông ra, nằm lại trên giường, đầu tựa lên vai cô, ôm nhẹ cô: "Đang Đang, còn sợ không?"

"Giờ thì không sao nữa." Cô nắm tay anh.

"Em còn ở lại Kinh Lăng được mấy ngày nữa?"

Cô im lặng, Trình Diễm hiểu ra: "Ngày mai em đi rồi à?"

"Ngày mai hoặc ngày kia, đợi anh trai em đến thì em sẽ đi."

Trình Diễm không nói gì, Lâm Đang đưa tay chạm vào mặt anh, cảm nhận được sự lạnh lẽo. Trình Diễm nắm lấy tay cô đặt lên má mình, nghẹn ngào: "Giữ khoảng cách với những chàng trai khác, đừng chơi đùa với họ, đừng thích họ, đừng quên anh."

Lâm Đang xoay người ôm anh: "Em sẽ không thích người khác đâu, em hiểu những gì anh nói, em cũng biết thích là như thế nào, chẳng phải anh đã nói với em rồi sao? Em nhớ mà."

Anh ôm chặt lấy cô, nước mắt không kìm được. Anh chỉ có một con bài duy nhất là cô. Nếu Lâm Đang không thích anh nữa, thì anh chẳng còn cách nào khác.

"Nếu mắt em bình thường thì tốt biết mấy, em có thể tự mình quay về, không cần chờ anh đến đón. Nhất định anh phải đến đón em sớm nhé, Trình Diễm."

Anh vừa khóc vừa hứa: "Được, anh nhất định sẽ đến đón em sớm."

Gió từ cửa thổi vào, gió mùa hè luôn mang theo chút nóng bức, oi ả như muốn cuốn đi những giọt nước cuối cùng trên người.

Vết nước mắt trên mặt Trình Diễm bị hong khô, chỉ còn lại đôi mắt hơi sưng đỏ.

Anh và Lâm Đang nằm nghiêng đối diện nhau, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, không cần nói gì nhiều, chỉ cần lặng lẽ nằm đó, nghe tiếng ve ngoài cây, thế giới đã trở nên thật đẹp.

"Anh vẫn muốn chơi đàn với em một lần nữa." Anh nói.

"Được thôi." Lâm Đang muốn đưa anh về nhà, nhưng nhớ đến thái độ của bà ngoại lại thôi, "Chúng ta có thể đến thư viện thành phố, ở đó có đàn piano."

Anh gật đầu: "Được, chiều nay chúng ta cùng đi nhé, buổi trưa anh có thể nấu cơm cho em ăn."

Lâm Đang mỉm cười: "Anh còn biết nấu ăn nữa, anh giỏi quá đi."

Trình Diễm tìm mọi cách để Lâm Đang không quên mình. Về sau, mỗi khi Lâm Đang đánh đàn sẽ nhớ đến khoảnh khắc cùng anh đánh đàn, mỗi khi ăn cơm sẽ nhớ đến hương vị món ăn anh nấu, mỗi khi đi chơi sẽ nhớ đến khung cảnh cùng anh ra ngoài.

"Em còn việc gì đặc biệt muốn làm mà chưa làm không?" Anh hỏi.

"Đi tàu lượn? Đến công viên giải trí?"

"Vậy chiều nay chúng ta có thể đi công viên giải trí, đi xong rồi đến thư viện."

Lâm Đang hôn nhẹ lên môi anh, cười nói: "Được thôi."

Anh nói: "Vậy anh đi nấu cơm đây."

Lâm Đang cùng anh đứng dậy: "Em cũng muốn đi."

"Chờ một chút." Anh tìm đôi dép cũ dính bụi trong góc đi vào, rồi đưa đôi dép mới hơn của mình cho cô, "Em mang dép của anh đi, chỗ đó sàn rất ướt, sẽ làm bẩn giày của em."

"Được." Lâm Đang nhảy xuống giường, xỏ đôi dép của anh, rồi theo anh đi.

Dép của anh hơi lớn, Lâm Đang đi vài bước lại phải đứng lại chỉnh rồi mới đi tiếp, anh liền dùng hai tay nâng hai cánh tay cô lên, nhấc cô đến khu bếp ngoài trời.

"Em ngồi đây." Anh kéo một chiếc ghế nhỏ cho Lâm Đang, còn mình thì ngồi xổm xuống đất xử lý cá.

Lâm Đang không muốn ngồi nhìn, bèn lấy một bó rau, vừa nhặt vừa rửa. Cô rất dễ làm nước bắn tung tóe, nhanh chóng làm ướt quần, dính chặt vào chân.

Trình Diễm rửa sạch tay rồi xắn quần cô lên: "Một lát nữa sẽ khô thôi."

Cô gật đầu, tiếp tục chăm chỉ nhặt rau.

Trong khi cô nhặt rau, Trình Diễm đã xử lý xong cá, chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu, sẵn sàng nấu.

Chiếc máy hút mùi cũ kêu rầm rì nhưng tiếng to mà hút chẳng được bao nhiêu, mùi thơm từ nồi bắt đầu bốc lên, khói dầu cũng bốc ra ngoài.

Lâm Đang che miệng ho khẽ hai tiếng, muốn đứng dậy tránh xa một chút, chân lại trượt, ngã ngồi xuống đất.

Trình Diễm nghe thấy tiếng "đùng" một cái, lập tức quay lại nhìn, thấy cô ngồi ngơ ngác trong bùn nước, liền vội vàng tắt bếp, bế cô lên: "Ngã đau không?"

Cô gật đầu, rồi lại lắc đầu: "Hơi đau chút, nhưng không sao, chỉ là quần của em có phải bị bẩn rồi không?"

Trình Diễm cau mày: "Bị bẩn rồi, em thay ra đi, mặc tạm đồ của anh, anh giặt cho, trưa nắng to, lát nữa là khô thôi."

"Được." Cô hơi bối rối đứng đó, nhìn anh tìm quần áo từ trong tủ, "Xin lỗi, em đã làm phiền anh rồi."

"Không phiền." Anh đưa quần áo cho cô, cúi xuống hôn nhẹ lên mặt cô, "Cái này là áo thun ngắn tay, còn đây là quần short, anh sẽ đóng cửa lại, không lo bị người khác nhìn thấy."

Anh đóng cửa, bật đèn lên, bưng chậu nước ấm tới để cô rửa chân, rồi đặt cô lên giường, quay người rời đi.

Đi được mấy bước, anh lại quay lại, cúi người ghé sát tai cô thì thầm: "Cái đồ nhỏ bên dưới của em có bị ướt không?"

Lâm Đang chớp mắt, mặt lập tức đỏ bừng, khẽ lẩm bẩm: "Hơi ướt một chút, nhưng không sao."

"Được rồi, em thay xong gọi anh một tiếng nhé."

Nghe thấy tiếng cửa đóng, Lâm Đang cởi bộ đồ trên người, thay quần áo của Trình Diễm.

Rất mềm mại, nhẹ nhàng, có mùi nắng thơm và chút hương chanh nhè nhẹ mà cô thích.

"Trình Diễm, em thay xong rồi!" Cô đứng trên giường gọi, Trình Diễm vừa đi vào liền bị cô nhào tới ôm chặt.

Cửa lại được mở ra, Trình Diễm cầm quần áo bẩn của cô đi giặt, bảo cô ở đây một lát, cô liền nằm trên giường anh lăn qua lăn lại.

Khi cơm chín, Trình Diễm kê một chiếc bàn trước giường, hai người ngồi trên giường ăn. Món mà Trình Diễm làm là cá nấu cay, không quá cay cũng không nhạt, rất hợp khẩu vị của Lâm Đang.

Cô còn dính chút nước súp trên miệng, liền tiến tới hôn anh một cái, để lại một dấu ấn trên mặt anh: "Trình Diễm, cảm ơn anh."

Trình Diễm ngọt ngào đáp: "Chờ anh đón em về, anh có thể thường xuyên nấu cơm cho em ăn."

Lâm Đang gật đầu liên tục.

Ăn xong, Trình Diễm tiện tay rửa bát, rồi quay lại nằm cùng Lâm Đang.

Cô đã thay quần short, hai chân trần còn gác lên chân anh, cuối cùng thì trực tiếp quấn lên chân anh.

2128 words
17.02.2025

Chương 79 : Em muốn ngủ ở nhà anh

Edit: Hann

Trình Diễm rất muốn chạm vào cô, nhưng lại sợ dọa cô sợ, nên chỉ có thể làm những việc khác, chẳng hạn như cầm quyển sách cũ kỹ trước đó lên đọc.

Quyển sách này anh vẫn chưa kể xong cho Lâm Đang nghe, anh cũng chỉ mới đọc đến một nửa, giờ có thể vừa đọc vừa kể cho cô.

Đầu cô tựa vào cánh tay anh, đôi mắt xinh đẹp không ngừng chuyển động, suy nghĩ nhanh về nội dung trong sách, thỉnh thoảng lại đưa ra câu hỏi.

Sau đó, nghe một lúc thì cô buồn ngủ, cô tựa vào lòng anh mà thiếp đi.

Nhưng Trình Diễm không ngủ được, anh cứ yên lặng nhìn cô, trong tay cầm chiếc quạt nhỏ in quảng cáo, quạt cho cô.

Anh nghĩ đến cuộc sống sau này, chờ khi anh tiết kiệm được tiền, anh sẽ đến đón cô, họ sẽ sống trong một căn nhà sáng sủa và ngăn nắp, dần dần có mọi thứ và sẽ rất vui vẻ, hạnh phúc.

Lâm Đang bình thường luôn thức dậy đúng giờ, đến giờ không cần ai gọi, tự mình cũng tỉnh dậy. Cô dụi mắt, ngồi dậy, mắt còn mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Trình Diễm, anh đang làm gì vậy?"

"Quần áo của em khô rồi, anh lấy vào cho em." Trình Diễm cầm quần áo quay lại, trên mũi lấm tấm mồ hôi.

Lâm Đang nhận lấy quần áo, hít một hơi thật sâu, cười lộ hàm răng trắng tinh: "Có mùi của anh này!"

"Thay đi, anh ra ngoài trước." Trình Diễm không nỡ nói với cô rằng đó là mùi của bột giặt.

Anh đứng ngoài cửa chờ, một lát sau, Lâm Đang từ trong nhà bước ra, nắm lấy tay anh.

Anh cúi người xuống: "Để anh cõng em ra ngoài nhé, chỗ này khó đi."

"Được." Lâm Đang trèo lên lưng anh, tay vòng qua trước cổ anh, chiếc gậy dò đường trên tay lắc lư theo nhịp bước chân của anh.

Anh vừa đi vừa bàn bạc kế hoạch đi chơi với Lâm Đang, cô ngồi sau đáp lời, nấp sau cổ anh mà cười trộm.

"Cười gì vậy?" Anh cười hỏi.

"Vui mà." Lâm Đang có chút ngại ngùng, cô nhìn thấy tai anh gần ngay trước mắt, nhẹ nhàng cắn một cái lên dái tai anh.

Anh giật mình, suýt nữa đứng không vững, chiếc chuông trên túi kêu leng keng.

"Anh làm sao thế?" Người gây ra tội vẫn giả bộ vô tội.

Anh đi chậm lại, quay đầu hôn nhẹ lên chóp mũi cô: "Đừng làm thế ở bên ngoài, anh sẽ rất kích động đấy."

Lâm Đang chớp mắt không hiểu rõ ý anh, nhưng mặt lại hơi nóng lên, đầu tựa vào mặt anh, không nói gì thêm.

Đoạn đường này khá dài, đến khi tới ngã tư, Lâm Đang lại bắt đầu buồn ngủ.

Trình Diễm đẩy đẩy, gọi cô dậy, đặt cô xuống, đứng chờ xe ở ngã tư.

Giờ này không có nhiều taxi trên đường, chắc là họ đang đi nghỉ trưa, hai người đứng dưới tán cây lớn, chờ mãi mà vẫn không thấy chiếc nào đi qua.

Lúc này, điện thoại của Lâm Đang reo lên, Trình Diễm lấy điện thoại từ trong ba lô của cô đưa cho cô: "Là Tống Noãn."

Lâm Đang cầm điện thoại lên nghe, nghe thấy giọng ríu rít của Tống Noãn: "Mình vừa tỉnh dậy mở điện thoại là thấy đầy màn hình tin nhắn về hai người, nên gọi ngay cho cậu đây. Hai người đang ở bên nhau à? Nói chứ hai người không xem điện thoại hả?"

"Có chuyện gì vậy?" Lâm Đang từ từ bấm vào giao diện cuộc gọi, nhìn thấy màn hình điện thoại của Trình Diễm đưa qua, "Sao nhiều người chia sẻ bài đăng của mình vậy..."

"Mình cũng không rõ nữa. Cậu sắp đi rồi đúng không, mình muốn qua chơi với cậu, cậu có tiện không?"

Lâm Đang quay đầu, thấy Trình Diễm gật đầu, cô nói: "Được, cậu muốn đi đâu chơi? Bọn mình đang ở chỗ này..."

Trình Diễm báo địa điểm cụ thể.

Cô tiếp tục nói: "Đúng rồi, ở chỗ này, chưa bắt được xe, có thể sẽ tới trễ một chút."

"Để mình gọi xe qua đón hai người luôn, hai người chờ chút, mình đi ngay đây."

Cuộc gọi kết thúc, Lâm Đang nắm tay Trình Diễm: "Có thể chúng ta phải đi thư viện trễ một chút."

Trình Diễm hôn lên má cô: "Không sao đâu, em có nóng không?"

Cô lắc đầu, lấy giấy từ trong túi ra: "Em muốn ngồi xuống."

Trình Diễm trải giấy ra, cùng cô ngồi xuống bệ tròn dưới gốc cây.

Xung quanh rất yên tĩnh, thi thoảng mới có vài chiếc xe chạy trên con đường nhựa, cô chọc chọc ngón tay của Trình Diễm, cảm giác được anh quay sang nhìn mình, cô liền cười với anh, rồi lại tiếp tục chọc ngón tay anh, bị anh nắm lấy, hôn nhẹ.

Cô cũng nắm tay anh và hôn lại, cảm nhận được sự thô ráp trên mu bàn tay anh, chắc là do vết cước mùa đông để lại.

Nghe thấy tiếng còi xe, hai người cùng quay lại, thấy Tống Noãn vẫy tay trong xe, cùng nhau bước lên, ngồi ghế sau.

Lâm Đang ngồi ở giữa, hai tay đều bị người ta nắm chặt.

"Hôm nay nóng lắm luôn ý, mình vừa ra ngoài là mồ hôi túa ra khắp người..." Tống Noãn luyên thuyên không ngừng, "Hai người định đi đâu vậy? Hay để mình mời hai người ăn cơm nhé, rồi chúng ta có thể đến quán cà phê mèo hoặc đi vẽ tượng thạch cao... Nói chung là mình sao cũng được."

Lâm Đang quay sang nhìn Trình Diễm: "Anh muốn đi đâu?"

Trình Diễm đáp: "Em đi đâu anh sẽ đi đó."

Hai người cứ nhường qua nhường lại, Tống Noãn nhìn không nổi nữa, đập tay lên đùi: "Quyết định vậy đi, nghe mình hết."

Tống Noãn kéo hai người đi ăn một bữa không rõ là bữa trưa hay bữa tối, nhất quyết đòi mời khách.

Sau đó, nghe nói có thể đổi vé vào cổng trung tâm trò chơi lấy xu để chơi game, nên họ cùng nhau đến đó để chơi gắp thú bông. Khi ra về, trên người Lâm Đang đeo hai chuỗi thú bông, một chuỗi do Tống Noãn gắp, còn chuỗi kia là Trình Diễm gắp.

Chiều dần tàn, mặt trời cũng bắt đầu lặn, người nhà của Tống Noãn gọi điện nhắc cô nàng không nên chơi ngoài đường quá lâu và về sớm một chút, Lâm Đang đành lưu luyến tạm biệt Tống Noãn.

Đã quá năm giờ, cửa thư viện thành phố đã đóng, không thể đến đó chơi đàn được nữa.

"Xin lỗi anh, không thể cùng anh đi đánh đàn được rồi."

"Cùng gắp thú bông cũng vui mà." Trình Diễm ôm cô. Anh vẫn còn mặc đồng phục trường Nhất Trung, đứng cạnh Lâm Đang nên luôn có người nhìn chằm chằm, "Có muốn đi công viên giải trí không?"

"Đi chứ." Cô vẫn chưa muốn về nhà, muốn ở bên Trình Diễm thêm một lúc.

Khi đến công viên giải trí, trời đã tối, dù còn mở cửa đêm nhưng nhiều trò chơi đã ngừng hoạt động, các trò mà Lâm Đang muốn chơi như tàu lượn siêu tốc và đường hầm ma cũng đã đóng cửa, trong bóng tối chỉ còn vài trò chơi sáng đèn thu hút là vòng đu quay và ngựa gỗ.

Họ chọn một con ngựa lớn, Lâm Đang ngồi nghiêng ở phía trước, Trình Diễm ngồi sau che chở cô.

Lâm Đang trước đây cũng từng đến công viên giải trí, đó là khi cô còn nhỏ nghe người khác bàn tán, đòi đi cho bằng được, khóc một trận lớn, cuối cùng người nhà mới gọi Lâm Mặc dẫn cô đi.

Lâm Mặc lúc đó cũng còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, thấy cô phiền nên để cô ngồi một mình trên ngựa gỗ, sau đó nhân viên mới bế cô xuống, không giống như bây giờ, Trình Diễm ngồi ngay sau cô.

Cô ôm chặt eo anh, tựa đầu lên vai anh, không dám nhìn cảnh vật xoay vòng, vì cảnh vật trước mắt vốn đã mờ mịt, thêm vào tốc độ quay nhanh

làm đầu óc cô thêm khó chịu.

Khi xuống khỏi ngựa gỗ, cô đã lảo đảo, suýt không đứng vững, Trình Diễm nửa ôm nửa đỡ cô bước đi, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Đi thêm một đoạn khá xa, Trình Diễm tìm được một chiếc ghế gỗ, đỡ cô ngồi xuống, nhẹ nhàng xoa huyệt thái dương: "Còn chóng mặt không?"

"Cũng tạm, em nghỉ một chút sẽ ổn."

Xung quanh có những nhân viên mặc đồ hóa trang đến trêu đùa cô, vẫy tay trước mặt cô, đưa cho cô quả bóng bay rồi vẫy tay chào tạm biệt, sau đó lại tiếp tục phát bóng bay cho các du khách khác.

"Họ thật tốt bụng." Lâm Đang mỉm cười nói.

Trình Diễm xoay mặt cô lại, hôn mạnh một cái lên má cô.

Lâm Đang luôn dễ dàng nhận ra những điểm tốt ở người khác, điều này khiến anh có chút bất an.

"Chúng ta đi chỗ khác nhé." Anh nắm tay cô đi tiếp, không để cô nhìn lại nhân viên hóa trang đó.

Lâm Đang vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng thực sự cô không còn chóng mặt nữa, có thể tiếp tục đi, tay vẫn cầm quả bóng bay đó.

Trình Diễm liếc nhìn: "Em rất thích bóng bay à?"

"Cũng bình thường thôi, nó đẹp mà." Cô trả lời thật lòng, "Chúng ta đi vòng đu quay đi."

Trình Diễm cảm thấy mình thật ngớ ngẩn, nhưng anh không thể kiểm soát được.

Anh lo lắng liệu có người nào khác sẽ đưa Lâm Đang đi chơi, kể chuyện cho cô nghe, anh biết tất cả những gì anh làm không phải là không thể thay thế, nếu có người khác làm được những điều anh đã làm, có lẽ anh sẽ không còn quan trọng trong lòng Lâm Đang nữa.

Họ cùng nhau bước lên vòng đu quay, lúc vòng đu quay từ từ khởi động, anh nâng mặt cô lên, hôn sâu vào môi cô, lặng lẽ ném quả bóng bay cô cầm trong tay đi.

Lâm Đang vẫn chưa biết cách đáp lại, cô chỉ ngơ ngác ôm lấy anh, nhắm mắt lại, hơi hé môi.

"Phải làm thế này..." Anh hướng dẫn cô một lần trên môi, "Học được chưa?"

Lâm Đang dè dặt làm theo, hơi rời ra, nhìn anh hỏi: "Là thế này à?"

Anh cúi đầu, trán tựa trán cô, hơi thở có phần gấp gáp: "Đúng, là như thế."

Lâm Đang nắm chặt áo anh ở eo, thử chủ động tiến tới, ôn lại những gì anh vừa dạy, rồi bị anh giữ chặt lấy cổ, tiếp tục dạy thêm những điều khác.

Khi vòng đu quay dừng lại, Lâm Đang cúi đầu, được Trình Diễm nắm tay dắt xuống. Cô cảm nhận được đôi môi mình hơi sưng, chắc là không đẹp mấy.

Trình Diễm cũng cảm nhận được điều tương tự, nhưng anh vẫn ngẩng cao đầu, thoải mái để lộ đôi môi có chút đỏ ửng, đi trên con đường nhỏ trong công viên giải trí.

Đến khi khu vui chơi đêm kết thúc, nhân viên bắt đầu mời khách ra về, họ mới thong thả bước ra cổng. Lúc này người đông đúc, vẫn không bắt được xe, họ đành đi đợi xe buýt.

"Để anh đưa em về nhé." Đôi môi của Trình Diễm đã trở lại bình thường.

"Em không muốn về, em muốn đến nhà anh." Đôi môi của Lâm Đang cũng đã bình thường trở lại, cô ngước mắt nhìn anh.

Họ nói chuyện mà không hạ giọng, có người xung quanh nghe được liền nhìn hai người một cái, rồi lảng ra xa hơn một chút.

Trình Diễm hơi cúi người, hạ giọng: "Nhà anh không có máy nước nóng, tắm rất bất tiện, hơn nữa buổi tối cũng rất nóng, anh vẫn nên đưa em về thì

hơn."

Anh không thể giải thích những vấn đề liên quan đến giới tính, anh biết nếu anh nói ra, cô chắc chắn sẽ hỏi cho đến tận cùng.

"Nhưng em rất muốn đi." Lâm Đang kiên trì.

Trình Diễm có chút bất lực, anh nói: "Xe tới rồi, chúng ta lên xe rồi tính tiếp."

Trên xe buýt rất đông, một đợt du khách nữa chen lên, người càng đông hơn, hầu như không còn khoảng trống nào.

Trình Diễm một tay nắm lấy tay cầm, một tay ôm chặt Lâm Đang, bảo vệ cô trong lòng.

2183 words
18.02.2025

Chương 80 : Ngủ lại nhà anh

Editor: Hann

"Ôm chặt anh." Trình Diễm nói, "Lát nữa sẽ rung lắc dữ dội lắm."

Lâm Đang gật đầu, ôm chặt lấy eo anh, ép sát vào anh, hầu như không có khe hở nào giữa họ. Cô nói khẽ: "Trình Diễm, tối nay em có thể đến nhà anh không?"

Xe buýt đột ngột khởi động, mọi người đều ngã về phía sau, Trình Diễm cũng lôi theo Lâm Đang ngã về sau, rồi nhanh chóng đứng vững lại.

Anh cảm nhận được một phần cơ thể của Lâm Đang đang áp sát vào mình, biết rằng cô chẳng hiểu gì cả.

"Có được không?" Lâm Đang lại hỏi.

"Em không về nhà, bà ngoại em sẽ lo lắng đấy."

Lâm Đang suy nghĩ một chút: "Em gọi điện báo với bà là được mà."

Trình Diễm khẽ thở dài: "Vậy em gọi trước đi rồi hẵng nói."

Người trên xe lần lượt xuống, dần dần có chỗ trống. Trình Diễm bảo vệ Lâm Đang ngồi xuống, cô lập tức lấy điện thoại gọi cho bà ngoại.

Đầu bên kia vang lên giọng bà: "Đang Đang, khi nào con về đấy?"

Lâm Đang liếc nhìn Trình Diễm một cái rồi trả lời: "Bà ơi, hôm nay con muốn qua nhà bạn học ngủ lại, không về nhà được, bà có đồng ý không?"

"Ồ, có cần bà mang quần áo thay cho con không?"

"Không cần đâu, mai con sẽ về." Lâm Đang nói.

Bà không hỏi gì thêm, bà chẳng nghĩ rằng Lâm Đang sẽ qua nhà Trình Diễm ngủ lại, chỉ dặn dò cô nhớ về sớm vào ngày mai.

Lâm Đang hứa hẹn liên tục, cúp máy rồi quay sang nhìn Trình Diễm, vui vẻ nói: "Chúng ta về nhà anh nhé!"

Trình Diễm ôm cô vào lòng, tựa đầu lên vai cô, khẽ thở dài: "Đang Đang, sau này em không được ngủ lại ở nhà của bạn trai khác đâu nhé."

"Vâng, em biết rồi." Cô cười rồi hôn nhẹ lên má anh.

Tối đến, con đường dẫn về nhà Trình Diễm khó đi hơn, không có đèn đường, chỉ có thể dựa vào ánh sáng từ nhà hàng xóm và ánh trăng để tiếp tục đi.

Trình Diễm cõng Lâm Đang đi trong ánh trăng, phát ra những âm thanh leng keng.

Lâm Đang hỏi anh: "Anh nói xem trên đời này có ma không nhỉ?"

Anh đáp: "Anh cũng không biết nữa."

"Em hơi sợ." Lâm Đang nhìn xung quanh.

"Có anh ở đây rồi, dù có ma thì anh cũng sẽ đuổi chúng đi."

"Trình Diễm, anh tốt thật đấy." Cô vui vẻ hôn lên má anh một cái.

Trình Diễm thấy cô thật dễ dỗ dành: "Đang Đang, em biết cảm ơn khi người khác tốt với mình là điều tốt, nhưng đừng vì người ta làm một chút việc nhỏ mà thích người ta, cũng đừng dốc hết lòng ra để báo đáp. Người ta tốt với em bao nhiêu, em đáp lại bấy nhiêu là được rồi, đừng tin người quá."

Cô cọ má vào mặt anh: "Em biết rồi mà."

"Xuống đi, anh mở cửa nhé." Anh tuy đặt Lâm Đang xuống nhưng vẫn nắm chặt tay cô, tay kia mở cửa. Trời tối quá, anh sợ cô sẽ sợ hãi.

Khi đèn bật lên, cả căn nhà sáng bừng, anh nhận lấy túi của Lâm Đang và túi của mình đặt lên bàn, nắm tay cô đi đun nước.

"Nhà không có máy nước nóng, em chỉ có thể lau người bằng khăn thôi." Anh xoa đầu cô, hôn nhẹ lên má cô, "Dùng khăn của anh, được không?"

Lâm Đang cũng hôn nhẹ lên môi anh: "Được."

"Quần áo có cần giặt không?" Anh hỏi.

Lâm Đang gật đầu.

"Vậy bên trong có cần giặt không?"

Lâm Đang ngập ngừng một chút, rồi cũng gật đầu.

"Anh giặt cho em nhé?"

"Không không." Lâm Đang lắc đầu liên tục, "Em tự giặt được, anh lấy cho em cái chậu là được rồi, em tự giặt."

"Được, vậy đổi dép trước đi." Trình Diễm dắt cô ngồi xuống, đưa cho cô đôi dép trong nhà.

Anh đổi dép trước, rồi đứng dậy ra ngoài lấy khăn.

Anh luôn giặt sạch khăn sau mỗi lần dùng và phơi bên ngoài. Anh lén ngửi thử, xác nhận không có mùi lạ mới yên tâm mang vào đặt bên cạnh giường.

Có nóng không?" Anh hỏi.

"Không nóng." Lâm Đang lắc đầu, nhưng đầu mũi cô lấm tấm mồ hôi, vài sợi tóc bên má dính lên khuôn mặt.

Anh đưa tay lau mấy giọt mồ hôi trên mặt cô: "Thật sự không nóng à? Đừng nói dối."

Lâm Đang chớp mắt: "Có hơi nóng."

Trình Diễm cười, lấy từ trong ngăn tủ ra chiếc quạt nhỏ, lau sạch bằng khăn, rồi buộc dây treo lên trần nhà.

Quạt nhỏ kêu cọt kẹt cọt kẹt, bắt đầu quay chầm chậm.

Gió thổi xuống làm Lâm Đang mát hẳn, cô chỉnh lại tóc mình về phía gió.

Trình Diễm ngồi cạnh cô, giúp cô buộc tóc lên, hôn nhẹ lên sau gáy cô: "Có dây buộc tóc không?"

Lâm Đang lục túi, lấy ra một sợi dây nhỏ đưa anh. Anh nhẹ nhàng gom tóc cô lại, buộc lên thành một búi nhỏ.

"Vậy này mát hơn nhiều phải không?" Anh hỏi.

Lâm Đang ngả người ra sau, tựa vào lòng anh, nhìn anh: "Mát lắm."

Nước trong bếp đã sôi, phát ra tiếng réo ngắn, Trình Diễm đổ nước vào chậu, pha thêm nước lạnh cho nhiệt độ vừa phải rồi đưa khăn cho Lâm Đang, để cô ngồi ghế nhỏ lau người.

Còn anh thì tự kéo ghế quay lưng về phía cô, nhìn ra ngoài. Anh không yên tâm để cô một mình trong này, chỉ đành ngồi thế này để trông cô.

"Trình Diễm, sáng mai chúng ta ăn gì?"

Cô vừa rửa vừa trò chuyện với anh, xen lẫn tiếng nước chảy, với anh, đúng là thử thách.

Anh gần như không thể suy nghĩ, chỉ đành hỏi lại: "Em muốn ăn gì?"

"Chúng ta đi ăn mì bò nhé." Cô nói.

"Được, em rửa xong thì gọi anh." Trình Diễm đành thúc giục cô gián tiếp.

Cô không nhận ra, miệng vẫn hát ngân nga, từ từ rửa. Cô lại nhắc chuyện khác: "Chúng ta có thể qua quán đối diện trường ăn, ăn xong mình đến trường, anh bảo muốn cùng em đánh đàn mà, đúng không?"

Trình Diễm đáp lại theo thói quen: "Được."

Cô cứ chậm rãi một hồi, cuối cùng cũng rửa xong, thay đồ của anh rồi gọi: "Trình Diễm, em rửa xong rồi."

Trình Diễm thở phào, lau mồ hôi trên mặt, quay lại nhìn thấy cái áo lót đặt trên lưng ghế. Gần như là theo phản xạ, ngay sau đó, ánh mắt anh dừng lại ở trước ngực Lâm Đang. Anh cảm nhận rõ ràng, có gì đó không giống lúc trước.

Anh bước nhanh đến, đổ nước trong chậu, thay một chậu khác, lấy xà phòng rồi đưa cô: "Em giặt đồ lót đi."

Lâm Đang ngồi tỉ mỉ giặt xong, rồi ngẩng đầu lên hỏi: "Phơi ở đâu đây?"

Trình Diễm phải dùng kẹp nhỏ kẹp lại để không bị gió thổi bay, nên anh nói: "Đưa đây, anh phơi cho."

Lâm Đang không từ chối, từng món một đưa cho anh, nhìn anh cẩn thận treo lên.

Đến khi phơi xong, Trình Diễm mới nói: "Xong rồi, em lên giường chơi đi. Áo thun và quần của em để anh giặt luôn cho."

Lâm Đang giơ tay ra, Trình Diễm mỉm cười, bế cô lên, đặt lên giường.

Dọn dẹp xong, anh nằm xuống bên cạnh Lâm Đang.

Cửa không đóng, gió từ hai bên thổi vào, thêm cái quạt nhỏ đang chạy, không đến nỗi quá nóng.

Lâm Đang nằm gọn trong vòng tay Trình Diễm, tay nghịch ngợm đếm ngón tay anh, nói đủ thứ chuyện viển vông.

Cơ thể mềm mại của cô làm Trình Diễm như ngừng thở, anh im lặng hồi lâu mới trấn tĩnh lại, thì thầm bảo: "Sau này không được như vậy với con trai đâu."

"Như vậy là sao?" Cô hỏi.

"Không mặc đồ bên trong." Trình Diễm khàn giọng.

Mặt Lâm Đang ửng đỏ, cô ghé sát vào tai anh, thì thầm: "Em biết mà, mẹ em nói rồi, không được để người khác chạm vào chỗ riêng tư. Anh không chạm nên em thấy tin được."

Trình Diễm cười, khẽ véo má cô: "Em cũng thông minh đấy."

Đôi mắt Lâm Đang ánh lên vẻ tự hào.

"Nhưng nếu anh cố tình làm vậy để lừa em, chờ em tin tưởng rồi mới làm điều xấu thì sao?"

Lâm Đang mở to mắt, miệng há hốc, một lúc lâu không nói được gì, ngẩn người: "Anh sẽ làm vậy sao?"

Trình Diễm khẽ nghiêng người, ôm chặt cô: "Anh thì không, nhưng người khác có thể. Vì vậy đừng dễ tin người, dù ai đối tốt với em đến đâu, em cũng phải đề phòng. Trên đời này không có chuyện tốt nào là không có lý do."

"Vậy còn anh thì sao?" Cô hỏi.

"Anh cũng cần được lợi."

"Lợi gì?"

Trình Diễm nâng mặt cô lên, hôn nhẹ một cái: "Lợi này nè."

Cô cười, đẩy nhẹ anh: "Trình Diễm, anh làm cổ em nhột quá."

Trình Diễm chẳng nói lý lẽ: "Hôn nhiều là hết nhột thôi."

Mười phút sau, Lâm Đang nằm đỏ mặt trên giường, thở dốc, nhìn Trình Diễm đang ngồi bắt muỗi, lẩm bẩm: "Gạt người, vẫn còn nhột lắm."

Trình Diễm cười, quay đầu nhìn cô: "Có con muỗi nào cắn em không?"

"Hình như có một con." Cô giơ cánh tay lên, chỉ vào vết đỏ nhỏ trên da.

Anh nhẹ nhàng chạm vào vết muỗi đốt, đứng dậy lấy dầu chống muỗi, vừa xịt vừa hỏi: "Có hắc không?"

Lâm Đang ngồi dậy ôm lấy anh: "Không hắc."

Anh đặt chai xuống, ôm cô nằm xuống: "Ngủ đi, khuya rồi."

Lâm Đang nhắm mắt, nhưng lát sau lại hé mắt nhìn Trình Diễm, thấy anh cũng đang nhìn mình, cô vội nhắm lại, rồi lại lén mở ra.

"Đừng nhìn nữa, ngủ đi." Trình Diễm tắt đèn, che mắt cô lại.

Cô cười trộm, ôm chặt lấy anh, chân cũng quặp lên người anh, chẳng bao lâu đã chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau khi Lâm Đang tỉnh dậy đã là gần trưa, ánh nắng lên cao, cô bị nóng mà tỉnh giấc, mặt mũi ướt đẫm mồ hôi. Trình Diễm thấy cô ngồi dậy, liền nhanh chóng lấy quạt quạt cho cô.

"Mấy giờ rồi?" Cô vừa tỉnh dậy, giọng vẫn còn ngái ngủ.

"Hơn chín giờ rồi." Trình Diễm lấy ly nước trên bàn đưa đến miệng cô.

Cô uống một ngụm, rồi bò lên giường với lấy túi xách trên bàn, lôi điện thoại ra, lập tức tỉnh táo hẳn: Lâm Mặc gọi cho cô rất nhiều cuộc.

"Để em gọi lại cho anh trai." Cô giơ điện thoại lên, gọi lại.

Chỉ chưa đến một giây, đầu dây bên kia vang lên tiếng quát: "Lâm Đang, nửa tiếng nữa không về thì sau này đừng ra ngoài nữa!"

Lâm Đang hơi chột dạ, nhưng vẫn mạnh miệng: "Em lớn rồi, không được đến nhà bạn chơi sao?"

"Chơi ở nhà bạn nào thì trong lòng em là rõ nhất!"

Lâm Đang không nói được lời nào.

Đầu dây bên kia là tiếng Lâm Mặc càu nhàu: "Bà nghe thử xem, nếu không phải chột dạ thì sao nó im bặt như vậy?"

Lâm Đang biết anh ta đang nói chuyện với bà ngoại. Cô cúi đầu, khẽ nói: "Em về ngay đây."

Cô lặng lẽ đặt điện thoại xuống, thấy Trình Diễm đưa đến trước mặt một cái bàn chải. Cô ngước lên, anh đứng trước mặt cô, mỉm cười.

"Cái mới đó, anh vừa đi mua sáng nay, ra rửa mặt đi." Trình Diễm dắt tay cô bước tới, đưa cho cô bàn chải và cốc, "Quần áo khô rồi, anh để trên giường, lát thay rồi anh đưa em về."

Cô quay lại, vẫn cầm đồ trên tay, ôm chầm lấy anh.

2068 words
18.02.2025

Chương 81 : Đừng quên anh

Edit: Hann

"Xin lỗi, em không thể cùng anh đi ăn sáng hay đến phòng đàn được."

"Không sao đâu." Trình Diễm xoa đầu cô, hôn nhẹ lên đỉnh tóc, "Anh trai em nói nửa tiếng nữa phải về rồi, mau đi rửa mặt đi."

Lâm Đang im lặng quay người, rửa mặt xong, thay đồ, đứng đợi ở cửa.

Trình Diễm khóa cửa cẩn thận, nắm tay cô đi ra ngoài.

Chưa đi được mấy bước, cô đột nhiên dừng lại: "Hình như em quên mang bó hoa hồng."

Trình Diễm dẫn cô quay lại, nhét bó hoa hồng hồng đã hơi héo vào túi của cô, rồi bế cô lên xe đạp: "Được rồi, đi thôi."

Anh đạp xe từ con đường nhỏ ra đường lớn, đi về hướng nhà Lâm Đang, đến cổng phụ khu nhà cô trong vòng nửa tiếng, đưa cô xuống dưới nhà.

Họ đứng đối diện nhau, tay trong tay. Lâm Đang lên tiếng trước: "Em vào nhà đây."

Trình Diễm có linh cảm đây có thể là lần gặp cuối của họ, anh buông tay, nâng mặt cô lên và hôn sâu.

Lâm Đang vẫn chưa quen cách thở, động tác còn vụng về, nhưng cô vẫn vòng tay qua cổ anh, cố gắng đáp lại.

"Trình Diễm, em thấy hơi khó thở..." Lâm Đang khẽ đẩy anh ra.

Anh không ép, từ từ buông cô ra, ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm Mặc đang đứng ở cửa sổ phòng ngủ của Lâm Đang.

Lâm Đang cũng cảm nhận được ánh nhìn của anh, quay lại nhìn, chạm phải ánh mắt của Lâm Mặc.

Cô không nhìn rõ, nhưng có thể cảm nhận được sự giận dữ trong ánh mắt đó. Cô có chút sợ, nhưng lại có chút tự tin, cô không còn là học sinh cấp ba nữa, yêu đương đâu có vi phạm luật pháp hay quy tắc nào.

Cô nhẹ nhàng lắc cánh tay của Trình Diễm, khẽ nói: "Anh về trước đi, em lên nhà."

Trình Diễm cúi đầu hôn nhẹ lên má cô, nắm tay cô đi đến thang máy, bấm nút tầng ba rồi bước ra ngoài: "Khi nào em đi, nhớ nói với anh một tiếng, anh tiễn em."

"Dạ." Cô gật đầu, nhìn cửa thang máy từ từ khép lại, chàng trai trước mặt dần biến mất.

Thang máy lên đến tầng ba, cô bước ra, rẽ vào thì thấy Lâm Mặc đang đứng chờ ở nhà.

Cô không nói gì, tự mình vào nhà thay giày, rồi đi về phòng.

Đi ngang qua Lâm Mặc, cô bị anh ta nắm tay kéo lại: "Lâm Đang, em dám đi ngủ qua đêm với con trai, em còn biết xấu hổ không?"

Mắt Lâm Đang đỏ lên: "Anh ấy là bạn trai của em, em qua đêm với anh ấy thì có gì sai? Anh dựa vào đâu mà nói em không biết xấu hổ?"

"Bạn trai? Em mới bao nhiêu tuổi? Em hiểu gì về bạn trai?" Lâm Mặc kéo cô ra ngoài, "Đi với anh đến bệnh viện."

Cô cố vùng ra: "Em tốt nghiệp rồi, em là người trưởng thành rồi, em muốn yêu đương thì yêu đương, anh có quyền gì cấm em? Buông em ra! Em không đi bệnh viện!"

Lâm Mặc thả cô ra, bực tức nói: "Em biết mình đang làm gì không? Em có chịu trách nhiệm được cho hành động của mình không? Đừng để sau này bị lừa, rồi quay về khóc lóc với gia đình."

"Dù em có bị lừa thì đó cũng là do em tự nguyện, em sẽ không khóc với mọi người, cũng không cần anh quản!" Lâm Đang quay người chạy vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Lâm Mặc kéo bà ngoại vừa bước ra khỏi phòng để phân bua: "Bà nhìn đi, nó mới bao nhiêu tuổi mà dám làm những chuyện như vậy, sau này không phải sẽ lộng hành sao?"

Bà ngoại nói: "Lâm Mặc, con nói vậy có hơi quá rồi."

"Được rồi, được rồi! Vậy con không quản nó nữa, cứ để nó theo thằng nhóc đó, đừng có về nhà nữa! Con muốn xem hai đứa nó sống thế nào!" Lâm Mặc cởi giày, ngồi lại xuống ghế sô pha.

Bà ngoại lườm anh ta một cái, đi đến gõ cửa phòng Lâm Đang, khẽ hỏi: "Đang Đang, bà vào được không?"

Cửa khẽ kêu một tiếng, bà ngoại mở cửa, nhìn thấy cái chăn phồng lên thành một cục, bà đi vào, ngồi bên giường, nhẹ nhàng nói: "Đang Đang, tối qua con ở nhà cậu bạn đó qua đêm phải không?"

Lâm Đang rầu rĩ đáp: "Dạ."

Bà ngoại im lặng một lúc, rồi thở dài nói: "Con lớn rồi, có thể tự do lựa chọn người yêu, nhưng con gái phải biết tự trọng, con với cậu ấy..."

"Yêu nhau thì không được hôn nhau sao?" Cô chui ra khỏi chăn, đầu tóc bù xù, nhìn bà ngoại, "Con chỉ hôn anh ấy thôi, chẳng lẽ vậy là không biết tự trọng, không biết xấu hổ sao?"

"Không phải, không phải." Bà ngoại vội vã giải thích, như trút được gánh nặng trong lòng, "Là do chúng ta nói nặng lời quá, hai đứa con có thể làm những việc mà người yêu làm, nhưng nhất định phải có biện pháp bảo vệ."

Lâm Đang không hiểu lắm, cô cũng không muốn thảo luận chuyện này với người nhà, cô biết họ không thích Trình Diễm. Cô đáp: "Con biết rồi."

"Được rồi, chuẩn bị đồ đi, anh con đã đặt vé máy bay, ngày mai hai đứa bay."

Lâm Đang bỗng không còn giận nữa, lần này về Anh, bà ngoại không đi cùng cô. Cô từ từ ngồi dậy, cúi đầu xin lỗi: "Bà ơi, con xin lỗi, con không nên to tiếng với bà."

Bà vỗ nhẹ vai cô: "Bà cũng không nên tùy tiện phán xét rằng con không biết tự trọng."

Có rất nhiều điều, nhiều kiến thức về cơ thể, bà không biết phải nói với cô thế nào để cô hiểu, cũng không nên áp đặt suy nghĩ của mình lên cô.

Hai bà cháu hòa giải với nhau, Lâm Đang đứng dậy thu dọn đồ đạc, còn bà ngoại trở về phòng đọc báo, chỉ còn lại Lâm Mặc ngồi một mình trên ghế sô pha, vẫn giận dữ.

Anh ta đứng lên, đứng trước cửa phòng Lâm Đang, nhìn cô thu dọn đồ, chỉ trỏ: "Cái thứ rác rưởi gì thế mà cũng đem lên máy bay?"

Lâm Đang ôm chiếc máy bay mô hình cũ kỹ, không nói lời nào.

Ánh sáng chiếu qua, Lâm Mặc nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay cô, anh ta mỉa mai: "Đeo cái thứ rẻ tiền gì thế, đây là quà của bạn trai em à?"

Lâm Đang bực tức: "Anh chẳng hiểu gì cả! Đây là thứ tốt nhất mà anh ấy có thể tặng rồi!"

Lâm Mặc không quan tâm: "Mẹ tốn bao nhiêu tiền cho em mỗi năm, cả nhà đều chiều chuộng em, kết quả em lại coi trọng thằng nhóc đó hơn à?"

"Là anh không bằng anh ấy, mẹ rất tốt, bà ngoại rất tốt, ba cũng tốt, họ đều quan trọng như anh ấy trong lòng em, chỉ có anh là không quan trọng chút nào!"

Lâm Mặc bị câu nói đó làm tổn thương, đứng ngẩn ngơ một lúc lâu, rồi quay vào phòng mình.

Lâm Đang không để ý đến anh ta, tiếp tục thu dọn đồ đạc, chiếc mô hình máy bay cũ, hoa ngọc lan kẹp trong từ điển, và cả bó hoa hồng, cô đều mang theo.

Còn những con cá trong bể, đáng lẽ cô nên giao lại cho Trình Diễm, nhưng thời gian không cho phép, cô chỉ có thể thả chúng xuống ao nhỏ dưới khu nhà.

Sáng hôm sau, cô cùng gia đình lên xe đến sân bay, ở cổng sân bay, cô nhìn thấy Trình Diễm.

Anh mặc bộ đồng phục xanh trắng, trên ba lô vẫn còn treo chiếc chuông nhỏ.
Chính tiếng chuông đó đã khiến Lâm Đang nhận ra anh ngay lập tức.
Cô khoác ba lô, chạy đến chỗ anh: "Trình Diễm!"
Mọi người xung quanh đều quay đầu nhìn, Trình Diễm cũng quay lại.
Anh nhanh chóng tiến tới, ôm cô vào lòng.

"Lâm Đang, em có muốn lấy hành lý của mình không?!" Lâm Mặc tức giận đến xanh mặt.
"Anh vào trước đi, chờ em ở sảnh, em sẽ vào sau." Cô dặn dò, quay lại, mới nhớ ra cầm gậy dò đường, dò đường trên mặt đất.
Với dáng vẻ đó, cô không thể tự mình mang hành lý được, Lâm Mặc giành lấy vali từ tay cô rồi lặng lẽ đi vào, cô và bà ngoại theo sau.

Vào đến sảnh sân bay, Lâm Đang chào bà ngoại rồi tiến về phía Trình Diễm.

Trình Diễm đã nhìn cô từ xa, thấy cô bước tới thì lập tức chạy vội đến ôm chặt lấy cô.

"Anh trai em còn phải làm thủ tục, mình vẫn có thể ngồi lại một chút." Cô kéo anh ngồi xuống hàng ghế chờ, rồi nhẹ nhàng nói, "Em đã thả những con cá anh tặng em rồi."

"Ừ." Trình Diễm chăm chú nhìn cô.

Cô tiếp tục luyên thuyên: "Mô hình máy bay và bó hoa anh tặng em, em đều mang theo hết. Sau này nhớ anh, em sẽ lấy ra ngắm."

"Ừ."

"Em nghe thấy hình như bên kia có tiếng đàn, mình qua xem thử nhé." Cô nghển cổ nhìn về phía trước, không thấy gì cả, liền kéo Trình Diễm đi tới tận cuối sảnh và thấy một chiếc đàn piano đặt ở đó.

Cô mỉm cười: "Em sẽ hỏi cô bảo vệ xem có được đàn không."

Trình Diễm nhanh chóng chạy tới rồi quay lại: "Được đàn mà."

Lâm Đang kéo anh ngồi xuống trước cây đàn, đặt tay lên phím, nghiêng đầu hỏi: "Anh muốn nghe bài gì?"

Anh đáp: "Bài đó đi."

Lâm Đang biết ngay anh đang nói đến bài nào. Cô bắt đầu dò dẫm tìm đúng vị trí phím và bắt đầu chơi.

Đó là bài hát mà cả hai đã từng nghe trong phòng máy tính và từng hát chung ở phòng đàn, một bài có nhịp điệu mạnh mẽ và hơi vui tươi.

Nhưng không hiểu vì sao, khi nghe cô đàn, nước mắt Trình Diễm cứ thế trào ra không ngừng.

Ba phút sau, khi tiếng nhạc dừng lại, Lâm Đang dắt Trình Diễm rời khỏi chiếc đàn, tiến về phía khu vực kiểm tra an ninh.

Đi qua một góc quẹo, đến bên một cửa hàng đã đóng cửa, Trình Diễm dừng chân lại.

Lâm Đang quay người, nhìn anh: "Sao thế?"

Anh kéo cô vào lòng, ôm chặt, đầu tựa lên vai cô, giọng nghẹn ngào: "Anh sẽ sớm đến đón em, đừng chơi với ai khác, đừng thích ai khác, đợi anh nhé."

"Em sẽ đợi anh, bao lâu cũng được, em nhất định sẽ đợi anh." Lâm Đang ôm chặt lại.

"Đang Đang..." Anh nâng mặt cô lên, đặt môi mình lên môi cô, "Anh yêu em."

Lâm Đang muốn đáp lại, nhưng môi đã bị anh chặn lại. Trình Diễm hôn mãnh liệt đến mức kỹ năng đổi hơi mà cô vừa học được cũng chẳng còn tác dụng, cô cảm thấy mình không thở nổi.

"Trình Diễm, em không thở nổi, anh dạy em đi." Cô vừa đẩy anh vừa hỏi.

Trình Diễm vừa cười vừa khóc, nước mắt bắn lên cả mặt cô. Anh nghẹn ngào chỉ dẫn: "Thế này này... thở bằng mũi, hiểu không?"

Cô nếm được vị mặn chát từ nước mắt anh, cay cay và đắng đắng, cô nói: "Em vẫn chưa rành lắm, sau này anh dạy thêm vài lần nữa nhé."

Không thể kìm nén được nữa, Trình Diễm ôm cô khóc nức nở: "Đừng quên anh, đừng quên anh... Đang Đang, đừng quên anh..."

Lâm Đang cũng ôm anh thật chặt, nghẹn ngào: "Em sẽ không bao giờ quên anh..."

Xung quanh, những hành khách qua lại, có người bước nhanh hơn, có người chậm lại nhìn.

Lâm Đang nhẹ nhàng vỗ vào lưng cậu thiếu niên đang cúi gập vì nước mắt, khẽ nói: "Trình Diễm, em phải đi rồi."

"Ừ." Trình Diễm từ từ buông tay, không lau nước mắt, cúi đầu, mái tóc rủ che khuất đôi mắt. Anh nắm tay cô, bước từng bước chậm rãi, cuối cùng cũng giao cô lại cho Lâm Mặc.

Anh đứng ngoài hàng rào ngăn, nhìn Lâm Đang qua cổng an ninh, dần dần khuất xa.

Đợi thật lâu sau, có nhân viên an ninh đến hỏi sao anh lại đứng khóc một mình ở đây, có phải cãi nhau với bố mẹ không. Anh lắc đầu rồi bước chậm chạp rời khỏi sân bay.

Bốn phía, gió nóng phả vào, làm phồng lên chiếc áo đồng phục. Anh cảm nhận được vật gì đó trong túi quần.

Anh thò tay vào túi, lấy ra một phong bì với hình nhân vật hoạt hình.

Bên ngoài phong bì được vẽ nguệch ngoạc bằng bút màu nước: "Trình Diễm, sắp đến mùa đông rồi, nhớ mua kem dưỡng tay bôi vào, đừng để bị tê cóng nữa nhé."

Bên trong phong bì, có ba nghìn năm trăm hai mươi tám tệ.

2267 words
19.02.2025

Chương 82 : Nhưng anh từng có được

Edit: Hann

Trình Diễm đã liên tục làm ca đêm suốt mấy ngày, ngày đêm đảo lộn, ban ngày thì ngủ đến tối rồi lại dậy đi phân loại hàng.

Trên giường của anh vẫn còn để hai bộ quần áo Lâm Đang từng mặc qua, anh không nỡ giặt, vì trên đó vẫn còn vương vấn mùi hương của cô.

Mấy bác cùng làm với anh tưởng anh thi không tốt, vừa tốt nghiệp đã phải ra ngoài làm việc, nên thường xuyên an ủi anh, nhưng anh không nói gì, chỉ thích ở một mình.

Vốn dĩ anh đã không thích nói chuyện, cũng chẳng ưa những chỗ đông người, từ khi Lâm Đang đến, anh mới dần mở lời. Giờ cô rời đi, anh chẳng còn lý do gì để trò chuyện với ai nữa.

Chiếc vòng tay ấy dường như đã hỏng, anh bấm mãi mà không thấy phản hồi, nếu không phải thỉnh thoảng Lâm Đang nhắn tin cho anh, có lẽ anh đã

nghĩ rằng cô vứt bỏ nó rồi.

Nhưng số lần cô nhắn tin cho anh cũng không nhiều, gọi điện lại càng ít. Anh chỉ biết là cô đang chuẩn bị thi IELTS, gia đình cô muốn cô đăng ký vào chương trình hòa nhập toàn diện của một trường đại học nước ngoài.

Anh rất nhớ cô, chỉ có thể lao vào làm việc, đến khi mệt mỏi, nhắm mắt ngủ ngay lập tức thì đầu óc mới bớt suy nghĩ.

Điểm thi đại học có rồi, điểm của anh bị ẩn đi, không thể xem chính xác được, thầy cô trong trường thì đều chúc mừng, đưa ra gợi ý chọn ngành cho anh.

Anh đã từng vui một thoáng, nhưng khi tin nhắn gửi đi rất lâu mà chẳng nhận được hồi đáp, niềm vui ấy cũng chẳng còn nữa.

Tối đến, cô gọi điện qua, anh mới thấy lòng nhẹ nhõm trở lại.

Anh nhìn thấy nụ cười của cô, nghe cô khen ngợi mình, anh lẽ ra phải vui, nhưng anh lại chỉ muốn khóc, hóa ra anh không mạnh mẽ như mình vẫn tưởng.

Các bạn trong lớp tổ chức buổi họp lớp, anh không đi, Lâm Đang cũng không. Những người bạn thích hóng chuyện đều hiểu ngay.

Có người tranh cãi bàn tán về chuyện này một hồi lâu, cuối cùng chỉ tổng kết lại bằng hai chữ "đáng tiếc", rồi chuyện này cũng nhanh chóng bị quên lãng, chỉ đôi khi lúc rảnh rỗi mới được lôi ra kể lại cho vui.

Điểm thi, nguyện vọng, giấy báo trúng tuyển, mọi thứ đã xong xuôi, anh tìm một công việc hè mới, làm gia sư.

Tính anh vốn không phải là dễ chịu, cũng chẳng thích giao tiếp với ai, nhưng để có thể kiếm được nhiều tiền hơn, anh vẫn nhận dạy cho mấy học sinh.

Đến khi nhập học, số tiền anh kiếm được đã đủ để mua vé máy bay khứ hồi.

Anh nóng lòng muốn đi Anh, nhưng khi bị từ chối visa, anh mới nhận ra mọi chuyện không đơn giản như mình nghĩ. Anh vừa khóc vừa gọi video cho Lâm Đang, nói visa bị từ chối, giờ không thể đi được nữa. Lâm Đang cười an ủi anh, bảo anh đừng lo lắng.

Nhưng đã lâu rồi họ không gặp nhau, nghe cô thỉnh thoảng kể về cuộc sống của cô, lòng anh lúc nào cũng thấp thỏm không yên.

Anh mang theo hành lý rời khỏi Kinh Lăng, đến một thành phố lớn hơn, bắt đầu cuộc sống mới.

Môi trường mới chẳng thể làm anh phấn chấn lên, vốn dĩ anh không thích giao lưu với người khác, tất cả những điều mới mẻ đối với anh đều trở nên vô nghĩa.

Anh vẫn tiếp tục vừa học vừa làm, cho đến khi biết trường có chương trình trao đổi đi Anh, anh đặt hết tâm huyết vào việc nộp đơn.

Đáng tiếc là thế giới này quá lớn, người giỏi hơn anh quá nhiều. Vì không có giải thưởng nào để làm nổi bật bản thân, anh đã bị loại ngay từ vòng sơ tuyển.

Anh vẫn nhớ rất rõ khi anh nói với Lâm Đang rằng mình muốn nộp đơn trao đổi đi Anh, cô đã vui mừng, còn bảo sẽ đến đón anh, cho anh ở nhà cô; anh cũng nhớ rõ lúc anh nói mình bị loại, ánh mắt Lâm Đang thoáng chút thất vọng.

Anh không bỏ cuộc, tiếp tục nộp đơn, nhưng lần nào hy vọng cũng chỉ dẫn đến thất vọng lớn hơn.

Cuộc gọi của họ từ mỗi tuần một lần, rồi mỗi nửa tháng một lần, cho đến một tháng một lần. Họ không còn gì để nói với nhau, ngay cả khi cuộc gọi được kết nối, cũng chẳng biết phải nói gì. Sự hào hứng trên gương mặt Lâm Đang đã biến mất, nghe anh nói năm nay cũng không thể đi, cô chỉ tỏ ra thờ ơ.

Ban đầu cô còn chủ động kể anh nghe cô đang làm gì, nhưng sau này anh không hỏi thì cô cũng không nói, thậm chí khi anh hỏi, cô cũng không trả

lời, anh chẳng biết gần đây cô đã làm gì, gặp những ai.

Anh vẫn tiếp tục nộp đơn xin chương trình trao đổi, anh thay đổi rất nhiều, học cách chủ động giao tiếp, xây dựng quan hệ với giảng viên, hòa đồng với bạn bè, tham gia vào các cuộc thi lớn nhỏ, có tên trong các giải thưởng.

Cuối cùng vào năm ba đại học, trong lần nộp đơn cuối cùng cho chương trình trao đổi đi Anh, anh đã được chấp nhận.

Khoảnh khắc nhận được tin nhắn thông báo, anh bật khóc, bạn cùng phòng tưởng anh trúng giải lớn, đến khi nghe anh nói mình đã được nhận vào chương trình trao đổi, họ mới nhận ra.

Ai cũng biết Trình Diễm có bạn gái ở Anh, đã lâu không về. Chiếc nhẫn anh đeo ở ngón giữa chính là chiếc nhẫn đôi với bạn gái anh.

Có người từng hỏi, chẳng lẽ anh không đi thì bạn gái anh không thể về sao?

Anh chỉ đáp: "Cô ấy bị vấn đề về thị lực, không thể đi xa một mình."

Không ai nhắc lại chuyện này nữa.

Lần nộp đơn này anh không nói cho Lâm Đang biết, đến khi có kết quả, anh mới gọi điện chia sẻ tin vui, nhưng phải hai ngày sau mới nhận được hồi âm, chỉ lạnh lùng một câu: "Được rồi."

Chưa bao giờ anh cảm thấy tuyệt vọng như lúc này, khiến anh nhớ lại cảm giác lạnh lẽo khi bước vào dòng nước hồ trong đêm đông năm lớp mười một.
Gần như ngay khi nhận tin nhắn, anh lập tức gọi điện, chuông điện thoại sắp kêu hết mới có người bắt máy, anh nhắc lại: "Anh đã được nhận vào chương trình trao đổi, kỳ sau anh có thể qua."
Giọng bên kia không có chút cảm xúc: "Được, em có cần đến đón anh không?"

Cần hay không? Trước đây chưa bao giờ có lựa chọn này, cô lúc nào cũng hồ hởi nói muốn đến đón anh.

Anh cố tình để lộ giọng nghẹn ngào: "Em đến đón anh được không?"

Nhưng bên kia như không nghe thấy: "Ừ, nếu rảnh thì em sẽ đến."

Trình Diễm đứng trước cửa sổ hành lang ký túc xá khóc, anh hỏi: "Em còn thích anh không?"

Đầu dây bên kia im lặng, anh nghe thấy tiếng ai đó đang xách nước, nói cười ngoài hành lang, rất lâu sau, bên kia chỉ khẽ đáp một tiếng "Ừm."

Anh nghẹn ngào: "Lần này nhất định anh sẽ đến."

"Được, em biết rồi, em còn có việc, tạm biệt."

Chỉ còn lại tiếng tút tút của cuộc gọi bị ngắt, đêm hôm đó anh thức trắng cả đêm.

Ngày tháng trôi qua trong sự chờ mong xen lẫn nỗi lo lắng.

Kỳ nghỉ đông, Trình Diễm không về Cảnh Lăng, anh ở lại trường tiếp tục làm thêm. Bây giờ anh đã có thể tìm được những công việc thực tập liên quan đến chuyên ngành của mình, dù lương không cao nhưng lại có ích cho việc tìm việc sau này. Để tiết kiệm tiền, ngoài giờ thực tập anh còn nhận thêm việc gia sư.

Từ khi vào đại học, anh chưa từng quay lại Kinh Lăng, một phần vì muốn kiếm tiền, phần khác là vì anh không dám về.

Kinh Lăng chứa quá nhiều kỷ niệm về anh và Lâm Đang, mỗi lần nghĩ đến những cảnh tượng đó, lòng anh lại cảm thấy đau nhói.

Lúc trước khi nghe thầy cô bàn về những mối tình học trò chóng tàn, anh vẫn còn chút hy vọng mong manh, nghĩ rằng mình sẽ là ngoại lệ may mắn. Nhưng bây giờ, anh chỉ thấy mình cũng chỉ là một trong những người bình thường, chẳng có gì đặc biệt cả.

Tết qua đi, kỳ học mới bắt đầu, chuyện trao đổi sinh viên cũng được chuẩn bị rầm rộ. Không cần đợi nhà trường nhắc nhở, anh đã chuẩn bị sẵn sàng hồ sơ, ngay khi có thông báo, anh lập tức nộp.

Khi mọi thủ tục đã hoàn tất, lúc vé máy bay đến tay anh, anh nhắn tin cho Lâm Đang, lần này cuối cùng cũng nhận được một câu: "Em sẽ đến đón anh."

Anh đứng ở cửa nhà vệ sinh, nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại mà cười ngốc nghếch.

Một cậu bạn đi cùng đưa cho anh một điếu thuốc, hỏi: "Cười gì thế?"

Anh xua tay từ chối điếu thuốc: "Không có gì, tôi đi kiểm tra an ninh trước đây."

Anh tiến thẳng đến chỗ giảng viên hướng dẫn, nói thẳng: "Thầy ơi, khi đến sân bay, em có thể tách đoàn để gặp bạn của em không ạ?"

Thầy liếc nhìn anh, không nói gì, một sinh viên quen biết với anh đứng bên cạnh lên tiếng: "Là bạn gái đúng không?"

"Đúng vậy." Anh đáp.

Thái độ của thầy thay đổi ngay lập tức: "Vậy được, đi đi, sáng hôm sau nhớ có mặt đúng giờ."

Anh liên tục cảm ơn, qua cửa an ninh, cùng các bạn lên máy bay.

Khi máy bay cất cánh, anh ngủ thiếp đi, mơ một giấc mơ thật dài, thấy mình và Lâm Đang cùng chơi đàn trên thảm cỏ, xung quanh có tiếng chim hót, khung cảnh rất yên bình.

Nhưng rồi bỗng nhiên, cỏ xung quanh bắt đầu mọc um tùm, anh cầm dao liên tục cắt cỏ. Khi cỏ trở lại yên tĩnh, mọi thứ đều biến mất, không có đàn, cũng không có Lâm Đang.

Anh tỉnh dậy, nước mắt giàn giụa, nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ.

Năm lớp mười, khi nhìn thấy Lâm Đang đứng cạnh Lý Hòe An, anh đã từng kiêu ngạo nghĩ rằng, thành tích của mình hơn Lý Hòe An, anh sẽ khiến mọi người phải ngạc nhiên, anh sẽ đi một con đường sáng hơn tất cả bọn họ.

Nhưng hiện thực liên tục dập tắt sự tự cao của anh, giữa anh và Lâm Đang tồn tại một khoảng cách mà một bài thi điểm tuyệt đối cũng không thể lấp đầy. Dù anh có học đến mức thuộc lòng từng chữ, thi đậu trường tốt nhất, thì cũng không có cách nào khiến gia đình Lâm Đang hài lòng.

Thi đậu trường tốt nhất thì sao chứ? Vẫn không thể ở bên người mình yêu.

Đó là suy nghĩ của Trình Diễm năm lớp mười một, và nó gần như đang nhấn chìm Trình Diễm của hiện tại.

Thậm chí anh còn cảm thấy buồn hơn trước.

Nếu chưa từng có được, có lẽ sau này anh còn có thể dửng dưng mà nói: "Đáng tiếc thật, cô gái ấy không biết nhìn người, bỏ lỡ mất tôi rồi."

Nhưng anh đã từng có được, đã từng dùng hết sức để theo đuổi, nếu vẫn không thể giữ lại, anh không biết phải dùng từ gì để miêu tả cái kết của mối tình này, có lẽ chính anh sẽ là cái kết ấy.

Anh nhẹ nhàng chạm vào chiếc vòng tay đã hỏng từ lâu, tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, anh hy vọng lần mở mắt tiếp theo có thể nhìn thấy Lâm Đang.

2108 words
19.02.2025

Chương 83 : Về với anh

Edit: Hann

Sáng sớm cuối tuần, Lâm Đang thay quần áo, gọi tài xế, xách túi chuẩn bị ra ngoài.

Lâm Mặc lười biếng tựa người vào lan can cầu thang, trêu chọc: "Em định đi đâu thế? Đừng nói là lại lén lấy chứng minh thư rồi quay về nước đấy nhé?"

"Không cần anh lo." Lâm Đang không muốn nói chuyện với anh ta.

Nhưng Lâm Mặc không chịu bỏ qua, bước xuống cầu thang, chắn ngay trước cửa, không để cô đi: "Anh đã nói bao nhiêu lần rồi, mối quan hệ nam nữ chẳng có gì to tát cả, bao nhiêu người đang yêu mà vẫn ngoại tình, đó không phải là chuyện bình thường sao? Khi nào em mới học cách đối diện với bản chất con người?"

Lâm Đang không muốn nghe những lời đó, nghe rồi cô sẽ không kiềm được mà nghĩ lung tung.

Cô thực sự luôn nghĩ rằng, khi đã có danh phận bạn trai bạn gái, tình cảm của họ sẽ được bảo đảm, vì thế lần đầu nghe Lâm Mặc nói những lời này, cô suýt nữa đã bật khóc.

Lâm Mặc luôn bảo cô đừng hy vọng quá nhiều, nếu không sau này cô sẽ càng thất vọng hơn.

Mọi chuyện cũng diễn ra đúng như lời Lâm Mặc, Trình Diễm hết lần này đến lần khác nói sẽ đến, hết lần này đến lần khác thất hẹn.

Vài lần đầu, cô vẫn còn kể với Lâm Mặc rằng Trình Diễm sắp đến đón cô, nhưng giờ đây cô không nói gì nữa. Cô không muốn sau khi thất vọng lại phải chịu thêm lời mỉa mai của Lâm Mặc.

"Anh tránh ra." Giọng cô lạnh lùng.

Lâm Mặc đã kiểm tra từ sáng, chứng minh thư không bị mất, biết cô không lén lấy. Anh ta lùi một bước, dặn dò: "Về sớm nhé, đừng ở ngoài qua đêm."

Lâm Đang không nói gì, nhanh chân bước ra ngoài.

Chuyến bay của Trình Diễm không đến sớm như vậy, nhưng cô muốn đi sớm để đón anh. Cô đứng chờ ở sân bay, nhiều lần suýt không kiềm được mà nhắn tin cho Trình Diễm, nhưng cuối cùng vẫn buông điện thoại xuống.

Cô không muốn lại cảm thấy thất vọng, thậm chí cô có chút muốn quay về ngay bây giờ, coi như mình chưa từng đến.

Loa phát thanh của sân bay bắt đầu thông báo, chuyến bay của Trình Diễm sắp hạ cánh.

Cô đứng dậy, tiến về phía trước, chạy đến gần quầy dịch vụ, rồi lại lùi về vài bước, đứng ở góc khuất. Thị lực của cô đã tốt hơn một chút, dù vẫn còn mờ nhưng cô có thể phân biệt rõ hình dáng người.

Đứng trong góc rất lâu, cô không tìm thấy bóng dáng quen thuộc nào trong dòng người liên tục đổ ra. Nỗi thất vọng dâng tràn trong lòng, chiếc túi đeo trên vai trượt xuống tay, cô lặng lẽ quay người, bước ra ngoài.

Chưa đi được bao xa, điện thoại cô đột nhiên reo lên, là nhạc chuông riêng mà cô đã cài từ năm lớp 11.

Cô nhìn màn hình điện thoại một lúc, không nhận cuộc gọi, thậm chí còn muốn ngắt máy.

"Tại sao không nghe điện thoại?"

Giọng nói quen thuộc mà lạ lẫm vang lên từ phía sau. Cô từ từ quay lại, nhìn thấy nốt ruồi quen thuộc. Nhưng không có tiếng chuông gió quen thuộc, cũng không có mùi chanh quen thuộc, cảm giác xa lạ khiến cô lùi lại một bước.

Trình Diễm thấy hành động của cô, nhưng cũng thấy chiếc nhẫn trên tay cô. Cơn đau nhói lan khắp ngực anh, nhưng anh vẫn như trước, đưa tay ra muốn nắm lấy tay cô.

Cô tránh đi.

Không khí trở nên ngột ngạt, ngay cả Lâm Đang cũng không hiểu tại sao mình lại tránh. Có lẽ vì thất vọng, có lẽ vì cảm giác xa lạ, hoặc có lẽ vì giận dỗi, đó là một cảm xúc phức tạp, khiến cô tê dại, ngay cả nhịp tim cũng trở nên yếu ớt.

"Xe đang đợi bên ngoài, anh muốn đi đâu? Em có thể đưa anh đi." Cô cúi đầu, mái tóc ngắn ngang tai buông xõa bên má.

Cách ăn mặc của cô đã trưởng thành hơn rất nhiều, không còn những chi tiết trang trí dễ thương, balo cũng được thay bằng túi đeo chéo, gương mặt tròn trịa giờ đã gầy đi, cả ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng hơn nhiều.

Trình Diễm rất muốn ôm cô, muốn hôn cô, nhưng khi anh đưa tay ra chỉ để chạm vào má cô, cô lại tránh đi.

Bàn tay anh cứng đờ giữa không trung rất lâu, run rẩy thu lại, không biết phải đặt vào đâu. Anh nghẹn ngào: "Không còn thích anh nữa sao?"

Lâm Đang không nói gì, chỉ cúi đầu.

Thời gian như dừng lại, cuối cùng, cô lảng tránh: "Để em đưa anh đi."

Nói xong, cô không chút do dự quay người bước về phía trước.

Trình Diễm đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn bóng lưng cô ngày càng xa. Anh không kìm được, chạy lên phía trước, nắm lấy cổ tay cô: "Tại sao không trả lời anh?"

Không phải chất vấn, giọng nói dịu dàng, có chút tủi thân.

Lâm Đang không dám nhìn anh: "Em không biết."

Lòng anh chùng xuống, cả lồng ngực như bị đóng băng, tê tái, rất lâu không thể hồi phục. Anh hỏi: "Em có người khác rồi à?"

Lâm Đang lắc đầu.

Anh thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "Vậy anh có thể nắm tay em không?"

Cô không từ chối, cũng không đồng ý.

Sau một hồi im lặng, anh nói: "Đi thôi."

Lâm Đang chậm rãi đi về phía lối ra của sân bay, lên xe, ngồi cách anh rất xa, hỏi: "Anh muốn đi đâu?"

Anh khẽ nhếch môi: "Trước đây em nói đợi anh đến, sẽ đưa anh về nhà em mà."

"Được..." Lâm Đang nói với tài xế, xe chầm chậm lăn bánh. Cô lại hỏi: "Anh có việc bận không?"

Trình Diễm ngẩng đầu, nhắm mắt lại, nước mắt lăn dài trên má: "Em không muốn gặp anh đến thế sao?"

Lâm Đang không biết trả lời thế nào, chỉ nghẹn ngào nói một chữ: "Không."

Không ai nói thêm gì nữa, trong xe yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng thút thít khẽ, là Trình Diễm đang khóc.

Lâm Đang không biết mình bị làm sao, đối mặt với tiếng khóc này, cô không có chút cảm giác nào, như thể mọi thứ chẳng liên quan gì đến cô.

Xe đến nhà Lâm Đang, cô mở cửa, bảo Trình Diễm vào trước, rồi quay lại đóng cửa. Lúc này, Trình Diễm đột nhiên từ phía sau ôm chặt lấy cô.

Cảm giác này có chút xa lạ, khiến cô toàn thân căng thẳng.

Trình Diễm cảm nhận được, nhưng anh không buông tay, còn từ từ dựa vào vai cô, nhẹ giọng nói: "Đang Đang, anh nhớ em lắm, em có nhớ anh không?"

Cô vẫn không nói gì.

"Đang Đang, em còn thích anh không?" Trình Diễm hôn lên má, hôn lên cổ cô, đôi môi lướt nhẹ trên gáy cô, "Không thích anh cũng không sao, anh thích em. Anh sẽ đưa em về, sẽ làm em nhớ lại cảm giác thích anh."

Cổ là nơi nhạy cảm của cô, chỉ cần chạm nhẹ đã khiến cô không kìm được mà run lên, huống hồ từng nụ hôn cứ nối tiếp nhau. Cô lập tức rơi nước mắt: "Anh đừng như vậy..."

Trình Diễm cũng khóc, nhưng anh không dừng lại: "Nhớ chưa? Trước đây anh cũng hôn em như thế. Em nói anh nghe, mấy năm nay, có ai hôn em như thế này chưa?"

"Không có, anh buông em ra đi." Lâm Đang gỡ tay anh, nhưng không cách nào gỡ được. Trái tim bình thản của cô bắt đầu đập mạnh, mọi cảm xúc ùa về, cô khóc lóc đập tay anh: "Trình Diễm! Anh buông em ra! Buông ra!"

Giọng điệu này cuối cùng cũng giống như trước kia. Trình Diễm không làm khó cô nữa, nhưng vẫn ôm chặt: "Đang Đang, về với anh được không?"

"Không, em không muốn về nữa."

Trình Diễm như ngừng thở, nhưng khi nhìn thấy khóe môi cô mím lại, anh bỗng hiểu ra điều gì đó.

Anh buông tay, kéo cô ngồi xuống ghế sofa, cúi đầu hôn lên môi cô, vừa hôn vừa giải thích: "Xin lỗi, là anh không tốt, lâu như vậy mới đến."

Cô kháng cự, anh giữ chặt tay cô, tiếp tục giải thích: "Trong trường có quá nhiều người giỏi, là anh quá ngốc, mãi không xin được suất đến đây, là anh vô dụng, em tha thứ cho anh được không?"

Người trước mặt vẫn khóc, nhưng không phản kháng nữa, hàm răng chặt cũng dần thả lỏng.

Anh nhân cơ hội đó tiến vào, chiếm lấy hơi thở của cô.

Lâm Đang không thở được nữa, khẽ đẩy anh ra, khóc như trước: "Trình Diễm, Trình Diễm, em không thở được..."

Trình Diễm cười trong nước mắt, buông cô ra, nâng mặt cô lên, kiên nhẫn hướng dẫn: "Thế này... rồi thế này... em thử xem."

Gương mặt đỏ ửng của cô dần nhạt đi, tay nắm lấy áo khoác của anh, ngượng ngùng đáp lại anh.

Tay của Trình Diễm không biết từ lúc nào đã rời khỏi mặt cô, luồn vào áo len của cô, chạm vào nút áo kim loại ở phía sau.

Một tiếng "tách" vang lên, sự ràng buộc phía trước được tháo ra, Lâm Đang bừng tỉnh, lại đẩy anh ra: "Anh làm gì vậy?"

Anh không trả lời, bàn tay lớn vuốt lên người cô.

Lâm Đang lại căng cứng, cố gắng đẩy anh ra: "Trình Diễm, anh đừng như thế!"

Nếu Trình Diễm không muốn buông, cô không thể đẩy nổi anh. Cô nằm trên ghế sofa, mặt trắng bệch, nước mắt liên tục chảy xuống, ánh mắt bàng

hoàng và sợ hãi.

Trình Diễm cảm thấy hài lòng đôi chút, anh buông cô ra, đỡ cô ngồi dậy, cài lại nút áo vừa tháo.

"Đang Đang, về nhà với anh." Anh ôm cô, hôn nhẹ lên mặt cô.

Cô trốn vào ngực anh, khóc: "Sao lại chạm vào chỗ đó của em, lạ lắm..."

Anh dỗ dành: "Em quên rồi sao? Anh đã nói còn nhiều điều nữa, đợi anh đến đón em rồi sẽ nói cho em biết. Sau này không chỉ chạm vào chỗ này, mà còn chạm vào những chỗ khác nữa, từng nơi trên cơ thể em anh đều phải nhìn, đây là việc mà các cặp đôi phải làm."

Lâm Đang vừa xấu hổ vừa sợ hãi, không nói được lời từ chối, chỉ biết khóc mãi.

"Phòng của em ở đâu?" Trình Diễm lấn lướt, bế ngang cô lên, nhìn theo hướng cô chỉ, bước nhanh vào phòng, đi thẳng vào phòng tắm bên trong, đặt cô xuống và cởi áo khoác của cô.

Cô vẫn mặc một chiếc áo len, nhưng cô cảm giác như mình đã bị nhìn thấu, ôm chặt lấy bản thân, nhỏ giọng hỏi: "Anh định làm gì?"

Trình Diễm đóng cửa phòng tắm, cởi áo khoác của mình ra, treo lên giá, tiếp tục cởi sơ mi bên trong, để lộ thân trên gầy gò.

Sau đó anh tiến một bước, nắm lấy gấu áo Lâm Đang, nói: "Giơ tay lên."

Lâm Đang không dám không nghe, run rẩy hỏi: "Tại sao lại phải cởi áo?"

Trình Diệm ném chiếc áo len lên giá, tiếp tục cởi áo trong của cô, giải thích một câu: "Tắm, các cặp đôi đều phải tắm cùng nhau."

Mười phút sau, Lâm Đang đứng đó, không một mảnh vải che thân, không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Trình Diễm không chút khách sáo, kéo cô vào bồn tắm, xoa xà phòng trên người cô.

Hơi nước mờ ảo bao trùm, nhiệt độ ấm áp khiến cơ bắp căng thẳng dần thả lỏng. Trình Diễm ôm lấy cơ thể mềm mại của cô, hơi thở nặng nề hơn, thì thầm bên tai cô: "Em có kết bạn mới không?"

"Có quen người mới, nhưng không phải là bạn thân." Lâm Đang đã tìm lại được cảm giác quen thuộc, vô tư tựa vào ngực anh, thậm chí còn nhẹ nhàng chọc vào ngón tay anh đặt bên mép bồn tắm.

Anh tiếp tục hỏi: "Có người khác giới không?"

Lâm Đang thành thật đáp: "Có."

Ánh mắt anh ngay lập tức trở nên u ám, tay đặt vào nơi không nên đặt, hỏi: "Có ai chạm vào chỗ này chưa?"

"Chưa, chưa..." Lâm Đang hơi hoảng, cố gắng đẩy tay anh ra, nhưng không thể.

"Còn chỗ này?" Tay anh tiếp tục xuống dưới.

"Cũng chưa..."

Tiếp tục xuống: "Chỗ này thì sao?"

"Không có, không có, đều không có, Trình Diễm, anh đừng chạm vào em nữa, lạ lắm..." Lâm Đang sắp bật khóc.

2217 words
24.02.2025

Chương 84 : Về cùng anh

Editor: Hann

Trình Diễm cuối cùng cũng buông tay, ôm lấy eo cô, hôn nhẹ lên má cô, giọng dịu dàng vô cùng: "Đang Đang, em còn thích anh không?"

"Thích." Cánh tay quấn quanh eo cô siết chặt hơn một chút, cô vội vàng bổ sung, "Trình Diễm, em thích anh."

"Đang Đang, anh yêu em." Trình Diễm nhắm mắt lại, dụi nhẹ lên má cô, "Nước sắp nguội rồi, dậy đi nào."

Anh giúp cô mặc lại từng món quần áo, rồi nắm tay cô bước ra khỏi phòng ngủ, bắt đầu thu dọn đồ đạc cho cô: "Em theo anh về nhé."

Nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, anh không biết khi nào visa mới được duyệt, anh nhất định phải đưa cô đi.

Lâm Đang ngồi bên giường, nhìn anh loay hoay với chiếc vali trên sàn, khẽ nói: "Trình Diễm, mùi hương trên người anh đã thay đổi rồi, em không nhận ra nữa."

Động tác của Trình Diễm khựng lại, anh ngước lên nhìn cô, chợt như quay về mùa hè năm ấy, khi cô mặc đồ của anh, ngồi trên giường của anh, ôm lấy quần áo mới phơi khô và vui vẻ nói: "Có mùi của anh."

Trái tim anh như trôi nổi bao lâu nay cuối cùng cũng tìm được chỗ dựa, những ngày tháng thấp thỏm lo âu bỗng chốc tan biến, anh bước nhanh tới, hôn lên má cô, giống như lần đầu tiên anh hôn cô vậy.

"Loại bột giặt đó không còn bán nữa, anh mãi không tìm được loại giống hệt."

Lâm Đang chớp mắt: "Là mùi của bột giặt à?"

Trình Diễm mỉm cười: "Ừ."

"Chuông của anh cũng tháo ra rồi, không còn tiếng nữa. Trước đây chỉ cần nghe thấy tiếng chuông là em biết anh đã đến." Nói tới đây, nước mắt cô bắt đầu rơi, chẳng khác gì trước kia.

Trình Diễm ngẩn người, nhìn cô nhào vào lòng mình, nghẹn ngào: "Sao giờ anh mới đến đón em? Em đợi anh lâu lắm rồi, mỗi lần anh nói sắp đến, em đều vui thật lâu, nhưng rồi cuối cùng anh lại nói không thể, em nghe nhiều lần, rồi cứ nghĩ là lỗi của em, là do em không nên kỳ vọng nhiều như thế."

"Xin lỗi... Anh không nên hứa hẹn những điều mà anh không chắc chắn..." Trình Diễm vỗ nhẹ lên lưng cô.

"Lâm Mặc nói anh lừa em, có khi anh đã có bạn gái mới ở bên đó rồi, không muốn tốn công sức đến đón em nữa. Có phải anh đã có bạn gái khác rồi không?"

Cô khóc đến đau lòng, cả người run lên, như muốn làm trái tim Trình Diễm tan vỡ.

"Anh không lừa em, anh vẫn luôn tìm cách đến, anh không có bạn gái khác, chỉ có mình em thôi. Em có biết mỗi lần em không trả lời tin nhắn của anh, không muốn nói chuyện với anh, anh buồn thế nào không? Đang Đang, không có em, tất cả mọi thứ này đối với anh đều vô nghĩa. Đừng khóc nữa, chúng ta về cùng nhau được không? Anh đã tiết kiệm được rất nhiều tiền, chúng ta có thể thuê một chỗ ở gần trường học trước, chờ anh tốt nghiệp, có thu nhập ổn định, chúng ta sẽ có nhà riêng, xe riêng, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau."

"Được, em về với anh. Em không thích nơi này, cũng không muốn học ở đây, em muốn về với anh."

Trái tim Trình Diễm chùng xuống, anh nâng mặt cô lên, nhìn chăm chú: "Có ai bắt nạt em à?"

Cô lắc đầu, nước mắt chảy dài: "Không có, chỉ là em không hợp với họ, em muốn về."

"Đang Đang, nếu có ai bắt nạt em, em phải nói với anh, được không?"

"Được." Cô ôm lấy anh, "Trình Diễm, bao giờ chúng ta về? Em không muốn mặc những bộ đồ này, cũng không muốn đeo chiếc túi này nữa."

Trình Diễm hôn lên đỉnh đầu cô: "Phải đợi thêm vài ngày nữa, anh sẽ về cùng các bạn học. Lúc đó em theo anh về, sau này em thích mặc gì thì mặc, thích đeo túi gì thì đeo."

"Được." Nước mắt cô ngừng rơi, dụi đầu vào lòng anh.

"Anh thu dọn đồ cho em, em xem những thứ nào nhất định phải mang về." Trình Diễm nhẹ nhàng đẩy cô ra, đứng dậy giúp cô sắp xếp hành lý.

Cô theo anh, đưa từng món đồ đã gấp lại cho Trình Diễm, anh xếp gọn gàng vào vali.

Đang dọn dẹp, cửa phòng mở ra, cả hai cùng quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Mặc đứng dựa bên khung cửa.

Lâm Mặc thoáng ngạc nhiên khi thấy Trình Diễm, anh ta không ngờ Trình Diễm thực sự đã đến tìm. Anh ta lướt mắt nhìn cả hai, nhạt giọng hỏi: "Dọn đồ đi đâu?"

"Em về nước, anh đưa chứng minh thư cho em." Lâm Đang nói.

"Em về nước làm gì? Không phải định sống chung với cậu ta đấy chứ?"

"Không cần anh quản, anh đưa chứng minh thư cho em là được."

Lâm Mặc hơi ngả người về sau, đứng thẳng dậy, đi về phía phòng khách: "Em không cần bằng tốt nghiệp nữa à?"

Lâm Đang đi theo: "Em đã hoàn thành tín chỉ, có thể tốt nghiệp sớm."

Lâm Mặc nhướng mày: "Em muốn ở với cậu ta, không ai trong gia đình sẽ đồng ý đâu. Nếu thật sự muốn về, đợi nghỉ hè, anh có thể đưa em về Vân Thị."

"Em có quyền tự do lựa chọn người yêu." Lâm Đang giữ mặt lạnh.

"Khi tiêu tiền của gia đình, sao em không nói như thế? Hơn nữa anh giới thiệu cho em ai mà không tốt hơn cậu ta? Đang yên đang lành lại không thích, lại muốn khổ sở, đầu óc em có vấn đề rồi phải không?"

"Tiền em dùng là tiền của mẹ, không liên quan đến anh."

Lâm Mặc gật đầu: "Được, vậy anh sẽ nói với mẹ, xem mẹ có đồng ý để em đi với cậu ta không."

Anh ta móc điện thoại ra gọi, Lâm Đang quay lại phòng tiếp tục cùng Trình Diễm thu dọn đồ.

"Anh đã tiết kiệm được một khoản rồi." Trình Diễm bỗng nhiên nói, "Anh sẽ không để em phải khổ, ít nhất sẽ không để em bị thức dậy vì nóng vào buổi sáng nữa."

Lâm Đang nhoẻn miệng cười: "Được."

Nửa tiếng sau, Lâm Mặc từ phòng đi ra, tiến tới, ném chứng minh thư lên giường cô, lạnh lùng nói: "Mẹ nói rồi, em có thể về nhưng thẻ ngân hàng của em sẽ bị thu lại, vé máy bay em tự lo. Hơn nữa nhà sẽ không đưa sổ hộ khẩu cho em, nếu muốn ở với cậu ta thì cứ ở, nhưng kết hôn thì không bao giờ có."

Lâm Đang quay lưng lại cửa, ngồi thụp xuống, nụ cười trên mặt dần tắt.

Trình Diễm nhẹ nhàng đặt tay lên mu bàn tay cô, khẽ nói: "Không sao đâu, vé máy bay anh sẽ mua, vốn dĩ cũng là trách nhiệm của anh mà."

Cô gật đầu, từ từ đứng lên, lấy túi xách, móc ví ra lấy giấy tờ tùy thân, rồi đưa toàn bộ túi còn lại cho Lâm Mặc.

"Mẹ còn nói dù em đã tốt nghiệp sớm, nhưng theo quy định trong nước, em vẫn đang học đại học. Mẹ cho em năm cuối cùng tiền sinh hoạt, mỗi tháng hai nghìn, sẽ chuyển vào điện thoại em đúng hạn."

Lâm Đang cúi đầu: "Được, em biết rồi."

Lâm Mặc không nói gì thêm, xách túi rời đi.

Lâm Đang đứng trước cửa, không động đậy.

"Đang Đang." Trình Diễm tiến lại gần, mở điện thoại, vào ứng dụng ngân hàng, vòng tay ôm cô từ phía sau, đưa màn hình số dư cho cô xem, "Anh thực sự đã có chút tiền rồi, không nhiều nhưng đủ để chúng ta sống."

Lâm Đang quay người lại, ôm chặt lấy anh.

Một buổi sáng đẹp trời, Trình Diễm tay kéo hai chiếc vali, tay kia nắm chặt tay Lâm Đang, bước qua cổng an ninh, đi vào khu vực chờ.

Giáo sư và các bạn học đều có mặt, anh chủ động giới thiệu đơn giản: "Đây là bạn gái tôi."

Các bạn học trêu chọc vài câu rồi cũng yên tĩnh lại.

Trình Diễm dẫn Lâm Đang vào khoang máy bay trước, xếp hành lý xong, cả hai ngồi bên nhau nói chuyện. Lâm Đang có quá nhiều chuyện muốn kể, những gì đã xảy ra trong những năm qua mà cô chưa từng nói với Trình Diễm.

Máy bay cất cánh, từ từ bay lên không trung, hướng về quê hương, thời gian có vẻ dài đằng đẵng, Lâm Đang tựa vào vai Trình Diễm thiếp đi, Trình Diễm cũng ngủ, lần này, thiếu nữ và cây đàn trong giấc mơ của anh không còn bị mang đi nữa.

- HOÀN CHÍNH VĂN -

[Lời tác giả]
Còn một số ngoại truyện, nhưng tôi nghĩ nên để ngoài phần chính văn vì nó không còn thuộc về thời học đường nữa (chủ yếu là vì chưa viết xong...).

1573 words
24.02.2025

Ngoại truyện 1 : Chúng ta kết hôn nhé?

Editor: Hann

Lúc này đang là giờ cao điểm buổi trưa, khó gọi xe, đường lại tắc, Trình Diễm bèn dắt Lâm Đang đi tàu điện ngầm. Khi đến trường, đã qua giờ trưa, họ đứng chờ ở cổng trường một lát thì có một nam sinh chạy ra, đưa cho Trình Diễm một chiếc chìa khóa.

"Đây là đàn em của anh." Trình Diễm nhờ tham gia các cuộc thi mà quen biết không ít người, đến lúc cần thiết cũng có người giúp đỡ.

Lâm Đang gật đầu chào hỏi, ánh mắt cô trông có vẻ rất tinh nhanh, không giống như có vấn đề gì. Chỉ đến khi quay người lại, suýt đâm vào cột đá bên đường, mới nhận ra cô thực sự nhìn không rõ.

Trình Diễm nói chuyện với cậu bạn vài câu rồi kéo tay cô đi tiếp, vừa đi vừa giải thích: "Anh đã nhờ người thuê nhà ở gần trường cho em rồi, sau này tan học anh sẽ về với em."

Cô ôm lấy cánh tay anh: "Được, em cũng muốn ra ngoài tìm một công việc."

Trình Diễm cúi xuống hôn nhẹ lên má cô: "Anh sẽ thử xem có công việc dịch thuật nào làm online không. Nếu chưa có, em cứ nghỉ ngơi trước đã, khi nào tìm được rồi tính sau."

"Được." Cô gật đầu, đưa mắt nhìn xung quanh.

Hai người đi dọc theo con phố trước cổng trường, hai bên là rất nhiều quán ăn vặt, hương thơm các món ăn hòa quyện vào nhau, lan tỏa trong không khí.

Trình Diễm thấy ánh mắt cô hướng đến các quán ăn: "Để đồ đạc vào nhà xong rồi đi ăn, có được không?"

Cô mỉm cười gật đầu, đôi má tròn phồng lên.

Họ rẽ vào khu dân cư cũ, lên tầng hai.

Trình Diễm mở cửa, dắt tay Lâm Đang vào trong.

Căn hộ nhìn từ bên ngoài thì cũ kỹ, nhưng bên trong lại được trang trí mới toanh, đồ đạc cũng được giữ gìn rất tốt.

Trước đó, Trình Diễm đã bỏ chút tiền nhờ bạn chuyển hành lý và các bưu kiện đến, giờ đây chất đống ở phòng khách. Anh buông tay Lâm Đang, chuẩn bị dọn dẹp sơ qua: "Em cứ tham quan quanh nhà trước đi."

Lâm Đang nắm lấy mép bàn ăn, từ từ đi vào trong, nhà bếp và nhà vệ sinh đều sạch sẽ, nhưng... "Chỉ có một phòng ngủ thôi à... Chúng ta sẽ ngủ chung sao?"

"Không được sao?" Trình Diễm cười hỏi.

"Được chứ, được mà." Hai người còn từng tắm chung rồi... Mặt cô đỏ lên, "Em giúp anh dọn dẹp nhé."

Trình Diễm không từ chối: "Vậy chúng ta dọn giường trước đã."

Anh lấy ra chăn đệm, cùng cô trải giường, rồi lấy quần áo treo lên, sau đó xếp gọn vali vào sát tường, xem như đã xong phần cơ bản.

"Đi thôi, đi ăn cơm." Trình Diễm nắm tay cô dắt xuống lầu, vừa định đi đến quán ăn gần đó thì gặp phải Hứa Phục Triều.

Nói ra cũng lạ, dù cùng trường suốt ba năm nhưng Trình Diễm gần như chẳng bao giờ đụng mặt Hứa Phục Triều. Vậy mà vừa đưa Lâm Đang về, họ đã tình cờ gặp nhau.

Hứa Phục Triều thấy hai người cũng khá ngạc nhiên, chủ động bước lên chào hỏi: "Không phải em đang ở nước ngoài sao? Sao lại về rồi?" Có lẽ thời gian đã giúp anh ta trưởng thành hơn, giọng điệu cũng không còn sắc bén như trước.

Lâm Đang nghe thấy giọng nói mà chưa nhận ra là ai, bèn quay sang cầu cứu Trình Diễm.

Trình Diễm khẽ nói: "Là Hứa Phục Triều."

"Ồ..." Lâm Đang liền hiểu ra, "Em vừa mới về hôm nay."

"Ra vậy, anh đang thực tập bên ngoài, về trường lấy chút đồ thôi. Hai người cứ đi chơi nhé, anh đi trước đây."

Trình Diễm và Lâm Đang cũng không để ý nhiều, quay lại trò chuyện tiếp:

"Em muốn ăn lẩu cay à?"

"Được không? Lâu lắm rồi em không ăn."

"Được thôi, nhưng hôm nay ăn rồi thì mai không được ăn nữa nhé."

Sau khi ăn xong, họ ra ngoài mua thêm ít đồ dùng và đồ ăn vặt, rồi cùng nhau về nhà.

Lâm Đang vẫn còn lạ lẫm với nơi này, đi đến đâu cũng bị vấp phải cái gì đó, Trình Diễm phải dắt tay cô đi dạo quanh nhà.

Căn hộ không lớn lắm, đi vài vòng là nhớ được hết lối đi.

Ngồi máy bay suốt mười mấy tiếng, cả hai đều mệt mỏi, chuẩn bị đi tắm rồi nghỉ ngơi. Phòng tắm không có bồn, Trình Diễm sợ cô trượt ngã nên cùng tắm với cô.

Lần này, cô dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ vào thứ mà cô không có trên người mình hỏi: "Đây là gì vậy?"

Trình Diễm rửa sạch bọt xà phòng trên đầu cô, giọng khàn đi: "Lát nữa anh sẽ nói cho em."

Cô không hỏi thêm, quấn khăn tắm và đội mũ tắm rồi đi ra ngoài.

Trình Diễm tắm xong bước ra, thấy cô đang ngồi trên ghế nhỏ ngoài cửa phòng tắm, liền tiến đến bế cô lên, đưa vào phòng ngủ, ngồi trên giường sấy tóc cho cô.

Cô vẫn để tóc ngắn ngang tai, chải rất nhanh, chẳng mấy chốc đã khô.

Sau chuyến bay dài, khi Trình Diễm vừa sấy tóc xong thì Lâm Đang đã thiếp đi. Anh nhẹ nhàng đẩy cô vào sâu hơn trong giường, cùng cô đắp chăn mỏng.

Khi tỉnh dậy, ngoài trời đã là hoàng hôn. Trình Diễm dậy trước, tiếp tục dọn nốt những thứ còn chưa xong, chẳng mấy chốc anh nghe thấy tiếng gọi của Lâm Đang:

"Trình Diễm, anh đi đâu rồi?"

"Anh đang dọn đồ." Trình Diễm buông chiếc khăn lau, rửa tay rồi bước vào phòng ngủ, vừa hay thấy Lâm Đang ngái ngủ ngồi trên giường, anh mỉm cười bước tới, đưa cho cô bộ quần áo trên bàn cạnh giường: "Sắp đến giờ ăn tối rồi, em muốn ăn ngoài hay ăn ở nhà?"

"Anh thì sao?" Cô đứng dậy mặc quần áo vào, rồi dựa vào tay anh để bước xuống, đôi chân trần chạm vào sàn gỗ.

Trình Diễm nhìn thoáng qua, rồi đưa dép lại gần chân cô: "Anh sao cũng được. Nếu ăn ở nhà thì tiện mua luôn ít đồ dùng bếp."

Cô lúc này đã tỉnh táo hơn, ngả người vào anh, ôm lấy cổ anh, cười tươi: "Được. Trình Diễm, em muốn ăn cá do anh nấu."

Trình Diễm cúi xuống hôn lên trán cô: "Được, đi siêu thị mua cá thôi."

Chiều muộn, ánh nắng vẫn còn gắt, Lâm Đang đội mũ, tay được anh nắm chặt dẫn đi chầm chậm.

Cô chưa quen lắm với khu vực này, nên Trình Diễm vừa đi vừa kể cho cô nghe, trên đường có những cửa tiệm nào, bán gì, và anh đã từng đến hay chưa.

Sau một vòng đi dạo, trong lòng cô cũng đã có được ấn tượng đại khái.

"Đợi cuối tuần qua rồi, khi trường có lớp học, em có thể đi học cùng anh, hoặc nếu không muốn đi, em có thể ở nhà, đợi anh học xong về anh sẽ mang đồ ăn cho em."

Lâm Đang chưa từng trải nghiệm không khí của một trường đại học trong nước, trải nghiệm trước đây ở nước ngoài của cô không mấy tốt đẹp, có một thời gian cô suýt bị trầm cảm.

Cô gật đầu: "Em muốn đi học cùng anh."

Trình Diễm mỉm cười: "Được, học kỳ này không có nhiều lớp, nếu có kỳ nghỉ, chúng ta có thể đi chơi ở nơi khác."

"Trường của Noãn Noãn cách đây có xa không?" Cô hỏi.

"Cũng không xa lắm, nếu em muốn đi chơi với cô ấy, có thể báo trước với cô ấy một tiếng, khi nào được nghỉ thì chúng ta đến."

"Được." Cô ôm lấy cánh tay anh, lắc lắc, cười nói, "Trình Diễm, anh thật tốt."

Trình Diễm chỉ cười nhẹ, không nói gì, kéo cô vào sát lề đường hơn.

Khu vực này có nhiều con đường nhỏ và hẻm, trên đường vừa có xe vừa có người, không an toàn lắm, anh không dám lơ là chút nào, chăm chú nhìn hai bên, đến khi an toàn về đến nhà, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Dụng cụ nấu nướng cơ bản đã chuẩn bị xong, anh đang thái rau, Lâm Đang đứng cạnh bồn rửa rửa rau.

Căn bếp này rất nhỏ, chỉ cần xoay người một cái là hai người đã chạm vào nhau, nhưng so với căn bếp nhà anh ngày xưa, nó sáng sủa và gọn gàng hơn nhiều, sàn nhà còn lót thảm chống trơn trượt, không dễ ngã.

Sau khi sơ chế xong rau, Lâm Đang nhất định phải chen vào đứng sau lưng anh, ôm lấy eo anh, nhìn vào trong chảo.

Cô chưa từng nấu ăn, cảm thấy rất tò mò về mọi thứ ở đây, mỗi lần Trình Diễm làm gì, cô đều hỏi anh đang làm gì.

Anh bị ôm như vậy, khó có thể cử động thoải mái, Trình Diễm giảm nhỏ lửa, làm chậm động tác, vừa xào rau vừa giải thích với cô từng bước.

Nghe xong, thực ra trong đầu cô cũng không hình dung được, nhưng vẫn vui vẻ tương tác không ngừng.

Món cá Trình Diễm làm vẫn giữ hương vị như ngày xưa, cô chỉ nếm một miếng, cảm thấy như mình quay về mùa hè năm đó, dường như họ chưa bao giờ chia xa, khoảng cách nhỏ bé trong lòng cũng cuối cùng được lấp đầy.

"Trình Diễm, chúng ta kết hôn đi."

Cô đột nhiên nói, khiến Trình Diễm ngẩn ra, thậm chí động tác nhai cũng chậm lại: "Anh trai em không phải nói không cho em sổ hộ khẩu sao?"

"Em sẽ nói với mẹ em."

Trình Diễm khẽ gật đầu, không đặt nhiều hy vọng, anh cảm thấy bây giờ như thế này đã rất tốt rồi, có hay không có cái giấy tờ đó cũng không quan trọng, chỉ là một tờ giấy mà thôi, không ảnh hưởng đến điều gì, chỉ cần cô ở bên cạnh anh là đủ.

Tối hôm đó, khi anh đang tiếp tục dọn dẹp phòng, nghe thấy cuộc gọi của Lâm Đang với mẹ cô.

"Con đã suy nghĩ kỹ chưa?"

"Con suy nghĩ kỹ rồi." Lâm Đang cúi đầu, mân mê móng tay trên tay mình.

"Con chờ một lát, mẹ cần gọi luật sư đến, lát nữa sẽ gọi lại cho con."

Cuộc gọi kết thúc, Trình Diễm buông chổi, đẩy cửa ra, nhỏ giọng hỏi: "Xong rồi à?"

Lâm Đang gật đầu.

"Nói gì mà còn phải mời luật sư?" Trình Diễm bước tới, ngồi xuống bên giường.

Lâm Đang mím môi, lảng tránh: "Không có gì, chỉ là nói về việc kết hôn thôi."

Trình Diễm thấy cô không muốn nói, cũng không hỏi thêm.

Mười phút sau, cuộc gọi video đến, Trình Diễm nhanh chóng rời khỏi khung hình, liếc nhìn qua phía đối diện: dường như đang ở trong văn phòng, mẹ Lâm Đang ngồi ở đầu bàn họp, hai bên tay lần lượt là luật sư và Lâm Mặc.

Trình Diễm nín thở, chuẩn bị ra ngoài thì nghe thấy tiếng nói phía sau.

"Bà Lâm, bà muốn thay đổi di chúc, chuyển nhượng 8% cổ phần của Công ty Công nghệ Lâm Thị vốn dĩ thuộc về Lâm Đang và các tài sản khác trị giá tổng cộng 5.6 tỷ cho Lâm Mặc." Luật sư đưa tài liệu cho mẹ Lâm Đang, "Đây là bản di chúc tôi đã soạn thảo, bên trong có ghi rõ các tài sản cụ thể, bà kiểm tra lại lần nữa."

Mẹ Lâm Đang nhận lấy tài liệu, nhanh chóng lật xem, rồi đặt lại trên bàn, bình thản nói: "Không có vấn đề gì."

Luật sư lập tức soạn thảo một bản di chúc chính thức, nhanh chóng in ra.

Cả hai bên video đều im lặng, chỉ nghe thấy tiếng máy in làm việc, Lâm Đang cúi mắt, không biết đang nghĩ gì, Trình Diễm không ra ngoài, đứng ở cửa lặng lẽ nhìn cô.

"Đây là di chúc chính thức, bà kiểm tra lại lần nữa, nếu không có gì sai, có thể ký tên, di chúc sẽ có hiệu lực từ ngày ký."

Phía bên kia không nói gì, chỉ nghe thấy tiếng ký bút loẹt xoẹt.

"Sổ hộ khẩu mẹ sẽ nhờ thư ký Lý mang qua cho con, nếu các con gấp thì có thể đến thành phố Vân lấy." Giọng của mẹ Lâm Đang vô cùng điềm tĩnh, "Tất nhiên, nếu một ngày nào đó con nghĩ thông suốt, muốn chia tay với cậu ấy, những thứ này vẫn là của con."

Lâm Đang lảng tránh chủ đề này: "Không gấp, khi nào nghỉ con sẽ tự về lấy."

"Được, hôm nay nói đến đây thôi, mẹ còn việc phải làm, cúp máy đây."

Cuộc gọi kết thúc, chỉ còn lại tiếng bíp bíp vang lên trong phòng.

Im lặng thật lâu, Trình Diễm bước tới, ngồi bên cạnh Lâm Đang. Anh không biết nên nói gì, cũng không biết phải làm gì, anh không muốn rời xa Lâm Đang, nhưng e rằng cả đời này anh cũng không thể bù đắp hoàn toàn cho những gì cô đã mất.

"Đang Đang, anh..."

"Đợi khi nào được nghỉ dài ngày, chúng ta đến thành phố Vân một chuyến nhé."

"Được." Trình Diễm ôm chặt Lâm Đang, không nói gì thêm.

Lâm Đang phá vỡ im lặng trước, nhẹ đẩy anh, cười nói: "Đi tắm đi, mai anh không phải còn có lớp sao?"

Anh âm thầm hít sâu một hơi, nén lại cảm giác khó chịu trong lòng, kéo cô đi vào phòng tắm, tạm thời bỏ qua chủ đề này: "Rất nhanh sẽ đến kỳ nghỉ hè, lúc đó chắc sẽ có thời gian đi thành phố Vân."

"Trước đây em còn nói muốn cùng anh đi thành phố Vân ngắm biển, lần này có cơ hội rồi." Lâm Đang cười, lấy mũ tắm treo trên tường, đội lên đầu.

Trình Diễm không can thiệp, đứng bên cạnh điều chỉnh nhiệt độ nước: "Anh chưa từng ngắm biển bao giờ."

"Chúng ta có thể xuống biển bơi, em cũng chưa từng tắm biển."

Có lẽ vì vấn đề về mắt nên gia đình không cho cô xuống biển, nhưng anh cũng không biết bơi, xem ra lúc đó chỉ có thể học.

Trình Diễm suy nghĩ, quay đầu lại, nghẹn lời, một chữ "được" mắc kẹt trong cổ họng.

2502 words
25.02.2025

Ngoại truyện 2 : Em muốn có con không?

Editor: Hann

Cô không biết mình đã cởi hết quần áo từ lúc nào, chỉ còn lại chiếc áo sơ mi mỏng manh, đứng đó, làn da trắng mịn đến chói mắt.

Như cảm nhận được ánh nhìn, cô không kìm được mà co rụt lại, những ngón chân nhỏ xinh bám chặt xuống mặt đất, cơ thể dần nhuốm màu hồng phớt, nhẹ giọng hỏi: "Không tắm sao?"

Cổ họng Trình Diễm khẽ chuyển động, anh đặt lại vòi sen, quay lưng lại, giọng trầm khàn: "Tắm."

Anh bắt đầu cởi áo thun, Lâm Đang đứng gần đó, lén lút nhìn.

Khi anh đã cởi xong, Lâm Đang tiến lại gần, vòng tay ôm lấy anh từ phía sau, nhẹ nhàng áp sát vào lưng anh, khẽ nói: "Trình Diễm, anh đừng nghĩ nhiều, em cảm thấy cuộc sống hiện tại chính là điều em muốn."

Lúc nãy trong lòng anh có chút băn khoăn, nhưng giờ đây chỉ còn lại sự bối rối.

Sáng nay vừa xuống máy bay, cả người anh mệt mỏi đến mức không nghĩ được gì, nhưng giờ đã nghỉ ngơi, đầu óc anh lại ngập tràn cảm giác mềm mại từ phía sau.

"Đang Đang, đời này anh cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy." Anh đã rất cố gắng để san bằng khoảng cách giữa hai người, nhưng thực tế là dù có cố gắng đến đâu, anh vẫn không thể lấp đầy được.

Lâm Đang cười: "Em cũng không cần nhiều tiền đến vậy, có chỗ ở, có đồ ăn, và có anh ở bên là đủ rồi."

Trình Diễm muốn quay người lại ôm cô, nhưng vẫn chần chừ.

Cô không nhận ra điều gì khác thường, cho đến khi tay cô buông xuống và chạm phải một thứ gì đó, cô nghe thấy tiếng anh rên nhẹ. Cô nắm lấy tay anh và hỏi: "Anh sao thế?"

Tai của Trình Diễm đỏ ửng, vô thức liếc nhìn xuống dưới.

Lâm Đang cũng cúi đầu, chợt nhớ lại chủ đề dang dở lúc trưa, hỏi: "Anh vẫn chưa nói đó là gì?"

"Đó là..." Trình Diễm cúi đầu, thì thầm một thuật ngữ khoa học vào tai cô.

Cô ngước mắt lên, chớp chớp mắt: "Để làm gì?"

Trình Diễm khó thở, mũi bắt đầu lấm tấm mồ hôi, lông mi cụp xuống, tay vô thức siết chặt vai cô, khẽ nói bên tai: "Để..."

Cô mở to mắt, ánh mắt trong trẻo, không một chút mê muội: "Tại sao?"

Trình Diễm hít một hơi sâu, tay đặt trên vai cô bắt đầu di chuyển chậm rãi, nắm lấy cổ tay cô, dẫn dắt cô khám phá từng chút: "Vì ở đây tích trữ... rồi sẽ từ đây đi ra ngoài..."

"Rồi sao nữa?" Cô nhìn chằm chằm, không biết vì sao mình lại có chút hồi hộp.

"Rồi thì..." Tay anh bắt đầu di chuyển chậm rãi.

Cô không kìm được muốn lùi lại, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế: "Trình Diễm, anh đang run."

"Ừ..." Trình Diễm thở dài, ngón tay thon dài bắt đầu khám phá, "Phải đặt của anh... vào trong đây..."

Cả người Lâm Đang cũng khẽ cong lại, một cảm giác lạ lùng, chưa từng trải qua, lan từ cột sống lên đến đỉnh đầu, rồi cô bất ngờ bật ra một tiếng kêu.

Trình Diễm kịp thời rút tay về, kéo cô đứng dưới vòi sen, giọng trầm thấp: "Tắm trước đã."

Trong đầu cô vẫn còn ngập tràn cảm giác lạ lùng ấy, như thể bàn tay kia vẫn chưa rời đi, cả người ngơ ngác, chẳng biết phải nói gì, cứ để mặc Trình Diễm cầm vòi sen dội lên người mình.

Cho đến khi quấn khăn tắm đứng trước cửa phòng tắm, cô vẫn chưa hoàn hồn.

"Về phòng thôi." Trình Diễm cũng vừa tắm xong, quấn khăn tắm, kéo cô về phòng.

Cô nhanh chóng chui vào chăn, giấu cả đầu vào trong, chỉ để lộ chút tóc.

Trình Diễm lấy bộ đồ ngủ, quay lại nhìn thấy phần tóc lộ ra, cầm điều khiển chỉnh nhiệt độ điều hòa cao hơn một chút: "Có phải lạnh không?"

"Không." Cô lắc đầu, không ra khỏi chăn.

Trình Diễm chỉ thấy chiếc chăn nhỏ động đậy hai cái, anh cầm bộ đồ ngủ đi đến: "Thế sao vậy? Không thoải mái à? Ra ngoài mặc đồ ngủ vào đi."

Lâm Đang ló đầu ra khỏi chăn, mái tóc rối che đi khuôn mặt đỏ bừng. Cô nhận lấy bộ đồ ngủ, nhanh chóng mặc vào, rồi định chui lại vào chăn,

nhưng bị Trình Diễm cản lại.

"Rốt cuộc là sao vậy? Lúc nãy anh làm em khó chịu à?"

Trong giọng nói của anh có chút ý cười, khiến Lâm Đang càng đỏ mặt.

Cô nắm chặt tay anh, nhanh chóng thốt lên: "Không phải khó chịu, chỉ là hơi kỳ lạ."

"Kỳ lạ chỗ nào?" Trình Diễm chui vào chăn, ôm cô vào lòng.

Cô khẽ ngẩng đầu, thì thầm bên tai anh: "Em cũng không rõ, chỉ là thấy rất kỳ lạ... sau này có được không đừng như thế nữa."

"Không được." Trình Diễm cười từ chối, tay anh lại bắt đầu dò tìm, "Nhưng anh rất muốn, anh còn muốn đưa nó vào trong."

Lâm Đang biết anh đang nói về cái gì, có chút ngại ngùng lại hơi sợ hãi, cảm giác này với cô quá lạ lẫm. Cô đỏ mặt ngăn tay anh lại: "Không được, không đưa vào được đâu."

"Được mà, tin anh." Anh ôm chặt cô, ngón tay khám phá từng chút, mỗi khi tìm được điểm mới, anh lại thì thầm bên tai cô giải thích một thuật ngữ khoa học.

Lâm Đang nghe xong mặt đỏ bừng, nhắm mắt lại, không dám mở ra, cũng không dám lên tiếng.

Cho đến khi—

"Trình Diễm, đừng như vậy..." Cô nghẹn ngào, run rẩy van xin, giọng nói như đang khóc.

Trình Diễm cũng không dễ chịu gì, anh hôn nhẹ lên trán cô hết lần này đến lần khác: "Đau không? Đang Đang."

Cô nắm chặt cánh tay anh, giọng đứt quãng trả lời: "Không, không đau, chỉ là lạ lắm... Trình Diễm, anh buông em ra, em muốn đi vệ sinh..."

"Đang Đang, thả lỏng, một lát nữa sẽ ổn thôi."

Lâm Đang vẫn nài nỉ anh buông tay, nhưng anh không nghe, thậm chí tốc độ tay còn nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc anh rút tay ra, bàn tay ướt đẫm nước.

"Trình Diễm, Trình Diễm..."

Lâm Đang gọi anh trong vòng tay anh, giọng khản đặc.

"Anh đi lấy nước." Anh đứng dậy, rửa tay rồi mang đến cho cô một cốc nước.

Lâm Đang nhận lấy, uống vài ngụm, hơi thở rối loạn dần ổn định, sắc mặt cũng trở nên bình thường hơn.

Trình Diễm thở phào nhẹ nhõm, rút vài tờ khăn ướt, nhỏ giọng hỏi: "Để anh lau cho em nhé?"

"Không." Lâm Đang giật lấy khăn, quay lưng lại, chui vào chăn rồi nhanh chóng tự lau sạch.

"Lau xong chưa?" Trình Diễm ôm cô từ phía sau, "Đang Đang, cảm giác thế nào?"

Cô không có mặt mũi nào để nói về chuyện này, đẩy anh ra, trốn vào chăn.

Trình Diễm chui vào chăn, nhẹ nhàng ôm lấy cô, hôn một cái lên tóc mai của cô, khẽ nói: "Chuyện này bình thường mà, vợ chồng nào cũng vậy, nếu không thì con cái sinh ra thế nào?"

Cô dùng khuỷu tay huých anh, lẩm bẩm: "Em biết rồi, anh đừng hỏi nữa."

Trình Diễm nhẹ nhàng ôm cô, cười khẽ: "Anh không hỏi, em không nói, thì sao anh biết mình làm đúng hay sai? Em phải cho anh chút phản hồi, lần sau anh mới làm tốt hơn được chứ."

"Em..." Cô vẫn hơi ngượng ngùng, nhưng lại thấy lời anh có lý, nên cô hơi xoay người, nằm nửa trên người anh, thì thầm: "Ban đầu thì hơi lạ, ngón tay anh... ừm... khi vào trong, cảm giác rất căng..."

"Thế sau đó thì sao?" Đôi mắt Trình Diễm càng lúc càng sâu thẳm.

"Sau đó... em cũng không biết nói thế nào..."

"Có khó chịu không?"

Lâm Đang lắc đầu.

"Thế có thoải mái không?"

Cô không nói gì, một lát sau, cô rúc đầu vào ngực anh, khẽ gật đầu.

Anh cố nhịn cười, ôm chặt cô hơn: "Được rồi, anh hiểu rồi."

Lâm Đang vẫn không ngẩng đầu lên, giọng lí nhí: "Trình Diễm, anh chạm vào em rồi."

"Ừ, một lát nữa sẽ ổn thôi."

"Ừm." Lâm Đang im lặng một lúc, "Vậy anh có muốn thử đưa vào không?"

Hai cánh tay anh đột nhiên siết chặt, giọng nói khàn khàn vang lên từ trên đầu cô: "Anh chưa mua bao, làm trực tiếp như thế có thể sẽ có thai, em có muốn có con không?"

Cô suy nghĩ một chút: "Em chưa nghĩ xong."

"Vậy thì không nên làm trực tiếp." Trình Diễm bình tĩnh lại, nới lỏng vòng tay.

"Vậy mai chúng ta đi mua."

Vừa mới bình tĩnh lại, lòng anh lại bắt đầu xao động, anh thở dài, hỏi: "Không phải em nói không muốn sao?"

Lâm Đang dùng ngón tay trỏ, chọc nhẹ vào tay anh, lấp lửng trả lời: "Anh không phải nói là muốn sao?" Thật ra, cũng không phải là khó chịu...

"Vậy mai rồi tính." Anh ngồi dậy, tránh xa cô một chút, "Không thể ôm thế này nữa, anh không chịu nổi."

Cô chớp mắt, cũng ngồi dậy, tò mò hỏi: "Tại sao lại không chịu nổi? Em thì đâu có như vậy."

"Anh cũng không thể giải thích rõ, nói chung con trai và con gái không giống nhau, anh sẽ dễ có cảm giác hơn em."

Lâm Đang suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Vậy anh có cảm giác với người khác không?"

Trình Diễm giật mình, vội vàng phủ nhận: "Sao có thể?! Anh chỉ thích em, dĩ nhiên chỉ có cảm giác với em, ngay cả trước đây tự mình giải quyết, anh cũng phải nhìn ảnh em, tưởng tượng giọng nói của em."

"Giải quyết một mình là sao?"

Trình Diễm nuốt nước bọt, thì thầm giải thích vào tai cô.

Rất nhanh, cô đã hiểu một số kiến thức mà sách sinh học có dạy, và một số kiến thức mà sách sinh học không dạy.

"Anh làm trong ký túc xá, không sợ bị phát hiện à?"

"Tất nhiên là đợi lúc họ không có ở đó mới làm... chứ không phải làm trước mặt họ..." Giọng anh càng nói càng nhỏ, nhẹ nhàng ôm cô, đầu tựa vào vai cô, thì thầm kể những chuyện rất riêng tư mà anh chưa bao giờ kể với ai khác: "Có khi anh nằm mơ thấy em vào ban đêm, sáng hôm sau thì..."

"Mơ thấy gì? Chúng ta làm chuyện đó sao?"

"Ừm..." Trình Diễm cúi đầu, "Đang Đang, em có thấy anh hư, anh háo sắc không?"

"Nhưng anh không phải đã nói chuyện này là bình thường sao?"

Trình Diễm bật cười: "Sao anh nói gì em cũng tin vậy?"

Lâm Đang nghiêng đầu nhìn anh: "Em cảm thấy anh sẽ không lừa em, hơn nữa em là bạn gái anh mà, anh muốn làm chuyện này với em là chuyện bình thường, đâu phải là muốn với người khác."

"Đang Đang, anh sẽ không muốn với người khác." Ba năm qua, ngoài đi làm thêm kiếm tiền, đi học và thi cử, anh chỉ nghĩ về Lâm Đang, chẳng có chút thời gian đâu mà nghĩ về người khác, "Anh chỉ thích em, trước đây chỉ thích em, sau này cũng chỉ thích em."

Lâm Đang mỉm cười, rướn người hôn anh một cái: "Làm chuyện đó rất thoải mái phải không?"

Anh ngập ngừng một chút, rồi gật đầu: "Chắc là sẽ rất thoải mái."

"Vậy mai chúng ta thử nhé."

2012 words
25.02.2025

Ngoại truyện 3 : Quên mua cái đó

Editor: Hann

Cô đã đề nghị như vậy, tất nhiên Trình Diễm không có ý kiến, nhưng anh lại không có kinh nghiệm, trong lòng có chút lo lắng, sợ đến lúc đó làm không tốt, khiến cô thất vọng.

Chuông điện thoại vang lên, Lâm Đang lấy điện thoại ra đưa cho anh xem: "Ai gọi đấy?"

Trình Diễm nhìn một cái: "Tống Noãn. Em cứ nói chuyện đi, anh ra ngoài dọn dẹp một chút."

Lâm Đang cũng không nghĩ nhiều, nhìn anh bước ra rồi nghe điện thoại.

"Đang Đang, bây giờ cậu đang ở cùng Trình Diễm à?"

Lâm Đang mấy ngày nay về nhà, chỉ thông báo với Tống Noãn khi mua vé máy bay, sau đó thì không nói gì thêm. Cô ở bên Trình Diễm suốt, không có

cơ hội trò chuyện.

"Ừ, mình đang ở gần trường của anh ấy."

"Thế hai người..." Tống Noãn ngập ngừng một chút rồi nuốt lời lại, "Thế tuần sau mình qua chơi với cậu nhé."

"Được thôi, hôm nay mình cũng vừa nói với anh ấy, đến lúc nghỉ sẽ đi chơi với cậu. Nếu cậu rảnh thì qua đây cũng được, ở lại qua đêm, bọn mình ngủ chung."

Tống Noãn cuối cùng cũng không nhịn được, hỏi thẳng: "Thế hai người ngủ chung à?"

Lâm Đang thản nhiên: "Ừ, phòng thuê này chỉ có một phòng ngủ thôi. Nhưng không sao, lúc đó mình có thể để anh ấy ngủ ở sofa ngoài."

"Vậy... vậy hai người có... làm chuyện đó chưa..."

Nếu là trước đây, Lâm Đang sẽ không hiểu, nhưng bây giờ cô hoàn toàn hiểu rồi, mặt cô đỏ lên, khẽ lắc đầu: "Chưa..."

Tống Noãn tựa người vào giường: "Thế hai người tính sao? Khi nào thì cưới?"

Lâm Đang đơn giản kể sơ qua: "Dù sao thì đợi mình lấy được sổ hộ khẩu, là có thể đi đăng ký kết hôn rồi."

"Khi nào tổ chức đám cưới, nhớ cho mình làm phù dâu nhé!"

"Mình không muốn tổ chức đám cưới lắm."

"Hả?"

Lâm Đang mím môi: "Tổ chức đám cưới rất phiền phức, mắt mình cũng không nhìn rõ, càng phiền hơn. Nhưng mình chưa nói chuyện này với anh ấy, lát nữa mình hỏi thử xem."

Tống Noãn hiểu được lo lắng của cô: "Nếu cậu không muốn tổ chức rầm rộ, thì làm nhỏ thôi, chỉ cần vài người bạn tụ họp là được."

Cô nghĩ một chút, phát hiện mình chẳng có bao nhiêu bạn, đếm trên đầu ngón tay là hết. Cô thở dài: "Thôi, để lúc đó tính sau vậy."

Nói chuyện với Tống Noãn thêm một lúc, cô cúp máy rồi đẩy cửa ra tìm Trình Diễm.

Trình Diễm đang ngồi trên sofa xem điện thoại, không biết anh đang xem gì, cũng không chú ý đến việc cô đã ra ngoài.

"Anh đang xem gì thế?"

Nghe thấy tiếng cô, Trình Diễm giật mình, suýt nữa làm rơi điện thoại.

Lâm Đang ngồi xuống bên cạnh anh, tò mò nhìn: "Anh xem gì mà căng thẳng thế?"

Anh không muốn nói dối, nuốt nước bọt, giải thích nhỏ: "Anh đang học cách để mai làm sao em không bị đau nhiều."

Lâm Đang chớp mắt: "Có đau nhiều không? Hôm nay em thấy cũng bình thường mà."

"Ừm... Anh đọc trên mạng, họ nói lần đầu tiên sẽ rất đau, anh hơi lo, sợ mai em trải nghiệm xong lại thất vọng..."

Lâm Đang không tưởng tượng được sẽ đau đến mức nào, cô vỗ nhẹ tay anh: "Chỉ cần anh không cố ý làm đau em là được."

Anh đáp một tiếng, ôm cô vào lòng: "Lúc nãy em và Tống Noãn nói gì thế?"

"Bọn em nói chuyện về tổ chức đám cưới, anh muốn tổ chức đám cưới không?"

"Anh sao cũng được, em muốn tổ chức không?"

"Em cảm thấy mắt em có chút bất tiện, với lại cũng không có nhiều người để mời, không tổ chức cũng được."

Nếu tổ chức đám cưới, chắc chắn sẽ phải tập dượt các thứ, rất mệt và phiền phức, Trình Diễm cũng lo trong quá trình đó có nguy hiểm gì xảy ra, anh còn không dám để Lâm Đang ra ngoài một mình, huống chi là phải ở một nơi ồn ào như vậy.

Anh nghĩ một chút, nói: "Nếu em không muốn tổ chức, thì bọn mình có thể dành vài ngày đi chơi nhiều nơi, chụp vài bộ ảnh cưới ở những nơi khác nhau."

Lâm Đang gật đầu mạnh: "Được, em cũng thấy như vậy là tốt."

"Đi nào, vào phòng thảo luận xem mình muốn đi đâu, lên kế hoạch trước." Trình Diễm kéo cô vào phòng.

"Em muốn đi Tây Tạng, muốn cưỡi ngựa." Lâm Đang vừa cười vừa đi theo anh, "À, em cũng hẹn với Noãn Noãn rồi, tuần sau cậu ấy qua đây chơi, đến lúc đó anh chịu khó ngủ sofa nhé."

"Không sao, sofa này có thể hạ xuống, em cứ bảo cậu ấy qua, ở lại lâu cũng được." Trình Diễm của những năm trước chắc chắn sẽ ghen tị, nhưng Trình Diễm của hiện tại lại muốn Lâm Đang có thêm bạn bè. Lâm Đang vốn dĩ vì đôi mắt mà không có nhiều người để tâm sự, anh không muốn giam cô một mình trong nhà.

Lâm Đang gật đầu, ôm anh cùng chui vào chăn: "Được, bây giờ bọn mình thảo luận xem đi đâu chơi nhé..."

Ban ngày ngủ nhiều quá, nên buổi tối hai người nói chuyện đến nửa đêm, hôm sau Lâm Đang đương nhiên ngủ dậy trễ.

Ánh nắng xuyên qua rèm cửa, cô nhìn ánh sáng mà vẫn còn chưa tỉnh hẳn. Ngồi một lúc, cô đi dép lê, từ từ bước xuống giường.

Đẩy cửa phòng ra, một mùi thơm phảng phất tới.

"Trình Diễm, anh đang làm bữa sáng à?" Cô vừa dụi mắt vừa đi tới.

Trình Diễm lập tức bỏ cái xẻng xuống, bước tới: "Trong nhà vệ sinh có nước ấm, em vào rửa mặt trước đi, bữa sáng sắp xong rồi. Em có định hướng được không?"

Cô lắc đầu qua loa, quay người đi về phía nhà vệ sinh: "Em tìm được mà."

Hôm qua cô đã ghi nhớ vị trí rồi, mấy thứ đồ dùng vệ sinh đều không thay đổi, cô dễ dàng tìm thấy.

Cô rửa mặt xong, cắn bàn chải đứng ở ngoài kính nhà bếp, nhìn Trình Diễm bận rộn: "Anh không phải đi học à?"

"Buổi sáng nay đúng lúc không có tiết." Trình Diễm múc mì trong nồi ra, bưng ra ngoài, "Anh nấu mì buổi sáng, không biết em có ăn được không, ở nhà không có nhiều món, sau này cũng có thể đi ăn ở trường."

Lâm Đang ghé qua nhìn một cái, nhanh chóng quay lại nhà vệ sinh đánh răng xong, rồi ngồi xuống bên bàn ăn: "Anh trước đây cũng ăn ở trường phải không?"

"Ừ." Trình Diễm đưa đũa cho cô.

"Vậy sau này cứ ăn ở trường, dậy sớm nấu ăn phiền lắm. Hôm qua là vì ngủ muộn quá nên hôm nay em mới không dậy nổi, sau này ngủ sớm hơn em sẽ dậy được."

Trình Diễm khẽ cười: "Anh cũng chỉ là ngẫu hứng thôi, mai chúng ta ăn ở trường nhé."

Lâm Đang gật đầu nhẹ, gắp một đũa mì, thổi nhẹ rồi đưa vào miệng.

Trình Diễm nấu mì kéo tay, trong đó có tôm và cải thảo, vị mặn ngọt vừa phải, buổi sáng ăn rất ngon, Lâm Đang ăn hết cả nước súp.

Ăn xong, cô tiện tay rửa bát, Trình Diễm đeo cặp sách, dắt tay Lâm Đang cùng nhau đi chậm rãi về phía tòa nhà giảng dạy.

Tiết học trước vừa mới kết thúc, đường đi đông người, Trình Diễm che chắn cho Lâm Đang đi ngược dòng người.

"Sau này chúng ta đến sớm hoặc muộn hơn, lúc đông người rất nguy hiểm." Trình Diễm khẽ nói.

Lâm Đang gật đầu, không nói gì. Âm thanh xung quanh quá ồn ào, cô có chút căng thẳng, nhưng được anh ôm thế này, cô cũng cảm thấy an tâm hơn một chút, đôi mắt cứ nhìn quanh quẩn.

"Trình Diễm."

"Ừ?"

"Đông vui thật."

Trình Diễm mỉm cười: "Sắp đến tòa nhà giảng dạy rồi, nhưng phải lên cầu thang, ở tầng bốn, để anh bế em lên nhé."

"Không không!" Lâm Đang vội vàng xua tay, từ chối xong lại do dự, "Có phải sắp đến giờ vào lớp rồi không? Vậy thì anh bế em đi, nhưng người ta nhìn vào không hay lắm..."

Vừa nói xong, hai người đã đến gần cầu thang, Trình Diễm cúi người, bế cô lên theo kiểu công chúa, khẽ nói: "Sắp vào lớp rồi, không có nhiều người lắm. Với lại cũng không có gì không hay, chúng ta đâu có cố tình khoe khoang tình cảm."

Lâm Đang mím môi, cố nén nụ cười, cúi đầu để tóc che khuất mặt.

Lúc này, cô mới nhận ra tiếng bước chân lên xuống cầu thang xung quanh rất rõ ràng, hình như có người đang nhìn bọn họ, nhưng người đang bế cô không bị ảnh hưởng, bước đi vẫn rất vững vàng.

"Chào thầy ạ." Trình Diễm chào một người, đối phương đáp lại, anh giải thích thêm: "Cô ấy hơi yếu, không nhìn rõ đường."

Đối phương như hiểu ra: "Vậy hai em đi trước đi."

"Cảm ơn thầy." Trình Diễm khẽ gật đầu, bước nhanh hơn, lên thêm hai tầng, rồi chậm dần, đến đầu cầu thang, anh mới đặt cô xuống, "Tới rồi."

Lâm Đang nắm tay anh, theo anh vào lớp học, cùng ngồi xuống chỗ trống ở giữa lớp. Cô cảm nhận được ánh mắt xung quanh đổ dồn về phía mình, cả người cảm thấy không thoải mái.

Trình Diễm bóp nhẹ tay cô, khẽ an ủi: "Họ chỉ tò mò thôi, đừng để ý."

Cô mím môi, ngồi ngay ngắn.

Không lâu sau, chuông vào lớp vang lên, giáo viên bắt đầu giảng bài trên bục giảng, bên dưới cũng có sinh viên bắt đầu nói chuyện.

Một nam sinh ngồi hàng trên quay xuống, khẽ hỏi: "Bạn gái cậu hả?"

Trình Diễm trả lời: "Ừ."

"Bạn cấp ba hả?"

Trình Diễm hơi muốn đánh người, anh liếc nhìn cậu ta: "Ngoài bạn cấp ba, còn ai nữa, đừng có nói lung tung."

Nam sinh cười cười, quay sang giải thích với Lâm Đang: "Cậu đừng để ý, mình chỉ đùa thôi. Mình ở cùng phòng ký túc với cậu ấy, hồi năm nhất cậu ấy đã nói có bạn gái rồi."

Lâm Đang không biết trả lời thế nào, mặt hơi đỏ lên, khẽ nói: "Không sao mà."

Mấy nam sinh ngồi hàng trên thấy cô dễ ngại ngùng, cũng không đùa thêm nữa, chỉ thỉnh thoảng trong giờ giải lao quay xuống hỏi chuyện, toàn là những câu hỏi nghiêm túc.

Tiết học buổi sáng trôi qua rất nhanh, mấy nam sinh nhiệt tình mời họ cùng đi ăn trưa ở nhà ăn, Trình Diễm hỏi ý kiến Lâm Đang rồi đồng ý, cả nhóm cùng nhau đi đến nhà ăn.

Lúc này người rất đông, ồn ào náo nhiệt, sau khi ăn xong, mấy nam sinh quay về ký túc xá, Trình Diễm và Lâm Đang về nhà.

Mặt trời chiếu rất gắt, may mà bên đường có cây, có thể tránh được nắng.

Vừa đi, Lâm Đang vừa nói: "Trình Diễm, bây giờ anh có nhiều bạn hơn trước nhiều."

"Cũng bình thường thôi." Thật ra, khi Trình Diễm mới vào đại học, anh vẫn rất khép kín, chỉ chăm chú học và làm thêm kiếm tiền, sau đó vì xin làm sinh viên trao đổi, cần điểm hoạt động tổng hợp, anh mới phải giao lưu với mọi người.

Hơn nữa, vào đại học rồi, dường như mọi người cũng trưởng thành hơn nhiều, không còn mấy ai suốt ngày để ý đến quần áo của người khác, ngược lại còn thân thiện hơn với những bạn có hoàn cảnh khó khăn, nên anh cũng kết bạn được với một số người.

"Như vậy rất tốt." Lâm Đang thật lòng vui mừng cho anh, nhưng trong lòng lại có chút hụt hẫng khó tả.

Trình Diễm nhận ra: "Dù thế nào em vẫn là người anh yêu nhất, cũng là người bạn tốt nhất của anh, có chuyện gì anh cũng sẽ nói với em đầu tiên, có những việc anh cũng chỉ kể cho mình em thôi."

Lâm Đang nở nụ cười, ôm lấy cánh tay anh: "Anh cũng là người em yêu nhất, là người bạn tốt nhất của em, có chuyện gì em không thể kể với người khác em cũng chỉ nói với anh. Nhưng anh không được nói với Noãn Noãn, cô ấy sẽ buồn đấy."

Anh bật cười: "Được, anh sẽ không nói với cô ấy đâu."

Chiều nay còn một tiết học, học xong thì có thể về nhà nằm nghỉ. Đúng lúc không có việc gì làm, Lâm Đang kéo Trình Diễm cùng đi siêu thị. Thực ra cũng không có gì để mua, hôm qua vừa đi rồi, nhưng Lâm Đang luôn có cảm giác ấm áp khi đi siêu thị.

Mua một ít trái cây và đồ ăn vặt, lúc chuẩn bị thanh toán, Lâm Đang như nhớ ra điều gì, khẽ chọc tay vào cánh tay Trình Diễm, nhỏ giọng nói: "Quên mua cái đó rồi."

2286 words
26.02.2025

Ngoại truyện 4 : Bảo bối của anh

Editor: Hann

Trình Diễm ngẩn người một chút, kéo cô sang bên cạnh giá hàng, hạ giọng bàn bạc: "Ở đây có bán, mình nên chọn loại nào đây?"

Lâm Đang không nhìn thấy, đành nhỏ giọng hỏi: "Có những loại nào vậy?"

Trình Diễm liếc quanh một lượt, không thấy có ai nhìn qua, mới tiến sát lại gần một chút, nhìn kỹ chữ trên hộp, nói khẽ: "Hình như có chia theo cỡ, có loại lớn và loại siêu lớn."

"Vậy anh muốn loại lớn hay siêu lớn?"

Anh không biết trả lời thế nào, nói loại lớn thì lại thấy như mình không ổn, nói loại siêu lớn thì lại như đang khoe khoang. Anh gãi đầu, cắn răng nói: "Anh cũng không rõ, hay mình mua cả hai loại về thử xem sao?"

Lâm Đang gật đầu: "Vậy anh lấy đi."

"Hình như còn chia theo chất liệu và mùi vị nữa." Bàn tay đang với tới hộp lại rụt về, Trình Diễm nói, "Có loại siêu mỏng, loại ẩm mượt, rồi còn có nhiều hương vị khác nhau, như là mùi trái cây... Em muốn loại nào?"

"Em cũng không biết nữa." Cô cũng đâu có kinh nghiệm gì.

"Hay là... hay mình lấy mỗi loại một cái, rồi về thử xem..."

Lâm Đang không phản đối: "Được."

Khi ôm một đống hộp vào lòng, Trình Diễm mới bắt đầu hối hận. Đặc biệt là vì buổi tối ra ngoài anh lại không mang theo ba lô, đống hộp ấy đành nằm chình ình trong chiếc túi nhựa trong suốt của siêu thị, bị anh xách qua xách lại trên phố. Anh đã cảm nhận được không biết bao nhiêu ánh mắt kín đáo nhìn về phía mình, cúi đầu đến mức không thể thấp hơn được nữa.

Lâm Đang gọi anh hai lần mà không nghe anh trả lời, mới nhận ra có gì đó không ổn: "Anh sao thế?"

Anh nuốt nước bọt, miễn cưỡng ngẩng đầu lên, mặt đỏ bừng: "Mấy thứ tụi mình mua nhìn lộ quá." Trong túi xách chỉ có vài gói đồ ăn vặt với một túi trái cây, còn lại đều là...

Mặt Lâm Đang cũng hơi ửng hồng: "Hay mình về nhanh đi..."

"Ừ." Trình Diễm bước nhanh hơn, cộng thêm cái túi xách kia, nhìn cả hành vi càng thêm kỳ quái.

Cả hai đi thẳng về khu nhà cũ, lên cầu thang, không thấy ai lên xuống, anh mới thở phào nhẹ nhõm, khẽ đề nghị: "Hay từ giờ mình mua trên mạng đi."

"Được." Lâm Đang cũng thấy mua trên mạng tiện hơn nhiều, ít nhất sẽ không ngại ngùng thế này.

Về đến nhà, một đống hộp nhựa được nhét hết vào góc ngăn tủ cạnh giường, Trình Diễm và Lâm Đang đều muốn làm gì đó trước, như là nghe kịch truyền thanh hay xem TV gì đó, nhưng thế nào cũng không tập trung nổi.

"Hay là... đi tắm trước đi..." Lâm Đang ngồi trên giường, cúi đầu nhìn họa tiết trên chăn, khẽ gợi ý.

"Được." Trình Diễm nhìn chằm chằm vành tai đỏ bừng của cô.

Cô cảm nhận được ánh mắt bỏng rẫy kia, đứng bật dậy định rời đi: "Em tắm trước nhé."

Trình Diễm cũng đứng dậy theo: "Em có một mình được không?"

"Được mà." Lâm Đang đẩy anh ra sau, "Anh chơi điện thoại đi, em tắm xong rồi anh tắm sau."

"Ừ, vậy em cẩn thận nhé, có chuyện gì cứ gọi anh, anh nghe thấy được."

Lâm Đang đáp bừa hai câu, vội vã vào phòng tắm, nhanh chóng đóng cửa lại. Cô luôn có cảm giác nếu cứ tiếp tục thế này, cả hai mà cùng nhau tắm, chắc chắn sẽ có chuyện gì đó xảy ra trong phòng tắm...

Đứng hít thở sâu vài lần, cô mới chầm chậm bước vào rửa mặt.

Toàn bộ dụng cụ trong phòng tắm đều được thiết kế lại theo nhu cầu của cô, một mình tắm cũng không phải vấn đề gì lớn, trước đây chỉ là do Trình Diễm lo cho cô, mới vào cùng.

Cô tắm rất nhanh mà cũng rất kỹ, quấn khăn tắm bước ra ngoài, liếc mắt thấy Trình Diễm ngồi trên ghế sô pha. Cô giật mình, hỏi: "Sao anh lại ngồi đây?"

Trình Diễm nhìn chằm chằm cô, cổ họng không tự chủ mà chuyển động: "Anh sợ em có chuyện gì trong phòng tắm."

"Không sao, em tắm xong rồi, anh đi tắm đi." Nói xong, lại cảm thấy mình như đang hối thúc, bèn bổ sung, "Tắm từ từ cũng được."

Trình Diễm không nhịn được cười.

Càng không ổn hơn, mặt cô đỏ lựng lên, vội vàng chạy vào phòng ngủ, để lại một câu: "Em vào trước đây."

Cửa phòng đóng lại, Trình Diễm không đuổi theo, chắc là đã đi tắm.

Cô thở phào, bỏ khăn tắm ra, chui vào chăn.

Nằm được một lúc, cô lại cảm thấy cứ nằm không như thế có vẻ không ổn, lại bật dậy mặc đồ ngủ vào, rồi nằm lại.

Trình Diễm vẫn chưa tới, không biết đang bận gì, bình thường anh tắm không lâu như vậy.

Trong lòng cô có chút nôn nao, cũng có chút căng thẳng.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô lấy điện thoại ra, định học hỏi thêm ít kinh nghiệm.

Nhưng vừa nhập xong câu hỏi, vừa tìm ra đáp án và chuẩn bị nghe, thì tay nắm cửa đột nhiên kêu lên, Trình Diễm bước vào.

Cô giật mình, vội nhét điện thoại xuống dưới gối, ngồi dậy nhìn anh, thốt ra một câu thừa thãi: "Anh tắm xong rồi à?"

"Ừ." Trình Diễm liếc qua gối, không hỏi gì thêm, lại lau đầu mấy cái, treo khăn lên, rồi bước về phía cô.

Cô lùi vào trong giường một chút, tay vô thức nắm chặt ga trải giường.

Trình Diễm ngồi xuống mép giường, khẽ hỏi: "Tắt đèn nhé?"

"Tắt... tắt đi..." Cô hít một hơi, cả vai đều căng cứng.

Đèn tắt, căn phòng chìm vào bóng tối, cô nghe thấy tiếng anh trèo lên giường, vào trong chăn, tiếp đó là tiếng ngăn kéo vang lên, có tiếng giấy gói nhựa bị xé.

Cô mím môi, lặng lẽ cuộn tròn trong chăn, xoay lưng về phía anh.

"Đang Đang..." Anh theo qua, ôm cô từ phía sau.

Cô nắm chặt tay anh, giọng nghẹn lại: "Trình Diễm, em có chút căng thẳng."

Tay Trình Diễmcũng đang run rẩy: "Anh cũng có chút căng thẳng."

"Vậy có tiếp tục không?"

"Có."

"Vậy... vậy bắt đầu đi..."

Trình Diễm nuốt nước bọt, ừ một tiếng loạn xạ, tay mò mẫm như hôm qua. Nhưng hôm nay tay anh run lên rõ rệt, mấy lần không tìm đúng chỗ.

"Thế này có khó chịu không?" Anh nín thở hỏi.

Lâm Đang cũng không dám thở mạnh: "Không... không khó chịu..."

"Thế còn thế này?"

"Đau quá!" Lâm Đang theo phản xạ mà đẩy anh ra.

Anh lập tức thu tay lại.

Lâm Đang cảm thấy một khoảng ấm áp, định đẩy anh ra thì đã không kịp nữa rồi. Cô chống tay lên đầu anh, khẽ kêu lên: "Trình Diễm, anh làm gì vậy, mau dừng lại đi."

Trình Diễm không để ý, chỉ úp mặt xuống, lúng búng hỏi: "Thế này có thoải mái không?"

"Ừm... ừm..." Lâm Đang cắn môi, không dám phát ra âm thanh, tay vẫn đẩy anh, "Nhưng... không thể thế này được..."

"Được mà." Trình Diễm liếc nhìn biểu cảm của cô, không thấy có gì khác thường, lại cúi đầu tiếp tục.

Lâm Đang chưa bao giờ đi tàu lượn siêu tốc, nhưng nếu nhất định phải miêu tả, thì bây giờ chính là như vậy. Mà người cầm tay lái, lại chính là Trình Diễm, mà cô thì không thể ngăn cản nổi...

Tâm trí rối bời, cô không kiềm được, bám chặt lấy chăn.
"Trình Diễm..." Giọng cô yếu ớt mà khẩn trương, "Anh đừng có mà cắn..."

Anh không nghe, vẫn tiếp tục, cả hai đều bị cuốn vào cơn sóng không thể dừng lại được nữa...

Đầu óc cô rối như tơ vò, không thể nghe thấy gì nữa, chỉ có thể dựa vào lòng anh, hé miệng thở dốc, ngay cả nằm xuống lúc nào cũng chẳng nhớ rõ.

"Chắc sẽ đau đấy..." Trình Diễm nhắc một câu.

Không phải chắc mà là rất đau mới đúng, mặt cô trắng bệch, nắm chặt lấy tay anh, khóc lóc xin tha: "Trình Diễm, đau quá...."

"Anh biết, anh biết." Trình Diễm cũng chẳng dễ chịu, anh cúi xuống hôn lên khóe mắt ướt át của cô, nhẹ giọng dỗ dành: "Đang Đang, thả lỏng nào, ngoan, thả lỏng nhé em?"

Lâm Đang khóc lóc gật đầu: "Ừm, em sẽ cố..."

Trình Diễm nhẹ nhàng vuốt ve má cô, liên tục hôn mấy cái: "Đang Đang đừng sợ, anh không động đâu, em cứ từ từ thả lỏng."

Cô gật đầu, trong lúc nước mắt mơ hồ còn nhìn thấy nốt ruồi nhỏ ở cánh mũi anh. Cô cười, duỗi tay chạm vào, giọng nói còn hơi nghèn nghẹn: "Anh vẫn còn nốt ruồi nè."

"Ừ." Trình Diễm cong môi, cúi xuống hôn vào môi cô một cái: "Anh vẫn nhớ lúc tụi mình trốn sau rèm cửa trong phòng đàn."

"Em cũng nhớ." Hai tay cô ôm lấy cổ anh: "Mấy năm nay em còn tưởng tụi mình sẽ chia tay."

"Không đâu, không bao giờ chia tay, cho dù em có muốn thì anh cũng không đồng ý." Anh đợi lâu như vậy rồi, sao có thể dễ dàng từ bỏ được. Anh đã nói từ lâu rằng chỉ cần có được, anh sẽ không thể buông bỏ, cũng không cho Lâm Đang được buông tay anh ra.

Lâm Đang không nghĩ nhiều như vậy, cô cảm thấy nếu đã thích một người thì phải ở bên nhau cả đời. Trong cuộc sống trật tự đầy độc đáo của cô, yêu đương chỉ có một lần mà thôi. Cô cười nói: "Em không chia tay với anh đâu."

"Chiều thứ sáu không có tiết, chúng ta đi mua nhẫn nhé?" Trình Diễm cảm nhận được cô đã thả lỏng, lặng lẽ cử động: "Em muốn kiểu nhẫn thế nào?"

"Em không biết nữa, đợi đến lúc đó rồi chọn." Cô còn chưa nhận ra, vẫn đang mải suy nghĩ về chuyện mua nhẫn: "Thế còn cái nhẫn bạc thì sao ạ?"

Tâm tư Trình Diễm đã không còn đặt ở chuyện chiếc nhẫn, anh thuận miệng nói: "Cất đi hoặc lồng vào vòng cổ cũng được."

"Ừm, thế lồng vào vòng.... Aaa!" Cơn đau do bị xé rách truyền đến, Lâm Đang hét lên, cả người đều không động đậy nổi.

Trình Diễm nhìn mà xót, ôm lấy cô chậm rãi dỗ: "Đang Đang ngoan, hết đau ngay ấy mà."

Cô vẫn cảm thấy không thoải mái, nhưng lực chú ý đã bị phân tán, có chút chẳng rảnh mà lo đau nữa, chỉ cố gắng học cách để thở: "Trình Diễm, Trình Diễm, em sắp không thở được rồi."

Trình Diễm ngồi dậy, dùng tay lau mồ hôi trên mặt, hơi thở của anh cũng chẳng hề bình ổn: "Còn đau không em?"

Lâm Đang chớp mắt, cố gắng cảm nhận: "Hình như không đau nữa, nhưng hơi lạ lạ."

"Lạ thế nào?" Trình Diễm thử thăm dò: "Không còn cảm giác khác sao?"

"Còn hơi căng... ưm..." Không biết đụng phải chỗ nào, Lâm Đang bỗng rên nhẹ một tiếng.

Mắt Trình Diễm sáng lên, tìm đúng vị trí: "Là chỗ này sao?"

"Ừm... Nhưng, anh đừng ấy vào chỗ đó được không, lạ lắm..."

Qua ngày hôm qua, Trình Diễm cũng hiểu sơ sơ hai chữ "là lạ" từ miệng cô có nghĩa là gì, sao anh có thể buông tha cho cô được, thậm chí càng nỗ lực hơn: "Vậy là đúng rồi, chính là chỗ này."

Cảm giác bị vứt lên đám mây lại ùa tới, thậm chí lần này còn tung lên càng cao, khiến cô như quên sạch mọi thứ, khẽ hé miệng rì rầm.

Cả người không ngừng xóc nảy, cô ôm chặt lấy anh, liên tục gọi: "Trình Diễm, Trình Diễm..."

"Anh đây, anh ở đây, Đang Đang..." Trình Diễm hôn nhẹ xuống cổ cô.

"Lạ quá, thật sự lạ lắm..." Cô ôm lấy đầu anh, muốn ôm anh chặt hơn.

Thời gian như ngừng lại, mọi cảm quan đều bị phóng đại, cô có thể nghe được hơi thở gấp gáp nặng nề của Trình Diễm. Mọi thứ xung quanh như chẳng còn quan trọng nữa, trên thế giới này chỉ còn lại hai người, hai cơ thể trần trụi đang quấn lấy nhau.

Bị ném lên nơi cao nhất rồi đột nhiên rơi xuống, cô nằm liệt trong chăn thở dốc, đầu óc trống rỗng chỉ còn sót lại ánh sáng trắng lóa mắt như pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm, sáng đến nỗi không mở được mắt.

"Đang Đang?" Giọng nói của Trình Diễm vang lên bên tai, cô trở mình, rúc vào lòng anh.

"Đau không?" Trình Diễm hỏi**.**

Lâm Đang lắc đầu, cô không còn chút sức lực nào để nói.

Trình Yển cũng không hỏi thêm, chỉ nằm yên bên cạnh cô một lát, đợi đến khi cảm nhận được hơi thở của cô đã dần ổn định, anh mới lên tiếng: "Có khát không? Muốn uống nước không?"

Cô gật đầu.

Trình Diễm đỡ cô ngồi dậy, đứng dậy đi rót nước, lại hỏi: "Có cần bật đèn không?"

Cô lại gật đầu.

Đèn vừa bật lên, sáng đến mức cô phải nheo mắt lại. Một lát sau, khi mở mắt ra, cô mơ màng nhìn thấy vết máu trên chăn, liền thốt lên kinh ngạc: "Anh chảy máu à?!"

Trình Diễm đưa ly nước cho cô, bật cười: "Không phải máu của anh, mà là của em."

"Của em?" Cô nhíu mày, "Hóa ra là chảy máu, bảo sao lúc nãy lại đau thế."

"Bây giờ còn đau không?"

"Hơi đau, nhưng không chạm vào thì không sao."

Trình Diễm đón lấy chiếc ly trống từ tay cô, rút khăn giấy ướt ra lau dọn. Nhìn qua thì không có gì đáng ngại, nhưng những vệt máu đỏ mờ hiện trên khăn giấy khiến anh thoáng sợ. Anh nhíu mày: "Hay là đi bệnh viện kiểm tra nhé?"

"Không cần đâu, em thấy ổn mà. Nếu ngày mai vẫn đau thì mình đi."

Trình Diễm gật đầu, hàng lông mày nhíu chặt vẫn chưa thả lỏng, ôm lấy cô rồi nằm xuống: "Nếu em không thoải mái chỗ nào thì phải nói với anh ngay nhé."

Cô gật đầu, ghé vào lồng ngực anh, cười khúc khích rồi hôn lên má anh một cái: "Mai ai có nhiều tiết không?"

"Ừm, mai anh học cả ngày. Sáng mai em ở nhà nghỉ ngơi đi, trên bàn có bánh mì, em ăn lót dạ chút, đợi trưa anh mua cơm về."

"Không cần làm quá vậy đâu, em thấy mai vẫn dậy sớm được."

Nói thì nói như vậy, nhưng sáng hôm sau cô không dậy nổi, ngay cả Trình Diễm đi lúc nào, cô cũng chẳng hay.

Kéo rèm cửa ra, ánh nắng mặt trời chói chang chiếu vào, xem điện thoại đã gần 10 giờ trưa. Cô uể oải lết vào phòng vệ sinh, bắt đầu đánh răng rửa mặt,

điện thoại phát lại tin nhắn của Trình Diễm gửi cho cô.

"Trên bàn có bánh mì, anh lấy sữa bò trong tủ lạnh để ở bàn luôn rồi, đợi hết lạnh thì uống nha."

"Dưới bếp có nước nóng để nguội, đựng trong bình nhựa. Nếu muốn uống nóng, có nước trong phích, giữ ấm sẵn rồi, cứ mạnh dạn đổ vào cốc, không cần lo."

"Đồ ăn vặt cũng để trên bàn, có cả trái cây trong giỏ, đã rửa sạch rồi, không cần rửa lại nữa."

"Tivi đã cắm điện, chỉ cần bấm công tắc là bật được."

"Nếu có ai gõ cửa thì tuyệt đối đừng mở, dù họ nói gì cũng đừng mở. Nếu có việc gấp, gọi điện cho anh, anh để chuông điện thoại, em gọi là anh nghe ngay."

"Sắp vào lớp rồi, Đang Đang bảo bối, anh vào lớp trước nhé."

Cái tiếng "Đang Đang bảo bối" đó thật nhẹ, như một chiếc lông vũ nhỏ xinh, chao đảo rồi nhẹ nhàng rơi xuống lòng Lâm Đang. Cô cắn chiếc bàn chải, khóe miệng không kìm được mà cong lên.

Nhanh chóng đánh răng xong, cô ôm điện thoại ra sofa ăn bánh mì nhỏ.

Chưa ngồi được bao lâu thì tin nhắn lại tới: "Vẫn chưa dậy à?"

Cô lập tức đặt bánh xuống, trả lời: "Dậy rồi, dậy rồi, vừa mới đánh răng xong. Anh học xong chưa?"

"Ừ, giữa giờ, đang đi đến lớp học kế tiếp đây. Em còn thấy khó chịu không?"

Mặt cô hơi ửng đỏ: "Không, không, đỡ nhiều rồi, không đau lắm nữa."

"Vậy là tốt rồi. Em ăn sáng chưa?"

"Đang ăn đây."

"Kiểm tra xem sữa còn lạnh không, đợi hết lạnh rồi hãy uống."

Nghe lời, Lâm Đang thử chạm vào hộp sữa, uống một ngụm: "Hết lạnh rồi."

Bên kia vang lên tiếng cười khẽ: "Đừng ra ngoài, có ai đến gõ cửa cũng không mở, đợi trưa anh về mang cơm cho em."

"Vâng."

"Muốn ăn gì thì lát nữa nhắn cho anh, anh sẽ xem trong căng-tin có không."

"Được, vậy anh vào học đi."

Bên kia gửi một biểu tượng cảm xúc, rồi không nói thêm gì nữa.

Lâm Đang vừa cười vừa ăn sáng, sau đó mở điện thoại ôn lại một chút bài dịch, rồi nằm trên sofa xem TV.

Sofa và TV ngay cạnh cửa, đến trưa, vừa nghe thấy tiếng khóa cửa, cô liền chạy tới, mở cửa và nhào vào vòng tay người đang đứng ngoài: "Trình Diễm, anh về rồi!"

Trình Diễm ôm cô, cố gắng đóng cửa lại, kéo cô vào trong: "Đói chưa?"

"Chưa nữa, sáng em ăn muộn mà."

Trình Diễm ừ một tiếng, đặt túi thức ăn đã mua xuống, đưa đũa bát cho cô: "Đang Đang, sau này nghe thấy tiếng ngoài cửa cũng đừng vội mở, nhỡ có ai đó phá khóa thì sao?"

Cô sững lại, gật đầu: "Vậy nếu anh quên mang chìa khóa thì sao?"

"Anh sẽ gọi điện cho em, tóm lại, dù nghe thấy tiếng anh gọi ngoài cửa cũng không mở, đợi anh gọi điện báo em mở thì mới mở."

"Được, em biết rồi."

Trình Diễm thở phào nhẹ nhõm: "Ăn cơm đi, ăn xong trưa còn có thể ngủ một chút. Chiều nay em muốn đi cùng anh không?"

"Đi chứ, em thấy không còn đau lắm rồi, có thể đi lại được mà."

Trình Diễm không nói gì thêm, sau bữa ăn, lúc nằm trên giường, anh lại hỏi lại: "Thật sự không đau nữa?"

Lâm Đang lắc đầu: "Không đau, đi lại hay ngồi xuống cũng không sao, chỉ là chạm vào mới thấy đau thôi."

"Hôm qua em chảy máu nhiều lắm." Trình Diễm nâng mặt cô lên, "Anh còn tưởng mình làm em bị thương, sáng nay dậy còn chảy máu không?"

"Hết rồi, em đã đi vệ sinh kiểm tra, không còn máu, chỉ là khi lau có chút đau, còn lại không sao cả."

Trình Diễm thở dài, ôm chặt cô vào lòng: "Nếu có gì không ổn nhất định phải nói."

Cô ừ một tiếng, rồi thì thầm: "Anh có thể gọi lại như sáng không?"

"Như thế nào?"

"Sáng nay đó."

Giọng Trình Diễm mang chút vui vẻ: "Đang Đang bảo bối?"

"Ừ ừ." Cô gật đầu loạn xạ.

"Bảo bối, bảo bối của anh."

Cô cảm nhận nụ hôn nhẹ nhàng trên trán, ngẩng cổ lên hôn lại anh: "Trình Diễm bảo bối!"

Trình Diễm không nhịn được cười thành tiếng, cũng đáp lại: "Đang Đang bảo bối."

Cứ gọi nhau bảo bối như thế suốt gần mười phút, đến khi cả hai cười mệt mới dừng lại. Trình Diễm vỗ vỗ cô: "Đang Đang, ngủ đi, chiều còn có tiết."

Lâm Đang rúc vào lòng anh, tìm một tư thế thoải mái, ôm anh chìm vào giấc ngủ.

Buổi chiều, tiết học kín mít, hai ngày tiếp theo cũng vậy, mãi đến thứ Sáu mới đỡ bận hơn chút. Lâm Đang dọn dẹp xong, định cùng Trình Diễm đi xem nhẫn thì lại nhận được điện thoại từ Tống Noãn, cô nàng muốn qua chơi.

"Vậy chúng ta để Chủ nhật đi, hoặc tuần sau cũng được." Trình Diễm cũng không vội.

Lâm Đang cũng đồng ý, cùng anh dọn dẹp nhà cửa, chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, chờ Tống Noãn tới.

Dĩ nhiên người nấu chính vẫn là Trình Diễm, còn Lâm Đang thì đứng bên cạnh rửa rau củ quả.

Nhà bếp tràn đầy ánh sáng tự nhiên, ánh nắng bên ngoài chiếu qua cửa sổ xuống nền gạch, loa bluetooth bên ngoài phát những bản nhạc nhẹ nhàng. Trong bếp chỉ có tiếng nước chảy và tiếng va chạm của đồ bếp, không gian yên bình mà ấm áp.

"Trình Diễm, tối nay anh phải chịu khó ngủ sofa nhé."

"Không sao, sofa đó là loại sofa giường, trải ra cũng rộng rãi mà." Vả lại, cuộc sống hiện tại so với trước đây đã tốt hơn rất nhiều, anh không cảm thấy gì là thiệt thòi cả.

Lâm Đang nhón chân hôn lên má anh một cái: "Lát nữa mình thay ga giường và chăn mới nhé."

"Được." Hai người bọn họ ngày nào cũng ngủ chung không mặc gì, để người khác ngủ ở đây thì không tiện lắm.

Sau khi chuẩn bị nguyên liệu xong, cả hai vào phòng thay ga giường, vừa làm vừa trò chuyện rôm rả.

"Em còn đau không?" Trình Diễm hỏi.

"Hết rồi, chạm vào cũng không còn đau nữa, em nghĩ đã lành hẳn rồi."

"Vậy... thử lại lần nữa nhé?" Trình Diễm ngẩng đầu nhìn cô.

Cô cúi đầu, nói nhỏ: "Đợi Noãn Noãn về rồi hẵng..."

Trình Diễm không vội, chỉ là lần trước trải nghiệm không tốt khiến anh lo Lâm Đang không hài lòng. Lúc này cô đồng ý rồi, anh lại nghĩ đến việc lên mạng học thêm chút kỹ năng...

Trời chưa kịp tối, Tống Noãn đã đến. Lâu ngày không gặp, Tống Noãn và Lâm Đang cứ rôm rả trò chuyện, hai người kéo nhau vào phòng ngủ nói chuyện, Trình Diễm thì ở trong bếp chuẩn bị bữa ăn.

"Chỗ này các cậu thuê cũng được đấy chứ, đi đâu cũng tiện, mà nội thất còn khá mới." Tống Noãn đứng bên cửa sổ nhìn xuống.

Lâm Đang cũng đứng cạnh cửa sổ nhìn: "Nhà này là Trình Diễm tìm."

Tống Noãn quay lại, tựa vào khung cửa, cảm thán: "Cậu ấy giờ chững chạc hơn nhiều, còn chững chạc hơn cả trước kia. Lần thi đấu lần trước ở trường mình, cậu ấy đại diện đội lên sân khấu phát biểu. Nghĩ lại mà xem, hồi cấp ba, cậu ấy có bao giờ dám lên sân khấu đâu."

Lâm Đang im lặng, chỉ mỉm cười lắng nghe.

"Đại học không giống như hồi cấp ba nữa. Hồi đó ai mà thích tám chuyện thì dễ dàng nắm bắt hết chuyện của cả mấy khóa, còn bây giờ hầu như không còn những chuyện như thế. Hồi đó, mình chẳng biết hai người thế nào, cũng không dám hỏi cậu."

"Mấy năm trước trường cấp ba tổ chức họp lớp, Trình Diễm cũng không đến. Tụi mình ngồi nói chuyện phiếm, chẳng biết ai nhắc đến cậu ấy, còn hỏi về chuyện của hai người, mà mình thì chẳng biết phải nói thế nào cả. Nhưng may là hai người vẫn còn ở bên nhau."

Lâm Đang lặng lẽ thở phào một hơi. Những năm ấy, trong mắt người ngoài có lẽ chỉ là một câu chuyện cười đùa rồi nhanh chóng trôi qua, nhưng đối với cô, đó là khoảng thời gian vô cùng khó khăn. Cô lúc nào cũng nghĩ đến

việc quay lại, thậm chí đã lén lấy chứng minh thư của mình, mua vé máy bay, nhưng cuối cùng lại bị Lâm Mặc kéo về.

Sau đó, cô chỉ có thể cắm đầu học hành, hy vọng tốt nghiệp sớm, vì mẹ cô đã hứa rằng sau khi cô tốt nghiệp sẽ có thể trở về. Đã có lúc cô nghĩ mình sẽ phải chia tay với Trình Diễm.

Chia tay, trong thế giới của cô, là một việc vô cùng nghiêm trọng. Từ trước đến nay, cô chỉ thích duy nhất Trình Diễm, và về sau cũng sẽ chỉ thích một mình anh. Cô không thể nào thích được ai khác, nếu chia tay với Trình Diễm, cô sẽ không còn thích ai khác nữa.

Nhưng may mắn thay, Trình Diễm kiên định hơn cô nghĩ rất nhiều. Dù cô giận dỗi, lạnh nhạt, anh vẫn không từ bỏ.

"Haha, mình muốn kể lại chuyện này cho họ nghe, xem họ kinh ngạc thế nào," Tống Noãn chỉ cười được một lúc rồi nói, "Chắc chắn họ sẽ lại bàn tán xôn xao thôi."

Lâm Đang hơi bất đắc dĩ: "Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, ai còn bận tâm nữa chứ..."

"Người tò mò vẫn luôn có, chỉ là cậu không biết thôi. Hồi cấp ba có rất nhiều người ngấm ngầm bàn tán. Sau này tốt nghiệp, đôi khi vẫn có vài người đột nhiên hỏi đến."

"Vậy cậu cứ nói đi, dù sao mình và Trình Diễm cũng không ngại."

"Vậy hai người định khi nào kết hôn đây? Đến lúc đó nhớ đăng lên mạng xã hội, đảm bảo bạn bè ai cũng sẽ ngạc nhiên cho xem!"

Lâm Đang có vẻ hiểu ý cô nàng, cũng bật cười theo: "Chờ mình lấy được sổ hộ khẩu thì sẽ đăng ký kết hôn ngay."

Tống Noãn thở dài: "Thật ra mẹ cậu tính để lại cho cậu một khoản tài sản không nhỏ, đúng không? Nếu là mình, mình chắc chắn sẽ chọn tài sản đó."

"Cũng được, chỉ là một căn nhà và một chiếc xe thôi."

"Nhưng Trình Diễm cũng rất có tiềm năng. Ngành của cậu ấy sau khi ra trường lương một năm rất cao, mà cậu ấy lại chăm chỉ như vậy. A, thật ghen tị với cậu quá, chọn ai cũng tốt cả."

Lâm Đang không rõ về triển vọng ngành học của Trình Diễm, càng không biết anh sau này sẽ kiếm được bao nhiêu tiền. Cô chỉ đơn thuần yêu anh, tin tưởng anh, và quyết tâm lựa chọn ở bên anh. Dù sau này không kiếm được nhiều tiền cũng không sao, chỉ cần cả hai cùng cố gắng, cuộc sống chắc chắn không quá khó khăn.

Tiếng gõ cửa vang lên, Trình Diễm từ bên ngoài gọi: "Ăn cơm nào."

Lâm Đang và Tống Noãn tay trong tay đi ra ngoài, cùng ngồi xuống bàn ăn.

Trình Diễm không nói nhiều trong suốt bữa ăn, chỉ chăm chỉ gắp thức ăn cho Lâm Đang, thỉnh thoảng ai nhắc tới anh thì anh trả lời vài câu. Tối đến, sau khi rửa mặt xong, Lâm Đang và Tống Noãn lại vào phòng ngủ tán gẫu tiếp, còn anh nằm trên sofa ngoài phòng khách.

Trong phòng ngủ, Lâm Đang và Tống Noãn vẫn trò chuyện, lúc thì nhắc lại chuyện cũ, lúc thì bàn chuyện hiện tại, nói linh tinh đủ thứ cho đến tận khuya mới chịu đi ngủ.

Sáng hôm sau, khi hai cô thức dậy, Trình Diễm đã mua bữa sáng và đang ngồi ở bàn làm việc, gõ máy tính. Lâm Đang và Tống Noãn đùa giỡn trong nhà tắm một lúc lâu mới ra ăn sáng. Ăn xong, họ đi dạo quanh khu phố, rồi ghé thăm trường học cũ.

Cuối tuần, khi Tống Noãn phải về trường, Lâm Đang và Trình Diễm tiễn cô ấy rồi tiện đường đi mua nhẫn.

Tầng một của trung tâm thương mại toàn là các quầy trang sức vàng bạc, hai người chọn đến hoa mắt, cuối cùng vào một cửa hàng có tiếng và đi thẳng đến quầy nhẫn kim cương.

"Lấy ra để thử xem nào," Trình Diễm và Lâm Đang bàn bạc, chọn vài mẫu và đeo thử lên tay.

Cô không nhìn rõ chi tiết nhưng thấy được ánh sáng lấp lánh từ viên kim cương: "Lấp lánh thật đấy."

Nhân viên bán hàng đứng cạnh giới thiệu: "Chiếc nhẫn trên ngón áp út của chị là viên kim cương 30 phân, có giá trị bảo chứng... Còn chiếc ở ngón giữa là 27 phân, ý nghĩa yêu vợ..."

Trình Diễm và Lâm Đang không nghe hết, họ nói chuyện nhỏ với nhau: "Anh thấy chiếc trên ngón áp út đẹp hơn một chút."

Lâm Đang kéo Trình Diễm qua một bên, nhỏ giọng hỏi: "Nhưng cái này có phải hơi đắt không? Anh có đủ tiền không? Mình đừng tiêu xài hoang phí, cũng không cần nhất định phải mua kim cương."

"Anh đã cho em xem tài khoản tiết kiệm rồi mà, anh biết rõ mình có đủ tiền để mua. Sẽ không vung tiền để khoe khoang đâu. Với lại, năm nay anh tham gia rất nhiều hoạt động, chắc chắn sẽ có thưởng quốc gia, còn có thêm tiền thưởng từ các cuộc thi khác nữa. Em yên tâm, anh có đủ tiền mua."

Lâm Đang nghe vậy, gật đầu đồng ý.

5004 words
26.02.2025

Ngoại truyện 5 : Cậu ta không được phép vào nhà

Editor: Hann

(Vì ngoại truyện 5 bị tác giả khoá hẳn nên mình đôn ngoại truyện 6 lên thành 5, nội dung không liền mạch với chương trước, mong mọi người thông cảm.)

"Đang Đang, con đang sống chung với cậu bạn trai đó à?" Ba Lâm hỏi thẳng vào vấn đề.

"Vâng, bọn con đang thuê một căn nhà gần trường của anh ấy, tạm thời sống ở đó."

Ba Lâm gật đầu: "Ồ, vậy tiền bạc có đủ dùng không? Gửi cho ba số tài khoản, ba sẽ chuyển cho con ít tiền."

"Không cần đâu ạ." Lâm Đang vội xua tay. "Bọn con vẫn đủ chi tiêu, hơn nữa con cũng đang tìm việc rồi, không muốn làm phiền gia đình."

Ba Lâm nhìn chiếc nhẫn trên tay cô, không nói gì, rồi hỏi tiếp: "Con định khi nào về? Không phải con đã bảo với mẹ là sẽ về lấy sổ hộ khẩu sao?"

"Học kỳ này anh ấy có nhiều môn lắm, chắc gần đến kỳ nghỉ hè bọn con mới về."

"Ừ..." Ba Lâm im lặng vài giây, rồi có chút ngập ngừng nói: "Hai đứa nhớ phải cẩn thận, nuôi con không dễ đâu, hai đứa bây giờ còn chưa ổn định, tốt nhất đừng sinh con vội."

Lâm Đang khẽ cúi mắt, che giấu sự ngượng ngùng và xấu hổ trong ánh nhìn: "Con biết rồi, ba ạ."

"Nếu tiện thì gửi địa chỉ của con bây giờ cho ba. Khi nào rảnh ba sẽ ghé thăm."

Lâm Đang liếc nhìn Trình Diễm, thấy anh gật đầu, mới trả lời: "Vâng, lát nữa con sẽ gửi cho ba."

Ba Lâm nhận ra động tác nhỏ của cô, nghĩ đến việc cô đang ngồi trên giường với một chàng trai bên cạnh, bỗng thấy hơi chóng mặt: "Vậy ba tắt máy trước nhé, ba phải lên tầng rồi. Trời cũng khuya rồi, con cũng đi nghỉ sớm đi."

Chưa kịp nói lời tạm biệt, cuộc gọi video đã bị ngắt. Cô cũng không suy nghĩ nhiều, đưa điện thoại cho Trình Diễm để anh gửi địa chỉ.

"Gửi xong chưa?" Lâm Đang ôm lấy anh.

Anh đặt điện thoại xuống, ôm cô nằm xuống: "Xong rồi."

"Trình Diễm, anh thấy em để tóc dài được không?" Cô nửa ngả người trong vòng tay anh.

"Chắc là cũng hợp thôi." Trình Diễm suy nghĩ một lúc, không thể hình dung ra hình ảnh đó, bởi trong ký ức của anh, Lâm Đang luôn có mái tóc ngắn. "Em muốn để dài thì cứ để."

"Liệu có phiền phức quá không?"

Trình Diễm hôn nhẹ lên trán cô: "Cũng không phải quá rắc rối đâu, chẳng phải có máy sấy tóc sao? Gội xong sấy khô là được."

Cô gật đầu: "Vậy thì không cắt nữa, cứ để nó dài thêm chút xem sao. Nếu không hợp thì lại cắt ngắn."

"Em như thế nào cũng đẹp." Trình Diễm mỉm cười.

Lâm Đang khẽ hừ một tiếng rồi nói tiếp: "Ngày mai tụi mình thử tìm việc online nhé."

Trình Diễm xoa nhẹ mái tóc cô: "Anh đang để ý rồi, chỉ là chưa thấy công việc nào phù hợp. Không cần vội đâu, sau này còn nhiều thời gian làm việc mà, giờ cứ nghỉ ngơi một chút cũng tốt."

"Nhưng em sợ mình làm cản trở anh." Cô mím môi, đôi mắt to tròn, long lanh nhìn anh.

Anh thấy lòng mình xót xa, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, dịu dàng an ủi: "Anh đã biết hoàn cảnh đặc biệt của em từ trước rồi mà. Nếu anh đã chọn ở bên em, chắc chắn anh đã chuẩn bị sẵn sàng. Đừng lo, tìm được việc thì tốt, mà không tìm được cũng không sao cả."

Lâm Đang tựa đầu vào cổ anh, khẽ đáp một tiếng.

Mấy ngày nay, cô theo Trình Diễm đi học, học cùng các môn chuyên ngành của anh, nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ nên đã tự học thêm một ngoại ngữ nữa để có việc làm thêm.

Khi kỳ thi cuối kỳ gần kề, các môn học dần kết thúc. Họ đã mua vé đến thành phố Vân.

Trước khi lên máy bay, Lâm Đang gọi điện về nhà, vừa xuống sân bay đã có tài xế đến đón, chở thẳng họ về nhà.

Trình Diễm xách túi quà, đứng trước biệt thự nhà họ Lâm, tay không kìm được mà siết chặt.

Đây không phải kiểu biệt thự liền kề, mà là dạng biệt thự riêng biệt. Gọi là biệt thự thì chưa đủ, phải gọi là khuôn viên. Vị trí này cách trung tâm thành phố cũng không xa...

Trước đây khi thấy khu dân cư của nhà Lâm Đang, anh đã nghĩ cả đời mình cũng không mua nổi một căn như thế. Sau này, khi đã vào đại học, anh không ngừng tiết kiệm tiền và nhận ra rằng mua được một căn như vậy không phải là không thể. Nhưng giờ đứng trước cánh cửa này, anh lại thấy mọi thứ như quay về con số không. Có lẽ dù anh có cố gắng thế nào, cũng không thể mua nổi một ngôi nhà như thế này.

"Vào đi chứ." Lâm Đang kéo tay anh.

Anh giật mình, rồi theo cô bước vào.

"Ồ, về rồi đấy à." Tiếng của Lâm Mặc vọng xuống từ tầng hai.

Lâm Đang ngước lên, nhăn mặt: "Anh không đi làm à? Sao lại ở nhà?"

Lâm Mặc nhướng mày: "Anh đâu cần giống mấy người đi làm thuê, ngày nào cũng phải ngồi ở văn phòng."

Lâm Đang không ưa gì cái giọng điệu kiêu ngạo đó, cô nắm tay Trình Diễm đi thẳng vào trong.

Đi qua hành lang dưới tầng hai, là phòng khách, bên ngoài phòng khách là một khu vườn nhỏ. Ba Lâm đang tưới hoa trong vườn.

"Ba ơi." Lâm Đang gọi.

Ba Lâm quay lại, khựng một chút, rồi vui vẻ buông vòi tưới, bước tới: "Nào nào, ngồi xuống đi. Đến mà còn mang quà cáp làm gì, nhà mình cái gì cũng có, hai đứa còn chưa đi làm, lần sau đừng lãng phí tiền bạc nữa."

"Đừng mang mấy thứ không đáng giá về đây." Lâm Mặc bước chậm rãi tới, đứng tựa vào tường, với vẻ mặt đầy thách thức.

Lâm Đang không bận tâm đến anh ta: "Không phải là gì đắt tiền đâu, chỉ là mấy món đặc sản ở chỗ bọn con thôi."

"Được rồi, hai đứa muốn uống gì không? Để ba lấy cho, có nước hoa quả, sữa tươi đủ cả." Ba Lâm cười, đứng dậy đi về phía tủ lạnh, lấy hai chai nước đặt lên bàn trà. "Ba không biết hai đứa đến sớm vậy. Bà ngoại con chắc vừa mua xong đồ đang trên đường về."

Lâm Đang gật đầu, lấy một chai nước đưa cho Trình Diễm, nhỏ giọng hỏi: "Anh có muốn uống không?"

Chiếc nhẫn trên tay cô lấp lánh, khiến Lâm Mặc nhìn mà không vui: "Em đeo cái đồ gì thế? Nhà mình thiếu gì? Nếu thích thì anh dẫn em đi mua cái to hơn."

Ba Lâm liếc Lâm Mặc: "Con không có việc gì thì lên phòng nghỉ đi."

"Con có chuyện muốn nói." Lâm Mặc bước tới, ngồi đối diện với Lâm Đang và Trình Diễm: "Em định cưới cậu ta thật à?"

Lâm Đang lạnh nhạt: "Liên quan gì đến anh?"

"Đàn ông là loại người thế nào anh còn không biết à? Đừng để sau này bị người ta lừa mà vẫn đếm tiền giúp họ!"

"Anh là anh, anh ấy là anh ấy. Hơn nữa em lớn rồi, tự biết cách đánh giá, không cần anh xen vào."

"Được thôi!" Lâm Mặc nghiến răng, "Sau này đừng có mà hối hận!"

Lâm Đang không thèm đáp, quay sang nói chuyện với ba mình: "Ba ơi, tối nay bọn con ngủ ở đâu?"

Lâm Mặc xen ngang: "Chẳng lẽ hai đứa định ngủ chung? Em về phòng của mình đi, để cậu ta ở phòng khách."

"Được ạ, vậy để con mang hành lý về phòng trước." Lâm Đang kéo Trình Diễm đứng dậy đi ra ngoài.

Phòng của cô ở tầng một, nhìn ra vườn lớn, bên ngoài còn có ban công và một nhà kính nhỏ. Từ kiến trúc đến trang trí đều được thiết kế rất cẩn thận.

Vừa vào phòng, cánh cửa đóng lại, Lâm Đang đã ôm cổ Trình Diễm, nhón chân lên, hôn lên môi anh.

"Đừng để ý đến anh ấy, anh ấy chỉ muốn chọc tức em vì em không làm theo ý của anh ấy thôi."

Trình Diễm cười, bàn tay lớn giữ lấy đầu cô, hôn trả lại.

Năm mười tám tuổi anh không sợ những lời mỉa mai như vậy, huống chi bây giờ anh đã hai mươi tư. Những lời nói của Lâm Mặc đối với anh chỉ như chuyện trẻ con.

Anh vừa hôn, vừa bước tới, Lâm Đang phải lùi lại, đến khi lùi đến mép giường, không thể lùi nữa, cả hai ngã xuống giường.

"Đừng làm ở đây..." Lâm Đang giữ lấy cổ áo.

"Chỉ hôn thôi." Trình Diễm hôn nhẹ lên xương quai xanh của cô, rồi đứng dậy, kéo cô lên theo: "Anh không giận, anh đã chiếm được lợi thế lớn nhất rồi. Anh ta khó chịu là điều bình thường, cứ để anh ta nói thôi."

Cô mỉm cười: "Anh không để bụng là tốt rồi. Mau thu dọn đồ rồi ra ngoài đi, ở đây lâu quá không hay."

Trình Diễm cũng cười, nhanh chóng xếp đồ vào hành lý, rồi cùng cô ra ngoài.

Vừa lúc đó, bà ngoại của Lâm Đang vừa bước vào nhà, thấy cô, bà liền chạy tới ôm lấy cháu gái, hai người vừa ôm nhau vừa đi về phía bếp, dì Trần cũng theo sau.

Thấy họ có chuyện muốn nói, Trình Diễm lặng lẽ rút về sofa ngồi.

Ba Lâm cũng đang ngồi trên sofa, hai người đàn ông nhìn nhau một lúc, không biết ai bắt đầu trước, rồi dần dần nói chuyện, chủ yếu là về chuyện trường lớp. May sao, ba Lâm là giáo sư đại học, những câu hỏi ông đặt ra đều liên quan đến việc học, nên Trình Diễm có thể trả lời.

Nhưng rồi cuộc trò chuyện cũng dần cạn ý, hai người tiếp tục ngồi im lặng nhìn nhau, may mà bữa tối đã sẵn sàng, dì Trần gọi mọi người vào ăn, giải tỏa bầu không khí gượng gạo.

Trong bữa tối, Lâm Mặc không biết đi đâu, không thấy mặt. Mẹ Lâm còn bận việc công ty, chưa về nhà, nên bàn ăn chỉ có bà ngoại, ba Lâm, dì Trần, Lâm Đang và Trình Diễm. Mọi thứ diễn ra khá hòa thuận. Ba Lâm còn mang rượu vang ra, uống cùng Trình Diễm một chút.

Sau bữa tối, cả nhà ngồi trong phòng khách xem TV, trò chuyện, không khí ấm cúng và vui vẻ.

Nhưng tất cả sự ấm áp đó biến mất khi mẹ Lâm và Lâm Mặc bước vào nhà.

Mẹ Lâm vừa vào cửa, cả phòng khách im bặt, mọi người đều quay đầu nhìn bà. Bà đặt túi xuống, không thèm liếc nhìn Trình Diễm, chỉ lạnh lùng nói: "Lâm Đang, theo mẹ vào đây."

Lâm Đang mím môi, nắm tay Trình Diễm rồi đứng dậy đi theo.

Họ không vào phòng, mà đi thẳng đến thư phòng. Thư phòng thực chất không có nhiều sách, mà giống như một văn phòng hơn. Nếu ai không biết mà nhìn thấy, có lẽ sẽ nghĩ đó là một công ty.

Mẹ Lâm ngồi trên ghế văn phòng, giống như một người sếp gọi nhân viên vào nói chuyện. Còn Lâm Đang trông chẳng khác gì một nhân viên, cô ngồi trước bàn, hai tay đan vào nhau, có phần căng thẳng.

"Đây là sổ hộ khẩu." Mẹ Lâm vừa liếc nhìn chiếc nhẫn trên tay Lâm Đang, không nói gì thêm, tiếp tục: "Mẹ không thể đưa trực tiếp cho các con. Ngày mai mẹ sẽ bảo thư ký đưa các con đến Cục Dân Chính, sau khi dùng xong, hộ khẩu này phải trả lại."

Lâm Đang không ngờ mọi việc lại dễ dàng như vậy, cả người thả lỏng: "Cảm ơn mẹ."

Mẹ Lâm cất sổ hộ khẩu vào ngăn kéo, khóa lại. Hai bàn tay đan vào nhau, dựa lưng vào ghế làm việc, thản nhiên nói: "Dù tài sản của gia đình sẽ

không chia cho con, nhưng con vẫn là con gái của mẹ. Nếu con muốn về nhà ở hay chơi, luôn luôn được chào đón. Nhưng..."

Bà mím môi dưới: "Cậu ta thì không. Lần này là trường hợp đặc biệt, mẹ mới cho phép cậu ta vào nhà. Nhưng từ giờ trở đi, tuyệt đối không được phép bước chân vào nhà này một lần nào nữa. Dĩ nhiên, mẹ không có quyền cấm cậu ta đến Vân Thị hay bất cứ đâu, chỉ cần không vào nhà chúng ta là được."

Niềm vui ngập tràn trong lòng Lâm Đang như bị dội một gáo nước lạnh, cô cúi đầu, giọng lí nhí: "Vậy nếu con có con thì sao? Con của con cũng không được vào nhà sao?"

"Còn tùy vào họ của đứa bé. Nếu nó mang họ Lâm, nó có thể đến đây. Mẹ sẽ dành cho đứa trẻ nhà họ Lâm những tài nguyên tốt nhất. Nhưng khi đó, đứa bé này sẽ không còn liên quan đến cậu ta."

"Vâng, con hiểu rồi."

"Đừng để cậu ta ảo tưởng rằng có thể nhận được bất kỳ lợi ích gì từ mẹ, cũng đừng mong có thể nhận được sự đồng ý từ mẹ chỉ vì sinh con. Và càng không nên hy vọng rằng đứa con có thể giúp cậu ta chia được phần nào từ Lâm Thị trong tương lai. Cho dù con có con, mẹ vẫn có nhiều cách để khiến đứa trẻ không còn chút liên hệ nào với cậu ta."

Lâm Đang cúi đầu, mắt đã đỏ hoe, trong lòng vừa uất ức vừa đau khổ: "Anh ấy không phải loại người như vậy, anh ấy chưa bao giờ có suy nghĩ đó."

"Mẹ không quan tâm cậu ta nghĩ gì, mẹ chỉ làm những gì mẹ nên làm." Mẹ Lâm vẫn bình thản, ngón tay gõ nhẹ lên bàn, "Mẹ nghĩ rằng mình đã nhượng bộ đủ rồi. Nếu không, mẹ đã không đồng ý cho con ở bên cậu ta. Con nên thấy đủ."

"Con hiểu rồi, cảm ơn mẹ."

"Ra ngoài đi, mẹ còn việc phải xử lý. Mẹ sẽ bảo thư ký đến đón vào 9 giờ sáng mai, đúng giờ đứng đợi ở cổng."

Lâm Đang khẽ đáp, đứng dậy rời khỏi phòng.

Vừa bước ra khỏi thư phòng, bước vào phòng khách, mọi ánh mắt đổ dồn về phía cô. Ai cũng lo lắng, chỉ trừ Lâm Mặc, anh ta có vẻ hả hê.

Lâm Đang đi thẳng về phía Trình Diễm, ngồi xuống bên cạnh anh.

"Mẹ nói sáng mai sẽ bảo thư ký đưa chúng ta đi đăng ký kết hôn."

"Ồ, tốt quá! Vậy phải ăn mừng một chút, mai đi ra ngoài ăn đi." Ba Lâm đẩy kính mắt, trên mặt nở nụ cười.

Bà ngoại cũng cười theo: "Xem hai đứa muốn ăn gì rồi chọn nhé."

"Chúng con sao cũng được." Lâm Đang vui vẻ hơn nhiều, dù thế nào đi nữa, cô và Trình Diễm vẫn có thể kết hôn. Ông bà và ba cô đều không phản đối, vậy là tốt rồi.

"Các con định khi nào tổ chức hôn lễ?" Dì Trần vừa gọt xong đĩa trái cây, thuận miệng hỏi.

"Chúng con đã bàn rồi, sẽ không tổ chức hôn lễ."

Bà ngoại nhíu mày: "Mẹ con tuy có thái độ như vậy nhưng chưa bao giờ nói các con không được tổ chức hôn lễ. Nếu muốn làm, chúng ta có thể về Kinh Lăng mà tổ chức, ở đó còn rất nhiều bạn bè cũ, chắc chắn sẽ rất náo nhiệt."

Lâm Đang lắc đầu, giải thích: "Không liên quan gì đến mẹ, là bọn con không muốn làm. Tổ chức hôn lễ phiền phức lắm."

"Ừ, vậy cũng được." Bà ngoại gật đầu, không khuyên thêm nữa.

Tối hôm đó, mọi người ngồi trò chuyện một lúc, rồi ai nấy về phòng nghỉ ngơi. Lâm Đang không tiện ngủ chung phòng với Trình Diễm, nên sau khi bị đưa về phòng riêng, Trình Diễm về phòng khách ngủ.

Rửa mặt xong, cô vừa định nghỉ ngơi thì bên ngoài vang lên tiếng của bà ngoại.

Cô mở cửa, mời bà ngoại vào.

"Bà biết tính cách của mẹ con. Hôm nay chắc chắn nó đã nói vài lời khó nghe với con. Mẹ con là người như vậy đấy, luôn nói một là một, không bao giờ thay đổi ý kiến chỉ vì lời của người khác. Vì vậy, nếu mẹ con không chấp nhận Tiểu Trình, thì dù con có nói gì đi nữa, nó cũng không thay đổi. Trừ khi một ngày nào đó, chính nó muốn thay đổi. Nhưng... Thôi, con cầm tấm thẻ này đi."

Đề tài chuyển quá nhanh, Lâm Đang chưa kịp phản ứng, vội vàng đẩy tấm thẻ trả lại: "Bà ngoại, con không cần tiền đâu."

"Dù Tiểu Trình có giỏi giang, nỗ lực đến đâu, con ở bên cạnh cậu ấy, cuộc sống về sau cũng không thể tốt đẹp như trước kia. Con cứ cầm lấy thẻ này, coi như là quà cưới của bà ngoại, đừng để bản thân thiệt thòi."

"Bà ngoại, con thật sự không cần." Lâm Đang hít sâu, nói: "Con không thấy cuộc sống hiện tại thua kém trước kia, con đang sống rất tốt."

"Đó là vì bây giờ các con vẫn còn đi học, chưa ra ngoài làm việc, cũng chưa có con cái, nên thấy thoải mái thôi. Sau này khi đi làm, có con rồi, con sẽ nhận ra rằng cuộc sống không đơn giản như con nghĩ đâu. Cầm thẻ này đi, bà biết mẹ con. Nó nói được gì là sẽ làm được như thế, không phải loại người ngoài cứng trong mềm đâu."

Lâm Đang mím chặt môi, nhận lấy tấm thẻ.

Bà ngoại ôm cô: "Sau này nếu có chuyện gì thiệt thòi, đừng chịu đựng một mình. Trở về nhà ngay, chúng ta sẽ không bỏ mặc con đâu."

Lâm Đang cảm thấy mũi cay cay, nghẹn ngào đáp: "Cảm ơn bà ngoại."

"Được rồi, ngủ sớm đi con. Ngày mai còn phải đi chụp ảnh làm giấy chứng nhận, ngủ muộn sẽ xấu lắm đấy." Bà ngoại cười, vỗ nhẹ lên lưng cô rồi bước ra ngoài.

Lâm Đang tiễn bà ngoại, khi đang định đóng cửa thì nghe thấy giọng mẹ mình: "Mẹ, nếu mẹ muốn hại nó, cứ tiếp tục cho nó tiền đi, để nó lại mang

về thêm vài người nữa, rồi cùng nhau đến đây hút máu nó."

"Đâu phải cho nhiều, chỉ coi như của hồi môn cho Đang Đang..."

"Con cũng chưa từng nói rằng sau này nó không được quay về nhà. Nhưng nếu nó đã chọn như vậy, đừng mong con giúp người khác nuôi nó. Hôm nay mẹ mở lời này, sau này sẽ có người dùng cách này để bòn rút con gái mẹ. Mẹ tự suy nghĩ kỹ lại đi."

Nói xong, bên ngoài vang lên tiếng bước chân xa dần.

Lâm Đang nhìn tấm thẻ trong tay, băn khoăn không biết có nên giữ hay không.

Hôm sau, trong lúc chuẩn bị, cô kể cho Trình Diễm nghe chuyện này: "Nếu em nhận, mẹ sẽ khinh thường bọn mình. Nhưng nếu em không nhận, liệu bà ấy có nghĩ rằng em đang cố ý đối nghịch với bà ấy không?"

Trình Diễm bật cười, hôn lên trán cô một cái: "Em không cần lo lắng quá vậy đâu. Anh nghĩ mẹ em chẳng để ý đâu, có lẽ bà ấy còn chẳng coi anh ra gì. Nên em muốn nhận thì cứ nhận, không muốn nhận thì thôi. Mấy hôm trước anh cũng mở một thẻ phụ cho em, tuy không thể nhiều bằng nhà em cho, nhưng sẽ không để em phải chịu khổ."

Cô ôm chặt lấy anh, dụi đầu vào ngực anh: "Được rồi."

Đến giờ hẹn, hai người nhanh chóng chuẩn bị xong, được bà ngoại và ba Lâm đưa lên xe đến Cục Dân Chính.

Vào giờ làm việc nên không có nhiều người, thủ tục diễn ra nhanh chóng. Họ điền đơn, chụp ảnh và nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Khi hai quyển sổ đỏ nằm trong lòng bàn tay, Trình Diễm vẫn hơi ngỡ ngàng. Mọi thứ dường như diễn ra quá dễ dàng, nhưng khi nghĩ lại quãng thời gian mười mấy năm qua, anh lại thấy chẳng dễ dàng chút nào.

Rời khỏi Cục Dân Chính, hai người không vội về nhà, mà tay trong tay đi dạo trên con đường rợp bóng cây.

Vào mùa hè, nhiệt độ ở Vân Thị hơi cao hơn, nhưng nhờ có gió biển nên vẫn mát mẻ, không nóng như ở Kinh Lăng, nơi mà vào mùa hè, ngay cả gió cũng nóng. Khi đó, trong căn nhà không mấy khang trang của anh, chỉ cần nằm ngủ trưa thôi cũng đã đổ mồ hôi.

"Trình Diễm, sau này chúng ta có muốn sinh con không?" Lâm Đang bất ngờ hỏi.

"Hửm?" Trình Diễm ngạc nhiên, ngẩn ra rồi mới hoàn hồn: "Sao tự nhiên lại nhắc đến chuyện đó?"

Lâm Đang thở dài: "Mọi người đều nhắc đến chuyện đó. Họ nói nuôi con rất tốn kém và tốn nhiều công sức. Em cảm thấy chăm sóc bản thân đã vất vả rồi, thêm một đứa con nữa, em chắc chắn không làm nổi."

Trình Diễm nhẹ nhàng ôm cô: "Đừng lo. Nếu em muốn có con, chắc chắn em sẽ nuôi được. Còn nếu không muốn, thì anh sẽ đi buộc ga-rô"

Cô vẫn còn lưỡng lự: "Để em suy nghĩ thêm. Buộc ga-rô có hại cho sức khỏe không?"

"Anh cũng không biết, chắc là không đâu. Để về nhà anh tìm hiểu thêm. Giờ em muốn đi tiếp không, hay về nhà?"

"Đi dạo thêm chút nữa đi." Cô không muốn về nhà lúc này, sợ rằng Lâm Mặc có ở nhà, nếu có thì chắc chắn lại sẽ càu nhàu không ngừng.

Lúc này chưa đến trưa, lại ở dưới bóng cây, nên trời không quá nóng. Đường đi bộ vắng vẻ, chỉ có hai người, thi thoảng mới nghe thấy tiếng xe chạy qua, gợi nhớ đến Kinh Lăng.

"Bao giờ chúng ta về Kinh Lăng chơi nhỉ?"

"Kỳ sau được nghỉ thì đi, anh còn ít tiết học." Một mình về, Trình Diễm ngại lắm, nhưng giờ có cô ở bên, những ký ức xưa chẳng còn đáng sợ, chúng trở nên tươi đẹp hơn.

Đi một đoạn, họ thấy trạm xe buýt phía trước, và một chiếc xe buýt màu sắc sặc sỡ đang chậm rãi tiến vào. Lâm Đang nhận ra đó là tuyến đi khu vui

chơi.

Cô bỗng nhớ lại, hồi ở Kinh Lăng, buổi tối trước khi cô đi, hai người định đi nhà ma trong công viên giải trí, nhưng lại muộn quá không kịp.

"Chúng ta đi khu vui chơi đi!"

"Đi kiểu gì?"

"Đi xe buýt."

Xe buýt vừa dừng lại, không có nhiều người lên xe, cửa sắp đóng.

Trình Diễm liền nhấc bổng Lâm Đang lên, chạy nhanh về phía trước: "Đợi đã!"

4002 words
27.02.2025

Ngoại truyện 6 : Cô ấy là của tôi rồi

Editor: Hann

Trên xe buýt không có nhiều người, cả hai vừa thở dốc vừa cười khi bám vào tay vịn.

"Đây là tuyến đến công viên trò chơi phải không?" Tài xế xe buýt liếc họ với ánh mắt kỳ lạ.

"Đúng, đúng ạ..." Lâm Đang đáp liền hai tiếng, đỡ Trình Diễm ngồi xuống ghế.

Cửa sổ xe buýt mở toang, gió cùng ánh nắng ùa vào, mang theo hương thơm thoang thoảng của hoa nguyệt quế từ hai bên đường.

Lâm Đang nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cảm thán: "Thơm quá."

Trình Diễm nhìn cô, như chợt nhận ra điều gì: "Đang Đang, chúng ta kết hôn rồi."

"Ừm, chúng ta kết hôn rồi." Cô lấy giấy chứng nhận kết hôn ra, mở ra trước mặt anh, "Chụp thế nào rồi?"

"Rất đẹp, bà xã ạ."

Cô quay đầu lại, mắt mở to, đồng tử như tròn hơn một chút: "Gì cơ?"

Trình Diễm mỉm cười, tay anh đặt lên sau đầu cô, trán chạm vào trán cô, giọng nói mang chút ý cười: "Bà xã..."

Cô chớp mắt, mặt từ cổ đến từng phân một dần dần đỏ lên: "Ơ..."

"Bà xã." Trình Diễm hôn nhẹ lên má cô, "Có nên gọi điện cho bà ngoại báo là trưa nay không cần nấu cơm cho bọn mình không?"

Cô bắt đầu quen dần với cách xưng hô này, mở điện thoại gọi về nhà để thông báo. Trưa không sao, tối đã đặt bàn sẵn rồi, đến giờ chỉ cần có mặt.

Sau khi gọi xong, Trình Diễm lại kéo cô vào lòng: "Đang Đang, gọi anh một tiếng đi."

"Trình Diễm?" Cô ngơ ngác.

"Không phải cái đó..."

Cô mím môi cười, thử gọi nhỏ: "Ông xã?"

Khóe môi Trình Diễm không giấu nổi nụ cười, vành tai hơi đỏ lên, cũng hạ giọng: "Bà xã..."

Anh rất thích cái cách gọi mới này: "Bà xã, trưa nay em muốn ăn gì?"

"Ở công viên chắc sẽ có chỗ ăn thôi."

"Bà xã, có khát không?"

Lâm Đang cuối cùng cũng nhận ra, ngẩng cổ nhìn anh: "Anh có phải là hết chuyện nói rồi mới cố tình gọi như vậy không?"

Anh vòng tay ôm lấy eo cô, đầu tựa vào vai cô, cười nhẹ: "Ừ, được không?"

"Đư... đương nhiên là được rồi... anh còn hỏi em làm gì..."

"Em không thích cách gọi này à?"

"Cũng không phải là không thích." Lâm Đang nắm chặt lấy vạt váy, "Chỉ là thấy dường như chúng ta đã lớn rồi, không còn là trẻ con nữa. Em thấy bà ngoại nói cũng đúng, bây giờ bọn mình vẫn còn là sinh viên, chưa có áp lực gì lớn nên mới vui vẻ thế này, nhưng sau này anh đi làm rồi..."

Trình Diễm không nhúc nhích, mắt hơi nheo lại, chẳng có vẻ gì lo lắng: "Có lẽ trong mắt bà ngoại, tương lai của chúng ta sẽ đầy khó khăn, nhưng với anh, tương lai lại là điều vô cùng tốt đẹp. Đang Đang, anh đã từng trải qua những ngày còn khó khăn hơn thế này, em không thể chỉ dùng kinh nghiệm của bà ngoại để đánh giá anh được."

"Trình Diễm..."

"Có lo lắng là bình thường thôi, nói nhiều cũng không ích gì. Cho anh chút thời gian, anh sẽ chứng minh cho em thấy." Khi còn trẻ, anh có lẽ sẽ thách thức gia đình Lâm Đang, muốn họ thấy anh sẽ sống không tồi, nhưng bây giờ, chỉ cần Lâm Đang thấy là đủ.

Lâm Đang cảm thấy nhẹ nhõm hơn chút: "Vậy anh định thế nào? Sau này sẽ ở lại Bắc Kinh à?"

"Chuyện này anh định chờ sau kỳ thực tập sẽ bàn với em, xem là muốn ở lại Bắc Kinh, quay về Kinh Lăng, hay đi nơi khác. Ở Bắc Kinh lương cao nhưng chi phí sinh hoạt cũng cao. Công ty anh nhắm tới hơi xa trường, buổi tối có thể sẽ về trễ chút."

Lâm Đang khẽ gật đầu, vô thức siết chặt tay anh: "Anh nghĩ sao thì em theo thôi." Nhưng mà anh cố gắng như vậy, học đại học tốt như vậy, chẳng lẽ lại về một nơi nhỏ mà chấp nhận?

"Em đang nghĩ gì, Đang Đang." Anh nhìn vào đôi mắt thoáng chút mơ hồ của cô, "Nói anh nghe."

"Sau này anh có phải sẽ dành hết tâm sức cho công việc không?" Lâm Đang nói xong, vội vàng giải thích, "Em biết đó là điều bình thường, tương lai rất quan trọng với mọi người..."

"Đang Đang, công việc không phải là mục đích, công việc là để sống tốt hơn. Giờ vất vả chút, sau này sẽ thoải mái hơn. Anh biết em muốn gì, có thể trước đây anh muốn đạt được thành tựu lớn, nhưng bây giờ, anh chỉ muốn được ở bên em mãi mãi. Đang Đang, em mới là trọng tâm của anh."

Lâm Đang xúc động, ôm chặt lấy anh.

Anh bật cười bất đắc dĩ, xoa mặt cô: "Sao mà dễ cảm động thế này? Bảo sao mẹ em không yên tâm. Phải nhìn vào những gì người ta làm, đừng chỉ nghe những gì họ nói."

"Em biết rồi." Lâm Đang không muốn cãi lại, trong lòng cô, Trình Diễm là người tốt nhất.

Không biết xe dừng lại từ lúc nào, mọi người xung quanh đều lần lượt xuống xe, Trình Diễm mới kéo tay Lâm Đang xuống theo.

Mua vé xong, cả hai bước vào khu vui chơi, như lạc vào một thế giới khác. Để chụp ảnh giấy tờ, hôm nay Lâm Đang đặc biệt mặc đồng phục áo sơ mi, lại rất hợp với không khí nơi đây.

"Chúng ta chụp vài tấm ảnh nhé." Lâm Đang đề nghị.

"Được." Trình Diễm lập tức lấy điện thoại ra chụp cho cô. Anh nhìn điện thoại của mình, rồi liếc cặp đôi ở đằng xa đang dùng máy ảnh, "Lần sau mình mua máy ảnh nhé, chụp bằng điện thoại không đẹp bằng."

Lâm Đang cũng nhìn theo: "Hình như họ đang chụp ảnh cưới. Trình Diễm, mình cũng chụp ảnh cưới không?"

"Đi hỏi thử xem."

Dưới tòa lâu đài mơ mộng, một nàng công chúa trong bộ váy dài màu kem bồng bềnh đang cùng chàng kỵ sĩ của mình chụp ảnh.

"Trình Diễm, giúp em chỉnh lại váy với." Cô đứng trên bậc thang, chiếc váy rộng kéo dài phía sau.

"Được rồi, bà xã." Trình Diễm lập tức chạy tới, chỉnh lại váy cho cô, trải đều trên bậc thang.

Nhiếp ảnh gia đứng bên chỉ dẫn: "Chàng kỵ sĩ, đứng dưới bậc thang, quỳ một gối, giữ lấy tay công chúa, rồi hôn lên mu bàn tay cô ấy."

Lâm Đang đứng ở giữa bậc thang, muốn chụp bức hình này phải đi xuống vài bậc, Trình Diễm liền chạy tới, dìu cô từng bước xuống.

Đến khi cô đứng vững, anh mới lau mồ hôi trên trán, rồi bước xuống chân bậc, theo lời nhiếp ảnh gia, quỳ một gối xuống, bộ áo giáp dày phát ra tiếng vang nhỏ.

Sau khi chụp xong, bầu trời đã nhuốm màu đỏ, cả hai đã chơi cả ngày, mệt mỏi và đói bụng, bèn bắt xe đến nhà hàng đã đặt trước cho bữa tối.

Ảnh điện tử đã được gửi tới, Trình Diễm cầm điện thoại cùng Lâm Đang xem.
Họ chụp khá nhiều bộ trang phục, nhưng bộ mà Trình Diễm thích nhất vẫn là bộ Công chúa và Hiệp sĩ, nơi anh quỳ một gối dưới đất, ngẩng đầu nhìn cô.

"Chúng ta mấy hôm nữa ra biển chụp một bộ nữa nhé."

"Được thôi." Mấy bộ váy này tuy rất lộng lẫy nhưng không có cái nào là váy cưới, anh thực sự muốn nhìn thấy Lâm Đang mặc váy cưới, "Chúng ta đến cửa hàng váy cưới chọn một bộ rồi mang theo để chụp nhé."

Lâm Đang đồng ý, mặc dù không muốn tổ chức hôn lễ nhưng cô vẫn rất muốn mặc váy cưới.

Nơi họ ăn tối trông giống như một nhà hàng tư nhân, đến cổng rồi vẫn phải đi sâu vào bên trong một khoảng khá dài, bước vào một khu sân nhỏ trồng đầy hoa sen.

Ngoài mẹ Lâm ra, người nhà đều đã có mặt, kể cả Lâm Mặc cũng có ở đó, chỉ liếc nhìn hai người một cái, không nói gì.

"Hai đứa đi đâu mà mặt trời rọi đỏ bừng thế này?" Bà ngoại đưa khăn nhỏ cho họ.

Lâm Đang lau mặt, cười nói: "Bọn cháu đi chụp ảnh cưới ở khu giải trí, trưa nay chẳng ăn được gì nên giờ đói muốn chết rồi."

"Đồ ăn đang được chuẩn bị rồi, chắc cũng sắp xong thôi. Hai đứa ăn chút trái cây trước đi." Bố Lâm cười đẩy đĩa trái cây về phía họ.

"Cảm ơn bố."

"Chụp ảnh cưới gì vậy?" Bà ngoại hỏi bâng quơ.

Lâm Đang lấy điện thoại từ túi của Trình Diễm, bảo anh mở album ảnh rồi đưa cho mọi người xem.

Bà ngoại và bố Lâm bàn luận một hồi lâu, điện thoại được truyền đến tay Lâm Mặc. Anh ta nhìn qua vài cái, cảm thấy ảnh chụp khá đẹp, nhưng không nói gì, định trả điện thoại lại thì vô tình bấm nhầm vào màn hình, giao diện lùi lại, hiện lên album ảnh selfie của Lâm Đang trong điện thoại của Trình Diễm.

Chắc là hồi cấp ba, lúc đang biểu diễn tiết mục gì đó, Lâm Đang đánh phấn mắt màu xanh.

Lâm Mặc vẫn không nói gì, đưa điện thoại ra.

Trình Diễm liếc nhìn màn hình đã thay đổi, cũng không nói gì.

"Chụp đẹp lắm, mai gửi cho bố vài tấm để bố đăng lên mạng xã hội nhé." Trên mặt bố Lâm vẫn chưa ngừng nở nụ cười.

Lâm Đang vui vẻ đồng ý, bố cô tuy không quản nhiều chuyện nhưng lại có nhiều bạn bè chung với mẹ cô, như vậy coi như là gián tiếp thừa nhận sự hiện diện của Trình Diễm rồi.

Ngoài sân bắt đầu dọn đồ ăn lên, mọi người bỏ qua chuyện này, bắt đầu ăn uống.

Vì toàn là người nhà nên cũng không quá câu nệ, chỉ ăn uống chút gì đó, nhấm nháp vài ly là xong, nhưng không biết từ đâu Lâm Mặc lôi ra hai chai whisky, nhất quyết rót vào ly của Trình Diễm.

Anh ta không nói gì, chỉ lặng lẽ cầm chai rượu đứng đó.

"Anh ấy bình thường không uống rượu." Lâm Đang ngăn lại.

"Uống chút cũng không sao mà." Trình Diễm đưa ly ra.

Lâm Mặc liếc anh một cái, rót đầy tràn ly, ngồi xuống bên cạnh anh, rõ ràng là định uống tới say mới thôi.

"Anh uống ít thôi nhé." Lâm Đang đẩy nhẹ Trình Diễm, hạ giọng nhắc nhở.

Trình Diễm khẽ cúi đầu, cũng hạ giọng: "Anh biết rồi, bà xã."

"Cạch!"

Hai người cùng quay đầu lại, chỉ thấy chiếc ly trống của Lâm Mặc bị đặt mạnh xuống bàn, rượu trong ly anh ta không biết đã uống hết từ lúc nào.

Ý nghĩa đã rõ: muốn Trình Diễm cũng phải uống cạn ly.

Trình Diễm không chút do dự, nâng ly uống cạn.

Lâm Mặc không nói gì, lập tức rót đầy hai ly nữa, nâng ly của mình lên uống sạch.

Anh mỉm cười, lại uống cạn.

"Uống rượu kiểu gì kỳ vậy, Tiểu Mặc, đừng có làm loạn nữa." Bố Lâm cau mày, thấp giọng trách, "Đang Đang, gắp cho Tiểu Trình ít đồ ăn đi."

Thị lực của Lâm Đang tuy không tệ nhưng hôm nay trên bàn bày rất nhiều đĩa nhỏ, cô không để ý, tay vừa giơ lên đã va vào một đĩa nhỏ, phát ra tiếng

"cạch" một cái.

"Bị va vào à?" Trình Diễm lo lắng kéo tay cô qua, đặt trong lòng bàn tay mà thổi, "Có đau không?"

Anh đã say rồi, cả khuôn mặt đỏ bừng, chắc cũng chẳng còn tỉnh táo, cứ ngỡ cô bị đau thật.

"Không đau... không đau đâu..." Lâm Đang nhìn quanh hai bên, đỏ mặt rụt tay lại, "Anh uống ít thôi."

Trình Diễm khẽ đáp: "Được."

Vừa trả lời xong, Lâm Mặc lập tức khoác vai anh, lại rót rượu vào ly anh: "Nào, uống đi."

"Tiểu Mặc!" Bà ngoại lên tiếng ngăn cản.

Lâm Mặc cười cợt, không chút sợ hãi: "Hôm nay coi như là tổ chức lễ cưới rồi, sao lại không uống chút chứ?"

Đầu óc Trình Diễm có chút choáng váng nhưng vẫn tán đồng: "Bà ngoại, uống vài ly không sao đâu, chỉ cần anh ấy vui là được."

Tiếng "anh ấy" khiến Lâm Mặc bỗng dưng tỉnh táo hơn nhiều, cánh tay cũng rút về, rồi lại nốc một ly rượu nữa.

Trình Diễm không chịu thua, cũng uống cạn một ly.

"Trình Diễm, anh đừng uống nữa..." Lâm Đang có chút lo lắng, cô đã ở bên anh lâu như vậy nhưng chưa từng thấy anh uống rượu bao giờ.

Trình Diễm vỗ nhẹ vào tay cô để trấn an, sau đó nhận lấy ly rượu từ Lâm Mặc, lại một hơi uống cạn.

Cứ như thế uống hết ba ly, Lâm Đang bực bội, khẽ gắt: "Trình Diễm, anh đừng uống nữa."

Đừng nói là Trình Diễm, ngay cả Lâm Mặc cũng giật mình.

"Đúng là không nên uống nữa, hai đứa ăn chút gì đi." Bố Lâm ngồi bên cạnh khuyên.

Bà ngoại cũng góp lời: "Thôi đừng uống nữa, dì Trần gọi phục vụ mang cháo gà lên đi, uống nhiều thế này rồi ảnh hưởng dạ dày mất thôi."

"Ờ được được." Dì Trần vội vàng đứng dậy đi gọi điện thoại.

Lâm Đang thấy họ không uống nữa mới nhẹ nhàng thở ra, lần mò rót nước cho Trình Diễm.

Lúc này Trình Diễm cũng mơ màng, thấy cô muốn rót nước liền tỉnh táo không ít: "Để anh rót cho."

"Bảo anh đừng uống mà anh còn chẳng nghe em." Cô vừa nhỏ giọng trách vừa đưa cốc nước qua, mặt hơi đỏ lên vì giận, Trình Diễm nhìn mà chỉ muốn cắn một cái.

Anh uống một ngụm nước, nhỏ giọng nói: "Đầu anh hơi váng, muốn ra ngoài một lát."

Lâm Đang nhìn anh một cái rồi lại quay sang nói với bà ngoại và bố: "Tụi con ra ngoài cho thoáng một chút rồi vào sau ạ."

"Ừ hai đứa cứ đi đi, đừng đi xa quá là được." Bà ngoại nhắc nhở.

Lâm Đang vâng một tiếng, đỡ tay Trình Diễm để đứng dậy.

Hai người chậm rãi đi xuyên qua hành lang, đến khúc cuối quẹo vào một đoạn là một lối đi nhỏ, hai bên trái phải là vách tường.

Lâm Đang vừa định đỡ Trình Diễm đi hướng khác, đột nhiên bị anh đỡ sau đầu rồi ấn lên tường.

Nụ hôn mang theo mùi rượu ập đến, Lâm Đang giật thót mình, hai mắt mở lớn.

"Đang Đang, Đang Đang..."

Lâm Đang ngây ra, ngơ ngác đứng ở đó, mặc cho tay anh vuốt ve bên hông.

"Đang Đang, em có bị sặc mùi rượu không?"

"Hơi hơi." Lâm Đang khẽ đẩy anh ra: "Anh say rồi hả?"

Anh bật cười, rũ mắt nhìn cô: "Không biết nữa."

"Sau này không được uống vậy nữa." Lâm Đang thở dài, vuốt ve mặt anh: "Cơm trưa chẳng ăn được mấy miếng, uống nhiều thế không sợ đau dạ dày sao?"

Anh gục đầu xuống gần cô một chút, miệng và mũi đều là hơi thở khô nóng: "Không đau..."

"Anh nhìn em như vậy làm gì?" Lâm Đang có thể cảm nhận ánh mắt mang theo tính xâm lược của anh.

Anh nuốt nước bọt, một tay chống lên tường, một tay nhẹ nhàng nắm cằm cô, lại hôn xuống: "Đang Đang, anh muốn em..."

Lâm Đang vội vàng đẩy anh: "Đang ở bên ngoài đấy."

Anh không vội vàng ôm lấy eo cô, hơi xốc xốc lên trên: "Anh biết mà."

"Trình Diễm, Trình Diễm, anh uống say rồi, mau tránh ra đi..."

"Anh không say, Đang Đang, anh không say..." Như để chứng minh mình không hề say, thậm chí anh còn làm chậm lại, nhẹ nhàng ngậm lấy môi cô, tay cũng nắm lấy tay cô: "Đang Đang, anh khó chịu lắm..."

Lâm Đang ngẩn ra, cảm nhận được thứ gì đó đang bừng bừng phấn chấn, khiến cô không dám cử động, dây thần kinh trong đầu căng chặt: "Đang ở bên ngoài..."

"Đang Đang..." Trình Diễm như không nghe thấy, kéo tay cô rồi chậm rãi cử động.

"Trình Diễm, tụi mình đi thuê phòng, đừng ở chỗ này mà." Cô bắt đầu sợ hãi.

Trình Diễm lại cười khẽ, tay buông lỏng, tiếp tục vừa hôn vừa vuốt nhẹ đầu cô: "Đừng sợ, anh không làm gì đâu."

Cô nhẹ nhàng thở ra, ôm lấy cổ anh: "Trình Diễm, anh đừng hôn nữa, càng hôn càng khó chịu, tụi mình nhanh quay lại phòng đi."

"Hai đứa đang làm gì vậy?" Một tia sáng hắt tới, chẳng biết Lâm Mặc đã cầm điện thoại đứng ở gần đó từ bao giờ.

Lâm Đang xấu hổ, vội đẩy Trình Diễm ra, đầu cúi thấp, nhanh chóng giải thích: "Bọn em về phòng luôn đây."

Trình Diễm cũng đứng thẳng người, nhếch môi nhìn về phía Lâm Mặc: "Tôi với bà xã tôi đang tâm sự mỏng thôi, anh vợ."

Một nắm đấm nện thẳng vào vai Trình Diễm, Lâm Mặc tức giận quát: "Con mẹ nó, cậu đừng vội đắc ý, cho dù cậu có kết hôn với em gái tôi, thì cũng đừng mơ được hưởng một đồng nào từ nhà họ Lâm này."

"Lâm Mặc, anh làm gì vậy?" Lâm Đang muốn tiến lên, lại bị Trình Diễm ngăn lại.

Anh hơi vung tay, cười nói: "Tôi chỉ cần Lâm Đang thôi, đời này hay kể cả kiếp sau, kiếp sau sau sau nữa của em ấy cũng đều là của Trình Diễm đây."

"Nằm mơ đi, cậu mà đòi xứng với em gái tôi?"

Trình Diễm bật cười, ôm Lâm Đang rồi hôn cô một cái: "Cô ấy là của tôi rồi."

Lâm Mặc tức đến nỗi không nói thành lời, từ đầu anh ta đã không đồng ý cuộc hôn nhân này, nhưng mẹ Lâm nói càng ngăn cản thì Lâm Đang càng cảm thấy đây là chân ái. Chỉ có thể để Lâm Đang chịu đau khổ thì cô mới biết suy nghĩ cẩn thận, nhưng bây giờ anh ta cảm thấy mọi chuyện không dễ như vậy.

Anh ta muốn xông lên kéo Lâm Đang: "Đang Đang, nghe anh nói, đừng ở bên cậu ta nữa. Anh có người bạn cực kỳ thích em, nếu em lấy cậu ấy thì sau này có thể thường xuyên về nhà."

Trình Diễm ôm chặt lấy Lâm Đang, cười: "Tôi cứ tưởng anh vợ hôm nay đổi tính rồi, hóa ra là muốn bắt vợ tôi đi lôi kéo quan hệ à?"

"Con mẹ nó, mày đừng nói linh tinh." Lâm Mặc trợn mắt quát: "Người ta bằng cấp cao, gia thế tốt, chẳng lẽ không tốt hơn mày ư? Mày cho rằng chút tiền trong túi mày có thể làm cái gì? Banh mắt ra mà nhìn, nếu không phải vì kết hôn với em gái tao, thì cả đời mày chẳng bao giờ được đặt chân đến chỗ này để ăn cơm."

"Rồi sao?"

Lâm Mặc không để ý đến anh, lại muốn kéo Lâm Đang: "Đang Đang, nghe lời anh, bây giờ em đổi ý vẫn còn kịp. Anh cũng là đàn ông, biết tính tình bọn họ thế nào. Bây giờ nó vẫn còn cảm thấy em mới mẻ nên đối xử tốt với em, mấy năm nữa chưa chắc sẽ được như vậy. Em chọn nó còn chẳng bằng chọn một người có tiền, cho dù không yêu nhau thì cũng không cần chịu khổ."

3392 words
27.02.2025

Ngoại truyện 7 : Em có làm anh đau không?

Edit: Hann

"Đang Đang." Trình Diễm buông cô ra, nhìn Lâm Mặc mà nói: "Em không phải không còn đường lui. Em chọn ở bên anh bây giờ, nhưng tương lai nếu không muốn nữa, em vẫn có thể quay về nhà. Ở bên anh chỉ là một khả năng khác cho cuộc sống của em. Đương nhiên, anh trai em nói đúng, lựa chọn này có rủi ro. Nếu không chọn, rủi ro là con số không, nhưng em sẽ mãi mãi không biết rủi ro và kết quả của lựa chọn này là gì. Em có muốn cược một lần với anh không?"

Lâm Đang không suy nghĩ nhiều như Trình Diễm. Với cô, yêu thích điều gì thì làm điều đó, và chịu trách nhiệm với những gì mình làm.

Từ nhỏ đến lớn, từ việc đi học ở đâu đến cắt tóc như thế nào, mọi thứ đều do gia đình sắp đặt. Cô giống như một món đồ dễ vỡ bằng thủy tinh, phải cất kỹ trong tủ, chẳng bao giờ có thể tự mình chọn lựa, nếu không thì đối mặt với nguy cơ vỡ nát.

Trước đây, cô cũng từng sợ hãi, nhưng lần này, nếu có vỡ, thì cứ vỡ đi.

"Anh, em biết anh và mẹ đều lo cho em, nhưng em không thể mãi sống dưới đôi cánh của mọi người. Hãy để em được tự chọn một lần đi."

"Đang Đang." Lâm Mặc cúi người xuống, hai tay đặt lên vai cô, nhìn thẳng vào cô, "Nếu mắt em không vấn đề gì, anh và mẹ chắc chắn muốn em tự lựa chọn. Nhưng em chẳng hiểu gì cả. Nếu cậu ta muốn lừa em thì dễ như trở bàn tay. Lấy tiền của em để bao nuôi người phụ nữ khác, em có phát hiện được không? Thậm chí dẫn người về nhà, liệu em có nhận ra không, em đã nghĩ đến điều này chưa?"

Lâm Đang sững lại, hơi bối rối.

"Anh sẽ không làm vậy." Trình Diễm hoàn toàn tỉnh rượu, nắm chặt lấy tay cô, "Anh dám chắc với em, anh sẽ không bao giờ làm vậy."

"Mày lấy gì để đảm bảo? Lấy gì mà chắc chắn?" Lâm Mặc cao giọng chất vấn.

Trình Diễm nắm chặt tay, định nói gì đó thì bà ngoại ra gọi mọi người vào. Anh chưa kịp nói gì, chỉ kéo Lâm Đang quay lại bàn ăn.

Không khí sau đó rất hài hòa, không ai nói thêm điều gì. Ăn xong, mọi người về nhà, Trình Diễm tranh thủ lúc không ai chú ý lặng lẽ theo cô vào phòng.

"Đang Đang..." Anh cúi xuống, một tay vòng qua đầu gối bế cô lên, vừa hôn vừa cởi áo sơ mi và bước vào phòng tắm.

Khi tới nơi, quần áo anh hầu như đã rơi rớt hết. Anh đặt cô xuống, nhẹ nhàng cởi bỏ đồ của cô.

"Đang Đang..." Anh nâng mặt cô lên, hôn từng chút lên khóe môi, "Em tin anh không?"

Lâm Đang ngước lên, đôi mắt hơi ươn ướt: "Em không biết..." Những lời của Lâm Mặc quá chắc chắn, cô không phân định được, từ trước đến giờ cũng như vậy.

"Đang Đang..." Trình Diễm nhắm mắt lại, hít một hơi sâu, "Ngày mai chúng ta sẽ đi làm hợp đồng tài sản trước hôn nhân và cam kết không ngoại tình, được không?"

Lâm Đang nhìn anh, nước mắt bất giác rơi xuống: "Anh sẽ thích người khác sao?"

Anh lau nước mắt cho cô, giọng hơi nghẹn: "Không, anh sẽ không bao giờ thích ai khác. Chúng ta sẽ làm cam kết, nếu anh ngoại tình, anh sẽ ra đi tay trắng."

Nước mắt cô tuôn rơi nhiều hơn, nghẹn ngào nói: "Nhưng để anh ra đi tay trắng thì có ích gì cho em?"

"Em có thể lấy hết tài sản của anh, khiến anh tay trắng."

"Nhưng thế cũng không làm em hết giận... cũng chẳng giúp em bớt đau lòng..."

Chết tiệt, Lâm Mặc đúng là biết cách đâm dao mềm vào tim người khác.

Trình Diễm thầm rủa, cầm vòi sen lên, vừa xả nước cho cô vừa hỏi: "Vậy thì làm gì em mới nguôi giận?"

"Em không muốn nguôi giận, em chỉ muốn anh mãi mãi không thích người khác."

Trình Diễm mỉm cười: "Đang Đang, anh yêu em, yêu nhiều hơn em tưởng."

"Trình Diễm..." Cô ôm chặt lấy eo anh, tựa vào ngực anh, "Em chỉ muốn anh mãi mãi thích em thôi."

"Anh biết, anh biết mà." Làm sao anh không biết được chứ? Nếu không phải yêu, sao cô phải chịu vất vả cùng anh ở Bắc Kinh. Anh hiểu, với Lâm Đang, tình cảm quan trọng hơn tiền bạc, những hình thức trừng phạt vật chất không thể xoa dịu nỗi buồn trong lòng cô.

Anh khẽ đẩy cô ra, hôn nhẹ lên má, lấy một ít sữa tắm xoa lên người cô tạo thành nhiều bọt rồi xả sạch đi: "Bảo bối, hôn nhân chỉ có thể bảo vệ tài sản

của hai người, không thể bảo vệ tình cảm giữa họ."

"Vậy phải làm sao..." Khóe môi Lâm Đang cụp xuống, trong mắt toàn sự bất lực.

"Bây giờ anh nói gì cũng chỉ là lời gió thoảng, chỉ làm em vui được lúc này, nghe thêm vài câu từ Lâm Mặc, em lại dao động. Anh chỉ có thể đưa ra những gì có thể nhìn thấy." Trình Diễm cầm khăn tắm quấn cho cô, "Em nằm nghỉ trước đi, anh ra ngay."

Cô gật đầu, mắt vẫn còn đỏ, chân trần chậm rãi dò đường ra khỏi phòng.

Trình Diễm đứng phía sau nhìn cô, thấy cô chui vào chăn, anh nhanh chóng tắm rửa rồi vào theo.

Trong phòng chỉ có chiếc đèn ngủ mờ ảo, Lâm Đang nằm trong lòng Trình Diễm, đến đường nét của anh cô cũng không rõ.

"Anh sẽ tải cho em một ứng dụng định vị vào điện thoại, nhập ID của anh vào, sau này dù ở nhà, em cũng biết anh đi đâu." Anh cầm điện thoại thao tác từng bước, vừa làm vừa giải thích cho cô, "Và đây là thẻ của anh."

Anh đưa tay với lấy ví từ tủ đầu giường, lấy ra hai chiếc thẻ ngân hàng: "Đây là thẻ tiết kiệm hiện tại của anh, còn đây là thẻ phụ, anh đã liên kết cho em. Sau này nếu có công việc ổn định, có lẽ anh sẽ cần mở thẻ ngân hàng khác, khi đó sẽ làm thêm."

"Và về hai bản cam kết anh vừa nói, ngày mai chúng ta sẽ đi làm. Anh biết kể cả sau này có công việc, kiếm được tiền, thì số tiền này so với tài sản nhà em cũng chẳng đáng là bao, nhưng đây là thứ duy nhất có thể nhìn thấy và sờ được trên người anh, anh sẵn sàng đem hết ra đặt cược."

Lâm Đang ngước nhìn anh, chỉ thấy đôi mắt sáng ngời dưới ánh đèn vàng ấm áp.

"Về tài sản trước hôn nhân, em hãy giữ thẻ bà ngoại cho em, đó là tài sản của em, được pháp luật bảo vệ. Sau này có chuyện gì, hãy dùng tiền trong thẻ của anh trước." Anh đặt đồ xuống, nằm gần lại trong chăn, ôm chặt lấy

cô, "Còn chuyện con cái, nếu em quyết định không sinh con, anh sẽ đi thắt ống dẫn tinh."

"Em còn điều gì vướng bận thì cứ nói với anh nhé. Đừng giữ trong lòng, cũng đừng giận dỗi một mình. Anh là người gần gũi nhất với em mà, có gì cứ chia sẻ với anh."

"Trình Diễm... Trình Diễm..." Lâm Đang xúc động đến nghẹn lời, cuối cùng chỉ có thể đáp lại anh bằng một nụ hôn.

Không khí giữa hai người bỗng nóng lên, từ những lời trò chuyện nghiêm túc ban đầu, giờ cô đã nằm trên người anh từ lúc nào không hay. Hai người chẳng mặc gì, da thịt kề sát khiến Lâm Đang có thể cảm nhận được nhịp tim của Trình Diễm.

"Đang Đang, nhưng mà... không có mang theo... cái đó." Anh thở dốc, ôm lấy khuôn mặt cô, ánh mắt đầy đam mê không thể che giấu.

"Vậy phải làm sao đây?" Đôi mắt cô ngơ ngác nhìn anh, nhẹ nhàng đề nghị, "Hay là... cứ để anh vào luôn đi?"

Trình Diễm nghẹn lại, yết hầu khẽ động, giọng khàn khàn: "Không được đâu, có thể sẽ có con mất. Để anh tự giải quyết, được không?"

Dù hiểu "tự giải quyết" là gì, cô vẫn đỏ mặt khi chân mình đẩy lên vai anh. Cô không dám phát ra âm thanh, chỉ đến khi mệt lả, mới thở gấp trong vòng tay anh.

Anh vẫn chưa xong, một tay ôm cô, tay kia lo liệu cho bản thân.

Cô tò mò với tay về phía đó. Anh thả lỏng để cô chạm vào, rồi kiên nhẫn hướng dẫn từng chút một.

"Là như thế này sao?" Cô thử thăm dò.

"Ừm." Trình Diễm nuốt nước bọt, nắm tay cô hướng dẫn từng chút một: "Nơi này... Sau đó thế này, không cần nắm chặt hết... Đúng, mạnh hơn chút, đúng, là vậy đấy... A..."

"Em làm đau anh sao?" Tay Lâm Đang cũng không dám động, ngước mắt lên nhìn anh.

Anh mỉm cười, hôn nhẹ lên má cô: "Không đâu, là thoải mái mà."

Cô thấy lòng nhẹ nhõm, lại hơi ngại ngùng: "Vậy... em tiếp tục nhé?"

"Tiếp đi." Nhìn hàng mi run rẩy của cô, anh thấy vui nhiều hơn là vì những đụng chạm vụng về của cô.

Lát sau, khi không gian đã chìm vào yên lặng, anh tắt đèn, ôm lấy cô từ phía sau: "Tay em có mỏi không?"

"Không mỏi." Cô trả lời khẽ.

Anh đặt một nụ hôn lên gáy cô, tay đan vào tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve: "Ngày mai để anh trai em đi cùng nhé. Anh ấy quen xử lý các vấn đề pháp lý, sẽ giúp chúng ta nhiều."

"Vâng, mai em sẽ hỏi anh ấy."

Hôm sau, chưa kịp nói gì, thì Lâm Mặc đã bước vào. Định lướt qua nhưng vô tình nhìn thấy cô em gái mình đang nằm trên giường, để lộ một mảng vai trắng nõn với vài dấu vết đỏ ửng. Anh tachỉ nhìn sơ qua cũng biết chuyện gì đã xảy ra, trong lòng không khỏi bực bội, dẫu họ đã đăng ký kết hôn rồi.

Trước khi anh ta kịp lườm cho Trình Diễm một cái, Trình Diễm nhanh chóng đóng cửa lại, ngăn không cho anh ta thấy thêm điều gì nữa.

"Đó là em gái ruột của tôi, chúng tôi lớn lên bên nhau."

Trình Diễm không muốn đôi co, liền đi thẳng vào vấn đề: "Tôi và Đang Đang muốn làm công chứng tài sản và ký thỏa thuận không ngoại tình. Anh có thời gian đi cùng chúng tôi không?"

Lâm Mặc lập tức tỉnh táo, nhìn anh từ đầu đến chân, cuối cùng cũng nghiêm túc hơn: "Muốn làm ở đâu? Khi nào?"

"Tôi cũng không rõ nữa, có văn phòng luật sư nào anh thấy đáng tin không?"

Lâm Mặc nhếch mày: "Tất nhiên là có rồi."

1913 words
28.02.2025

Ngoại truyện 8 : Chọn váy cưới

Editor: Hann

Lâm Mặc dẫn họ đến một văn phòng luật sư có quan hệ hợp tác lâu dài với gia đình, và Trình Diễm không phản đối gì, miễn là có Lâm Đang bên cạnh, chịu chút thiệt thòi cũng không sao. Huống hồ, việc này là để đảm bảo quyền lợi cho cô, nên anh càng không bận tâm.

Trong suốt quá trình ký thỏa thuận, Trình Diễm rất ít khi lên tiếng, chỉ hỏi đôi chỗ chưa rõ. Chỉ có Lâm Mặc là liên tục trao đổi, đến khi hài lòng với hai bản hợp đồng mới thôi.

Xong xuôi, anh ta vừa xem lại tài liệu vừa quay sang dặn nhỏ em gái: "Bản này để anh giữ cho, lỡ có mất còn có mà lấy lại."

"Vâng, cảm ơn anh."

"Anh em ruột thịt với nhau, khách sáo gì chứ." Lâm Mặc không để ý Trình Diễm vẫn đang nắm tay Lâm Đang, cứ vô tư khoác vai cô. "Giờ định đi

đâu? Hay là đi ăn ở quán hồi nhỏ hay ghé nhé?"

"Được ạ, nhưng em và Trình Diễm còn phải đi thử váy cưới, chắc xong rồi đi ăn sau nhé?"

"Được luôn."

Ba phút sau, Lâm Mặc đã chen vào hàng ghế sau ngồi chung với họ.

Lâm Đang chỉ biết lắc đầu: "Anh không lái xe à?"

Lâm Mặc nghiêng đầu nhìn qua em rể: "Anh đây không tin là cậu không biết lái xe đâu."

"Quên mang bằng lái rồi." Trình Diễm vẫn ngồi thoải mái, không nhúc nhích.

Lâm Mặc bĩu môi, cuối cùng đành ngồi ra ghế lái. Xe nổ máy, nhìn vào gương chiếu hậu, anh ta thấy hai người kia đầu kề đầu nói chuyện, cười cười vui vẻ, bèn bấm còi một cái thật mạnh.

Lâm Đang giật nảy mình, Trình Diễm liền kéo cô vào lòng, vỗ vỗ nhẹ lưng cô trấn an rồi nhìn lên gương chiếu hậu, nhếch miệng: "Anh à, đoạn này không được bấm còi đâu."

Lâm Mặc lườm một cái, im lặng siết chặt tay lái, một hồi sau mới cố ý nhắc nhở: "Đừng có ôm ấp như vậy trước mặt người lớn."

"Anh à, bọn em có giấy đăng ký kết hôn rồi, hợp pháp cả đấy ạ." Trình Diễm đáp trả.

"Thế thì sao? Cũng phải có chút phép tắc chứ?"

"Anh ơi..."

"Đừng có gọi anh!"

Trình Diễm chỉ cười, nhẹ nhàng nâng mặt Lâm Đang lên hỏi: "Có bị giật mình không?"

"Giờ thì ổn rồi."

Anh không nói gì thêm, chỉ hôn nhẹ lên khóe môi cô. Cô biết rõ anh cố ý, nhéo nhéo anh ra ý nhắc nhở nhưng anh không trả lời, chỉ siết chặt tay cô và tiếp tục đối đầu với ánh mắt Lâm Mặc qua gương.

Khi xe dừng lại, họ mới chịu buông tay nhau ra.

Lâm Mặc đưa họ đến một cửa hàng váy cưới lớn với khung cửa kính nhìn ra phố. Sau lớp kính là chiếc váy trắng có đuôi xòe rộng, đính đầy kim cương lấp lánh. Dù mắt Lâm Đang không còn tốt, cô vẫn có thể cảm nhận được ánh sáng lấp lánh từ nó.

"Sao chưa vào?" Lâm Mặc đã vào trước, quay đầu nhìn ra ngoài giục.

Trình Diễm nhìn anh ta một cái, chẳng nói gì, nắm tay Lâm Đang bước vào rồi hỏi thẳng người bán hàng: "Chiếc váy trong tủ kính kia, có thể mang ra thử không?"

Nhân viên có chút ngạc nhiên rồi gật đầu: "Được ạ, chỉ là giá của chiếc váy đó hơi cao..."

Nhân viên nói rất khéo nhưng Lâm Mặc đã có chút khó chịu, ngồi xuống ghế và nói: "Được rồi, mau mang ra."

"Vâng, xin quý khách chờ chút." Nhân viên vội vã vào trong.

Lâm Đang khẽ kéo tay Trình Diễm, nói nhỏ: "Hay là mình thử cái khác đi, váy cưới chỉ mặc vài lần, cũng không cần phải mua chiếc đắt quá đâu."

"Em học đâu ra cái tính tiết kiệm ấy thế?" Lâm Mặc chen vào. "Thích thì cứ mua thôi, chỉ là cái váy cưới thôi mà, lần sau cưới lại còn dùng được ấy chứ."

"Anh!" Cô lườm anh ta một cái, kéo Trình Diễm ngồi cách xa anh ta một chút, tiếp tục thì thầm: "Đừng nghe lời anh ấy. Mình có bao nhiêu tiền thì mua bấy nhiêu, đừng tiêu bậy."

Trình Diễm mỉm cười, nhéo nhẹ má cô: "Anh biết mà. Chỉ là thấy em ngắm cái váy đó mãi, nên muốn cho em thử, không mua cũng chẳng sao."

Cô gật gù, ôm lấy tay anh: "Anh hiểu là tốt rồi."

Lâm Mặc nhìn hai người cười nói vui vẻ mà chẳng nghe được gì, có chút khó chịu, nhưng vừa lúc thấy nhân viên quay lại bèn vội lên tiếng: "Đang Đang, thử váy thôi."

Lâm Đang chẳng đi về phía anh ta, vẫn tay trong tay với Trình Diễm, theo nhân viên vào phòng thử đồ.

"Chiếc váy này khó mặc một mình, nhân viên của chúng tôi sẽ vào giúp cô, cô thấy có được không?"

Lâm Đang nhìn về phía Trình Diễm, anh lập tức quay sang nhân viên: "Vợ tôi mắt kém, tôi vào cùng được không?"

"À... chắc cũng được..."

"Ê!" Lâm Mặc có vẻ có ý kiến nhưng hai người quay lại nhìn thì anh ta lại im lặng.

Trình Diễm nhướng mày, rồi bình thản dắt cô vào phòng thử đồ, giúp cô mặc váy trước rồi mới để nhân viên vào chỉnh lại.

Chiếc váy là kiểu cúp ngực với hàng dây cột dày phía sau, thắt chặt cả phần trên. Đứng sau cô, anh cúi đầu xuống là thấy khe ngực trước mặt, nhưng anh chỉ lặng lẽ thu mắt về, tiếp tục "đấu" với hàng dây.

Lúc họ bước ra, dưới ánh đèn tập trung, anh không khỏi sững người trước vẻ đẹp của cô. Chiếc váy trắng thật sự rất tuyệt, còn đẹp hơn cả chiếc váy lông vũ năm cô học cấp ba, với đuôi váy rộng lớn lấp lánh như bầu trời sao giữa ban ngày.

Ngồi bên ngoài chờ đợi, Lâm Mặc cũng không khỏi ngay ngắn lại, trông nghiêm túc hơn hẳn: "Chiếc này đúng là đẹp thật."

Lâm Đang quay sang Trình Diễm, rõ ràng không tin lời Lâm Mặc.

Trình Diễm gật đầu, chỉnh lại nếp váy trước ngực cô, thì thầm: "Đẹp lắm."

Cô muốn nhìn giá nên cúi xuống tìm thẻ treo, nhưng nhân viên đã nhanh chóng lên tiếng: "Chiếc váy này hiện có giá là 99,999 tệ, còn bao gồm cả khăn voan và găng tay."

Với Lâm Mặc, con số này chẳng đáng gì, thậm chí còn rẻ hơn những bộ anh ta từng thấy ở các show thời trang. Nhưng với Trình Diễm, đó là cả một khoản lớn. Cô nắm lấy tay anh, lắc nhẹ, ngầm bảo không cần mua.

Trình Diễm mím môi, không nói gì, rồi dẫn cô trở lại phòng thay đồ.

Cả hai vừa đi khuất, Lâm Mặc mới chưng hửng: "Sao vậy? Không lấy à? Rõ ràng là đẹp mà?"

Không ai trả lời.

Anh ta đứng dậy đi quanh cửa hàng, tiện hỏi nhân viên: "Chất liệu gì mà đắt thế? Tôi không rành váy cưới đâu, đừng có gạt tôi đấy."

Nhân viên vừa cười vừa giải thích.

Khi Lâm Đang và Trình Diễm quay lại, Lâm Mặc đã ngồi trong phòng VIP, rút thẻ ra chuẩn bị thanh toán.

"Em nói không cần mà, không nên lãng phí thế đâu." Lâm Đang bước tới ngăn lại.

"Chỉ là cái váy thôi, thích thì mua, có gì mà phải lăn tăn? Lại đâu phải bắt chồng em trả tiền, em lo gì?"

Nhân viên đứng cúi đầu bên cạnh, quên cả xin mật khẩu vì vẫn chưa hiểu mối quan hệ giữa ba người họ.

"Anh!" Lâm Đang nhíu mày. "Em không lấy đâu, muốn thử thêm vài bộ khác nữa."

"Thật không?" Lâm Mặc nghiêng đầu nhìn cô.

"Thật ạ, để em thử thêm cái khác xem sao."

Anh ta nhún vai, mỉm cười với nhân viên: "Em gái tôi muốn thử thêm, vậy đợi nó thử xong rồi tính tiếp."

"Vâng, vâng, không sao ạ." Nhân viên hai tay kính cẩn đưa lại thẻ.

Lâm Mặc cất thẻ, bước lên trước khoác vai Lâm Đang: "Thôi nào, tiếp tục thử thôi."

Cô vẫn nắm tay Trình Diễm, ba người với dáng đi hết sức lạ lùng cùng chen qua cửa nhỏ.

Cô muốn thử thêm vài chiếc, Trình Diễm kiên nhẫn đi cùng, từ tốn chọn từng cái một. Ban đầu, Lâm Mặc còn hăng hái đi theo, nhưng chẳng bao lâu đã mất kiên nhẫn, ngồi phịch xuống ghế nhìn từ xa, nghe bọn họ thì thầm mãi không thôi.

"Nhưng cái này có nơ trước ngực, em thấy không đẹp lắm."

"Cái này không có, thử xem sao?"

"Nhưng kiểu này bó sát..."

Lâm Mặc nghe không nổi nữa, không hiểu váy cưới thì có gì mà phải chọn tới chọn lui, chẳng phải đều là váy trắng hay sao? Không biết hai người còn muốn bàn tới bao giờ nữa.

"Tôi ra ngoài hít thở không khí chút, chọn xong thì gọi tôi, tôi tới trả tiền." Nói rồi, anh ta xoay chìa khóa xe trên tay, hiên ngang quay lưng đi.

Lâm Đang và Trình Diễm chẳng mấy bận tâm đến anh ta, tiếp tục từ từ chọn lựa.

Cuối cùng, gần đến giờ ăn trưa, họ cũng chọn được một chiếc vừa ý. Khi Trình Diễm định thanh toán, cô ngăn anh lại: "Để Lâm Mặc trả."

"Vậy có kỳ lắm không?"

"Có gì đâu, anh ấy tự nói thế mà, không cho anh ấy thể hiện thì mất mặt lắm." Cô ôm lấy tay anh. "Tiền mình để dành mua đồ ăn ngon."

Anh cười, lấy điện thoại tìm số của Lâm Mặc rồi đưa cho cô.

Đúng như dự đoán, Lâm Mặc chẳng chút phiền lòng, thậm chí còn chau mày nhìn hóa đơn: "Sao lại chọn cái rẻ hơn? Tính tiết kiệm cho anh đấy à?"

"Ngày mai bọn em ra biển chụp ảnh, không cần phải mua cái quá đắt."

"Chụp ảnh cưới à? Vậy anh..." Nghĩ đến cảnh hai người cứ ríu rít bên nhau từ sáng đến giờ, anh ta nuốt lại lời định nói. "Chúc hai đứa hạnh phúc."

Lâm Đang nhìn anh ta ngạc nhiên: "Thế bây giờ đi ăn không?"

Anh ta gật đầu: "Đi thôi."

Lâm Đang đã lâu chưa về Vân Thị ăn quà vặt, liền dọc đường kể cho Lâm Mặc nghe những chuyện ngày bé. Đột nhiên, cô cảm thấy anh trai mình dường như cũng không tệ như cô nhớ.

Nhưng khi đến quán thì đã kín hết chỗ.

Đứng trước cửa quán, Lâm Mặc gãi đầu: "Hay mình đổi qua chỗ khác?"

"Được thôi." Lâm Đang thở dài, kéo tay Trình Diễm quay đi. Cô chợt nhận ra mình nhầm rồi, Lâm Mặc vẫn là Lâm Mặc, hứa gì cũng dễ quên.

Dù sao, đến trễ quán hết chỗ cũng chẳng phải chuyện lớn, nhưng nếu là Trình Diễm, đã nói đi ăn đâu, anh sẽ đặt chỗ trước. Không có chỗ, anh sẽ báo trước, chứ không phải tới nơi rồi mới đổi ý.

Ngay cả Lâm Mặc vô tâm cũng nhận ra sự thất vọng trong giọng cô, liền lẽo đẽo đi theo, nhỏ giọng xin lỗi: "Hay tối nay mình quay lại đây? Giờ mình tìm món khác cũng ngon mà."

"Ăn gì đây?" Cô ngừng bước, nhìn anh ta.

Anh ta đứng thẳng dậy, nhìn quanh ngã tư phố mà chẳng biết chọn gì.

"Bên kia có quán lẩu, nhân viên còn đang gọi khách, chắc là không phải chờ. Còn có quán Thái nữa, lần trước em bảo muốn ăn gỏi chân gà, ăn quán đó cũng được. Hoặc qua bên kia có quán Âu, gọi vài món nhẹ, cũng lên đồ khá nhanh..." Trình Diễm nhìn một vòng các quán gần đó, lần lượt đề xuất.

Lâm Mặc quay sang nhìn anh, trong lòng giơ ngón giữa thầm nghĩ: Thằng nhóc nhà cậu...

2057 words
28.02.2025

Ngoại truyện 9 : Tình yêu bệnh hoạn

Editor: Hann

"Đang Đang, nghe anh nói này..." Lâm Mặc đuổi theo hai người, kéo Lâm Đang lại. "Đàn ông mà cứ quan tâm mấy chuyện vặt vãnh thì chẳng làm nên trò trống gì đâu, như anh của em đây... Ấy, ấy, đừng đi vội, nghe anh nói hết đã..."

Lâm Đang chẳng buồn để ý, kéo Trình Diễm rẽ vào nhà hàng Tây.

Anh ta theo vào tiếp tục: "Người đàn ông vừa đi làm kiếm tiền thì làm sao mà bận tâm được mấy chuyện vụn vặt này?"

Thấy chẳng ai để ý mình, Lâm Mặc gọi nhân viên lấy thực đơn. Anh ta vừa đưa menu cho Lâm Đang thì Trình Diễm đã chỉ từng món đọc ra cho cô.

"Món này được không?"

"Được."

"Thêm một món súp nữa nhé?"

...

Lâm Mặc im lặng hồi lâu rồi trịnh trọng bảo: "Anh nói thật đấy, ngày nào cũng lo ba chuyện lặt vặt này có ích gì đâu, phải biết phấn đấu, có chí lớn mới được."

Lâm Đang ngước lên nhìn anh ta: "Nhưng anh ạ, mắt em không nhìn rõ, cần có người giúp em như vậy."

Ngực anh ta bỗng như bị đánh một hồi chuông nặng nề trong chùa cổ, nhói lên từng cơn.

"Em biết anh và mẹ không thích Trình Diễm, cứ nghĩ em phải lấy một người nhiều tiền, sự nghiệp thành đạt. Nhưng anh nghĩ kiểu người đó có thời gian ở bên em sao? Em không cần nhiều tiền, chỉ cần có người ở bên em là đủ rồi. Vả lại, Trình Diễm đâu có để em chịu khổ. Về nước mấy hôm nay mọi chi phí đều là anh ấy lo. Ngày nào anh ấy cũng vừa học, vừa làm, lại còn chăm sóc em. Em không biết mọi người còn có gì để phàn nàn nữa."

Lâm Mặc há miệng, hồi lâu sau mới nói: "Nhưng liệu cái tốt đẹp này có kéo dài mãi được không?"

"Em thấy chỉ cần có một khoảng thời gian như vậy đã là may mắn lắm rồi."

Trình Diễm ở dưới bàn nắm lấy tay cô.

Cô mím môi, liếc anh ta một cái rồi đổi chủ đề: "Món lên rồi, ăn thôi nào."

Bữa ăn diễn ra trong yên lặng, thỉnh thoảng Trình Diễm hỏi cô có nhạt quá không, ngoài ra chẳng nói gì thêm.

Lâm Mặc chỉ ngước lên vài lần, liền thấy Trình Diễm đặt miếng bò bít tết trước mặt Lâm Đang, để cô tự cầm dao nĩa từ từ cắt.

Anh ta biết cách làm này còn mất công hơn là cắt hộ, nhưng Trình Diễm cứ kiên nhẫn chỉnh lại dao nĩa để Lâm Đang dễ tự làm hơn.

Cảm động rồi lại cảm thấy cũng chẳng có gì đáng kể, anh ta chẳng tin mấy vào chuyện yêu đương gì đó, nghĩ rằng chẳng qua người ta chưa gặp được cám dỗ lớn hơn mà thôi.

Ăn xong, ba người cùng về nhà. Bà ngoại thấy họ về thì ngạc nhiên: "Mấy đứa lại về cùng nhau à?"

"Đi chơi một chút ấy mà." Lâm Mặc đáp rồi trở về phòng.

Bà ngoại nhận ra anh ta có vẻ không vui, hỏi: "Thằng bé làm sao vậy?"

"Con không biết nữa, ăn cơm xong là thế đấy." Lâm Đang nhún vai, cùng Trình Diễm về phòng.

Cả hai vừa ăn xong nên chưa buồn ngủ, bèn ngồi ngoài ban công tưới cây.

"Trình Diễm, anh đừng để ý đến lời Lâm Mặc làm gì, từ nhỏ anh ấy đã vậy, anh cứ phớt lờ là được."

"Ừ." Thực ra Trình Diễm vốn chẳng bận tâm lời Lâm Mặc, anh chỉ muốn biết Lâm Đang nghĩ sao. "Em thấy ở Bắc Kinh sống có vất vả không?"

Cô ôm lấy anh: "Không, em thấy rất vui, rất đủ đầy. Có lẽ anh mới là người vất vả."

Anh mỉm cười: "Em không thấy mệt là được rồi. Bây giờ còn chút khó khăn, sau này đi làm sẽ ổn hơn."

"Em thấy bây giờ đã rất tốt rồi." Lâm Đang nhìn anh chăm chú, nghiêm túc nói. "Thật đấy, Trình Diễm."

Anh có thể thấy đôi đồng tử của cô khẽ rung động, rất mờ nhạt, phải quan sát thật kỹ mới nhận ra, đó là dấu hiệu căn bệnh ở mắt cô.

"Ừ." Anh nghiêng người hôn lên mắt cô, rồi bế ngang cô lên. "Ngủ trưa thôi."

Lâm Đang vừa thức dậy, định cùng Trình Diễm ra ngoài đi dạo thì bị Lâm Mặc kéo đi: "Tôi có chuyện muốn nói với em gái tôi, cậu cứ đi trước đi."

Lâm Đang định giãy ra nhưng không thoát, đành bị lôi vào phòng làm việc của anh ta.

"Lại muốn gì đây?"

"Gì chứ? Không thể nói chuyện với em sao?" Lâm Mặc đặt chiếc iPad lên giá đỡ.

Lâm Đang nghi hoặc nhìn anh ta: "Muốn nói gì thì nói nhanh, Trình Diễm lần đầu đến nhà mình mà để anh ấy ngồi một mình như thế không hay."

"Biết rồi, biết rồi." Anh ta phẩy tay, mở iPad lên. "Em thử đoán xem, nếu em rể gặp một người tốt hơn thì cậu ta có đá em không?"

Lâm Đang hít một hơi sâu, cố nhịn không bỏ đi: "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Lâm Mặc cười bí ẩn, mở WeChat, bấm vào một đoạn chat: "Anh mượn tài khoản phụ của một người bạn, kết bạn với cậu ta thử xem sao."

"Đúng là nhạt nhẽo." Lâm Đang lườm anh ta một cái, đứng dậy định đi.

Anh ta lập tức kéo lại: "Ấy, ấy, em không muốn biết nếu có cô gái nào chủ động tiếp cận thì cậu ta sẽ làm gì sao? Hơn nữa bọn anh đã kết bạn rồi, bây giờ đúng lúc cậu ta đang một mình đấy."

Lâm Đang cau mày, không nói gì.

Thừa thế, Lâm Mặc kéo cô ngồi xuống: "Dù sao cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian, xem cho vui thôi mà."

"Anh đúng là trẻ con." Cô nói vậy nhưng ánh mắt lại dán chặt vào màn hình.

Lâm Mặc cười mãn nguyện, không đôi co nữa, lặng lẽ phóng to chữ rồi gửi tin nhắn.

Thế nhưng, suốt buổi chiều, Trình Diễm không hồi đáp.

Lâm Đang liếc nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ, rồi nhìn Lâm Mặc bên cạnh, bỗng nhiên thấy mình thật ngốc khi ngồi đây làm trò vô bổ này với anh ta.

Cô đứng dậy bỏ đi, Lâm Mặc vội đuổi theo: "Này này, đây chỉ là sơ suất thôi."

Vừa dứt lời, tiếng bi-a vang lên. Cả hai ngẩng đầu nhìn, thấy bố họ đang chơi bi-a với Trình Diễm.

"Em thấy chưa, là bố làm phiền cậu ta nên cậu ta mới chưa nhắn tin. Đợi mà xem, tối nay cậu ta sẽ nhắn thôi."

"Ngốc nghếch." Lâm Đang mắng anh ta một câu nhưng trong lòng cũng thầm mong đợi. Cô vịn tay lên lan can, từ từ đi lên lầu.

Lâm Mặc theo sau nhắc nhở: "Đi từ từ thôi! Đừng ngã đấy!"

Nghe tiếng, Trình Diễm liền buông gậy bi-a xuống đỡ cô: "Hai người nói chuyện xong chưa?"

"Rồi." Cô nắm lấy tay vịn cầu thang, chầm chậm đi lên. "Sao lại nghĩ ra chơi bi-a với bố em thế?"

"Bọn bố nói chuyện một chút, tiện không có gì làm nên bố bảo nó đánh chung. Ván này chưa xong đâu." Bố cô từ trên lầu hai nhìn xuống.

Lâm Đang ngẩng đầu cười: "Vậy anh chơi xong đi nhé."

Trình Diễm đưa cô lên lầu hai rồi mới quay lại, cầm lấy gậy bi-a chuẩn bị đánh tiếp. Anh thật ra không giỏi chơi bi-a lắm, lúc nãy còn khá thoải mái, nhưng giờ Lâm Đang ở đây lại có chút căng thẳng, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

"Bố không đánh lại con nên kiếm người không biết chơi để ăn gian hả?" Lâm Mặc chống tay lên bàn bi-a, cười đùa.

Bố Lâm lườm một cái: "Đâu có, Tiểu Trình chơi cũng tốt mà."

Bộp một tiếng, quả bi-a bị đập trúng, lăn vài vòng trên bàn nhưng không lọt lỗ.

Trình Diễm cười: "Con thua rồi."

Lâm Mặc đón lấy gậy bi-a: "Để con đánh với bố một ván."

Trình Diễm lùi về sau mấy bước, nhìn dáng vẻ thành thạo và vẻ mặt thả lỏng của Lâm Mặc, một lần nữa cảm nhận rõ ràng khoảng cách giữa họ. Anh thừa nhận mình không thông minh, mọi thành tựu từ trước đến nay đều phải bỏ nhiều công sức và thời gian hơn người khác; cùng vào đại học như nhau, người ta thì đủ loại tài năng, còn anh chỉ có một bảng điểm tốt.

Hôm đó, vừa bước chân vào nhà họ Lâm, Trình Diễm đã thấy những nhạc cụ treo trên tường.

Nhà họ Lâm không chỉ đơn giản là giàu có.

Anh lùi lại vài bước, cùng Lâm Đang ngồi xuống ghế sofa nhỏ, nắm chặt lấy tay cô.

"Sao vậy?" Lâm Đang nghiêng đầu nhìn anh.

"Không có gì đâu." Anh khẽ nhếch môi cười.

"Ngồi đây nhìn họ chơi bi-a chán quá, hay mình ra ngoài đi dạo một chút đi." Lâm Đang kéo anh xuống lầu.

Phía sau nhà kính ở tầng dưới là một khu vườn rộng, lúc này đang vào hoàng hôn, ánh mặt trời dịu đi, gió chiều thổi mát, không còn oi bức nữa.

Hai người cùng bước trong con đường nhỏ giữa vườn hoa, bỗng nhiên Trình Diễm ôm lấy Lâm Đang.

"Sao thế?" Lâm Đang bật cười, vòng tay ôm lại anh.

Mấy năm qua, Trình Diễm đã cao thêm chút nữa, phải hơi cúi mới có thể tựa đầu lên vai cô.

Lâm Đang khẽ vỗ lưng anh, nhẹ nhàng hỏi: "Có phải thấy ở đây không thoải mái không?"

Anh lắc đầu: "Không đâu."

"Vậy sao thế?" Cô nắm tay anh, kéo đến ghế ngồi dưới giàn hoa.

Anh ngồi xuống, chống hai tay lên đầu gối, cúi đầu nhìn xuống đất, nói nhỏ: "Chỉ là tự nhiên cảm thấy, dù cố gắng bao nhiêu cũng không thể bù đắp được khoảng cách giữa chúng ta. Mẹ và anh trai em không thích anh, cũng là điều dễ hiểu."

"Nhưng là em sống với anh, không phải họ. Chỉ cần em thấy hạnh phúc là đủ rồi." Lâm Đang cúi xuống nhìn anh, khẽ cười nói, "Trình Diễm, chồng ơi, chẳng phải chúng ta đã kết hôn rồi sao?"

Nghe vậy, anh bật cười, ôm chặt lấy cô: "Em biết không? Hồi cấp ba anh từng hai lần muốn kết thúc cuộc sống của mình, chính em là người đã kéo anh trở lại. Anh chưa bao giờ dám nói với em, sợ em nghĩ anh cực đoan."

Lâm Đang sững sờ hồi lâu mới hiểu ý anh. Những lúc buồn bã nhất, cô cũng chưa từng nghĩ đến việc đó.

Cô ôm lấy đầu anh, khẽ vỗ về: "Em không thấy anh cực đoan gì cả. Ở trong hoàn cảnh như vậy mà vẫn là một người tử tế, em thấy anh đã rất tuyệt rồi."

Anh bật cười.

"Sao lại cười? Em nói nghiêm túc đấy, ít nhất anh chưa từng nghĩ đến việc làm tổn thương người khác, như vậy đã là rất tốt rồi."

"Ừ." Anh khẽ cười, đầu tựa vào hõm cổ cô, "Nói chung là em rất quan trọng đối với anh. Có lẽ những gì em làm đều vô tình hay dễ dàng, nhưng với anh, điều đó vô cùng quan trọng."

Quan trọng đến mức, không có Lâm Đang, anh không biết sống còn có ý nghĩa gì.

Anh không dám nói điều này ra, loại tình cảm gần như bệnh hoạn này, một mình anh cảm nhận là đủ rồi.

"Ôi, chỗ này không có muỗi sao? Sao hai đứa ngồi đây làm gì?" Cô giúp việc tình cờ đi ngang qua, "Vào nhà đi, bánh mì mới nướng xong đấy, vào mà ăn thử."

"Vâng ạ." Lâm Đang nắm tay Trình Diễm, bước đi rồi nhỏ giọng đáp lại câu nói vừa nãy, "Trình Diễm, anh cũng rất quan trọng đối với em."

Anh mỉm cười, còn chưa kịp nói gì thì đã bị Lâm Mặc kéo đi.

"Tôi nói chuyện với em gái tôi chút đã, chút thôi, cậu tự chơi nhé."

Lâm Đang ngao ngán: "Lại bày trò gì nữa đây?"

Lâm Mặc kéo cô vào góc phòng, thần bí lấy ra một chiếc iPad: "Giờ em không ở bên cạnh cậu ta, để cậu ta một mình, em đoán xem cậu ta có trả lời tin nhắn không?"

"Trẻ con thật đấy!"

Vừa dứt lời, "ding" một tiếng, tin nhắn từ bên kia đã được gửi tới.

2169 words
01.03.2025

Ngoại truyện 10 : Nếu như mang thai

Editor: Hann

Ngoại truyện 11 (tính cả ngoại truyện 5 đã bị khoá) bị tác giả khóa nên đây là ngoại truyện 12, nội dung không liền mạch với chương trước, mong mọi người thông cảm.

Trình Diễm vừa làm xong bím tóc cuối cùng theo hướng dẫn trên điện thoại, liền hôn nhẹ lên má cô, đồng ý lời cô đề nghị.

Anh cũng vừa nhắn tin với Thịnh Hạ, người trả lời ngay rằng cô nàng không thể đến ăn chung nhưng hẹn khi rảnh sẽ ghé chơi, còn gửi cho hai người một phong bao mừng đám cưới.

Lâm Đang dĩ nhiên không có ý kiến gì.

Bữa trưa, họ đi ăn cùng bạn bè của Trình Diễm. Bàn ăn toàn là các nam sinh, ai cũng biết mắt cô có vấn đề nên không ai dám uống nhiều rượu, cả nhóm chỉ đơn giản ăn rồi mỗi người một ngả.

Sinh viên đều chưa có nhiều tiền, phong bao họ tặng cũng không lớn. Lâm Đang nằm dài trên giường, mở từng phong bao trên điện thoại của Trình Diễm, còn anh ngồi cạnh, ghi chú lại để sau này gửi lại lễ đáp.

Mở đến cái cuối cùng, vừa định nghỉ ngơi thì điện thoại Lâm Đang lại reo. Là tin nhắn của Hứa Phục Triều, chỉ đơn giản là chúc cô và Trình Diễm hạnh phúc trăm năm, kèm theo một phong bao lớn.

Lâm Đang nhìn Trình Diễm, anh gật đầu ra hiệu, cô liền nhận lấy rồi đáp lại lời cảm ơn.

Kỳ thi cuối kỳ cận kề, Trình Diễm lại phải vùi đầu ôn tập, vài ngày sau đó là bắt đầu kỳ thực tập, còn Lâm Đang thì chỉ có thể ở nhà một mình.

Cả ngày, từ sáng sớm đến khi trời tối mịt.

Mỗi sáng, cô cùng anh ăn sáng, đến trưa thì tự mình hâm nóng cơm hộp mà Trình Diễm chuẩn bị sẵn. Anh tan làm không muộn nhưng đường đi khá xa, cô không muốn ăn tối một mình nên luôn đợi anh về rồi hai người cùng ăn.

Cô sẽ hỏi anh về công việc, còn anh hỏi cô hôm nay làm gì.

Cuộc sống vẫn không có gì thay đổi, chỉ là thời gian cô ở nhà một mình dường như dài hơn trước.

Có lần, Thịnh Hạ đến thăm và mang quà cho họ.

Thịnh Hạ đã khác xưa rất nhiều. Mái tóc ngắn ngày nào giờ đã dài, xõa nhẹ sau lưng, mặc váy hoa đỏ, trang điểm nhẹ nhàng, toàn thân tỏa ra sức hút tự tin khiến Lâm Đang phải ngỡ ngàng.

Họ cùng nhau ôn lại những chuyện xưa, rồi lại nói về hiện tại của Trình Diễm.

Cô nàng nói rằng Trình Diễm thực sự rất xuất sắc, đến mức cô nàng cũng từng nghe nhắc đến anh trong khoa. Từ năm hai, anh đã tham gia rất nhiều hoạt động, hồi đó cô nàng còn tưởng anh đã luyện bí quyết gì đột phá, sau mới biết là vì anh muốn đi trao đổi ở Anh.

"Đang Đang, mình và Trình Diễm đều là những người từng trải qua rất nhiều khó khăn, cậu ấy thậm chí còn vất vả hơn mình rất nhiều. Nhưng mình vẫn thấy ghen tị với cậu ấy, vì trong quãng thời gian đen tối nhất, cậu ấy có cậu ở bên. Mình mong cậu và cậu ấy sẽ luôn hạnh phúc."

Lâm Đang nhớ mãi câu nói đó. Chỉ lúc ấy cô mới nhận ra, đối với Trình Diễm, có vẻ như cô thật sự rất quan trọng.

Bấy lâu nay, cô luôn nghĩ rằng mình mới là người phụ thuộc vào anh. Dù sao, đôi mắt cô có vấn đề, là anh luôn ở bên chăm sóc, còn cô dường như chẳng làm được gì cho anh.

Lặng lẽ bước lại gần, cô khẽ ôm lấy Trình Diễm từ phía sau, định làm anh giật mình.

Nhưng anh đã nghe thấy tiếng bước chân cô từ sớm, liền mỉm cười: "Thịnh Hạ về rồi à?"

"Ừ, em giữ cô ấy lại ăn cơm mà cô ấy bảo còn việc bận." Lâm Đang tựa vào lưng anh, "Trình Diễm, em thấy Thịnh Hạ thay đổi nhiều quá."

"Cô ấy đúng là thay đổi rất nhiều. Anh cũng thế phải không?"

"Em thấy anh không thay đổi gì cả, vẫn là anh của ngày xưa."

Trình Diễm đứng lên, cõng cô vào phòng ngủ: "Anh cũng thấy em vẫn là Đang Đang của ngày nào."

"Vậy là tốt rồi." Khi bị thả xuống giường, cô mới nhận ra ý định của anh, vội vàng từ chối: "Không được, mấy hôm nữa em đến kỳ rồi."

Anh thoáng khựng lại, rút tay ra: "Anh chỉ nhớ em bảo nửa năm một lần, còn cụ thể ngày nào thì anh không hỏi."

"Là tầm này, từ trước đến giờ đều là tầm này." Lâm Đang lí nhí trả lời.

"Được rồi, vậy mấy hôm nay anh không làm phiền em nữa."

Thế nhưng, vài ngày trôi qua mà kỳ của Lâm Đang vẫn chưa đến. Cô bắt đầu thấy lo lắng, nhân lúc anh đang nghỉ trưa ở công ty, liền gọi cho anh.

"Em đừng lo quá, mình luôn dùng biện pháp bảo vệ, chắc không sao đâu. Tối nay anh sẽ mua que thử về kiểm tra nhé."

"Nếu thật sự có thai thì phải làm sao?" Lâm Đang gần như sắp khóc.

Trình Diễm trốn vào phòng uống nước, nhẹ giọng trấn an: "Nếu có thật, thì em nghĩ kỹ xem có muốn giữ hay không. Nếu không muốn, mình sẽ sớm làm thủ thuật, còn nếu muốn, anh sẽ lo liệu nuôi dưỡng. Dù sao thì cũng có cách, đừng sợ."

"Nhỡ đứa bé sinh ra mắt có vấn đề thì sao?"

"Vậy mình sẽ đi khám thai, chắc là kiểm tra được. Đang Đang, đừng lo lắng, mọi việc đều có cách giải quyết. Ngoan, đợi anh về nhà nhé?"

"Vâng."

Anh thở phào: "Em ăn trưa chưa?"

"Ăn rồi, giờ em đang nằm trên giường."

"Vậy ngủ trưa một chút đi, lúc em dậy, anh cũng sắp về rồi."

Lâm Đang cuối cùng cũng bình tĩnh lại, đáp nhẹ một tiếng rồi cúp máy, nằm xuống ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh dậy, trời đã gần tối, mùi thức ăn thoảng đến từ ngoài phòng. Bước ra khỏi phòng ngủ, cô nhìn thấy Trình Diễm đang đứng trong bếp.

"Sao hôm nay anh về sớm vậy?" cô hỏi.

"Anh đi taxi về cho nhanh. Cơm gần xong rồi, ra ăn thôi."

"Em đi rửa tay một chút."

Sau khi đồ ăn đã bày sẵn, Lâm Đang chậm rãi đi ra: "Em đến kỳ rồi."

Trình Diễm chẳng hề ngạc nhiên: "Những ngày này nhớ nghỉ ngơi nhiều, tránh đụng nước lạnh. Nào, ăn cơm thôi."

Lâm Đang bước lại gần, thở phào nhẹ nhõm: "May mà không có thai."

"Em không muốn có con sao?" Anh nhìn cô, mỉm cười.

Cô khẽ mím môi: "Em vẫn chưa nghĩ kỹ."

"Không cần vội đâu, cứ nghĩ từ từ. Dùng bao thì rất hiếm khi có vấn đề, trừ khi bao bị rách giữa chừng, nhưng anh lần nào cũng kiểm tra kỹ rồi. Đừng lo lắng quá."

Lâm Đang gật đầu, nhưng vẫn lộ vẻ đăm chiêu.

Trình Diễm đặt đũa xuống, kéo cô vào lòng rồi nhẹ nhàng hỏi: "Nghĩ gì thế, Đang Đang?"

"Em không biết, nhưng vẫn hơi lo."

"Cuối tuần này anh sẽ đi thắt ống dẫn tinh, thế thì chắc chắn không lo chuyện có thai nữa."

"Đừng vội, để em nghĩ thêm đã."

Trình Diễm khẽ vỗ nhẹ lưng cô: "Cuối tuần tụi mình ra ngoài chơi nhé. Em muốn đi đâu nào?"

"Trình Diễm..." Cô dựa vào ngực anh, "Nếu em thật sự có thai thì sao?"

"Thì mình sẽ thuê người giúp việc chăm em. Đến lúc sinh con, chắc anh có thể xin nghỉ phép để ở nhà với em. Nếu không được nghỉ thì anh xin nghỉ hẳn."

"Nhỡ công ty không cho anh nghỉ thì sao?"

"Vậy mình về Kinh Lăng sinh con. Ở Bắc Kinh chi phí sinh hoạt cao lắm, chứ ở Kinh Lăng thì mình vẫn sống thoải mái được. Lương cao thì khó kiếm, nhưng đủ ăn là được mà."

Lâm Đang lại hỏi: "Anh có thấy em trở thành gánh nặng không?"

Anh bật cười: "Con không phải một mình em mà có đâu, anh cũng có trách nhiệm, làm sao mà đổ lỗi cho em được?"

"Vậy khi em sinh con, anh phải lo cho em, còn lo cho con nữa, anh có thấy phiền không?"

"Chắc chắn sẽ hơi mệt, nhưng đó là quyết định của anh mà, anh hiểu rõ mà."

Nghe vậy, Lâm Đang không nói gì thêm, cảm giác yên tâm hơn nhiều.

Trình Diễm xoa đầu cô: "Tối nay anh nấu toàn món em thích. Ăn nhanh lên, kẻo nguội. Ăn xong nhớ uống chút nước đường đỏ rồi nghỉ sớm."

Cơm nước xong, Lâm Đang nằm trong lòng anh, vừa nghe sách nói vừa thủ thỉ chuyện trò.

"Em thấy không cần nhà lớn đâu, như giờ là được rồi."

"Phòng khách rộng chút chứ, còn chỗ để đàn piano."

"Không cần mua piano lớn đâu, loại đứng thôi, không chiếm diện tích."

...

Kỳ nghỉ hè không hiểu sao lại dài bất tận. Lâm Đang ở nhà chẳng có gì làm ngoài luyện nói tiếng Anh và quay video ngắn. Đôi lần, cô còn lỡ tay đăng nhầm video lên mạng, sau cùng là do Trình Diễm kiểm tra điện thoại cô thì mới phát hiện.

"Em thử đăng video đi, mấy cái này có khá nhiều người thả tim đấy." Anh vừa nói vừa lặng lẽ xóa các bình luận tiêu cực.

"Sao?" Cô dí sát vào màn hình, nhưng chữ quá dày, lại nhỏ, khó nhìn rõ, "Họ nói gì vậy?"

Trình Diễm đọc từng bình luận: "Có người hỏi em tốt nghiệp trường nào, có người bảo sao video mờ thế."

Lần đầu gặp tình huống này, cô chưa biết phải làm sao, bèn chớp chớp mắt: "Vậy em có nên trả lời không?"

"Em quay một video trả lời đi. Anh sẽ tổng hợp mấy câu hỏi lại, em nghĩ xem trả lời thế nào nhé."

Cô gật đầu, nghe anh ghi lại câu hỏi, tổng hợp xong rồi gửi qua cho cô.

"Anh quay giúp em nhé? Hay là em tự quay?"

"Em tự quay đi, đợi đến ban ngày có ánh sáng, ở nhà không có gì làm thì quay cho vui." Cô thoải mái nằm trong vòng tay anh. "Anh nghĩ em nên quay video gì?"

Anh suy nghĩ rồi đáp: "Thử mấy bài luyện nói tiếng Anh hoặc đàn piano?"

Hai khoản đó cô cũng khá giỏi, nên nghĩ ngợi một chút rồi quyết định đăng video luyện dịch, biết đâu lại có thể tìm được một công việc.

Ý tưởng đã có, mỗi khi Trình Diễm đi làm, cô ở nhà quay video. Có việc làm rồi, thời gian trôi cũng nhanh hơn.

Nghỉ hè qua mau, bước vào năm học cuối cùng. Môn học không còn nhiều, ngoài giờ lên lớp thì chủ yếu là hai người đi thăm thú các điểm du lịch. Các video của Lâm Đang cũng nhờ đó mà có thêm không ít cảnh quay ở nhiều điểm tham quan.

Lượng tương tác trên tài khoản của cô tăng lên đáng kể, thỉnh thoảng cũng có vài bình luận tiêu cực, nhưng ngày nào Trình Diễm cũng âm thầm xóa hết.

Qua một học kỳ, cô đã quen biết khá nhiều bạn mới trên mạng, thường xuyên trò chuyện với họ.

Trình Diễm thấy cũng ổn, chỉ là thỉnh thoảng nhắc cô cẩn thận kẻo bị lừa, còn lại thì để cô tự do kết bạn.

Gần đến kỳ thi cuối kỳ, các công ty bắt đầu tuyển dụng mùa thu. Trình Diễm dắt tay Lâm Đang đi nộp hồ sơ, cân nhắc mãi cuối cùng thấy rằng ở lại Bắc Kinh là phù hợp nhất với chuyên ngành của anh.

Hai người suy nghĩ cả ngày, cuối cùng quyết định sẽ tạm thời ở lại đây, còn về sau tính tiếp.

2070 words
01.03.2025